Giới thiệu Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm

Editor: idlehouse

Thể loại: ngôn tình hiện đại

Nguyên tác: 以眼泪，以沉默 / Dĩ Nhãn Lệ, Dĩ Trầm Mặc

Nhân vật chính: Phương Trì (Lacrimosa), Tạ Vĩ Thời

Theo bạn thì bạn sẽ nghĩ như thế nào nếu một ngày nào đó bạn bị tước sạch khả năng để yêu?

Cũng có thể ví dụ như thế giới bị mất hết ánh sáng.

"Đừng sợ, đừng rời đi, em không cần phải làm gì cả." Chàng vừa nói vừa ôm lấy Phương Trì. "Để anh yêu em đủ rồi."

Chàng là ngọn đèn ấm áp trên con đường mịt mùng của cô.

Tạ Vĩ Thời nói:

"Có thể em đã hiểu từ *vợ* theo nghĩa quá hạn hẹp. *Tạ phu nhân* của anh không cần luôn xinh đẹp như hoa, không cần nữ công gia chánh thập toàn, cũng không cần làm một vợ giỏi mẹ hiền mà sinh con đẻ cái cho anh. Anh chỉ cần cả đời này cô ấy ở bên anh, khi ngại sẽ áp tai trên lồng ngực của anh, đạp tung chăn giữa đêm khiến anh tỉnh giấc vì cóng. Trong phòng tắm sẽ thường gặp những cọng tóc dài của cô ấy, trên ban công luôn có vài món quần áo của cô ấy phơi chưa kịp khô. Giữa đêm hôm cô ấy sẽ ngồi nơi bàn làm việc của anh, lôi hết rượu anh đã giấu kỹ ra uống sạch, rồi lén lút đi lục lọi tủy mấy những vật cá nhân của anh, xem hôm nay anh đã làm những gì……"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Chú thích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tên của các nhân vật chính:

Phương Trì / Mai Đồ Sa: Trì có nghĩa là muộn màng, trễ;

Mai Đồ Sa trong tiếng Trung là phiên âm của Medusa. Medusa trong thần thoại Hy Lạp từng là một thiếu nữ xinh đẹp khiến tất cả các cô gái khác ganh tị, bị Poseidon cưỡng hiếp ngay trong đền của Athena, sau đó Athena hoá mái tóc Medusa thành rắn, và khuôn mặt của Medusa bất cứ ai nhìn vào sẽ hoá đá. Medusa trong văn học hiện đại thường là biểu tượng cho nỗi oán hận, một kiểu giống như lệ quỷ trong văn học đông phương. Sau này Medusa bị chặt đầu.

Tạ Vĩ Thời: Vĩ trong "tinh vi," rất nhỏ"; Thời trong "thời gian"; Vĩ Thời — theo tự điển có nghĩa là "khi còn nhỏ bé không ai hay biết đến" hiện nay cũng mang nghĩa "khi còn non trẻ."

Thịnh Diễm: Diễm trong "ngọc đẹp, lóng lánh."

tên nhân vật phụ:

Sử Tranh Vanh: tranh vanh là "chênh vênh, chót vót"

Thịnh Thanh Hoài: thanh là trong sạch, hoài là lòng, tấm lòng trong sạch

Advertisement / Quảng cáo

Cốc Ứng: chim ưng trong thung lũng (kiểu chim lượn vòng vòng cái gì cũng thấy hết).

Hà Tâm Nghịt: tâm là lòng, nghịt trong "cương nghị"

chương 1

Maandala: thế giới huyễn thực, mỗi một người thật chỉ có thể có một tài khoản và và avatar độc nhất vô nhị. Không phải võng du.

Huyễn thực: thực tế ảo, virtual reality, chữ mình dùng.

Avatar: Trong truyện này ý chỉ "thân xác" của con người khi đăng nhập Maandala. Thông qua thiết bị lực hồi tiếp (force feedback device), avatar bị thương thì người ngoài đời cũng sẽ cảm giác được đau đớn.

Thiết bị lực hồi tiếp: (force feedback devices) – là thiết bị tạo cảm giác chân thật khi người dùng đang trong game hiện thực ảo. Nhân vật trong game mà bị ăn đấm thì nhân vật ngoài đời cũng đau mặt.

Vũ khí lạnh: các loại vũ khí "thô" không cần dùng đến năng lượng, trái với súng đạn hoặc quang kiếm light saber này nọ; bao gồm đao, kiếm, thương, tay gấu v.v.

chương 3

Web chìm: tiếng Anh: deep web/hidden web. Những thông tin, dữ liệu, trang mạng mà các search engine không thể tìm ra, phải dùng công cụ mới truy cập được. Là nơi các tội phạm thực hiện các giao dịch phi pháp, nơi tàng chứa "thông tin đen," nơi hoạt động của hackers, các phần tử cực đoan, tin tặc.

chương 5

Võ tự do, còn gọi là MMA là loại võ tổng hợp nhiều môn võ, là một môn võ thực dụng, cho phép sử dụng tất cả các đòn thế từ các võ phái khác nhau, miễn là đánh bại đối phương. (wiki)

đường chân mi (卧蚕) hay là "mắt tằm" là một cơ ở ngay dưới viền mắt bên dưới, khi người có cơ này cười lên mắt cũng như cười theo. Nó cũng là thứ tạo nên nụ cười mắt cong lên như trăng lưỡi liềm v.v. Hình minh hoạ (gạch xanh và chữ hồng). Không phải mắt có bọng

<

>

lốp xe crossfit

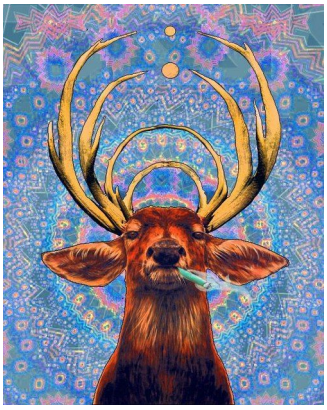
súng etpigôn còn gọi là súng hoả mai

Khoá kẹp tay

deer in the mist:))))

chương 19

câu nói về "tuổi trẻ" là lời đề tặng trên cuốn sách từ tác giả thiếu niên Từ Vưu gửi cho nhà văn Lý Ngạo (~60 tuổi). Tên của cuốn sách là "Tuổi Trẻ Ai Điên Giống Như Tôi." Trích baike baidu: Đây là là một tuyển tập tuỳ bút rất thú vị và đặc sắc, nội dung ghi lại rất tỉ mỉ những suy nghĩ của tác giả năm 14 tuổi. Một năm đó bao gồm 2 cụm từ được viết khắp nơi khắp chốn— bệnh tật, và nữ sinh. Bệnh tật là đau đớn và khổ nạn, nữ sinh tượng trưng cho hy vọng. Tác giả phải nằm trong phòng bệnh vật lộn với bệnh tật, rồi được gặp nữ sinh, bắt đầu được nếm mùi tương tư.

Advertisement / Quảng cáo

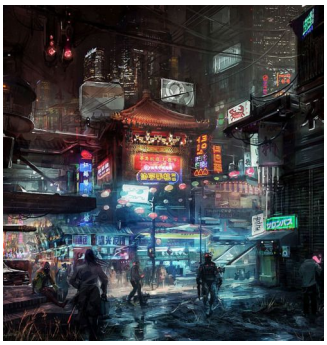
Từ Vưu qua đời vì bệnh năm 16 tuổi.

Gaara trong Naruto:

"Nước chảy róc rách đã không chảy bền lâu……" Đây là lời của bài ballad "Có Lẽ Là Thanh Xuân" (青春大概) ra đời ở trường Bắc Đại hồi 0x, sau này trở thành bài hát cho những sinh viên Bắc Đại lúc ra trường. "Yến Đại" trong truyện mô phỏng theo trường Bắc Đại, từ tên căng tin cho đến kiến trúc bệnh viện, thư viện, các khoa v.v.

Chiba City

chương 23

lưỡi lê ba cạnh tri-edge knife

chương 24

lan thuỷ tinh

chương 25

Ghi hình chuyển động (tiếng Anh: *Motion capture*) hay mocap là một công nghệ nắm bắt chuyển động từ một đối tượng hoặc một người. Chúng được áp dụng vào các lĩnh vực như quân sự, giải trí, thể thao, giải phẫu học, các ứng dụng y tế, hay để tạo tầm nhìn cho robot. Chúng thường được ứng dụng trong phim hoạt hình và trò chơi điện tử, ghi lại chuyển động của diễn viên và sử dụng các thông tin để áp dụng vào các nhân vật hoạt hình3D hoặc 2D. (nguồn: wiki)

chương 26

"Tiếng hát giữa đêm" mình đoán ý đang nói đến bộ phim ma làm năm 1985 do Trương Quốc Vinh thủ vai chính, tiếng hát giữa đêm là âm thanh ma quái cứ không ngừng lặp đi lặp lại.

chương 30

phân dạng (fractal):

https://www.youtube.com/watch?v=cRy9EU4l0oU

"Hiệu lực từ quá khứ" (acid flashback) – sau khi dùng LSD, một thời gian dài sau vẫn có thể bất chợt thể nghiệm cảm giác y chang như lúc dùng thuốc mặc dù đã ngưng dùng.

Nhạc trong Rạn Băng: tác giả nêu tên bài hát LSD của ban nhạc Pet Conspiracy như một ví dụ cho âm nhạc khiến người ta bứt rứt bất an cứ quanh quẩn trong đầu Phương Trí

chương 37

điển tích về Diệp Công Hiếu Long:

Thời Xuân Thu, có một người nước Sở tên là Thẩm Gia Lương, tự Tử Cao, Huyện doãn Diệp Địa, do đó tự xưng là Diệp Công, nhưng mọi người đều gọi ông là "Diệp Công Tử Cao".

Việc Diệp Công say mê rồng đã đồn đại khắp nơi, ngoài chuôi kiếm mà ông thường ngày vẫn đeo có khắc hình rồng, mà ngay đến cột xà trong nhà ông đều điêu khắc hình rồng, trên tường nhà cũng có vẽ hình rồng, Thiên Long trên thượng giới biết được việc này vô cùng cảm động, bèn quyết định xuống trần gian một chuyến để cảm ơn Diệp Công.

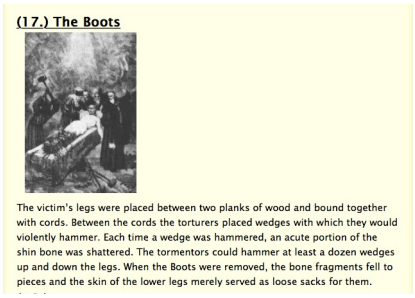
Advertisement / Quảng cáo

Một hôm, khi Diệp Công đang ngủ trưa trong nhà, thì trời bỗng mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng. Diệp Công giật mình tỉnh giấc, ông vội vàng chạy ra đóng cửa sổ, thì bỗng thấy đầu Thiên Long thò vào cửa sổ, khiến ông sợ mất vía, khi ông quay người chạy vào trong nhà thì lại nhìn thấy một cái đuôi rồng to tướng vắt ngang trước mặt. Diệp Công không biết chạy đâu cho thoát, kinh khiếp đến nỗi mặt mày tái mét, chân tay bủn rủn, rồi ngã vật xuống không còn biết trời đất gì nữa, Thiên Long thấy Diệp Công ngất đi, thì chẳng hiểu ra làm sao, liền cụt hứng bay về thiên giới.

nguồn: https://tsrsblog.wordpress.com/2012/11/24/diep-cong-hieu-long/

chương 38

cực hình The Boots dã man

Nhã-ca 2 (Songs of Solomon 2)

2 BẢN DỊCH

1 Ta là hoa trường vi của Sa-rôn, Bông huệ của trũng. 2 Bạn tình ta ở giữa đám con gái Như bông huệ ở giữa gai gốc. 3 Lương nhân tôi ở giữa đám con trai Như cây bình bát ở giữa những cây rừng. Tôi vui lòng ngồi dưới bóng người; Trái người ngọt ngào cho ổ gà tôi. 4 Người đưa tôi vào phòng yến tiệc, Ngọn cờ người phất trên tôi ấy là ái tình. 5 Hãy lấy bánh nho nâng đỡ lòng tôi; Dùng trái bình bát bổ sức tôi lại; Vì tôi có bịnh bởi ái tình. 6 Tay tả người kê dưới đầu tôi, Còn tay hữu người ôm lấy tôi. 7 Hỡi các con gái Giê-ru-sa-lem, ta ép nài các ngươi Bởi những con hoàng dương hay là con nai đồng nội, Chớ kinh động, chớ làm tỉnh thức ái tình ta Cho đến khi nó muốn. 8 Ấy là tiếng của lương nhân tôi! Kìa, người đến, nhảy qua các núi, Vượt qua các gò. 9 Lương nhân tôi giống như con hoàng dương hay là con nai tơ. Kìa, người đứng sau tường chúng tôi, Xem ngang qua cửa sổ, Ngó ngang qua chấn song. 10 Lương nhân tôi nói chuyện với tôi rằng: Hỡi bạn tình ta, người đẹp của ta ơi, hãy chỗi dậy và đến. 11 Vì kìa, mùa đông đã qua, Mưa đã dứt hết rồi; 12 Bông hoa nở ra trên đất; Mùa hát xướng đã đến nơi, Và tiếng chim cu nghe trong xứ; 13 Cây vả đang chín trái xanh tươi của nó, Và nho trổ hoa nức mùi hương. Hỡi bạn tình ta, người đẹp của ta ơi, hãy chỗi dậy và đến. 14 Hỡi chim bồ câu ta trong hóc đá, Tại chỗn đụt của non hẻ hiểm, Hãy tỏ cho ta xem mặt mũi mình, Cho ta nghe tiếng mình; Vì tiếng mình êm dịu, mặt mũi mình có duyên. 15 Hãy bắt cho chúng tôi những con chồn, Những con chồn nhỏ phá hại vườn nho; Vì vườn nho chúng tôi đang trổ bông. 16 Lương nhân tôi thuộc về tôi, và tôi thuộc về người; Người chăn bầy mình giữa đám bông huệ, 17 Cho đến hừng đông lồ ra, Và bóng tối tan đi. Hỡi lương nhân tôi, hãy trở về, Khá giống như con hoàng dương hay là con nai tơ Trên hòn núi Bê-thệt.

nguồn: https://vietchristian.com/kinhthanh/tim.asp?btt/21/2

(thông tin trong trang này sẽ tăng theo chương truyện)

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Sự tích my gian xích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

lời người dịch: Đây là tóm tắt của nhân vật truyền thuyết bên Trung Quốc thời Xuân Thu, My Gian Xích (nguồn dịch từ baike baidu)

sự tích My Gian Xích:
Advertisement / Quảng cáo

Cha của My Gian Xích là người một thợ đúc kiếm tài giỏi, vì Sở Vương lo sợ ông sẽ đúc kiếm cho người khác cũng tốt như kiếm của mình nên giết chết ông. Trước khi chết người cha để lại một thanh kiếm dặn vợ nhẫn con trai báo thù. Con trai ra đời sau khi cha chết, ôm sứ mạng báo thù cho cha, nhưng vì điện mạo dễ nhận ra do hai hàng lông mày cách nhau 1 thước (như tên), nến khi Sở Vương đăng thông báo bắt được My Gian Xích sẽ thưởng vàng thì My Gian Xích phải trốn trong rừng. Đang khi bứt rứt vì chưa báo thù được cho cha thì một người áo đen xuất hiện, nói nếu muốn báo thì thì đưa đầu và kiếm đây. My Gian Xích tự chặt đầu mình đưa ra cùng với kiếm của cha.

Người Áo Đen đưa đầu của My Gian Xích đến cho Sở Vương, Sở Vương vui mừng. Người Áo Đen đề nghị với Sở Vương là nên bỏ đầu của My Gian Xích vào trong nồi nấu như còn không nó sẽ vẫn phá hoại. Sở Vương nghe lời, đem đầu nấu 3 ngày 3 đêm vẫn không nát. Người Áo Đen đề nghị Sở Vương đến đứng bên nồi để dùng vương khí trấn tà khí, Sở Vương vừa đứng bên nồi thì Người Áo Đen rút kiếm chém Sở Vương. Đầu Sở Vương rơi xuống nồi liền bị đầu của My Gian Xích cạp lấy tai, hai cái đầu lâu cắn nhau bắt thân thắng bại. Người Áo Đen liền tự chém đầu mình, rớt vào nồi, giúp My Gian Xích. Ba cái đầu cắn nhau 7 ngày 7 đêm thì cuối cùng My Gian Xích thắng. Ba cái đầu lâu bị nấu nhừ nát lúc đó không phân được ai là ai nữa, nhân gian chia thành 3 phần, đem chôn ở 3 nơi, lập mộ gọi là "Tam Vương Mộ."

(người dịch hơi bị cạn lời)

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-3: Rạn băng - shi-tô (sứ đồ) của 19 sống lại

người dịch: idlehouse

Không gian này trong game bao la nhưng trống trải. Bầu trời nơi đây mang một màu xám nhạt, thỉnh thoảng mắt thường có thể nhìn thấy khối thuỷ tinh lóng lánh. Những con dơi màu nâu và quạ màu đen giang đôi cánh phàm lướt ngang qua trời, dăm ba con dừng lại trên thân cây khô cằn cỗi.

Cô gái với tóc dài, ánh mắt đờ đẫn, khuôn mặt trắng nõn vô cảm. Lúc đi đường, cánh tay của cô không đung đưa một cách tự nhiên, mà như hai khúc củi khô; cô bước đến trước một cách cửa lớn đang chớp đèn neon.

Đại Phú Ông.

Đèn neon trên cánh cửa là hình của ba chữ đó.

Có lẽ do đã quá lâu đời, một số nét đã hỏng, mà cũng chẳng ai buồn bỏ thời gian và hơi sức ra để sửa lại, những nét dọc của hai chữ Phú Ông (富翁) không sáng đèn nữa.

【1/30/2017, tác giả thông báo: Truyện này là bản thảo đăng trên mạng, có rất nhiều bugs và văn chưa được hoàn chỉnh, đều chưa được sửa lại, nhày hố cẩn thận. Bản chốt sẽ là bản được xuất bản】

Bên cửa đặt một loạt những chiếc máy đối xèng chạy đến bất tận, tuyên bố một thời vang bóng của nơi này. Cô gái đến trước một chiếc máy, đưa tay ngang chỗ quét mã đang toả tia sáng màu xanh lá óng ả, lập tức tiếng leng keng vang lên rộn rã, những đồng xèng bạc lóng lánh bay ra từ trong máy, trông như trời đang mưa xuống những ánh bạc, đua nhau chạy vào nằm trong lòng bàn tay trắng bóc của cô gái.

Ánh sáng rực rỡ của những đồng bạc chiếu sáng một góc trời ảm đạm. Khi xưa nơi này còn đông khách, nguyên khu vực giải trí đã từng sáng rực lên như thiên đàng.

"Số 1024! Tiểu thư Lacrimosa, số đồng xèng này đủ để cô chơi ngày hôm nay không ạ? Kẻ mọn này luôn sẵn sàng phục vụ cô!"

F, người chủ của Đại Phú Ông, bước đến trước mặt cô gái, gập người thật thấp. Lúc cúi đầu gã âm thầm bắt mũm; xưa, gã chỉ chịu gập mình với những khách hàng mua một lần cả vạn đồng xèng bạc trở lên; như nay các games mới đua nhau xuất hiện không điểm dứt, buôn bán ở Đại Phú Ông ế ẩm, khách hàng được như Lacrimosa đã thành khách quý rồi.

Nhưng Lacrimosa khác với những khách hàng đến đây vì hoài cổ. Bắt đầu từ khi cô bước chân vào Đại Phú Ông hai tháng trước đây, cô liền không ngừng ghé thăm tới tấp, ngày ngày từ sáng đến tối, chơi cho đến khi dùng hết sạch xèng mới ngừng.

Cô gái gật đầu với F bằng một vẻ mặt thẫn thờ, dưới hàng tóc mái màu đen huyền là ánh mắt buồn u uẩn. Cô nắm chặt đồng xèng trong tay, làn da trắng nhợt nhạt của bàn tay căng chặt cứng. F khẽ thở phào——nếu như không vì động tác nho nhỏ đó, gã gần như sẽ cho rằng cô gái này bị dính virus.

Hiện giờ Đại Phú Ông vẫn cài phần mềm chống virus từ 4-5 năm trước. Virus thì ngày ngày đua nhau sinh sôi này nở, nên hệ thống chống virus đó đã sớm có mà như không. Với mức thu nhập khiêm tốn hiện nay của Đại Phú Ông, gắng gượng lắm mới mở cửa kinh doanh được như bình thường, F tuyệt đối sẽ không chi một mớ tiền để cập nhật phần mềm chống virus.

"Đó là một cái hố không đáy! Hãng chế sản phẩm chống virus cũng chính là quân tung ra virus, không có virus làm sao chúng nó sống? Chúng nó chính là gian nhất trong lũ gian thương!" Hồi trước hễ nhắc đến cái chống virus là gã chửi ầm lên như vậy.

May sao sau này Maandala đưa ra khái niệm "Hệ thống an toàn nhất trên thế giới," hơn nữa đúng là rất hữu hiệu. Đại Phú Ông gần như nằm trên 4-5 năm trời mà thật sự chưa từng dính virus. Thêm vào đó, bao năm nay F nhìn không biết bao nhiêu người nên đã luyện được cặp mắt cú vọ, khách có bị dính virus hay không, gã liếc mắt là biết ngay.

"Tiểu thư Lacrimosa, vẫn chỗ cũ ạ? Mời đi hướng này!"

Lacrimosa đi thẳng về khu đấu game. Không cần nhìn, F cũng biết, cô muốn đi về khu chơi bóng rổ, chỉ có điều quy tắc hàng đầu của gã là không quấy rầy sự riêng tư của khách hàng, cho nên F lặng lẽ rút lui.

Lacrimosa cao dong dỏng nhưng linh hoạt, tay chân hơi dài hơn người thường một chút, trong một thế giới huyễn thực như Maandala, ai mà chọn một avatar như thế này, thường là thuộc loại thích chơi thể thao. Thông qua vận động thường xuyên trên Maandala theo quy luật game, avatar sẽ dần dần trở nên cân đối và khoẻ khoắn hơn. Cái vỏ avatar này tuy cao dong dỏng, nhưng lại yếu ớt gió thổi cũng bay, hẳn là một avatar còn mới toanh.

Khu vực phía tây trong Đại Phú Ông được gắn rất nhiều rổ bóng rất cũ. Đây là một loại thiết bị chơi game rất lưu hành hồi đầu thế kỷ 21 trong giới game huyễn thực, gần như bắt cứ trung mua sắm lớn nào cũng có gắn. Đại Phú Ông trong Maandala cũng cố gắng hết sức để phục cổ, ngay đến cái bảng tính tỉ số bằng đèn LED cũng y hệt kiểu xưa, những tấm bích báo của các cao thủ bóng rổ đang slam dunk, bây giờ nhìn rật phong cách hoài cổ.

Lacrimosa bỏ ba đồng xèng vào trong thiết bị rổ bóng, bảng đèn tỉ số LED bừng sáng, những con số ghi điểm màu đỏ đua nhau chạy từ trái qua phải, một giọng nam vang dội cất lên trên đỉnh đầu:

"Chào mừng bạn đến với cuộc đấu bóng rổ vỉa hè lực lưỡng! Tự do là quy tắc duy nhất! Người giữ kỷ lục của môn này hiện là——
Advertisement / Quảng cáo

"SHI-TÔ!"

Tiếng pháo tay và reo hò vang lên như sấm, tựa như những đợt sóng phủ lên cô gái mong manh mình mai.

Cô đứng sững người ra đó, nước mắt chan hoà trên mặt.

"Shi-tô……." Giọng cô nghẹn ngào.

Rổ bóng bên cạnh cô chợt xuất hiện một nhân vật 3-D. Một cậu thanh niên đẹp trai với mái tóc ngắn rậm rạp đen bóng, vóc dáng cao thẳng. Cậu quay qua cô cười rạng rỡ:

"Xem huynh này, sư muội! Hôm nay huynh sẽ cân hết sân đấu!"

Nụ cười của cậu đẹp đẽ kiêu ngạo như thế, thậm chí ẩn giấu vẻ tự phụ trong đấy. Vẻ tự phụ ấy như ánh dương trên cao, tuy chói mắt, nhưng không khiến ta ghét nó.

Bởi vì anh chính là một người rất tài giỏi.

Lacrimosa nhớ mãi ngày hôm đó, Shi-tô đã thành công ghi kỷ lục mới vô cùng chói lọi ở Đại Phú Ông, khiến cho mỗi một người đến chơi môn này ở Đại Phú Ông sẽ phải đấu với nhân vật 3-D của anh.

Dạo đó Shi-tô nổi danh như cồn ở Đại Phú Ông, mãi đến sau này Shi-tô đi đường vẫn còn gặp người lạ chạy tới chào anh:

"Này! Cậu là cái cậu Shi-tô đó phải không! Thật đáng ghét, cả một sân chơi toàn mồi mình cậu!"

Shi-tô khoác vai cô, nói: "Em xem, thế nào gọi là nhắc tay một cái vang danh thiên hạ!"

Cô nghiêng đầu hỏi: "Anh không có cách nào bớt bớt lại một chút được ư?"

Shi-tô đắc ý cười rộ lên: "Đời người là phải sống trọn vẹn niềm vui, trong tự điển của anh không có cái hai từ 'bớt lại.'"

Cảm xúc bị lôi trở về từ những kỷ niệm xa xôi. Giờ đây cô đã không còn là cô của ngày đó, mà anh, đã không còn nữa.

Trong tầm nhìn nhoè nước, Shi-tô bắt đầu ném bóng. Trái bóng trong tay anh như có sức sống, không ngừng bay lên, đập xuống ngay chính giữa vành bóng. Số điểm màu đỏ không ngừng tăng nhanh, Lacrimosa đứng nhìn trân trân, trái bóng trong tay cô chưa từng ném đi. Đến trái bóng cuối cùng, Shi-tô còn xoay mình ném một cú ngoạn mục.

"Quý khách Lacrimosa đã so bóng thất bại! Người thắng là——Shi-tô!"

Lại là tiếng vỗ tay và reo hò huýt sáo như sấm. Màn ảnh trước mắt Lacrimosa xuất hiện gương mặt đẫm lệ của cô, đang nhắc cô chơi lại lần nữa. Cô tiếp tục bỏ ba đồng xèng, Shi-tô tiếp tục xuất hiện bên cạnh cô, ném bóng không biết mệt.

Đã bao năm trôi qua.

Kỷ lục Shi-tô ghi được ở Đại Phú Ông, hầu hết đã bị những gamer mới phá sạch. Sau khi những gamer đến sau phát hiện ra cách chơi mới mẻ này, họ tranh nhau copy thành công của Shi-tô. Đến nay, chỉ còn lại mỗi một chiếc máy game này vẫn giữ kỷ lục của Shi-tô.

Nơi còn có thể trông thấy một Shi-tô sống động hoạt bát, cũng chỉ còn lại mỗi chiếc máy game này.

"Bang!"

"Bang!"

"Bang!"

Không gian game bao la vô tận suốt ngày không ngừng vang tiếng bóng đập vào bảng rổ, và từng đợt reo hò vọng lan.

Lacrimosa đứng canh giữ nơi ấy như một u hồn, lần lượt nhét 3 đồng xèng, canh giữ linh hồn của Shi-tô.

Một hôm Lacrimosa vừa đến nơi, F chạy đến báo với cô:

"Tiểu thư Lacrimosa, mấy hôm nay có một nhóm gamer tới đây. Trong đó có một người hình như rất có hứng thú với bóng rổ, một cao thủ, đã sắp sửa bắt kịp kỷ lục của Shi-tô rồi."

Lacrimosa thoắt chạy như điên cuồng.

"Ngừng tay!"

Cô thét lên với kẻ đang ném bóng như dại.

Tên đó chỉ quay qua ngó cô một lần, rồi tiếp tục chăm chú ném bóng, mồ hôi tuôn như mưa.

Có vẻ như cậu ta nhất định phải phá cho bằng được cái kỷ lục này.

"Cầu xin cậu ngừng tay!" Cô lớn tiếng van nài. "Van cậu để lại Shi-tô cho tôi, tôi có thể đưa cậu …….xèng…….. đưa cậu cái gì cũng được!"

"Đồ điên."

Tên nọ chả buồn ngoái đầu, khinh bỉ không thèm nếm xỉa.

"Này! Tôi nói cô đó! Quân điên nhà cô từ đâu ra thế! Khu game này là của cô ả? Đại ca của tôi sắp phá kỷ lục rồi, cô cút qua một bên!"

Bỗng đâu ra thêm vài kẻ khác, lôi cô ra.

"Tự do là quy tắc duy nhất!" Âm thanh khiến máu mọi người sôi trào không ngừng lặp đi lặp lại. Tay gamer kia thất bại vì thiếu 3 điểm, như bị ma nhập, lại bắt đầu một game mới.

"Tôi van các cậu! Shi-tô đã chết rồi, nếu các cậu phá kỷ lục của anh ấy, tôi không nhìn thấy được anh ấy nữa——" Cặp mắt trên gương mặt trắng xanh lạnh lẽo của Lacrimosa đỏ hoe, "Các cậu muốn gì, tôi có thể đưa——"

"Xì!"

Đám người kéo cô ra đang quan sát cô từ trên xuống dưới, cười khinh bỉ, "Cái avatar như hạch này, là mới tới đúng không! Đừng có cản đường đại ca bọn tôi phá kỷ lục!"

"Shi-tô chết rồi? Chết thì tốt!——Hắn chết liên quan gì đến tôi! Cô muốn gập hắn thì tới nghĩa địa mà gập!"

Bọn chúng vung tay vứt Lacrimosa xuống đất.

Còn mỗi một điểm nữa thôi.

Một điểm nữa thôi, Shi-tô sẽ biến mất.

Ánh mắt buồn bã của Lacrimosa chợt loé lên hung dữ, tia sáng trong lòng bàn tay rực lên kết tụ, một thanh kiếm bạc dài 3 thước xuất hiện trong tay, cô đâm mạnh và chính xác vào tên đang ném bóng.

Lưng của tên xuất hiện một vệt máu chói mắt.

Con số màu đỏ ghi điểm dừng lại ở số điểm đó.

"Quý khách Lưỡi Đao Đen đã so bóng thất bại! Người thắng là—— Shi-tô!"

Tiếng reo hò chói tai nhận chìm những gamer đang sững sờ. Lacrimosa rút kiếm ra, người chơi bóng lập tức ngã xuống đất, ba giây sau, avatar của Lưỡi Đao Đen hoá thành những chấm sáng li ti, tan nhanh như đom đóm, trong tíc tắc, mặt đất không còn dấu vết.

Một avatar đã chết.

Rõ ràng anh chàng Lưỡi Đao Đen ngạo mạn này chưa từng ngờ được cái chết của mình, cũng chưa từng chuẩn bị gì, thành thử cách anh ta chết là mẫu chết "tan biến thành tro" thông thường của Maandala.

Thời vàng son của Đại Phú Ông đã qua nhiều năm rồi, mọi người không còn nhớ rõ không gian của Đại Phú Ông là không gian cho phép đánh nhau bằng vũ khí lạnh. Ở những khu vực an toàn khác thì không thể nào có thể xuất hiện màn tấn công bằng vũ khí như thế này, nhưng ở Đại Phú Ông, thì rất rất có thể.

Những gamer còn sống chết sững một lúc xong đua nhau rút vũ khí của mình ra, cuồng quit tấn công Lacrimosa.

Sức chiến đấu của một avatar mới kiểu của cô, bọn họ không coi là gì, nhưng điều họ căm ghét, chính là Lưỡi Đao Đen cực khổ tu luyện bao lâu nay cứ thế mà biến thành tro tàn, nhục không biết để vào đâu, chịu làm sao thấu! Họ quyết tâm phản thây cái avatar mông manh của mụ điên này đem chôn chung!

Khuôn mặt bị che dưới mái tóc dài của Lacrimosa vẫn trắng xanh và u buồn, nhưng thấp thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Cô cầm kiếm thủ ngang, lùi bước. Kiếm thuật của cô mạnh mẽ vào bạo dạn, không đâm chém bừa bãi như đám người ô hợp kia. Nhưng cái xác avatar này vẫn còn mới, công lực hạn chế, cô đã thương đối thủ thì trên người bị thương còn nặng hơn, chiếc áo trắng đẫm máu.

"Con điên! Đau lắm đúng không! Đau thì thoát ra khỏi mạng đi chứ! Còn không anh em bọn tao phân thây mày cho mày nếm mùi bị lăng trì đấy!"

Ánh mắt lạnh lẽo Lacrimosa loé lên.

Có lẽ không còn gì đau đớn hơn bị mất đi Shi-tô.

Đau đớn chẳng phải là thứ cô đang cần sao? Nay cô ngay cả đến đau đớn cũng không cảm giác được, đã không còn xứng để gọi là "đang sống" nữa.

Lũ người ngu muội, các ngươi vĩnh viễn sẽ không biết ai đang bảo vệ các ngươi.

Cái chết của Shi-tô đích xác có liên quan đến các ngươi, liên quan đến lợi ích của muôn ngàn muôn vạn người.
Advertisement / Quảng cáo

Các ngươi muốn giết ta cũng được. Chẳng qua chỉ là một cái avatar mà thôi. Nếu con người thật của ta có thể chết như thế này, thì đã hay rồi……

Lưỡi đao sắc bén chém xuống bờ vai của Lacrimosa, cánh tay đứt lìa. Cô ngước khuôn mặt trắng nhợt, ánh sáng trong lòng bàn tay lại tụ sáng, thêm một avatar nữa biến thành tro tàn. Maandala dù sao cũng là một thế giới huyễn thực cho mọi lứa tuổi, không có ý định thiết kế theo dạng đẫm máu, cho dù cô bị đổ toàn bộ lượng máu trong cái avatar này, cũng chỉ khoảng 400cc.

"Con điên kia! Bệnh viện tâm thần nào mới thả mày ra thế!"

Đám người nọ đang gào rống, nhưng có một khắc, Lacrimosa hoàn toàn không nghe thấy gì cả. Phải chăng cô đã nhìn lầm? Lẽ nào trước khi avatar chết đi, trước mắt sẽ xuất hiện ảo giác?

Là Shi-tô!

Là avatar của Shi-tô! Bằng da bằng thịt, không phải chỉ là mô hình 3-D trên máy game bóng rổ!

Linh hồn của Lacrimosa gần như bị cái avatar thân quen kia hút mất. Cô không nói nên lời, kiếm rơi xuống đất, vươn cánh tay phải đầy vết máu về phía Shi-tô. 5-6 món vũ khí lạnh đua nhau chém về phía cô.

Người đàn ông với mái tóc ngắn đen rậm rạp——khuôn mặt không mang vẻ kiêu ngạo và rạng rỡ cô hằng thân quen——trong tay y xuất hiện một lưỡi đao đen huyền rất dài, chỉ hơi chém ngang, đã làm toàn bộ vũ khí trong tay những gamer kia bay hết.

Đây là sức mạnh của một avatar cấp thượng thừa, có cùng số tuổi với Maandala.

Avatar thì đúng là của Shi-tô, Lacrimosa tin chắc như vậy.

Trước ánh mắt sững sờ của toàn bộ các nhân vật, "Shi-tô" bước từng bước lớn, cắp Lacrimosa lên như chim ưng cắp gà con, đi về phía cửa của Đại Phú Ông.

Qua khỏi ngưỡng cửa đang chớp đèn neon mấy bước.

Lacrimosa xoay cổ tay, thanh kiếm bị cô đánh rớt dưới đất trước đó bay vèo về lại trong tay cô. Cô đánh thẳng kiếm về phía "Shi-tô" ——

"Ngươi không phải là Shi-tô."

"Shi-tô" né người tránh lưỡi kiếm, thả cô gái mong manh xuống đất, lạnh lùng nhìn cô chăm chú.

Lacrimosa đứng thẳng người, thanh kiếm bạc trong tay, mũi kiếm chĩa thẳng vào cổ họng của "Shi-tô"——

"Ngươi là ai! Cút ra khỏi avatar của anh ấy!"

Gió lớn nổi lên trên mảnh đất hoang vu. Không gian này trong game không hẳn là có mưa; tuân theo mô hình tính toán của hệ thống, địa hình đã lớm chớm bị xói mòn trong gió, kết thành đá vụn, rồi thậm chí cát bụi.

Thân hình mong manh của Lacrimosa và dáng vóc cao lớn lực lưỡng của "Shi-tô" đứng đối diện nhau bên bờ ranh giới của không gian đấu game. Mái tóc đen dài của Lacrimosa tung bay trong gió, như rắn đang uốn lượn.

"Ngươi là ai? Tại sao có thể đăng nhập được vào avatar của anh ấy?"

Lacrimosa cao giọng chất vấn, âm thanh mong manh vỡ vụn ra trong gió cát.

Maandala không giống những nền hệ thống huyễn thực khác; mỗi một người chỉ có thể có một tài khoản, không có ngoại lệ. Ngay đến cả người sáng lập ra Maandala là Đăng Hoa cũng chỉ có mỗi một tài khoản. Đăng Hoa là một thiên tài thiết kế sản phẩm. Theo cách nhìn của rất nhiều người trong ngành công nghệ huyễn thực mà nói, anh ta gần như là một triết gia. Thậm chí một nhân vật ngang với thần thánh.

Nghe nói Đăng Hoa đã nghĩ ra thế giới của Maandala trong một ngôi chùa Mật Tông. Thiết kế cơ bản của anh ta chỉ dựa vào một ý niệm: chúng sinh bình đẳng. Cho nên, trong Maandala, không ai được hưởng đặc quyền mà có hai tài khoản. Cũng có nghĩa là, người thật và người trong avatar, tương ứng nhau.

Ngoài đời, kỹ thuật để làm được điều này, rất đơn giản: đăng nhập tài khoản bằng tĩnh mạch cá nhân. Mỗi một hệ thống tĩnh mạch của mỗi con người là độc nhất vô nhị, vô cùng khó giả dạng. Khả năng xuất hiện tài khoản giả trong hệ thống hiện giờ đã giảm xuống còn dưới 1/1.000.000.000.

Người này tuyệt đối không phải là Shi-tô. Lacrimosa vô cùng chắc chắn.

Shi-tô đã chết cách đây 6 tháng.

Quan trọng hơn nữa là, những loạt hành vi của người này, hoàn toàn không giống với của Shi-tô.

Shi-tô rất cưng cô. Anh luôn gọi cô là "sư muội," cho dù sau này hai người đã yêu nhau, anh vẫn trìu mến gọi cô là "sư muội." Anh ôm cô, hôn cô, vỗ về cô, tất cả đều mang theo vô hạn thương yêu chiều chuộng. Còn người này tuyệt đối không như vậy với cô. Cho dù cô đã tự giết chết avatar cũ, rồi đăng ký bằng avatar mới này đi nữa, cô tin rằng nếu là Shi-tô, anh chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra cô.

Maandala hay ở chỗ biểu cảm trên mặt nhân vật vô cùng sống động chân thật. Người thật mà hơi đổi sắc mặt, khoé mép hơi rũ, cánh mũi hơi phồng, nước mắt lăn xuống từ khoé mắt—– tất cả đều lập tức ứng lên mặt của avatar.

"Shi-tô" này, trong ánh mắt mang một sự cẩn mật cô không quen thuộc, mang chiều sâu, thậm chí mang một sự cân nhắc thận trọng với từng đường đi nước bước. Điều này hoàn toàn tương phản với tính cách cởi mở và rõ ràng của Shi-tô.

Y tuyệt đối không phải là Shi-tô.

"Ngươi là ai!"

Cô hỏi lần thứ ba.

"Shi-tô" vẫn đáp lại bằng sự im lặng. Bất thình lình, y xoay người, sải bước vượt qua khỏi ranh giới chia khu vực đấu game, tiến vào khu vực an toàn.

Lacrimosa xông theo, tóm lấy tay áo của y, "Trả lời ta!"

"Ngươi không phải là anh ấy, tại sao ngươi lại cứu ta? Ngươi xuất hiện ngay lúc mấu chốt, tuyệt đối không phải là tình cờ, nhất định là ngươi đã quan sát ta từ rất lâu!"

"Shi-tô" không ngó ngàng đến cô, tiếp tục cắm đầu bước về phía đường phố.

Đến gần khu đô thị, người đông dần lên.

Lacrimosa theo sát gót "Shi-tô." Cô bị thiếu mất một cánh tay, chiếc áo trắng nhuốm màu máu, thu hút ánh mắt của vô số người trên đường.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, sẽ kéo cảnh sát đến mất.

"Shi-tô" hơi nhíu mày, dừng bước.

Lacrimosa nói một cách mỉa mai: "Đi nữa đi. Ngươi đi đến đâu ta theo đến đó, xem ngươi dùng avatar của người khác làm những trò gì!"

Trong tay "Shi-tô" bất chợt xuất hiện lưỡi đao đen huyền nặng chình chịch quen thuộc.

Cơ bắp khắp người Lacrimosa căng cứng, cảnh giác theo bản năng, kiếm bạc lại xuất hiện trong lòng bàn tay. Cơ mà đao kiếm không thể dùng để tấn công trong khu an toàn được. Lacrimosa âm thầm tự giễu bản thân, cất kiếm đi. Sáu tháng đã trôi qua, thói quen nghề nghiệp thế mà vẫn chưa phôi phai.

"Shi-tô" nhìn quanh không thấy ai, dùng mũi đao vạch chữ lên mặt đá.

C…Ô……L….À

Y viết rất lạ lùng, viết chữ ngược, cho nên Lacrimosa đứng đối diện với y nhìn hàng chữ này thì lại thành chữ xuôi.

B…..Á…..N……G….Á….I……C…Ù….A……T…H…I….N…H……D…I…Ê….M……?

Lúc hai chữ "Thịnh Diễm" xuất hiện, tim của Lacrimosa thắt lại. Như sức nặng ngàn cân ép nơi lồng ngực, cả lồng ngực bị đè đến ngạt thở.

Tim cô đập dồn dập, mi mắt giật liên hồi, tay run rẩy điên cuồng.

Tại sao——tại sao y biết Shi-tô là Thịnh Diễm? Avatar của Thịnh Diễm trong Maandala, chỉ có những người vô cùng thân thiết của anh mới biết. Mà những người này nếu không phải là bạn thân thì cũng là đồng nghiệp, không một ai cô không quen. Cô không sao nghĩ ra được, trong những người đó, ai có thể mạo danh Shi-tô mà đăng nhập vào Maandala.

Sự cảnh giác dâng lên theo khiếp sợ, ngập như nước thuỷ triều. Không. Không thể thừa nhận. Càng không thể để bị lộ thân phận!

Thịnh Diễm đã chết!

Cô cũng đã chết!

Hai người bọn họ không thể nào xuất hiện trong Maandala được!

Người này rốt cuộc là ai!

Cô cúi đầu xuống, liền thấy "Shi-tô" đã xoá hết mọi chữ được vạch bằng đao.

Tại sao y không lên tiếng?

Cho dù bị câm, trong Maandala cũng có thể dùng chữ rồi thông qua máy phát âm để nói, tại sao y lại cất công dùng đao khắc chữ trên mặt đất?

Người này quá kỳ lạ. Có quá nhiều bí ẩn khó giải thích vây quanh. Điều chưa biết luôn luôn mang theo nguy hiểm, đấy là một bản năng sinh tồn của nhân loại. Lacrimosa lùi hai bước, rồi bỗng co giò bỏ chạy.

Cho dù trong khu vực an toàn không được dùng vũ khí để tấn công, chiếu theo quy tắc của Maandala, một avatar đăng ký cách đây 7 năm vẫn có thể dễ dàng khống chế một avatar mới được vài tháng tuổi, giống như trong thế giới hiện thực, một đứa trẻ 7 tuổi có thể dễ dàng tóm được một em bé sơ sinh.

Avatar này có ghi lại lịch sử một số nơi cô đã từng ghé qua. Mặc dù cô có thói quen tuỳ tiện xoá lịch sử, nhưng vẫn khó tránh được việc lưu lại một số nơi. Thế nào đi nữa, avatar này không thể nào lọt vào tay y.

Tiếng bước chân đăng sau lưng bám sát.
Advertisement / Quảng cáo

Thịch. Thịch. Thịch. Mỗi một bước chân như giẫm mạnh lên lồng ngực yếu ớt của cô, gõ khiến cho trái tim của cô như sắp bị giẫm nát.

Rốt cuộc người này muốn gì?

Lacrimosa chợt hối hận cô đã dùng vỏ avatar mới đăng ký này.

Quá yếu đuối, quá vô lực, quá vô tích sự. Chạy không được bao xa đã bắt đầu thở hết ra hơi.

Không, có lẽ là cơ thể thật của cô không chịu được áp lực này. Hiện giờ thần kinh của cô đã trở nên vô cùng yếu ớt, vô cùng mẫn cảm, cô căm ghét cái thân thể xác thịt này.

Có lẽ chết vẫn tốt hơn hết.

Giống như avatar trong Maandala. Biến thành tro tàn. Đăng ký một tài khoản mới. Rồi tái xuất giang hồ.

Chẳng qua chỉ là sẽ mất hết ký ức mà thôi.

Quên đi cũng tốt.

Quá mệt mỏi.

Lacrimosa biết không chật được cái đuôi "Shi-tô." Cô nhảy vào một toà nhà cao 30 tầng, leo lên đến sân thượng, đứng ở rìa. Gió phần phật thổi mái tóc của cô tán loạn, cô bất chợt dừng chân.

"Shi-tô" cũng đứng lại trước mặt cô. Y vẫn tiếp tục vạch chữ trên mặt đất.

C…Ô…….C…Ô……..Q….U…E…N……. T…H…I…N…H……D…I…Ê….M…….K…H…Ô…N…G

"Tôi không quen Thịnh Diễm nào cả." Lacrimosa lạnh lùng đáp.

Cô tung người nhảy xuống khỏi toà nhà cao tầng.

Áo trắng bay phất phới, phần phật trong gió.

"Shi-tô" gấp rút vươn tay túm lấy, chỉ túm được một góc của vạt áo. Y nắm rất chặt, cố gắng kéo Lacrimosa về lại trên sân thượng.

Thế nhưng trọng lực trong Maandala được mô phỏng quá chân thật, tuy Lacrimosa trông mỏng manh, nhưng một góc của vạt áo kia tuyệt đối không giành được toàn thể trọng lượng cơ thể.

Toạc.

Lacrimosa rơi tự do. Áo trắng máu đỏ, như xác của cánh bướm đã chết.

"Shi-tô" vắt mình trên lan can sắt thấp tè của sân thượng, môi mím chặt, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm.

hết chương 1

Shito là tên avatar bằng tiếng nhật, phiên âm thành "Sứ Đồ" bên tiếng Tàu, cũng có nghĩa là "người mang trên mình sứ mệnh đặc biệt." Cho nên tựa đề của chương 1 mang cả hai nghĩa, Shito sống lại, Thịnh Diễm là đặc viên số 19, cũng "sống lại."

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Xin lỗi, mèo con

người dịch: idlehouse

"Hự"

Ngay sau tiếng rên kìm nén, Phương Trì rớt bỗ nhào xuống đất. Cả lồng ngực bị va đập, cú va đập mạnh đó khiến cô có cảm giác như tất cả mọi xương sườn đều bị gãy vụn.

Con bà nó.

Thế mà vẫn không biết tắt hệ thống cảm lực hồi tiếp đi trong lúc ngã.

Vết thương phía sau tai vốn đã tương đối lành lại bắt đầu đau dữ dội, đau đến nỗi cô bắt đầu hoa mắt. Trong miệng thoáng vị sắt.

Chảy máu rồi sao…

Cô vốn định dùng một lỗi bug nhỏ trong Maandala để thoát thân. Cô biết ở dưới toà nhà cao tầng đó có nơi mô hình của hai địa mảng giao nhau. Chỉ cần vị trí cô rớt xuống đủ chính xác, thì có thể xuyên được qua hai địa mảng đó, xuất hiện ở một vị trí khác không mất một cọng tóc nào, tương tự như là xuyên không.

Nhưng mà lại gặp cái tên mạo lốt chết tiệt kia.

Cô lẽ y chỉ muốn ngăn để cô khỏi nhảy lầu. Nhưng mà cú tóm xong kéo lên đó của y, đã khiến cho cô bị dịch khỏi vị trí đáp xuống đã tính sẵn.

Bịch!

Cô lại đập vào một mặt đất cứng chắc. Tuy chiếu theo cách Maandala thiết định lực hồi tiếp, sức va đập đã được hạn chế tối đa để tránh khiến người dùng bị thương ở mức độ trung, nhưng cú té từ tầng 30 vừa rồi đối với một người đang trong quá trình hồi phục như cô mà nói, không chỉ mang sức công kích của cái chết trong game.

Đầu cũng từ từ trở nên nặng nề.

Cơ thể….. cơ thể dường như chìm vào biển cát mềm mại……. rất ấm áp, chìm xuống mãi….. xuống mãi……
Advertisement / Quảng cáo

Như vầy là chết ư……..

Đây chẳng phải chính là kết quả cô mong chờ suốt 6 tháng phục hồi hay sao?

Chết đi, sẽ có thể hoàn toàn quên đi Thịnh Diễm. Sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi tấm thân xác đã không thể khiến cô hài lòng.

Chết đi, là được giải thoát hoàn toàn. Là kết thúc mọi đau khổ……..

Nhưng trong tầm nhìn mơ hồ, tay của cô, tại sao tay của cô vẫn run rẩy mò về phía nút ấn màu đỏ kia?

Tại sao?

Trước khi mất ý thức, một câu nói không biết từ đâu chớp ngang qua trong đầu của Phương Trì—

Chấp niệm của chúng ta đối với sinh tồn

Ngày qua ngày một thêm sâu nặng.

……

Lúc Phương Trì tỉnh lại lần nữa, trước mắt trắng xoá. Quen thuộc và nhàm chán giống y như lúc cô tỉnh dậy vài tháng trước. Ở nơi như thế này lâu ngày, không biết liệu có bị chứng quáng tuyết không. Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, hy vọng hết thảy chỉ là một giấc mơ. Nhưng thế giới quá yên tĩnh, yên tĩnh đến hết thảy mọi xúc giác của cô bị phóng đại.

Mùi thuốc sát trùng dầy khoang mũi, cô bắt đầu hơi choáng váng. Trong mùi thuốc mang theo cảm giác lành lạnh của chất cồn, mùi rỉ sét của i-ốt, rồi cộng thêm cảm giác kích thích của peroxide, các mùi trộn lẫn vào nhau giống như một ly cocktail. Chiếc máy theo dõi bên mình cô bíp đều đặn, và còn có tiếng nghe như dòng điện đang chạy rì rì. Thuốc trong ống truyền Murphy đang nhỏ giọt đều đặn, bong bóng lục sục nổi lên trong chai…… Những âm thanh này, vào tai cô, nghe sao rõ mồn một, như nước đang sôi sùng sục, ồn ào lắm cô không sao ngủ được.

Cô bỗng ngồi bật lên. Vẫn là gian phòng đặc biệt cũ. Phòng bệnh đặc biệt của Bệnh Viện Số 1 thuộc đại học Yến Thành. Cả một phòng bệnh chỉ có mình cô. Bảng clipboard bên cạnh cô ghi chú giờ giấc lần trước y tá ghé qua, là cách đây 9 phút 23 giây. Chiếu theo kinh nghiệm trước đây, cứ cách 15 phút y tá sẽ đến quan sát cô một lần, thế thì cô có 5 phút 37 giây để trốn ra khỏi toà nhà này.

Phương Trì thong thả đeo khẩu trang vào, thay đôi giày vải, gỡ kim truyền nước ra, ấn tay lên chỗ kim đâm rồi bước ra khỏi phòng. Đồ bệnh nhân ở đây màu xanh lam nhạt với hoa văn màu trắng, rộng thùng thình, dư sức che giấu vóc dáng gầy gò của cô. Cô cao 1m62; nếu như đem chiều cao của toàn bộ các cô gái trong thành phố này về thành một đồ thị phân phối chuẩn chiều cao, thế thì cô sẽ nằm ngay ở điểm cao nhất của đường cong đó. Đeo khẩu trang vào rồi, mỗi một chiếc camera giám sát trong bệnh viện mà muốn bắt gặp được cô, sẽ thành một việc không dễ dàng.

Bệnh Viện Số 1 là bệnh viện giỏi nhất toàn thành, có hệ thống tự-động-hoá tốt nhất. Trong toà cao ốc rộng lớn và sáng sủa, đã không còn thấy ai phải xếp hàng. Khắp nơi gắn màn ảnh chỉ dẫn và tuyên truyền, nội dung tuỳ theo khu vực của các khoa khác nhau mà chiếu các đoạn phim tài liệu khoa học phổ biến khác nhau.

"……..Với các công nghệ thực tế ảo đang dần dần xâm nhập vào tất cả mọi khía cạnh của của cuộc sống con người, tâm lý của con người cũng dần dần bị chiếm đóng bởi những trò giải trí tuyệt thực. Theo các chương trình nghiên cứu mới nhất, tỷ lệ người mắc bệnh tâm lý đã tăng lên nhanh chóng trong những năm gần đây, và con số này tương ứng với tỷ lệ thâm nhập của các hệ thống thực tế ảo……..

"Công Ty Thần Kinh Hoa Hồng Neurose của chúng tôi luôn tận tuỵ trong lĩnh vực tâm thần học bao năm qua, nghiên cứu chuyên sâu trong các lĩnh vực khoa học thần kinh và phát triển thuốc chữa, hiện nay đã đặt trọng tâm của nghiên cứu và phát triển vào các bệnh tâm thần do thực tế ảo gây ra, chúng tôi hy vọng rằng qua những nỗ lực của chúng tôi……."

Bốp.

Chả biết thiết bị bằng thuỷ tinh của ai bị rớt xuống đất. Có lẽ là một chai truyền dịch. Cũng có thể là một ly nước thuỷ tinh. Nước và mảnh thuỷ tinh vung vãi. Lòng Phương Trì bỗng như bị mẻ mất một mảnh. Giống như bờ đê bị mất một mảng, nước lũ xông qua như trút, sóng trào dâng. Cô đứng sững sờ trước màn ảnh đó, năm ngón tay phải hoi mở rộng. Nếu như đang trong Maandala, lúc này một thanh kiếm bạc đã bay vào tay cô, một đòn thôi, địch ác biến thành tro phiêu tán.

Nhưng đây không phải Maandala.

Cách đó không xa, một cô y tá cuống quýt nói: "Xin lỗi chú, chú nhiệm Hà, là tôi không cẩn thận, không cạnh cô Phương đăng hoàng. Tôi sẽ đưa cô ấy về phòng bệnh ngay!"

"Đừng đi qua đó!" Người đàn ông đứng phía sau kéo cô ta giật ngược trở về. "Rất nguy hiểm." Ông nói, "Đã có kết quả xét nghiệm máu, hàm lượng thuốc ức chế alpha trong máu của cô ấy hiện giờ đã xuống gần đến 0. Mất đi sức khống chế của thuốc, hiện giờ cô ấy rất dễ xuất hiện hành động chạy trốn."

"Vậy phải làm sao ạ?"

"Để tôi đi được rồi. Cô qua bên khoa tâm thần liên lạc với chú nhiệm Ninh giùm tôi, trong vòng 1 tiếng đồng hồ thu xếp một cuộc trị liệu cho PTSD dạng nặng. "

"Vâng!"

Phương Trì tròn mắt nhìn màn ảnh trùng trùng. Tô Phong, CEO của Thần Kinh Hoa Hồng đang diễn giảng trên sân khấu. Dưới hội trường thình thoảng vang lên từng tràng pháo tay như sấm. Tô Phong vẫn năng động và tươi tắn như trước đây, thao thao bất tuyệt. Trên màn ảnh phía sau lưng gã hiển thị lượng doanh thu toàn cầu đột tăng trong những năm gần đây, đến từ các loại thuốc tác động tâm thần của Thần Kinh Hoa Hồng, tỉ lệ tăng trưởng hợp chất đã đạt 120% trong ba năm!

Quân đối trá.

Ung nhọt.

Lucifer dưới vỏ áo thiên thần.

Hung thủ sát hại Thịnh Diễm!

Cô muốn giết gã, giết hết chúng nó!

Giết!

Năm ngón tay đang xoè ra của cô cong lên, siết lại. Ở bệnh viện, móng tay của cô bị cắt giữa cụt ngủn, nhưng nơi đầu các ngón tay tiếp giáp, vẫn loáng thoáng thấy được máu.

"Mèo Con."

Một giọng nói khiến người nghe cảm thấy ấm áp vang lên sau lưng cô. Phương Trì giật bắn mình! Không! Cô không muốn lại bị trói! Cô phản ức cực nhanh, cắm đầu bỏ chạy.

Mười phút sau, dưới sự hộ tống của 4 nhân viên bảo vệ, cô quay về phòng bệnh đặc biệt. Hai tay hai chân đều bị trói bằng dây trói đặc biệt. Cô điên cuồng gầm thét, trong miệng bị nhét một miếng bằn, cổ tay chọt đau nhói, cảm giác lạnh lẽo lan rộng theo các mạch máu, cô lập tức cảm thấy thở không ra hơi, tâm nặng nề chìm xuống, không còn nhúc nhích được nữa. Cô mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào khoảng không.

Rất lâu sau, có một người đến ngồi xuống bên giường bệnh của cô. —Giường bệnh lún xuống 3.5mm, chắc trọng lượng của người này đâu đó 68kg. Một con số vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến độ gần như mang theo nên ảo vị đắng chát trong thuốc gây mê, quen thuộc như căn phòng này đối với cô vậy.

"Rốt cuộc vẫn là thanh niên, hồi phục nhanh thật đấy—Mèo Con."

Mái tóc dài trong chăn bị nhẹ nhàng kéo ra ngoài, được vuốt thẳng.
Advertisement / Quảng cáo

Cô nằm bất động, ánh mắt thẫn thờ.

"Tự động ngưng uống thuốc sáu ngày đúng không?"

Phương Trì không cãi. Sự thật đã ghi rành rành trên xét nghiệm hoá, hỏi làm gì nữa.

"Ngoan ngoãn uống thuốc một tháng trời, sau đó cảm thấy chú đã buông lỏng cảnh giác, thế là hack cái máy giám sát liều lượng thuốc chú đặt trong nhà. Con vất hết thuốc chú kê cho con vào trong hồ cá, cái máy giám sát lượng thuốc tiếp tục ngây ngốc báo tin hằng ngày đến cho chú rằng con đã uống xong thuốc.

"Mèo Con à, con không cần phải ép uống chú cá rồng ở nhà dùng thử thuốc—thuốc kê cho con uống, chú đã chọn liều thấp nhất rồi, không có độc tính gì đối với cơ thể con người cả."

Phương Trì quay mặt về phía người ngồi đối diện. Cả một con người cô rất bé nhỏ tinh tế, lông mày mỏng thưa, mũi nho nhỏ, khoé miệng cũng nhỏ xíu, làn da trắng nõn cũng mang đến cho người ta cảm giác rất tinh tế. Ánh mắt của cô chứa một sự nhạy bén mang tính chất thần kinh.

Người ngồi đối diện tuy mặc áo blouse màu trắng chỉnh tề, nhưng vẫn ngời ngời phong độ. Mái tóc vẫn dày tuy đã lốm đốm bạc, trông khoảng độ bốn mươi mấy, không ai ngờ được rằng ông đã 60 tuổi. Tên của ông là Hà Tâm Nghị, bác sĩ chủ trị của cô, đồng thời cũng là bố dượng của cô.

"Tại sao bắt con uống loại thuốc đó?" Tuy mới vừa bị chích một liều thuốc an thần, ánh mắt sáng quắc nhưng vô định của cô vẫn chứa sự bồn chồn bất an.

"Uống nó xong, buồn ngủ, buồn ngủ, ngoài buồn ngủ ra vẫn chỉ là buồn ngủ, con không có sức để làm gì, không có sức để nói chuyện, thậm chí không có sức để khóc để cười! Con cảm thấy con không còn là người!"

"Con không mắc bệnh tâm thần! Đừng cho con thuốc an thần!" Cô bất chợt gào lên, màng nhĩ ong ong, trong đầu choáng váng.

"Mèo Con……"

"Đừng kêu con Mèo Con—Tên của con là Phương Trí! Phương Trí!"

Cô túm lấy tóc của mình giáo thét, bị Hà Tâm Nghị cương chế gỡ tay xuống, "Hít thở sâu!" Ông ra lệnh, "Siết chặt hai tay, thở ra!"

Hà Tâm Nghị lặp đi lặp lại mệnh lệnh như thế với cô, cho đến khi cô hoàn toàn bình tĩnh lại. Ông nói:

"Mèo Con, thiết bị định vị mà Thần Kinh Hoa Hồng cấy sau tai con, cấy rất sâu, rất chính xác. Chú và các bác sĩ đoán, có lẽ vài sợi điện cực đã kết nối với hệ thống thần kinh của con. Lúc con đào thoát, đã tự tay móc thiết bị đó ra, tạo nên một tổn thương nhất định đối với não của con. Tuy phía bệnh viện đã giải phẫu mấy lần cho con, nhưng tổn thương đã không hoá giải được. Chú và mọi người khó có thể chữa trị một cách hoàn hảo."

Phương Trí nhìn chăm chú vào mắt ông, người bố dượng cô quen biết từ nhỏ, không ngừng phản kháng bằng đủ mọi cách, nhưng những lời ông nói, cô rất khó có thể không tin.

"Không thể hoá giải được? Cho nên suốt đời này phải uống thuốc?" Giọng của cô hơi run.

Im lặng thật lâu.

"Phải. Hơn nữa tình trạng sẽ tiếp tục xấu đi, thuốc chỉ có thể làm chậm tiến triển." Đáy mắt ông in sâu nỗi đau khổ.

"Xin lỗi, Mèo Con."

Ồ.

Hà Tâm Nghị đã là chuyên gia về não và thần kinh hàng đầu ở Trung Quốc và trên thế giới. Là con ghẻ của ông, cô biết rất rõ.

Cô chợt trở nên yên tĩnh.

Phương Trí quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cửa sổ của phòng bệnh này đóng kín mít. Bên ngoài, nắng rất đẹp, rực rỡ chói loà, chiếu một mảng lớn vào bên trong phòng bệnh. Một cây bạch dương cao lớn đang ghé sát cửa sổ, tựa như rất hiếu kỳ, muốn tiến vào trong, vài chiếc lá to dán sát lên mặt cửa kính. Vỏ cây bạch dương ấy trắng bóng. Trong không trung như có vật gì trắng như tơ đang bay bay. Là hoa đuôi sóc. Phương Trí chợt nhớ, thì ra đã vào xuân.

"Ừm. Thật ra, cũng không có gì cả."

Phương Trí nở nụ cười khô héo và tái nhợt, thoáng qua rồi thôi. "Cảm ơn chú Đạo Minh. Cảm ơn chú chăm sóc cho mẹ con."

Trông Hà Tâm Nghị phong độ y như cụ diễn viên Trần Đạo Minh, nên cô luôn gọi ông như vậy.

"Mẹ con kiên cường hơn con."

"Con biết."

Cô là đứa trẻ ra đời sau khi bố cô mất. Bố mất khi cô vẫn còn trong bụng mẹ. Khi đó còn chưa có Maandala, cô chỉ có thể nhìn thấy bố mình qua những tấm hình. Trong ấn tượng của cô, mẹ chưa bao giờ khóc, một thân một mình nuôi cô và chị cô. Chú Đạo Minh theo đuổi bà rất nhiều năm, cũng phải sau năm cô được 20 tuổi, mẹ cô mới chấp nhận chú Đạo Minh, nhưng không biết có phải vì quan tâm đến cảm thụ của con riêng của chú Đạo Minh hay không, hai người bọn họ không làm hôn thú.

"Nhưng con bất khuất hơn mẹ con."

"Chú không cần khen con."

"Chú nói nghiêm túc mà, chú tin chắc rằng Mèo Con sẽ vượt qua được bốn cuộc điều trị PTSD."

"……"

……

Trong phòng điều trị tâm lý, âm nhạc du dương.

Trước đây, lúc điều trị tâm lý, toàn do Hà Tâm Hạo đích thân đến làm, hôm này đổi thành bác sĩ Ninh mà ông vô cùng thân thiết. Không có Hà Tâm Nghị ở đó, cô bị giám sát chặt chẽ hơn. Cửa phòng bệnh của cô bị khoá trái từ bên ngoài, lúc cần đi điều trị, bốn người bảo vệ của bệnh viện sẽ đến tháp tùng cô qua bên phòng điều trị tâm lý.

Trong lúc điều trị để thả lỏng bằng âm nhạc, đèn trong phòng đã tắt hết. Tia tím ở chỗ đóng mở cửa đang chớp chớp, dòng chữ "Lối thoát an toàn" toả ánh sáng nhàn nhạt. Nhạc cổ điển chẳng có một chút tác dụng gì đối với Phương Trí. Hiện giờ đầu óc cô tỉnh như sáo.

Nên đi thôi.
Advertisement / Quảng cáo

Kim ngắn của đồng hồ đã chạy qua 1 giờ.

Bây giờ mà không đi, sẽ không kịp nữa.

Cô ôn lại toàn bộ đường chạy thoát ra khỏi bệnh viện trong đầu, hít sâu một hơi, lặng lẽ đứng lên không một tiếng động. Cởi giày ra cầm ở tay, rón rén chậm rãi men theo bờ tường. Nhạc vẫn đang chơi. Giọng nam thôi miên đang nhả từng chữ như con lười:

"Hãy tưởng tượng trên đầu bạn có một chùm sáng, một chùm sáng ấm áp, chiếu soi lên toàn thân bạn, toàn thân của bạn đều cảm nhận được sự ấm áp đó……"

Bác sĩ Ninh vẫn ngồi yên phía đối diện, ông nhắm mắt cùng với bệnh nhân theo thói quen, bắt đầu thiền. Phương Trí thở phào, đẩy mạnh cửa, phóng đi như một mũi tên.

Nhảy xuống thành cầu thang cuốn đang đầy người đứng.

Chạy xuyên qua khu vực cấp cứu đang đầy người tới tới lui lui.

Cửa nhỏ.

Cửa lớn.

Trước bệnh viện luôn không thiếu xe taxi.

"Bác tài, tới nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền! Mau lên!"

Hôm nay là tang lễ của Thịnh Diễm.

Cũng là tang lễ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **sWw.Ebook.Full.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tang lễ của chính mình

người dịch: idlehouse

Nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền nằm về phía tây của thành phố, dưới chân một rặng núi. Đa số cây cao mọc trên núi thay lá hàng năm, chỉ riêng trong nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền trồng các loại thông. Bốn mùa luân hồi, cây trên núi vào thu rực lá, vào đông điêu tàn, duy mình Lãnh Tuyền luôn một màu xanh biếc không thay đổi.

Nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền mở cửa cho công chúng. Lúc Phương Trí đón xe tới nơi, trước cổng nghĩa trang đã tụ tập rất nhiều người, trong đó phần lớn là kỷ già truyền thông. Họ cũng giống như những người đến đưa tiễn, trên cánh tay cột băng đen, trước ngực ghim hoa trắng. Đâu đâu cũng thấy cảnh vệ đặc cảnh trong những bộ đồng phục đen, đeo kính đen, đứng nghiêm thẳng tắp.

Không một ai nói chuyện ồn ào, cả một khu nghĩa trang chìm trong bầu khí nặng nề. Phương Trí đi vòng qua đám đông. Tang lễ rất nhanh chóng sắp sửa bắt đầu, cô chọn một ngọn đồi gần đó với tầm nhìn tốt, quan sát từ xa.

Gió đầu xuân vẫn còn rất lớn, cuốn mái tóc mềm mại đen tuyền của cô lên, thổi nó dính vào cây trắc bá đầy lá trông như vảy cá bên cạnh. Cô thò bạo giựt mạnh tóc mình về, nhét vào trong cổ chiếc áo gió. Khoảng cách từ đây đến hiện trường của tang lễ vừa đẹp. Cô nhét tai nghe không giây vào tai, bật lên. Bên tai lập tức vang lên những tạp âm rè rè. Cô kiên nhẫn chỉnh đài, âm thanh trong tai nghe từ từ trở nên rõ ràng.

"Tắt di động chưa?"

"Yên tâm. Trên đường đến đây đã tắt rồi. Trong hoàn cảnh này, anh không hy vọng bị quấy rầy."

Là mẹ cô, Cốc Ứng, và bố dượng cô, Hà Tâm Nghị.

Advertisement / Quảng cáo

Làm tốt lắm. Như thế này, sau khi bác sĩ Ninh phát hiện ra cô đã chạy thoát, muốn gọi điện cho Hà Tâm Nghị, Hà Tâm Nghị cũng không nhận được.

Hôm qua Hà Tâm Nghị điều trị PTSD cho cô xong, cô tặng cho ông một chiếc kẹp cà-ra-vát. Thiết kế của chiếc kẹp cà-ra-vát rất giản dị, khảm hai đường sọc bằng bạch kim, trông rất tinh, rất hợp đi đôi với cà-ra-vát màu đen. Mang tiếng là quà sinh nhật của Hà Tâm Nghị, chứ quà phụ kiện này hoàn toàn không quá lố. Do cô rất không ưa người bố dượng từ bé đã gọi cô là "Mèo Con" này, nên cô không thích nợ ông. Mỗi lần sinh nhật cô, Hà Tâm Nghị luôn chọn quà đặc biệt có tâm và khác người, thế nên quà sinh nhật để tặng cho người bố dượng đáng ghét là thứ không thể thiếu.

Hà Tâm Nghị nhận được món quà này dường nhiên rất vui. Nó có nghĩa là tâm trạng của Phương Trí đã khá lên. Nhưng bên trong cái kẹp cà-ra-vát ấy có gắn một máy thu thanh tí hon. Hà Tâm Nghị là một người rất kỹ tính và biết ăn mặc. Mùa xuân gió lớn, ông luôn dùng kẹp cà-ra-vát. Cô đã từng để ý, những chiếc kẹp ông dùng trước đây đều hợp với các loại cà-ra-vát sọc đủ màu khác nhau. Nhưng khi tham dự tang lễ, ông sẽ phải mặc một bộ âu phục đen và đeo cà-ra-vát đen. Tặng cho ông một chiếc kẹp có thể phối với cà-ra-vát đen quả rất thích hợp.

"Nó sẽ không trốn ra khỏi bệnh viện chứ hả?"

Quả nhiên mẹ cô hỏi. Mẹ cô rất ít khi dùng tên của cô, toàn dùng "nó" để thay thế.

Có thể là do mẹ kỵ tên cô chăng. Cái tên đó do chính mẹ cô đặt, mẹ chưa từng bao giờ giải thích ý nghĩa của nó, nhưng Phương Trí hiểu rất rõ, "Trí" là vì cô đã đến trễ, không kịp gặp mặt bố cô một lần. Có lẽ trong lòng mẹ, lựa chọn của bố chưa từng sai. Bố hy sinh, cũng là do số phận. Chỉ có cô, là đã đến trễ.

"Anh đã sắp xếp ổn thoả rồi, hẳn là Mèo Con sẽ không có cơ hội nào để trốn ra được."

"Chắc chắn không có sơ hở gì chứ? Nó ranh ma lắm."

Ha. Đúng là không ai biết con bằng mẹ.

Cô nghe tiếng Hà Tâm Nghị cười khổ. Ông nói: "Tại sao nhất định không cho con nó tới thế? Con nó có quyền biết. Cho dù con không đến, sau đó cũng sẽ trông thấy trên truyền thông. Lần này nhiệm vụ 'truy bắt hổ ly' của Cục 19 đã để hy sinh một cảnh viên, một người nằm vùng, mà không thu hoạch được gì. Là nhiệm vụ thất bại nhất trong 7 năm từ khi thành lập. Cục 19 từ trước đến nay luôn là một tổ chức gây tranh cãi lớn nhất, phòng sự trên truyền thông sẽ không ít, e rằng cũng sẽ không thiếu những bài viết chuyên sâu."

"Nó và Thịnh Diễm vốn không nên bắt đầu." Cốc Ứng mẹ cô nói một cách lạnh nhạt, "Hiện giờ Thịnh Diễm đã chết rồi, thì chúng nó nên triệt để kết thúc. Bố mẹ của Thịnh Diễm cũng đến tham dự tang lễ, em không hy vọng nó và họ gặp mặt nhau."

"Em quá khắt khe với Mèo Con rồi. Con người đều có tình cảm. Bệnh trạng của Mèo Con hiện giờ, ngoài tổn thương cơ thể ra, thì tình cảm bị kiềm nén cũng là một phần lớn của vấn đề."

"Nó là một người mang trên mình sứ mệnh từ khi ra đời. Nó phải tiếp tục sống thay cho bố nó, số phận của nó là phải gánh chịu nhiều."

"Cốc Ứng! Cách em dạy Mèo Con là khía cạnh anh khó đồng cảm nghĩ nhất."

"Bao nhiêu năm rồi thấy còn muốn tranh biện với em về vấn đề này à?"

"……"

Cuộc đối thoại của họ cuối cùng lại quay về điểm xuất phát. Phương Trí không hiểu được, một người đàn ông hoàn mỹ như Hà Tâm Nghị, rốt cuộc sao lại đi thích một người phụ nữ cổ chấp trong hành động và suy nghĩ của bản thân như mẹ cô. Hoặc có lẽ, ai ai cũng tìm kiếm một người có điều mà bản thân mình không có, để bù trừ.

Tang lễ đã bắt đầu.

Lúc nãy bắt xe đến đây, đi ngang qua một tiệm bán dụng cụ thiên văn, cô đã mua một ống kính viễn vọng.

Trên bãi cỏ xanh rì là một đám người mặc đồ đen. Băng đeo tay đen, cài hoa trắng. Nhân viên của Cục 19 đều có mặt, cô nhận ra hết mọi người. Cảnh còn người mất, như đã qua một đời. Gần đến thế, cô lại không thể nào bước thêm một bước. Qua ống kính, cô trông thấy bức ảnh đen trắng của bản thân. Đã 6 tháng trôi qua, nhìn lại gương mặt đó, thế mà lại cảm thấy xa lạ.

"Mai Đỗ Sa, nữ, gia nhập Cục An Ninh Mạng tháng Một năm '16, nằm vùng trong một số tổ chức với những giao dịch phi pháp trên web chìm. Ngày 2 tháng Mười năm '19, trong một giao dịch thuốc sinh hoá ở bang Shan nước Miến Điện đã không may mất hy sinh, hưởng dương 25 tuổi."

Loa phát thanh truyền đến giọng nói thô nhưng nặng nề của cục trưởng Cục 19, Sử Tranh Vanh.

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ cô và Hà Tâm Nghị đứng khá xa, cô không nghe được tiếng khóc của người có một trong tang lễ từ máy thâu âm, nhưng nhìn trong kính viễn vọng, có một người đàn ông trung niên đeo khẩu trang đỡ một người phụ nữ cũng đeo khẩu trang đang khóc ngất. Một nỗi bi thương vô cùng rõ rệt. Đấy là hai diễn viên chuyên nghiệp.

Bắt đầu từ giây phút cô bước chân vào khu đặc huấn từ đạo còn bé, cô đã mang hai thân phận. Một, là Mai Đỗ Sa, một, là Phương Trí. Mẹ cô đã vẽ sẵn đường cho cô, đích chí về nghề của bố cô: cảnh sát đặc nhiệm, rất có khả năng là cảnh sát nằm vùng. Sau đó Cục 19 được thành lập, cần gấp cảnh sát viên tinh thông mạng internet gia nhập. Vừa khéo cô chuyên ngành khoa học thông tin ở Yến Đại, lại mang kinh nghiệm được huấn luyện từ bé, liền bị cục trưởng Cục 19 Sử Tranh Vanh kéo ngay qua. Khi đó cô còn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh năm 2. Cô giao dịch trên web chìm với thân phận nằm vùng 4 năm, lật đổ một tổ chức âu dâm, một tổ chức buôn bán nội tạng, hỗ trợ phát hiện hoạt động mua bán thông tin thẻ tín dụng ngân hàng, giúp chuyển tin tình báo cơ mật quốc gia v.v. quãng 10 lần. Cuối cùng, bị huỷ trong tay của Thần Kinh Hoa Hồng.

"Thịnh Diễm, nam. Gia nhập Cục An Ninh Mạng năm '14 khi cục mới được thành lập, tham gia điều tra các vụ án lớn liên quan đến an ninh mạng, hai lần lập công vinh dự cấp 3. Ngày 2 tháng Mười năm '19, trong một giao dịch thuốc sinh hoá ở bang Shan nước Miến Điện đã không may mất hy sinh, hưởng dương 27 tuổi."

Dẫu đã qua rất lâu rồi, Phương Trí vẫn không dám dùng kính viễn vọng nhìn hình của Thịnh Diễm. Nhìn những tấm hình đủ mọi sắc màu hoá thành đen trắng, nhìn một người sống sờ sờ trong không gian ba chiều biến thành một tấm ảnh tĩnh trong thế giới 2 chiều, là một việc quá tàn nhẫn. Hệt như nhìn bong bóng bày sắc cầu vồng vỡ ra, bao nhiêu tươi đẹp đều hoá thành tro xám.

Cô cúi đầu. Rồi giơ phắt kính viễn vọng lên, nhìn vào di ảnh của Thịnh Diễm. Thế mà lại không rơi nước mắt. Tim cũng không bị thắt nghẹn. Thì ra Hà Tâm Nghị tăng liều thuốc ức chế alpha cho cô xong đúng là có hiệu lực. Cả con người cô khô khốc, không có tình cảm buồn không vui, cũng không có nhân tính.

Ấy tựa như Thịnh Diễm là một người xa lạ. Những ký niệm trong ký ức của cô, dưới tác dụng của thuốc, trở nên yếu ớt hơn hẳn.

Trong kính viễn vọng, cha mẹ, em trai, em dâu của Thịnh Diễm đều đang cúi đầu sụt sùi. Chẳng mấy chốc, mẹ anh ngã quỵ, cha, em trai, và em dâu của anh đều đến gần để đỡ bà. Nhân viên cứu hộ mặc áo trắng vội vã nhắc càng chạy tới, đưa họ ra ngoài.

Tang lễ ngắn ngủi đã kết thúc.

Đám ký giả truyền thông nào chịu buông cục trưởng cục an ninh mạng Sử Tranh Vanh hiếm hoi lắm mới xuất hiện một lần.

"Xin hỏi cục trưởng Sử có thể tiết lộ thêm một chút chi tiết về nhiệm vụ 'Truy bắt hồ ly' không ạ? Nó liên quan đến vụ án tội phạm nào thưa ông? Nghi can bao gồm những tổ chức tội phạm hoặc cá nhân nào thưa ông? Có đúng là đã hợp tác với cảnh sát quốc tế?"

"Xin hỏi cục trưởng Sử, vì sao tang lễ lần này hoàn toàn không có đi thẻ của hai thám tử đã hy sinh? Đi thẻ của họ đã được đưa về nước hay chưa? Nghe nói hai chân bị chặt của liệt sĩ Thịnh Diễm đã được trữ đông lạnh và gửi về bằng không vận, xin hỏi lời đồn này có phải là thật?"

"Xin hỏi cục trưởng Sử, trong nhiệm vụ 'Truy tóm hồ ly' lần này trực tiếp dẫn đến sự hy sinh của một người nằm vùng và một thám tử tham dự vụ án, liệu cục an ninh có hành vi gì thất chức? Nghe nói lãnh đạo trực tiếp trên Thịnh Diễm là ông Thịnh Thanh Hoài hiện giờ đã bị tạm thời đình chỉ chức vụ, chờ điều tra, xin hỏi hành động kỷ luật này có mang ý nghĩa cục an ninh cho rằng ông Thịnh nên trực tiếp gánh trách nhiệm cho sự hy sinh của hai thám tử nêu trên? Xin hỏi hành vi này của cục an ninh có phải đang trốn tránh trách nhiệm?"

"Xin hỏi cục trưởng Sử, tại sao lại phái một cô gái trẻ tuổi như Mai Đỗ Sa đi thi hành một nhiệm vụ nguy hiểm như nằm vùng?"

"Xin hỏi cục trưởng Sử, năm ngoái cục an ninh đã đầu tư hai phần ba tổng ngân sách cho nhiệm vụ 'truy bắt hồ ly,' nhưng đến nay vẫn không có kết quả gì, liệu cục an ninh có nợ người nộp thuế một lời giải thích?"

"Xin hỏi cục trưởng Sử……"

Phương Trí nghe thấy Hà Tâm Nghị thở dài, nói: "Tang lễ vừa mới kết thúc, đám đông còn chưa kịp tản đi, mà đám ký giả này đã không đợi nổi nữa."

Cốc Ứng lạnh nhạt nói: "Tác phong của Sử Tranh Vanh là loại cứng rắn, cổ chấp, từ chối mở cuộc họp báo với ký giả, ký giả muốn nở được ông ta cũng chỉ có ở nơi này."

"Ký giả bây giờ đều sắc xảo như thế sao? Thế giới đúng là đã thay đổi. Lúc chúng ta còn trẻ, ai dám chất vấn kiểu đó đối với một nhân vật mang cấp bậc như Sử Tranh Vanh?"

"Từ lúc thành lập đến nay Cục 19 luôn được công chúng quan tâm. Sau vụ 'truy bắt hồ ly,' khắp nơi đều kêu gọi chuyển cục an ninh từ một cơ quan độc lập sang một nhánh dưới quyền của bộ công an, Sử Tranh Vanh bị áp lực rất lớn. Ký giả họ nắm rất chắc điểm này nên mới lớn gan yêu cầu dư luận giám sát."

Hà Tâm Nghị hỏi: "Rốt cuộc thì Cục 19 thuộc quyền của bộ an ninh quốc gia hay chuyển qua bộ công an thì có gì khác nhau?"

Cốc Ứng nhìn Hà Tâm Nghị một cái, nói: "Chủ nhiệm Hà rõ là người chi tiết nghiên cứu khoa học. Nếu thuộc quyền bộ an ninh quốc gia, thì Cục 19 có quyền giữ bí mật ở mức độ cao nhất cho tất cả mọi hoạt động. Nếu bị chuyển qua bộ công an thì phải viết và phát hành báo cáo hoạt động hàng năm, công khai tiết lộ tất cả mọi thông tin."

Hà Tâm Nghị đại ngộ, "Ồ" một tiếng, sau đó lại nghĩ ra gì đó, nói "Đoạn phim mà Cục 19 gửi cho em xem, em đã xoá chưa? Bất kể thế nào cũng không được để cho Mèo Con thấy được."

Advertisement / Quảng cáo

"Biết rồi, xoá lâu rồi."

"Anh nghe nói lúc đó quá trình Thịnh Diễm chết đã từng được chiếu trực tuyến trên mạng ẩn của Maandala trong một quãng thời gian ngắn. Hiện giờ Mèo Con nó vẫn mang còn ý chí để sống, nhưng chẳng may mà thấy được đoạn phim đó, e rằng con sẽ sụp đổ."

"Sử Tranh Vanh đã sắp xếp cho nhân viên rà quét sạch rồi, hẳn là nó sẽ không có cơ hội để xem nữa đâu—ừa, hôm nay sao anh lại đổi kẹp cà-ra-vát mới thế?"

"À, hôm qua con nó tặng đấy, nói là quà sinh nhật sớm……"

Rụp. Tín hiệu đứt mất. Không hổ là người đã bên bỗ lãu năm, năng lực đánh hơi của mẹ cô đúng là siêu cấp

Phương Trí kéo cao khăn choàng cổ, che đi nửa gương mặt, đeo kính viễn vọng lên lưng, hai tay đút vào trong túi áo, rảo bước xuống khỏi ngọn đồi. Dọc đường cô suýt nữa đâm sầm vào một người, cô ngước mắt, là một thanh niên đeo khẩu trang màu xanh lam nhạt và đội mũ màu xanh nước biển. Tuy không thấy rõ mặt, nhưng đại khái có thể nhận ra độ tuổi của anh ta tầm tuổi của cô. Dáng rất cao, có một đôi mắt sâm sâm, hơi xếch lên, trông như một chú hươu đứng giữa cánh rừng sớm mai trong sương mù dày đặc.

Là ai mà cũng xuất hiện ở nơi này giống như cô?

Bị mẹ bắt quả tang cô tặng cho Hà Tâm Nghị một cái máy thu âm là một chuyện rất đáng sợ. Phương Trí không còn lòng dạ nào để nấn ná thêm ở đây, liếc chàng thanh niên kia thêm một cái nữa, bất giác anh ta cũng đang nhìn cô một cách cảnh giác. Phương Trí quấn chặt chiếc áo khoác vào mình, nghênh gió rảo bước rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hello maandala!

người dịch: idlehouse

Phía tây bắc của Yến Thành có một toà nhà chọc trời kiểu Tây rất kỳ dị—36 tầng phía dưới thì rất nghiêm chỉnh vuông vắn, lên trên thì tự dưng bắt đầu xoáy, cả một toà nhà như bị một bàn tay khổng lồ nắm chóp mà vặn, toà lầu góc cạnh vuông vức lên đến đỉnh thì thành dạng tròn. Toà nhà ấy nằm bên vành đai số 4, trông như một ngọn đuốc hướng lên trời, lại giống như một cây gậy phù thuỷ đang thốc vào không trung.

Trong những năm gần đây, toà nhà chọc trời này đã thành một thắng cảnh du lịch. Khách đến chơi Yến Thành cơ bản là sẽ đều chạy tới toà nhà này để chụp hình, thậm chí trên vành đai số 4 nơi đi ngang qua nó, bộ giao thông không thể không gắn bảng cảnh cáo nhắc nhở:

"Xin đừng đưa đầu và tay ra cửa sổ xe để chụp hình!"

Nó hách đến vậy đấy.

Ai bảo trụ sở được đặt trong toà nhà này lại là của công ty Maandala chứ?

Advertisement / Quảng cáo

"Thưa quý cô quý cậu, đây chính là toà nhà của Maandala chúng tôi, được xây năm '18, hiện nay toàn bộ 1 vạn nhân viên của công ty đều làm việc trong toà nhà này. Nơi đây trong nhóm nhân viên nội bộ, chúng tôi thích gọi nó là "Adventure Land" hơn, các em nhỏ thì đều gọi nó là công viên vui chơi Maandala."

Một nhân viên béo phục phịch của Maandala đang giảng giải cho một nhóm người mặc âu phục và giày da. "Maaan-da-la, nghe có phải như một câu thần chú không? Ở nơi đây, tất cả những em nhỏ mà đọc lên câu thần chú này đều nhận được một viên kẹo hình mascot của Maandala." Anh ta chóp chóp mắt, tặng một viên kẹo sô-cô-la cho một em nhỏ chạy tới đọc câu thần chú "Maandala" với anh ta.

Một chuyến tàu lượn siêu tốc thấp tầng chạy ngang qua nhóm người, xuyên qua lùm cây, lao vút qua phía bên hông bên kia của toà nhà. Tiếng reo hò không ngừng truyền đến từ chuyến tàu lượn ấy.

Phương Trí lặng lặng đứng bên giàn ngựa kéo quân, yên tĩnh đến trông như một nàng bướm đã thu cánh lại. Nhóm người đó là nhân viên phân tích chứng khoán đến từ nước ngoài để tiến hành nghiên cứu công ty, hiển nhiên là muốn hiểu thêm về tình hình của công ty trước khi nộp báo cáo hàng năm. Mai mốt khi báo cáo tài chính hàng năm được phát hành, bản báo cáo phân tích tài chính của họ sẽ được phát hành ngay sau đó, trao đến tay các nhà đầu tư, và sẽ đóng vai trò quan trọng trong thị trường vốn. Chỉ có điều là năm nay bộ phận IR (quan hệ nhà đầu tư) của Maandala nghỉ phép sớm hơn thường lệ, nên tên béo không chuyên nghiệp này bị điều ra để tiếp đãi các nhân viên phân tích chứng khoán

"Chị trẻ!"

Một tiếng gọi non nớt, Phương Trí ngẩn ra một hồi mới hiểu là đang gọi cô. Cô sờ sờ mặt mình theo phản xạ, không sao tiếp nhận được cách xưng hô -đối với cô mà nói- vừa xa lạ vừa quái dị. Là một cậu bé rất đáng yêu. Phương Trí có chút ấn tượng. Mới vừa lúc nãy, cậu bé này đứng ở trước chiếc máy gắp thú bông, cố gắng nhón chân cẩn thận di động cần điều khiển. Tầng dưới của Maandala là một công viên giải trí mini, thật ra cũng là khu vực thể nghiệm sản phẩm của Maandla, trong đó mỗi một vị khách đều mang một chiếc mũ huyễn thực nhỏ xinh, mang nó lên, tựa như làm Alice trong xứ sở thần tiên, bước vào một thế giới hoàn toàn khác lạ và kỳ diệu.

Cậu bé đang mồ hôi đầy đầu, khuôn mặt tròn bầu bĩnh đỏ lựng. Hai tay của cậu giấu chặt sau lưng, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Phương Trí, mấc cỡ khó nói nên lời.

Phương Trí nhìn cậu bé một hồi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: "Em tên gì?"

"Đinh Ái!"

Cậu nhỏ như dứt khoát hạ quyết tâm, tức tốc chìa tay ra, giữ một ác ma tí hon màu xanh lam vào lòng bàn tay cô, sau đó chạy biến.

Khoé mép của Phương Trí thoáng nhếch lên. Trên người của chú ác ma bông này có in logo của Maandala, mũi chú nhỏn nhọn, và một chiếc đuôi nhỏ cong gấp khúc, chóp đuôi là một mũi tên. Đáng yêu thật. Cô chợt nhận ra, đấy là lần đầu tiên cô cảm nhận được một niềm vui vô tư từ đáy lòng không vướng bận trong sáu tháng qua.

Trẻ con ngây thơ, đúng là giống như thiên thần.

Cô ngước mắt nhìn theo, cậu bé tên Đinh Ái kia chạy quá nhanh, thế là vấp ngã ở bên một luống hoa, chảy máu chân. Cô muốn chạy qua đó thì đã thấy mẹ của cậu bé cuống quít chạy tới. Đó là một người phụ nữ độ 30 tuổi, ăn mặc rất mộc mạc, có vẻ như nhà không khá giả gì. Ngoài giờ triển lãm cố định ra, thì các trò chơi và thiết bị ở "công viên" Maandala đều miễn phí, cho nên rất nhiều trẻ con nhà nghèo đến đây chơi games.

May sao, không bị thương nặng.

Thế nhưng máu của cậu bé kia không ngừng chảy. Người mẹ băng bó hoặc đè cách nào cũng vô ích, quýnh quáng mắng cậu: "Đã bảo đừng có chạy mà! Cứ phải chạy cơ! Bây giờ hay rồi, lại phải tới bệnh viện rồi!" Cậu bé ấy không khóc, lắm lì cúi đầu, để mặc cho mẹ cậu trách mắng. Người mẹ ấy bế cậu lên, hỏi hà ra đường gọi xe.

Chắc là bệnh khó đông máu nhỉ? Phương Trí hơi nhíu mày, ánh mắt dõi theo chiếc xe đã phóng đi mất.

"Chào anh Reboot, nghe nói trụ sở của cục an ninh mạng cách Maandala không xa lắm, anh có thể tiết lộ địa chỉ cụ thể cho chúng tôi được không ạ, để chúng tôi qua đó chào hỏi một chút?"

Advertisement / Quảng cáo

Một mỹ nữ Á đông kiêm chuyên viên phân tích nũng nịu hỏi, giọng nói chảy nước đó kéo sự chú ý của Phương Trí trở về. Cô chuyên viên phân tích đó đeo một tấm thẻ nhân viên trên người, cô ta là một nhân viên của một ngân hàng đầu tư nổi tiếng trên Wall St.

"À, cái này……Ha ha ha ha ha ha….." Anh chàng béo vừa bị gọi là Reboot không ngừng dùng giấy chậm mồ hôi, câu giờ lần lữa với cô ta.

"Thưa anh Reboot, hiện giờ Maandala là một hệ thống huyễn thực thành công nhất trên thế giới, nắm được những 70% khách tiêu thụ trên mạng. Tỷ lệ thâm nhập này thậm chí còn cao hơn cả số lượng tiêu thụ điện thoại Apple trong năm nay. Anh Reboot, nắm được một số lượng khách tiêu thụ lớn như vậy, mỗi ngày trên Maandala có vô số giao dịch và quy trình xảy ra, làm thế nào để công ty của các anh có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối? Có lẽ là công ty của các anh và cục an ninh mạng đang hợp tác chuyên sâu, đúng không? Nếu không thì làm thế nào chúng ta có thể giải thích được sự kiện cổ phiếu của Maandala giảm mạnh năm ngoái sau khi nhiệm vụ "Truy tóm hồ ly' bị thất bại năm ngoái?"

Một chuyên viên phân tích vô cùng sắc xảo. Quả nhiên là câu hỏi nghe có vẻ ngu xuẩn trước đó là cái móc câu, sau đó kéo cần câu một chút, liền khiến cho anh chàng Reboot IR-không-chuyên để lộ sơ hở. Phương Trí liếc cô chuyên viên phân tích đó một cái, y như rằng, cô ta đang rất tự đắc.

Có một chiếc khăn tay được đưa tới, Reboot đón lấy, chùi đầu thật mạnh. Trông anh ta thật thà, nhưng trong mắt thì có vài phần ranh mãnh.

"Thật ra chúng tôi không chỉ hợp tác với cục an ninh mạng, mà cũng hợp tác với cơ quan an ninh quốc gia của nước cô nữa. Maandala là một thế giới huyền thực độc lập, tự do, bình đẳng, không phân chia quốc gia, giai cấp, màu da; tất cả mọi người ở đó đều được hưởng quyền lợi như nhau, tất cả mọi hành vi phạm tội ở đó đều sẽ bị xử phạt tương ứng với tội phạm."

"Ha ha! Anh Reboot, câu hỏi vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, nhưng những sóng gió trên thị trường chứng khoán thì đúng là phản ánh ưu tư của các nhà đầu tư đối với vấn đề an toàn mạng và tội phạm trong Maandala. Hy vọng anh Reboot có thể nói cho chúng tôi biết Maandala đã xử lý vấn đề này như thế nào."

"Vâng vâng. Mời quý vị vào trong trước đã." Reboot hướng dẫn nhóm người đó đi qua cửa kiểm an. Thiết bị quét qua một mỗi người, phát tín hiệu thuận lợi. Phương Trì do dự một chút, rồi cũng bước qua. Một làn tia sáng màu xanh lục đâu đụi quét qua mắt cô, cánh cửa kính trước mặt ứng thanh, mở ra.

Phương Trì bước qua cửa. Reboot rõ ràng đã để ý đến cô, dùng ánh mắt đầy nghi hoặc không ngừng liếc qua phía cô.

Hôm nay Phương Trì mặc một chiếc váy đầm màu be, phần áo nửa trên màu trắng có tay áo phồng rộng thùng thình theo lối phục cổ, tóm ở cổ tay, loe ra như một đoá hoa trắng nở rộ. Mái tóc đen tuyền gọn gàng để xoã, trông cô như một con búp bê Tây dương tinh xảo. Cô cố ý thoa son màu thịt nổi và đánh chút má phấn để che bớt khí sắc ảm u của mình.

Cách ăn mặc này đúng là khác hẳn với đám người mặc đồ công sở kia, nhưng cô có thể đi ngang qua chỗ kiểm chứng thân phận bằng võng mạc, Reboot cũng không nói gì nữa, chỉ giữ những thắc mắc trong lòng.

"Khụ, quý vị xem này." Reboot dùng bút trình chiếu chỉ vào toà nhà lăng bóng như gương, "Toà cao ốc này, ngay từ ban đầu đã được thiết kế với những suy xét cẩn thận liên quan đến tính năng an toàn. Chấn hạn như, lấp hệ thống an toàn thông minh tối tân nhất hiện nay, xử dụng chất liệu có độ bền và déo cao để chống nổ và chống va đập, dùng sơn chống tín hiệu theo dõi dạng trong, hệ thống tự cung cấp năng lượng…… Cho dù sự kiện 911 tái diễn, chúng tôi cũng có 90% khả năng không có ai bị thương vong và tất cả các máy chủ đều hoạt động như thường."

Anh ta lại hướng dẫn ánh mắt của những chuyên viên phân tích qua một chỗ khác, cầu thang máy trong suốt cho phép người bên trong có thể thấy rõ những nhân viên của Maandala đang bận rộn làm việc ở mỗi tầng lầu, anh ta tự hào nói:

"Maandala được ra đời năm '14, đến nay đã là 7 năm, chưa từng xảy ra sự cố bảo mật nào do lỗ hổng của hệ thống gây ra, dám nói đây là hệ thống an toàn nhất thế giới. Điều này là nhờ có phòng thực nghiệm Quang Chi Ký của công ty chúng tôi, nơi tụ hội những chuyên gia hàng đầu của Trung Quốc trong lĩnh vực bảo mật mạng như Gáo Chủ SG, coldfire, La Toàn, fever, vân vân……"

Một chuyên viên phân tích người Đài Loan khẽ thì thầm với đồng nghiệp của mình bên cạnh: "Nghe nói hacker mũ trắng giỏi nhất đại lục không phải bị cục an ninh mạng tuyển dụng, mà là đã vào Maandala. Maandala gần như trả một mức lương lên trời, chả trách hồ được nhiều hackers hàng đầu như vậy……"

Người đồng nghiệp bên cạnh không cho là đúng: "Giỏi nhất? Hackers giỏi nhất đại lục không phải là Ba Chàng Ngự Lâm sao? Guests, T.N.T và Creeper, mới lên sàn 3 năm đã đoạt được giải nhất trong cuộc đấu hack toàn cầu Pwn2Own, số điểm kỷ lục họ lập, tới nay vẫn chưa ai phá nổi. Đâu ai nghe nói là ba người này đã được tuyển đi đâu đâu nhỉ?"

Một chuyên viên phân tích Á đông bên cạnh khác bập bẹ bằng tiếng Trung: "Chẳng phải Ba Chàng Ngự Lâm đã giải tán bao năm rồi sao? Avatar của T.N.T và Creeper đã không còn xuất hiện trong Maandala, không chừng đã đăng ký tài khoản mới, xong vào làm việc cho cơ quan ấy chứ? Hiện giờ người duy nhất còn hoạt động là Guest mà thôi."

Advertisement / Quảng cáo

Nhắc đến Guest, cả nhóm chuyên viên phân tích này trở nên vô cùng phấn khích, xì xào với nhau. "Cái nhân vật Guest này đúng là khác hẳn. Thiên Hành Kiến của Liên Minh Hồng Khách, Bánh Bao Nhận Của Ta Một Đớp của studio Cambrian, những hackers hàng đầu chưa bị tuyển dụng đều có liên minh của mình, tác chiến theo đội, chỉ riêng Guest vẫn đơn thân độc mã."

"Guest là một nhân vật truyền kỳ mà! Hồi xưa Kevin Mitnick được coi là hacker hàng đầu trong các hackers, đã từng hack vào đến hệ thống chỉ huy phòng không Bắc Mỹ, nhưng ở đại lục, có thấy ai dám khiêu chiến với hệ thống thông tin an ninh quốc gia chưa? Sau khi Guest xé lẻ ra thì đã dám một thân một mình xâm nhập hệ thống của pháp viện tối cao của quốc gia!"

"Ái chà! Nếu mà Guest cũng trong Quang Chi Ký……. Tôi dám bảo đảm là báo cáo này được tung ra xong thì giá cổ phiếu của Maandala sẽ tăng 100 điểm, giảm thiểu hết mức độ rủi ro nhiệm vụ 'Truy tóm hồ ly' tạo nên trước đây!……"

"Thưa anh Reboot, xin hỏi Guest có phải cũng ở trong phòng thực nghiệm Quang Chi Ký của công ty các anh không ạ?" Một chuyên viên phân tích không nhịn được, giơ tay hỏi.

Reboot cười giả lả, "Phải phải, chúng tôi có hợp tác với Guest!"

Nhóm chuyên viên phân tích hí hửng ghi chép lia lịa vào sổ tay.

Vất vả lắm mới đưa được hết nhóm chuyên viên phân tích đó vào trong phòng hội nghị để họp với giám đốc tài chính, Reboot vào nhà vệ sinh để rửa mặt, rồi lại lau người, thay một chiếc áo có hoa văn sạch sẽ. Chạy đi tìm đồng nghiệp mượn bật lửa xong, ra chỗ cầu thang hút thuốc thả lỏng. Nào ngờ vừa mở cửa an toàn ra, trong khu cầu thang mờ tối có một cô gái đang đứng, hai tay đang cầm chú ác ma một màu xanh lam, trông cô vô cùng xinh xắn ngoan hiền. Cho đến khi cô lên tiếng, giọng nói nghe lạnh lẽo âm u, đến độ Reboot lập tức rùng mình.

"Guest hợp tác với nhà các cậu hồi nào? Sao tớ không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Deer in the mist

người dịch: idlehouse

Trong một khu phố phía bắc của Yến Thành, những căn hộ bình dân nằm san sát chen chúc nhau. Nhà ở đây giá thuê rẻ, giao thông cũng tiện lợi, cho nên tụ tập rất đông những người dân lao động. Tường xám xịt, có hoang mùi ra từ kẽ nứt giữa vách tường và mặt đường xi măng, nước nhỏ xuống từ những mái nhà làm bằng gạch amiăng khiến cho khu vực này mang một khí chất hoàn toàn khác biệt với khu vực đô thị của Yến Thành.

"A Thời, nghỉ chút đi! Chuẩn bị ăn cơm rồi!"

Ông chủ Đinh gọi một chàng trai trong phòng tập. Đấy là một phòng tập võ tự do kiểu cũ nằm ẩn mình trong khu phố. Bên ngoài trông mặt tiền rất nhỏ, biển hộp đèn dài hẹp phủ đầy bụi bặm và dính đầy mạng nhện, vào đến trong thì lại rất rộng, ánh sáng trong phòng không được tốt lắm, mặt trời chưa lặn đã phải bật đèn tiết kiệm điện lên. Lưới thép quấy tám cạnh lại thành một chiếc "lồng đầu" không lồ, chính là đấu trường võ tự do. Sân trong là nơi tập luyện, treo rất nhiều bao cát, dây xích và đệm tạ. Trên sàn có vài lốp xe cộng kênh năm rải rác, mỗi chiếc lốp cao gần bằng đầu người. Chiếc lớn nhất gần 600 cân Anh.

Một chàng trai đang "vật lộn" với chiếc lốp xe đó.

Chàng ở trần, tướng người thuộc loại gầy, nhưng cơ bắp cân đối, săn chắc. Làn da trên vai bị rám nắng thành màu lúa mì, vai phải và cánh tay phải có hai vết sẹo như bị nước nhỏ xuống rồi toé ra, tạo nên một sự tương phản rất rõ rệt với tướng mạo tuấn tú của chàng.

Chàng đứng tấn thật thấp, cẩm góc lên chiếc lốp xe, hai cánh tay luồn xuống dưới, kẻ ngay mặt dưới của vành lốp xe, thân hình dong dỏng cong thành một đường cong vững chãi. Chàng hít sâu, rồi thình lình cơ bắp hai chân và toàn thân căng cứng, bật hết sức mình, nhấc chiếc lốp xe nặng nề cồng kềnh ấy lên được một chút!

"Giỏi!" Lão Đinh bật lên một tiếng, giụi mạnh mẩu thuốc vào bồn hoa xi măng để dập lửa, nói: "Bắp tay! Dùng đầu gối để chống, đứng lên! Động tác ở tay đổi liền! Đúng!!"

Chàng trai cắn chặt răng, ngửa đầu, gân xanh trên trán và cổ đều lồi ra, đầu ngón chân đang chống trên mặt đất rải sỏi tạo nên hai chỗ lõm. Đường lằn trên chiếc lốp xe màu đen đỏ, đường nào đường nấy rộng bằng đùi của chàng, như một quả đồi kiên cố, dưới ánh chiều tà toả mùi nhựa cao su nồng nặc. Chàng dùng đầu gối để nâng lốp xe lên đến xương quai xanh, rồi bất chợt mắm môi mắm lợi giữ sức, rống lên một tiếng, nhấc được hẳn chiếc lốp xe đó lên. Nâng chiếu xuyên qua vòng lốp xe, rắc những chùm sáng nho nhỏ, chân chàng như đóng đinh, bám chặt xuống mặt đất, ra sức thục mạng đẩy mạnh, lốp xe đổ ầm chấn động xuống mặt đất, làm dậy lên một lớp bụi cát.

"Giỏi giỏi giỏi! Nghỉ thôi, nghỉ thôi." Lão Đinh vứt cho chàng một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ. Chàng trai cúi đầu thở hồng hộc, lồng ngực rắn chắc không ngừng phập phồng. Chiếc khăn tay kia như nặng ngàn cân, chàng đón bắt bắt lấy khăn tay mà cả cánh tay khẽ run lên.

"Đù rồi mày, hôm nay đã đến cực hạn rồi. Luyện nữa sẽ hỏng người đấy!" Giọng điệu của lão Đinh hơi nghiêm.

Chàng trai lảng lãng đến một bên tường, cầm một bi đông sắt đựng nước, trút thẳng từ đỉnh đầu xuống. Lấy khăn tay lau mái tóc ngắn đen nhánh, nói với lão Đinh: "Em đi thay đồ."

Advertisement / Quảng cáo

Lão Đinh lại đốt điếu thuốc khác, khói thuốc lan toả trắng xoá, là loại thuốc bình dân Yến Yên 10 đồng một bao. "Gần đây gặp phải chuyện gì nữa rồi? Không còn vui vẻ nói cười như trước đây nữa. Luyện tập cứ như để giết người vậy, lốp xe nó có thù với mày à?"

Chàng trai sột soạt thay đồ sau tấm rèm che, một lúc sau, mới trả lời một cách thản nhiên: "Có chuyện gì đâu thầy? Em thì có chuyện gì chứ!"

"Thằng chó! Miệng mày thế nào tao đều biết cả. Nói láo với tao?"

Chàng trai thay đồ xong bước ra, mặc một chiếc áo phông tay dài màu đen, một chiếc quần jean đã bạc thếch, rõ ràng đã mặc rất nhiều năm, gấu quần đã tưa hết ra. Thứ quần áo này có thể mua một lúc mấy trăm bộ từ chợ bán sỉ, chắc là loại hàng xuất khẩu rẻ tiền, không có đến một cái nhãn hiệu. Nhưng thân hình của chàng cao ráo cân xứng, mặc vào đường nét đâu ra đấy. Trông chàng vô cùng khôi ngô, nhưng nét đẹp không thuộc loại mạnh mẽ áp bức. Mắt hai mí và có đường chân mi khiến cho nét mặt trở nên nhu hoà, cả con người chàng như một chú hươu đứng giữa cánh rừng đầy sương mù bao phủ.

"Cũng không có gì." Chàng cười nhạt, nhưng ánh mắt buồn buồn, "Một người bạn đã qua đời."

"Thân lắm à? Bao năm nay đâu thấy mày tới lui với ai đâu."

"Chắc vậy…… Bạn hồi xưa."

"Thế sự vô thường." Lão Đinh thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai chàng trai. "Người sống đến 20, 30 tuổi, khó tránh bắt đầu gặp cảnh sinh tử."

Chàng trai thoáng cười nhạt, cúi đầu xấn tay áo, một lúc sau, chàng mới nói: "Ừ nhỉ."

Lão Đinh phả ra một ngụm khói, nhìn chàng xấn tay áo lên đến khuỷu tay, vừa đủ che đi vết sẹo dữ dội kia. "Cái thằng này mày có quá khứ, tao biết. Nhìn hai vết sẹo đó của mày, đừng tưởng là tao không hiểu, là vết thương do súng! Mấy người phàm như bọn tao á, cả đời ngay đến rờ cũng không rờ đến súng được một lần, đâu ra súng để trúng đạn!"

Chàng trai nhướn mày cười, nói: "Hỏi bé không hiểu chuyện, leo cây, bị bọn bắt chim dùng súng etpigôn đánh." Chàng làm điệu bộ bằng tay, "Súng etpigôn 'đùng' một phát thế này, chắc thầy đã từng thấy rồi chứ ạ?"

Toàn nói những nói cuội! Yến Thành đã cấm súng etpigôn từ mấy chục năm trước, mấy thứ đó chỉ ở khu vực núi phía Nam mới có. Đứa trẻ này lớn lên trong Yến Thành làm sao mà gặp được dân đi bắn chim? Lão Đinh hừ một tiếng trong mũi, rẩy rẩy tàn thuốc vào luống hoa.

Mùa này đang là lúc tơ phấn hoa đuôi sóc bay khắp Yến Thành, phía ngoài sân của lão Đinh cũng trồng cả mấy gốc dương cổ thụ, chàng trai hất hơi liên hồi, lấy khẩu trang màu xanh lam nhạt ra, đeo vào.

"Bạn gái lại nhớ đến mày rồi chứ gì!" Lão Đinh trêu.

"Khi nào thấy mới tuyển em vào làm rể?" Chàng trai cười nhạt.

"Ôi, cái con nhỏ Phi Phi đó không xứng với mày." Lão Đinh thở dài.

"Aizz, thầy đừng có nói chuyện với Phi Phi kiểu như vậy, là cô ấy không thèm em."

Lão Đinh cúi đầu thở dài, lắc đầu. Chàng trai nhìn thấy trời còn sáng, nói: "Tự dưng thèm ăn lườn bò nướng, thầy ăn trước đi ạ, em chạy ra mua một chút rồi sẽ về."

Chàng trai vừa đi xong, liền có một người bước vào nhà. Lão Đinh trông thấy, thoáng sửng sốt.

"Sư huynh, đúng là anh rồi!"

Gã này họ Nhâm, tên là Nhâm Gia Minh, là sư đệ dưới đội tinh đạo xưa của lão Đinh, thua lão độ 10 tuổi.

Nhâm Gia Minh bước vào căn phòng tập tối tăm xong làm như trên mình bị dính phải thứ gì không sạch sẽ, làm bộ phủi phủi một hồi. Gã đánh giá xung quanh căn phòng tập, chỉ thấy tất cả mọi thiết bị đều cũ kỹ phủ bụi, khung thép bị tróc hết sơn, lộ ra màu vốn có của thép. Thép rào của "lồng đầu" phủ một màu đen xịn, mặt sàn có chỗ đã bị mài nhẵn nhụi, phản chiếu ánh đèn tiết kiệm điện màu trắng nhợt nhạt lạnh lẽo.

Gã cố tỏ vẻ nhiệt tình, ôn chuyện xưa với lão Đinh: "Sư huynh à, cũng cả mấy năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?"

Lão Đinh gật đầu. Đúng ngay lúc này, vợ lão bưng cho lão một bát bún, bên cạnh là con trẻ tay đang cầm chong chóng chạy khắp nơi trong phòng.

"Ngồi xuống ăn chút không?" Lão Đinh ra ý cho vợ mang thêm một bát bún nữa tới, bản thân lão thì bỏ đầy dầu ớt vào trong bát bún trước mặt, mùi cay của ớt thơm nồng. "Vợ tôi nấu, ngon, đúng vị."

Nhâm Gia Minh nhìn chiếc ghế cũ kỹ đến tróc sơn, không ngồi xuống. "Nếu không có người khác nói cho tôi biết, tôi còn không hay là sư huynh đang ở đây nữa." Gã vẫn ngó quanh, giống như muốn xem có hình của đệ tử hay không, có thắng được giải gì hay không, rồi lại hỏi: "Dạo sau sư huynh ra khỏi đội tinh, không phải đánh MMA giành được cả giải quán quân toàn quốc đó sao? Thế nào mà bây giờ lại ở đây mở phòng tập?"

Giọng điệu của gã tuy có vẻ hoà nhã, nhưng trong đấy toả ra một vẻ kiêu ngạo của bề trên.

"Tôi còn nhớ hồi đó sư huynh là đệ tử được sư phụ tán thưởng nhất, coi trọng nhất mà!"

Lão Đinh lặng thinh không nói. Vợ lão bưng lên một bát bún, lại để một đôi đũa trước mặt Nhâm Gia Minh, la cậu con: "Đinh Ái! Đừng chạy nữa! Chạy vấp cho bị thương mới hài lòng sao hả!" Cậu nhỏ kia vô trông vô cùng đáng yêu, mặt mũi tuấn tú, thừa hưởng ưu điểm của cả hai vợ chồng.

Nhâm Gia Minh nhìn hai mẹ con, hơi híp mắt. Gã để ý thấy tất cả mọi góc nhọn ở trong phòng tập bụi bặm này đều được bọc lại thật dày, ngay đến các góc của bàn ghế nội thất đều bị bọc bằng vải y chang như thế.

Nhâm Gia Minh lại nhìn đôi đũa gỗ đen thùi cũ kỹ, không nhấc tay, nói: "Chị dâu trẻ nhỉ, chưa gặp qua bao giờ hay sao ấy?"

Lão Đinh lẩm bẩm: "A-Phương mất sớm."

Lão mơ hồ nghe thấy Nhâm Gia Minh cười lạnh một tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

A-Phương cũng từng là sư muội của Nhâm Gia Minh, Nhâm Gia Minh đã từng theo đuổi bà. Nhưng A-Phương nhìn cao, dương nhiên theo đại sư huynh giỏi hơn gã. Đấy cũng là lý do mà lão Đinh và Nhâm Gia Minh có gút mắc sau này.

Lão Đinh húp sùm sụp vài ngụm bún tron trượt, rồi đặt đũa xuống, nói với Nhâm Gia Minh:

"Hôm nay cậu đến làm gì?"

Nhâm Gia Minh cười hớp mắt: "Maandala muốn mở cuộc thi đấu võ địch MMA huyền thực, tôi vốn định gọi sư huynh xuống núi, nhưng trông cái dạng của sư huynh hiện giờ, e rằng đánh không nổi nữa."

Nay tuy lão Đỉnh vẫn giữ được thể hình cường tráng giống trước đây, nhưng cơ bắp đã rõ ràng bị nhão, bụng cũng to lên. Lão đã mập ra, đường tóc lùa thưa không tha cho lão. Giống như cả một phòng tập u ám, trên người lão đã mang đầu mỡ bụi bặm, suy thoái.

Lão Đỉnh biết gã kia đang nói mát.

Mười năm trước lão bắt đầu mở phòng tập, tiếng tăm rất khá. Sau đó Maandala nổi lên, thanh niên chạy lên đó để đấu MMA huyền thực ngày một tăng, người như gã Nhâm Gia Minh này rất biết đáp ứng trào lưu, mở phòng luyện MMA huyền thực trên maandala. Dạng phòng tập thật ngoài đời như của lão Đỉnh, khách ngày một kém đi. Ba năm trước, lão đã từng xuống núi một lần, đầu chai. Lần ấy bị gãy chân, đến nay vẫn còn mấy chiếc đinh thép nằm trong đó. Lão không sao đấu được nữa. Hạ màn cho một anh hùng MMA, đạo đó đã được đưa tin trên truyền thông. Nhâm Gia Minh không thể không hay biết.

"Để cậu thất vọng rồi." Lão Đỉnh lẳng lặng nói.

"Chậc chậc chậc……" Nhâm Gia Minh lắc đầu, mở một cúc áo sơ mi ở phần cổ cứng thẳng tắp. "Nhìn hình trong phòng tập này của sư huynh, cả mấy năm rồi không có đệ tử nào phải không? Có vẻ như nếu tôi muốn tìm mầm giống tốt cũng không tìm ra!" Gã thở dài một tiếng, "Tiếc thật, sư huynh, thời buổi này không đấu trong huyền thực, sư huynh lỗi thời rồi……."

"Thầy, em về rồi ạ! ……"

Vừa nói xong thì có một chàng trai áo vào như cơn gió, tay trái cầm một bao đựng xiên thịt, tay phải cầm một túi nghe như có bia ướp đá trong đó, phía ngoài bao nylon còn đọng nước từ khí lạnh.

Nhâm Gia Minh nhìn chằm chằm chàng trai ấy, bất thình lình đưa chân ra quét một vòng. Chàng trai ấy nào ngờ trong phòng có người đột ngột tấn công mình, trong khi loại vận động viên chuyên nghiệp như Nhâm Gia Minh, dẫu chỉ quét chân thì sức cũng mạnh hơn người thường. Chàng bị bất ngờ, vấp, ngã nhào xuống sàn, mấy chai bia lạnh đua nhau bình bình bang bang lăn rớt khắp nơi.

"Sư huynh, đệ tử của anh bây giờ là trình độ cỡ này sao? Chao ôi…… Chậc chậc chậc!"

Chàng trai kia nằm sõng soài dưới đất, nghe câu đó xong ánh mắt tối sầm, bất chợt lăn tới đấm thẳng vào phía sau đầu gối Nhâm Gia Minh! Nhâm Gia Minh không phòng bị, ngã khuỵ một gối xuống, chàng trai dùng thế dưới đất kéo tay, lôi chân, động tác gọn gàng lưu loát quật Nhâm Gia Minh xuống đất, đè chặt gã trong thế đó, nhìn chằm chằm vào mắt gã, không nói không rằng. Nhâm Gia Huy gặp chán vì ngương.

Chàng trai nhận ra được ánh mắt của gã trở nên căm tức, liền ra tay trước, hạ thủ vi cường, nhanh chóng ngồi xuống đất kéo cánh tay của Nhâm Gia Minh duỗi ngang, có vẻ như định dùng đòn khoá kẹp tay. Khoá kẹp tay là một tuyệt chiêu trong võ tự do trăm lần đều thắng, rất ít khi nào thấy ai bị khoá kẹp tay mà có thể giải khoá đó được. Nhưng Nhâm Gia Minh rốt cuộc cũng là một tay trong nghề võ cùng lão luyện, chàng trai vừa kéo tay gã ra, gã đã biết ngay chàng định làm gì. Nhân lúc chàng trai ngồi ngã người ra sau, gã ra sức bật thắt lưng, chống cổ và vai xuống đất, sau đó dùng cả thân để lật mình đè ngược lên chàng trai, rút cánh tay ra, hung hăng áp chàng sát đất!

Lão Đỉnh vội quát lên: "A Thời! Buông tay nhận thua!"

Nào ngờ chàng trai nhất định không chịu nhận thua, ra sức vùng ra khỏi hai cánh tay như gọng kìm của Nhâm Gia Minh, bắt đầu đánh nhau với gã dưới sàn!

Lão Đỉnh thấy chuyện chẳng lành, rối rít chạy tới gỡ hai người ra, "Gia Minh, thằng bé này luyện võ tự do cũng chỉ luyện kiểu nghiệp dư, mới theo học 3,4 năm, làm sao làm đối thủ với cậu được! Cậu đừng so đo với nó!"

Nhâm Gia Minh là một kẻ tàn bạo, gã nào quan tâm đến chuyện chàng trai này có phải hậu bối hoặc là chỉ chơi nghiệp dư v.v., tóm được là đánh! Đòn nào ra đòn nấy!

Chàng trai ấy bị lãnh mấy đòn nặng, mặt cũng bị cọ dưới đất xây xát, chảy máu. Sự bướng bỉnh của chàng tương đương với sự bạo tàn của Nhâm Gia Minh, rõ ràng nếu không đến cuối thì sẽ không nhận thua. Chỉ là trước đó khi tập luyện với vỏ lốp xe, chàng đã dùng phần lớn của sức mình, chẳng bao lâu sau chàng lại bị Nhâm Gia Minh khóa tay phải, cưỡi lên người, đè chàng dưới đất.

"Có phục không?"

"Không phục."

Nhâm Gia Minh tăng thêm sức ở tay, mặt của chàng trai bị ấn chặt xuống đất, đau đến khiến ngũ quan nhăn nhó vặn vẹo.

"Không…. không phục!"

"Nhâm Gia Minh!—"

"Rắc" một tiếng, vai của chàng trai bị trật khớp, sắc mặt tái đi, nhưng vẫn không xin tha. Nhâm Gia Minh sa sầm mặt, vất mạnh cánh tay đã lòng lẻo của chàng trai xuống đất, đứng dậy.

"Không biết lớn nhỏ, không biết tốt xấu!"

Lão Đỉnh đỡ chàng trai dậy, sắc mặt lạnh tanh, không nói một lời. Lão không buồn nhìn Nhâm Gia Minh, bảo vợ: "Dọn bát!"

Dọn bát tức là đuổi khách. Nhâm Gia Minh bẻ bẻ cổ, sửa soạn lại chiếc áo sang trọng đã bị lôi kéo thành nhếch nhác, nói với lão Đỉnh một cách độc ác:

"Tôi thấy cả đời này anh không có cơ hội để trở mình ngước mặt với đời nữa!"

"Vậy đó là số của tôi." Lão Đỉnh thong thả nói, nắn bả vai của chàng trai, "rắc" một tiếng, chỉnh nó về lại chỗ cũ.

Nhâm Gia Minh tức giận tông cửa đi mất.

Lão Đỉnh lùi ra sau ba bước, gập mình với chàng trai: "A Thời, chuyện này là xích mích giữa thầy và sư đệ của mình, không nên liên lụy đến em. Thầy xin lỗi em."
Advertisement / Quảng cáo

A Thời lảo đảo đứng dậy, cũng vội vàng gập người với lão. "Là đệ tử đã làm cho thầy bị mất mặt."

Lão Đỉnh nhìn chàng, trên mặt chàng đầy vết máu và bụi đất, những vẫn mang nụ cười nhạt, không mảy may mất đi chút khí khái. Lão thở dài, nói: "A Thời, làm người phải biết cách xuống nước. Đánh không xong thì đừng cố mạng."

A Thời đang lấy một tờ giấy thấm nước để lau vết thương trên mặt, nghe thấy lão nói thế, động tác thoáng khựng lại, cười bảo: "Thầy à, là tại em thấy gã đó tự xưng là sư đệ của thầy, lại có thầy ở đó, nên chắc gã cũng chả làm gì em đâu, thành ra mới đánh lộn với gã kiểu đó. Nếu là kẻ khác em đã chạy từ lâu." Chàng nói, "Em nhát gan, sợ sinh sự, từ trước đến nay luôn chỉ bo bo lo giữ thân, đâu phải là thầy không biết."

Lão Đỉnh lượm xiên thịt và bia đá dưới đất lên đặt trên bàn, im lặng hồi lâu sau, mới nói: "A Thời, Nhâm Gia Minh nói cũng đúng. Hiện giờ là thời đại của MMA huyền thực, em theo học thầy, chẳng có tương lai gì."

A Thời mở một chai bia, hơi lạnh ngấm mùi thơm man mát của bia toả ra. Chàng uống ừng ực hơn nửa chai bia, lại nói: "Thầy, em đã nói với thầy từ lâu rồi, em không thích chơi game huyền thực."

Lão Đỉnh nhìn con trai Đỉnh Ái của mình đang chạy khắp nhà, khẽ nói: "Thầy biết hết, A Thời, em cố ý đến chỗ của thầy, nhận thầy làm sư phụ để học MMA, thật ra là bởi vì muốn đưa tiền cho thầy. Đỉnh Ái……" Cô họng của lão vừa nghẹn vừa xót, nói, "Thầy cũng thật sự rất cần tiền…… Vì con trai, thầy đã vốn không thiết đến tính mạng, sau đó thì tính mạng không đáng đồng tiền, chỉ còn cách không biết xấu hổ……."

A Thời nghe lão lải nhải, đổi đề tài, "Thầy, hôm nay em mới thấy thầy mua thuốc mới đem về, hiệu đó em chưa từng thấy qua, thầy mua ở đâu vậy?"

Lão Đỉnh hơi ngơ ngác, "Ý em nói là thuốc giúp đông máu? Thuốc đó là có một đại biểu của hãng thuốc giới thiệu cho thầy, nói nó rẻ hơn thuốc bệnh viện kê 30%, hiệu quả cũng y chang." Nói rồi lão Đỉnh lại thở dài tiếp, "Tháng này thuốc giúp đông máu lại tăng giá nữa. Một chai thuốc nhỏ xíu 200IU mà nhưng 100 bạc, không dùng được đến 10 lần, đúng là càng ngày càng mua hết nổi……."

"Đã dùng cho Đỉnh Ái chưa?"

"Chưa, định mai sẽ cho nó dùng."

"Khoan, đừng dùng!" A Thời mò túi mình móc ra hai tấm thẻ, trên đó vẫn còn đính giấy ghi mật mã. "Trong thẻ vẫn còn mấy ngàn đồng, thầy cứ cầm trước đi, tới bệnh viện lấy toa thuốc chính quy. Thuốc của thầy coi như bán cho em! Em đem về xem một chút."

Chàng kiên quyết đi thẳng đến tủ lạnh lấy bao thuốc ra, hối hả ra khỏi cửa, "Thầy, hôm nay không ăn chung với thầy được nữa, em về trước đây!"

Lão Đỉnh cầm thẻ rượt theo, chàng trai đã đi mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **sWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Cô không tin

người dịch: idlehouse

Reboot kinh hồn bạt vía.

Diện mạo của người trước mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng âm thanh này, giọng điệu này, thần thái này, thì quen thuộc đến không thể nào quen hơn đối với anh ta! Thế nào gọi là xuất hồn nhập xác? Thế nào gọi là ma quỷ chiếm thân? Chính là những gì đang diễn ra ngay trước mắt anh ta! Buồng cầu thang tối tăm, cô mai phục ngay ở đấy. Nước da trắng nhợt, tóc dài rũ rượi, vẻ mặt u ám. Anh ta quen cô hai mươi sáu năm trời, nhưng dáng vẻ thế này trước mắt! Yếu đuối bé nhỏ, diện mạo non nớt, trông tựa như một thiếu nữ mãi không lớn.

"C-c-c-cậu——"

Cô gái lấy đi chiếc bật lửa và thuốc lá từ anh chàng đang chết sững, ngậm hờ điếu thuốc trong miệng, mồi thuốc, phả ra một ngụm khói.

"Tra giúp tớ một cái avatar."

"……"

Cô gái hất tay, chiếc bật lửa vẽ một đường cong hoàn mỹ trong không trung, Reboot hoang mang vươn tay đón lấy. Ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên chiếc bật lửa, Reboot chợt bừng tỉnh từ trong mộng—

"Á địch!" anh ta rú lên.
Advertisement / Quảng cáo

"Sao? Không phối hợp?"

"Không phối hợp!"

"Thật sự không phối hợp?" Vẻ mặt của cô gái càng lúc càng lạnh lẽo ám u.

"Mẹ kiếp cậu đã chết rồi—" Reboot rống xong vội hãm ngay giọng xuống, liều mạng: "Không phối hợp, đâu còn phải là người của Cục 19, phối hợp cái đếch!"

Phương Trì rít hai hơi thuốc, rồi lại chê vị thuốc chát, gạt tắt nó trong chỗ gạt tàn thuốc ở buồng cầu thang. "Reboot, tớ vẫn có thể pass hệ thống kiểm soát công ty các cậu. Cục 19 vẫn chưa xoá hồ sơ của tớ."

Reboot lập tức móc máy bộ đàm từ túi quần sau ra, mở lên, nói: "Hệ thống kiểm soát phải không? Xoá một mã số giảm tôi! 882317! Đúng! Chính cô ta! OK!"

Tay Phương Trì vòng qua cổ của Reboot bịt lấy mũi và miệng của anh ta, thụi thật mạnh vào vùng bụng béo tốt của anh chàng. Reboot rên lên đau đớn, co gập người lại ngồi phịch dưới đất, nước mắt lưng tròng.

"Reboot, tớ đã thấy avatar của Thịnh Diễm."

Giọng của cô không nốt thăng trầm, nhưng Reboot rõ ràng đã nghe ra được sự buồn bã ở trong đó. Anh ta suy xét cẩn thận câu nói của cô, lập tức nhảy dựng lên:

"Chẳng phải Diễm Thịnh cậu ấy đã—chết rồi sao?"

Anh ta không biết liệu Phương Trì có kỵ chữ "chết" đó không nên nói lí nhí một cách hèn nhát.

Reboot biết hết những chuyện này. Giữa anh ta và Phương Trì có một mối "nghiệt duyên." Cha mẹ của anh ta và cha mẹ của Phương Trì cùng làm việc trong một hệ thống cảnh sát. Từ nhỏ anh ta đã lớn lên cùng Phương Trì trong một tiểu viện, học từ cấp một đến đại học cũng bắt ngờ là đều cùng lớp. Bí mật của Phương Trì bao gồm cả quan hệ của cô với Thịnh Diễm, ngoại trừ Cốc Ứng mẹ cô ra, thì cũng chỉ có anh ta biết rõ.

Hiện giờ anh ta thuộc ban quản trị cấp trung ở Maandala, chủ yếu phụ trách lĩnh vực an toàn. Do có quan hệ đặc biệt với Phương Trì, Thịnh Diễm và những người như thế, anh ta được Đăng Hoa sắp xếp làm người liên hệ giữa Mandala và cục an ninh mạng. Chuyện của Thịnh Diễm, đương nhiên anh ta đã biết từ sớm.

Trong đợt "Truy bắt hồ ly" đó, Mai Đỗ Sa bị bắt làm con tin, trốn thoát, bị truy sát, rớt xuống biển, mất sạch dấu vết. Thịnh Diễm thân là chỉ huy cũng bị bắt giữ, bên tội phạm có vẻ như đặc biệt mang thâm thù đại hận với Mai Đỗ Sa — tức Phương Trì –đã nắm vùng, dùng mạng của Thịnh Diễm để ép bộ An Ninh Mạng giao ra Mai Đỗ Sa cho chúng, dù chỉ là một cái xác. Khi ấy cục an ninh mạng cũng tưởng rằng Mai Đỗ Sa đã chết mất xác trên biển, làm sao tìm được thi thể để giao cho chúng? Chỉ đành vừa câu thời gian vừa triển khai các phương án để cứu Thịnh Diễm. Sau đó nữa, phía tội phạm vô cùng ác độc đã chiếu trực tuyến đến cục an ninh mạng toàn bộ quá trình hành hạ và giết chết Thịnh Diễm ra sao, hơn nữa còn gửi bằng máy bay hai chân bị chặt của Thịnh Diễm. Mẹ của Thịnh Diễm vừa trông thấy liền ngất xỉu. Xác nghiệm ADN hoàn toàn trùng với Thịnh Diễm.

Phương Trì nhìn qua một bên. Reboot xác nhận đi xác nhận lại, trong mắt của cô không có nước mắt. Anh ta nghe thấy tiếng cô hỏi:

"Tĩnh mạch của thi thể còn dùng để xác nhận thân phận được không?"

"Không thể, chỉ có người còn sống mới có thể……"

"Vậy tại sao avatar của Thịnh Diễm còn có thể lên mạng như thế?"

"……"

"Tại sao?"

"Anh đâu biết đâu!……" Reboot nhăn nhó đáp, ôm đầu ngồi thụp xuống. Trong cuộc đời hai mươi mấy năm ngắn ngủi của anh ta, chưa từng có ai nói cho anh ta biết hiện giờ nên làm gì. Đầu của anh ta rất hỗn loạn, Phương Trì đã chết lại vẫn sống, thay đổi diện mạo. Avatar của người đã chết rồi, cũng sống lại, ai có thể nói cho anh ta biết, rốt cuộc là vì sao?

Phương Trì chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, lẳng lặng nhìn anh ta một hồi lâu. Bất chợt cô cầm tay của Reboot lên, đặt ra phía sau tai của mình. Vết sẹo rất dài nằm dưới mái tóc của cô, cô dùng ngón tay hướng dẫn Reboot lần theo nó từng chút một.

"Tớ không sống được lâu nữa, Reboot."

Reboot sờ vết sẹo của cô, tay run lên; nghe lời cô nói, lòng run lên. "Đừng nói thế, Phương Trì, làm tớ run lên trong bụng ấy……"
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì lẩm bẩm: "Cục 19 để cho tớ dưỡng thương ở nhà, chờ chết, không cho phép tớ tham gia bất cứ nhiệm vụ nào của cục an ninh mạng. Nhưng tớ có thể cứ như vậy sao?

"Tớ không tin luân hồi, lục đạo, thiên đường địa ngục gì cả. Tớ chết đi sẽ chẳng còn gì nữa. Tất cả mọi việc đều cần tớ giải quyết khi còn sống."

Cô chụp lấy tay của Reboot thật chặt: "Reboot, cậu giúp tớ một chút, tớ muốn tra xem rốt cuộc kẻ nào đang giở trò phía sau, tớ không thể tha cho Thần Kinh Hoa Hồng, cũng không thể để Thịnh Diễm chết vô nghĩa."

Cảm xúc của cô bị thuốc ức chế alpha khống chế, nhưng tay rằng cảm xúc đã bị mạnh mẽ khống chế như thế, vẫn khiến cho Reboot sợ hãi lùi ra sau——

"Không……không được……"

"Thật sự không được?" Cô bất đầu nở nụ cười nhạt, như một đoá hồng bằng thiếc lá bị thiêu rụi thành tro.

"……" Reboot ngập ngừng.

Phương Trì xoay chú ác mu nhỏ xinh trong tay, thản nhiên nói: "Trong tay cậu có một đống cổ phiếu của công ty, chính là đang đợi đám chuyên viên phân tích chứng khoán tung ra báo cáo với xu hướng có lợi của Maandala xong là chờ thời cơ bán—"

Reboot đỏ mặt cãi: "Đâu có gì phạm pháp!"

"Đó đương nhiên là không phạm pháp, nhưng đưa thông tin sai lầm là các cậu đã từng hợp tác với Guest……" cô vuốt ve lớp lông êm mịn trên thân chú ác mu nhỏ, "Vật này thật đáng yêu, lắp thêm một chiếc máy thu âm vào đó, thì càng đáng yêu hơn nữa."

"AAAA—" Reboot ngửa đầu gào thét, "Thật sự là bọn tớ đã không ngừng tìm cách liên lạc với Guest mà! Không chỉ Guest, mà cả My Gian Xích nữa! Chỉ có điều……" Giọng anh ta nhỏ lại, "Họ lo bọn tớ mà thôi."

"Cho nên?"

Reboot trở nên mềm mỏng, ấp úng phụng phịu: "Anh đây cực khổ kiếm tiền, không phải là vì quân hút máu người nhà cậu luôn tìm anh mượn tiền sao? Cách đây mấy hôm anh còn ghé qua bia mộ ở nghĩa trang Lãnh Tuyền nữa, nhớ đến đạo bé em nó đáng yêu biết bao nhiêu, không nhịn được còn khóc lu loa ……"

Đối với những đòn tình cảm này của anh ta, Phương Trì luôn chỉ bao giờ động lòng. "Có tra hay không, cậu nói đi. Nhanh gọn dứt khoát chút."

Reboot nhăn nhó hàng lông mày và cái miệng thô của mình, đau khổ không tả rõ thái độ.

"Hừm?"

"Tớ giúp cậu việc này cậu cũng giúp tớ một việc." Cuối cùng Reboot lên tiếng. Nhưng anh ta ngập ngừng rồi lại chần chờ, có vẻ như khó nói ra khỏi miệng. "Bọn tớ gặp phải một rắc rối…… ừm…… Trong Maandala xuất hiện một thứ, lúc vừa xuất hiện, bọn tớ tưởng mình đã giải quyết xong rồi, nhưng…… cho nên, muốn nhờ cậu giúp tra một phen……"

Anh ta ấp a ấp úng, thế mà Phương Trì hiểu được ý của anh ta.

—Hiện nay trong Maandala xuất hiện một thứ không tốt lắm, nhưng nhóm người Reboot không muốn báo cho cục an ninh mạng biết. Hiển nhiên là vị họ đã suy xét cho hình tượng và giá trị cổ phiếu của công ty Maandala. Sau khi nhiệm vụ "Truy bắt hồ ly" thất bại, tính năng an toàn của Maandala được quan tâm đến nhiều hơn, vậy nên họ không muốn bò thêm một cọng rơm nặng nề lên lưng con lạc đà.

"Nói đi, tớ cần phải xét xem tốt cuộc nó nghiêm trọng đến mức nào."

……..

Chàng trai bước ra khỏi phòng luyện MMA, trời đã tối mịt. Phố phường rực đèn, các sắc màu neon của hộp quảng cáo đua nhau chớp nháy. Người dân ở Yến Thành, bất kể giàu nghèo, đều không hài lòng với một ngày ngắn ngủi. Nếu như nói, ban ngày là thuộc về xã hội và những người khác, thế thì lúc đèn đuốc mới thắp lên, chính là quãng thời gian vui tươi chỉ thuộc về riêng mình. Con người muốn tận tình hưởng thụ, tận tình buông thả.

Chàng đeo khẩu trang, xách túi nylon đầy thuốc, sải đều bước trên phố. Những nơi trên người bị Nhâm Gia Minh đánh đang ê ẩm, nhưng chàng đã kết luận rằng đấy đều chỉ là những thương tích da thịt, không đáng để lo lắng.

"Tạ Vi Thời!"
Advertisement / Quảng cáo

Một tiếng gọi rất khẽ của con gái. Chàng quay nhìn về phía phát ra nó, liền bị một bàn tay với móng tay dài sơn đen túm lấy cổ áo trước ngực, kéo vào một con hẻm lác đác vài bóng đèn đường.

"Theo em."

Tạ Vi Thời bị đẩy tới một căn phòng trọ chật hẹp. Là một căn phòng thuê rất đơn sơ, trong phòng chỉ có một chiếc giường hẹp, một tủ quần áo giản dị, vài chiếc ghế đẩu và ghế ngồi, thêm một buồng vệ sinh.

"Đinh Phi Phi, em không về nhà mà sống ở đây à?"

Cô gái bị gọi là Đinh Phi Phi dáng người cao dong dỏng, mái tóc nhuộm bày các cầu vồng cột cao trên đỉnh đầu, đánh mất rất đậm, đuôi mắt kẻ xếch lên. Mặt mũi cô gái ấy rất đẹp, nhưng trong mắt toát ra sự nghiệt ngã và dạn dĩ không thuộc độ tuổi của cô.

Tạ Vi Thời quan sát cô gái, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác nhà bình màu xanh lá, cách ăn mặc này không giống thói quen của cô. Cô gái ngồi bên thành giường, cởi nút áo. Cởi áo khoác ra xong, quả nhiên bên trong là một chiếc váy bó đầy quyến rũ, phác hoạ mọi đường nét duyên dáng trên người cô.

Nhưng tình hình không được đúng cho lắm.

Tạ Vi Thời nhíu mày.

Đèn trong phòng trọ không được sáng, chiếu lên áo váy sặc sỡ của cô gái, có một mảng sẫm màu.

Là máu.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Cô gái trong căn phòng trọ

người dịch: idlehouse

"Em đã làm trò gì rồi?" Tạ Vi Thời thu lại nét mặt "vạn sự của thiên hạ không đinh dáng gì đến mình" của trước đó, gặng hỏi cô gái.

Cô gái liếc nhanh chàng một cái, trong mắt cô vẫn một ánh nhìn nghiệt ngã và u ám. Cô vén áo lên đến ngay trên hông, vùng eo trắng như tuyết đang có một vật màu trắng dày cui áp lên đó, phía ngoài vẫn còn giấy dính. Cô gái lột vật đó ra, thế mà lại là một miếng băng vệ sinh dùng qua đêm! Mặt trong đã thấm đầy máu, còn nơi lưỡn eo của cô có một vết thương dài và dễ sợ! Tạ Vi Thời giựt lấy tấm băng vệ sinh trên tay cô gái, ước trọng lượng của nó, nhẩm tính xem rốt cuộc cô đã mất bao nhiêu máu.

"Em bệnh à! Còn dùng băng vệ sinh! Không biết thứ này nó hút máu hả? Có thể dùng để cầm máu sao?!"

"Không dùng thứ đó thì em dùng cái gì? Em có thể dùng cái gì?!"

Cô gái hét lên, sắc mặt hơi tái đi, làm như không thấy rằng chàng đang tức giận, nói một cách ngỗ ngược: "Tất cả còn lại đều trông vào anh đấy, Tạ Vi Thời!"

Cô ngồi thẳng tắp lưng bên giường. Máu đỏ tươi vẫn đang rỉ ra, xuôi theo thắt lưng và hông của cô, nhỏ xuống sàn. Tạ Vi Thời chửi bậy một tiếng, rửa tay, kéo một chiếc ghế đẩu thô sơ đến bên giường, ngồi xuống cạnh cô. Vóc dáng của chàng cao lớn, chàng đứng lên kéo đèn xuống thấp, điều chỉnh độ cao để vừa khéo chiếu lên vết thương của Đinh Phi Phi. Phi Phi tự giác lấy một chiếc hộp sắt bên cạnh giường, mở nó ra, bên trong có cồn sát trùng, bông băng y tế — đủ hết cả.

Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời làm sạch vết thương cho cô, sát trùng. Vết thương đó là do mảnh sành của chai rượu rạch, may sao không sâu, không tổn thương đến màng bụng, nhưng Tạ Vi Thời nhìn kỹ thì bên trong vẫn còn dính một số mảnh thuỷ tinh vụn. Chàng hơi chạm nhẹ vào, Phi Phi liền bị đau đến nghiến răng nghiến lợi, xuýt xoa.

"Mẹ kiếp toàn do bọn Lút Cán! Chơi *Rạn Băng* gì đó, kiểu như lấy cái u-disk nhỏ nhỏ cắm vào trong máy huyễn thực á, nói là xem rất phê, còn phê hơn cả hít ma tuý! Đ.m., bà đây đéo tin trò mèo của chúng nó! Em đéo xem, chúng nó liền đánh em!" Phi Phi chửi ầm ĩ, phẫn nộ hận không xé xác được bọn Lút Cán ra.

Tạ Vi Thời bảo Phi Phi mở chức năng đèn pin trên di động lên, chiếu vào chỗ vết thương. Chàng dùng nhíp tì mi gắp từng vụn thuỷ tinh ra.

"Không phải bố em đã không cho phép em giao lưu với bọn chúng nữa sao? Em mà còn tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ toi mạng!"

Phi Phi đang cầm di động, vừa nghe xong lại nổi nóng: "Đừng nhắc lão già em! Trong mắt lão chỉ có thằng con trai quý hoá của lão! Từ sau khi em bị vụ kia xong, lão liền khinh em, chê em bẩn! Được thôi, lão chê em bẩn, em còn chê lão kém cỏi nữa kìa! Em không dùng tiền của lão!"

Khoé mắt của cô đỏ lên, nhưng cô hít mũi thật mạnh, ra vẻ hung dữ, nói: "Em không thể giao lưu với bọn Lút Cán á hả? Không có bọn chúng thì em mưu sinh bằng cách nào? Ngoài nhảy đầm, hầu rượu ra, em còn làm được gì khác? Lẽ nào kêu em đi ngủ với khách?!"

"Sao bố em lại không thương em được chứ? Em xảy ra chuyện, thấy ấy vì chạy tiền mà đã tham gia thi đấu mặc dù tuổi đã cao như thế, rồi còn bị đánh gãy chân nữa kia."

"Cái cục cứt! Đàn ông các anh chỉ lo nói giúp cho nhau! Lão làm vậy để chạy tiền cho thằng con trai mắc bệnh máu không đông của lão! Sao lại đổ hết lên đầu em rồi?"

Tạ Vi Thời lạnh mặt, nói: "Em muốn nghe thì nghe, anh không phải là người đi làm việc thiện, hôm nay là lần chót, sau này đừng tới tìm anh nữa."

Phi Phi nói: "Em không tin! Mạng này của em là do anh cứu về, em không tin anh sẽ nỡ buông như vậy!"

Tạ Vi Thời không buồn ngẩng đầu, vẫn đang cẩn thận kiểm tra xem còn sót mảnh vụn thuỷ tinh nào không. Chàng lạnh lùng nói: "Không có gì mà anh không buông bỏ được."

Phi Phi nhìn chằm chằm bộ dạng chàng đeo khẩu trang nghiêm túc chăm chú, đôi mắt đen sẫm đầy bí ẩn như của loài hươu, bất chợt cô nói: "Tạ Vi Thời, bỗng dưng em cảm thấy nếu như anh mà làm bác sĩ, hẳn sẽ làm bệnh nhân nữ của anh chết mê chết mệt."

"Hết chuyện nói rồi à?"

"Anh vốn là bác sĩ mà. Khoa y ở Yến Đại…… Ôi, hồi nhỏ em đã từng mơ đến đó, nghe nói ở đó toàn những bác sĩ giỏi nhất. Nếu như em đến được đó để học, không chừng đã chữa lành được bệnh cho mẹ em……." Cặp mắt dưới lớp trang điểm đậm của Phi Phi loé lên vẻ mơ màng và hoài niệm. "Em thật muốn hỏi anh, anh học năm sáu năm rồi, nếu ráng thêm một chút nữa đã thành bác sĩ, tại sao không học nữa?"

"Cầm di động cho vững! Anh khâu đây."

"Khâu đi, em đâu có sợ." Phi Phi hùng hổ nhìn Tạ Vi Thời. Chàng biết gây tê cục bộ, lidocaine. Chàng có chỉ khâu vết mổ (catgut), kim khâu, những thứ đó đừng nói ngoài hiệu thuốc, ngay đến mạng internet vạn năng cũng khó mua về được, không biết Tạ Vi Thời kiếm được ở đâu về. Trước đây cô không ngừng tìm đủ mọi cách tự tử—cứa cổ tay, đâm động mạch, cô còn đã từng thử đủ mọi cách để gây tổn thương cho thân thể, đạo đó Tạ Vi Thời liền chuẩn bị sẵn một mớ đồ nghề như thế này. Đại khái cô lẻ vì chàng đã từng là sinh viên khoa y, nên có nguồn cung ứng của riêng chàng, Phi Phi luôn cảm thấy như vậy.

Lúc khâu vết thương, Phi Phi không nói gì, cũng không động đậy. Không phải là vì cô không dám, mà chỉ vì cô yêu thích nhất khoảnh khắc này. Thường thì khi Tạ Vi Thời xử lý vết thương cho cô, chàng không chịu cho cô thuốc tê. Nói theo lời của chàng thì "sẽ mất đi độ chính xác trong việc xử lý vết thương." Ví dụ như nếu bên trong còn có vụn thuỷ tinh, mà cô không cảm thấy đau được, chàng cũng có khả năng không phát hiện ra được.

Nhưng lúc khâu thì không đau. Cô thích cảm giác bị gây tê. Tạ Vi Thời cầm nhíp, khâu người cô—đấy là cơ thể của cô, cô cảm nhận được cây kim đâm xuyên da mình, nhưng không đau một chút nào. Xúc cảm chàng mang đến cho cô, kỳ diệu biết bao. Tạ Vi Thời trong lúc này khác với mọi khi. Thường thì nếu chàng không muốn nói chuyện, chàng sẽ cười, lúc chàng cười, cô mang cảm giác mình không nhìn rõ được lòng chàng. Chỉ trong những lúc chàng nghiêm túc, chăm chú nhìn những mũi khâu đều khít, thì mới hay rằng chàng thật ra là một người rất tỉ mỉ. Mũi khâu của chàng như tác phẩm nghệ thuật. Sau khi cắt chỉ xong sẽ để lại hai hàng chấm ngay ngắn, cô cảm thấy cool hơn cả xăm mình. Cô đã từng nhìn thấy những người khác khâu vết thương ở bệnh viện, mẹ kiếp, trông như giun bò, vừa thô, vừa méo mó, xấu không thể tưởng! Thật ra cô rất mừng là Tạ Vi Thời chưa tốt nghiệp. Như vậy, chàng chỉ có mình cô là bệnh nhân.

Đã khâu xong. Cuối cùng chàng sát trùng và băng lại. Phi Phi không có gì làm, tay vẫn còn cầm di động chiếu sáng, liền dùng bàn chân với những ngón chân sơn móng, kẹp lấy khẩu trang của chàng.

Advertisement / Quảng cáo

"Haizz, lấy xuống đi, trong nhà đâu có phấn cây dương nào đâu."

Tạ Vi Thời bị dị ứng với phấn của cây dương, cứ đến mùa xuân là không thể không đeo khẩu trang. Cô cảm thấy bộ dạng của chàng như thế, rất giống bác sĩ.

Bị cô tháo xuống thật. Sóng mũi cao thẳng, miệng vào lúc không cười hai khoé mép hơi vểnh lên, quyến rũ. Phi Phi đắc ý là chân mình linh hoạt, lại dùng ngón chân kẹp thuỷ tai của chàng. Tạ Vi Thời gạt chân cô ra:

"Có bệnh à!"

Phi Phi bĩu môi "Đâu có thối đâu, chân của em thơm lắm đấy, anh ngửi xem." Cô cười lí lắc dùng chân giả bộ tát chàng.

Tạ Vi Thời cười cười, đẩy chân của cô đi. "Đừng nghịch nữa."

Phi Phi thấy chàng cười liền biết là chàng không hề tức giận. Thật ra cô phát hiện, thường thường chỉ cần cô vui, bất kể cô vô lý hoặc gây sự cỡ nào, Tạ Vi Thời cũng sẽ mỉm cười, mà nụ cười ấy là nụ cười thật lòng, cô nhìn thấy thế cũng rất yêu thích.

Tạ Vi Thời đứng dậy, chỉnh vị trí của đèn thả về chỗ cũ, nói: "Anh đi đây."

Phi Phi nhìn một mớ thuốc giúp đông máu, chọt lấy làm ganh tị. Cô duỗi dài hai chân, mở ra kẹp lại, kẹp Tạ Vị Thời.

Cô ngẩng đầu, "Có cách nào ở lại với em được không?"

"Không được." Chàng tách hai chân cô đang kẹp mình ra.

Chàng luôn trả lời rất dứt khoát.

Chàng bước ra cửa, Phi Phi chọt hỏi: "Anh có bạn gái không? Hiện giờ ấy?"

"Không có."

"Người trước vẫn là cái cô ở trường y hả?"

"Phải."

"Tạ Vi Thời."

"Hử?"

Phi Phi thoáng im lặng, rồi thấp giọng nói: "Mai anh còn đến thay thuốc cho em không?"

Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời đứng bên cửa, ngoái đầu nhìn Phi Phi, "Ngủ đi."

Chàng khoá cửa lại giùm Phi Phi.

Phi Phi ngồi một mình trong nhà, vừa khóc vừa cười, như đang độc diễn một màn kịch.

Cô nằm xuống giường, tác dụng của thuốc tê bắt đầu giảm, vết thương bắt đầu đau. Nước mắt của cô chầm chậm lăn. Gỡ hàng móc của áo ngực, cô lần lần móc ra mấy tờ tiền 100 đồng, nhét vào trong một chiếc hộp nhỏ đặt dưới gối. Có vài tờ tiền ấy đã dính máu của cô.

Trong chiếc hộp con có một tấm thẻ ngân hàng, những tờ tiền 100 đồng nằm vương vãi, và một mẩu giấy được viết bằng những con chữ không được ngay ngắn cho lắm:

Nếu tôi chết, cho Đình Ái

Mật mã là sinh nhật của mẹ

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Trong bóng đêm

người dịch: idlehouse

Liệt Hoa vào phòng vệ sinh để dặm lại phấn son. Ban nãy ngồi góc tối phía trong của xô pha làm một hiệp với Tần Phong, hiện giờ phía dưới đỉnh đỉnh nhơm nhớp. Cô ta nghĩ thôi rửa ráy sơ qua đi, rồi thoa chút chất làm săn cơ dưới, vẫn tiếp tục được thêm vài hiệp nữa. Cơ thể của phụ nữ tiện ở chỗ đó, không như của đàn ông, có ác liệt cách mấy thì một đêm cũng chỉ gắng được vài lần.

Cho nên, cần cù như cô ta thì cũng kiếm được kha khá.

Bên bồn rửa tay cũng có một cô bé khác đang rửa tay. Liệt Hoa không khỏi liếc mấy cái qua gương. Cô bé này có chiều cao không khác mấy với cô ta, nhỏ nhắn, trắng xanh, tựa như một chú mèo yếu ớt. Mái tóc dài để xõa che đi hơn nửa khuôn mặt nhỏ, nhìn không rõ được mắt.

Chưa bao giờ gặp cô bé này ở KTV này bao giờ, chắc là khách nhì. Cơ mà một cô bé xinh xắn ngoan hiền như thế kia, sao lại bị đưa tới một chỗ như vầy chứ? Quán KTV "Thời đại Black Metal" này chính là nơi phức tạp nhất trong Yến Thành đấy. Đầy du côn, ai nấy đều có băng có đảng, một cô gái lạ một thân một mình vào đây rất dễ bị ức hiếp. Liệt Hoa vốn định nhắc nhở cô bé một chút, xong nghĩ lại, mắc mớ gì đi quan tâm chuyện rồi hoi này? Cô bé ấy thậm chí trong sáng và ngây thơ đến khiến cô ta ganh tị, cô ta không khỏi tưởng tượng bộ dạng cô bé này khi sa ngã thì sẽ trông thế nào, rồi vì thế mà này sinh cảm giác vui sướng.

"Tiền chị bị rớt."

Đang lúc Liệt Hoa kẻ mắt, ý nghĩ lang thang khắp nơi, thì cô bé kia chọt lên tiếng với cô ta. Giọng phẳng lặng, lãnh lạnh.
Advertisement / Quảng cáo

Cô ta cúi đầu nhìn, dưới sàn quả nhiên có một cuộn tiền 100 đồng, vẫn còn ươn ướt.

Rớt lúc nào nhỉ? Cô ta hoi lấy làm lạ, nhưng chả buồn nghĩ thêm. Mấy kiểu chú cho tiền ở đây, toàn thích cuộn lại, cột bằng giấy thun, đem cho thì mang lại cảm giác béo bở hơn là đưa từng tờ từng tờ.

"Cám ơn nha."

Liệt Hoa cúi xuống nhặt. Cặp đùi thon dài kia bước đến gần, một bàn tay lạnh như băng giữ quanh cổ cô ta, một thứ gì đó thoang thoảng mùi trái cây áp lên mũi, cả người cô ta mềm nhũn không làm được gì nữa, rất nhanh sau đó bất tỉnh nhân sự.

……..

Trong một phòng bao lớn ở "Thời đại Black Metal," có cỡ 10 người đang ngồi, bên cạnh mỗi người đàn ông có đến 2-3 cô gái đẹp. Đèn disco đủ màu lóng lánh ánh trên mặt của từng người, cả căn phòng bao như một bể cá khổng lồ, người thì giống như cá cầu vồng bơi trong đấy. Kiểu quán KTV như thế này đã ít thấy ở khu đô thị ở Yến Thành rồi, nhưng trong khu nhà cũ phía bắc Yến Thành thì vẫn rất đắt khách.

Lúc Phương Trì bước vào phòng bao đó, gã đàn ông tên Tần Phong đứng ngay cửa đợi cô. Vừa thấy cô, gã lập tức ôm lấy vai ấn cô xuống ghế xô pha, cằn nhằn: "Liệt Hoa, em đi đâu thế hả? Mãi mới quay về! Đợi em nãy giờ!"

Phương Trì đã kéo Liệt Hoa bất tỉnh nhân sự giấu vào trong phòng chứa đồ của nhà vệ sinh. Thay ra bộ đồ của cô ta, hoá trang giống như cô ta. Liệt Hoa là người cô theo dõi trong đám đông rồi quyết định chọn để ra tay: vóc dáng và mái tóc đều khá giống cô. Cô học theo cách của Liệt Hoa, nhún vai lẩm bẩm nói xin lỗi bằng giọng không rõ, giống như đang ngậm đá trong miệng. Có vẻ như Tần Phong cũng không quan tâm cho lắm, hết thảy mọi ánh mắt đều tập trung lên một người đàn ông giữa phòng.

Tên đàn ông đó độ 30 tuổi, vóc người vạm vỡ, chiếc cằm vuông vắn có đường chẻ, mũi cũng rất to. Một người hình dong như thế, thường là có dục vọng rất cao. Hắn gần như lấy làm hãnh diện với điều đó, mặc quần da bó sát, nơi nọ gồ lên ngồng ngồng.

Chiếc bàn trước mặt hắn bày 3-4 cặp kính huyễn thực, trông như làm bằng chất liệu kim loại lạnh lẽo, màu đá thạch anh âm u, mòng manh nhưng vừa khít với sườn mặt người dùng—chính là sản phẩm mới nhất năm nay của hãng O chuyên sản xuất kính huyễn thực hạng sang, hiện giờ hình như vẫn đang trong giai đoạn pre-sale, chưa phát hành rộng.

Ánh mắt của những cô gái đều không sao rời được khỏi mấy cặp kính đó. Đừng nói gì đến cái giá mười mấy vạn mới mua được một cặp kính tối tân chưa phát hành này, ngay đến kính huyễn thực hiệu O hạng thường các cô cũng không mua nổi. Tuy trong nước có một thế giới huyễn thực Maandala lớn nhất thế giới, nhưng trong việc chế tạo kính và phụ kiện thì các hãng nước ngoài vẫn đi trước cả mấy dặm. Sản phẩm của nhãn hiệu O mang đến cảm giác rất sống động chân thực, ngoài ra thiết kế của họ mang cảm giác đi trước trào lưu, tất cả những hiệu kính huyễn thực khác khó bì kịp.

"Nào, ai muốn xem trước? Anh nói cho mà nghe ha, xem xong là các em sẽ phê lòi luôn đấy!" Tên đàn ông ở giữa phòng nói chắc như đinh đóng cột.

Một cô gái khác đang được Tần Phong ôm chọp ngay lấy một cặp kính, cười tít mắt hoi tên đàn ông đó: "Thật hả?? Phê hơn là cả được anh Lút Cán làm đó hả?"

Lút Cán cười ha hả: "Hơn anh thì chưa gặp, nhưng tuyệt đối dữ dội hơn anh Tần Phong của bọn em!"

Tần Phong xì một tiếng, giựt lấy cặp kính, "Lộ Lộ, thôi đừng xem!"

Lút Cán chỉ Tần Phong nói: "Ô, anh Tần Phong của em sợ rồi này!"

Lộ Lộ giành về lại, nũng nịu nói với Tần Phong: "Để em chứng minh cho xem nà!"

Lộ Lộ và ba cô gái khác đều mang kính vào. Lút Cán điều chỉnh cho bọn họ, Phương Trì cũng nhìn chăm chú.
Advertisement / Quảng cáo

Reboot nãn ni cô tra giúp anh ta cái thứ này, một đoạn VR thử nghiệm mang tên là Rạn Băng. Hiện giờ Rạn Băng chưa được phát tán trên phạm vi lớn, chỉ loanh quanh ở những địa điểm vui chơi xập xệ trong khu phố cũ của Yến Thành.

Bốn cô gái nhanh chóng tiến vào trạng thái. Âm thanh vòm lập thể tự động bật lớn những bài hát đang lưu hành, nghe đinh tai nhức óc. Dưới ánh đèn khi sáng khi tối, trông bốn cô gái không có gì khác thường, nhưng lồng ngực dần dần phập phồng nhanh hơn, tay chân co lại.

Tần Phong cũng mới được thấy người khác xem Rạn Băng lần đầu, tò mò quan sát. Phương Trì lén chạm nhẹ vào tay Lộ Lộ, lòng bàn tay mềm mại của cô ta nóng rẫy, ướt đẫm mồ hôi. Lộ Lộ có vẻ như không cảm giác được cái chạm tay của cô, miệng còn phát ra âm thanh rất lạ. Sau nữa thì âm nhạc trong phòng quá ồn ào, Phương Trì nghe không rõ nữa.

Phương Trì canh đồng hồ, đoạn phim Rạn Băng này phát một mạch tổng cộng là 3 phút 14 giây, trong lúc chiếu, Tần Phong mất kiên nhẫn, lầu bầu: "Sao còn chưa xong nữa!" Gã thò tay vào dưới váy của Lộ Lộ sờ soạng, "Mẹ kiếp, không ướt! Phê chó gì!"

Rạn Băng kết thúc xong, kính của bốn cô gái được gỡ ra, Lút Cán hoi một cách hào hứng: "Thế nào? Phê không?"

Mắt của 4 cô gái đờ đẫn, không nói được gì.

Tần Phong đẩy Phương Trì ra, vòng tay kéo Lộ Lộ đang thất thần lên đùi, vén váy của cô ta rồi ráp cô ta vào mình, bắt đầu huých người lên xuống, miệng nói: "Có cần chứng minh nữa không? Thử mà xem!"

Lộ Lộ hoàn hồn, hai tay bắt đầu quơ quào: "Aaaaaaa—đừng!" Cô ta ra sức phản kháng Tần Phong, kết quả lại khiến cho Tần Phong nổi giận đùng đùng, dùng hai tay tóm cổ tay với cổ chân của cô ta hai bên, điên cuồng đâm. Ban đầu Lộ Lộ còn khóc thét, sau đó không nói gì nữa, rồi thần trí cô vẻ như bắt đầu tan rã.

Trạng thái đó của cô ta thật sự không ổn. Bốn cô gái khác cũng đã đeo kính lên, bắt đầu trải nghiệm, trước đó họ không quên pose dể chụp hình với những chiếc kính hiệu O. Có một cô gái tên là A-Ngữ đã tỉnh lại sau khi chơi Rạn Băng đợt vừa rồi, nhưng trông cô ta không được bình thường lắm, không ngừng xoa cánh tay trần nhẵn mịn của mình, như là rất lạnh. Một người đàn ông ngồi cạnh hoi cô ta đã trông thấy gì, có phải thật ra là một đoạn phim heo không, cô ta lắm bẩm: "Không phải…. không có ai cả, cảm giác như đứng trong sương mù rất dày, không thấy rõ được gì…… nhưng mà có gì đó động đậy, giống như đang xoáy vào người mình ấy, âm thanh xung quanh rất kỳ quái……" Lút Cán súp đến gần cô ta, nói: "Sau này nếu muốn xem nữa thì nhớ tới tìm anh nhá!" Có vẻ như tâm trạng của hắn rất tốt, cười không ngừng.

Reboot nói với Phương Trì, hiện giờ nhóm anh ta cũng mới chỉ biết đến sự tồn tại của Rạn Băng, nhưng chưa lấy được mẫu nào của nó. Kẻ chế ra nó có vẻ như không có ý định phát tán Rạn Băng, cho nên trong lập trình có công năng "dùng xong tự huỷ." Xem xong nó tự động xoá. Reboot đã cảnh cáo Phương Trì không được xem, bởi vì chiếu theo báo cáo của 2 bản mẫu, đã xuất hiện tình trạng thần trí thất thường ở mức độ khác nhau, xuất hiện triệu chứng không sao cưỡng lại được ý tưởng muốn xem lại. Cho nên hiện giờ điều cần làm là thứ nhất tìm xem nguồn của nó ở đâu, thứ hai là cố gắng lấy được một mẫu để tiến hành phân tích.

Lút Cán đi một vòng quanh phòng bao, phát hiện còn lại mỗi mình Phương Trì chưa xem, vẫy tay gọi: "Liệt Hoa, qua đây!"

Phương Trì ngoái đầu nhìn Tần Phong, rõ ràng gã đang còn phê sau khi làm tình, chẳng hơi đâu quan tâm đến cô. Cô dùng giọng đơn đớt cầu xin Lút Cán: "Anh Lút Cán à, em mới phê rồi, không cần xem đâu!"

Lút Cán đang ngậm hờ điếu thuốc, hoi mất hứng, cảm thấy cô không hiểu chuyện. Hắn vẫy vẫy tay, một gã đàn ông ngồi gần Phương Trì nắm cánh tay cô lôi qua bên kia.

"Áaaaa—-Anh Lút Cán!"

Lút Cán xốc cô lên lòng, "Liệt Hoa, phê một lần thì phê thêm lần nữa, sợ gì chứ? Nào…… anh Lút Cán đích thân mang vào cho em……"

Trước mắt sáng loá, thình lình cả người bị băng đá rạn nứt vây kín, âm nhạc đinh tai nhức óc trong phòng đã biến mất, dường như cả người cô đang ở giữa một nơi tuyệt đối yên tĩnh. Tim Phương Trì nổi lên một cơn co thắt, cảm giác đau đớn đó khiến cô cảm thấy nguyên hệ thần kinh đau nhức, cô vội vàng nhắm mắt.

Cô không thể xem Rạn Băng!

Cô hiểu rõ rằng đối với một người mà cơ thể đã từng bị tổn thương ở hệ thần kinh, Rạn Băng sẽ có thể tạo nên thiệt hại dữ dội hơn nhiều!
Advertisement / Quảng cáo

Nhưng cô đã nhắm mắt lại rồi mà tiếng động "tít" của máy móc vẫn không ngừng rót vào tai cô, khiến đầu cô đau muốn nứt ra!

Cô mò mẫm chỗ ngoài rìa của cặp kính, đặt phần dưới của ngón áp út chỗ có đeo nhẫn ngay đúng với vị trí của phần gốc phải của kính, rồi ra sức ấn mạnh một vật hình trụ bằng kim loại được đặc biệt trang bị trong nhẫn xuống [gọng kính].

Âm thanh không biến mất.

Tiêu rồi.

Cô đã từng làm việc trong cục an ninh mạng, hiểu cấu tạo của các loại kính huyễn thực rõ như lòng bàn tay. Tuy công nghệ và chất lượng của kính huyễn thực hiệu O cao nhất, song, linh kiện bên trong lại dễ hỏng hơn. Trong trường hợp bình thường, cô có thể lợi dụng thiết bị hình trụ trong nhẫn để đánh hỏng hệ thống âm thanh của cặp kính đó như chơi. Nhưng điều cô đã bỏ qua là: sau nửa năm, kính huyễn thực hiệu O đã đổi sang một thế hệ mới, cấu tạo đã thay đổi. Cô đã không sao tìm được vị trí chính xác của hệ thống âm thanh trong nó nữa.

Lút Cán vẫn ôm cô chặt cứng, giữ yên cặp kính trên mặt cô, rõ ràng là đang ép cô phải xem!

Tim cô mất hết kiểm soát, đập như điên cuồng, bắt đầu xuất hiện cảm giác choáng váng và buồn nôn. Tiếng ồn càng lúc càng kích thích dữ dội hơn. Cô cảm thấy mình sắp sửa nôn đến nơi, sắp sửa điên đến nơi, sắp sụp đổ đến nơi! Không…… Không thể như vậy! Một sức mạnh cuồng loạn từ dưới đáy lòng dâng lên, cô cảm thấy mình sắp mất hết kiểm soát.

Ngay lúc này, Phương Trì chợt cảm thấy cả người được thả lỏng—Lút Cán đã thôi không kiềm chế cô. Cô giật phắt cặp kính ra, bịt chặt hai tai, trong con choáng váng, cô thấy trước mặt mình có một chàng trai đeo khẩu trang đang đứng, tay cầm một chai bia đã bị đập vỡ, còn Lút Cán thì máu đang chảy ròng ròng khắp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vvWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Ánh trăng và vết máu

người dịch: idlehouse

Các cô gái hét lên chạy ra khỏi phòng bao. Phương Trì cố gắng chống đỡ với con choáng váng vẫn chưa dịu đi, lui tuốt vào trong một góc của bục dùng để hát karaoke.

"Đưa nào!"

Lút Cán ôm vết thương trên đầu quát lên.

Người đàn ông đeo khẩu trang không nói không rằng, lại cầm thêm hai chai bia nữa đập mạnh vào Lút Cán. Lút Cán đưa tay lên đỡ, chai bia vỡ nát trên cánh tay của hắn, bia màu vàng cùng với bọt bia đua nhau chảy.

Người đàn ông đó rất hung hăn, đập thẳng chai bia vào đầu Lút Cán không chút do dự, càng chẳng có ý định căn nhắc nặng nhẹ, toàn là dùng hết sức, không hề ngại sẽ đập chết Lút Cán!

Phương Trì thấy người đàn ông này mặc một chiếc áo phông màu đen, quần jean, vóc dáng dong dỏng, chợt có cảm giác như đã gặp qua. Lúc bấy giờ mấy tên còn lại trong phòng đều bừng tỉnh, đua nhau cầm chai trên bàn chạy tới đập người đàn ông nọ, trong đó có một tên nhào tới gần, bị người đeo khẩu trang vứt qua vai, quật mạnh xuống đất, không thấy nhúc nhích nữa. Một tên khác đập chai bia trúng người đeo khẩu trang, anh ta hơi loạng choạng, xoay mình tóm lấy tóc của y, động thật mạnh đầu y xuống cạnh bàn. Sống mũi của tên đó lập tức gãy, máu chảy ròng ròng, rú lên ầm ĩ. Ba tên đồng bọn còn lại không dám tới gần để đánh lẻ với người đeo khẩu trang nữa, đồng loạt xong lên. Người đeo khẩu trang bị ngã xuống xô pha, lật mình ra phía sau lưng ghế, trông thấy Phương Trì đang trốn ở một bên.

Lúc ánh mắt giao nhau, có một giây người đàn ông ấy thoáng khựng lại. Sau lưng có một chai bia bay về hướng Phương Trì, người đeo khẩu trang gio tay lên chặn lại, chai bia rớt xuống, Phương Trì thấy trên cánh tay anh ta lấp tức be bét máu.

"Đi ra!" Phương Trì nghe người đeo khẩu trang khẽ quát.

"Đánh chết mẹ nó đi! Cái thằng chó đẻ này!" Lút Cán tức giận gào thét như mọc một con chó dại. Người đeo khẩu trang lượm một cái chai vỡ từ dưới đất lên, xông thẳng về phía Lút Cán. Chỗ mình chai nhọn hoắt chĩa rất chính xác, đâm xuyên qua một con người của Lút Cán.

Advertisement / Quảng cáo

"AAAAAAAAAAAA——"

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA—"

Lút Cán rống lên như heo bị thọc tiết! Tay của người đeo khẩu trang chạy dọc xuống một bên người của Lút Cán, mò ra được một vật từ túi quần da, nhanh chóng phóng ra khỏi cửa!

"ĐUỔI THEO NÓ!!!!" "KHÔNG!!! ĐƯA TAO VÀO BỆNH VIỆN TRƯỚC!!! TAO MÙ MẮT RỒI!!!! MÙ MẮT RỒI!!!!"

Phương Trì bình tĩnh rời đi. Ra tới bên ngoài, cô đứng trên bậc thang thoăn thoắt vứt bỏ đôi giày cao gót dơm, xé váy đang bó khít người, rượt theo bảng con đường như mê cung với đèn đóm lúc sáng lúc tối.

Cô dần được người đàn ông đeo khẩu trang vào một chỗ không lối thoát trên nóc sân ga xe lửa. Trong gió đêm, phấn son trên mặt cô dày đến độ cô cảm thấy như mình đang đeo một chiếc mặt nạ, còn người đàn ông kia vẫn đeo khẩu trang màu xanh lam nhạt. Dẫu vậy đi nữa, vẫn không cản trở họ nhận ra nhau.

Máu trên cánh tay của chàng trai khô lại trong gió, gần như thành một màu đen giống chiếc áo.

"Lại gặp nhau rồi."

Anh ta im lặng.

"Không làm quen một chút sao hả?" Phương Trì hỏi.

"Không có hứng." Chàng trai đứng ở gần mép mái sân ga, nơi không có bất cứ rào chắn gì, nhìn Phương Trì đầy cảnh giác.

"Người tôi muốn làm quen còn chưa có ai có thể từ chối."

"Người tôi không muốn làm quen, cũng chưa từng có ai ép tôi quen được." Hai bàn chân của anh ta đưa hết nửa ra ngoài không gian, hoi ngửa người ra sau một chút. Sau lưng anh ta là bóng đêm bao la vô tận, như đại dương. Một đường ray xe lửa nhỏ hẹp vươn ra từ sân ga thành phố, chìm vào bóng tối thăm thẳm. Động tác ấy của anh ta, vừa nguy hiểm vừa kích thích.

Anh ta lạnh lùng nói: "Đời thênh thang, đường ai nấy đi."

"Thế à?" Phương Trì khẽ cười một tiếng, "Tôi đặc biệt thích đi chung đường với người khác." Cô vươn tay ra, dưới ánh trăng lung linh, lòng bàn tay tựa như đang hứng đầy ánh bạc.

"Đưa cho tôi."

"Cái gì?"

"Thứ lấy từ trên người Lút Cán."

"Thứ gì?"

"Rạn Băng."

"Xin lỗi, không hiểu cô nói gì."

Cô ngửi thấy mùi trên người anh ta, là một thứ mùi lạnh lùng đẩy người khác ra xa vạn dặm. Cô nhuy bén cảm nhận được, sự lạnh lùng của anh ta, khác với cô. Của cô là mở rộng, ngàn vạn cái gai bên trong đều chĩa hết ra ngoài. Còn của anh ta, là ngược lại, cả con người khép kín trong một vỏ ốc kiên cố, cho dù có gai, thì gai góc cũng đều để hết bên ngoài, cắm trên vỏ.

Tít —— Tít ——Tít—— Ba tiếng báo hiệu cửa toa xe đang đóng lại. Phương Trì lao tới, nhưng chàng trai đó đã tung mình từ trên nóc ga xe lửa xuống, nhẹ nhàng đáp lên nóc của toa xe lửa.

Cỗ xe chuyển động, Phương Trì thẳng người lại ở ngay mép của nóc nhà ga. Chàng trai kia đứng tấn trên nóc toa xe lửa, không ngoái đầu, cứ thế cuỡi xe mà đi.

Phương Trì tức điên.

Rõ xui xẻo.

Lần đầu tiên mới có một người không chuyên nghiệp vượt mặt khỏi tay cô ngay giữa Yến Thành. Phải chăng sáu tháng vừa qua cô không tập luyện, rồi lại bị thương nặng trước đó, nên các cơ năng trên người gồm cả IQ cũng bị xuống cấp?

Rốt cuộc người này là ai?

Advertisement / Quảng cáo

—

Phương Trì đeo kính huyễn thực vào, tầm mắt hoàn toàn bị che kín mít. Bấm nút khởi động, trong kính loé lên một luồng sáng xanh lá dìu dịu, quét qua võng mạc của Phương Trì. Ngay sau đó, hệ thống hồi lực phản trên người cô siết chặt, tựa như lúc đo huyết áp mà cánh tay bị bóp chặt, cả người của Phương Trì nằm lơ lửng trong hư vô, cô cảm thấy như mình đang bay bổng trên mây.

"Xin chào Lacrimosa đã quay lại với Maandala. Xin xác nhận thân phận."

Cô giơ tay phải ra, mở năm ngón tay. Từ trên mây, tia sáng màu đỏ quét qua cánh tay cô, biến thành màu xanh lá.

"Đã xác nhận xong. Chào mừng Lacrimosa đến với Maandala!"

Cảm giác trên mây từ từ tản đi, có nghĩa là đã chính thức tiến vào thế giới huyễn thực. Một hàng chữ xuất hiện trong tầm mắt:

Tự do là quy tắc duy nhất

Câu nói đó đã có mặt trong Maandala từ thuở sơ khai. Sau này đúng là trong Maandala đã nảy sinh đủ thứ luật lệ khác, nhưng câu nói ấy luôn xuất hiện một giây trước khi mọi người tiến vào trong thế giới huyễn thực. Rất nhiều người thích nhân vật sáng lập ra Maandala, Đằng Hoa, chính là vì câu nói kia. Trong cách nhìn của họ, câu nói đó đại biểu cho lý tưởng chưa từng thay đổi của Đằng Hoa. Dẫu cho Maandala, vì phát triển thực tế mà bắt buộc phải thoả hiệp, chẳng hạn như thiết lập khu vực an toàn và khu vực đánh đấu để bảo đảm mức an toàn cơ bản cho những người chơi, nhưng mục đích lớn nhất của nó, là tự do.

Avatar của Lacrimosa xuất hiện trong một căn nhà nhỏ thuộc về cô. Lúc mới đăng ký tài khoản, địa điểm xuất hiện của mỗi một người trong Maandala khi đăng nhập tuỳ vào hên xui may rủi; có khi sẽ xuất hiện trên bờ, có khi giữa sa mạc, cũng có khi xui, chào đời ngay giữa biển, sau đó lập tức chết chìm, phải đăng ký tài khoản lại từ đầu. Tình trạng này kéo dài cho đến khi người chơi mua một căn nhà trong Maandala, sắm một chiếc giường, ngủ một giấc trên đó, tỉnh dậy, thì điểm đăng nhập mới được cố định ở chiếc giường đó. Nếu không muốn mua nhà cũng có thể ở trong khách sạn, thế thì địa điểm đăng nhập sẽ đổi thành chiếc giường trong khách sạn.

Vừa đăng nhập xong, Phương Trì nhận được một tin nhắn đến từ Reboot:

"Điều tra Rạn Băng đến đâu rồi?"

Tính Reboot hay sốt ruột, nhưng Phương Trì thích cách nói chuyện nhanh gọn lẹ này, đấy là lý do hàng đầu cô có thể làm bạn được với Reboot.

Phương Trì mở hệ thống đối thoại huyễn thực trên Maandala lên, avatar của Reboot liền hiện ra trong phòng của cô, xung quanh toả ánh sáng, khác với một avatar chân chính khi họ đứng trước mặt cô.

Ngoài đời Reboot là một tên béo, trong Maandala thì cao lớn ngời ngời, dùng lời của anh ta mà nói thì "phải cao hơn Thịnh Diễm một milimét, phải đẹp trai hơn Thịnh Diễm một Leonardo Dicaprio." Nhưng Phương Trì cảm thấy avatar của Reboot chỉ đẹp trai hơn Thịnh Diễm một Leonardo phiên bản sồn sồn mà thôi.

Phương Trì thuật lại toàn bộ sự việc đêm hôm trước cho Reboot một cách ngắn gọn. Không muốn để lộ ra thân phận của mình trong Maandala, cô dùng máy biến âm để đổi giọng nói, khiến cho nó càng thêm thánh thót, như tiếng son ca.

"Ý cậu là, người làm ra Rạn Băng copy nó ra một thiết bị cỡ lỗ sĩ như u-disk rồi giao cho loại người như Lút Cán phát tán?"

"Đúng. Bọn chúng gọi những copy này là 'hạt giống.' Mỗi một 'hạt giống' có thể sinh ra một trải nghiệm huyễn thực."

"Thế thì động lực phát tán của bọn Lút Cán nằm ở chỗ, khi người xem Rạn Băng bị nghiện, thì sẽ tìm bọn chúng để mua thêm 'hạt giống.'"

"Không sai. Hiện nay nhóm người mà bọn Lút Cán gạt đầu tiên là những cô gái bán bar—các cô ấy hiếu kỳ, phù phiếm, hy vọng có thể được trải nghiệm kính huyễn thực hiệu O tối tân nhất, nhưng lại không biết gì nhiều về bản chất của thế giới huyễn thực. Các cô ấy dễ bị dụ, cũng là nhóm thiếu khả năng để cưỡng lại nhất. Một khi nghiện rồi, thì ngoài việc đăng tiền đã cực khổ kiếm được cho Lút Cát ra, không còn lựa chọn nào khác."

Avatar của Reboot hung hăng đấm xuống bàn. "Thảo nào đến nay mới chỉ có hai trường hợp của Rạn Băng được báo lên. Những cô gái bị gạt kia, nào có ai nghĩ đến việc xin Maandala giúp đỡ? Lũ độc ác Lút Cán đó, đúng là mất hết lương tâm chi vì tiền! Đúng đời bị đâm cho mù mắt!"

Phương Trì nói: "Có lẽ là Rạn Băng vẫn đang còn trong giai đoạn thử nghiệm, cho nên bọn sản xuất mới kiểm soát số lượng 'hạt giống' kỹ như thế. Mấy hôm nay tớ đã đi loanh quanh mấy địa điểm giải trí, hỏi rất nhiều người, đa số chưa ai nghe qua Rạn Băng cả. Rất có thể là bọn sản xuất đã tính toán rồi, nếu để cho Maandala bọn cậu phát hiện sớm thì sẽ gặp phiền

phức nếu muốn phân phối nó trên phạm vi lớn."

Avatar của Reboot chau cặp mày rậm đẹp đẽ: "Nói trắng ra thì Rạn Băng thuộc thể loại phim huyễn thực ngắn. Nếu như Maandala bọn tớ muốn hạn chế nội dung của thể loại này, cũng rất phiền phức." Anh ta liếc Phương Trì, "Cậu cũng biết đấy, trong Maandala, 'tự do là quy tắc duy nhất.'"

Phương Trì hiểu ý của Reboot. Trước đây lúc ở trong Cục 19, cô biết rằng nếu muốn khiến Maandala khoá một nội dung nào đó, thì thật sự không phải là chuyện một nhân vật quyền cao chức trọng nào đó nói một câu là xong.

Maandala có một hệ thống rất phức tạp và chi tiết để nghiêm túc phân tích tất cả mọi nội dung, và hạn chế quyền trải nghiệm của người dùng, tuỳ theo cấp của họ trong game họ sẽ trải nghiệm những nội dung khác nhau. Ví dụ như những ai đăng nhập bằng tính mạch mà chưa đầy 18 tuổi sẽ tuyệt đối không gặp được những nội dung người lớn hoặc bạo lực.

Đối với nội dung như của Rạn Băng, đầu tiên là phải có chuyên gia xác định tính độc hại và gây nghiện của nó, mà để xác định tính gây nghiện thì cần có một mẫu thống kê lớn để đưa ra dữ liệu dẫn chứng.

"Đội điều tra của các cậu chắc là đã có hành động rồi." Phương Trì điều khiển cho Lacrimosa nói, "Tìm kiếm những nạn nhân đã xem Rạn Băng để điều tra và gửi báo cáo đến cho Cục 19 để lập án."

Avatar của Reboot trịnh trọng gật đầu, "Tớ sẽ lập tức báo cáo với Đại Papa."

Đại Papa chính là người sáng lập ra Maandala, Đằng Hoa. Đằng Hoa lập nghiệp rất sớm, khi đó anh ta vẫn còn trong thời kỳ nổi loạn dưới trung học, avatar của anh ta trong Maandala tên là deadboy. Anh ta thành danh quá sớm nên bị kẹt ở chỗ chưa kịp đổi tên nào đàng hoàng hơn thì cái tên sặc mùi thanh niên dậy thì đó đã vang danh thiên hạ. Có điều là trong nước, mọi người phát âm "dead" và "dad" giống giống nhau, trong Maandala, "deadboy" dần dần bị gọi thành "dad," sau đó nữa thì thành "Đại Papa."

Advertisement / Quảng cáo

Reboot nghĩ một chút, lại hỏi: "Tối hôm qua cảnh mà những cô gái kia xem Rạn Băng ra sao, cậu có thu hình không?"

Phương Trì điều khiển cho Lacrimosa gật đầu, "Có thu." Nhưng ngay sau đó cô nhớ đến cảnh người đàn ông đeo khẩu trang tấn công Lút Cán, lại nói "Tớ cắt xén xong sẽ gửi cho cậu."

Avatar của Reboot hiểu ý, gật đầu.

"À phải rồi, cái thứ mà người kia lấy từ Lút Cán, chính là 'hạt giống' phải không?"

"Tớ đoán là vậy. Sau đó tớ có tìm anh ta, anh ta không đưa. Chẳng biết có thù gì với Lút Cán, nhưng trông có vẻ không phải là đám xã hội đen tính số nhau." Phương Trì nhớ lại cảnh tối hôm đó. Chiếu theo kinh nghiệm trong quá khứ của cô, cô cho rằng người thanh niên đeo khẩu trang kia không thuộc bất kỳ tổ chức nào, cùng lắm là chỉ là một tay săn linh thưởng."

"Liệu có phải là bạn bè hay người thân gì của anh ta bị Lút Cán gạt xem Rạn Băng không? Anh ta tới báo thù?"

"Không giống lắm." Phương Trì nói, "Nếu mà kiểu đó thì mục tiêu của anh ta không chỉ có mỗi Lút Cán mà sẽ đập nát mấy cặp kính huyễn thực nữa." Điều cô không nói cho Reboot biết là người đó cũng đã từng xuất hiện ở đám tang của cô và Thịnh Diễm. Nếu chỉ dựa vào lý do mà Reboot nêu ra, thì không giải thích được sự xuất hiện của anh ta ở tang lễ đó.

"Liệu có phải là người đó cũng……đang nghiên cứu Rạn Băng?"

"Khó nói." Phương Trì trầm ngâm.

"Dù thế nào đi nữa, các cậu cũng cần phải chú trọng đến Rạn Băng trước khi nó được nâng cấp. Dù rằng hiện giờ chưa thấy rõ được khả năng gây tổn hại của nó hoàn toàn, nó cũng chưa bị phát tán trên phạm vi rộng, nhưng có khả năng rất lớn sẽ thành một thứ ma tuý chưa từng thấy.

"Làm ra nó không tốn kém, khả năng sinh sôi bán sao của nó không có giới hạn. Nếu như nó nắm trong tất cả bộ phim huyễn thực, tất cả mọi game huyễn thực, cậu có thể tưởng tượng không? Nó sẽ nguy hiểm đến cỡ nào!"

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Sự sống tiếp nối của avatar

người dịch: idlehouse

Đêm hôm nay Phương Trì nhận được điện thoại của mẹ cô.

"Đã thu xếp cho con một công việc mới, ngày mai bắt đầu."

"Vâng."

"Cúp máy đây."

"Ngủ ngon ạ."

Đầu dây bên kia vang lên tiếng tít tít tít, đúng là mẹ cô đã tu đến cảnh giới cúp điện thoại hàng thượng thừa. Bà còn dùng mạng để gọi điện thoại, cho dù ở đầu bên này Phương Trì tra ra số, cũng rất khó biết nó được gọi từ đâu tới. Sau khi bố cô qua đời, mẹ cô luôn giữ cảnh giác như vậy, thậm chí mỗi khi nói chuyện với cô cũng chỉ vài ba câu ngắn ngủi. Phương Trì đã quen từ lâu.

Advertisement / Quảng cáo

Trước khi ngủ, cô không nhận được, đăng nhập Maandala, muốn nhìn xem avatar của Shi-tô có trên mạng hay không. Nhưng tài khoản đó trong màng đối thoại huyễn thực vẫn một màu xám tro.

"Chờ chút để tớ tra xem…… Ô, dữ liệu trong trong hệ thống quản trị của bọn tớ cho thấy, lần gần nhất và cũng là lần duy nhất mà Shi-tô đăng nhập chính là lần mà cậu nói với tớ, mùng 7 tháng Tư."

Chỉ có cái đầu của hư ảnh Avatar đang toả sáng của Reboot là động đậy, cơ thể thì đứng yên cứng ngắc—rõ ràng là anh ta đang nằm trên giường, lười mang thiết bị cảm lực hồi tiếp của toàn thân, chỉ đeo mỗi cặp kính huyễn thực.

Có thể hắn đang trong giai đoạn chờ lắng xuống. Thường thường thì kẻ nào phạm sai lầm mà bị bắt quả tang xong, theo bản năng, sẽ chọn thu trống rút cờ một thời gian, có thể là đang cố giống cái tà quy chính, cũng có thể là muốn "tránh gió" một chút, nói chung là đều tìm cách tránh gặp bất lợi. Giống như con nít đi học trễ xong bị giáo viên bắt quả tang, sau đó nó sẽ đi học đúng giờ một tuần; quân trộm bị cảnh sát tóm thì sau đó sẽ ngoan ngoãn được giả nửa tháng. Đấy đều gọi là giai đoạn chờ lắng xuống.

"Có cần tớ khoá tài khoản của Shi-tô không?" Reboot hỏi Phương Trì.

"Đừng." Phương Trì lắc đầu nói. Chợt có một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu cô, "Cậu nói là khoá à?"

"Chứ sao." Reboot hơi lấy làm lạ, "Avatar của Shi-tô bị mạo dụng, nó trở thành một tài khoản có hoạt động bất thường, tớ có quyền khoá nó lại."

"Không phải……" Phương Trì ra sức nghĩ, muốn bắt được ý nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu, "Trong……trong hệ thống Maandala của các cậu, thời gian mà một avatar có trước khi bị tự động chết là bao lâu?"

"Tự động chết? À, tớ hiểu ý cậu rồi. Một tài khoản mà lâu ngày không đăng nhập, quá kỳ hạn 6 tháng thì sẽ bị hệ thống cho là đã chết, đưa ra nghĩa địa."

Phương Trì tức tốc mở lịch ra. Cô để ý thấy hai ngày——

Mùng 7 tháng Tư, chính là ngày mà Thịnh Diễm đã chết được đúng 6 tháng.

Mùng 2 tháng Tư, là ngày cục an ninh mạng chính thức công bố báo cáo về nhiệm vụ "Truy bắt hồ ly." Đó là vì cục an ninh mạng tranh cãi một thời gian dài, điều tra, thu xếp, và điều phối, cho nên rất lâu sau bản báo cáo này mới được tung ra. Trong bản báo cáo đó, lần đầu tiên thời gian thi hành nhiệm vụ "Truy bắt hồ ly" cùng với tình huống cô và Thịnh Diễm đã ngộ nạn được công bố.

Reboot cũng nhận ra điều này, avatar của anh ta há hốc miệng, phát ra một âm thanh run run và máy móc:

"Kẻ đó đăng nhập vào tài khoản của Thịnh Diễm trong Maandala là vì muốn để Shi-tô tiếp tục sống!"

Đúng vậy. Kẻ đó chọn ngày mùng 7 tháng Tư để đăng nhập bằng avatar của Shi-tô, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Phương Trì nhớ rất rõ. Mùng 2 tháng Tư là lễ Thanh Minh, mẹ cô đưa cô và chị cô là Phương Viện tới Lãnh Tuyền thăm mộ của bố cô, Hà Tâm Nghị cũng đi cùng, phòng hờ lỡ may cảm xúc của cô bị mất khống chế. Hôm đó khi cục an ninh mạng công bố báo cáo, cả mạng lưới internet nổ tung. Trong thế giới ngày nay, tin tức gần như không nơi nào không xâm nhập cả.

Cho nên cô có đủ lý do để phán đoán, người đó, vào ngày mùng 2 tháng Tư, đã biết được ngày cụ thể mà Thịnh Diễm gặp nạn.

Thế thì tại sao hắn lại đợi đến mùng 7 tháng Tư mới đăng nhập vào avatar của Shi-tô nhỉ?

Là vì chưa giải được mật mã thành công, cho nên không đăng nhập được? Reboot xem dữ liệu đăng nhập, tài khoản của Thịnh Diễm hoàn toàn không phát sinh hành động thử đăng nhập bằng cách giải một mã nhiều lần nào cả. Lần đăng nhập duy nhất vào ngày mùng 7 tháng Tư, là thành công sau khi kiểm chứng bằng tính mạch.

Cho nên trước đó kẻ ấy mà không đăng nhập vào avatar của Shi-to, chỉ là vì chưa bao giờ thử. Đến ngày mùng 7 tháng Tư, rất có thể là kẻ đó cuối cùng đã lập quyết tâm, đăng nhập vào avatar của Shi-tô, giữ cho nó hoạt động.

Advertisement / Quảng cáo

Thế thì kẻ đó làm vậy vì lý do gì? Reboot còn chạy vào trong kho của Shi-tô để kiểm tra, phát hiện sau khi avatar của Shi-tô đăng nhập, cũng chẳng có bất cứ hoạt động nào liên quan đến tài nguyên hoặc tiền bạc xuất hoặc nhập cả. Có vẻ như kẻ đó dùng avatar của Shi-tô cũng chỉ là để ghé qua Đại Phú Ông dạo một vòng thôi, thậm chí chẳng mua lấy một đồng xèng.

Đúng là một kẻ rất đơn thuần.

Nhưng lại có vẻ như không hẳn là đơn thuần. Lúc Maandala mới được thành lập, Thịnh Diễm vẫn đang còn học nghiên cứu sinh, sinh viên thường hay rất hiếu kỳ với những thứ gì mới mẻ, cho nên hễ có thời gian là chạy đi thử liền. Vì vậy anh liền lập ngay tài khoản trên Maandala dạo đó, nhờ đó mà Shi-tô trở nên một trong những avatar có mặt trên Maandala sớm nhất.

Thịnh Diễm là một người rất cá tính, cũng rất thông minh. Anh đu theo Maandala qua mỗi một lần nâng cấp, chơi trên Maandala cũng tự có cách chơi của riêng mình, ví dụ như thanh trường đao màu đen tuyền của anh, làm sao để gọi nó lên, làm sao để phát huy các công năng khác nhau, làm sao để biến hoá, đều là do tự anh thiết kế ra những thao tác rất riêng của "Thịnh thị." Phải biết rằng, gamer bình thường mà dùng vũ khí, họ đều dùng những công năng đã được Maandala bày sẵn.

Kẻ nọ đăng nhập vào avatar của Shi-tô lần đầu mà đã có thể thành thạo điều khiển thanh đao ấy, Phương Trì tự cảm thấy, cho dù là cô đi nữa, cũng chưa chắc làm được.

Cho nên rốt cuộc kẻ đó là ai? Rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Thịnh Diễm?

Trên đường đến chỗ làm, Phương Trì không ngừng nghĩ về điều này. Thậm chí cô còn rà và phân tích tất cả mọi người đã có quan hệ với Thịnh Diễm, nhưng không có ai khiến cô cảm thấy giống với "Shi-tô" mà cô gặp ngày hôm đó.

Cô hơi cảm thấy thất vọng. Lẽ nào Thịnh Diễm còn bạn bè mà cô không hề quen biết?

Nếu không thì kẻ đó có hai mặt hoàn toàn khác nhau trong thế giới huyễn thực và ngoài đời? Tình huống này hay gặp đấy, nhưng nếu như vậy, thì càng khó xác định……

Lúc sắp tới Yến Đại, Phương Trì chợt nhận được một tin nhắn Reboot gửi:

AAAAAAAAAAAAAA!!! TỚ THẤY CHÂN NHÂN CỦA GUEST RỒI!!!!!

Phương Trì ngơ ngác, hỏi: *Chân nhân?*

KHÔNG KHÔNG KHÔNG! AVATAR!!!

Xời.

AAAAAA, BỌN CON GÁI CHẾT LỌ BÁM THEO MINH TINH VỐN KHÔNG HIỂU ĐƯỢC ĐÂU! TRONG MAANDALA, MỖI NGÀY MINH TINH LÊN MẠNG MANG XÁC SUẤT 84,6%, CHO NÊN TRONG THÂN PHẬN CỦA MỘT NHÂN VIÊN QUẢN TRỊ TRÊN MAANDALA MÀ NÓI, ANH ĐÂY CHỈ CẦN MUỐN GẶP MINH TINH LÀ LÚC NÀO CŨNG CÓ THỂ GẶP! CÒN GUEST THÌ SAO?! CẬU CÓ BIẾT KHÔNG! BA NĂM NAY, NĂM ĐẦU NGÀI ẤY XUẤT HIỆN TRÊN MẠNG 2 LẦN, TỔNG CỘNG LÀ 11 PHÚT 23 GIÂY. NĂM THỨ HAI, LÊN MẠNG 4 LẦN, MỖI LẦN CHƯA ĐẾN 5 PHÚT. NĂM THỨ BA, TỨC LÀ NĂM NAY, NGÀI ẤY LÊN MẠNG 3 LẦN, TRONG ĐÓ CÓ MỘT LẦN CHƯA ĐẾN 1 PHÚT!!! THẾ CÓ NGHĨA LÀ GÌ? ANH DÙNG THÂN PHẬN NHÂN VIÊN QUẢN TRỊ ĐỂ CHẠY XUYÊN HỆ THỐNG CŨNG PHẢI MẤT 15 GIÂY, NÓI CHUYỆN MÀ NÓI THẬT NHANH THÌ TRUNG BÌNH 1 GIÂY NÓI ĐƯỢC 3 TỪ, NÓI CHƯA ĐƯỢC 135 TỪ THÌ NGÀI ẤY ĐÃ RA KHỎI MẠNG! CẬU NÓI XEM, XÁC SUẤT TRÔNG THẤY ĐƯỢC AVATAR CỦA NGÀI ẤY CÓ PHẢI RẤT THẤP HAY KHÔNG, THẤP HAY KHÔNG! CẬU NÓI XEM THẤP! HAY! KHÔNG!

Ừ

Mẹ kiếp, quên đi. Cậu không hiểu được tâm hồn thiếu nữ của anh!

Lần này Guest lên mạng làm gì?

Lần này lên hình như không phải vì vấn đề lỗ hổng của hệ thống trên mạng và bảo mật. Tớ phát hiện ra ngài ấy ở cục quản lý dược phẩm và thực phẩm. Ngài ấy đăng một thông cáo, nói cái gì nhỉ…… "các sản phẩm máu của công ty Máu Lành Trường Sinh là do thu hoạch bất hợp pháp, trong các sản phẩm máu có thể chứa vi-rút gây nguy hiểm đến tính mạng của bệnh nhân, yêu cầu cục quản lý dược phẩm và thực phẩm điều tra."

Sản phẩm máu…… Không rõ vì sao, Phương Trì chợt nhớ đến cậu bé tên Đinh Ái nọ. Nếu như đúng là cậu bé bị mắc bệnh máu không đông, thì chắc là cậu sẽ cần đến những sản phẩm máu như thế.

Advertisement / Quảng cáo

Bên kia Reboot vẫn đang còn hớn hở thao thao bất tuyệt:

Ôi ôi, anh vào Mxandala quá trễ, hụt mất lúc Guest hoạt động trên đó. Cậu có biết Guest ngầu nhất ở chỗ nào không? Trên thế giới này không có hệ thống nào mà ngài ấy không hack được! Mẹ kiếp, hãm mộ! Ganh tỵ! Nhưng mà không những là anh chưa từng được thấy dáng vẻ cool lòi của ngài ấy khi hack vào các hệ thống, mà ngay cả đến avatar của ngài ấy anh cũng chưa từng gặp! Lần này anh thề sẽ phải đi xem cho bằng được mặt mũi của ngài ấy ra sao, chưa ăn thịt heo thì cũng phải xem heo chạy đúng không? May thay anh đã chuẩn bị sẵn rất chu toàn, luôn mang theo sổ xin chữ ký bên mình. Anh dùng chức năng xuyên hệ thống của nhân viên quản trị bay vèo qua đó, anh nói, Guest, cho iem xin chữ ký đi! .....

Có ký không?

Đâu có ký, ngài ấy nói không đem theo bút. Sau đó vèo một cái, ra khỏi mạng luôn.

Vậy cậu vênh vào cái gì?

Ngài ấy đã nói chuyện với tớ chứ sao!!! Tớ đã được nghe giọng nói của ngài ấy! Trẻ dễ sợ! Hay dễ sợ! Ê, cậu nói xem, có phải người mà có giọng nói hay thì luôn đặc biệt đẹp trai không?

Không muốn nhắc nhở anh ta là có khả năng giọng nói của Guest đã chạy qua máy biến âm làm cho thay đổi, Phương Trì im lặng hồi lâu, nói:

Reboot, tớ cảm thấy cậu có xu hướng chui ra khỏi tủ đấy. Nếu như cậu muốn ra, tớ ủng hộ cậu.

"....."

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Giữa ban ngày(1)

người dịch: idlehouse

Phương Trì ngồi xe buýt đến Yến Đại.

Công trường thân quen, kiến trúc màu xám thân quen, những con đường rộng thênh thang thẳng tắp thân quen dẫn thẳng đến toà thư viện cao tầng tiêu biểu. Hết thảy đều mang vẻ quen thuộc ấy, tựa như cô chưa từng rời đi nhiều năm, hết mọi thứ ở nơi này vẫn không hề thay đổi. Học sinh đi xe đạp lưng đeo cặp vẫn tấp nập đến đến đi đi, ra ra vào vào, trên mặt của mỗi người đều toát hoi thở của thanh xuân, ai ai cũng tự tin, tươi đẹp.

Đã từng có lúc nào đó, cô cũng đeo cặp đi ngang qua nơi đây vô số lần. Khi ấy cô vẫn còn chưa quen Thịnh Diễm, nhưng sau này cô và Thịnh Diễm không chỉ từng ôn lại một lần, rằng rất có thể đã từng có một hôm, cô và Thịnh Diễm đi lướt qua nhau ở nơi này. Đấy là một loại hồi ức và giả thuyết khiến trái tim họ gợn sóng. Bởi vì họ đã từng gần nhau đến vậy, từng có những ký ức tuổi xuân ở trong cùng một không gian và thời gian. Thuở đó chỉ cần nghĩ đến nó một chút, liền không sao kiềm được cảm giác ngọt ngào, rồi tiếp theo sau đó là những nụ hôn đầy đặc trưng như trêm miên bất tận.

Phương Trì lặng lẽ đặt tay lên ngực, trái tim vẫn bình tĩnh đập đều đặn, gần như không có chút thay đổi. Thuốc ức chế alpha đã thành công khống chế một số hoạt động của vùng dưới đồi trong não cô, trong đó có một phần lớn bao gồm việc tiết ra chất dopamine. Những hình ảnh liên quan đến Thịnh Diễm vẫn đều có thể kết hợp một cách chặt chẽ, chạy vào não của cô, nhưng không thể nào tìm lại được cảm giác ngọt ngào tan chảy ngày trước.

Cô đã mất đi quá nhiều. Cảm giác [mất đi cảm xúc] này gần như đau đớn hơn cả bị xoá sạch ký ức.

Ngoảnh nhìn lại, Thịnh Diễm tựa như một chiếc lá khô, nổi trôi trên dòng sông cuộc đời cô. Bao nhiêu ngựa xe hối hả lướt qua cô, nhưng không để lại bất cứ ấn tượng nào. Ngay cả đến người bố đã mất của cô, người mẹ hà khắc của cô, đến nay cũng trở thành gần như những người qua đường kia. Dường như cô đã mất đi bản năng để yêu.

Advertisement / Quảng cáo

Ngón tay của Phương Trì khẽ vuốt qua mắt, mắt ráo hoánh, không một giọt lệ.

Giơ thẻ nhân viên cho bảo vệ coi xong, cô hoà vào dòng người, tiến vào trường.

Sau khi Sử Tranh Vanh và mẹ cô nói chuyện với nhau, cô được họ thu xếp cho một công việc ở trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin của Yến Đại, chức vụ là nhân viên lưu trữ. Nơi làm việc chính là trong thư viện của Yến Đại. Đây là một công việc không cần phải tiếp xúc với ai nhiều, thứ duy nhất mà cô cần phải "giao lưu" với, chỉ là hệ thống máy tính mà thôi.

Thời tiết giữa tháng Tư trong Yến Đại trầm hoa đua nở, cành nào cành nấy trĩu nặng, mùi hương hoa nồng nàn của cây đình hương không ngừng ập đến. Công việc này là một công việc rất nhàn, giúp cho cô từ từ thích ứng với cuộc sống của một người bình thường. Cô không cần phải sợ bị trễ, hai tay đút vào trong túi áo ni, lững thững thả bước. Bên đường có một chú mèo lông xù kêu "meo" một tiếng, nhảy ngang ra từ một bụi cây. Ánh mắt của Phương Trì dõi theo góc chéo mà chú mèo đó đang dần mất hút, lúc thu lại ánh mắt thì có một thứ gì đó xuất hiện trong tầm nhìn khiến cô cảm thấy nên chú ý. Xưa nay trực giác của cô rất nhạy, lúc nhìn qua thì——

Cô hơi không tin được mắt mình, nhìn lại lần nữa, cô xác nhận bàn thân không nhìn lầm.

Lại là người thanh niên trẻ tuổi ấy.

Khẩu trang màu xanh lam nhạt, cặp mắt huyền bí nhưng hờ hững, hai mi nhưng lông mi rất dài, trông rất có vẻ tuyệt đối vô hại. Nhưng Phương Trì vẫn nhớ rõ, đêm hôm nọ, cặp mắt đó đã từng mang đầy vẻ công kích mà đánh giá cô, đôi tay thon dài gọn gàng kia đã nắm lấy nửa chai bia vỡ đâm thẳng vào mắt Lưu Cán.

Nhưng hiện giờ người này đi trong khuôn viên của Yến Đại, trông chẳng khác gì một sinh viên đại học vô cùng bình thường.

Anh ta đến đây làm gì?

Khuôn viên của Yến Đại rất lớn, những dãy lầu học của các khoa khác nhau nằm rải rác nơi nơi, ngay cả đến sinh viên trong trường cũng có lúc phải hỏi đường. Người này đi đường không ngó trái ngó phải, anh ta đi thẳng một mạch đến thư viện, trông như biết rõ nơi bản thân mình muốn đến.

Phương Trì lẳng lặng bám theo sát gót.

Thư viện của Yến Đại là thư viện lớn nhất Châu Á, kho lưu trữ và máy chủ của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin cũng nằm tại đó. Chính vì thế, quá trình kiểm an để vào trong thư viện rất gắt. Phương Trì để ý thấy người đó quẹt thẻ là dùng một thẻ nền trắng, có logo của Yến Đại và thông tin sử dụng, rõ ràng là thẻ cựu sinh viên của trường. Anh ta qua được máy kiểm tra toàn thân và máy quét võng mạc, đèn xanh thuận lợi, dễ dàng được thả cho đi.

Vào đến trong thư viện là gặp một sảnh lớn rộng rãi và cao thoáng ngập tràn ánh sáng. Nắng chiếu xuyên qua cửa kính vòm hình tròn ngay trên đỉnh đầu ánh những chùm sáng lên sàn gạch đá mài bóng loáng như gương. Sàn gạch đá mài ấy, cứ cách mỗi một ô gạch sẫm màu là một ô gạch trắng, cả một sàn trông như bầu trời đầy sao đảo ngược.

Người nọ đi xuyên qua ánh nắng, đi thẳng đến thang máy nằm trong góc của sảnh.

Phương Trì thoáng sửng sốt, đấy chẳng phải là thang máy dẫn thẳng lên trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin sao?

Trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin nằm trên tầng 6, thang máy chạy lên đến lầu 6 thì dừng lại. Phương Trì càng lúc càng hiếu kỳ.

Cô cũng lấy thang máy lên tầng 6, quẹt thẻ tiến vào trong trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin. Cô đi thẳng tới phòng lưu trữ và tra khảo thông tin điện tử, nơi đó vẫn còn giữ 16 chiếc máy tính bàn của trung tâm nghiên cứu từ thuở sơ khai, đặt nằm san sát nhau thành hai hàng, dùng để tra cứu những thông tin trong kho lưu trữ. Chàng trai đeo khẩu trang ngồi vào một chiếc máy nằm phía trong cùng.

Không chọn chiếc nằm gần cửa nhất mà lại đi chọn chiếc nằm tuốt phía trong cùng, thì rõ là muốn tìm những thông tin mà không muốn bị người đi ngang qua bắt gặp.

Không nên đánh rắn động cỏ.

Phương Trì vào văn phòng của mình, mở máy tính lên, mở lịch sử khách ghé trong ngày ra. Tính cả cô, chỉ có 3 người. Người thứ nhất vào, là nhân viên của thư viện, bảy rưỡi sáng mỗi ngày sẽ vào trước để mở cửa, mở đèn, mở máy nước uống.

Advertisement / Quảng cáo

Người thứ hai thì chắc là anh ta rồi. 7:34, sớm hơn cô 2 phút. Tên trong sổ nhật ký còn chơi "null" (số không). Phương Trì hơi nhướn mày, quả nhiên là một tay hacker. Hệ thống của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin mà cũng dám vào hack, hơn nữa hack một cách lộ liễu đến vậy, chả buồn dùng một cái tên để ngụy trang, đúng là lớn gan.

Tên này thú vị đấy.

Cô dùng tài khoản nhân viên quản trị của mình để tra những truy vấn của anh ta.

7:38:24 từ khoá tìm kiếm "nhiệm vụ truy bắt hồ ly" tìm kiếm không hợp lệ: không có quyền xem.

7:38:30 từ khoá tìm kiếm "Thịnh Thanh Hoài" tìm kiếm không hợp lệ: không có quyền xem

7:38:36 từ khoá tìm kiếm "thuốc sinh hoá + buồn lậu" kết quả tìm kiếm: luận văn 4, tạp chí 4, tin tức báo chí.....

Sắc mặt của Phương Trì dần dần trở nên đăm chiêu.

Người này đang tìm kiếm cái gì?

Trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin của Yến Đại không chỉ là một viện nghiên cứu cao học bình thường. Trên danh nghĩa thì nó là một trung tâm nghiên cứu khoa học quốc gia thuộc viện khoa học và thông tin của Yến Đại. Trong thực thể thì với lực lượng giảng viên hùng hậu của khoa, nó hợp tác vô cùng chặt chẽ với với cục an ninh mạng. Điểm quan trọng nhất là, mặc dù những vụ án khác nhau của cục an ninh mạng được bảo mật nghiêm ngặt, nhưng vì một số vụ án có sự tham gia của các chuyên gia trong trường, thành thử trung tâm nghiêm cứu bảo mật thông tin cũng lưu trữ những vụ án ấy. Mức độ bảo mật của những file này rất cao, ngoài nhân viên quản trị như Phương Trì ra thì chỉ có những chuyên gia tham gia vụ án mới có quyền đọc.

Điều này rất ít người biết. Mà anh chàng này thử chạy vào máy tính của nơi đây để tra nhiệm vụ truy bắt hồ ly của cục an ninh cùng với những vụ án có liên quan, chứng minh rằng anh ta đã sớm biết quan hệ chặt chẽ và đặc biệt giữa trung tâm nghiên cứu và cục an ninh mạng. Anh ta không dám hack bừa vào hệ thống của cục an ninh mạng, nhưng nơi đây……chính là một cái lỗ hổng tương đối dễ đâm thủng.

Tại sao anh ta muốn tra về nhiệm vụ truy bắt hồ ly?……

Phương Trì run lên trong lòng, lại vào back-end của hệ thống, quả nhiên trông thấy hệ thống đã bị tấn công một lần từ mạng lưới nội bộ.

Người này đang tìm cách tấn công từ mạng lưới nội bộ để hack vào kho lưu trữ thông tin bảo mật!

Phương Trì nhìn quanh bàn làm việc, hết thảy đều bày biện rất đơn giản, ngay cả một con dao rọc giấy cũng không có. Nhưng cô cũng không dùng thứ đó được. Cô lại muốn một cái cồng số 8 theo thói quen. Tất nhiên không có. Thậm chí đến cả dây trói cũng không có. Phương Trì hơi nhíu mày, mở hộp đựng ghim kẹp giấy ra, bốc một mớ ghim kẹp giấy. ——Đấy là tác phẩm của cô lúc cô được huấn luyện: không có gì làm, lấy ghim kẹp giấy xỏ vào nhau thành một chuỗi dài, như dây xích.

7:52. Gần đến giờ làm việc tám rưỡi rồi, không còn sớm nữa.

Tên này còn biết cả giờ giấc nhân viên trong thư viện đến mở cửa để tránh mặt vài phút nữa. Hôm nay nếu cô không có mặt, nói không chừng anh ta đã thành công rồi.

Trong phòng lưu trữ và tra khảo hồ sơ điện tử, chàng trai đang chăm chú nhìn màn ảnh màu đen, những ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ phím, những hàng ký tự cũ kỹ màu trắng chớp hiện dọc theo màn hình như nước. Bàn phím này là một bàn phím rất cũ, nút bấm rất cao, tiếng click nghe rất to, dùng lâu sẽ mỏi tay. Nhưng người này gõ phím lại nghe rất khẽ.

Là một tay viết lập trình lão luyện, Phương Trì nghĩ thầm. Chỉ có những chuyên viên mê mải viết lập trình thâu đêm suốt sáng mới hiểu làm sao để tiết kiệm sức tối đa, không như những tay mơ, thích cảm giác phù phiếm khi nghe âm thanh lách cách lách cách rộn rã của bàn phím.

Phương Trì lặng lẽ khoá cửa lại. Cánh cửa cũ kỹ khi khoá phát ra một tiếng "cách." Chàng trai chợt nghe thấy được, quay đầu nhìn phía Phương Trì. Ánh nắng chói lọi rót qua cánh cửa sổ bên cạnh anh ta, chiếu tròng mắt của anh ta trong veo, hết thảy trông rất vô hại, rất hài hoà với ngôi trường bình yên này.

Anh ta trông thấy Phương Trì, trong mắt thoáng một tia ngạc nhiên, sau đó lại khôi phục vẻ cảnh giác và nghiêm nghị. Đứng lên quay mặt về phía Phương Trì, ngồi ngay trước máy tính, che đi màn ảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Có thể thấy, sự xuất hiện của Phương Trì là một bất ngờ đối với anh ta, hơn nữa khiến anh ta cảm thấy bị bó tay bất lực.

"Lại gặp nhau rồi." Phương Trì nói, "Đúng là đi mòi không hơi bằng tự gặp."

Anh ta không nói gì, ánh mắt khoá chặt lấy cô. Phương Trì nghiêng người, nhìn thấy ngón trỏ và ngón giữa của tay phải anh ta vẫn đặt trên bàn phím, khẽ gõ tách tách tách, gõ như đã quen tay. Ký tự trên màn ảnh không ngừng biến hoá.

Phương Trì thu ánh mắt, bình thản hỏi: "Xoá lịch sử hoạt động có ích gì không?"

Có vẻ như anh ta cảm thấy câu hỏi của Phương Trì rất thú vị, cười một tiếng, như câu trả lời của người lớn giành cho một câu hỏi ấu trĩ của trẻ con.

"Anh cảm thấy có ích à? Vừa khéo tôi cũng cảm thấy, giữ lại lịch sử hoạt động rất hữu ích cho việc xác định tội phạm của một kẻ xâm nhập."

Nói đoạn, mũi bàn chân của Phương Trì nhẹ nhàng ấn vào một cánh cửa kim loại hình vuông bên tường, cánh cửa đó bật mở, bên trong là cầu dao điện. Người kia biến sắc, đang định xông lên cản thì mũi chân của Phương Trì đã kề ngay dưới cầu dao nho nhỏ, sau đó tất cả mọi chiếc máy tính trong phòng phát ra một tiếng "chíu" rất khẽ, nguồn điện phụt tắt, cả căn phòng tối đi.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Giữa ban ngày(2)

người dịch: idlehouse

Nguồn điện đã bị sập, chỉ cần anh ta chưa kịp xoá hết lịch sử hoạt động, thì hệ thống sẽ lưu lại. Người nọ đứng dậy chạy ra cửa sổ, Phương Trì đã kịp thời nhanh như chớp đuổi theo anh ta, tóm chặt lấy cổ tay của anh ta. Anh ta gồng co một chút, không giằng ra được, nhìn vào mắt của Phương Trì đầy kinh ngạc.

Chắc là anh ta không ngờ, trông Phương Trì yếu đuối bé nhỏ, thế mà lại khoẻ đến vậy.

"Nói chuyện chút đi." Phương Trì bảo.

"Nói gì?" Cuối cùng anh ta lên tiếng.

"Lẽ nào tổ chức gián điệp kêu anh tới đây ăn cắp thông tin chưa từng dạy anh, sau khi bị tóm thì nên làm gì?" Ánh mắt của Phương Trì sắc bén nhìn anh ta.

"Tôi không phải gián điệp."

Advertisement / Quảng cáo

Đối với câu trả lời này của anh ta, thật ra Phương Trì tin. Tuy anh ta có độ cảnh giác cao, nhưng không phải kiểu được huấn luyện chuyên sâu như những trường hợp cô thường thấy. Chẳng hạn như, ánh mắt của cô roi xuống trên ngón tay của anh ta, khô ráo, sạch sẽ, nhiều ngón tay có những vết sẹo nho nhỏ; móng tay đã được cắt ngắn nhưng gọn gàng.

"Dù anh có xoá sạch lịch sử hoạt động đi nữa, chừng đó dấu tay anh để lại liệu có xoá được hết không?"

Đối diện với câu hỏi này, anh ta có vẻ thản nhiên hơn lúc ban nãy khi bị Phương Trì cắt cầu dao điện. Anh ta liếc bàn phím, nói: "Nghe báo người của Cục 19 đặc biệt thích dùng chứng cứ phạm tội của người khác để ép đối phương."

Nghe câu đó, nếu nói rằng Phương Trì không âm thầm giật mình, thì không thể nào. Mặc dù mặt cô bình lặng như nước, nhưng trong lòng càng tăng thêm cảnh giác đối với người này. Mới có một câu mà anh ta đã đoán trúng thân phận trong quá khứ của cô.

Nhưng thân phận ấy dù sao cũng chỉ là quá khứ, nay cô đã có thể ung dung phủ nhận.

"Thật đáng tiếc, anh đã đoán sai rồi." Cô nói một cách tiếc rẻ, "Tôi chỉ là một nhân viên ở đây."

Ánh mắt của anh ta loé lên vài lần, giống như đang suy xét xem có nên tin lời trần thuật của cô hay không. "Vậy thì cô nói đi, cô muốn thế nào?"

"Rất đơn giản." Phương Trì đáp, "Đưa cho tôi thứ anh lấy từ trên người của Lút Cán."

"Được." Anh ta đáp không cần suy nghĩ.

"Nói cho tôi biết vì sao anh muốn điều tra về Thịnh Thanh Hoài và nhiệm vụ Truy bắt hồ ly."

"Đấy là chuyện riêng của tôi."

"Nếu như tôi báo cảnh sát thì không nói như vậy được nữa."

Cặp mắt như của loài hươu hoi hiếp lại, lộ ra một chút nguy hiểm. Phương Trì đánh cá rằng hiện giờ anh ta đang nghĩ xem làm cách nào để đánh ngất cô, và tấn công cô kiểu nào thì có khả năng thắng cao nhất.

Ngón cái của Phương Trì ấn mạnh xuống chỗ cườm tay của anh ta, bắt thình lình vận một cái, anh ta xuýt xoa một tiếng, cơ thể loạng choạng nhổm về phía trước.

"Ngoan một chút." Phương Trì lạnh lẽo báo anh ta.

"Tôi chỉ có thể nói cho cô biết, tôi tra những thứ này hoàn toàn không có ác ý." Anh ta thoả hiệp.

Không muốn nói ra. Phương Trì biết mọi kiểu này cũng rất khó moi được gì từ miệng loại người như anh ta. Nhưng cô không muốn gọi cảnh sát chút nào. Người này đã giúp cô cản một chai bia vỡ ở quán KTV "Thời Đại Black Metal," chỉ dựa vào điểm đó, cô có lý do cho rằng anh ta không phải là một người có ác ý. Rằng anh ta có khả năng hack được vào hệ thống của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, cũng khiến cô nể phục. Giữ lại anh ta có ý nghĩa hơn là tiêu diệt anh ta nhiều. Nhất là nếu như anh ta bị tóm, e rằng chuyện cô đang điều tra Rạn Băng cũng sẽ bị liên luỵ, cô hoàn toàn không muốn vì vậy mà bị mất đi tự do.

"Đưa chứng minh thư cho tôi." Cô xoè tay ra với anh ta, quyết định đột phá bằng cách khác.

Anh ta móc từ trong túi ra một tấm thẻ màu trắng, nắm chặt trong tay. Phương Trì liếc mắt nhìn, đấy là tấm thẻ thư viện cựu sinh viên của trường. Cô vươn tay để lấy, chợt thấy anh ta giơ tấm thẻ đó cao lên, quăng một cái, tấm thẻ bay tuốt ra xa, đến một góc gần cửa. Phương Trì tức giận trừng mắt với anh ta, cặp mắt phía trên khẩu trang của anh ta loé chút vẻ chế nhạo. Lần này Phương Trì thật muốn chơi bậy. Buông tay anh ta ra, cô chạy nhanh như cắt đi lượm thẻ, lượm nó xong thì tấm thẻ đó mặt trái mặt phải đều in huy hiệu của trường Yến Đại cùng với hướng dẫn sử dụng!

Advertisement / Quảng cáo

Là đồ giả!

Phương Trì phẫn nộ, lại bị lừa một lần nữa. Cũng đúng, làm sao mà anh ta có thể dùng một tấm thẻ cựu sinh viên thật để chui vào đây ăn cắp thông tin chứ! Vừa ngẩng đầu lên, người nọ đã đẩy mở cánh cửa sổ kiểu xưa trên tường, xoay người nhảy xuống dưới. Phương Trì không kịp suy nghĩ, cũng nhảy cửa sổ xuống theo.

Đây là phía sau của thư viện, đối diện với dãy lầu của khoa Triết. Giữa hai toà nhà là một mảnh rừng rậm, hành lang nối liền rợp dây tử đằng leo, mùi hương ngào ngạt. Ngay dưới cửa sổ có một mảnh sân thượng ngắm cảnh xây trồi ra, trồng đầy hoa hồng đỏi màu, hiện giờ đang nở rộ những đoá hoa lớn diễm lệ. Người kia rớt thẳng xuống mảnh sân, gạt những cành hồng đầy gai ra, rồi nhảy tiếp xuống hành lang. Phương Trì bám ngay phía sau, lúc ngã xuống sân thượng bị va đập mạnh, cô chợt nghe phía sau tai nổ oành một tiếng, đầu như bị đập "bịch" một cú.

Vết thương.

Cái vết thương đó cứ như mãi không lành được, toàn đợi những lúc mấu chốt là trở thành tảng đá cột chân cô. Cô cắn răng, nhảy xuống dưới tiếp tục rượt sát gót người kia, lúc nhảy xuống đến hành lang, phía sau tai đau kịch liệt như muốn nứt toác, mất mở đi. Cô ngã khuỵu xuống. Người ngay phía trước ngoái đầu lại nhìn cô, thấy cô ngã thì đưa hai tay ra đỡ lấy cô theo phải xạ. Ý thức của Phương Trì vẫn còn tỉnh táo. Huấn luyện quanh năm đã khiến cho phản xạ của cơ thể cô nhanh nhẹn hơn đầu óc, thòng ra chuỗi ghim kẹp giấy, quấn quanh hai cổ tay của anh ta, để anh ta không cách nào giãy thoát được. Phương Trì cố chịu đựng đau đớn, dùng đầu gối ấn anh ta vào bức tường đầy hoa từ đăng, soát khắp người anh ta từ túi trên xuống túi dưới.

"Cô à, tôi đã nói từ trước rằng tôi không có ác ý, cô làm như vầy hơi quá trớn rồi." Anh ta giằng co với chuỗi ghim kẹp giấy trên cổ tay, nén giận nói, "Còn không thì dứt khoát gọn lẹ một tí đi, gặp nhau ở đồn cảnh sát, chơi tư hình kiểu này là muốn sao đây?"

Phương Trì mặc kệ anh ta, ngón tay rờ xuống đến chỗ thắt lưng, những cơ bắp săn chắc trên người anh ta toả hơi nóng.

"A!!" Anh ta nổi giận, đạp mạnh Phương Trì một cái, Phương Trì đã để phòng từ sớm, nhấc chân tránh, mũi chân đá vào phía sau đầu gối của anh ta, làm cho anh ta khuỵu xuống quỳ dưới đất. Một vòng dây ghim kẹp giấy thòng ra phía trước tròng quanh cổ anh ta, siết chặt.

"……"

Nhưng tiếp đó Phương Trì hoàn toàn không có một ưu thế nào, chỉ cần dùng sức một chút, phía sau tai lại bùng lên một cơn đau kịch liệt. Phương Trì cảm nhận được mặt mình đang vặn vẹo, may sao người này đang quay lưng về phía cô, không thấy được cô.

Phương Trì cẩn thận kiểm tra quần áo của anh ta, túi áo trống hoác, không có u-disk, cũng không có gì khác.

Không như vậy được chứ. Phương Trì hoi nhiu mày. Một người ra khỏi nhà thì luôn phải có một số vật bất ly thân. Chẳng hạn như tiền. Cô soát người anh ta kỹ hơn, ngay cả nơi riêng tư quan trọng mà có thể giấu được đồ, cô cũng không tha. Mặt của anh ta hơi co rút:

"Biết đường mà ngừng tay đi cô à." Anh ta nói, vẫn đang rất cố nén giận, "Tôi không đánh phụ nữ, nhưng cũng phải có điều kiện."

Hai lỗ tai của Phương Trì ong ong lên, gắng gượng lắm mới nghe được lời anh ta nói. Cô làm như điếc, lần quanh thắt lưng da của anh ta, cuối cùng giữa kẽ hở tìm ra được một tấm thẻ tín dụng visa. Màu đen tuyền, không có hoa văn, cũng không có logo của ngân hàng, chỉ là một tấm thẻ visa nước ngoài.

"Trả cho tôi."

Giọng nói chợt trở nên nguy hiểm lạnh lùng, mang đầy sức uy hiếp.

Anh ta rất coi trọng tấm thẻ này. Khoé mép của Phương Trì giật giật, cơn đau nhói từng đợt phía sau tai khiến cô không thể nào kiểm soát được nét mặt, nhưng rất rõ ràng là anh ta không giỏi che giấu những thay đổi trong nội tâm. Tấm thẻ này có gì không thể cho người khác thấy nhỉ? Lịch sử giao dịch bí mật của anh ta? Chữ ký phía sau tấm thẻ?

Phương Trì lật ra mặt sau——

Anh ta đã đoán trước được cô sẽ làm như vậy, hai tay bị cột siết chặt thành quyền, xoay người quét mạnh. Lần này anh ta không còn kiêng kỵ gì nữa, tấn công cô với thế gió vù vù. Phương Trì nắm chặt chuỗi ghim kẹp giấy đó để tránh được cú đòn của anh ta, rồi đá mạnh vào cái chân anh ta bất chợt thò ra, một lần nữa áp chế được anh ta. Cô kéo chặt chuỗi dây quấn quanh cổ và hai tay của anh ta lại, khiến tứ chi của anh ta không cách nào nhúc nhích, nhưng sức của cú đấm ban nãy quá mạnh, tuy Phương Trì tránh được nó thì vẫn không hoàn toàn tránh được cái đà của nó, cô chỉ thấy lúc nghiêng đầu, phía sau tai có chất lỏng gì đó nong nóng ấm ấm nhỏ xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cố chống đỡ cảm giác choáng váng trong đầu và mất đang mờ đi, cúi đầu xuống cổ gắng nhìn tấm thẻ tín dụng đã lật mặt sau trong tay.

Môi cô chợt bị thứ gì đó chạm vào.

Cô ngẩng đầu, liền trông thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc——chắn giữa tầm nhìn của cô và tấm thẻ tín dụng kia. Cặp mắt nai đó như phủ một lớp sương mù, ướt át, hoi hoe đỏ, nhưng lại nóng rực. Cô thoáng hốt hoảng, không rõ đây là hư hay thực. Ánh mắt của cô lại nhìn xuống, anh ta lại sấn mặt tới——lần này cô nhìn rõ vô cùng—anh ta đã hôn môi cô. Cách một lớp vải mỏng của khẩu trang, nhưng vẫn cảm giác được độ ấm của môi anh ta phía dưới, cùng với hình dáng.

Trong đầu cô nổ tung, tay gần như cầm không vững được tấm thẻ, bước giật lùi hai bước cả người rã rời ngã xuống.

"Này! Cô——"

"Đừng tra nữa——" Cô mê man nói, mơ hồ cảm giác có một bàn tay đang sờ lên vết thương phía sau tai cô. Sau đó tất cả mọi ý thức còn lại đua nhau nhanh chóng vượt bay, "Đây không phải là thứ anh có thể……"

Một mảnh tăm tối, cô mất hết ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Vi thời, vi thời(1)

người dịch: idlehouse

"Nghe nói hai chân bị chặt của liệt sĩ Thịnh Diễm đã được trữ đông lạnh và gửi về bằng không vận——"

"Tỷ lệ người mắc bệnh tâm lý đã tăng lên nhanh chóng trong những năm gần đây, và con số này tương ứng với tỷ lệ thâm nhập của các hệ thống thực tế ảo—"

"Toàn bộ quá trình Thịnh Diễm chết đã từng được chiếu trực tuyến trên mạng ẩn của Maandala trong một quãng thời gian ngắn—"

"Công Ty Thần Kinh Hoa Hồng Neurose của chúng tôi luôn tận tuỵ trong lĩnh vực tâm thần học bao năm qua, nghiên cứu chuyên sâu trong các lĩnh vực khoa học thần kinh và phát triển thuốc—"

"Chẳng may Mèo Con mà thấy được đoạn phim đó, e rằng con sẽ sụp đổ—"

"Trong ba năm qua, tỉ lệ tăng trưởng hợp chất của Thần Kinh Hoa Hồng đã đạt 120%—"

"Ha ha ha ha ha ha ha—"

Đủ mọi âm thanh chớp ngàng qua đầu của Phương Trì, kèm theo những tiếng cười khiến người ta sởn gáy. Như có một tấm lưới khổng lồ quấn chặt lấy cô, cô ra sức vẫy vùng, không gian tối tăm trước mắt hiện ra một mặt người, không có nét mặt gì, chỉ có một đôi mắt cực lớn cách nhau quãng một thước, nhìn chằm chằm vào cô rất quỷ dị. Cô muốn hét lên, nhưng không phát ra được âm thanh nào, hai chân hai tay bỗng như cũng bị trói chặt, cô ra sức vùng vẫy, cảm thấy bóng tối ấy như nước, ngột ngạt khiến cô không sao thở được.

"Mèo Con! Mèo Con!"

Âm thanh này vừa vang lên, tựa như tiếng chuông chùa ngân giữa không trung, dẫn đường cho cô. "Aaa……" Cô thều thào hét, cổ họng khô khốc, may sao âm thanh ấy không ngừng gọi cô, dẫn dắt cô—

"Mèo Con!"

Cô vùng lên, xé toạc bóng tối, mở mắt ra. Trước mắt là ánh đèn màu trắng chói loà, chói đến khiến cô phải nheo mắt lại.

Advertisement / Quảng cáo

"Tỉnh thì tốt rồi." Người bên giường thở phào. Một chiếc khăn mặt khô ráo áp lên trán cô, lúc bấy giờ Phương Trì mới nhận ra cả người cô toàn mồ hôi, tựa như bị ngâm trong nước.

"Chú Đạo Minh?……" Phương Trì ú ớ gọi một tiếng, tay rờ ra sau tai theo phản xạ, đã được băng lại.

"Thế này là thế nào đây hả? Chấn động não nặng? Đang yên đang lành đi làm bị chấn động não nặng?" Hà Tâm Nghị giận dữ gõ mạnh xuống bản báo cáo bệnh án. "May mà có một nam sinh kịp thời đưa con tới đây, hoi trễ vài khắc nữa chi sợ rằng sẽ phải nằm cả đời đấy! Xem con sau này có còn 'chấn động não nặng' nữa không!"

"Nam sinh?" Cô yếu ớt hỏi.

"Chú hỏi con 'chấn động não nặng' con lại nghe ra 'nam sinh'!" Hà Tâm Nghị điên tiết đập xấp hồ sơ "bốp" xuống bàn, "Con không coi sức khỏe của mình ra gì thi cũng phải nghĩ giùm mẹ con một chút! Cho dù con không nghĩ giùm mẹ con thi con cũng nghĩ giùm chú một chút! Con mà còn xảy ra chuyện gì nữa thi chú biết ăn nói sao với bố con?"

Phương Trì im lặng.

Một lúc lâu sau, Hà Tâm Nghị cũng người giận, thở dài nặng nề. Ông biết chỉ cần Phương Trì không muốn nói, thì cho dù có lôi ra tra tấn cũng không hỏi ra được một lời.

"Người đưa con đến có ký tên không ạ? Con cũng nên đi cảm ơn người ta." Phương Trì khẽ nói.

"Ngồi đây đợi mũi trong lúc con được cấp cứu, xác nhận con thoát được nguy hiểm mới rời đi."

"Làm cách nào mà anh ta biết cần phải đưa con đến đây?"

"Đừng thông tin liên lạc khẩn cấp trong di động của con để gọi cho chú." Hà Tâm Nghị liếc Phương Trì một cái, "Cậu bé đó cũng có vẻ rất hiểu biết về y khoa, lúc đưa con đến đây đã xử lý sơ qua cho vết thương của con, hơn nữa có vẻ như biết bệnh viện này rất rõ, trong điện thoại chú không nói rõ bản thân là ai, lúc đưa đến đây lại trực tiếp điểm danh chú, không chậm trễ một giây. Nếu như chú không phải cấp cứu gấp cho con thi đã nói chuyện thêm với cậu ấy mấy câu, làm việc vô cùng chuyên nghiệp."

Phương Trì im lặng không nói gì, một lúc sau, lấy di động ra, xoá mất tên "Chú Đạo Minh" trong phần liên lạc khẩn cấp.

"Chú đã giải vậy cho con hỏi trước, xoá đi làm gì? Sau này nếu xảy ra chuyện như thế này nữa thi biết làm sao?!"

"Không an toàn cho chú." Phương Trì cúi đầu nói.

"Cái con bé này!" Hà Tâm Nghị tự giễu, "Chú đã tới tuổi này rồi, nào có quan tâm đến an toàn hay không an toàn nữa. Với cả, con mà yên tâm ngoan ngoãn đóng vai Phương Trì của con thi nào có chuyện gì không an toàn chứ!"

Phương Trì nín thinh. Chuyện của con người kỳ lạ kia, cô không muốn nói cho ai khác nghe. Hơi thở nhè nhẹ của người kia dường như vẫn còn trên một cô, mang mùi hương bạc hà rất nhạt.

Chú Đạo Minh làm việc ở bệnh viện này mấy chục năm, ánh mắt chắc sẽ không sai. Nếu như mà người này có hiểu biết về y khoa như chú Đạo Minh nói, lại xử lý vết thương phía sau tai cho cô, thế thì rất có khả năng sẽ sinh nghi về lý do cô bị thương như vậy.

Thẻ cựu sinh viên già, rất rành bệnh viện của Yến Đại, biết chú Đạo Minh…… nếu nói những mảnh thông tin rời rạc này đều là thật, thế thì……

……..

Trong căn phòng trọ đơn sơ, đèn điện LED màu trắng xanh bật lên. Đinh Phi Phi đang chơi game trong Maandalu, xong lại nóng này lo lắng giật cặp kính huyễn thực xuống. Cô không mua nguyên bộ đồ cảm lực hồi tiếp, cho nên chơi game trong đó cũng chẳng thú vị gì. Cô đứng lên, nhìn ra ngoài xuyên qua kính cửa sổ. Trời đã tối hẳn, con hẻm nhỏ chật hẹp đã lên đèn đường màu vàng le lói, lác đác vài ba người đi trong con hẻm.

"Bình—bình bình—" Âm điệu gõ cửa quen thuộc vang lên. Cô vui mừng, nhưng lại lâm ra vẻ giận dữ, nhảy tới mở cửa cần nhẫn với người vừa tới: "Sao hôm nay anh tới trễ thế! Muộn mấy tiếng đồng hồ lận, làm tối hôm nay em không đi làm được luôn!"

Tạ Vĩ Thời cúi đầu bước vào. Căn phòng trọ này quá chật hẹp, khung cửa gần như chạm vào đỉnh đầu chàng. Chàng hơi khòng vai: "Đi làm cái gì? Em còn đòi tới chỗ như thế để làm à?"

Phi Phi không vui: "Cái mặt anh coi em chẳng có chỗ nào tốt đúng không? Em đã đổi một quán khác rồi, hợp pháp, chi nhảy đầm, không hầu rượu, anh có tin không hả!"

Tạ Vĩ Thời đáp: "Vết thương còn chưa lành nhảy cái gì mà nhảy? Gọi điện nói họ phải nghỉ ngơi thêm một tuần nữa rồi mới đi."

Phi Phi hừ một tiếng, nói: "Gọi lâu rồi, bà chủ rất không vui. Đều là tại anh hết, việc bên Lút Cán em không sao làm được nữa rồi, công việc ở chỗ hiện giờ thi sắp sửa bay, anh nuôi em nhá?"

Tạ Vĩ Thời đáp không mặn không nhạt: "Tự mình có tay có chân, người cũng không ngốc, làm gì đến lượt anh nuôi."

Phi Phi nói: "Xì!"

Trên một chiếc ghế cạnh đó có một chiếc bếp điện, Phi Phi bước đến mở nắp nồi ra, múi tôm cá tươi bốc lên thơm nức căn phòng. Phi Phi cầm đũa đào, cần nhẫn: "Lỗi tại anh á, tới trễ như vậy, mi bị trương lên hết rồi."

Tạ Vĩ Thời tới ngó một cái, quả nhiên mì đã hút hết nước canh, vón thành từng cục.

"Sao em không ăn trước?"

Đinh Phi Phi đưa bát đũa cho chàng, lại đem tới hai ly bia đá và hai cục kẹo bạc hà. Lúc cô mua bia, đòi cho nhiều đá, bây giờ chi còn lại chút đá vụn. Cô hậm hực nói: "Chờ anh chứ sao. Đã nói trước là sẽ làm sinh nhật cho anh, rồi cũng nhau ăn, ai biết anh lại đi hoang ở đâu mất dạng."

Tạ Vĩ Thời đón lấy chén đũa, "Gặp chút sự cố, nên tới trễ." Chàng thì không kén ăn, dùng đũa múc mấy cục mì vón bỏ đầy bát. Phi Phi nấu tuy nhìn không đẹp, nhưng mùi vị rất ngon. Phi Phi gắp thêm cho chàng mấy miếng cá và vài con tôm. Tạ Vĩ Thời ngửi ngửi: "Tươi ghê, mua đâu thế?" Phi Phi hếch mũi lên trời hừ một tiếng, lơ chàng.

Tạ Vĩ Thời vừa định ăn thì Đinh Phi Phi chợt nói: "Chờ chút!" Rồi cô móc từ trong một cái túi gần đó ra vài cây nến sinh nhật thon dài, hai cây màu xanh lam, sáu cây màu đỏ, dùng đồ cắm nến bằng nhựa cắm nến vào trong cục mì, cẩn thận dùng diêm đốt nến lên.

Tạ Vĩ Thời lấy đũa chống đầu, nói một cách bất lực: "Có cần phải phiền phức như thế này không? Anh còn chưa ăn cả bữa trưa, sắp đói chết mất!"

"Cầm!" Phi Phi hạ màn cửa sổ, tắt đèn, cả căn phòng chi còn lại ánh sáng từ tám ngọn nến.

"Được rồi, ước nguyện đi." Cô ra lệnh, "Ước cho đủ ba điều ước, không được mở mắt!"
Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vĩ Thời bất lực lắc đầu, rồi như ý cô muốn, nhắm mắt lại.

……..

"Không phải Phương Trì nó lại trốn ra khỏi bệnh viện nữa chứ?" Cốc Ứng bưng trà tới, hỏi.

Hà Tâm Nghị nhìn máy giám sát trên di động. "Nhịp tim bình thường, huyết áp bình thường, các số liệu đều bình thường, vị trí cũng không xảy ra thay đổi gì.——Yên tâm đi, con vẫn còn ngoan ngoãn nằm yên trong phòng bệnh." Cấp cứu nguyên một ngày, ông bị Cốc Ứng ra lệnh phải về nhà ăn cơm, bất kể thế nào đi nữa cũng không được tiếp tục dùng thức ăn nhanh để cầm cự.

"Thật là không biết rốt cuộc nó làm cái trò gì nữa, tới Yến Đại làm việc mà cũng không yên." Cốc Ứng nói rất lạnh nhạt, gọi con gái lớn đến để cùng ăn cơm.

"Chẳng phải là con gái do em dạy nên sao?" Hà Tâm Nghị vừa ăn vừa nói, "Chuyện gì cũng giấu trong lòng, không chịu nói với ai." Ông chợt nhớ ra gì đó, lại nói: "Mèo Con chắc sắp 26 tuổi rồi nhỉ?"

Phương Viện đáp: "Vẫn còn một tháng ạ."

Hà Tâm Nghị nói: "Viện Viện lấy chồng năm 26 tuổi đúng không? Nếu như Mèo Con được đâu ra đấy rồi, thi cũng nên nghĩ đến chuyện này. Em xem, trước đây con nó có chuyện gì, cũng nói hết với Thịnh Diễm, bây giờ thi sao? Nó nói với ai đây?"

Cốc Ứng lạnh giọng: "Chi sợ rằng với cái tính của nó, thi không muốn liên lụy đến người khác. Hồi xưa Thịnh Diễm hiểu được nó, hiện giờ biết đi tìm đâu ra một người như thế nữa? Đâu thể cứ chạy vào cục an ninh mạng để tìm chứ!"

Hà Tâm Nghị nói: "Nói đến chuyện này, hôm nay cái cậu bé đưa Mèo Con tới cấp cứu, không biết vì sao anh cứ cảm thấy hai đứa bọn nó có chuyện gì đó. Chi có điều bệnh tình của Mèo Con lúc ấy đang nguy cập, anh không kịp hỏi thêm. Có vẻ như cậu bé đó đã từng học y, trên tay có vài vết sẹo, giống như là đã từng thực tập ở mảng giải phẫu của ngoại khoa mà ra. Nói không chừng cậu bé đó là từ khoa y của trường Yến Đại chúng ta đấy!" Ông vỗ tay một cái "Em nghĩ xem, Mèo Con lấy một anh bác sĩ, có phải là vừa đẹp không!"

Cốc Ứng vẫn lạnh mặt lắc đầu. "Từ lúc nào mà thấy cô hứng đi làm bà mối thế. Con em đẻ ra thi em biết. Ý chí sống của nó rất mạnh, bản thân nó sẽ tiếp tục đi về phía trước. Thầy không cần quá lo lắng." Mắt của bà liếc qua thấy Phương Viện gấp thức ăn đều tránh khỏ qua và cằn tây, nghiêm giọng trách: "Từ Minh nó chiều hư con rồi! Cái này không ăn, cái kia cũng không ăn! Hôm nay ở chỗ của mẹ thi không hôn ăn hết cho mẹ!"

Phương Viện giật bắn mình, vội vàng gắp một đũa đầy khổ qua và cằn tây, nhăn nhó nói: "Mẹ! Hiếm lắm Từ Minh đi công tác con mới chạy về nhà một chuyến, mẹ lại không đối xử tốt với con một chút! Con còn đang có mang nữa!"

Cốc Ứng lạnh giọng: "Bình thường có Từ Minh ở đó, mẹ giữ mặt mũi cho con, hôm nay có thầy Hà ở đây, mẹ không dạy được con nữa à? Càng có mang thi càng phải ăn uống điều độ!" Thường thường Cốc Ứng toàn kính cẩn gọi Hà Tâm Nghị là thầy Hà hoặc thầy. Phương Viện dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hà Tâm Nghị, Hà Tâm Nghị không dám cãi lại Cốc Ứng, gõ gõ đũa, "Ăn đi! Ăn đi! Con nghĩ đến Mèo Con xem, còn chưa được ăn đấy!"

Song, điều mà ông không sao ngờ được là, ngay lúc này, Phương Trình đang một tay chống gái treo bình nước biển, tay kia chống tường đi dọc theo hành lang của bệnh viện. Máy giám sát có gắn định vị của cô chi có thể chỉ ra rằng cô đang ở trong toà nhà này, nhưng không có cách nào xem được là cô đang ở trong phòng bệnh hay ở ngoài phòng bệnh.

Lúc sắp tới được văn phòng làm việc của Hà Tâm Nghị, một cô y tá tinh mắt đã phát hiện ra cô, chạy tới đón đầu. Phương Trì cầm di động đặt ngay tai:

"Dạ vâng chú Đạo Minh, cháu sẽ vào văn phòng lấy ngay ạ."

Cô y tá chạy tới, Phương Trì gio di động lên với cô ta: "Chú Đạo Minh nói em vào văn phòng chú ấy lấy máy tính bảng để gửi bệnh án của em qua cho mẹ em xem."

Quan hệ giữa cô và Hà Tâm Nghị, mấy cô ý tá trong phòng bệnh đặc biệt đều biết rõ. Nhưng sẵn kinh nghiệm lần trốn thoát trước đó của Phương Trì, cô ý tá trực ban này hoi nghi nghi.

"Vậy chị gọi điện thoại cho chú Nhiệm Hà nhé?"

Phương Trì đáp: "Chú ấy đang ăn cơm với mẹ em, sắp về lại liền. Em chi lấy máy tính bảng rất nhanh thôi, chị mở cửa cho em đi mà." Cô giơ bên tay bị gắn máy giám sát chật cứng, "Yên tâm, em không chạy được đâu."

Cô y tá bán tin bán nghi, nhưng vẫn mở cửa văn phòng của Hà Tâm Nghị cho Phương Trì, hộ tống cô vào trong lấy máy tính bảng, nhân cô đi về phòng bệnh, rồi mới yên tâm.

Máy tính bảng của Hà Tâm Nghị có hệ thống thông tin nội bộ và toàn thể dữ liệu, có thể tra từ khi bệnh viện được mới thành lập trở đi, xem thông tin của tất cả những ai đã từng làm việc trong bệnh viện. Máy tính dùng vân tay để mở khoá, trước đây mấy tháng Phương Trì đã sớm lén bỏ thêm vân tay của mình vào để chứng nhận. Bây giờ nhìn lại, dạo đó đúng là bán thân biết nhìn xa trông rộng, bất kể hệ thống thông tin nào đi nữa, cũng sẽ có lúc dùng đến.

Cô muốn điều tra về cái người cô đã "giao thủ" với hai lần.

Tuổi—chắc cỡ cô, quãng từ 25–28

Giới tính—nam.

Khoa—Y.

Thời gian tốt nghiệp—khoa y của Yến Đại là chương trình 8 năm, học một mạch từ cử nhân, thạc sĩ, lên đến bác sĩ, với độ tuổi của anh ta mà nói, thời gian tốt nghiệp chắc là khoảng năm '18, trước sau chênh đâu đó không quá 2 năm.

Bệnh viện thực tập—Bệnh viện số 1 của Yến Đại. Thường là sinh viên y khoa ở Yến Đại đều phải đi thực tập lâm sàng ở một trong 5 bệnh viện dưới quyền quản lý của Yến Đại. Người kia có vẻ rất quen thuộc với nơi này, thế thì chắc là đã thực tập lâm sàng ở bệnh viện số 1 của Yến Đại.

Kết quả tìm kiếm hội đủ điều kiện:

641 người

Phương Trì cảm thấy đầu bắt đầu đau. Yến Đại quả lớn, mỗi năm nhận gần một ngàn người vào học. Gạn lọc kiểu này thì phạm vi vẫn còn quá lớn.

Nghĩ một chút, Phương Trì lại tăng thêm hai điều kiện nữa:

Không bao gồm sinh viên y khoa đã tốt nghiệp xong ở lại làm việc trong bệnh viện

Chiều cao 183–187cm

Phải cảm ơn hồ sơ võ cùng chi tiết của khoa Y, chiều cao, trọng lượng, kể cả nhóm máu cũng được ghi rất ti mi trong đó.

Kết quả tìm kiếm:
Advertisement / Quảng cáo

142 người

Phương Trì thở ra một hơi, bắt đầu túc tốc rà hình trên hồ sơ của những người đó. Loại ra những người có mắt và khuôn mặt không giống, còn lại 37 người.

Phương Trì bắt đầu hơi hối hận đã không giựt phứt cái khẩu trang kia xuống để nhìn một phát. Huống chi mở hình này đều là hình cũ của 10 năm về trước, người thường sau khi học xong ở Yến Đại, cơ bản là những thay đổi khi chất đều tựa như thay da đổi thịt.

Cô nhìn kỹ từng hồ sơ trong nhóm 37 người đó, sêm sêm, chẳng có ai khiến cô cảm thấy đúng đối tượng cả. Cô chưa bỏ cuộc, dứt khoát đọc luôn 142 hồ sơ của nhóm người trước đó, không bỏ sót một dấu chấm dấu phẩy nào. Sau cùng chơi liều, nhìn luôn từng hồ sơ của hết 641 người đầu tiên.

Vẫn không thu hoạch được gì.

Cô rệu rã ngã người xuống giường, máy tính bảng đổ mạnh xuống ngực.

Biết đâu cô đã bị đánh lạc hướng.

Tấm thẻ cựu sinh viên kia cũng là đồ giả mà. Anh ta rành đường đi nước bước trong Yến Đại và bệnh viện cũng có thể là do trước khi hành sự thì đã có chuẩn bị trước. Trông anh ta giống như một sinh viên y cũng có thể là vì làm việc trong một ngành ngay hiểm như vầy, tự học một cách nghiệp dư mà thôi.

Cho nên những suy đoán kia, biết đâu chỉ là mình cô tự cho là vậy.

Phương Trì nhắm mắt. Vuốt ve các cạnh tròn nhẵn bằng kim loại của máy tính bảng, cô dường như có thể cảm giác được thời gian trôi. Tiếng nhỏ giọt tí tách trong ống truyền murphy biến thành tiếng tíc tóc của kim đồng hồ.

Trong bụng cô cứ mang cảm giác là có gì đó không đúng.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vsWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Vi thời, vi thời(2)

người dịch: idlehouse

Phi Phi chống cằm ngắm Tạ Vi Thời đang nhắm mắt dưới ánh nến. Những lúc như thế này, cô có thể ngắm không cần kiêng dè, ngắm lông mi đen rậm và dài của chàng, ngắm tướng mạo khôi ngô bên ngoài của chàng che giấu những suy nghĩ không ai biết đến ở bên trong. Cô biết Tạ Vi Thời là một người không thuộc về ai, câu chuyện của chàng, cũng sẽ không hé cho ai hay. Nhưng trong giây phút này, chàng chỉ thuộc về riêng cô. Đây là ý nghĩ thầm kín của riêng cô.

"Được chưa?" Tạ Vi Thời hỏi.

"Ước xong rồi thì thổi nến đi chứ."

Tạ Vi Thời mở mắt, thổi nhẹ, những ngọn nến con con ấy liền vụt tắt. Phi Phi với tay mở đèn, hỏi: "Anh ước những gì?"

Sinh nhật của Tạ Vi Thời, là cô vô tình hỏi xong mới biết. Chàng đọc lai độc vãng, quen chàng 3,4 năm nay, chưa từng nghe chàng nhắc đến cha mẹ của mình, cho dù Tết nhất, chàng cũng chỉ một thân một mình trong căn hộ chàng trú ngụ. Chàng không quan tâm mấy đến cuộc sống của bản thân, chắc có lẽ cũng chưa từng mừng sinh nhật.

Cô chỉ thuận miệng hỏi, cũng chẳng hy vọng Tạ Vi Thời sẽ trả lời, nào ngờ chàng đáp:

"Hy vọng em sống vui vẻ hơn một chút, hy vọng bệnh của Đinh Ái khá lên."

Phi Phi nghe chàng đặt mình vào điều ước đầu tiên, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, gặng hỏi thêm: "Còn điều còn lại? Dành cho bản thân anh hả?"

Tạ Vi Thời đã bắt đầu lo ăn, thuận miệng đáp: "Không phải."

"Xì!" Phi Phi chê, "Người không có ego."

Tạ Vi Thời lo ăn mì, không so đo với cô. Phi Phi gắp mì ăn vài miếng, bất chợt gọi: "Tạ Vi Thời."

"Hmm?"

Đinh Phi Phi ngập ngừng hỏi: "Trước đây có ai tổ chức sinh nhật cho anh chưa?"

"Chưa."

Advertisement / Quảng cáo

"Cha mẹ anh không làm à?"

"Rời đi từ rất sớm."

"Ồ……" Phi Phi thăm dò, "Vậy còn bạn gái trước đây của anh thì sao?"

"Cũng chưa."

"Tại sao?"

"Yêu nhau hai năm, năm đầu cô ấy ở nước ngoài, năm thứ hai anh ở nước ngoài, cũng chưa từng ăn mừng."

Phi Phi sung sướng. "Tạ Vi Thời, anh hứa với em một điều được không?"

"Gì?"

"Từ nay về sau chỉ mình em tổ chức sinh nhật cho anh, được không?"

Tạ Vi Thời chăm chăm lo ăn mì, đồng ý luôn: "Được thôi."

Phi Phi lấy bát che mặt, cười khúc khích lên tiếng, cười đến ngoác mồm híp mắt. Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Tạ Vi Thời, chàng đang lo gỡ xương cá vô cùng nghiêm túc.

Đây có lẽ là lúc cô hạnh phúc nhất.

……

Máy giám sát trên tay đang hiển thị, khoảng cách giữa người giám hộ và cô ngày đang một thu ngắn. Hà Tâm Nghị đang lái xe tới bệnh viện. Phương Trì xoay màn hình của máy giám sát qua một bên, không để ý đến tín hiệu đang không ngừng chớp. Mắt nhìn trần nhà trắng xoá trân trân, trong lòng không ngừng ôn lại những chi tiết trong ba lần cô gặp người kia.

Rốt cuộc người đó có chỗ nào không đúng nhỉ?

Ngón tay của anh ta, khô ráo, sạch sẽ, móng tay cắt rất sát, nhiều ngón tay còn có những vết sẹo nho nhỏ nhàn nhạt, giống như bị lưỡi dao rất bén dích qua….. là dao giải phẫu ư? Bàn tay như thế, cảm giác như người đó có thói quen cất giữa móng gọn gàng, nhưng giữ như thế không phải vì muốn cho nó đẹp, mà là cho nó sạch…… Nếu nói nó là bàn tay của bác sĩ hoàn toàn có thể phù hợp. Lời anh ta nói cũng không ít, nhưng gần như chẳng chứa bất cứ một hàm lượng thông tin nào……nghĩ kỹ lại, đúng là một con người giáo hoạt. Nhưng……

—Đù anh có xoá sạch lịch sử hoạt động đi nữa, chừng đó dấu tay anh để lại liệu có xoá được hết không?

Mỗi lần anh ta trông thấy cô là hận không thể co giò bỏ chạy liền, bị cô tóm được cũng tìm đủ mọi cách để thoát; để ngăn không cho cô nhìn thấy thông tin trên mặt sau của tấm thẻ tín dụng nọ, thậm chí dưới tình huống tay chân đều bị khoá anh ta còn dùng cách hôn môi cô để cản cô. Nhưng soi dưới những lần gặp mặt trước đó, anh ta rõ ràng là một người rất bài xích có hành động thân mật với người lạ. Nhưng anh ta lại hoàn toàn không lo lắng về dấu tay.

Cho nên vấn đề nằm ở đâu?

Phương Trì thở dài thườn thượt, tiếp tục cầm máy tính bảng lên. Cô liếc đồng hồ ở góc bên phải phía trên, chiếu theo tốc độ lái xe của Hà Tâm Nghị mà tính, rất có khả năng đã ở dưới lầu của bệnh viện. Đã không còn đủ thời gian cho cô. Chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ Truy bắt hỗ ly, cô không hy vọng Hà Tâm Nghị bị cuốn vào.

Trong lúc trầm ngâm, tay cô nhấp tới nhấp lui trong kho dữ liệu, xoá đi những điều kiện tìm kiếm trước đó, không có mục đích, rồi lại quay về trang đầu của kho dữ liệu, rà từng mục trong trình đơn, nhấp từng chức năng một trong những chức năng phân tích dữ liệu để đọc. Cô không kiềm được, lại liếc nhìn màn ảnh máy giám sát, khoảng cách giữa cô và Hà Tâm Nghị đã thành 0, hơn nữa [tín hiệu] bất động—ông đã vào trong dãy lầu bệnh viện.

"Mèo Con vẫn còn trong phòng bệnh chứ hả?" Cô nghe thấy Hà Tâm Nghị hỏi ở bên ngoài.

"Dạ vâng. Mới vừa rồi cô ấy……"

Ánh mắt của cô rơi xuống một trang thống kê dữ liệu vừa tải xong trên máy tính bảng, là thống kê cho biết những người trong số 834 sinh viên y khoa nhập học năm 11 hiện giờ đang ở đâu:

Ở lại làm việc cho bệnh viện số 1 của Yến Đại 104 người

Làm việc cho bệnh viện công thuộc quyền quản lý của Yến Đại 85 người

…….

Tự lập nghiệp 21 người

…….

Mất tích 1 người

Mất tích?!

Đầu của của Phương Trì ầm một tiếng! Bước chân của Hà Tâm Nghị đã ở ngay trước phòng bệnh, tiếp theo là tiếng nắm vặn cửa xoay, Phương Trì tức tốc nhảy xuống khỏi giường, kéo giá treo bình thuốc, tay ôm máy tính bảng đi vào trong buồng vệ sinh, khoá trái cửa lại. Mới hơi làm chút động tác mạnh, đầu liền bắt đầu choáng váng, hai tay hơi run lên. Cô ngồi lên nắp bồn cầu, mở hồ sơ của sinh viên bị mất tích kia ra.

"Mèo Con, con sao thế? Chú thấy nhịp tim con đập hơi nhanh, huyết áp cũng hơi cao, có chuyện gì không?"

"Không có, con sẽ ra ngay." Phương Trì gắng gượng trả lời. Trên màn hình xuất hiện một trang hồ sơ rất đơn giản—

Tạ Vi Thời

Nam

Quê quán Yến Thị

Sinh viên Y khoa lâm sàng, Khoa Y Đại học Yến Đại, nguyện vọng chuyên môn Khoa ngoại thần kinh.

…….

Năm '16 do thành tích xuất sắc, được tiến cử đến đại học John Hopkins bồi dưỡng, mất tích khi đó.

Mất tích.

Do bị mất tích nên chưa tốt nghiệp, cho nên tất cả mọi điều kiện có dùng trước đây để tìm kiếm không tìm ra được anh ta. Do bị mất tích, cho nên không sợ cô báo cảnh sát, cũng không sợ bị tra ra dấu tay. Bởi vì kho dữ liệu vân tay của Yến Thành là chỉ mới được thành lập trong lần thống kê dân số năm '16.

Nhìn chằm chằm vào tấm hình trên hồ sơ chỉ lớn bằng 1 tấc, đôi mắt luôn có vẻ u buồn của Phương Trì dần dần sáng lên.

Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời, hay cho một Tạ Vi Thời.

……..

"Ăn ngon không?"

"Ngon."

"Xì!" Phi Phi giận dỗi, "Nếu anh mà tới sớm hơn, mi đã không xấu đến vậy!"

Cô thả hết bát của hai người vào trong nồi, cầm mặt đi thẳng vào buồng vệ sinh rửa chén. Mấy hôm nay cô đều ở yên trong phòng trọ dưỡng thương, mặc một bộ đồ ngủ màu vàng nhạt có những chú vịt con, sau khi đã lau sạch những son phấn loè loẹt của trước đây, trông cô đáng yêu hơn rất nhiều.

Tạ Vĩ Thời ăn viên kẹo bạc hà kiểu cũ, loại trông như viên đá mosaic, thấy cách cô đi đã khỏi phục lại phong thái hùng hổ như trước đây, nói: "Phi Phi em qua đây, để anh xem có cắt chỉ được chưa."

Phi Phi hơi không tình nguyện lắm, nói: "Còn chưa lành hết mà! Đợi thêm vài ngày nữa được không?"

Tạ Vĩ Thời nói: "Vậy mốt em tự bôi thuốc đi, anh kệ em."

Phi Phi lập tức vứt hết bát đũa, rửa tay lau khô, cuống quít chạy tới: "Sao anh lại có thể như thế này chứ!"

Tạ Vĩ Thời ngước mắt, nói: "Ngồi."

Phi Phi buồn bực, nghe lời, ngồi xuống, cởi nút áo.

Tạ Vĩ Thời nói: "Vén áo lên không phải là xong rồi sao? Cởi áo làm gì?"

Phi Phi nói: "Kệ em, em muốn cởi."

Tạ Vĩ Thời ấn cô xuống giường, Phi Phi giãy mấy cái không xong, chửi: "Mẹ kiếp! Sớm biết vậy đã không để cho ông già em em dạy anh!"

Tạ Vĩ Thời vén áo của cô lên đến giữa chừng, vừa đúng chỗ vết thương ở ngay lườn. Chàng dùng đèn pin của di động soi, nói: "Có thể cắt chỉ rồi."

Phi Phi nhìn trần nhà với nét mặt bị bi thương.

Tạ Vĩ Thời rửa tay, chuẩn bị cồn sát trùng, nhíp, cùng với kéo. Phi Phi đã ngồi lên, ngoan ngoãn vén áo cầm đèn pin ở di động để cho chàng cắt chỉ.

Tạ Vĩ Thời ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, dùng cồn xát lên vết thương của cô để sát trùng, rồi dùng nhíp kéo chỉ lên. Phi Phi cảm thấy tê tê nhức nhức, nhưng không đau. Cô cúi đầu nhìn Tạ Vĩ Thời, trong lòng chợt thoáng buồn vu vơ. Cô không dám sa vào tâm trạng đó, tìm đề tài khác, nói:

"Hôm nay sao anh lại mặc áo sơ mi thế?"

"Mặc áo sơ mi thì sao?"

"Hình như chưa bao giờ thấy anh mặc."

"Hôm nay không phải đã thấy rồi sao?"

Phi Phi nghĩ bụng, nói chuyện với chàng luôn như vậy, không cách nào hỏi được ngọn nguồn. Nhưng tung hứng câu qua câu lại kiểu ấy, cũng đủ khiến cô vui.

Cô kéo kéo cổ áo của Tạ Vĩ Thời: "Sao cái nút kín mít thế?" Sau đó cô liền trông thấy dấu trên cổ của chàng, giống như bị vật gì đó siết. Một bên cổ còn để lại mấy vết xước giống như bị vật nhọn nào đó đâm cào.

Đinh Phi Phi la lên: "Này! Tạ Vĩ Thời! Anh làm trò gì thế!"

Tạ Vĩ Thời gạt bàn tay đang kéo cổ áo của mình ra, sửa lại cổ áo, nói: "Đừng táy máy tay chân."

Phi Phi nói: "Người của Lút Cán tới trả thù anh hả?!"

"Không có."

"Vậy thì ở đâu ra vậy hả!" Phi Phi tức giận lẫu bẫu: "Vết hằn sâu như thế, mẹ kiếp, là muốn siết cổ chết anh à? Quân súc sinh nào vậy chứ!"

Tạ Vĩ Thời ấn lên chỗ lườn của cô đang phập phồng vì tức giận, nói: "Đừng ngọ nguậy lung tung!"

"Vậy thì anh nói đi!"

"Không liên quan đến em, anh chỉ có chút chuyện riêng, đánh nhau với người khác."

"Ai ác thế hả? Còn bắt nạt được cả anh nữa?"

Tạ Vĩ Thời chuyên chú lo cắt chỉ, bình thản đáp: "Không phải người ta có ác ý. Là do anh làm chuyện không dám để cho ai biết, rồi bị bắt quả tang."

"Rồi xong sao?"

"Không sao cả."

Phi Phi cãm tức bất bình: "Em cũng không biết ngày thường anh làm những trò gì, nhưng mà tóm lại là anh nhớ cẩn thận. Ai dám đụng vào anh, em thí mạng cùi với nó!"

"Thí mạng gì nữa? Hớ chút là đòi thí mạng, em có mấy cái mạng mà đòi thí cho người ta?"

"Em mặc kệ! Dù sao mạng của em cũng là do anh nhặt về, tặng cho anh em cũng không tiếc!"

"Hết chuyện chơi! Mạng là của bản thân em, liên quan gì đến anh?"

"Tạ Vĩ Thời! Em——"

"Xong rồi." Tạ Vĩ Thời ngắt lời cô, đứng lên. Vết thương của cô đã được xử lý đâu ra đấy, lại được dán băng Urgo màu da. "Cắt chỉ xong không có nghĩa là vết thương đã lành hẳn, em vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm vài ngày, đừng để cho nó bị rách ra lại."

Advertisement / Quảng cáo

Phi Phi cúi đầu ngồi im trên giường.

"Anh đi đây."

"Biến đi!" Phi Phi bất chợt giận dữ kêu lên.

Tạ Vĩ Thời ra đến cửa, nhìn thấy sau cửa có một đôi giầy vừa ướt vừa bết bùn, trên sàn nhà vẫn còn mấy dấu giầy be bét bùn, bốc mùi tanh tanh.

Yến Thành không phải miền duyên hải, chỉ có một chợ ở phía nam trong thành chuyên bán hải sản tươi trong hồ rất lớn, mỗi ngày vào khuya sẽ có một số lượng hải sản từ hải cảng mấy trăm dặm được vận chuyển đến. Cái chợ hải sản kiểu truyền thống đó không thể gọi là siêu thị được, vừa dơ bẩn vừa ồn ào, dưới đất ngập nước, gần như không có một chỗ nào khô ráo. Những người bán hàng nơi đó đều phải đi ủng. Hầu hết các siêu thị bán hải sản tươi sống trong Yến Thành, tất cả các nhà hàng, đều lấy hàng từ đây ra.

Tạ Vĩ Thời mím môi không nói gì, khóa trái cửa rồi ra khỏi cửa.

Trăng đã lên cao, chàng đón chuyến xe buýt cuối cùng. Trên xe, chàng móc từ trong túi ra một chiếc di động loại cũ, đứt thẻ sim vào, mở máy lên. Di động beep vài tiếng. Ngoài một tin nhắn ghi âm, còn lại đều là quảng cáo. Cũng phải, số điện thoại này đã không được dùng 3-4 năm nay rồi. 3-4 năm, đủ để cho một người có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với quá khứ.

Chàng mở hòm tin nhắn ra. Một tin nhắn được ghi âm vào sáng sớm hôm nay.

"Vĩ Thời, là ba. Tuy 3-4 năm nay ba không liên lạc với con, trường lại báo cho ba biết rằng con đã mất tích ở nước ngoài, nhưng ba có thể nhận được thông báo rằng lời nhắn ghi âm của ba 'đã được xem', thì ba biết con vẫn còn sống.

"Vĩ Thời, ba biết, từ nhỏ, mâu thuẫn giữa ba và mẹ con đã tạo nên những tổn thương rất lớn cho con. Con còn quá nhỏ mà đã chọn thà sống một mình chứ xưa nay chưa từng bao giờ để cho ba hoặc mẹ con làm bất cứ điều gì cho con. Nhưng ba có thể thấy được những dấu vết trưởng thành của con. Ba biết rằng con trai của ba là một đứa con xứng đáng khiến cha của nó lấy làm kiêu hãnh.

"Vĩ Thời, ba không biết những năm vừa qua con đã gặp chuyện gì, vì sao lại không mở di động lên nữa, không bắt điện thoại của ba và mẹ con. Cho dù ba mẹ ai nấy đều đã ra nước ngoài sống, xây dựng gia đình riêng của mình, nhưng ba mẹ mãi mãi là ba mẹ của con. Ngày giỗ 20 năm của bà nội con cuối năm nay, ba sẽ về một chuyến, hy vọng có thể gặp được con.

"Hôm nay là sinh nhật thứ 26 của con, chúc con sinh nhật vui vẻ."

Giọng nói vẫn trầm thấp, uy nghiêm, hệt thày đều như trong ký ức thuở nào.

Tạ Vĩ Thời ngẩng đầu, mất nhìn theo những sắc màu trong bóng đêm đang chớp ngang ngoài cửa sổ. Cao ốc đâm vào mây xanh từng toà từng toà tiếp nối nhau, đèn đuốc muôn nhà như nhiều hơn cả sao sáng trên trời. Cả một thành phố phồn hoa này, không liên quan gì đến chàng. Xe buýt chạy ngang qua nơi chàng đã từng sống khi còn bé, nay ánh đèn bên trong đã đổi màu. Gia đình chàng đã từng ở nơi ấy, nhưng nay chàng đã thành một khách qua đường.

Đoạn ghi âm trong di động, chàng đã nghe 3 lần, mỗi một lời đều ghi khắc trong tâm trí. Chàng xoá nó đi, tháo thẻ sim ra.

Sinh nhật vui vẻ nhé, Tạ Vĩ Thời.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Câu trả lời của người mất tích

người dịch: idlehouse

Lần bị thương này, Phương Trì phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt hết 2 tuần. Tay có bị gắn cái máy giám sát không cách nào gỡ ra được, Hà Tâm Nghị không cho cô đi đâu, nhiều lắm là cho phép cô xuống dưới lầu của bệnh viện đi một chút mà thôi. Mức độ phối hợp của Phương Trì lần này khiến Hà Tâm Nghị phải kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, Hà Tâm Nghị liền hiểu ngay. Nếu vết thương này không lành, cho dù Phương Trì có tài giỏi cách mấy cũng sẽ không có đất diễn. Lý do bị thương ngày đó, chiếu theo lời trường thuật của Phương Trì thì là vì "lúc ngắm hoa dưới nhà, không cẩn thận lăm rơi thẻ nhân viên. Tự cho là mình tài giỏi gan lì nên nhảy thẳng xuống 2 tầng lầu để lượm, kết quả khiến cho vết thương cũ bị chấn động." Hà Tâm Nghị bán tín bán nghi.

Báo cáo bệnh tình của Phương Trì được gửi đến Cục 19 như thường lệ, cấp trên cũ của Phương Trì là Hồng Cẩm Thành đích thân đến điều tra hiện trường, phát hiện cửa sổ ở thư viện đúng là bị mở ra, khóm hoa hồng đỏ màu cũng có dấu vết bị giẫm lên.

Hồng Cẩm Thành: Chào em, Phương Trì.

Phương Trì: Thủ trưởng Hồng, lâu rồi không gặp.

Hồng Cẩm Thành: Hồi phục ra sao rồi?

Phương Trì: Rất tốt, xin cho em được khôi phục lại công việc cũ.

Hồng Cẩm Thành: Cái này không được, chúng tôi phải suy xét chung đến tình trạng sức khoẻ và tâm lý của em, cũng với an toàn cá nhân của em.

Phương Trì: (im lặng)

Hồng Cẩm Thành: Hãy thuật lại sự việc em bị thương như thế nào.

Phương Trì: Nhảy lầu lượm thẻ, bị chấn thương.
Advertisement / Quảng cáo

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, em thân đã từng là một thành viên của cục an ninh mạng, tôi hy vọng em có thể trả lời thành thật.

Phương Trì: Nếu như thủ trưởng cảm thấy em nói dối, xin đưa chứng cứ ra.

Hồng Cẩm Thành: Tôi đã điều tra hiện trường. Tôi cho rằng em không chỉ có một mình em.

Phương Trì: Thư viện là nơi công cộng, đương nhiên không chỉ có mình em.

Hồng Cẩm Thành: Xin em xác nhận một người. Trong máy thu hình của thư viện, người này phái nam, cao 1m86, độ 25 tới 27 tuổi, mang khẩu trang màu xanh lam nhạt.

Phương Trì: Em không quen.

Hồng Cẩm Thành: Người này dùng thân phận giả để vào trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, sau đó các máy tính tự dưng tắt hết, mà người này không có dữ liệu ghi lúc nào anh ta rời đi. Chiếu theo lời khai của giáo sư Hà Tâm Nghị, người đưa em tới bệnh viện chính là người này, em thật sự không quen sao?

Phương Trì: Em ngất mất rồi.

Hồng Cẩm Thành: Thè rớt xuống sân thượng, tại sao lại chọn nhảy lầu thay vì đi cầu thang?

Phương Trì: Nhất thời nổi hứng.

Hồng Cẩm Thành: Em có biết là những lời của em có cà trăm sơ hở?

Phương Trì: Thà trưởng có hai lựa chọn. Tin em, hoặc không tin em.

Hồng Cẩm Thành: (cười) Phương Trì, em đúng là quá gian buởng.

Phương Trì: Thà trưởng biết lý do vì sao đến giờ này em vẫn còn sống mà.

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, sau nhiệm vụ Truy bắt hồ ly lần trước, Thần Kinh Hoa Hồng liền lập tức ngưng sản xuất các loại thuốc sinh hoá bất hợp pháp, tẩy trắng bán thân hoàn toàn. Chúng ta đã không có cách nào lấy được chứng cứ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng. Nhưng điều này cũng chứng minh, nhiệm vụ Truy bắt hồ ly đã đạt được tác dụng uy hiếp. Đương nhiên tôi biết em vẫn còn sống, là muốn báo thù cho Thịnh Diễm, nhưng tôi trịnh trọng thay mặt cho toàn bộ cục an ninh mạng, cảnh cáo em, không được manh động, càng không được tự tìm cách báo thù. Nếu có tình báo gì, lập tức báo cáo lên cục an ninh mạng.

Phương Trì: "Đã không có cách nào lấy được chứng cứ" có nghĩa là gì? Lẽ nào Thịnh Diễm đã chết vô ích?!

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, đừng quên tôn chỉ tồn tại của cục an ninh mạng là giữ an toàn tin tức công cộng, là để giữ gìn an toàn cho quốc gia! Mục đích chúng ta cần đạt được, chính là không chế và răn đe các phần tử tội phạm, chứ không phải là mạo hiểm an toàn của cảnh viên để đi báo thù!

Phương Trì: Ý của thà trưởng Hồng là, không thu được chứng cứ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng, không lấy được chứng cứ giết hại Thịnh Diễm của Thần Kinh Hoa Hồng, thì cứ để mặc cho chúng nó nhởn nhơ bên ngoài đúng không?

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, tôi hy vọng em có thể bình tĩnh lại. Đây là một xã hội pháp chế, hết thảy đều phải dựa trên chứng cứ mới được. Nhưng chúng tôi tin rằng "lưới trời lồng lộng, chạy đâu cho thoát."

Phương Trì: Em hiểu rồi.

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, do áp lực từ phía trên, cục an ninh mạng phải cắt một phần lớn của ngân sách năm nay. Hiện giờ chúng tôi không còn khả năng để điều tra sâu hơn về chuyện này của em. Trước đây em là một cảnh viên ưu tú của cục, tôi chọn tiếp tục tin tưởng lòng trung thành của em đối với quốc gia và nhân dân. Nhưng nếu lần sau còn xảy ra chuyện như thế này, chúng tôi sẽ hạn chế hoạt động của em. Hy vọng em hiểu cho là chúng tôi làm như thế để giữ an toàn cho em. Tuy sau tang lễ, trông Thần Kinh Hoa Hồng có vẻ như đã xác nhận cái chết của em, buông những hành động tìm kiếm điên cuồng trước đây, nhưng một khi bọn chúng phát hiện ra tung tích của em, sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm cho em.

Phương Trì: Em biết rồi.

Hồng Cẩm Thành rời đi xong, chuyện này hạ màn. Nhưng không hẳn là mọi việc đều trở lại như bình thường. Lượng thuốc ức chế alpha của Phương Trì lại một lần nữa bị tăng lên khá nhiều, Hà Tâm Nghị nói với cô, đấy chỉ là tạm thời, đợi khi nào giai đoạn cảm xúc bị dao động của cô qua đi, thì liều lượng có thể giảm xuống.

Phương Trì không phản đối. Thật ra thì sau khi bệnh bị tái phát lần này xong, các ngón tay của cô bắt đầu xuất hiện triệu chứng run rẩy. Tăng lượng thuốc ức chế alpha lên xong thì triệu chứng nào mới đỡ đi. Cô bắt đầu hiểu câu mà Hà Tâm Nghị nói với cô ngay lúc ban đầu:

Bệnh tình của con sẽ tiếp tục xấu đi, thuốc chỉ có thể làm chậm tiến triển.

Tổn thương đã không thể hoá giải được. Cô có vùng vẫy cũng vô nghĩa. Nắm giá treo túi truyền nước đi trên bãi cỏ dưới lầu của bệnh viện, nhìn mây trắng bay, nắng đẹp chan hoà, có hiểu bán thân chỉ có thể tiếp nhận lựa chọn này của số phận.

Mỗi ngày trong bệnh viện đều gặp rất nhiều sinh tử. Cô đã trông thấy người già ngồi trên xe lăn thoi thóp thở, bác sĩ nói với người nhà, bệnh đã lan khắp người, thôi đưa về nhà đi; cũng đã trông thấy cô gái còn rất trẻ mà tóc đã không còn một cọng, mang khẩu trang đứng dưới nắng chụp selfie; còn thấy cả một thiếu phụ trông vô cùng khoẻ mạnh, nhận được kết quả xét nghiệm liền vừa chạy vừa khóc than thân trách phận, ngã xuống đất ngất xỉu…… Lòng cô như một vũng nước chết, không còn lăn tăn được chút sóng.

Trước khi vào Cục 19, cô còn tin rằng con người có thể thắng ý trời, tin trên thế giới này không có việc gì không thay đổi được. Nhưng nay cô đã bắt đầu hiểu, cuộc đời thật ra không có bất kỳ lựa chọn nào.

Một đứa trẻ đang khóc bù lu bù loa tiến vào trong tầm mắt của cô. Trên tay cậu bé vẫn đang chảy máu, người đàn ông đi bên cầm bông gòn ấn lên vết thương của cậu, không ngừng dỗ dành. Họ đang cùng nhau đi về phía bên hông của bệnh viện. Mặt cậu bé đó rất quen. Phương Trì chợt nhớ ra, chính là cậu bé đã gặp ở dưới lầu của Maandala lần trước, tên là Đinh Ái. Con búp bê Đinh Ái tặng cho cô, cô vẫn còn đặt nó trên đầu giường ở nhà.

Nhưng lần trước người dẫn cậu là mẹ cậu, người đàn ông lần này là ai? Cô bước đến, gọi: "Đinh Ái!"
Advertisement / Quảng cáo

Đinh Ái giật mất ngước gương mặt đang đẫm lệ, "Chị ơi." Cậu bé nức nở. Người đàn ông đi bên trông thấy Phương Trì, vẻ mặt trở nên đầy cảnh giác.

"Đây là ba em hả?" Phương Trì chỉ hỏi, hỏi.

"Không phải." Đinh Ái lắc đầu. Tên đàn ông cướp lời: "Tôi là bạn của mẹ cháu! Cháu bé này có bệnh máu không đông, bị thương, tôi đưa cháu đi bác sĩ!"

"Mẹ em đâu?"

"Mẹ em đi vệ sinh rồi, em đứng ở bên ngoài đợi mẹ, không cẩn thận tông vào chú này, còn bị chảy máu nữa, chú nói là để đưa em đi bác sĩ trước, xong chú đưa em tới đây……"

Phương Trì lập tức hiểu ra. Đinh Ái tông trúng tên đàn ông này, dám chắc là do hắn giở trò. Cậu bé thấy máu chảy liền hoảng, thế là bị tên này vừa dỗ vừa gạt kéo đi.

Tên đàn ông sốt ruột muốn đem Đinh Ái đi, "Ủa đa cục cưng à, chúng ta mau tìm bác sĩ để cầm máu nào!"

Phương Trì chống giá treo túi nước truyền, sắc mặt trắng xanh u ất, trông như bệnh rất nặng, tên đàn ông đó không lo lắng gì về cô cả. Sau đó Phương Trì thò tay ra, giành được Đinh Ái từ trong tay của tên đàn ông nọ, giấu cậu ra sau lưng. Tên kia không ngờ một cô gái trông nhỏ bé yếu đuối như Phương Trì mà lại dám chống chọi với hắn, sau vài giây sững sờ ngắn ngủi, lập tức nổi giận, xắn tay áo lên xông tới đấm Phương Trì, "Đ.m. mày dám giựt con tao!"

Đinh Ái khóc lóc bám chặt lấy Phương Trì, Phương Trì hơi lách người, tránh được cú đấm của tên đàn ông, rồi nhanh như chớp tóm được cổ tay của hắn. Vài ngón tay mảnh khảnh nhanh nhẹn vặn một cái "rắc," tên đàn ông đó rống lên như bị thọc tiết.

"ÁAAAAAAAAAA—"

Phương Trì vứt tay hắn đi, bên kia, mẹ của Đinh Ái cùng với mấy người bảo vệ của bệnh viện kéo nhau chạy tới.

"Đinh Ái! Đinh Ái! Con yêu của mẹ!"

Mẹ của Đinh Ái bổ nhào tới, ôm chầm lấy Đinh Ái vào lòng, mặt đầy khiếp sợ kinh hoàng, nước mắt không ngừng rơi. Tên đàn ông kia thấy không xong, bỏ chạy ra ngoài cổng, bị mấy người bảo vệ rượt theo tóm lấy đè dưới đất. Phương Trì không muốn bị cuốn quá sâu vào chuyện này, kéo giá treo túi truyền nước, rảo bước rời khỏi bãi cỏ.

Cô còn còn chuyện khác cần phải làm.

"Gặp cũng đã gặp rồi, sao không chào hỏi gì đã đi mất vậy?"

Lúc nãy gặp Đinh Ái, cô thấy anh ta cũng chạy đến. Anh ta thấy cô đã giành được Đinh Ái, liền đứng một bên gọi điện thoại. Sau đó bảo vệ và mẹ của Đinh Ái liền tới.

"Cô đã đỡ hơn chưa?"

"Nhờ ơn anh, chưa chết."

Người đó im lặng rất lâu, sau đó nói: "Rất xin lỗi, không biết cô có vết thương."

Phương Trì hơi gác đầu lên giá treo túi nước truyền, "Anh cảm thấy tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của anh ả?" Sau khi cô bị thương nặng, giọng của cô trở nên rất nhẹ, nghe mềm mại nhũn nước. "Với thân phận của người phải nằm liệt giường 2 tuần."

"Cho nên?"

"Trung tâm nghiên cứu an ninh mạng bị xâm nhập, nhân viên bị thương, đã kinh động đến cục anh ninh mạng."

"Hiện giờ tôi vẫn còn yên lành được đứng ở đây, ý cô là muốn tôi cảm ơn cô?"

Phương Trì cười cười. Mặt cô nhợt nhạt, hai bên mặt bị mái tóc đen dài che khuất, cười lên như vậy khiến người ta cảm thấy u ám lạnh lùng.

"Thì cũng phải cho tôi một lý do để không báo với cảnh sát chứ hả, Tạ Vi Thời?"

Cô nhả ba chữ "Tạ Vi Thời" đặc biệt rõ ràng, Tạ Vi Thời quả nhiên biến sắc. Một lúc sau, lại cười, "Cô tra còn nhanh hơn tôi tưởng — Phương Trì."

Lần này đến lượt Phương Trì thất kinh. Thất kinh xong liền liền ngay, xem ra không phải chỉ có mình cô đang điều tra thân phận của đối phương.

"Nếu như chúng ta đều có hứng thú với thân phận của đối phương như vậy, thế thì tại sao không làm quen một chút đi? Nói không chừng còn có thể thành bạn nữa."

Tạ Vi Thời vẫn không tháo khẩu trang ra, nhưng có thể trên mặt anh ta đang nở một nụ cười nhạt.

"Người thành bạn của tôi, đa số không có kết cục tốt."
Advertisement / Quảng cáo

"Thế à? Tôi thì muốn xem, một người vốn không có kết cục tốt, sau khi làm bạn với anh, còn có thể tệ đến cỡ nào."

Tạ Vi Thời cười: "Cô có thể thử."

Phương Trì vươn tay: "Phương Trì, nhân viên quản lý lưu trữ của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin Yến Đại."

Tạ Vi Thời thoáng ngẫn ngừ, chỉ hơi chạm nhẹ để có thể gọi là "bắt tay" với cô. "Tạ Vi Thời, không có nghề nghiệp."

Phương Trì cười phá lên: "Anh cho là tôi sẽ tin à?"

Tạ Vi Thời cười nhạt: "Lẽ nào lời cô nói tôi sẽ tin?"

Phương Trì: "Chúng ta nên có thành ý với nhau hơn, người mất tích ạ."

Tạ Vi Thời nói: "Nếu nhân viên quản lý có thể giúp tôi lấy được hồ sơ về nhiệm vụ Truy bắt hồ ly và Thịnh Thanh Hoài thì may ra."

Phản ứng của anh ta rất nhạy, trả lời rất nhanh, Phương Trì nhìn chăm chú vào mắt anh ta, cười nói: "Thuyết phục tôi đi."

"Tôi đang điều tra một người.

"Ai?"

"My Gian Xích."

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Gương mặt trên trời

người dịch: idlehouse

My Gian Xích

Cái tên này hoàn toàn không xa lạ. Thậm chí hình tượng của nó cũng không xa lạ.

Tuy Phương Trì đã rời Cục 19, nhưng chưa từng ngưng theo dõi những diễn biến trong thế giới trên mạng. Đấy dường như đã trở thành bản năng của cô, cắm rễ sâu trong tiềm thức. Thậm chí có đôi khi cô tưởng tượng có một ngày nào đó, cho dù thần kinh của cô sụp đổ hoàn toàn, thì vẫn sẽ còn một sợi ăng ten hướng về thế giới trên mạng.

Cô vừa là một người quan sát vừa là một người tham dự.

Trên mạng có vô số hackers, và tương phản với họ, những hackers mũ trắng, gần giống như hiệp khách, đại biểu cho chính nghĩa. Hackers tấn công những lỗ hổng trong lập trình để trục lợi; hackers mũ trắng thì sẽ công bố lỗ hổng, để các chuyên viên lập trình kịp thời tìm cách ứng phó và phòng chống trước khi hackers tấn công. Hackers thì có ngàn vạn người, nhưng

hackers có thể thật sự được quần chúng biết đến, thì chỉ thua thớt như sao trên trời vào lúc rạng đông. Chẳng hạn như Kevin Mitnick, chỉ với một chiếc máy tính bàn và một bộ modem, đã hack vào được hệ thống chỉ huy phòng không Bắc Mỹ; chẳng hạn như Wither (điệu tàn) người đã đánh cắp báo cáo kiểm tra sức khoẻ của một ứng cử viên tổng thống Nga, dẫn đến thất bại của người đó; chẳng hạn như sin, người sáng lập ra tổ chức hacker Liên Minh Hồng Khách trong nước; chẳng hạn như "Ba Chàng Ngự Lâm" (tam kiếm khách) chỉ mới có mặt trên sân chơi 3 năm đã đoạt được giải nhất trong cuộc đấu hack lớn nhất thế giới, Pwn2Own…… Không phải ai ai cũng có thể thành Kevin Mitnick và Wither. Bao nhiêu năm nay, trong nước vẫn chưa có ai tái tạo được danh tiếng lẫy lừng một thời như của sin và Ba Chàng Ngự Lâm.

Có điều, đến năm nay, trong Maandala xuất hiện một hacker mới, trong vòng 4 tháng ngắn ngủi đã giành được mấy chục tỷ người theo dõi trên Maandala. Tốc độ kinh người như thế, xưa nay chưa từng thấy.

Tấm bảng trắng trong nhà Phương Trì đã theo dõi và đánh dấu hành tung của My Gian Xích trong vòng bốn tháng qua.

Mùng 4 tháng Giêng, một lá thư gửi cho công chúng được điện cuồng truyền phát trong Maandala mang tên "Hình do thám và đánh giá toàn diện về thế hệ mới nhất của kính huyễn thực hiệu O." Hiệu O là một công ty sản xuất phần cứng với mức độ bảo mật rất cao, trước khi chính thức phát hành sản phẩm, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì liên quan đến sản phẩm, để tạo cảm giác kỳ bí cho sản phẩm.
Advertisement / Quảng cáo

Trong bức thư nọ, một hacker tên My Gian Xích, với thân phận của một người ngoài, thuật lại rất chi tiết toàn bộ quá trình làm thế nào để thông qua email của hãng O, hack được vào hệ thống của công ty, lấy được thông tin về sản phẩm mới. Bức thư đó cũng tiến hành đánh giá toàn diện về sản phẩm X, rồi còn công khai một số lượng hình do thám, trực tiếp khiển cho hãng O phải đóng hệ thống thông tin của họ hai ngày để tu sửa các lỗ hổng trong hệ thống, đồi thời gian phát hành sản phẩm mới từ tháng Tư lên tháng Giêng. Hãng O gửi cho My Gian Xích một bức thư công khai, cực lực lên án, cùng với một lá thư từ luật sư.

Song, chẳng ai biết rốt cuộc My Gian Xích là người phương nào. My Gian Xích không tiết lộ thông tin cá nhân trong bức thư gửi đến công chúng đó, chỉ đính kèm một dòng chữ ký ở cuối thư:

Lửa trong lòng đất lưu chuyển, đồ dồn; một khi dung nham phun trào, sẽ thiêu rụi có hoang hết thảy, cùng với cây rừng, hơn nữa vì thế không thể thối rữa.

Lúc mọi người trong Maandala đóng bức thư đó lại, một gương mặt với cặp mắt cách nhau một thước tựa như bay lên từ tro tàn. Khuôn mặt đó không có bất cứ bộ phận nào khác ngoài cặp mắt, nhưng cặp mắt đó rất lớn và biết di động, tựa như có sự sống, nhìn vào người ta giữa không trung, nhìn cho đến khi người ta sởn gai ốc. Bất kể là xuất phát từ sự hiếu kỳ hay vì gì khác, số người đọc bức thư đó lên đến mấy chục tỷ, chiếm hẳn 72% số người sử dụng Maandala.

Công ty Maandala nhanh chóng phong toả đoạn mã có thể khiến một bức thư công chúng phát sinh hiệu quả cao ngất như thế, hơn nữa cấm tiệt bức thư đó. Nhưng không ai quên được khuôn mặt ấy, bao gồm cả Phương Trì. Khuôn mặt ấy trở thành biểu tượng cho My Gian Xích.

Ngày 14 tháng Hai, một quốc gia với chế độ độc tài đã đắc ý đăng một tấm ảnh tuyên truyền, trong ảnh là một nhóm chuyên gia khoa học hàng không vũ trụ đứng giữa sa mạc, phía sau lưng là một góc của giàn phóng nhìn rất tân tiến đã được làm mờ. Ba tiếng sau, trong phần bình luận ở dưới tấm ảnh tuyên truyền liền có lời bình luận phân tích tỉ mỉ thời tiết và môi trường xung quanh, dựa vào những gì người trong hình mặc, rồi đưa ra phạm vi kính độ và vĩ độ của vị trí địa lý, chênh lệch không quá 2 độ; căn cứ vào cấu trúc và góc độ của giàn phóng, đưa ra kết luận đại khái về mục đích của cuộc thử nghiệm cùng với loại cơ khí hàng không đã được thử nghiệm. Chính phủ nọ đã tức tốc xoá tấm ảnh và lời bình luận. Nhưng chúng đã bị chụp hình và lưu trữ, thế là chính phủ nước đó trở thành trò cười cho thiên hạ.

Người để lại lời bình luận: My Gian Xích

Chữ ký: *Họ sẽ ôm nhau, sẽ giết nhau*

Ngày 27 tháng Ba, một quốc gia ở Châu Âu phát sinh một cuộc tấn công của khủng bố, lãnh sứ quán của Trung Quốc bị nổ, hai nhà ngoại giao Trung Quốc thiệt mạng trong vụ nổ. Một tổ chức cực đoan tuyên bố trách nhiệm đối với sự kiện này. Hai giờ hai mươi ba phút sáng mùng 2 tháng Tư, trang mạng của tổ chức cực đoan đó bị tin tặc tấn công, tất cả mọi thông báo chiêu binh của tổ chức đó trên mạng đều bắt chợt biến mất, thay bằng một danh sách với tên của các nhân sự cốt lõi của tổ chức đó.

Người ký tên: My Gian Xích

Chữ ký: *Ta sẽ hướng về bóng tối và trôi dạt trong hư vô*

Bốn tháng, ba sự kiện, trong Maandala, nhân vật My Gian Xích với hình tượng và phong cách ngôn ngữ tiêu biểu này đã thu được lượng fans tính bằng hàng tỷ. Hiện giờ trong giới hackers, để tài được bàn tán nhiều nhất mỗi ngày chính là My Gian Xích. My Gian Xích này ra tay chuẩn xác, dứt khoát, giáng đòn trí mạng, khiến mọi người cho rằng người này tuyệt đối không phải người mới, mà là một hacker lão luyện giàu kinh nghiệm. Hơn nữa không ai tìm ra được mạnh mối về nơi người này đăng nhập. Ngoài xác định cơ bản về tiếng Trung là tiếng mẹ đẻ của người này, đồng thời anh ta thông thạo tiếng Anh ra, không ai đoán được bất kỳ tin tức cá nhân nào khác nữa. Có người rành rỏi đã mang hết các nhân vật hacker có chút tiếng tăm trong quá khứ ra phân tích một phen, nhưng vẫn không đoán được rốt cuộc My Gian Xích là avatar mới của ai.

Chiều theo thông tin của Phương Trì, mùng 3 tháng Tư Cục 19 đã bỏ tên My Gian Xích vào danh sách hacker quan trọng cần chú ý, nhưng những phương thức để "chú ý" sau đó — tuyển dụng? Hợp tác? Quan sát? Giám sát? Bắt giữ?…… —Cuối cùng vẫn chưa có ai chọn phương thức. Ban quản trị của Maandala cũng đã gửi thư mời My Gian Xích, nhưng không nhận được câu trả lời.

Phương Trì đăng nhập vào Maandala. Trong gian phòng của cô, cô điều khiển Lacrimosa kiểm tra hộp thư của mình: trống hoác. Sau tang lễ, cô đã từng lần xuống web chìm để tìm đoạn phim chiếu quá trình Thịnh Diễm bị giết, nhưng như Hà Tâm Nghị và mẹ cô đã nói, cục trưởng Sử Tranh Vanh của Cục 19 đã quét sạch mạng internet, không để lại bất cứ vết tích nào của đoạn phim đó. Trước đây cô đã từng đăng một yêu cầu, hiện giờ thanh thông tin đã được mã hoá hiển thị 3 tin nhắn, Phương Trì giấu tên và liên lạc người kia, nhanh chóng hiểu ra đối phương đang thả cần câu với cô. Cô cho tên đó vô số đen.

Phương Trì kéo danh sách liên lạc xuống, Shi-tô vẫn một màu xám cô đơn. Biểu tượng của Reboot sáng lên, nhưng lại thêm một trạng thái "Bận/chớ quấy rầy." Cô làm như không thấy trạng thái đó, gửi một tin nhắn qua cho Reboot:

—Sau đó Shi-tô có lên mạng không?

Reboot trả lời rất nhanh:

—Không.

Phương Trì tạm yên tâm, song lại thấy mất mát. Tại sao chứ? Đã biết rõ đấy không phải anh, mà vẫn âm thầm hy vọng có thể được thấy Shi-tô lên mạng một lần nữa.

—Sau đó Rạn Băng có tiến triển gì không? Tớ đã tìm ra tên kia rồi, vài ngày nữa sẽ có thể lấy được hạt giống.

—Chúa tôi……Bọn tớ sắp điên tới nơi rồi! Lấy đâu ra thời gian để lo chuyện Rạn Băng?

Giọng nói vừa bất loạn vừa nóng nảy của Reboot truyền đến. Avatar của anh ta vẫn không động đậy, rõ ràng không mặc thiết bị phản lực hồi tiếp mà đang trong chế độ làm việc.

—Có chuyện gì thế?

—Cậu đi ra ngoài nhìn là sẽ biết liền!
Advertisement / Quảng cáo

Reboot rống lên như thảm thiết!

—Hệ thống màn hình điện tử huyễn thực của Maandala bị My Gian Xích hack vào rồi!

Lacrimosa đứng phắt ngay dậy! Mở cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên những màn hình điện tử trên phố đều đã biến thành gương mặt khổng lồ với cặp mắt cách nhau một thước của My Gian Xích. Màn ảnh phát ra tạp âm lạo rạo giống như bị nhiễu sóng, gương mặt cũng bị nhiễu hình, trông méo mó, vô cùng quỷ dị.

Phương Trì điều khiển Lacrimosa chạy ra ngoài. Trên phố nhấp nhô đầu người, cũng đều là những avatar giống cô, chạy ra xem đo tò mò.

"Là My Gian Xích!"

"Lần này anh ta muốn làm gì nhỉ?"

"Chắc chắn là có thông tin quan trọng muốn công bố!"

"Tò mò ghê! Bạn không cảm thấy nội dung của mỗi lần anh ta đăng giữa công chúng đều khiến người ta hà hê sao?"

"Đúng vậy! Tổ chức cực đoan kia hồi trước làm đủ trò xấu xa, lần này còn tìm chúng ta để gây sự! Tôi đã sớm hận không phanh được thấy chúng nó ra rồi! My Gian Xích hack vào trang mạng của chúng nó, rồi còn vạch mặt mỗi đứa trong chúng nó dưới ánh mặt trời, đúng là làm được một việc mà ai ai trong chúng ta cũng muốn làm! Quá tuyệt vời!"

Lacrimosa đi dọc theo con phố phồn hoa, chỉ thấy tất cả mọi màn ảnh điện tử đều biến thành khuôn mặt của My Gian Xích, mà phố phường xa hoa nó nức thì đầy rẫy những hộp đèn, biển quảng cáo, những tấm áp phích khổng lồ trong quảng trường với hình mình tinh nổi tiếng nhất…. đều bị đính hết.

Avatar chen chúc nhau trên phố. Phương Trì chưa từng thấy nhiều Avatar tụ tập đông như thế này, ngàn người ngàn khuôn mặt, gì cũng có. Biểu tượng avatar trong Maandala có thể được sửa đổi và thiết kế bằng cách sử dụng xèng, dựa trên mẫu thiết cơ bản ban đầu. Có những người nhiều xèng thì sẽ luôn quần là áo lượt, da dẻ trên khuôn mặt sẽ được nâng cấp thành mịn màng hơn, lông tóc sẽ bay bổng mượt mà chân thật hơn. Còn những người không muốn bỏ tiền ra để ta tốt cho biểu tượng, lúc đến gần họ, sẽ luôn thấy đường nét của họ mờ nhạt, ở trong dạng pixel thô.

Chợt có một avatar la lên! "Nhìn trên trời kìa!"

Bầu trời cũng bị thay đổi. Khuôn mặt quỷ dị của My Gian Xích rợp kín bầu trời. Đám đông sôi trào. Phương Trì vẫn mở livechat với Reboot, loáng thoáng nghe Reboot gặjn dữ chửi:

—Ta fuck!

Bầu trời trong Maandala đĩ nhiên không phải là một bầu trời thật, mà là do hệ thống tạo ra, có mặt trời mặt trăng và tinh tú, cũng có gió mưa sương tuyết. Đã từng có một công ty rất lớn đưa ra một cái giá lên trời, hy vọng được dùng bầu trời trong Maandala chiếu quảng cáo một lần, bị Đằng Hoa một mực từ chối. Nhưng giờ đây, bầu trời đã bị My Gian Xích ung dung giành mất. My Gian Xích đã hack vào hệ thống mô phỏng môi trường.

Giữa bầu trời, cặp mắt khổng lồ của My Gian Xích bắt đầu chớp. Tất cả mọi cặp mắt trên màn hình điện tử cũng bắt đầu chớp, tựa như cả một thế giới đang có ngàn vạn cặp mắt nhìn chằm chằm vào Phương Trì! Cứ như Phương Trì! Ngay đến trái tim chết lặng như nước của Phương Trì cũng cảm thấy rất ma quái và điên cuồng!

My Gian Xích lên tiếng.

"Kẻ uống máu người …… Xuống ngay địa ngục!"

Âm thanh đó dường như đã bị lọc rất nhiều lần, trở nên vô cùng khàn; không ngừng trầm ngân vang vọng, tựa như giữa những dãy núi trùng điệp. Nhưng nó lại mang tới một cảm xúc rất lạ, có thể khuấy động trái tim của con người, khiến họ bất giác phục tùng. Sau một lúc im lặng, đám đông avatar chợt gào cao nắm đấm, đồng loạt bùng lên tiếng một tiếng hô:

"Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!"

"Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!"

"Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!"

Khuôn mặt của My Gian Xích nhạt dần nhạt dần, thay vào đó là một đoạn phim. Lacrimosa xem một lúc, sắc mặt dần dần sa sầm.

……
Advertisement / Quảng cáo

"A Thời, hôm nay may mắn có cậu ở khoa máu, chứ không thì Đinh Ái nó đã……" Trong điện thoại, người thiếu phụ khóc nghẹn ngào, bên cạnh truyền đến tiếng thở dài nặng nề của lão Đinh.

Tạ Vĩ Thời vừa xuống khỏi xe buýt, đi bộ trên đường. "Thật ra không phải cháu, nhờ là nhờ…….nhờ có một cô gái, là cô gái mà Đinh Ái nói đấy, 'chị tre tóc dài,' là cô ấy đã chặn đường kẻ bắt cóc." Chàng vừa nói vừa suy nghĩ, rồi dặn họ, "Cháu thấy ở chỗ khoa máu rõ ràng có người của Máu Lành Trường Sinh ga bán các sản phẩm máu hiệu đó, nhất quyết đừng bao giờ mua vì rẻ, cô nhớ nhé."

Vào đến trong tiểu khu liền thấy bà cụ Cầu, chủ nhà của chàng, đứng trong một góc sân, giống như đang lâu nước mắt. Tạ Vĩ Thời hơi lấy làm lạ. Thường thì giờ này lão ông lão bà đã ở ngoài quảng trường nhảy đầm tập thể dục, hiện giờ mình cụ Cầu đứng ở đây, những người khác thì đã tụ tập ở một mình sân nhỏ, nhưng không nhảy đầm, chỉ đứng hoặc ngồi tám năm tụm ba xi xào thảo luận.

Tạ Vĩ Thời đi ngang qua quảng trường nhỏ, có một bà thím già kéo chàng lại: "Này, cậu, có phải cậu thuê phòng của chị Cầu không?" Bà ấy thấp thà thấp thỏm chỉ về phía bà cụ họ Cầu.

Tạ Vĩ Thời gật đầu, đáp: "Vâng ạ."

Bà thím haizzz một tiếng, thì thầm nói với Tạ Vĩ Thời: "Cậu nhỏ à, cậu phải cẩn thận đấy nhé. Cụ ông nhà chị Cầu mới bị khám ra bệnh có chữ A đó!" (AIDS)

Phản ứng đầu tiên trong đầu Tạ Vĩ Thời chính là: tiêu rồi.

Trong tiểu khu có bệnh xá, sau khi chàng phát hiện ra mầm bệnh, cái bao đựng đầy thuốc giúp làm đông máu đã bị chàng vứt vào trong thùng rác phân loại đang chờ được gom huỷ. Cụ ông nhà họ Cầu cũng mắc bệnh máu không đông, trong nhà không có nhiều thu nhập, toàn dựa vào tiền trà thuê nhà. Hiện giờ thuốc làm đông máu càng ngày càng khó mua, dám chừng cụ bà đã đi lục thùng rác của bệnh xá mang thuốc kia về cho chồng mình dùng?

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Thế giới mới tươi đẹp

người dịch: idlehouse

Trong gian phòng bệnh sơ sài, một bệnh nhân gầy trơ xương nằm trên giường bệnh, hơi thở mong manh. Người nhà ngồi bên giường chết lặng. Cửa phòng khép hờ có tiếng gõ, một người trung niên đeo khẩu trang đứng bên cửa, hỏi: "Bán hay không." Giọng địa phương đặc sệt.

Người nhà ngước đầu, ánh mắt đờ đẫn nhìn người trung niên đó, ngón tay cựa quậy, rồi lại lắc đầu, phất tay bảo lui.

Người trung niên nói: "Không bán thật sao? Gần đây hàng khan hiếm, lại lên giá đấy."

Người nhà lắc đầu. Người trung niên cũng không nói gì, gật đầu lẳng lặng rời đi.

Bệnh nhân trên giường chợt ra sức la lên một tiếng: "Bán!"

Người trung niên đứng bước. Người nhà xoay người, nắm lấy tay của bệnh nhân trên giường, nói: "Ông nói gì vậy! Sẽ chết đấy!"

Người trên giường nhìn lên trời, lẩm bẩm: "Tôi còn sống được mấy ngày? Để lại được chút tiền nào cho bà thì hay chút nấy……"

Advertisement / Quảng cáo

Người trung niên lơ người nhà đang yếu ớt ngăn cản. Đâm một cây kim thô dài hơn cây kim bình thường vào huyệt quản màu xanh nhạt, máu đỏ thẫm nhanh chóng theo ống kim chảy ra……người sắp chết nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón tử thần, cả thân hình là da thịt khô héo phủ lên bộ xương……. Túi máu từ từ phồng lên. Túi máu này lớn hơn loại túi máu bình thường, trông bền chắc hơn, rõ ràng đã bị dùng lại nhiều lần.

……Người kia bắt đầu co cứng người, rồi co giật. Người nhà bật khóc. Người đàn ông trung niên ấn người nhà xuống, "Cơ bắp thiếu máu nên co giật, phản ứng bình thường thôi." Ngoài phòng bệnh có người đi ngang qua, liếc nhìn vào trong, xong đi mất như không thấy gì.

……..

Tất cả mọi avatar có mặt đều chăm chú nín thở xem.

Rõ ràng là đoạn phim được thâu lén, góc quay không tốt lắm, rung và mờ. Tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình máu của người đó bị hút cạn. Tàn nhẫn và chân thật. Có rất nhiều avatar che mắt lại. Nhưng trong lúc chiếu, giọng nói lạo khào của My Gian Xích đọc theo từng số liệu chớp ngang qua bầu trời:

"Năm 2019, công ty Máu Lành Trường Sinh, thông qua các 'cò máu' ở mỗi địa phương, tìm tới 24.000 bệnh nhân đang hấp hối, dân vô gia cư, hoặc người mắc bệnh tâm thần, lấy tổng cộng 100 tấn máu, tương đương với 1/40 lượng máu hợp pháp thu được trên toàn quốc……..

"100 tấn huyết tương chưa từng trải qua quá trình xét nghiệm vi-rút/vi khuẩn hoặc tiến hành diệt khuẩn, đã tức tốc được sản xuất thành các loại chế phẩm máu, bao gồm albumin, yếu tố đông máu, và các chế phẩm được tiêm vào máu bệnh nhân khác. Trong số 24.000 người bán máu đó, không loại trừ số người vướng các bệnh như SIDA, viêm gan B cao hơn tỷ lệ bình thường……"

Những avatar tự tập ở quảng trường đều trở nên hốt hoảng, phẫn nộ. Ngày nay việc sử dụng các sản phẩm tiêm phòng sinh học đã trở nên phổ biến, nhưng với lòng tin tưởng vào hệ thống y tế, nào có ai để ý đến nhãn hiệu hoặc nguồn gốc của các sản phẩm tiêm phòng đó? Nào có ai biết bản thân họ đã từng bị tiêm sản phẩm của Máu Lành Trường Sinh hay chưa, bạn bè gia đình quyến thuộc của mình đã từng dùng chế phẩm máu của công ty Máu Lành Trường Sinh hay chưa!

Phương Trì cũng lấy làm kinh ngạc trong lòng. Cô cũng đã dùng qua chế phẩm máu. Dạo trước sau khi phẫu thuật đầu xong, cơ thể cực kỳ yếu, đã từng phải truyền albumin qua tĩnh mạch. Nhưng đấy là chế phẩm chính quy từ bệnh viện, sẽ không dụng phải đồ chợ đen như Máu Lành Trường Sinh.

"Chị có dùng qua chưa?"

"Chị mới vừa đưa con chị đi tiêm phòng viêm gan B!"

"Vậy còn không mau đi hỏi đi! Ai biết có phải bệnh viện họ dùng thuốc tiêm từ hãng đó hay không?!"

"Trời ơi, tuần nào bố tôi cũng tiêm yếu tố đông máu! Lần trước nghe nói trong nhóm bạn đồng bệnh của ông có người đang giới thiệu thuốc hiệu này rẻ hơn, không biết bố tôi có mua không nữa!"

Từng avatar một đua nhau biến mất. Họ đăng xuất khỏi Maandala, chắc là đều lo đi kiểm tra hoặc thông báo cho những người thân. Còn những avatar vẫn có mặt trên quảng trường thì bắt đầu phẫn nộ la hét——

"Lũ này nên ngồi tù hết! Xử bắn!"

"Chẳng lẽ nhà nước cứ để kệ?! Hãng xưởng của công ty này nằm đâu! Trụ sở nằm đâu! Nên lập tức cấm tiệt! Tất cả mọi sản phẩm trên thị trường đều cần đem đi huỷ sạch!"

"My Gian Xích! Nói cho chúng tôi biết thêm thông tin đi! Chúng tôi muốn tự cứu lấy mình! Muốn vùng lên!"

"My Gian Xích!"

"My Gian Xích!"

"My Gian Xích!"

Âm thanh ồn hỗn tạp kèm theo tiếng người hô hoán càng lúc càng tăng, rồi trở nên đồng loạt, cuồn cuộn dâng lên như muốn dời núi lấp biển, vang dội không dứt!

Phương Trì điều chỉnh âm lượng của livechat, hỏi Reboot, "Các cậu sửa bug hệ thống này tới đâu rồi?"

"Vẫn không được!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghe có vẻ như là Reboot đang bận sứt đầu mẻ trán, mà xung quanh anh ta thì vang tiếng gõ bàn phím như mưa rơi——hẳn là bọn họ đã tập hợp toàn bộ lực lượng lập trình viên để sửa lỗ hổng, chống lại sự xâm nhập của My Gian Xích.

"My Gian Xích lợi dụng một bug hệ thống từ thời thượng cổ! Bug này nó đã bị chôn vùi quá sâu, trước đây không có ai phát hiện! Bây giờ những nhân viên lập trình hỏi xưa của Maandala đã đi bằng hết rồi, mấy người mới tới như tờ chưa từng tham gia viết lập trình của dạo đó, muốn sửa cũng đâu có dễ! Bọn tôi đã cầu xin Đăng Hoa nhúng tay rồi!"

Những ai hiểu một chút về lập trình sẽ biết, tuy Maandala là một sản phẩm huyễn thực cấp thần tiên, nhưng có một thời gian dài lúc ban đầu, toàn do một mình Đăng Hoa viết. Tay Đăng Hoa này là một thiên tài viết lập trình, mà thiên tài viết lập trình thì luôn luôn có phong cách độc đáo của mình! Xưa nay lúc anh ta viết code, chưa từng bao giờ tuân theo luật hoặc mẫu, mà toàn chạy lung tung, ngay người trong ngành mà nhìn vào cũng thấy nó vô cùng hỗn loạn, chỉ có mình anh ta và những người đồng nghiệp cùng làm việc với anh ta ở giai đoạn ban đầu nhìn mới hiểu. Điều đáng sợ hơn nữa là, để ngăn ngừa những gamer sau này dịch ngược mã mà sửa những thiết lập hệ thống đã mặc định sẵn trong Maandala, Đăng Hoa đã làm một trò khiến rất nhiều lập trình viên đến sau vô cùng hãi hùng! ——Lúc biên dịch mã, Đăng Hoa đã dùng kỹ thuật obfuscate code. Một đoạn mã đáng lẽ nhìn vào gọn đẹp để hiểu thì bị làm rối tinh rối lên! Vừa viết lập trình vừa làm rối mã, thật chẳng khác gì tự tạo ra một ngôn ngữ mới!

Thế là khổ cho những lập trình viên đến sau như Reboot. Muốn sửa một con bug nằm trong thời kỳ thượng cổ, thì có dùng sức ba bò chín trâu cũng chưa chắc sửa xong. Thảo nào bọn họ phải cầu xin Đăng Hoa nhúng tay. Nhưng căn cứ vào tin tức trên truyền thông, gần đây Đăng Hoa đang đi khảo sát những khu vực chưa có mạng internet ở Châu Phi, để hợp tác phát triển với một công ty nước ngoài trong một dự án mới, đem mạng internet đến vùng nghèo khó. Muốn lập tức liên lạc với anh ta để sửa lỗ hổng e rằng rất phiền phức.

Qua cặp mắt của Lacrimosa, Phương Trì nhìn lên bầu trời rộng lớn, đôi mắt khổng lồ của My Gian Xích vẫn đang chớp, như hai vực thẳm đen không lối, đánh thức nỗi sợ hãi tận cùng dưới đáy lòng của con người.

"My Gian Xích! Người là chính là lẽ phải!"

Trong đám đông avatar chen chúc như kiến, bỗng chợt bật lên một tiếng la lớn như thế.

"My Gian Xích! Người chính là lẽ phải!"

Càng thêm nhiều avatar cũng bắt đầu la lên giống vậy. Rồi bắt đầu xuất hiện biểu ngữ bất mãn, cờ quạt……Bình thường trong Maandala rất ít khi nào có đám đông tụ tập với quy mô lớn như thế này. Ngoài một ít nhân vật danh tiếng trong giới giải trí ra, rất ít có ai có khả năng thu hút kiểu đó. Maandala có một hệ thống đánh giá rất tỉ mỉ và công khai, khi hệ thống đánh giá một cuộc tập hợp quy mô lớn mà có khả năng ảnh hưởng đến an toàn công cộng, thì hệ thống báo an sẽ tự động can thiệp, xua avatar đi. Nhưng hiện giờ không có ai ngăn cản được My Gian Xích——ai có thể xua được My Gian Xích đang ở giữa không trung đi đâu!

Có vẻ như anh ta đang suy nghĩ. Lớp lớp âm thanh dưới mặt đất dâng càng lúc càng cao. Ba phút sau, gương mặt của My Gian Xích giữa trời biến mất. Tất cả mọi gương mặt của My Gian Xích trên màn hình điện tử cũng biến mất, thay vào đó là bốn chữ đen đậm rất lớn——

TÔI SẼ QUAY LẠI

My Gian Xích đã hoàn toàn biến mất. Không một dấu vết, y như trước đây. Vẫn để lại một dòng chữ ký:

Hãy là cái lạnh giữa sức nóng cháy bỏng của tiếng hát sục sôi; nhìn thấy vực thẳm từ trên thiên giới; từ hết thảy nhìn thấy hư vô; từ nơi tuyệt vọng tìm được cứu rỗi.

Đám đông Avatar đọc câu đó như tín đồ đọc phúc âm, thành kính tôn thờ, khiến cho Phương Trì cảm thấy như mình đang tham dự một thánh lễ ở giáo đường.

Hết thảy được khôi phục lại như bình thường, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Xưa nay Maandala chưa từng bị ai xâm nhập, nhưng tất cả mọi avatar cũng chưa từng bao giờ được thấy ai bao phủ cả thế giới như My Gian Xích.

Avatar rút khỏi quảng trường nhanh chóng như thuỷ triều.

Lacrimosa đứng giữa quảng trường nhìn đám bồ câu xám bị kinh sợ trước đó đã bay về lại, đi lang thang trên quảng trường đã vắng tanh. Lúc này không khí rất ẩm, giống như trời sau khi mưa vừa tạnh, trên mặt đất bốc hơi nước màu trắng.

Maandala là một thế giới mới tươi đẹp.

Nhưng, có thật là nó tươi đẹp không?

Phương Trì nghĩ đến Guest.

Những năm cô ở dưới đại học, là những năm Guest, với thân phận là một trong Ba Chàng Ngự Lâm, hoạt động nhiều nhất. Năm 2014, Maandala được chính thức ra đời. Năm '15, vì để đối phó với một loạt những vấn đề càng lúc càng trở nên nghiêm trọng do sự ra đời của Maandala mang đến, cục an ninh mạng được thành lập.

Nghe nói là lúc cục mới được thành lập, cục trưởng Sử Tranh Vanh và những người khác đã mời Guest gia nhập cục an ninh mạng. Khi đó thái độ của Guest là từ chối rất rõ ràng. Lý do là: anh hy vọng được làm một người tự do.

Thái độ này giống y chang như lúc anh ta từ chối hợp tác với sin, khi đó rất khiến mọi người nể phục. Cũng như Maandala nói, tự do là quy tắc duy nhất, Guest nói, anh ta chỉ muốn làm một người tự do. Dần dần Phương Trì hiểu ra hàm nghĩa ẩn trong câu nói đó: vào cục an ninh mạng thì sẽ bị trói buộc vì đủ thứ như lợi ích quốc gia, chính trị quốc gia, luật lệ quốc gia. Có cái làm được, có cái không làm được. Bản thân của hacker mũ trắng chính là một sự tồn tại không hẳn chính, cũng không hẳn tà, nó bảo vệ công lý, nhưng lại lật đổ luật lệ. Có cái làm được, có cái không làm được.

Advertisement / Quảng cáo

Guest của dạo đó, sắc bén tựa như một mũi gai kém, có thể đâm thẳng vào tâm can của mỗi một người, mỗi một hệ thống. Nhưng sau đó, Guest đã thay đổi. Càng lúc càng âm thầm, càng ngày càng trầm lặng, trút bỏ hào quang, hoà mình với bụi.

Hôm bữa Reboot báo cho cô biết anh ta trông thấy Guest lên mạng, là chạy tới cục quản lý dược phẩm-thực phẩm để lại một lời nhắn về việc Máu Lành Trường Sinh thu hoạch máu phi pháp, các chế phẩm máu từ đó ra chưa từng trải qua quy trình chính quy, có khả năng rất cao bị dính vi-rút, yêu cầu cục kiểm tra.

Ai ai cũng biết, một cơ sở quyền uy của quốc gia giống như cục quản lý dược phẩm-thực phẩm, nếu muốn điều tra lấy chứng cứ xác định, rồi đưa tới các cơ quan chấp pháp thì cũng phải mất một quãng thời gian nhất định. "Quãng thời gian nhất định" này luôn luôn phải mất mấy tháng, thậm chí một năm. Cho nên, đấy có giống như cách mà Guest trong quá khứ làm việc không? Guest hỏi xưa thì đã như My Gian Xích hôm nay, mất thấy có chuyện bất bình sẽ lập tức như gió thu thổi tung lá rụng, làm lớn lên, nào có chuyện ngoan ngoãn quy củ chạy đi tìm cục quản lý, nghiêm túc gửi đơn khiếu nại, ngồi chờ chính quyền xử lý?

Nhưng vì sao lần này My Gian Xích lại trùng hợp chọn đúng vụ án của Máu Lành Trường Sinh nhỉ? Liệu có phải thật ra My Gian Xích là Guest? Có phải là anh ta chờ cục quản lý thực phẩm-dược phẩm lề mề xác định lâu quá chờ hết nổi, đã chọn ra tay một cách cực đoan? Phải chăng anh ta đã không sao kiên nhẫn chờ đợi được thủ tục hành chính chậm rì, không sao ngồi nhìn những chế phẩm máu bất hợp pháp của Máu Lành Trường Sinh hại thêm người, cho nên đã hack vào hệ thống màn ảnh điện tử huyễn thực và hệ thống môi trường trong Maandala để cho thông tin này được tiếp cận quần chúng trong phạm vi lớn nhất và thời gian ngắn nhất?

Đang lúc cô suy nghĩ đến xuất thần giữa quảng trường, chợt bên tai vang lên tiếng nói cuồng quít của Reboot:

"Shi-tô đã lên mạng! Cậu mau đi mà xem!"

Ánh mắt của Lacrimosa hơi sáng lên.

Shi-tô.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Phải anh không, Shi-tô

người dịch: idlehouse

Lacrimosa lấy thông tin chính xác về nơi xuất hiện của "Shi-tô" trong Maandala để chuẩn bị xuyên hệ thống tới, chợt nghĩ thân phận của mình không ổn. "Shi-tô" đã nhận ra cô, bám theo hắn như thế này thì quá dễ dàng bị hắn phát hiện. Lacrimosa thuật lại vấn đề của mình với Reboot, Reboot không nói thêm một câu, vứt cho cô một một mã token của một tài khoản trong ban quản trị.

"Tài khoản này không dùng tĩnh mạch để đăng nhập, lên thẳng luôn đi. Anh cho cậu cái tài khoản này để dùng là đang đi trên dây điện cao thế đấy, đi nhanh về nhanh đừng làm chuyện không nên làm, không thì anh sẽ bị cho đi cạp đất, nửa đời về sau cậu sẽ phải chịu trách nhiệm!"

Đương nhiên Phương Trì tự động hiểu điều này.

Nội bộ của Maandala bị quản lý rất nghiêm ngặt, tài khoản quản trị viên, chỉ những nhân viên cấp cao mới được phép dùng, mật mã lưu động đổi mỗi 30 giây, và bắt buộc phải lấy thông qua token đặc biệt. Một tài khoản quản trị viên như thế này, ngay đến cảnh viên của Cục 19 cũng chưa từng có quyền để dùng. Trong quá khứ, nếu như Cục 19 có nhu cầu theo dõi điều tra tội phạm, thường thường Maandala chỉ cho họ một tài khoản tạm thời, sau khi điều tra xong thì sẽ tự động huỷ. Coi bộ Reboot đã bị My Gian Xích dày vò hông não rồi, chứ còn không với tính cách lỏi thỏi của anh ta, làm sao lại có thể rộng rãi đưa thẳng một tài khoản quản trị viên cho cô!

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì vội vàng đăng nhập vào cái avatar đó cho kịp 30 giây.

Avatar này, lúc điều khiển nó, vô cùng cồng kềnh vụng về, cảm giác như là phải xuyên vào một cái lốt to lớn hơn bản thân rất nhiều, dùng sức 10 phần thì mới có thể điều khiển được 7 phần. Cũng khó trách, đây là một avatar quản trị do đàn ông thiết kế. Bảo trì hệ thống cho Maandala là một công việc cực nhọc. Nếu như nói, Maandala là một cung điện khổng lồ, thế thì những quản trị viên này tương tự như những công nhân xây dựng cần cù chăm chỉ dời gạch đắp xi măng này nọ. Cho nên người làm công việc bảo trì, hầu hết là đàn ông.

Vì để có thể hành động nhanh nhẹn hơn, Phương Trì điều chỉnh chế độ của lực phản hồi lên MAX, tức là độ chính xác của mọi cử chỉ điều bật tối đa. Cũng có nghĩa là, nếu như avatar bị thương, cơ thể của cô cũng sẽ bị tổn thương cùng mức độ. Nhưng cô không hơi đâu đi lo nghĩ về chuyện đó. May thay cái xác của avatar này trông phốp pháp cứng cáp, chắc chịu đòn được.

Phương Trì chạy đi tìm "Shi-tô." Một khắc khi cô nhảy lên tàu đi xuyên hệ thống, cô mới chợt nhớ ra rằng với thân phận của quản trị viên, cô có đặc quyền xuyên không trực tiếp, nhưng tàu đã rời bến, tốc độ không chậm mấy, cô cũng không mở bảng công năng ra làm gì nữa. Lúc tàu xuyên hệ thống chạy, ngoài cửa sổ trông như đang đi trong một đường hầm, tối đen, chỉ có những bảng quảng cáo điện tử không ngừng chớp ngang. Trên cửa sổ tối đen phản chiếu gương mặt của avatar này, khiến cô lập tức dời mắt đi.

Mỗi năm, avatar trên Maandala sẽ có một lần được nâng cấp lớn, nay đã đến phiên bản 7.0. Còn những thay đổi cải tiến nho nhỏ thì không đếm xuể. Hiện giờ nếu so avatar nhân bản với người thường, có khi dễ bị lộn. Mọi người còn có thể trả tiền để chỉnh hình, khiến cho avatar của bản thân càng nuột nà tinh tế, cá tính hơn. Nhưng avatar trong Maandala không phải thành công ngay từ ban đầu, từng trải qua một giai đoạn đen tối trong lịch sử.

Trong tâm lý học, có một lý thuyết về hiệu ứng "uncanny valley" (thung lũng kinh hãi). Khi hình tượng của một "giả nhân" tiến đến gần hình tượng của một người chân thật, vượt qua một giới hạn nào đó thì sẽ khiến cho con người này sinh tâm lý kinh hãi và phản cảm. Khi đó "giả nhân" sẽ giống như cương thi, tự dưng động đậy sẽ khiến con người sợ hãi và cảm thấy bị uy hiếp.

Phiên bản 4.0 của avatar đã từng rơi vào cái "uncanny valley" này, những avatar đã trải qua thời kỳ đó sẽ hay gọi đùa nó là thời kỳ "cương thi chiếm thành," là một thế giới người chết biết đi của Maandala. Đương nhiên Maandala đã rất nhanh chóng vượt qua được cái uncanny valley đó, sau khi độ giống của avatar vượt qua 95% trở lên, người chơi game bắt đầu cảm thấy như mình thật sự đứng trong thế giới huyễn thực một cách vô cùng chân thật. Cũng có rất nhiều người chơi vẫn hoài niệm giai đoạn lịch sử đen tối kia, chọn không nâng cấp avatar, giữ nguyên trạng thái "xác chết biết đi" đó.

Avatar quản trị viên hiện giờ của Phương Trì chính là như thế, cứng ngắc như man-no-canh ở ngoài cửa hiệu. Đấy không phải là đến từ cảm xúc cá nhân của quản trị viên, chỉ là lười đổi mà thôi. Hiện giờ Phương Trì cũng không rảnh để nâng cấp cho avatar này, huống chi cái tài khoản quản trị viên được ghi lại lịch sử một cách nghiêm ngặt này thì cô không nên tuỳ tiện đụng vào nó là tốt nhất.

Tàu xuyên hệ thống nhanh chóng đến trạm Vịnh Bán Nguyệt, một địa điểm nghỉ mát mà giới tình anh thường du lịch tới. Nhưng hồi xưa cô và Thịnh Diễm chưa từng bao giờ đến nơi này. Cô thích đi du lịch ở ngoài đời thật hơn. Cô và Thịnh Diễm cứ hay lên kế hoạch để đi Okinawa du lịch, lặn trong nước, ngắm biển, chạm vào cá voi. Sau đó nhiệm vụ tiếp nối nhiệm vụ, hai người bọn họ chưa từng thực hiện được.

Tại sao "Shi-tô" muốn đi đến đây?

Cô trông thấy "Shi-tô" trên phố, bám theo hắn, vào một đại lý du lịch. Nhân viên trong đại lý du lịch trông thấy "Shi-tô" liền đon đả đón tiếp.

"Lâu lắm rồi không gặp, chào ngài Shi-tô! Tour du lịch *Tuần trăng mật giữa các vì sao* của ngài đã được chuẩn bị sẵn sàng, xin hỏi có phải lần này ngài đến là để bắt đầu tour không ạ? Đầu tiên xin chúc mừng ngài và tiểu thư Dạ Oanh đã thành người một nhà!"

Tìm Phương Trì co thất quận lại. Tour *Tuần trăng mật giữa các vì sao* có phải là một bất ngờ Thịnh Diễm chuẩn bị sẵn cho cô? Đến nay cô vẫn nhớ rất rõ ràng, lần cuối cùng cô và Thịnh Diễm gặp nhau trước khi bắt đầu nhiệm vụ Truy bắt hồ ly, anh đã bất chấp sự giám sát của Cục 19, hôn cô ngay trước máy thu hình. Anh nói, đợi nhiệm vụ Truy bắt hồ ly kết thúc, anh muốn cho cô một bất ngờ.

Advertisement / Quảng cáo

Chắc là anh đã muốn cầu hôn cô nhỉ.

Đau đớn rầm ran lan từ tim xuống đến bao tử. Sau đó, cơ thể chuốc đầy thuốc ức chế alpha của cô, như một miếng giấy thấm mực, hút đi hết tất cả cảm giác rầm ran do đau đớn khơi dậy. Cô vẫn bình tĩnh như trước, từ gương mặt được tấm gương trên tường của đại lý du lịch phản chiếu, cô trông thấy ánh mắt thờ ơ u ám của mình.

"Thưa ngài, xin hỏi chúng tôi thể giúp ngài việc gì ạ?" Có một nhân viên bước đến gần hỏi cô. Cô dùng máy biến âm, giọng trở nên vừa thô vừa ồm, tương xứng với cái avatar hiện giờ.

"Tôi muốn nhìn tour *Du lịch giữa các vì sao* một chút."

"Vâng thưa ngài!" nhân viên du lịch đó tạo ra một bảng thông tin lập thể trong tay, "Xin giới thiệu với ngài, hiện thời chúng tôi đã thành lập mạng lưới tour trên tất cả 87 tinh cầu trong Maandala. Ngài có thể chọn tour du lịch tinh cầu hệ nước, cũng có thể chọn tour du lịch hệ các tinh cầu có hoa cỏ lạ, ngoài ra……"

Các tinh cầu tham quan này, đại đa số là do các hãng game chuyên nghiệp hoặc các lập trình viên tự do viết ra, ai nấy đều ra sức thu hút những du khách tour các vì sao. Giá cả của một tour này không rẻ, hồi còn nằm vùng, Phương Trì chỉ từng đi chung với một người khách đến tinh cầu dấu các thú vật, trải nghiệm cưỡi trên lưng một con chim Titan cao một tầng lầu thịt khó quên. Tất cả những lời chào mời của nhân viên đại lý đều bị Phương Trì cho qua hết. Cô đang theo dõi "Shi-tô" nọ qua màn ảnh thông tin trong suốt.

Kỳ lạ là hắn vẫn không nói lời nào. Nhân viên đại lý hỏi hắn câu gì, hắn cũng chỉ lắc đầu và ra hiệu, có vẻ như là đang hoãn chuyến du lịch lại, cô thấy nhân viên đại lý mở lịch ra khoanh cho hắn xem khi nào tour sẽ hết hạn, hình như 15 tháng Tám. "Shi-tô" gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa.

"Thưa ngài, ngài có ý định gì chưa ạ? Thưa ngài……"

"Shi-tô" vừa bước 1 chân ra khỏi cửa, avatar của Phương Trì liền bám theo sát gót. Dọc đường những đứa trẻ xinh đẹp không ngừng mời chào những món hàng thủ công và những bó hoa, hắn luôn lắc đầu từ chối. Tại sao "Shi-tô" không mở miệng nói chuyện? Hệ thống nói chuyện của hắn bị hư hay sao? Điều này không có khả năng.…. Hệ thống nói chuyện được sử dụng thường xuyên nhất, là một trong những thiết bị cứng dễ thay và dễ sửa nhất, cho dù bị hỏng, lần trước hắn phải vạch chữ dưới đất chứ không mở miệng nói, đến nay đã lâu ngày rồi, cũng phải sửa xong rồi chứ?

Phương Trì vất óc nghĩ, nghĩ không ra lý do.

Sau đó "Shi-tô" lại tới trung tâm bưu tín công cộng. Đấy là một nơi có thể nhận và gửi bưu kiện giấu tên, tương đương với một kiểu diễn đàn lớn. Hồi tháng Giêng, bức thư kia của My Gian Xích, chính là bị truyền phát đi một cách điên cuồng từ nơi này, Phương Trì vẫn còn nhớ lúc đó đông đảo avatar tụ tập bên ngoài, cùng nhau đọc, mở, đóng thư công cộng, vô số khuôn mặt của My Gian Xích cùng nhau bay lên, ngưng giữa không trung trong giây lát, rồi biến thành những sợi khói xanh xám. Rầm rộ và ngoạn mục, tựa như đấy là một mảnh đất của những linh hồn.

"Shi-tô" kiểm tra hộp thư công cộng của mình, bên trong trống không. Sau đó, là ra nghĩa địa.

Phương Trì chọt nhận ra, "Shi-tô" này đang lần về những nơi Shi-tô đã từng ghé qua!

Advertisement / Quảng cáo

Thịnh Diễm giống hệt như cô, phát xuất từ bản năng nghề nghiệp, có thói quen thiết lập một định kỳ nhất định để xoá hết dấu vết của mình trong Maandala. Cô nhớ rất rõ thiết lập trong tài khoản của Thịnh Diễm là xoá sau mỗi một lần. Tức là mỗi lần đăng nhập, chỉ có thể lần lại những nơi đã đi trong lần đăng nhập trước đó, còn sớm hơn nữa, sẽ không nhìn thấy.

Lần trước "Shi-tô" đăng nhập có lẽ đã tra thấy vết tích những nơi Thịnh Diễm đã đi qua lần chót anh đăng nhập Maandala khi còn sống. Thịnh Diễm đã qua cái thời kỳ mê mải chơi game trong thế giới huyễn thực, mỗi lần đăng nhập Maandala, chỉ để thỉnh thoảng giết thời gian một chút, chính là chạy tới Đại Phú Ông chơi game arcade thời xưa, đấy cũng là một cách giúp anh suy nghĩ.

Lần trước "Shi-tô" đăng nhập, đã tới Đại Phú Ông, chiếu theo thời gian đăng nhập mà Reboot cho cô hay, chắc Đại Phú Ông là chặng đầu tiên hắn lần theo dấu vết. Nhưng rất không khéo "Shi-tô" đã gặp cô ở Đại Phú Ông, rồi chuỗi sự kiện diễn ra sau đó đã khiến "Shi-tô" này sinh cảnh giác, lập tức ra khỏi mạng, sau đó có một quãng thời gian dài không đăng nhập.

Lần này thời gian chọn đăng nhập trùng hợp với ngay sau khi My Gian Xích tạo nên hỗn loạn, rất rõ ràng là tranh thủ lúc đang loạn nên trà trộn vào. Nhưng mà cũng phải nói, nếu như Đại Phú Ông, đại lý du lịch Vịnh Bán Nguyệt, trung tâm bưu tín công cộng là những nơi Thịnh Diễm sẽ đi lúc còn sống, thế thì nghĩa địa, chuyện đi nghĩa địa là thế nào? Phương Trì nhớ rất rõ, tất cả cha mẹ, thân hữu của Diễm Thịnh mà cô biết, họ đều đang khoẻ mạnh, chưa từng nghe có ai qua đời cả, hỏi xưa cô cũng chưa từng bao giờ thấy Shi-tô tới nghĩa địa. Thế thì tại sao "Shi-tô" lại đến chỗ đó?

Nghĩa địa trong Maandala chính là vùng đất chôn những avatar đã chết cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Vùng đất của hồn ma

người dịch: idlehouse

Trong Maandala thiết lập như thế này: nếu một avatar không có bất cứ động tĩnh gì sau sáu tháng, thì sẽ bị hệ thống cho là đã chết, đưa đến nghĩa địa. Sau khi bị đưa ra nghĩa địa rồi, avatar sẽ không sống lại được nữa, cũng không thể gọi avatar lên được nữa. Nhưng những avatar này vẫn tồn tại, mất trắn có thể thấy được, hoàn toàn không biến thành tro bụi như những avatar bị giết trong game. Cậu đã bao giờ đi ngang qua Nghĩa Địa chưa? Cậu có bao giờ thấy một mảnh đất đầy những linh hồn chưa? Gần như mỗi một người mới tới Maandala đều bị hỏi câu như thế. Đấy là một mảnh đất thần bí và đầy sức hấp dẫn.

Ngày trước Phương Trì rất ít khi nào ra nghĩa địa. Hoặc có lẽ bởi vì ngoài đời cô đã phải tiếp xúc với quá nhiều từ vong, cô hoàn toàn không cần một nơi nặng mùi chết chóc để giúp cô nhìn thấy cái chết trông ra sao. Cô cũng chẳng có bạn bè thân thích gì đã qua đời để cần tới chia buồn. Lúc bố cô còn sống thì trên đời chưa có Maandala, mà avatar của Thịnh Diễm thì….hiện giờ đang ở phía trước mặt, cách cô không xa.

Khu nghĩa địa đầy sương mù trắng bay là là, tầm nhìn không quá 10 mét trước mặt, rất giống thị trấn nhỏ trong bộ phim kinh dị Silent Hill.

Thiết kế môi trường như thế này giảm bớt một phần áp lực cho máy chủ của Maandala. Maandala là một thế giới vô hạn. Sự vô hạn này chỉ đang nói về không gian của Maandala mà thôi, cũng có nghĩa là những vùng đất game khác nhau và những nơi đặc biệt như nghĩa địa cũng vô hạn, không biên giới. Nhưng trong nghĩa địa đã có quá nhiều avatar chết, sau khi dùng sương mù để che bớt đi, năng lượng máy cần dùng để kết xuất đồ họa cũng giảm đáng kể.

Những avatar đã chết –được gọi là "hồn ma" ở nơi này, xuất hiện với độ trong suốt 60% trong tầm mắt của Phương Trì. Phương Trì biết, những hồn ma này xuất hiện một phần do ngẫu nhiên, phần còn lại là dựa vào thuật toán cụ thể của Maandala. Thường thường mà nói, lúc còn sống hoạt động càng nhiều, độ liên hệ càng cao, thì xác suất xuất hiện trước một người sống càng tăng. Chẳng hạn như, con cái có xác suất cao sẽ trông thấy hồn của cha mẹ mình, nhưng hồn avatar của danh ca được nhiều người ái mộ sẽ còn có xác suất xuất hiện cao hơn.

Không ai biết ngày xưa Đăng Hoa mang ác ý hay nông tình gì mà viết ra một lập trình cho một nghĩa địa kiểu này. Bất cứ nơi nào trong Maandala cũng có khả năng xảy ra biến hoá vào bất cứ lúc nào, riêng nghĩa địa chưa từng bao giờ thay đổi. Thậm chí nghĩa địa còn có mặt trước khi đội ngũ nhân viên của Maandala được ra đời. Có nhiều người đoán là ngày xưa Đăng Hoa vừa nốc ba vừa nhai đậu phụng rồi viết ra "nghĩa địa" trong một đêm, cũng có người đặt giả thuyết rằng "nghĩa địa" sinh ra là vì mối tình đầu của anh ta đã chết do rớt máy bay ở Đại Tây Dương, như ngỡng bay qua đầm nước lạnh, rồi từ đó không còn lưu lại bất cứ vết tích để anh ta được hoài niệm; cho nên anh ta đã dùng "nghĩa địa" để lưu lại dấu vết của những avatar đã ra đi, còn bản thân anh ta thì đến nay vẫn độc thân.

Nghĩa địa không phải là một nơi chết lặng. Thỉnh thoảng sẽ luôn có những avatar thích đùa hết lên một tiếng nhảy ra trước mặt Phương Trì, cũng sẽ có những hồn ma thích chơi minecraft lúc còn sống đứng đốn hết cây này đến cây khác. Cây cối trong nghĩa địa bị đốn xuống liền mọc lên lại, những hồn ma đã mất đi khả năng suy nghĩ liền cứ đứng yên đó mà đốn đi đốn lại một thân cây, chẳng khác gì Sisyphus lăn đá lên núi.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩa địa có không ít avatar đến chơi, cho nên Phương Trì yên tâm bám theo "Shi-tô" hơn. Nếu không, trong tầm nhìn với phạm vi chỉ độ vài chục mét, thì hắn sẽ rất dễ dàng phát hiện ra có người đang theo dõi hắn.

Phương Trì trông thấy avatar của một giáo sư dạy cô hồi đươi đại học. Là một giáo sư khoa Triết, từng dạy một lớp triết cộng cộng ở giảng đường trên Maandala, danh vang nức tiếng. Nhưng rất ít người biết rằng con trai duy nhất của ông đã qua đời vì bệnh năm 2016. Đã rất lâu rồi cô chưa gặp vị giáo sư này, ông cũng không dùng công năng trả phí để "trẻ mãi không già"; avatar của ông đã theo thời gian mà tóc trắng như sương, dáng đã còng xuống. Bên cạnh ông là hồn ma của một thiếu niên. Ông giáo sư chăm chú nhìn cậu thiếu niên ấy, nói "Tuổi trẻ thì sao." Cậu bé mỉm cười đáp "Thầy đã từng trẻ như em, em cũng sẽ hạnh phúc như thầy. Ai dám nói đầu gặp vạn người ngăn ta vẫn tiến, mà cũng nào ai dám nằm hai tí năm trong tay." Trăm bồng ềm tai và đẩy khí khái. Giáo sư lại nói: "Tuổi trẻ thì sao." Cậu thiếu niên mỉm cười nói: "Thầy đã từng trẻ như em, em cũng sẽ hạnh phúc như thầy. Ai dám nói đầu gặp vạn người ngăn ta vẫn tiến, mà cũng nào ai dám nằm hai tí năm trong tay." Vẫn trăm bồng ềm tai, vẫn đẩy khí khái, từ giọng điệu đến thần thái y hệt như cũ. Giáo sư khóc, vẫn nói: "Tuổi trẻ thì sao." Linh hồn của cậu thiếu niên không biết mệt, lặp đi lặp lại với ông mỗi một lần.

Đấy là chỗ đáng sợ của nghĩa địa.

Mỗi một câu nói mà avatar đã từng nói lúc còn sống trên mạng, mỗi một lựa chọn đã quyết định, đều theo avatar đó vào một khu vực màu đen. Nó màu đen, là vì tất cả mọi số liệu trong đó đều bị mã hoá không nghịch đảo được nữa. Cho dù có người giải được nó, nó cũng sẽ tự huỷ ngay sau khi bị giải. Điều này có nghĩa là hồn ma có thể bị một cá nhân cụ thể nào hoặc một câu nói cụ thể nào đó gợi lên.

Ôi, biết bao nhiêu người khóc lóc ở nghĩa địa. Họ đã mất đi người thân, nhưng vẫn có thể nói chuyện với người thân như trong quá khứ, tựa như họ vẫn còn sống. Có không biết bao nhiêu người đến nghĩa địa gọi "Mẹ ơi," hồn của mẹ họ sẽ vẫn như lúc còn sống, cần nhận tại sao họ không chịu mặc thêm áo ấm, tại sao không ngủ đúng giờ. Mặc dù lúc trước bọn họ cảm thấy những lời đó rất phiền, thậm chí họ còn không muốn về nhà một chuyến, mà chỉ gặp một cha mẹ mình ở trong Maandala. Nhưng cha mẹ mất đi rồi, họ chỉ còn lại hồn ma trong Maandala để tưởng nhớ.

Đấy là ác ý của Đăng Hoa, cũng là sự ấm áp của Đăng Hoa. Anh ta thu hút mọi người đến với Maandala, nhưng rồi lại cực lực muốn xua họ đi, khuyến họ quay về với vòng tay ấm áp chân thực của người thân bên mình.

Phương Trì nhìn avatar của vị giáo sư nọ cùng với hồn của cậu thiếu niên bên cạnh ông. Linh hồn sẽ không bao giờ một mỏi. Chỉ có avatar của ông, sẽ biết mệt, sẽ già đi, rồi cuối cùng sẽ chết, rồi cũng xuất hiện ở nghĩa địa y hệt như thế, từ đó về sau, có khi cả hai linh hồn sẽ mãi mãi không gặp nhau nữa, hoặc gặp nhưng sẽ không quen. Nghĩa địa dù sao cũng là một nơi làm chứng cho sự sống và sự chết.

Phương Trì theo dõi "Shi-tô" không xa không gần. Hình như "Shi-tô" không để ý, chỉ đi lòng vòng trong nghĩa địa. Bên cạnh hắn xuất hiện rất nhiều hồn ma, có nhiều người cô nhận ra, hoặc những người đã từng là bạn học, hoặc những lập trình viên trứ danh, hoặc những hacker. Những người này, cô hoàn toàn không lấy làm lạ, dù sao cái nhân của Thịnh Diễm cũng là sinh viên xuất sắc từ khoa tin học của Học Viện Thông Tin Yến Đại ra. Nhưng sau đó có một hồn ma đội hồ lô trên đầu, mất thăm quẳng xuất hiện, Phương Trì kinh ngạc.

Là Creeper! Creeper trong Ba Chàng Ngự Lâm!

Năm xưa khi Ba Chàng Ngự Lâm làm mưa làm gió trên Maandala, trên mạng thậm chí còn bán bộ mô hình của Ba Chàng Ngự Lâm nữa mà! Rất nhiều sinh viên mới của khoa tin học ở Yến Đại đều đua nhau làm, ráp như là ráp thần tượng rồi trưng trong ký túc xá.

Cho nên cô sẽ không nhận lầm hồn ma này: Dạo đó Creeper hoàn toàn không giấu tình yêu cuồng nhiệt của bản thân dành cho bộ manga Naruto nổi tiếng khắp thế giới, ngay đến avatar cũng mang tạo hình giống Gaara, đeo trên mình một cái hồ lô to tướng. Chỉ có điều anh ta luôn lười, avatar cũng dần dần mập lên, cái hồ lô to đùng ấy anh ta không vác nổi nữa, dứt khoát thu nó nhỏ lại, đội trên đầu, từ đó trở thành tạo hình tiêu biểu riêng của Creeper.

Thế thì Creeper im hơi lặng tiếng, chính là vì đã qua đời sao?

Phương Trì hơi khó có thể tin được. Cô lại cẩn thận quan sát Creeper. Trong trí nhớ của cô, Creeper là người có tính tình vui vẻ dễ dãi nhất trong Ba Chàng Ngự Lâm, lúc nào cũng cười hì hì ha ha. Mà hồn ma này, cũng luôn cười toe toét, cơ thể béo mũm mụ qua mụ lại.

Cũng không thật định là đã chết. Có khả năng là đã buông tài khoản này, cái avatar này, luyện cái khác.

Có điều Phương Trì rất khó lòng thuyết phục được bản thân. Một tài khoản lâu đời như của Creeper, rất quý báu, không ai không biết cả. Gần như không ai chọn buông một tài khoản lâu đời như thế trong Maandala cả. Ngay đến một người mà cô coi là không quan tâm đến tài sản trong Maandala như Thịnh Diễm, anh cũng vẫn dùng avatar thượng cổ của mình.

Phương Trì để ý thấy hình như "Shi-tô" cũng có vẻ này sinh hứng thú với Creeper, nhìn Creeper chăm chú. Trên mặt hắn không mang biểu cảm, vẫn không nói gì.

Nhưng hắn nhìn rất lâu.

Trong Ba Chàng Ngự Lâm, ngoài Guest, đã rất nhiều năm rồi chưa thấy T.N.T và Creeper xuất hiện. Mình Guest hiện giờ vẫn hoạt động, thi thoảng đăng nhập vào Maandala cũng ngày một ngắn hơn. Ba Chàng Ngự Lâm đã trải qua chuyện gì? Hôm nay Creeper xuất hiện ở nghĩa địa, nếu như "Shi-tô" đi thêm một chốc, liệu có gặp hồn ma của T.N.T không?

Đang lúc cô nghĩ những ý nghĩ đó, "Shi-tô" đã lần đường trở ra.

Phương Trì rất muốn hỏi Creeper một chút xem đã xảy ra chuyện gì. Nhìn theo "Shi-tô" đang dần khuất trong sương mù mênh mông, cô chạy đến trước mặt Creeper.

"Hey, chào anh, Creeper."

Creeper hớp cặp mắt đang cười: "Xin chào, quản lý viên của tớ là T.N.T, tớ đang chơi game, cậu đừng quấy rầy tớ."

Phương Trì hơi buồn cười. Năm xưa Creeper lười chết đi được. Sau khi Ba Chàng Ngự Lâm thành danh, có đủ thứ người tìm đến họ. Có thể thấy được quan hệ giữa Creeper và T.N.T dạo đó, Creeper là một người khá yêu chuộng tự do, không phải loại người thích danh lợi, cho nên những chuyện lôi thôi rườm rà phải nói chuyện bàn bạc với người khác, toàn một tay T.N.T lo hết.

Advertisement / Quảng cáo

"Đạo đó xảy ra chuyện gì thế?"

"Căng-tin Nông Viên bị cháy, xây lại căng-tin mới, thế là Nông Viên trở thành căng-tin ngon nhất ở Yến Đại."

"Tại sao Ba Chàng Ngự Lâm rã thế?"

"Nước chảy róc rách đã không chảy bền lâu được, rút đao đã không cắt đứt được tình thù. Bạn thân yêu của tôi ơi, chi bằng cùng nhau hát."

"……"

Phương Trì cạn lời. Những câu trả lời của Creeper toàn ông nói gà bà nói vịt. Cô hiểu những câu trả lời đó của "hồn ma" là do từ khoá, lập trình của nghĩa địa sẽ kéo những lời nói hoặc ghi chép trong lịch sử trên mạng của avatar khi còn sống rồi phối thành câu trả lời.

Thế là Phương Trì nói: "Trăn trối."

Creeper không trả lời, anh ta cười: "Hì hì."

"Cuối cùng."

"Đã thi xong rồi!"

"Một đời."

"Rất thích cuốn tiểu thuyết 'Câu Chuyện Một Đời Của Bạn' của Ted Khương, viết hay cực!"

"Bệnh tật."

"Cái gì?"

"Chết."

"Không sợ." Creeper nói.

Phương Trì im miệng.

Có lẽ biện pháp này vô nghĩa. Nhưng trong lòng cô mơ hồ hiểu ra một điều. Nếu như Creeper đã chết rồi, vậy thì rất có khả năng cái chết của anh ta không bình thường. Chỉ có những người chết bất bình thường mới không lưu luyến hoặc thản nhiên để lại bất cứ lời lẽ nào liên quan đến cái chết. Cô vẫy vẫy tay với Creeper, Creeper cười hớp mắt, vẫn đi loanh quanh ở khu đất đó, rồi cuối cùng càng lúc càng xa dần, chìm vào trong màn sương dày đặc.

Phương Trì vội vã chạy ra cổng nghĩa địa, trông thấy "Shi-tô" leo lên một chuyến tàu xuyên hệ thống, có không ruợt kịp nữa rồi. Cô nhìn quanh, chuyến tàu kế tiếp phải chờ 10 phút nữa mới tới. Cô liền nghĩ ngay đến thân phận quản trị viên của mình, kéo bảng công năng xuống, chọn đúng chuyến tàu xuyên hệ thống kia, lập tức rớt vào giữa toa xe. Tất cả mọi avatar trong toa xe đều nhìn cô như mới gặp quỷ. Phương Trì làm như không thấy, nhìn về phía "Shi-tô." May thay hắn đứng kế cửa sổ, vóc dáng cao lớn quay lưng về phía cô. Từng tiếng "dinh" nối tiếp nhau, tàu không ngừng cập vào trạm, "Shi-tô" vẫn đứng yên bất động. Phương Trì ngó về mặt hắn từ một bên, trông như đá tạc, lạnh lẽo như băng.

Cô không quen với vẻ mặt này trên "Shi-tô," thật sự không quen.

Trạm cuối là Chiba City. Trong toa xe, tính cả cô lẫn "Shi-tô" còn khoảng 3-4 người. Ra khỏi trạm, nơi đây là một thành phố bao vây bởi tường và nhà san sát y hệt như Kowloon và Hồng Kông. Lúc này đang buổi đêm, avatar đầy trên đường, đủ kiểu đủ dạng lạ lùng, trong tay ai cũng cầm một cây dù.

"Shi-tô" đi trên phố, avatar của Phương Trì bám theo hắn không xa cũng không gần. Mật độ avatar ở Chiba City rất cao, nhưng avatar dùng phiên bản "thời đại cương thi" giống như cô cũng không ít, cô không sợ bị "Shi-tô" nhận ra. Nhưng hình như hắn hoàn toàn không để ý là mình đang bị theo dõi, không hề ngoái đầu lại liếc nhìn đến một lần.

Phương Trì biết Chiba City, nhưng chưa bao giờ ghé. Lúc Maandala mới được mở, đã có bàn đồ của riêng nó, có thành thị và thôn làng đủ cả. Sau đó người chơi càng lúc càng đông lên, đất bắt đầu chật, giá nhà tăng cao ngất. Rất nhiều Avatar không chịu nổi giá cao ngất ngưởng, bắt đầu đi phát hoang—mà đấy cũng là lý do vì sao Đăng Hoa không tung ra thêm bản đồ chính thức nữa. Anh ta muốn cho người chơi có được độ tự do lớn nhất, cho họ không gian sáng tạo lớn nhất. Anh ra rất kiên trì ở điểm này: người chơi game càng đông góp nhiều trong Maandala, tính cảm đối với Maandala sẽ càng sâu.

Advertisement / Quảng cáo

Chiba City là một trong những thành phố đầu tiên được những người phát hoang đến khai thác đầu tiên. Nó mang cái tên như thế, không rõ có phải do người sáng lập ra nó có ý vinh danh tác phẩm khoa học viễn tưởng "Neuromancer" không.

Phương Trì vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh. Nhà cao tầng san sát chen chúc nhau, đâm vào mây xanh. Hơi nước như nấm bốc lên trắng xoá từ những ống lò trong trung tâm thành phố, những kẽ hở giữa các toà nhà cao tầng lọ ra bầu trời xám xịt, mang đến một cảm giác áp bức nặng nề.

Những toà nhà lớn ở đây đều trông rất đổ nát, chẳng khác gì cảnh trong mạt thế. Để khuyến khích các gamer đi phát hoang thêm, Maandala tăng tốc độ xuống cấp cho những kiến trúc không được xây theo chính quy, cho nên những toà nhà trong Chiba City mới 5 tuổi mà trông đã như nhà 500 tuổi. Đi không được bao lâu, mưa phùn đổ xuống, nhanh chóng giăng mịt mờ khắp thành, được đèn neon khắp chốn chiếu từng mảng loang loáng. Avatar đua nhau lấy dù ra.

Phương Trì vốn không quan tâm bị ướt mưa, nhưng rất nhanh phát hiện ra mưa có tính chất axit, ăn mòn da thịt lúc rớt lên người cô—thảo nào những avatar kia đều mang dù theo mình, cũng chẳng trách mới 5 năm mà những toà nhà trong thành đều xuống cấp như nhà ma. Mấy người chế ra Chiba City này cũng đúng là cực phẩm. Một môi trường khoa trương như thế này không thể nào đã được Maandala thiết lập sẵn, chắc chắn là có gamer đẳng cấp nào đó đã dùng mod (modification) để sửa đổi, khiến cho nơi đây đậm mùi mạt thế.

Phương Trì vừa buồn bực vừa tăng tốc độ bước chân, theo "Shi-tô" tiến vào trong một con hẻm. Con hẻm này được trang trí rất hoa lệ hào nhoáng. Rất nhiều cô nàng ăn mặc hở hang và diêm dúa đứng bên đường, tay cầm dù tay vẫy gọi khách. Trông thấy "Shi-tô," mắt họ sáng lên.

"Ôi! Khách sang!" "Đây là avatar thượng cổ nha! Chưa từng sửa đổi nữa!" "Oà cái avatar này…. oà oách quá đi! Cực phẩm!" Họ đánh giá "Shi-tô" không chút kiêng kỵ. Mỗi một avatar đều có quyền đọc một số thông tin về avatar khác. Những thông tin công khai cũng có thể chọn cho ẩn, cũng có thể bịa đặt, nhưng tuổi của avatar thì bắt buộc phải công khai. Một avatar cấp thượng thừa như của Shi-tô, cơ bản có nghĩa là đã phát tài lớn trong thị trường đầu cơ của Maandala. Tiền của trong Maandala không dùng được ngoài đời, cho nên có một avatar cấp thượng thừa cũng có nghĩa rằng người này vừa có năng lực rất lớn lại vừa hào sảng với cả đồng tiền. Trong mắt của các cô gái, không khác gì một con cá béo bở.

Các cô gái đua nhau giơ dù lên che cho "Shi-tô," trong vô số những tiếng reo đầy kinh ngạc, rất nhiều bàn tay đua nhau sờ soạng avatar của "Shi-tô," ôm lấy cánh tay của hắn, khoác eo hắn. Làm nũng, nân ni, dùng tất cả mọi chiêu thức trên người để câu cho bằng được một người khách như "Shi-tô."

Thế mà "Shi-tô" chẳng từ chối ai, để mặc cho các cô gái vừa kéo vừa ôm, đưa hắn vào trong một toà nhà cao to đầy thuỷ tinh, trông như một cung điện.

Nếu như nói trước đó Phương Trì bình tĩnh bám theo theo "Shi-tô" để xem rốt cuộc hắn định làm gì, thế thì lúc này cô đã không còn cách nào để yên cho kẻ này tiếp tục làm bậy.

Avatar của Thịnh Diễm mà lại có thể để mặc cho hắn càn quấy thế này đó à?!

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Kẻ đoạt tài khoản

người dịch: idlehouse

Tên của chỗ đó là "Từ Tình Tuyền," chỉ tiếp khách phái nam. Đương nhiên "khách phái nam" đang nói về giới tính của avatar.

Sở dĩ Maandala được coi là một thế giới tươi đẹp cũng là vì tất cả mọi người đều có thể sống với một bản thân chân thực ở trong đó, một cuộc đời thứ hai. Không nghĩ vào đâu được, những người chuyển đổi giới tính, những người khiếm khuyết, đều là những dân cuồng Maandala nhất. Họ đều có thể tự do chọn avatar mà họ muốn, phái nam chọn avatar của phái nữ, phái nữ chọn avatar của phái nam, Maandala cho họ sự tự do này.

Vừa bước vào Từ Tình Tuyền, Phương Trì nhận ra rằng mình ở trong "khu đèn đỏ" (phố lầu xanh).

Đó là một khu vực cấp R (restricted). Vào một khu như vậy, cảm giác rất khó nói hết, nó mang một cảm giác huyền ảo như rơi vào mộng cảnh, tách rời hết thảy…… Thiết định của tất cả mọi thứ đều khác hẳn so với những khu vực bình thường. Lúc bước vào khu cấp R, người chơi sẽ này sinh một cảm giác không chân thật rất mãnh liệt.

Khu vực R như thế này, người chơi chưa đầy 18 tuổi sẽ không có quyền vào. Sau khi kỹ thuật huyễn thực được đột phá, những trải nghiệm như đang có mặt ở hiện trường khiến cho ngành giải trí AV phát triển như chưa từng bao giờ thấy. Kỹ thuật xác nhận thân phận bằng tĩnh mạch của Maandala đã để phán đoán tuổi thật của avatar, tránh cho những trẻ vị thành niên tiếp xúc với những nội dung không lành mạnh. Chính sự hạn chế mạnh này cũng khiến cho Maandala trở nên rất phổ biến trong cộng đồng thanh thiếu niên nam nữ.

Trong Từ Tình Tuyền có rất đông khách tới mua vui. Ánh lập thể của tất cả mọi avatar của nhân viên phục vụ đều nằm lơ lửng trong không trung, chậm rãi xoay tròn, mặc cho khách hàng tuỳ ý chọn lựa. Ảnh của những nhân viên phục vụ được yêu chuộng còn là loại ảnh lập thể dạng động, với những cử chỉ đầu mọ cuối mắt, phong tình gợi cảm. Tất cả mọi tấm ảnh lập thể đều có thể phóng to, kéo đến gần, để nhìn rõ được từng sợi tóc ở đường ngôi.

Năm trong Cục An Ninh Mạng lâu năm, Phương Trì dùng mắt là phân biệt được avatar nào người thật, avatar nào huyễn thực.

Những avatar phục vụ ở đây đều là người thật.

Phương Trì chăm chú quan sát "Shi-tô" đang ở giữa đám đông. Avatar của hắn cao lớn, dễ nhận ra nhất trong những avatar muôn màu muôn vẻ. Có lẽ đây là Thịnh Diễm của năm xưa, tự tin và phô trương, tạo thành một đối lập rất rõ rệt so với nhân vật Guest ngày một ẩn giấu tài năng để không ai hay biết.

Advertisement / Quảng cáo

"Shi-tô" chọn Sakanouga Akihisa, một cô gái nhỏ nhắn mặc kimono. Cô gái đó trắng nõn trắng nà, mặt mũi không quá nổi trội, nhìn kỹ trông ra được một vẻ đẹp lạnh lùng.

Đây là mẫu hình tượng mà tên mạo danh "Shi-tô" ưa thích à?

Nhưng……không đúng lắm.

Sau khi tên "Shi-tô" này bước vào Từ Tình Tuyền, mặt vẫn trơ trơ, hành động tự nhiên nhưng không hám hở—hắn y hệt như cô, mang một sự tinh tảo đầy dửng dưng giữa khu vực cấp R này. Phương Trì biết đấy là một sự tinh tảo vì đã hiểu rõ Maandala. Một khi đã nhìn rõ được bản chất của thế giới huyễn thực này, rồi không muốn chìm đắm trong hoan lạc của nó, thì sẽ có sự tinh tảo ấy. Nếu như nhận xét của cô không sai, vậy thì "Shi-tô" đến đây làm gì nhỉ?

Sau khi "Shi-tô" chọn xong, liền đi về phía khu vực của nhân viên phục vụ. Dọc đường hắn ngoái đầu nhìn quanh, tựa như muốn xem coi có ai theo dõi không. Avatar của Phương Trì lòng ngông né qua một bên, từ chối lời mời chào của một nàng sồn sồn.

Đến khi Phương Trì điều khiển cái avatar cho chạy rượt theo, thì cô gái mặc kimono đã đóng cánh cửa phòng số 27 của mình. Trên cửa có một màn ảnh điện tử: "Quý khách có muốn ngỏ mời NP." Nếu nhiều avatar cùng ưng một nhân viên phục vụ, có thể đạt được giao dịch này.

Phương Trì chọn: "Có"

Nửa phút sau, người trong phòng đưa ra câu trả lời: Từ chối.

Phương Trì cũng đã đoán là vậy, kéo bảng công năng xuống chọn đúng toạ độ của căn phòng, trong nháy mắt đã có mặt giữa gian phòng.

Căn phòng không lớn, một chiếc giường màu anh đào nhạt chiếm phần lớn của không gian. Cô gái nhỏ nhắn kia đang ngồi quỳ trên giường, dây thắt kimono đã được gỡ ra, lớp áo bên ngoài đã trút được một nửa, để lộ phần áo đơn mỏng bên trong. Bờ vai trắng nõn như ẩn như hiện, cặp chân thon dài, cả người cô ta quyến rũ như một trái đào mật. Bất chợt trông thấy cái avatar như cương thi của Phương Trì, cặp mắt long lanh của cô ta lại không hề có chút kinh ngạc mà lại bất đầu đánh giá Phương Trì một cách hiếu kỳ.

Bất ngờ là, Phương Trì không trông thấy "Shi-tô."

Cô hỏi: "Người khách vừa mới vào đây đâu rồi?" Cô dùng máy biến âm, giọng đàn ông, ồm ồm như trống. Bàn tay của Akihisa nhẹ nhàng vuốt ve đùi mình, toả ra một sự ngây thơ đồng thời quyến rũ vô cùng mãnh liệt. Cô ta bật cười: "Người khách cảm vừa rồi viết cho em một giờ giấy, nói là người khách bên ngoài chấm nhan sắc của em, nhất định sẽ giờ trò, xuyên tường mà vào, không ngờ lại là thật!"

Phương Trì thất kinh, ""giờ trò, xuyên tường vào," cho nên "Shi-tô" đã sớm để ý đến thân phận quản trị viên của cô! Chắc chắn là lúc trên tàu xuyên hệ thống. Cô nhớ lúc đó "Shi-tô" đang nắm một thanh vịn sáng bóng như gương. Tuy hắn không ngoái đầu, nhưng có vẻ lúc đó chắc chắn là đã đánh hơi ra được avatar của cô.

Cho nên hắn mới ngồi cho đến trạm cuối, dụ cô đến Chiba City?

Nhưng tại sao lại là Chiba City? Tại sao lại là Từ Tình Tuyền?

Trong đầu Phương Trì chợt bật lên một ý nghĩ nhanh như chớp, vươn tay lên trong không trung muốn kéo bảng công năng xuyên không xuống, nhưng ngay lúc đó, Akihisa đâm sầm vào lòng cô, ngăn cảnh hành động xuyên không với thân phận quản trị viên của cô.

"Em không đẹp sao?" Akihisa hỏi bằng giọng nũng nịu vắt ra nước, cặp mắt long lanh sáng rực. Avatar của cô ta cực kỳ tốt, ôm trong lòng mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc, không khác gì thân thể người ngoài đời. Nhưng cô lại là Phương Trì. Không những cũng là phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ bị thiếu mất tình cảm.

Phương Trì vừa định đẩy mạnh Akihisa ra, ngay lúc đặt tay lên vai cô ta thì chợt đổi ý. Cô vuốt ve bờ vai mịn màng mềm mại đó, dịu giọng nói: "So với em thì anh có hứng thú với vị khách ban nãy hơn."

Mặt Akihisa thoáng biến sắc, đẩy cô ra, "hừ" một tiếng. Tiếng hừ này là giọng của một người đàn ông trẻ tuổi. Phương Trì hiểu ra, đây là một anh chàng gái gái, thảo nào khoẻ thế, ôm cô một cái cô không nhúc nhích được luôn.

"Vị khách lúc nãy đâu rồi?"

Akihisa ngồi vắt chéo chân ở bên giường, đốt một điếu thuốc lá, đáo trắng mắt lạnh lùng lãng lặng nói: "Đi mua thuốc rồi."

Ánh mắt Phương Tri thoáng run lên, không biết "Shi-tô" đó định giở trò mua thuốc quái gì.

Muốn chọc tức cô hay sao?

Thông qua công năng xuyên không, "Shi-tô" đã đoán ra thân phận quản trị viên của avatar này, nhưng hắn lại không lo bỏ chạy, trái lại còn dụ cô đến một khu vực cấp R như Từ Tình Tuyền, có lẽ là hắn đang hoài nghi quan hệ giữa avatar này và Lacrimosa.

Hắn có ý định phá cái avatar "Shi-tô."

Thuốc. Trong khu vực cấp R thì còn có loại thuốc gì khác nữa. Đương nhiên là thuốc bất hợp pháp. Nó là một dạng bug ở trong Maandala, trên thực tế nó tương đương với việc lợi dụng công cụ MOD để sửa avatar thành một hiệu quả như được chích thuốc kích dục Viagra v.v.. Ban quản trị của Maandala nghiêm cấm loại thuốc này, bởi vì sửa những thiết định của avatar sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cân cân lực lượng. Nhưng Chiba City thì rất đặc biệt, nó là một nơi vàng thau lẫn lộn, mang đậm phong vị mạt thế, truyền thuyết khai hoang của nó thu hút rất nhiều gamer khác nhau trên mấy chủ đề đến để du lịch, trao đổi hàng hoá. Vì độ tự do cao trong khu vực cấp R, nên số lượng giao dịch phi pháp cũng rất cao. Đối với việc xử dụng thuốc trong khu vực cấp R này, ban quản trị đúng là nhắm một mắt mở một mắt. Giống như loại thuốc tăng lực, trà mấy trăm M là có thể để dàng mua được.

Hắn muốn thay đổi cái avatar "Shi-tô" này!

Nếu như avatar của quản trị viên này mà do Lacrimosa điều khiển, thì nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng cô, Phương Trì, thì sao lại tức giận được chứ.

Cô có thể cảm nhận được nỗi tức giận ở sâu dưới đáy lòng, nhưng thuốc ức chế alpha như đặt một tấm kính đục chắn ngang cực lớn. Cô có thể lờ mờ thấy được cảm xúc của mình, nhưng không sao bùng nổ được.

Tiếng bước chân ngoài cửa đang đến gần. "Shi-tô" đã về.

Avatar của Phương Trì nắm chắc công cụ "đóng băng" trong tay. Mọi tài khoản quản trị viên của Maandala đều có công cụ để tạm thời đóng băng tài khoản và quyền hạn để kiểm tra, phòng hờ những hành động bất thường. Tuy nhiên, các đặc quyền này đều bị Maandala nghiêm khắc quản thúc, nếu không được phép trước thì không thể tuỳ tiện đóng băng tài khoản và xâm phạm quyền riêng tư của người dùng.

Nhưng hiện giờ Phương Trì không hơi đâu để lo nhiều như thế nữa.

Cửa phòng 27 chợt mở ra. Avatar cao lớn ngay ngưỡng cửa chính là "Shi-tô."

Ngay giây phút cửa phòng mở ra, Phương Trì để ý thấy xung quanh avatar của "Shi-tô" đang chớp sáng. Khuôn mặt đẹp đẽ của hắn không mang biểu cảm nhưng lại có một vẻ bình tĩnh và đầy mưu tính đáng sợ.

Tiêu rồi!

Phương Trì giơ tay lên đang chuẩn bị xử dụng công năng đóng băng "Shi-tô," sau lưng bỗng bị đẩy mạnh một cái! Cô đã mở lực hồi tiếp lên max, độ nhạy cực cao, cú đẩy đó khiến cho avatar của cô chới với ngã về phía trước, đâm thẳng vô không gian đang chớp sáng của "Shi-tô"!

Cô nghe tiếng cười khanh khách của Akihisa, "Shi-tô" tóm ngay lấy avatar của cô, có vật gì đó bị nhét tọt vào miệng của lốt avatar đó!

Là thuốc!

Một cảm giác khắp người bùn rùn rụng rời. Phương Trì cảm nhận được một sức mạnh đang bóp nặn cô ra khỏi cái lốt, tựa như cô là cái hột đang bị bóp bay ra khỏi thịt non mềm của trái cây. Toàn bộ thế giới trước mắt lập tức khép thành một đường trắng xoá rồi biến mất trong bóng tối.

Phương Trì bị đá rớt khỏi mạng.

Trong đầu cô chỉ còn lại một câu: avatar của cô đã bị "Shi-tô" đoạt mất tài khoản.

Cô chống tay lên tường để giữ thăng bằng, ấn tiếp nút khởi động, thử leo lại lên mạng đăng nhập vào lại trong hệ thống của Maandala. Giữa không trung hiện lên một dòng chữ cảnh cáo màu đỏ chớp chớp nhắc nhở cô:

Người dùng đã đang ở trên mạng.

Mẹ kiếp.

Trong đầu Phương Trì chớp qua một câu chửi thề kinh điển.

Không phải là trong Maandala chưa từng xảy ra mấy chuyện cướp tài khoản, mấy kiểu cướp tài khoản đó thường được gọi là "bị đoạt."

Nhưng ảnh hưởng của chuyện bị đoạt không quá nghiêm trọng. Maandala thông thường sẽ xoá mặt mũi, rồi yêu cầu nạn nhân dùng tính mạch để chứng minh thân phận, cho dù bị đoạt mất avatar đi nữa, kẻ cướp cũng sẽ không có cách nào để đăng nhập, người dùng vẫn có thể lên mạng lần nữa.

Nhưng avatar của quản trị viên thì khác—

Nó vốn không cần phải dùng tính mạch nhận dạng rồi đăng nhập!

Phương Trì thử khởi động lại Maandala rồi đăng nhập vào hệ thống. Vẫn một dòng chữ màu đỏ chớp chớp giữa không trung. Cô thử đăng nhập bằng tài khoản Lacrimosa của mình, hệ thống Maandala lại cảnh cáo cô bằng chữ màu đỏ:

Bạn không thể đăng nhập hai avatar cùng một lúc.

Cô đã hiểu ra.

"Shi-tô," cái tên cướp tài khoản nọ, đã đăng nhập vào tài khoản quản trị viên đó. Nhưng bởi vì bên cửa cô đã không thoát ra khỏi hệ thống một cách bình thường, cho nên ngay cả tài khoản cá nhân cô cũng không đăng nhập lại vào được.

Chắc đây là một bug nữa trong hệ thống của Maandala. Nhưng một bug cấp thấp như thế này sao lại có thể tồn tại chứ? Tức là chuyện này trước nay chưa từng xảy ra bao giờ! Chưa từng có tiền lệ, chưa từng có quản trị viên nào bị đoạt tài khoản!

Phương Trì gọi điện ngay cho Reboot, nhưng mãi không ai bắt máy. Reboot ở trên Maandala quanh năm, cơ bản đã bỏ mặc phương thức liên lạc bằng điện thoại. Huống chi hiện giờ anh ta đang bị sứt đầu mẻ trán với cái lỗ hổng hệ thống kia.

Advertisement / Quảng cáo

Tài khoản của quản trị viên có thể vào được trong back-end của hệ thống để sửa mã nguồn, nếu như một kẻ cướp tài khoản mà muốn lợi dụng tài khoản kiểu này để làm việc xấu, thì rất dễ dàng thành công. Phương Trì chạy ào xuống nhà, gọi một chiếc taxi tới thẳng trụ sở của Maandala. Tên cướp tài khoản này mạnh hơn cô tưởng nhiều.

Cô ngồi trong chiếc xe đang lướt trên đường, nhớ đến ánh sáng chớp chớp quanh người "Shi-tô," biết được rằng kẻ cướp tài khoản đó đã vào được đến trong hệ thống hiển thị của Maandala. Đương nhiên loại xâm nhập này chỉ mới sơ sơ bề mặt thôi, phạm vi bị hạn chế hết cỡ, bởi vì mã của hệ thống hiển thị cơ bản không ai hack vào để sửa đổi được. Rõ ràng là tên cướp đó lợi dụng dùng "thuốc."

Rốt cuộc hắn biết sâu hiểu rộng về Maandala bao nhiêu mới biết cách mượn bug "thuốc" trong Maanala để xâm nhập vào hệ thống hiển thị? Cho dù phạm vi hắn có thể xâm nhập ít ỏi đến bao nhiêu đi nữa, đấy vẫn là một tấm lưới hữu hiệu. Khi avatar của cô rớt vào trong phạm vi thế lực của hắn, tấm lưới cá bé nhỏ ấy cũng đủ để hắn cướp đoạt được một cái avatar không cần phải dùng tính mạch để chứng nhận này.

Hắn đã sớm có ý định cướp đoạt avatar quản trị viên này từ cô.

Cho nên mới nhất định phải là Chiba City.

Nhất định phải ở khu vực cấp R.

Nhất định phải ở Từ Tình Tuyền.

Tên cướp đó, còn tâm cơ hơn cô vẫn tưởng.

Liệu là ai được nhỉ?

Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh sắc nhanh chóng vụt về đằng sau. Hoa hồng đỏ màu, mấy ngày trước còn nở tưng bừng oanh liệt, nay đã tàn hết, lá xanh thì ra rậm rì xanh mướt. Xe taxi phóng như bay trên vành đai cao tốc, toà nhà trông như một bó đuốc lớn đang dần dần tiến vào trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Robin Hood

ngườ dịch: idlehouse

Trong trụ sở của Maandala dậy tiếng hoan hô.

Hệ thống hiển thị, lỗ hổng hệ thống số 20274 và 20275 mang tên "Gương mặt trên trời" đã được hoàn toàn tu sửa. Hệ thống màn hình điện tử huyền thực và hệ thống môi trường trong Maandala đã được khôi phục và hoạt động bình thường, trong thế giới Maandala vô biên vô hạn, những màn hình quảng cáo màu xám chợt sáng lên, bắt đầu phát hình quảng cáo và những nội dung giải trí, bầu trời xám xịt chợt sáng lên, sau khi được khởi động lại thì tặng cho tất cả mọi người có mặt trong game một khoảng không xanh biếc. Người đang chơi game trong Maandala cũng nhau reo hò như điên, tựa như niềm hân hoan sau khi cả thế giới bị cúp điện nay đã lại có điện.

"My Gian Xích phát trực tuyến từ một khu vực sử dụng hệ thống ngôn ngữ chính, nhưng hắn xâm nhập vào nguyên một hệ thống màn hình điện tử và hệ thống môi trường.

"Cho dù người chơi trong khu vực dùng tiếng Trung không xem thấy cảnh My Gian Xích xuất hiện trên màn hình điện tử và giữa trời đi nữa, nhưng tin My Gian Xích hack được vào hệ thống của Maandala nhanh chóng lan truyền. Chúng tôi nhận được rất nhiều thông báo được gửi đến từ các cơ quan an ninh thông tin, bao gồm cục an ninh mạng trong nước, tỏ ý rất quan tâm đến sự kiện liên quan đến an toàn này, yêu cầu chúng tôi mau chóng xử lý.

"Sau khi chúng tôi xác định là không có cách nào để vá xong lỗ hổng trong vòng 3 tiếng đồng hồ ứng phó tình trạng khẩn cấp này, để để phòng trường hợp hacker nào khác cũng xâm nhập vào hệ thống bằng lỗ hổng 20274 và 20275, chúng tôi quyết định tạm thời tắt toàn bộ hệ thống màn hình điện tử cùng với hệ thống môi trường trên mấy chủ.

"Ước lượng tổn thất do lần tắt hệ thống này trực tiếp gây ra là quãng 8.4 tỉ tệ, chủ yếu là tổn thất đến từ mất thu nhập quảng cáo, bồi thường phải chi trả cho các tai nạn thể thao huyễn thực và giao thông huyễn thực v.v. do sự cố này gây ra. Tổn thất gây ra cho các cơ quan và ban ngành như giáo dục, y khoa, quân sự, chính trị vân vân khó ước lượng……"

Advertisement / Quảng cáo

Reboot đang đau khổ viết một báo cáo đơn giản cho Đăng Hoa, vừa viết vừa lệ rơi đầy mặt: chỉ với chuyện này thôi, tiền thưởng cuối năm coi như đi đời nhà ma rồi. My Gian Xích nhất thời tự sướng với chính nghĩa, còn các lập trình viên như anh ta thì tăng ca đại sàn để trả giá giùm.

"Reboot cái tên này, tấm ngầm tầm ngầm, ngầu thiệt!" Gian phòng bé xíu của anh ta bị cả trăm người ùn ùn xông vào, bên ngoài vẫn không ngừng có thêm người kéo tới. Đám người coldfire, La Toàn và những thành viên của phòng thực nghiệm Quang Chi Ký không thường xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời cũng bắt ngờ có mặt trong nhóm.

Mặt Reboot vẫn còn đang đực ra thì đã bị 7-8 cánh tay nhấc bổng tung lên.

"AAAAAAAAAAAAAA!!!" Anh ta sợ độ cao, rú lên như bị thọc tiết, "Tha mạng đi các ông ơi!! Rốt cuộc chuyện gì thế!"

"Còn làm bộ! Cậu lấy tài khoản quản trị viên số 17 lấp sửa được cái lỗ hổng 'Gương mặt trên trời" rồi, ôi cái thằng này, cứ thật!"

"Cái gì?……" Reboot vẫn ngu người, tài khoản quản trị viên số 17, đấy không phải cái avatar cũ rích chả ai dùng sao? Mẹ kiếp, rốt cuộc chuyện quái gì thế này?! "Ô….. Cái này không phải tôi……"

Nhưng đám lập trình viên đang hào hứng đó vốn không buồn để ý đến lời giải thích của cậu ta. Trong Maandala xưa nay chưa từng xảy ra sự kiện lỗ hổng khiến hệ thống bị xâm nhập gây ra ảnh hưởng cực lớn như thế này. Những lỗ hổng trước đây đều được âm thầm phát hiện rồi âm thầm lấp sửa, cái trò My Gian Xích làm lần này đã đè bẹp bọn họ đến nỗi không ai ngẩng đầu lên được. Bây giờ lỗ hổng đã lăng lăng được lấp sửa, bọn họ có thể không ăn mừng sao!

Reboot bị tung lên mấy lần giữa không trung không ngừng gào rú, đuôi mắt bắt được một bóng dáng thiếu nữ nhỏ bé với gương mặt trắng xanh, tóc để xoã vai, không phải Phương Trì thì còn ai vào đây?

Lúc bị rớt trở lại, anh ta vùng vẫy ôm chặt lấy cổ của một đồng nghiệp quen thân: "Mấy ông tha cho tôi đi, mi ăn sáng nay sắp sửa vãng hết ra rồi!"

Coldfire nổng nhiệt nói: "Reboot, tôi đã thu xếp một buổi chia sẻ trong Quang Chi Ký, cậu tới giảng giải cho chúng tôi nghe cách cậu sửa lỗ hổng lần nay nhé!" Khác với những nhân viên xa cách lạnh lùng trong Quang Chi Ký khác, coldfire thích nhất là các hoạt động chia sẻ với nhau trong tổ chức. Có điều lần này La Toàn đứng cạnh anh ta cũng trịnh trọng gật đầu.

"Hả? Em?……" Reboot sắp khóc tới nơi. Đừng nói là anh ta sửa, cho dù anh ta có thật sự sửa đi nữa, ra đứng lớp trước mặt toàn bộ chuyên gia bảo mật thông tin mạng của Quang Chi Ký à—anh ta mới chỉ là một tên nhãi mới chân ướt chân ráo thôi!

"Cuối năm nay cậu sẽ không thiếu tiền thưởng đâu, ít nhất là 80 tháng đấy. Lúc đó phải nhớ mời anh em đi ăn kẻ đấy nhé!" Mọi người đua nhau phụ hoạ, Reboot có lòng muốn nói thật, nhưng không thể nào dám thừa nhận mình đã đưa tài khoản quản trị viên cho người khác mượn, đành bối rối để mặc cho mọi người chúc mừng hoặc trêu đùa.

Khó khăn lắm mới tiễn được hết đám tôn thần đó đi, anh ta ngó quanh thấy không còn ai, vội vàng xông ra kéo Phương Trì vào một căn phòng hút thuốc lá được đóng kín. Lập trình viên thường xuyên thức qua đêm, không tránh được việc phải hút thuốc để cho tỉnh táo, cho nên mỗi tầng lầu trong công ty đều có vài căn phòng hút thuốc. Chỉ có điều nhân viên chế căn phòng đó quá bé, không cửa sổ, không thở được, thường kéo nhau ra chỗ lối thoát hiểm để phì phèo.

"Cái gì? Cậu nói avatar số 17 cũng bị tên giả mạo 'Shi-tô' đó đoạt mất?!" Reboot sắp điên tới nơi, "Nhưng mà những gì đồng nghiệp của tớ nói lúc nãy cậu đã nghe thấy hết chứ? Hiện giờ avatar quản trị viên số 17 đang nằm yên trong nhà kho kìa, sau khi lấp sửa xong hai lỗ hổng 'Gương mặt trên trời' thì đã trở về lại chỗ cũ rồi!"

Hôm bữa Phương Trì bị Reboot thủ tiêu mất quyền ra vào trụ sở xong, lần này phải mất rất nhiều công sức mới nghiệm chứng được thân phận, vào bằng dạng khách tham quan. Sau đó vào đến phía ngoài văn phòng của Reboot thì thấy anh ta đang bị đồng nghiệp tung lên chúc mừng đã sửa xong lỗ hổng, mà kẻ sửa lỗ hổng đó lại là tài khoản quản trị viên số 17 mà cô bị đoạt mất. Tình tiết đột dưng biến hoá khôn lường này cô thật chưa từng ngờ đến.

"Cho nên thật ra cái tên 'Shi-tô' gã kia mới là người sửa lỗ hổng." Reboot rờ cờ cái cằm tròn tron lăng, trầm ngâm. "Mẹ kiếp, hắn một Robin Hood nữa chớ!"

"Tái ông mất ngựa hay là trong họa có phúc gì cũng như nhau, lần này là tớ sai." Phương Trì lắng lặng nói, "Vẫn là vì tớ chưa buông Thịnh Diễm được. Nếu như kẻ đó không dùng avatar của Thịnh Diễm chạy vào Tử Tinh Tuyền, tớ cũng không dễ dàng trúng kế của hắn, để hắn đoạt được avatar."

"Nếu như sự việc đã kết thúc rồi thì không cần nghĩ gì nhiều nữa." Reboot an ủi cô. "Người kia không phải người xấu mà!"

"Làm sao tớ không nghĩ nhiều được?" Phương Trì lẩm bẩm, "Cậu có biết không, sau đó tớ cứ nghĩ, lần đó trong nhiệm vụ truy bắt hồ ly, tại sao tớ lại bị tổ chức Bạch Hạc bắt làm con tin, tại sao Thịnh Diễm chết, có phải là do tình cảm giữa tớ và Diễm Thịnh quá nặng, đã để lộ dấu vết ở đâu đó?"

Sắc mặt của cô u ám nặng nề, "Thì ra tớ là một đứa ngu xuẩn. Thịnh Thanh Hoài đã từng đề nghị với Sử Tranh Vanh, không nên tuyển nữ cảnh vào Cục 19. Bởi vì phái nữ là loài động vật dễ dàng bị vài thưa che mắt nhất khi gặp chuyện liên quan đến tình cảm. Hiện giờ tớ tin rằng ông ấy đã nói đúng."

Advertisement / Quảng cáo

Giọng của Phương Trì chợt trầm hẳn xuống, Reboot hơi chột dạ. Anh ta liếc Phương Trì, rồi lại không dám nhìn vào mắt của Phương Trì. Anh ta biết đây chính là gút mắc trong lòng cô, một gút mắc đối với cái chết của Thịnh Diễm. Nhưng anh ta là người ngoài cuộc, không hiểu rõ nội tình, nhất thời không biết nên nói gì. Chỉ cảm thấy Phương Trì đáng thương, nói: "Đoán bậy bạ cái gì chứ! Cục 19 còn chưa chứng thực chuyện này, cậu mắc mớ gì ôm hết trách nhiệm vào người? Với cả, nếu như lần này người kia không đoạt mất avatar số 17, hiện giờ Maandala không biết còn loạn đến độ nào nữa! Đừng nghĩ gì nữa mà, trời có sụp thì vẫn có anh đây chống giữ cho cậu!"

Reboot chính là loại người vừa lành thương đã quên đòn đau, lỗ hổng vừa sửa xong lại bắt đầu nói chuyện hùng hồn. Phương Trì bị khói thuốc làm sặc, ho lên vài tiếng, cặp mắt hẹp dài đã bắt đầu hơi đỏ lên, song lại hít mạnh vào một hơi. Cô không hề nghiện thuốc, xưa giờ hễ hút cũng chỉ là để phối hợp diễn kịch. Nhưng lúc này đây trong lòng cô trống vắng cô quạnh, chỉ còn có thuốc là đủ khiến cô giải sầu.

"Có thể liên tiếp cướp được 2 avatar, rồi trong một quãng thời gian ngắn ngủi đã có thể sửa được hai lỗ hổng kia, cậu cảm thấy hiện giờ còn bao nhiêu người sống có thể làm được?" Phương Trì hỏi.

"Ngoài Đằng Hoa ra, tớ cảm thấy trong nước không có đến 10 người." Reboot quả quyết. "Sau khi My Gian Xích hack vào, những đại thần trong phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ như coldfire, La Toàn đều tham gia sửa lấp, nhưng không giải quyết nổi. Có thể thấy người kia không chỉ là một đại thần bình thường nữa rồi."

"Mười người nào?"

"Mấy dân ngoại quốc như Wither thì không tính. Lần trước cậu có nhắc đến việc anh ta viết chữ Trung, tạm thời chúng ta có thể cho rằng anh ta là người Hoa."

Phương Trì gật gù, chấp nhận điều kiện loại trừ này.

Reboot lật tay, đếm từng tên một:

"Sin, Guest – T.N.T – Creeper trong Ba Chàng Ngự Lâm, Thiên Hành Kiện trong Liên Minh Hồng Khách, Bánh Bao Nhận Ta Một Đớp trong studio Cambrian, SG Giáo Chủ trong phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ của bọn tớ —- nhưng mà ổng đã đi Châu Phi với Đại Papa mất rồi, lần này chắc chắn không phải ổng."

"Bảy người rồi. Ba người còn lại thì sao?"

Reboot làm một vẻ mặt bất lực, "Đương nhiên là ông Thịnh Thanh Hoài với lại Hồng Cẩm Thành trong Cục 19 của bọn cậu chứ gì nữa. Nhưng tính chất bảo mật của Cục 19 cao, có nhân vật đại thần nào khác thì tớ cũng không biết được. Người cuối cùng, ừm, tớ cảm thấy My Gian Xích cũng có thể làm được, nhưng mà cũng không đến độ mà hắn tự phá xong tự sửa chứ hả……"

Phương Trì gật đầu. Cô rất muốn nói, Creeper đã mất rồi, nhưng nghĩ kỹ lại, đâu có chứng cứ xác định gì, cho nên không nói ra.

Cô bảo: "Mấy người này đều là gamer cấp thượng thừa trong Maandala đúng không."

Reboot gật đầu, đáp: "Bất kể là My Gian Xích hoặc tên cướp tài khoản, đều rất quen thuộc với mũ thời thượng cổ của Maandala. Nghe nói lúc ban đầu khi Maandala còn chưa là Maandala, chỉ có quãng 100 người chơi thử, những tay beta này đã trải qua một thời kỳ rất ngắn lúc toàn bộ mũ được để mở, cho nên chắc là vào lúc đó họ đã tiếp xúc được với mũ nguồn của Maandala."

"Nếu nói như thế……" Phương Trì bắt đầu trầm ngâm, "Cậu không cảm thấy My Gian Xích vô cùng đáng sợ sao? Đã là lỗ hổng thời thượng cổ thì chứng tỏ anh ta đã biết từ trước khi Maandala còn chưa chính thức được thành lập, nhưng mãi không báo lỗi cho các cậu biết ở trong diễn đàn báo lỗi để mà các cậu biết đường vá, mà lại chọn thời cơ như hiện giờ, lợi dụng lỗ hổng để hack hệ thống, tạo thành một ảnh hưởng cực kỳ nào động."

Reboot nghĩ ngợi cẩn thận, không khỏi rét run, nói: "Cha nội My Gian Xích này, cậu nói xong tớ thấy tà ác dễ sợ. Rốt cuộc là người tốt hay người xấu đây?"

Phương Trì lắc đầu. "Không rõ nữa. Nhưng có thể chắc chắn rằng người cướp tài khoản không phải kẻ địch."

"Có thể sửa chữa lỗ hổng nhanh như vậy thì rõ ràng cũng biết sự tồn tại của cái lỗ hổng này từ xưa. Mà người cướp tài khoản đó cũng đâu báo lỗi ở diễn đàn báo lỗi đâu?"

"Nhưng mà anh ta không lợi dụng cái lỗ hổng đó, mà là sửa chữa nó."

Reboot im. Phương Trì cũng chìm trong im lặng. Cô ngó sơ một lượt tên của những gamer từng chơi beta trong danh sách Reboot gửi cho cô, nhưng không có tên nào khiến cô này sinh linh cảm.

Advertisement / Quảng cáo

Ban đầu cô tin chắc rằng người xâm nhập avatar của Thịnh Diễm hẳn là có liên quan rất lớn đến cái chết của Thịnh Diễm, thậm chí còn là một trong những hung thủ. Nhưng hiện giờ trông có vẻ như là tay cướp tài khoản này cũng không biết gì về cái chết của Thịnh Diễm cả. Con đường điều tra kẻ thao túng phía sau cái chết của Thịnh Diễm thông qua tên cướp tài khoản mà cô đã định trước đây, chỉ e rằng đã đứt tuyến.

"My Gian Xích, người cướp tài khoản. Hai người này đều rất kỳ lạ." Reboot lẩm bẩm.

Nghe Reboot nói vậy, Phương Trì chợt nghĩ đến một người.

——Tôi muốn điều tra một người.

——Ai?

——My Gian Xích.

Phương Trì liếc đồng hồ treo trên tường phòng hút thuốc, giật mình, "Tiêu rồi."

"Gì?"

"Hẹn đi lấy 'hạt giống' Rạn Băng, trễ hẹn mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Quạ

người dịch: idlehouse

Hẹn gặp mặt Tạ Vi Thời, là ở một quán cà phê mang tên Paradiso đối diện với thư viện của Yến Đại.

Tạ Vi Thời không chịu cho cô số di động, cũng không cho cô bất cứ phương thức liên lạc nào. Phương Trì không muốn để lỡ cơ hội gặp mặt anh ta, chạy thẳng từ cổng trường tới Paradiso. Cô vừa mới "bệnh nặng" xong, lúc đến Paradiso đầu đã nhễ nhại mồ hôi, vừa đúng 8 giờ tối, bên ngoài đã tối hẳn. Nhưng vị trí hẹn sẵn với Tạ Vi Thời ở cạnh bốn cây dây nhện phía trong quán lại vẫn trống hoác. Phương Trì nhìn quanh nguyên cái quán Paradiso tìm, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tạ Vi Thời. Cô cứ thế đứng đợi hết 5 phút. Năm phút sau cô bắt chợt xoay người, định rảo bước rời đi, thì đâm thẳng đầu vào một người đàn ông. Lồng ngực người này rất rắn, đầu cô vốn đã có vết thương, đâm vào xong liền nổ đom đóm mắt. Trông đồ đang mặc, áo phông quần tây đơn giản, không giấu được vóc dáng cao dong dỏng, trên người thoang thoảng mùi hương bạc hà.

Là Tạ Vi Thời.

Anh ta đứng sau lưng cô từ lúc nào? Im hơi lặng tiếng, cũng không nói gì, cứ đứng đó đợi cô làm trò hề? Phương Trì định nổi nóng, vừa ngước lên liền không nói được gì nữa. Lần đầu tiên trông thấy một mũi anh ta lúc không đeo khẩu trang.

Mắt đẹp, môi mỏng, mũi cao, khoé mép hơi vểnh, giống như đang mỉm cười, nhưng Phương Trì biết anh ta không phải đang cười. Lúc anh ta cười, hai con mắt sẽ cong lên theo. Tuy đã từng nhìn thấy ảnh trong hồ sơ của anh ta, nhưng lúc tận mắt thấy được mặt mũi anh ta, Phương Trì vẫn bị bất ngờ. Anh ta rất khôi ngô, nhưng không chỉ có vậy, nhưng không chỉ lọt bất mắt như kiểu của Thịnh Diễm. Phương Trì rất khó hình dung được cảm giác ấy, nó như cây lá xanh trong rừng ban sớm. Trong nét đẹp lớn vớn hơi nước và lãng đãng sương mù. Phương Trì dời ánh mắt, một góc trong tầm nhìn vẫn thấy được hình như anh ta cũng đồng thời dời ánh mắt đi chỗ khác.

Trong quán cà phê rất ồn ào, nhiều sinh viên hẹn gặp nhau để thảo luận bài tập. Ba, bốn du học sinh da trắng cười cười nói nói đi ngang, làm cho cô bé nhân viên phục vụ mang tạp dề đen bị ép phải dạt qua chỗ Phương Trì để nhường lối. Tay cô bé đang bưng một cái khay với mấy ly cà phê nóng bốc khói, trọng tâm vừa bị lệch, ly cà phê liền trượt qua một bên, trông như sắp đổ lên người Phương Trì.

Tạ Vi Thời kéo Phương Trì một cái, giơ tay lên chắn, dùng cánh tay ngăn những chiếc ly cà phê rung rinh sắp đổ. Cô bé nhân viên cuống quít giữ cho thăng chiếc khay, những ly cà phê không rớt xuống đất, nhưng sánh hết ra ngoài, hắt đầy lên cánh tay của Tạ Vi Thời. Huy hiệu hình tam giác trước ngực cô bé ghi hai chữ "Thực tập." Cô bé nhất thời sợ cứng người, không biết nên làm gì, chỉ gập mình 2 cái liên tiếp với Tạ Vi Thời, không ngừng nói: "Em xin lỗi! Em xin lỗi!"

Tạ Vi Thời tỏ ý không sao. Phương Trì rút vài miếng giấy lau ở bàn, lau cà phê trên cánh tay cho anh ta. Tạ Vi Thời xắn tay áo, căng tay săn chắc hiện ra, cùng vài vết sẹo nhạt màu, vết thương do lần trước chắn chai bia vỡ cho cô. Da cánh tay đã bị phỏng đỏ ửng, nhưng may sao không nổi bọc nước. Ngón tay cô đặt lên cánh tay của Tạ Vi Thời, cách lớp giấy mỏng, Tạ Vi Thời thoáng sững người, rút giấy ra khỏi tay cô, khẽ nói: "Để tôi tự làm đi."

Tay của Phương Trì dừng giữa không trung, ngước mắt nhìn Tạ Vi Thời, rồi thả tay xuống.

Tạ Vi Thời có vẻ nhận ra kiểu xa cách, cự tuyệt lẫn nhau này đều khiến cả hai bối rối, nói:

"Tôi không có ý gì. Một mình quen rồi, không quen có người khác giúp cho lắm."

Phương Trì nghe vậy đuôi mắt hơi nhếch lên, thản nhiên nói, "Sau này anh sẽ từ từ quen."

"?"

Tạ Vi Thời lấy làm lạ, liếc cô một cái. Ngay lúc đó có một nhân viên phục vụ cũng mang tạp dề đen, hơi lớn tuổi hơn một chút, dắt cô bé nhân viên lúc nãy gây hoạ kia tới. Trên đường đến, cặp mắt đen long lanh của cô nhân viên lớn không ngừng nhìn khắp người Tạ Vi Thời, nhìn thêm mấy lần nữa rồi mới lịch sự lễ phép mỉm cười với Tạ Vi Thời, nói:

Advertisement / Quảng cáo

"Xin lỗi anh, cô bé đàn em này mới gia nhập đội ngũ hôm nay, chưa quen thuộc với nơi này lắm. Em và em ấy xin được tạ lỗi cùng anh." Nói đoạn kéo cô bé nhân viên thực tập kia, hai người đồng loạt khom mình.

Tạ Vi Thời nói: "Ô khách sáo rồi."

Huy hiệu của cô nhân viên lớn là hình ngũ giác, trên đó viết "Phó quản lý." Trông cô ta cũng có vẻ như là sinh viên, độ 23,24 tuổi, giống như nghiên cứu sinh. Cô nhân viên lớn một đẹp tướng cũng đẹp, trong Yến Đại chỉ ít chắc cũng thuộc hạng hoa khôi học viện. Cô ta ra ý cho cô bé thực tập quay vào trong, rồi lại nhiệt tình hỏi han: "Anh bị phỏng có sao không ạ? Hay là đi bệnh viện khám một chút đi ạ? Tiền thuốc men để chỗ bọn em chi trả."

Tạ Vi Thời nói: "Không cần đâu, không sao."

Cô bé đó nói chưa dứt lời đã bị anh ta từ chối ngay lập tức. Phương Trì chậm chạp nghĩ, lúc nãy những gì anh ta nói chắc là sự thật.

Cô bé nọ vẫn chưa sòn lòng, lại cười tươi tắn nói: "Anh bị phỏng ở chỗ quán của bọn em, em áy náy lắm ạ. Hay là để quán em tặng cho anh một tấm thẻ hội viên nhé? Sau này anh ghé chỗ bọn em uống cà phê thường xuyên, có thể trừ 60% cho anh."

Phương Trì cúi đầu mím môi, nhìn cây dây nhện xanh um tươi tốt trên tường. Cô nhân viên này thông minh phết, làm thẻ hội viên thì phải cho số điện thoại, lấy được số điện thoại rồi thì nước chảy thành sông. Chỉ có điều chắc chắn cô bé sẽ bị thất vọng. Xét cho cùng, bản thân cô đôi hoài bẩy lâu nay vẫn đâu có lấy được cách thức liên lạc nào.

Ý như rằng, cô nghe thấy Tạ Vi Thời đáp: "Cảm ơn, không cần đâu, tôi không ghé thường xuyên."

Cô bé kia vẫn nhỏ nhẹ mềm mỏng tiếp tục tìm cách thuyết phục anh ta, liền nghe Tạ Vi Thời ngắt lời:

"Cô làm thẻ cho cô ấy đi, làm y chang ấy." Phương Trì nhận ra anh ta đang nói về mình, không khỏi buồn cười. Cô bé kia qui nhiên leo lên lưng hổ xong khó xuống, mà lại ngại đâu dám nói ra rằng mình muốn xin cách thức để liên lạc với Tạ Vi Thời, đành quay qua Phương Trì nói: "Vậy cảm phiền quý khách để lại phương thức liên lạc ạ."

Chơi "quý khách" chứ không phải là "chị," vô cùng khách sáo, quả nhiên khác hẳn cách đối đãi Tạ Vi Thời.

Phương Trì lấy ra một tấm thẻ cho cô kia xem, nói: "Tôi có."

Thẻ của cô rất cũ, làm từ hồi cô còn học dưới Yến Đại, đường viền quanh logo của Paradiso đã bị mờ hết. Đây là loại thẻ nạp tiền bình thường, không phải thẻ chiết khấu.

Cô kia nói: "Vậy…… để miễn tính tiền cho hoá đơn của hai vị hôm nay đi vậy."

Phương Trình đang định trả lời, liền nghe Tạ Vi Thời nói: "Lần sau đi." Anh ta nhìn Phương Trì một cái, "Lần này xong rồi, cô ấy mời tôi. Cho một ly cà phê Mỹ, một ly nước đu đủ ép, không bỏ đá."

Cô kia nghe nói có lần sau, mắt liền sáng rỡ: "Vâng, tên em là Tí Tư, tối cuối tuần luôn có mặt, anh đến thì nhớ trực tiếp tìm em."

Tạ Vi Thời mỉm cười gật đầu.

Phương Trì: "Tôi mời anh hồi nào?"

Tạ Vi Thời cười: "Cô chưa từng nói."

Phương Trì nhướn cặp mày: "Vậy sao mới rồi anh nói tôi mời anh?"

Tạ Vi Thời: "Tôi không có tiền."

Phương Trì: "……"

Cà phê Mỹ và nước đu đủ được nhanh chóng bưng lên. Phương Trì và Tạ Vi Thời cùng đưa tay ra lấy ly cà phê Mỹ, tay Phương Trì chạm trúng tay Tạ Vi Thời, rụt về lại theo phản xạ, Tạ Vi Thời liền thuận lợi lấy được ly cà phê.

Phương Trì: "……"

Tạ Vi Thời tỉnh bơ, nói: "Cô vẫn chưa ăn tối đúng không? Bụng đói uống cà phê không tốt, gọi nước đu đủ chính là cho cô đó."

Phương Trì hết nói gì được. Nguyên ngày hôm nay bận bịu hỗn loạn lạ thường, có lo hối hả chạy đến, sợ để lỡ cuộc hẹn này sẽ không dễ dàng tìm lại được Tạ Vi Thời nữa, nên đúng là đã bỏ thẳng bữa tối.

Tí Tử đưa tới một mảy tính bảng để thanh toán hoá đơn tại chỗ cho Phương Trì nhá thẻ, thanh toán xong xuôi. Phương Trì nhấp nước đu đủ, đậm mùi, ngọt thanh, uống vào đến bụng mang cảm giác "mượt" và dễ chịu. Tạ Vi Thời đang nghịch di động.

Phương Trì hỏi: "Có đem u-disk tới không?"

Tạ Vi Thời mỉm cười nhàn nhạt một cái.

Anh ta nói: "Cái đó phải xem coi cô có đem theo tài liệu mà tôi muốn không."

Phương Trì nói: "Anh cũng đừng được đằng chân lân đằng đầu, hạt giống của Rạn Băng cũng không phải chỉ mỗi mình anh có."

Tạ Vi Thời vẫn mang ý cười nhàn nhạt: "Nhưng thứ tôi muốn, chỉ có cô mới có thể cho tôi được."

"……"

Ý trong lời nói của anh ta là, vì vậy tôi không ép cô thì còn đi ép ai.

Phương Trì cảm thấy nói chuyện với cha nội này, cho dù có dùng thuốc ức chế alpha, cũng khó giữ được bình tĩnh.

Phương Trì lấy ra một cái u-disk trong túi xách, đặt lên bàn: "Thứ anh muốn đều nằm ở trong này."

Tạ Vi Thời quét mắt qua cái u-disk đó, nói: "Lần trước đã thương lượng rồi mà, tôi muốn tài liệu bằng giấy."

"Mang giấy thì phải cả trăm trang, rất hại môi trường."

"Cô dùng font số năm, in không cách dòng, lề xung quanh chọn số nhỏ nhất, in cả hai mặt, tôi tin rằng in được vừa 30 trang. Sử Tranh Vanh không thích báo cáo dài dòng, tài liệu của Cục 19 thường rất ngắn gọn. Hiện giờ cô có thể tới quán in để tin, mỗi trang 10 xu."

"Tài liệu bí mật thế này của tôi, đem ra quán in không an toàn."

Tạ Vi Thời nhìn Phương Trì, mỉm cười. Phương Trì cảm thấy trong nụ cười của anh ta mang ý gì đó rất đậm, không hiểu được.

"Thôi để tôi nói thẳng đi, tài liệu trong này của cô, chắc chắn là đồ giả."
Advertisement / Quảng cáo

"Tại sao?"

"Vì phong cách làm việc của cô, cho dù có thật sự đưa, thì làm sao có thể đưa cho tôi văn bản dạng điện tử? Không sợ tôi phát tán à?"

Phương Trì cười "Ha" một tiếng, "Đừng tự cho là mình thông minh, cho dù tôi đưa cho anh bản in, anh đem scan hoặc chụp hình thì cũng không phải có thể phát tán được sao?"

Tạ Vi Thời cũng cười: "Scan hay là chụp hình đều có thể tra ra thông tin về thiết bị sử dụng. Hiện giờ thiết bị điện tử đều bắt người dùng phải đăng ký, thủ đoạn Cục 19 hay dùng này, Tí nào tôi không biết à?"

Phương Trì chau mày. Cái gã Tạ Vi Thời này, quả là suy nghĩ rất tỉ mỉ.

Cô hơi ngừng một chút, Tạ Vi Thời biến phòng đoán của mình không sai. Anh ta đan hai tay ngay phía sau ót, tựa lưng ra ghế, ung dung nói:

"Vừa khéo, tôi cũng không mang."

"……"

Phương Trì muốn cho anh ta một ngón giữa, coi bộ hôm nay cả hai người đều định bịp nhau. Cô chậm chạp uống nước đu đủ, hỏi: "Tạ Vi Thời, tài khoản trong Maandala của anh, anh có thể nói cho tôi biết được không?"

Tạ Vi Thời cười nhạt: "Tôi không dùng Maandala."

Phương Trì cười khẩy: "Không dùng Maandala thì làm sao điều tra My Gian Xích? Anh tìm tôi, đòi tài liệu về nhiệm vụ Truy tóm hồ ly và Thịnh Thanh Hoài, My Gian Xích chỉ là một cái mũ đúng không?"

Tạ Vi Thời cười nhạt, đáp: "Không thể cho biết."

"Tạ Vi Thời, chúng ta có cách nào bàn chuyện hợp tác đàng hoàng được không?"

Tạ Vi Thời cười cười, tung ánh mắt về phía Phương Trì: "Ngay cả người ngồi trước mặt tôi cũng không rõ là ai, làm sao bàn chuyện hợp tác?"

Anh ta vẫn nghi ngờ cô.

Đầu mày Phương Trì hơi nhíu: "Anh đã tra được đến cả hồ sơ của tôi, sơ yếu lý lịch rõ rành rành, cái gì gọi là không biết tôi là ai?"

"Thì chính vì quá rõ, trái lại khiến người ta cảm thấy không thật."

Tim Phương Trì đập mạnh một cái. Sơ yếu lý lịch của cô là một tay Sử Tranh Vanh chế biến. Thật giả ảo thực lẫn lộn, bản thân cô cũng đã rà soát một lần, ngay cả hình ảnh cũng là ngụy tạo, chụp lại bộ dạng cô hiện giờ, tất cả mọi chi tiết không để chút sai sót, nhìn không ra được bất cứ sơ hở nào.

Tạ Vi Thời đang làm bộ thử cô, hay là có chứng cứ nắm chắc?

"Tôi không hiểu ý của anh." Phương Trì nói thẳng.

Tạ Vi Thời hỏi: "Sau khi cô tốt nghiệp thì luôn ở lại trong trường làm việc?"

"Không sai."

"Luôn làm việc ở Yến Đại?"

"Đúng." Phương Trì trả lời ngắn gọn. Cô đã liệu trước mọi câu trả lời cho tất cả câu hỏi có thể bị hỏi, ví dụ như tại sao chưa ai thấy mặt cô bao giờ? Bởi vì hồi cô đi học thì ở bên ngoài, rất ít giao tiếp với sinh viên trong trường, mà nhân viên quản lý hồ sơ thì cơ bản không tiếp xúc với ai. Thậm chí trong quãng thời gian cô không có mặt ở trường, lịch sử quẹt thẻ làm việc của cô vẫn được ngụy tạo, ở khía cạnh này sẽ không có sơ hở nào.

"Không hẳn là thế. Từ tháng Giêng năm 2016 cho đến tháng Tư năm nay, cô hoàn toàn không có mặt ở trường."

Thế mà anh ta lại có thể đoán ti mi đến như vậy, hơn nữa chính xác đến như vậy! Phương Trì kinh ngạc, nhưng huấn luyện bao năm khiến cô không tỏ bất cứ thái độ nào. Cô tiếp tục tỉnh bơ nhấp nước đu đủ, nói một cách khinh miệt: "Có vẻ như anh hiểu tôi còn hơn cả bản thân tôi."

Tạ Vi Thời đứng lên, cười cười: "Vậy thì thật sự không có cách nào hợp tác rồi."

"Đợi chút." Phương Trì cũng đứng dậy, "Nói xem, cớ sao anh biết trong quãng thời gian đó tôi không có mặt ở trường."

"Lịch sử quẹt thẻ ở đây của cô." Tạ Vi Thời xoay xoay di động. "Lúc này có quẹt thẻ, tôi dùng cái di động này để đọc hệ thống quản lý hội viên của Paradiso. ——Xin lỗi, hệ thống thông tin của quán cà phê này quá dễ hack.

"Cô có thói quen uống cà phê. Bắt đầu từ năm 2011, gần như ngày nào cũng đến đây mua cà phê. Nhưng lịch sử quẹt thẻ của cô, từ tháng Giêng năm 2016 tự dưng bị đứt đoạn, mãi cho đến tháng Tư năm nay, mới bắt đầu lác đác khôi phục."

Phương Trì nhìn Tạ Vi Thời một lúc, phì cười, đưa tay ra với anh ta: "Cựu nhân viên cục an ninh mạng, Phương Trì."

Tạ Vi Thời bắt tay một cái với cô: "Tạ Vi Thời, quạ."

Phương Trì hiểu "quạ" có nghĩa là gì. Đây là cách gọi một kiểu hacker. Quạ lang thang trong web chàm, nhận nhiệm vụ có trả thù lao từ chủ nhân, giống giống như người săn lấy tiền thưởng. Rất nhiều hacker luôn giữ tên mạng của mình, mục đích là chờ cơ hội phất lên trong một ngày liền có thể thiết lập uy danh trên thế giới, thậm chí vang danh giữa lòng quần chúng. Quạ thì ngược lại, bọn họ giấu tên, mục đích chỉ là tiền thưởng đến từ kim chủ. Tiền thưởng không được quyết định bởi tên tuổi họ, mà tuỳ thuộc vào độ khó của nhiệm vụ.

Tạ Vi Thời hỏi: "Lần trước gặp cô ở tang lễ, cô quen Thịnh Diễm và Mai Đỗ Sa?"

Phương Trì đáp: "Quen."

"Nếu như nói, cô rời trường để gia nhập cục an ninh mạng, vậy thì thời gian cô gia nhập trùng với thời gian Mai Đỗ Sa vào cục an ninh mạng."

Phương Trì nói: "Tôi và Mai Đỗ Sa đều là nữ cảnh viên được cục an ninh mạng tuyển, trong nhiệm vụ Truy bắt hồ ly tiếp nhận công việc trong hai đội khác nhau. Tôi may mắn hơn một chút, chỉ bị thương rồi rút lui."

Tạ Vi Thời gật đầu.

Phương Trì nói: "Đã ngả bài rồi, vậy thì tiếp tục giao dịch này đi vậy. Tôi tới thư viện in tư liệu ra cho anh, anh về lấy hạt giống của Rạn Băng cho tôi, nhé?"

Tạ Vi Thời suy nghĩ một chút, "Được."

Phương Trì xoè tay ra: "Anh phải đặt cọc di động của anh cho tôi."

"Tại sao?" Anh ta hỏi.
Advertisement / Quảng cáo

"Anh quá giảo hoạt." Phương Trì cười, "Lỡ may anh không quay lại thì làm sao tôi tìm được anh? Còn không thì anh đặt cọc bằng thẻ tín dụng của anh cũng được."

Nghe cô lại nhắc đến thẻ tín dụng, Tạ Vi Thời cũng phì cười. Khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Phương Trì chợt bị hoa cả mắt.

Anh ta nghĩ ngợi, rồi đưa di động cho Phương Trì.

Phương Trì cầm nó trong tay nhìn ngắm, bấm nút "home." Màn hình sáng lên, nền khoá là một màu đen, hiển thị khoá được thiết lập bằng vân tay.

"Không sợ tôi giải được á?" Cô cười. Bản thân cô cũng không phát hiện ra gương mặt xanh xao của mình liền linh động hơn hẳn.

"Cô mà thử thì nó sẽ nổ."

Tạ Vi Thời nghiêm túc đáp. Phương Trì phá lên cười. Họ cùng nhau ra khỏi quán cà phê Paradiso, bên ngoài trăng vương khắp lối, phủ trên đất như thuỷ ngân, vừa tĩnh lặng vừa mỹ lệ. Thư viện nằm bên kia đường đèn đuốc sáng trưng, nằm dưới ánh trăng và giữa rặng thông xanh, trông rực rỡ lộng lẫy như một đền thánh. Hai người trông thấy phong cảnh như thế này, không hẹn cùng dừng bước.

"Chúng ta nhập học cùng năm ấy nhỉ?" Phương Trì hỏi.

"Phải." Tạ Vi Thời gật đầu.

Bỗng dưng rưng rưng cảnh còn người mất. Bất kể là cô, Tạ Vi Thời, hoặc Thịnh Diễm đi nữa, lúc nhập học chỉ là những thanh thiếu niên ngây thơ. Nào ai biết mười năm sau, lại là một cảnh như thế này. Thế giới ấy chưa hề thay đổi, chỉ là những gì họ gánh vác đã thay đổi.

"Tôi chờ anh ở đây." Phương Trì nói. Tạ Vi Thời gật đầu, rời đi một mình dưới bóng đêm.

Phương Trì đi loanh quanh dưới lầu thư viện. Cô không muốn phí phạm sự yên tĩnh trong bóng đêm này. Tư liệu của vụ án từ trung tâm nghiêm cứu thì cô không thể thật sự đưa cho Tạ Vi Thời được, cô vẫn phải nghĩ cách.

Ngay lúc đó, chiếc di động Tạ Vi Thời để lại chợt đổ chuông, tên trên màn hình là "DF."

Phương Trì không định bắt thay cho Tạ Vi Thời, nhưng chuông đổ liên hồi. Giữa chừng có ngưng một lần, rồi lại vang lên không ngừng nghỉ.

Cuối cùng Phương Trì kéo nút qua bên "nhận cuộc gọi." Trong máy là một giọng nữ cao vút rồi rít đang hét: "Tạ Vi Thời! Con mẹ anh mau tới cứu em ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đen

người dịch: idlehouse

Lúc Tạ Vi Thời quay lại thư viện, đã qua giờ đóng cửa, cả toà nhà tối om, đương nhiên Phương Trì không thể nào ở bên trong. Tạ Vi Thời ghé quán cà phê Paradiso, cũng không thấy bóng dáng của Phương Trì. Chàng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng. Phương Trì khăng khăng bám riết cái hạt giống của Rạn Băng, chắc không đến nỗi lừa lấy một cái di động của chàng rồi chơi trò mất tích. Phương Trì khác với chàng. Chàng có thể mất tích một cách gọn đẹp, Phương Trì lại là một chuyên viên lưu trữ trong trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, chạy đường nào cũng để lại tông tích.

"Ơ, anh lại quay lại nữa à?" Tì Tư gặp mặt chàng lần nữa, mừng rỡ. "Tìm cái chị ban nãy ạ?" Cô ta đã sớm nhận ra, quan hệ giữa Tạ Vi Thời và cô gái kia không thân thiết lắm, chắc chắn không phải là quan hệ bạn trai bạn gái.

Tạ Vi Thời gật đầu, "Cô thấy cô ấy không?"

"Dạ không. Anh chị rời quán xong không thấy chị ấy quay lại nữa." Tì Tư khẳng định.

"Cho tôi mượn di động một chút được không?"

Advertisement / Quảng cáo

Người khiến tâm rung rinh lại tìm cô ta mượn di động, Tì Tư đương nhiên cầu còn không được, mở khoá máy đưa ngay cho chàng.

Tạ Vi Thời gọi thẳng vào số di động của mình. Máy nhanh chóng được bắt, nhưng điều khiến chàng bất ngờ là, người bắt máy không phải Phương Trì mà là Đinh Phi Phi.

"A lô? Ai đó?" Giọng của cô nhỏ vô cùng bất an.

"Anh đây, Tạ Vi Thời."

Đầu bên kia, Phi Phi đó mất lên, bắt đầu la loa: "Tạ Vi Thời anh đi đâu mất tiêu thế hả! sao lại để cho một cô gái bé xíu xiu tới đây cứu em chứ?" Đương nhiên Phương Trì không hẳn là bé xíu xiu, chỉ có điều trong quãng thời gian điều trị cho cô, Cục 19 đã sửa tướng mạo của cô, rồi sẵn khung xương của cô vốn nhỏ, nên trông còn nhỏ tuổi hơn cả Đinh Phi Phi. Tạ Vi Thời không có hơi sức để tranh luận về tuổi tác của Phương Trì, hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Lút Cán lại tìm ra em, lần này nhất định bắt em phải xem Rạn Băng, em không xem, bọn nó đánh em! Em bỏ chạy, chúng nó đuổi theo! Em núp một chỗ gọi cho anh, xong cô bé kia chạy tới! Cô bé đó đưa di động của anh cho em, kêu em chạy xa ra. Em lén xem, cô bé đó đánh cừ thật! Năm sáu thủ hạ của Lút Cán mà cũng đánh sấp mặt!"

"Rồi sao?" Tạ Vi Thời cảm thấy cô nhỏ nói quá chậm, sốt ruột gặng hỏi.

"Lút Cán lại gọi thêm mấy đứa nữa tới, đều những tay đánh đấm to con! Cô bé kia đánh một hồi lâu không chống đỡ nổi nữa, bị bọn nó bắt mất rồi. Em sợ quá em chạy đi tìm người giúp, xong anh……"

"Sao em không gọi cảnh sát!" Tạ Vi Thời bị cô nhỏ làm nổi nóng, Phi Phi nói một cách oan ức: "Em đâu dám đâu… Lỡ cảnh sát tra ra anh thì phải làm sao?"

"Em đúng là——" Tạ Vi Thời cũng không biết phải nói với Phi Phi thế nào nữa, bất lực thở dài, hỏi rõ vị trí của Phi Phi, rồi cúp máy.

"Cảm ơn." Chàng vội vàng cảm ơn Tì Tư rồi rảo bước ra khỏi Paradiso, vừa rời cửa, bước rảo nhanh liền biến thành bước chạy. Tì Tư ngẩn ngơ dõi theo bóng lưng của chàng, một cô gái khác sáp đến gần, nói: "Đây là một nam sinh có một câu chuyện riêng đấy."

Tì Tư hoi đó một, cô gái kia là người ngoài cuộc tỉnh táo, lanh trí bảo: "Mau nhìn lịch sử cuộc gọi, số điện thoại kia nên giữ lại, sau này còn có thể tìm được người ta chứ."

Tì Tư vội mở lịch sử cuộc gọi ra nhìn, nào ngờ số cuối cùng lại vẫn là số cô ta gọi trước đây. Cô nhỏ nhất thời kinh ngạc, lẽ nào trong chút thời gian ngắn ngủi đó chàng đã xoá mất lịch sử cuộc gọi của bàn thân chàng? Cô gái bên cạnh cũng trông thấy, tặc lưỡi, "Đúng là một nam sinh có câu chuyện riêng. Thật không ngờ đại mỹ nữ Tì Tư của chúng ta dăm lần mấy lượt không cưa được một người."

……..

Phương Trì bị Lút Cán dẫn một mớ mười mấy người lòi vào một nhà kho bị bỏ hoang.

"Con này nom cũng xinh phết, non mềm chảy nước. Hay là để anh em ta lôi nó ra——" Tên nói làm một cử chỉ tà ác. Bọn chúng vẫn còn dè chừng Phương Trì, hai tên to xác tóm cánh tay của cô đè dưới đất. Một tên bước đến nâng cằm cô lên, nhéo nhéo hai mi trắng nõn của cô. Sàn nhà kho dơ dáy bụi bặm, mái tóc dài tươm tất của cô đã bị làm cho rối bù.

Phương Trì nhắm mắt, không lên tiếng. Cơ thể xác thịt này cô cũng không luyến tiếc gì, nếu có thể kéo dài thời gian thêm một chút, cô cũng có thể trút bỏ nó. Đối với cô mà nói, đây là thứ sớm muộn rồi cũng phải buông bỏ. Chẳng qua cô chỉ tạm thời trú ngụ ở trong nó một thời gian ngắn ngủi mà thôi. Trước khi tìm ra Đinh Phi Phi, cô đã dùng di động của mình gọi cảnh sát, nhưng chờ cảnh sát tìm được đến đây từ chỗ ấu đả, thì e rằng cũng phải mất mười mấy hai mươi phút. Cô chỉ cần phải chịu đựng được qua mười mấy hai mươi phút đó.

Advertisement / Quảng cáo

Đầu của cô bị kéo giật lên, nút áo phía dưới cổ bị đứt hai chiếc, một khoảng lớn trước ngực bị lộ ra, trông trắng trẻo tinh tế dị thường dưới ánh sáng chói loá của đèn pin. Tuy không cực kỳ đầy đặn, nhưng trong tư thế nằm xấp đổ xuống như thế này, đường cong vẫn đủ khiến cho máu của mấy tên đàn ông đó sôi sục. Đã có tên không nhịn được nữa, thò tay lần mò theo đường cong của lưng cô đi xuống, thò lỗ kéo quần của cô.

"Chờ chút!" Lút Cán đang đứng bên thưởng thức chợt lên tiếng. Một mắt của gã bị Tạ Vi Thời đâm chột, đeo một miếng kính râm màu đen. "Con này có vẻ khá đấy, không chừng nó lại là cớm, lỡ để nó thoát thì chúng ta sẽ gặp phiền phức."

"Cũng đúng, anh coi cái con nhỏ này này, giống như nó chả sợ gì cả?!"

"Đúng là, mấy con khác vào lúc này có con nào chả khóc lóc la hét om sòm đâu?"

"Đại Ca, anh nói xem phải làm gì giờ?" Mấy tên đó hoi chột dạ.

"Hỏi hay lắm." Lút Cán hip con mắt còn lại, một ngón tay mài qua mài lại trên hàm răng vàng khè, "Cho nó coi Rạn Băng trước đi đã. Sau này còn sợ chúng ta không kiểm soát được nó sao?"

Rạn Băng.

Một cơn ớn lạnh bộc phát từ chỗ xương cụt, chạy dọc lên theo sống lưng của Phương Trì.

……..

Bên ngoài nhà kho bỏ hoang, hai tên lâu la đứng canh gác. Bên trong thỉnh thoảng hắt ra những luồng sáng chống chéo lắc lư, vọng tiếng phụ nữ giãng co và la hét.

"Chó gì thế này! Quái gì um cả lên."

"Sợ gì, chỗ này ai thèm để ý? Chả có gì lạ nữa."

"Mẹ kiếp chúng nó ăn hết thịt để ông húp nước à? Dựa vào đâu!"

"Có nước cho mày húp là đã khá rồi." Một tên đứng gần đó bực bội nói. Trên mặt hắn vẫn còn mấy mảng bầm xanh, mới bị cô gái kia đánh lúc nãy. Hắn thật sự chưa bao giờ gặp con nhóc nào đánh giỏi như cô ta, nhưng càng như vậy, càng khiêu khích dục vọng trả thù và chà đạp của hắn. "Cho miếng lửa."

Gió đêm thổi qua cỏ dại mọc quanh khu đất bỏ hoang, vang lên tiếng rì rào. Tên lâu la bị bầm mặt chợt thò tay đang cầm điếu thuốc xuống, "Mày nghe kỹ coi, có phải là có người đang tới?"

Tên kia cũng chăm chú lắng nghe, ngoài tiếng người bên trong nhà kho, bên ngoài lặng ngắt. Chợt một bóng đen nhỏ gầm chân bọn chúng vụt ngang qua. "Mèo!"

"Đ.m! Một con mèo hoang động dục giữa đêm!" Lập tức hắn thở phào, tức giận chửi một câu. Sau đó ngoái đầu, chợt không thấy bóng dáng của đồng bọn đâu nữa. "Đệch! Thằng chó đ.m. mày đi đái thì cũng phải nói anh mày một tiếng……" Hắn chợt ngậm miệng.

Advertisement / Quảng cáo

Phía trước có một người áo đen quần đen đang đứng, dáng người trong bóng đêm trông cao dài lạ thường, đội mũ lưỡi trai đen, vành mũ kéo xuống rất thấp, phía dưới đeo khẩu trang, chẹ nguyên một khuôn mặt kín mít. Trong tay chàng là một lưỡi lê ba cạnh dài hai mươi mấy cm, ánh đèn pin từ trong nhà kho xóc này toé ra, đường rãnh sâu hẹp trên lưỡi lê ánh lên màu lạnh của tuyết. Lưỡi lê đỏ màu đen tuyền, tên lâu la chưa kịp nói gì, chàng đã xoay lưỡi lê trong tay, dùng cán đập vừa mạnh vừa chuẩn xác ngay phía sau ót của hắn. Không kịp phát ra bất cứ một âm thanh nào, tên lâu la đó đã đổ uỵch xuống đất như một cọng mì.

Người mặc đồ đen cầm lưỡi lê tiến vào trong nhà kho bỏ hoang. Bên trong có tên đàn em thính tai, nghe bên ngoài có động tĩnh, chạy ra đón đầu, chạm ngay mặt chàng. "Ê anh em oi……"

Mũi lưỡi lê ba cạnh bén nhọn đâm xuyên qua bụng hắn. Các đường rãnh dài lập tức đưa vào một lượng không khí lớn, huỷ diệt huyết áp trong cơ thể và phản ứng căng cứng tự nhiên của cơ bắp khi cơ thể gặp áp lực đột xuất. Lê ba cạnh đâm ngọt xớt rồi lại được dễ dàng rút ra. Máu tuôn như suối. Tên đàn em ra sức ấn lên vết thương để cầm máu, nhưng một lỗ hổng hình vuông chảy máu như vậy, không cách nào có thể chặn mạch máu để cho máu ngừng chảy. Trên mặt tên đàn em xuất hiện một vẻ kinh hoàng.

Người khách không mời mà đến thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà kho, trừ Phương Trì. Lút Cán thấy khẩu trang trên mặt chàng, lập tức nhớ ra chàng là ai. Nhưng đêm nay, chàng đến mang theo trên người sát khí như của từ thần. Rất nhiều đèn pin đều chĩa về phía chàng. Chàng giơ tay chắn ánh sáng đang chiếu thẳng vào mắt mình, Lút Cán để ý thấy chàng đeo bao tay cao su trong suốt. Không chỉ vậy, chân chàng cũng mang đồ bọc giày bằng cao su rất dày và kiên cố, mỗi một bước chân của chàng tiến lên, để lại trên sàn của nhà kho những dấu chân máu rất khác thường — không thấy rõ được hình dáng của đôi bàn chân chàng, càng không thấy rõ được dấu của đế giày.

Trước đó tay đàn em bị đâm lủng lá lách còn nằm dưới đất vùng vẫy cầu cứu, có hai tên khác chạy đến ấn lên bụng hắn, thử tìm cách cầm máu, sau đó máu đó vẫn không ngừng tuôn, dưới đất đã có một vũng máu trộn lẫn với bụi bặm. Một tay đàn em có kinh nghiệm phong phú hơn một chút chửi thề một tiếng, nói: "Đừng tốn công vô ích nữa! Vết thương do lưỡi lê ba cạnh căn bản không cầm máu được, chẳng bằng mày cho nó thêm một nhát để nó được chết lành một chút!"

Lút Cán chợt không lạnh mà rét run.

Người đến của ngày hôm nay, không giống như lần trước, chỉ muốn cho ăn một bài học. Toàn thân đã chuẩn bị để tránh bị tra ra như thế nào, rõ ràng là muốn đến đại khai sát giới. Nhưng Lút Cán nhà gã có gì phải sợ chứ! Hai đấm khó đánh lại bốn tay, phe gã có mười mấy tên đàn em và thủ hạ, còn sợ một mình y sao?! Lút Cán nhổ nước bọt xuống sàn, la lên: "Làm bố mà mất chính là nó! Nhào lên hết cho tao, giết chết nó!"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Tạ vi thời, mang tôi theo

người dịch: idlehouse

Tạ Vi Thời trông thấy Phương Trì nằm dưới sàn. Trên đầu cô đeo kính huyền thực hiệu O, mái tóc dài rối đầy bụi bặm, tán loạn trên mặt đất. Cơ thể cô càng khiến người ta không nỡ nhìn. Áo đã bị xé rách bươm, để lộ áo lót màu trắng. Quần phía dưới cũng đã bị lột mất, chỉ còn chừa lại quần lót nhỏ xíu màu trắng. Cả thân hình cô co quắp, thỉnh thoảng co giật. Làn da trắng nõn đầu đầu cũng loang lổ vết bầm và vệt đỏ.

Chàng đi chuyển ánh mắt. Sau khi chàng nghe thấy tiếng cô thét thì mới tìm đến đây. Tiếng thét kiểu đó khiến chàng quặn thắt ruột gan. Ấn tượng của chàng về Phương Trì không tốt lắm. Trông một cô lúc nào cũng u uất, đầy tâm sự; ăn nói và hành động cũng toàn kiểu kỳ lạ, thường mang đến cho chàng cảm giác cô tự cho mình là đúng, lúc nào cũng đầy sức áp bức. Nhưng càng tiếp xúc với cô nhiều hơn, càng đánh hơi được một bầu khí rất đặc thù——một bầu khí rất kỳ lạ, một hơi thở nương theo sự chết mà sinh ra. Tựa như đoá lan thuỷ tinh sinh trưởng ở những nơi tối tăm, vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại vô cùng yếu ớt. Chàng thật sự không ngờ cô sẽ đến cứu Phi Phi. Chuyện lấy trứng chọi đá, trong đầu Phương Trì chàng lẽ còn không rõ nữa sao?

Phương Trì bị chấn thương trong hệ thống thần kinh, đau đớn Rạn Băng đem đến cho cô, sẽ lớn hơn so với người thường rất nhiều. Trong tay Lút Cán có hạt giống của Rạn Băng, có thể tra tấn cô đến mất hết ý thức về bản thân. Lẽ nào cô còn có thể không biết?

Nhưng cô vẫn đến một mình. Nói cô ngu cũng được, nói cô cậy mạnh cũng được, tóm lại cô không phải là một cô gái bình thường. Một người điên bất chấp hết thảy.

……..

Ánh sáng chói loá chiếu ngay vào mắt, Tạ Vi Thời nhất thời không thấy được gì nữa.

Lần này đám đàn em đánh mướn mà Lút Cán kéo tới, rõ ràng không phải một đám ô hợp bình thường, còn biết dùng trò lấy đèn pin cường quang để rọi cho người ta loá mắt, ra tay phủ đầu. Chỉ có điều lần này chàng cũng chẳng phải tuỳ tiện thì một chai bia chạy tới.

Chàng chạy theo một tuyến đường ngẫu nhiên, không ngừng lạng tránh ánh đèn sáng chói kia đang ruợt theo. Ống thép, dùi sắt đua nhau đâm tới, mang theo khí tức lạnh lẽo của kim loại. Đấy cũng hẳn là chiến thuật của bọn chúng. Bọn chúng kiêng dè thanh lê ba cạnh của Tạ Vi Thời——đấy là một vũ khí bị kiểm soát nghiêm ngặt, căn bản không mua được ở ngoài chợ. Lực sát thương của thứ đồ rất kinh khủng, có rãnh máu cộng với miệng vết thương hình ống vuông, cơ bản không có cách nào tự cầm máu được. Thường là người bị lê ba cạnh đâm sẽ chết vì mất máu.

Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời không ngừng chạy lùi, lùi đến chỗ một lô máy tiện cỡ lớn. Bên ngoài những cỗ máy tiện đó đều bị sét gỉ nặng, chỉ hơi chạm vào sẽ rớt từng mảng. Nơi này trước đây là một xưởng dệt dây chuyền, tất cả mọi máy móc đều uốn bẻ như rắn nằm la liệt khắp nơi. Đám đánh thuê xông lên, rồi mới phát giác ra những ống thép, dùi sắt, gậy thép, đều không dùng được. Thậm chí ngay cả đến pin cường quang cũng gặp đủ thứ che chắn, không còn dễ dàng tìm ra được Tạ Vi Thời nữa.

"AAAAAAAAA!" Một tiếng thét vang lên. Đám đánh thuê tìm theo tiếng thét đó, trông thấy một tên bị đâm xuyên người, máu đang tuôn ào ạt, trong bóng tối mờ mờ của nhà kho, nhìn như màu đen.

Lại thêm một người.

Kẻ đánh mướn đó nhìn thấy mũi lê nhọn hoắc xuyên qua trước ngực, cảm giác đau nhói đến chậm hơn một bước, rồi lại bị bao phủ bởi một cảm giác lạnh rét thấu xương. Lưỡi lê ba cạnh lại lặng lẽ không một tiếng động được rút ra, như tuyết. Đến khi đồng bọn phát hiện hắn ngã gục, đã không tìm ra được tông tích của Tạ Vi Thời. Thần xuất quỷ nhập không ai hay, lại có thêm mấy tên nữa nhanh chóng trúng chiêu. Bộ đồ đen như quạ ấy, quả khó để phân biệt được ở trong nhà kho này.

"Ở bên kia! Bao vây hết lại ngay!"

Có vài tay đánh thuê mang kính nghiệm phong phú nhanh chóng nhận ra không thể nào tiếp tục xé lẻ để đánh, quát lên ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ tụ tập lại thành một vòng vây, từ từ bao vây lấy Tạ Vi Thời.

Mất thấy không còn đường thoát, Tạ Vi Thời dùng mũi lê vận một cái nắp van, leo lên trên cỗ máy nhuộm ở bên cạnh. Chàng dùng đầu lưỡi lê cạy nắp đang đậy kín chất nhuộm, khiến cho những kẻ ở dưới bị thuốc nhuộm ập xuống ướt nhẹp, mùi hôi thối ghê tởm cực kỳ gay mũi hun bọn chúng sượt nôn khan. Tạ Vi Thời tận dụng thời cơ chạy thoát.

Mục tiêu của chàng là Lút Cán.

Lút Cán đứng ở phía ngoài cỗ máy tiện, bất chợt thấy một bóng người xông ra từ đám máy móc, mũi lê nhọn hoắc loé ánh lạnh lẽo, đâm thẳng về phía gã!

Hắn vốn đang ung dung đứng nhàn nhã coi đánh nhau, yếu thế của Tạ Vi Thời quá rõ ràng. Nào ngờ tình thế có thể đột ngột xoay chiều như thế này?

Lút Cán cuống quít lùi ra sau, phóng hai con dao trong tay về phía Tạ Vi Thời, Tạ Vi Thời lách mình tránh, lúc này gần 10 tên đánh thuê bốc mùi hôi thối cũng đã ngớt lửa giận, chửi cha chửi mẹ kéo nhau rượt tới.

Ngay lúc Tạ Vi Thời đang nhanh nhẹn tránh những tay đánh mướn nọ, Lút Cán liền chạy vọt đến bên Phương Trì, xách cô gái đã bất tỉnh nhân sự lên, lượm một con dao dưới đất, kề ngay cổ cô.

"Buông dao!"

Tạ Vi Thời thoáng dừng bước, giơ hai tay lên, lưỡi lê vẫn chớp sáng trong tay chàng.

"Đ.m. mày buông dao xuống!" Lút Cán rống lên, "Không buông nữa tao sẽ giết nó!" Nói đoạn cắt một đường trên cổ Phương Trì với con dao trong tay, trên phần cổ mảnh mai trắng nõn xuất hiện một vệt máu dài, máu bên trong ứa ra.

"Keng" một tiếng, lưỡi lê trong tay Tạ Vi Thời rớt xuống.

Đám đánh thuê thừa thế xông lên, muốn đồng loạt xuống tay với Tạ Vi Thời, chợt nghe có tiếng còi cảnh sát huýt vang, cảnh sát đã đến gần khu đất bỏ hoang.

Đám đánh thuê do dự, Lút Cán xốc Phương Trì lên vai, "Giết chết nó rồi chạy!"

"Lút Cán."

Lút Cán hoảng sợ sững người. Là một giọng nói rất xa lạ, trẻ trung nhưng trầm thấp, tràn ngập sức quyết rũ. Hắn bất giác ngẩng đầu, tập trung ánh mắt lên người nói ra câu đó.

Gã không trông thấy rõ động tác của người này, nhưng một họng súng đen ngòm đã chĩa xuyên qua những tên đánh thuê bị đổ thuốc nhuộm đủ màu không còn nhìn rõ mặt, cách gã mười mấy mét, nhắm thẳng vào gã.

Đây là súng sao?

Tại sao có thể có súng chứ?

Thằng nhãi này là cái thá gì, đâu phải cảnh sát.

Lút Cán chợt cảm thấy hơi nhụt ảo thuật, không chân thật. Khẩu súng đó rất nhỏ, không bằng cả một bàn tay. Bố đệch nhà mày, đồ giả chứ gì, cái đéo gì ấy chứ. Những ý nghĩ ấy chớp ngang qua đầu Lút Cán trong giây lát, khiến cho đại não của gã đưa ra quyết định không quan tâm. Sau đó, đầu gã chưa kịp xoay, họng súng đã bốc lên một sợi khói trắng.

Advertisement / Quảng cáo

Là một khẩu súng tay cỡ nhỏ có thiết bị hãm thanh. Một tiếng "phụt" rất khẽ, Lút Cán còn không rõ bản thân có nghe thấy được âm thanh ngắn ngủi đó hay không, ánh sáng còn lại duy nhất phụt tắt. Viên đạn không cho gã bất cứ thời gian nào để suy nghĩ, bay xuyên qua con mắt còn lại, nổ tung trong đầu gã.

Những tên đánh thuê đều chết sững. Thời gian như bị đóng băng trong một tiếng súng ấy. Bọn chúng không kịp nghĩ gì thêm, tiếng còi cảnh sát càng lúc càng vang lên từng hồi cách nơi đó vài trăm mét.

"Chạy!" Chẳng biết ai la lên một tiếng, cả đám đánh thuê tháo chạy tán loạn.

Tạ Vi Thời nhặt thanh lê ba cạnh lên, nhìn Phương Trì đang nằm dưới đất bên cạnh thi thể của Lút Cán. Chàng do dự khá nhiều giây, nhưng sau đó bước qua cô. Cảnh sát sắp tới ngay đây thôi, cô sẽ được chữa chạy chu đáo nhất. Bất kể thế nào, cô vẫn là một người sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng chàng vừa đi được một bước, ống quyển đã bị tóm chặt cứng.

Tạ Vi Thời cúi đầu, ngạc nhiên phát hiện thế mà lại là Phương Trì.

Cặp kính huyền thực trên mặt cô mới bị rớt ra, cô nằm bò dưới đất, mái tóc bết bụi. Một tay tóm chặt lấy ống quyển của chàng, bàn tay kia cũng vất vả lắm mới vươn được ra, ôm chặt lấy chân chàng.

"Mang tôi theo……"

Cô yếu ớt thều thào, nghe không ra hơi.

Đèn xe cảnh sát màu đỏ màu xanh lam đã chớp trên tường của gian nhà kho. Tạ Vi Thời gỡ tay cô ra, nói "Cảnh sát sẽ đưa cô vào bệnh viện."

"……" Cô vẫn sống chết bám chặt.

"Đừng hồ đồ. Lần này tôi không có cách nào đưa cô vào bệnh viện được."

"Mang tôi theo……"

Cô lặp lại lần nữa. Tay của cô bám rất chặt, Tạ Vi Thời thế mà không sao gỡ ngón tay của cô ra được.

"Tạ Vi Thời……"

Tạ Vi Thời sững người.

Chàng vốn tưởng cô kêu chàng đưa cô đi, chỉ là lời cầu cứu theo phản xạ trong vô thức của cô. Sau đó cô gọi tên chàng. Đây có còn là phản xạ vô thức nữa không?

Cô biết đó là chàng. Cô đang tỉnh táo. Cho dù chàng đã che mặt, cô vẫn biết, đó là chàng, Tạ Vi Thời.

Thế thì cớ sao cô thà cầu cứu chàng, chứ không chịu để cảnh sát cứu cô?

Tạ Vi Thời nghĩ không ra. Nhưng chàng biết Phương Trì rõ là một người có suy nghĩ của riêng cô. Chàng hạ quyết tâm, khom thấp người xuống, nói:

"Được, tôi mang cô theo."

Ống quyển được buông ra.

Tạ Vi Thời cẩn rãn, đeo lưỡi lê ba cạnh phía sau lưng, luồn tay khom lưng, bế Phương Trì lên. Lúc này mới nhận ra cô rất bé nhỏ, rất nhẹ, cảm giác trong tay lạnh lẽo nhưng tron láng. Tuy khắp người cô là các vết nhem nhuốc, nhưng lại thoang thoảng mùi hương xa vắng như hoa ngọc lan rất nhạt, giữa nhà kho bị bỏ hoang hôi thối này, tạo thành một sự tồn tại rất đối lập.

Nương theo sự chết mà sinh ra ư?

Tạ Vi Thời ôm chặt lấy cô, lượm chiếc quần bị lột ra của cô, chạy về hướng tránh được cảnh sát, nhảy ra khỏi cửa sổ bên hông nhà kho.

Advertisement / Quảng cáo

……..

Đinh Phi Phi sốt ruột lo lắng đi tới đi lui trong căn phòng trọ. Mỗi một bóng người xuất hiện ngoài cửa sổ, cô đều toan nhảy bổ tới xem coi có phải Tạ Vi Thời không.

Chàng nói muốn đi cứu cô gái tên là Phương Trì ấy, kêu cô về nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi, cô nghỉ ngơi được sao! Cô còn chưa kịp hỏi chàng định cứu thế nào thì đã bị cúp máy, hiện giờ cô đang lo lắng cho chàng, lo sắp chết đến nơi!

Bọn Lút Cán đông như thế, chàng không tìm được ai giúp thì làm sao đám chắc? Nhưng mà chàng có thể tìm ai chứ? Tìm cảnh sát ư? Chắc là người chàng không thể nào tìm nhất, chính là cảnh sát! Từ trước đến nay Tạ Vi Thời toàn một thân một mình, ngay đến cha mẹ cũng không liên lạc, lấy đâu ra bạn bè có thể tìm đây? Chẳng lẽ chàng lại đơn thân độc mã chạy tới đó?

Phi Phi lo phát điên đến nỗi đang nghĩ xem có nên gọi ông già mình nhờ giúp đỡ không. Mất thấy sắp đến 12 giờ khuya, cô đã thay giày ra chuẩn bị đi tìm ông già, bụng bảo dạ nếu có bị đánh bị mắng bị khinh gì cũng sẽ gắng chịu cho hết, thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa——

"Đinh Phi Phi, mở cửa!"

Giọng rất thấp ấy, chính là giọng mà cô mong đợi! Nghe giọng chàng, cũng không có dấu vết như bị thương, Phi Phi liền cảm thấy như trúng số độc đắc, bầu trời tối đen chợt bừng sáng! Cô nhảy phắt ra khỏi giường, mở toang cửa. "Tạ Vi Thời! Bây giờ mới về!" Cô lớn tiếng cằn nhằn.

Trên lưng Tạ Vi Thời đang cõng một người. Ào vào phòng như một cơn lốc, thả người trên lưng xuống giường.

Phi Phi nhìn chằm chằm cô gái đó, ngạc nhiên hỏi:

"Cô, cô ấy bị sao thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Đừng sợ

người dịch: idlehouse

Phi Phi giấu Tạ Vi Thời rất nhiều chuyện.

Cô thích tạo ra những bất ngờ cho Tạ Vi Thời, thích nhìn lúc có chuyện bất ngờ chợt "bùm" một cái xuất hiện trước mắt, ý cười thật lòng do ngạc nhiên mang lại sẽ phớt qua trên gương mặt chàng

Nghe nói trước đây Tạ Vi Thời cũng từng là một thanh niên sắc sảo người biết người nể. Nhưng từ lúc cô bắt đầu quen chàng, gần như chẳng thấy được bất cứ góc cạnh sắc sảo nào, tính tình chàng cô độc và thu mình. Chàng cười rất nhiều, nhưng phần lớn không thật. Hoặc có lẽ do trời sinh nhạy cảm, cô có thể xác định được nét cười phớt nào là thật lòng thật dạ. Bởi vì những nụ cười đó rất hiếm, thế nên cô càng cảm thấy quý.

Từ sau lần bị Lút Cán đánh bị thương, cô bắt đầu đi tìm công việc đàng hoàng hơn một chút.

Mẹ của cô qua đời sớm, từ nhỏ cô đã là một thiếu nữ phàn nghịch suốt ngày lê la đầu đường xó chợ. Sau khi bị ức hiếp, những lần xét nghiệm cơ thể, lấy chứng cứ, thẩm vấn, những lần hầu toà, rồi xét xử, đều được tiến hành trong những toà nhà cao rộng sáng sủa của cơ quan nhà nước ở Yến Thành, phải qua cửa kiểm tra an toàn. Cô vĩnh viễn nhớ lúc cô bước từ trong toà án u tối ra, ánh nắng chiếu xuống từ tấm cửa kính đồ sộ đâm vào mắt, khiến cô không sao mở mắt được. Cảm giác về khu đô thị của Yến Thành đối với cô chính là như vậy, đồ sộ, sáng sủa, chói chang, khiến một nhân vật bé nhỏ tăm tối như cô không chốn dung thân.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên sau đó cô càng muốn rời xa nó, rời nơi có những con người "đàng hoàng đứng đắn" ấy. Cô thích lò đầu lộ diện trong bóng đêm, thích mưu sinh tồn tại ở những nơi ăn chơi sa đoạ không sạch sẽ. Cô cảm thấy mình như một con chuột giữa đô thị phồn hoa, chỉ thích hợp sinh sống trong những ống cống. Ông già cô lạnh nhạt với cô, ghét bỏ cô, thậm chí còn đuổi cô ra khỏi cửa, cô cũng cảm thấy chẳng sao. Chỉ có điều, Tạ Vi Thời thì khác. Lúc Tạ Vi Thời xuất hiện trong đời cô, cho dù chàng chưa từng nói mình là ai, cô đã biết, chàng chính là người ấy.

Cái người hacker đã đi đến lằn ranh của pháp luật, và che chở cho cô đối kháng với bóng tối của toàn thế giới.

Chàng giống hệt như cô, cũng là một người đi trong bóng đêm.

Tạ Vi Thời chưa từng ép cô phải rời những chốn đầy màu xám này. Nhưng cô biết chàng trông chừng cô từ một nơi không xa cũng không gần. Cô luôn hưởng thụ cảm giác ấy, hưởng thụ được chàng quan tâm và che chở. Có điều, sau lần Lút Cán làm cô bị thương, Tạ Vi Thời chạy đi đánh cho gã mù một mắt về, có mơ hồ bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô bắt đầu nghĩ, như thể có phải là đang mang đến thêm nguy hiểm cho Tạ Vi Thời. Cho nên, cô bắt đầu tìm công việc đàng hoàng hơn. Nhảy ở hộp đêm, nhưng chỉ là tạm thời ứng phó tình thế. Sau đó có vũ đoàn huyền thực tìm đến hộp đêm nơi cô làm việc tuyển vũ công đến làm người nhảy mẫu để họ ghi hình chuyển động mô phỏng cho những vũ công ảo của họ, cô liền chú động ứng tuyển.

Điều kiện của cô rất tốt, nhảy giỏi, ngoại hình bốc lửa, trước đây đã từng luyện đánh đấu nên sức bền bỉ, là một tuyển viên hiếm trong giới nhảy múa, vừa nhảy đẹp vừa dai sức. Sau nữa, nào có ai ngờ trong lần phỏng vấn cuối cùng, cô lại chạm mặt một địch thủ oan gia từ hộp đêm. Vũ đoàn nọ này sinh đâu ra một ý tưởng, chiếu lại đoạn phim có gương mặt của My Gian Xích phù nguyện bầu trời, sau đó kêu hai người vào được đến vòng cuối là các cô, với My Gian xích làm chủ đề, múa một vũ điệu ngẫu hứng tức cảnh.

Điệu của cô kia là "Chính Nghĩa," còn cô thì múa "Đen Tối."

Vũ đoàn tỏ ý rất hài lòng với cả hai, chỉ lấy làm tò mò về hai chủ đề khác nhau của hai cô. Cô gái kia là một fan cuồng của My Gian Xích, mở mồm ra đụng tới My Gian Xích là thao thao bất tuyệt, nói My Gian Xích giương cao chính nghĩa cho giai cấp thấp cổ bé miệng, bảo vệ quần thể yếu thế luôn bị kẻ mạnh ức hiếp……. Thậm chí cô ta còn cho rằng My Gian Xích là hacker vĩ đại nhất trong lịch sử của Maandala. Người phòng vấn cũng rất hào hứng với chủ đề này, thế là tự động bắt đầu so My Gian Xích với những hacker khác.

Đinh Phi Phi giữ im lặng từ đầu đến cuối, cho đến khi cô kia bắt đầu bàng bổ Guest:

"Chắc chắn không phải là Guest rồi! Loại người như Guest chẳng qua chỉ ra vẻ ta đây chính nghĩa thôi, là thứ ngụy quân tử!"

"Em nghe nói vì tiền, Guest đã phản bội Ba Chàng Ngư Lâm. T.N.T và Creeper trực tiếp tuyệt giao với hắn rồi, chẳng thèm avatar của mình luôn, chính là vì xấu hổ bị đính tên mình với tên hắn đó! Anh xem, bây giờ T.N.T. và Creeper đâu xuất hiện trong Maandala nữa, phải không nào!"

"Nghe nói cái tên Guest này cũng dê xồm lắm! Anh còn nhớ hắn đã từng tấn công hệ thống mạng krói của bộ tư pháp vì một nạn nhân, sửa đổi lời giải thích về một điều luật để người bị hại có thể được thắng kiện, đúng không? Nghe nói nạn nhân đó rất đẹp, chính vì Guest mê cô ta nên mới chịu giúp cô ta đấy. Có trời mới biết sau đó có bắt nạn nhân lấy thân trả phí hay không nữa!……"

Nếu nói trước đó Phi Phi vẫn có thể kiềm soát được con nóng giận của mình, sau khi nghe xong "lấy thân trả phí" cô liền đứng phắt lên, oang oang hỏi cô kia: "Cô có quen Guest không? Cô có biết anh ấy là ai không? Không biết gì thì cô dựa vào cái đ. gì mà vu an giá hoạ?"

Chỉ trích, cãi vã, xô xát, một mạch cho đến cuối thì biến thành ẩu đả không còn đất để thương lượng. Âu đã giữa hai người phụ nữ ồn ào náo động nguyên khu hiện trường phòng vấn trong công ty, gã bay chó sứa. Kết quả cuối cùng quá rõ ràng. Cô và cô gái kia chẳng ai được vũ đoàn ký hợp đồng. Nghe nói sau đó họ còn bị dư chấn tâm lý, "Con gái kiếm từ hộp đêm ra luôn hoang dại, không dùng được."

Chuyện vốn đã kết thúc như thế thì cứ để nó kết thúc. Nhưng Phi Phi không ngờ cô gái kia vẫn ôm thù, đi tìm Lút Cán tới dạy dỗ cô. Mà Lút Cán thì đã tìm cô suốt bấy lâu nay.

……..

Sắc mặt của cô gái trên giường trắng bệch, trắng đến độ trông như vôi tường. Áo sơ mi của nửa thân trên đã rách bươm, đâu đâu cũng lộ ra da thịt trắng nõn, đầy các vết bầm tím bầm xanh, chi chít những chỗ bị rướm máu. Những vết thương đó ghi lại những dày vò cô ấy đã phải trải qua, có nơi do bị gậy thép đánh trúng, có nơi do bị nhéo bị bóp. Phi Phi nhìn đến phát run, cảnh tượng này đánh thức những ký ức của sự sỉ nhục năm xưa cô đã từng trải qua, nhưng những vết thương trên cơ thể của cô gái này trông còn nghiêm trọng hơn của cô hồi đó. Trong lòng cô hiểu rất rõ, đêm nay nếu không phải cô gái này, người nằm ở đây sẽ chính là cô.

"Cô ấy bị….. bị……" Phi Phi run rẩy nói mãi không ra lời.

Advertisement / Quảng cáo

"May phước chắc vẫn chưa bị. Nhưng mà Lút Cán để cho cô ấy xem Rạn Băng."

Phi Phi túm chặt gấu áo, trong lòng nhẹ nhõm hơn được đôi chút. Nếu bị thật thì cô biết phải làm sao để đối diện với cô gái ấy? Tạ Vi Thời nhận ra được sự căng thẳng tâm lý của cô, vỗ vỗ cánh tay đang căng cứng của cô: "Không sao rồi, chỉ có điều đêm nay sẽ phiền em một chút."

Phi Phi gật đầu, Tạ Vi Thời nói: "Em canh cô ấy trước để anh đi tắm cái đã."

Phi Phi lo lắng: "Nước còn chưa đun nữa!"

Tạ Vi Thời nói: "Cứ đun đi, chút nữa em rửa ráy cho cô ấy. Anh dùng thẳng nước lạnh."

Nói rồi chàng bước vào buồng vệ sinh. Phi Phi vẫn còn đang ngẩn ngơ, ngồi trên ghế bên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt sàn lót gạch đá vuông trong buồng vệ sinh. Cánh cửa buồng vệ sinh này đã bị hỏng, không đóng lại được, từ chỗ cô ngồi có thể thấy được một buồng vệ sinh có bồn cầu chồm hổm gián dị, là khu vực thấp nhất trong toàn căn phòng, nước xung quanh mở lên sẽ đua nhau chảy về hướng đó, rồi chạy xuống hố xí. Tiếng nước róc rách trong buồng tắm, với cả tiếng vò quần áo và vắt nước. Phi Phi nhìn nước chảy xuống mang theo màu đỏ của máu, chợt kinh hồn bạt vía, la lên: "Tạ Vi Thời! Anh bị chảy máu ở đâu thế!"

Rồi cô mới nghĩ đến việc chàng mặc đồ đen từ trên xuống dưới, đi đánh nhau nếu như dính máu thì sẽ không nhìn ra được! Nếu như chàng mặc màu khác, lúc này công cô gái tên Phương Trì kia về, máu dính khắp người, chẳng phải sẽ bị xem như phần tử nguy hiểm, bị cảnh sát tóm ngay sao!

Người này sao cứ như vậy hoài được chứ! Cô cuống lên sượt bật khóc, song liền nghe tiếng Tạ Vi Thời vọng ra từ trong buồng tắm:

"Không phải của anh! Đừng hoảng."

Phi Phi suýt nữa chạy vào liếc một cái để cầu yên tâm, nhưng nghĩ kỹ lại, lúc vừa rồi đúng là chàng không có gì khác thường, động tác nhìn không ra chỗ nào bất tiện, lòng dạ cô mới từ từ bình tĩnh lại.

Một chốc sau, cô chợt nghe thấy tiếng "ken két," quay đầu nhìn Phương Trì trên giường, thấy cơ thể nhỏ bé của cô ấy đã cuộn tròn lại, ngón tay ngón chân cũng co chặt hết lại. Toàn cơ thể của cô ấy đang run lên từng cơn, giống như bị sốt rét. Âm thanh "ken két" là do miệng của cô ấy phát ra, là tiếng hàm răng đang cắn chặt rồi nghiến.

"Tạ Vi Thời! Anh mau mau ra xem này! Cô ấy bị gì này!"

Tạ Vi Thời đang dùng máy sấy tóc sấy khô quần áo, mới sấy khô được cái quần, mặc vào. Nghe tiếng Phi Phi gọi, chàng ở trần lao ra khỏi buồng vệ sinh. Chàng vai rộng eo thon, các cơ bắp săn chắc thon thả, phía sau lưng hình thành một đường rãnh sâu và quyến rũ. Mặt của Phi Phi lập tức nóng sôi lên, rồi lại không dám nhìn, tránh mắt đi chỗ khác thì thấy chàng cạy miệng Phương trì ra, nhét bốn ngón tay cứng rắn vào giữa hai hàm răng của cô ấy.

Răng của Phương Trì bén, bốn ngón tay của Tạ Vi Thời bị cắn chảy máu, Phi Phi nhìn xót ruột xuýt xoa. Tạ Vi Thời chau mày, nói: "Mang một chiếc đũa tới đây."

Phi Phi cuống quýt chạy đi tìm chiếc đũa tre cho chàng. Tạ Vi Thời cầm đũa nhét ngay giữa hai hàm răng của Phương Trì, nói: "Em giữ lấy, cẩn thận đừng để cô ấy cắn phải em."

Phi Phi căng thẳng canh chừng, trên chiếc đũa đã xuất hiện dấu răng rất sâu, nghĩ thầm trong bụng, cô gái này dữ đội thật, xong lại vu vơ cảm thấy xót xa trong lòng. Cô nhìn Tạ Vi Thời lục lọi tìm kiếm trong ngăn tủ đựng đồ tạp nhạp, hỏi: "Anh tìm gì thế?"

"Dây." Tạ Vi Thời trả lời ngắn gọn.

Advertisement / Quảng cáo

"Không nói sớm! Dây là nhà em, anh còn rành hơn em à?" Phi Phi cằn nhằn, tay đè chiếc đũa trong miệng Phương Trì, tay chỉ cho Tạ Vi Thời mở một ngăn kéo. Tạ Vi Thời vừa trông thấy dây ny-lon trong đó, liền đóng luôn lại, nói: "Quá mảnh, vô ích."

"Này!" Đi Phi Phi la lên, "Anh dùng làm gì chứ! Đâu có dọn nhà đóng thùng đồ gì, dây vẫy rồi mà còn chê mảnh!"

Tạ Vi Thời hất cằm về phía Phương Trì nằm trên giường: "Trói cô ấy."

"……" Phi Phi cạn lời, "Trói cô ấy làm gì?"

"Lúc thần trí cô ấy không tỉnh táo, có xu hướng trở nên bạo lực."

"……" Phi Phi không cãi cọ gì nữa, mau mắn kêu chàng lấy ra một chiếc hộp giày cũ kỹ trong góc tường. Mở hộp ra, bên trong có một sợi dây thừng đường kính thô to bằng ngón tay cái đang nằm lăng lăng ở đó.

Tạ Vi Thời vừa trông thấy liền nhíu mày: "Sao em vẫn còn giữ?"

Đấy là sợi dây thừng mà đạo trước lúc cố định treo cổ tự tử đã đặt mua trên mạng. Bền chắc, chặt chẽ khi cột, cơ bản là trong đầu vô rồi sẽ không còn cơ hội để nghĩ lại.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.Ebook.Full.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Người đi trong bóng đêm

người dịch: idlehouse

Phi Phi bĩu môi: "Đậu mẹ thứ này mắc lắm á!"

Tạ Vi Thời giằng giằng sợi dây thừng nói: "Đúng là dây rất tốt, khi nào dùng xong anh lấy đi luôn."

Phi Phi: "……"

Tạ Vi Thời trói quặt hai tay của Phương Trì ra sau lưng, răng của Phương Trì nghiến làm chiếc đũa cũng phát ra tiếng động sặt sặt như đang biến thành dương thi trong phim truyền hình, Phi Phi rợn cả gáy.

"Cô ấy là người phương nào thế?" Cuối cùng Phi Phi nhịn hết nổi, hỏi.

"Cửa Cục 19." Tạ Vi Thời đáp, rồi lại trói luôn hai chân của Phương Trì.

"Người của cảnh sát mà anh còn để cô ta gần mình như thế!" Phi Phi sợ thất sắc, "Hồi trước chẳng phải anh không dính dáng gì đến người của Cục 19 sao!"

Tạ Vi Thời không nói gì, bế Phương Trì vào trong buồng tắm, nước trong bình nước nóng đã lên 60 độ, chàng nói với Phi Phi: "Tắm cho cô ấy cái."
Advertisement / Quảng cáo

Phi Phi "À" một tiếng, rồi lại khó xử: "Tay chân bị trói hết tron, cởi đồ làm sao đây?"

Tạ Vi Thời kịp thời đưa cho cô một cây kéo.

……..

Trong buồng tắm hơi nước mịt mờ. Ánh đèn vàng toả ánh sáng mờ mờ ấm áp.

Tạng người của Phi Phi to con hơn Phương Trì, bế Phương Trì không quá nhọc sức. Phi Phi kéo vòi nước gội đầu cho Phương Trì, chợt nghe Tạ Vi Thời nói ở bên ngoài: "Đàng sau tai bên phải của cô ấy có một vết thương, mới lành cách đây không lâu, đừng chạm làm cô ấy bị thương."

Phi Phi chợt mang cảm giác rất sai rất lạ trong lòng. Cô gái này, khiến cho Tạ Vi Thời quan tâm đến vậy sao?

Gương trong buồng tắm đọng một lớp hơi nước mờ mịt, một tay của cô đỡ Phương Trì, tay kia dùng miếng bọt biển lau sạch hơi nước. Trong gương hiện ra hai khuôn mặt của cô và Phương Trì, của cô xinh đẹp rực rỡ, của Phương Trì bé nhỏ tinh tế.

Thật ra Phương Trì cũng không hẳn là đẹp, phải không nào? Cô ấy chỉ rất trắng, nhỏ nhắn, trong mắt Phi Phi thì trông gần như là yếu đuối bệnh hoạn. Cảm giác trong lòng của Phi Phi đối với cô gái này rất phức tạp, cái phức tạp ấy đến từ sự kết hợp giữa mạnh mẽ và yếu đuối cùng xuất hiện nơi Phương Trì, khiến cô không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với cô ấy. Ganh tỵ tự? Có lẽ là vậy. Không biết vì sao, lúc cô trông thấy Tạ Vi Thời bế cô gái này, chợt mang cảm giác họ quá ăn khớp.

Phi Phi vừa nghĩ ngợi lung tung như thế vừa tắm cho Phương Trì. May mắn là sau khi tắm xong, Phương Trì không còn run, răng không còn nghiến nữa, có vẻ như đã tiến vào trạng thái hôn mê thả lỏng hơn một chút.

"Thật sự không đưa cô ấy đến bệnh viện hả?" Phi Phi lo lắng hỏi.

"Cô ấy không muốn đi."

"Cô ấy không muốn đi thì anh không đưa à!" Phi Phi sốt ruột, "Anh có còn là bác sĩ không hả! Cô ấy thế này lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Anh có gánh được trách nhiệm này không?!"

Tạ Vi Thời im lặng. Trong đôi đồng tử đen sẫm có những ánh sáng long lanh đang lưu chuyển, một lúc lâu sau, chàng nói: "Ngủ đi, để xem sáng mai cô ấy có tỉnh dậy được không."

Phi Phi và Phương Trì cũng chen nhau trên chiếc giường chật hẹp. Để tiện cho Tạ Vi Thời canh chừng, Phi Phi nằm ngủ kế tường bên trong, Phương Trì nằm ngủ phía bên ngoài. Tạ Vi Thời dùng hai chiếc ghế kê chung với băng ghế dài ngay cạnh giường, tạm gọi là một chiếc giường cho bản thân chàng nằm.

Ghế kê thành giường đương nhiên không dễ ngủ, hơi trở mình sẽ có thể rớt xuống. Thêm vào đó vóc dáng của chàng cao to, phần lớn của cơ thể vẫn bị thò choi vơi hết ra ngoài. Tạ Vi Thời ngủ không được yên giấc cho lắm, nhưng nghe Phi Phi vừa đặt lưng đã ngủ, hơi thở từng tiếng dài, đều đều. Phương Trì thì không nghe phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cũng không rõ bao lâu, Tạ Vi Thời chợt cảm thấy người mình trũu xuống, giật mình tỉnh giấc. Trong phòng vẫn tối đen, chàng cảm giác được mái tóc lành lạnh xoã trên mặt chàng. Là Phương Trì vừa lăn xuống khỏi giường. Tạ Vi Thời sờ soạng đỡ Phương Trì đứng lên. Cổ họng của cô như đang bị nghẹn gì đó, phát ra âm thanh rất thấp, vô cùng khổ sở đau đớn, nhưng không nói được. Toàn bộ sức trên người của Phương Trì đang chúi về phía trước. Tạ Vi Thời nhận ra rằng cô muốn vào trong buồng vệ sinh, liền đỡ cô vào. Vừa bật đèn lên đã nghe "ọe" một tiếng, Phương Trì bắt đầu nôn mửa bên cạnh bồn rửa tay. Nhưng cô chưa ăn bữa tối, chỉ nôn ra dịch tiêu hoá và một chút nước. Phương Trì quờ quạng định xả nước, Tạ Vi Thời nửa ngồi xổm nửa đứng dang sau lưng cô, vòng tay quanh thắt lưng giúp cô giữ thăng bằng, vươn tay ra ấn nước để xả.

Cô không ngừng nôn, nôn đến long trời lở đất, nhưng không nôn ra được gì. Phi Phi cũng bị thức giấc, mắt nhắm mắt mở bám khung cửa: "Cô sao không?"

"Không sao, em đi ngủ đi." Tạ Vi Thời giữ lấy mái tóc cho Phương Trì, nói với Phi Phi.

Phi Phi trợn mắt nhìn họ một lúc, "Ồ" một tiếng, rồi lại quay về giường ngủ như đang mộng du.

Phương Trì nôn quá dữ dội, nước mắt không kiểm soát được, chảy ra hai bên mắt. Khó lắm mới tạm dỡ hơn, cô cảm thấy bàn thân vô cùng thảm hại, loạng choạng vùng vẫy định tới bồn rửa tay. Tạ Vi Thời vẫn luôn im lặng đỡ cô, tay của cô run rẩy kịch liệt, muốn mở vòi nước mà phải làm mất mấy lần. Tạ Vi Thời dúng ly hứng nước, đút cho cô súc miệng.

Bao nhiêu sức lực trong người Phương Trì như bị rút sạch, tay chân không điều khiển được. Cô đứng không vững, Tạ Vi Thời gần như dùng một tay đỡ quanh thắt lưng cô, để cô dựa vào lòng. Phương Trì tựa vào lồng ngực chàng thở hổn hển một hồi lâu, quanh tai là tiếng nhịp tim trầm thấp của chàng. Nương theo nhịp tim ổn định nhịp nhàng ấy, đầu óc hỗn loạn của cô dần dần tỉnh táo lại.

Tạ Vi Thời rút vài miếng giấy lau mồ hôi lạnh trên trán cô, hỏi: "Bây giờ cảm thấy thế nào?"

"Choáng váng, buồn nôn, khô miệng, bứt rứt."

"Có cảm giác gì khác lạ hơn nữa không?"
Advertisement / Quảng cáo

"Trong đầu cứ không ngừng có một giai điệu lặp đi lặp lại, giống như là tiếng hát giữa đêm vậy." Phương Trì cảm thấy muốn hụt hơi.

"Có phải từ trong Rạn Băng ra?"

Vừa nhắc đến Rạn Băng, một cảm giác đau đớn kinh hoàng dâng lên trong Phương Trì, tựa như mỗi một nơ-ron trong cô đều đang đau đớn, ngón tay và ngón chân bất giác đều co quắp lại một cách mất kiểm soát, Tạ Vi Thời bắt buộc phải dùng hai tay xốc cô lên.

"Phải, nhưng cũng có vẻ như không phải……" Phương Trì cắn chặt răng đáp.

"Còn những cảm giác gì nữa?"

"Hãi hùng……" Phương Trì thừa nhận một cách vô cùng miễn cưỡng, mỗi một lời đều như phải phun ra từ kẽ răng.

"Hãi hùng như thế nào?" Chàng không buông tha, tiếp tục gặng hỏi.

"Hãi hùng đối với thứ không biết…… cứ cảm thấy như đâu đâu cũng có người đang nấp, sắp sửa tấn công tôi……" Phương Trì tự nhận rằng bản thân không sợ gì, ngay đến cái chết cũng không sợ. Nhưng từ sau khi bị thương, một chuỗi những sự kiện liên tiếp phát sinh không ngừng thử thách nhận thức về bản thân của cô; cơ thể này càng lúc càng không nghe theo điều khiển của cô nữa, luôn khiến cho cô cảm thấy hổ thẹn. Cô rất mất tự nhiên, ra sức muốn che giấu cảm giác hổ thẹn ấy. Đối với cô mà nói, cảm giác hổ thẹn này không khác gì cảm giác một cô gái phải dạng chân ra trước một bác sĩ phụ khoa phái nam. Tạ Vi Thời đã từng học y, tại sao những người học y luôn ép người khác phải phô bày phương diện họ không muốn phô ra nhất?

"Anh coi tôi là chuột bạch thí nghiệm Rạn Băng cho anh à?" Phương Trì yếu ớt hỏi, thử tìm cách thay đổi đề tài.

"Bất kể cô có tình nguyện hay không, cô đã thành một con rồi." Tạ Vi Thời nói.

"Anh……" Phương Trì muốn nổi xung, nhưng lại không có sức. Đúng lúc này, Tạ Vi Thời nói: "Tôi lấy u-disk từ Lút Cán ban đầu định tự mình xem nó một lần, không ngờ đã bị cô giành xem trước rồi."

"Ha." Phương Trì dựa trước cổ chàng, khẽ cười, "Nếu đã định xem, sao giữ nó bao lâu nay vẫn chưa xem?"

"Cần có một cộng sự để canh chừng cho tôi. Xem một mình tôi vẫn chưa cảm thấy an toàn lắm."

Người này đúng là cẩn thận. Phương Trì nghĩ bụng. Cô hơi cử động tay chân, cảm giác đau đớn không chịu đựng nổi lúc trước đó đã đỡ hơn hẳn, nếu như nói, nãy giờ ý thức của cô đều tập trung vào những đau đớn của thần kinh và cơ thể, thế thì giờ đây cô chợt nhận ra sự tồn tại của người đàn ông ngay bên cạnh, nhận ra môi trường khác lạ xung quanh.

"Đây là đâu?"

"Nhà của cô gái mà cô đã cứu."

"Bây giờ mấy giờ?"

Tạ Vi Thời liếc đi động: "Ba giờ hai mươi lăm."

"Tôi phải về nhà." Phương Trì gạt tay chàng, thử tự bước ra ngoài một mình. Đi được chưa tới hai bước, chân run lên, suýt nữa ngã chúi xuống sàn.

"Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Hà nhé?"

Phương Trì hiểu ra chàng đang nói về Hà Tâm Nghị, lập tức đáp: "Đừng."

Tạ Vi Thời gọi một chiếc taxi đêm để đưa Phương Trì về. Trong Yên Thành vốn có rất nhiều công ty cho mướn xe điện tử thông minh không người lái, nằm ở nhiều địa điểm đậu xe khắp thành, dùng chứng minh thư nội thành là có thể mướn dùng với giá rất rẻ. Nhưng Tạ Vi thời và Phương Trì đều ngầm hiểu trong lòng, họ hoàn toàn không muốn lưu lại bất cứ một dấu vết gì trong hệ thống giao thông của những công ty như vậy.

Đinh Phi Phi khoác áo vào, bước ra đưa cho Tạ Vi Thời một tờ tiền 100 tệ. Tạ Vi Thời cầm lấy, nói: "Lần sau sẽ trả em."

Phi Phi "hừ" một tiếng.
Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời nói: "Em không nói một câu cảm ơn với cô ấy sao?"

Phi Phi nói rất nhanh: "Anh cảm ơn giùm em đi" rồi chạy biến vào nhà, sập cửa "sầm" một cái.

Xe taxi lái đi, tài xế là một người cao lớn lỗ mãng, không buồn mở bảng tính giờ trong xe lên, hút thuốc liên miên để cho tỉnh, cũng chả buồn hỏi Phương Trì và Tạ Vi Thời có đồng ý hay không. Anh ta im lặng lái xe, để cửa sổ mở hết xuống, gió đêm lạnh lẽo thổi thốc vào trong. Phương Trì bị cơn gió mang theo mùi thuốc lá này thổi, cả người tỉnh hẳn lên, cảm giác buồn nôn cũng không còn quá nặng nữa. Cô nằm bò bên cửa sổ, xoay lưng về phía Tạ Vi Thời.

Đây chính là lúc cả thành phố đang say ngủ, những toà nhà cao tầng trùng trùng điệp điệp lấp lánh đèn sao. Những hàng đèn tín hiệu cho máy bay ở tầng trên cùng cũng không ngừng chớp ánh hồng. Ngoài đường gần như không một bóng người, cũng không có chiếc xe nào khác. Từ sau khi Maandala xâm nhập vào trong cuộc sống của con người, rất nhiều công ty đã mở thẳng "văn phòng huyền thực" ở trong đó, mọi người đều có thể làm việc cùng với đồng nghiệp của mình ở nhà, nhu cầu đi lại của cả một thành phố giảm xuống hẳn.

Phương Trì nhìn những toà cao ốc ngoài cửa sổ, bất chợt hỏi: "Tạ Vi Thời, có phải anh đã từng ở ngay khu này?"

Tạ Vi Thời hiển nhiên chưa ngủ, hơi ngạc nhiên hỏi: "Làm thế nào mà cô biết?"

Phương Trì vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tôi sống ở đâu, cha mẹ tôi sống ở đâu, chắc chắn anh đã rành không thua gì tôi."

Tạ Vi Thời cười cười: "Thì đó, sự ngạc nhiên vừa rồi của tôi là đóng kịch thôi."

Phương Trì bật cười: "Tôi biết ngay mà. Con người anh chả phải tốt lành gì."

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Tôi muốn một người

người dịch: idlehouse

Phương Trì ở trong một tiểu khu tên là Bến Phong Kiều Dạ. Tiểu khu này cũng không sang trọng gì, được cái yên tĩnh. Mật độ nhà trong tiểu khu rất thấp, chính giữa khu có một công viên kiểu Giang Nam rất lớn, trồng hai loại phong lá đỏ và lá ngũ giác, cầu uốn mình bên hồ, thậm chí còn có cả hòn non bộ với hang hèm.

Toà nhà của Phương Trì nằm ngay cạnh bờ hồ nhân tạo. Tạ Vi Thời cõng cô vào trong thang máy, đang định ấn số 8, Phương Trì khẽ nói: "Tầng 7."

Tạ Vi Thời lấy làm lạ: "Không phải cô ở tầng 8 à?"

Người này quả nhiên đã tra cô rất kỹ, ngay đến ở lầu mấy cũng nhớ rõ như vậy. Phương Trì nổi nóng nhưng ngật cái giọng vẫn yếu ớt vô lực: "Phải. Tầng cuối chúng ta đi bộ lên, tôi có lời muốn nói với anh."

Tạ Vị Thời đã quen với tác phong khác người bướng bỉnh này của Phương Trì, ra khỏi thang máy ở tầng 7, cõng cô leo cầu thang. "Nói đi." Chàng bảo.

Sau lưng truyền đến âm thanh chói vọi yếu ớt, nhưng giọng điệu rất kiên định.

"Tạ Vi Thời, anh nói anh là quạ phải không?"

"Phải."

"Tôi muốn làm kiếm chủ của anh."
Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời ngạc nhiên dừng bước, thẳng người lên nhưng vẫn giữ cô ở trên lưng, "Cô nói gì? Hãy nói lại lần nữa."

"Chẳng phải anh là quạ sao? Tôi muốn mướn anh, được không?"

Tạ Vi Thời cười: "Cô cho rằng việc nào quạ cũng nhận sao?"

"Nếu nhận việc từ người khác, sao không nhận từ tôi?"

Tạ Vi Thời xoay đầu, cười một tiếng, rồi lại lắc đầu một mình.

Phương Trì nói: "Hồ sơ mà anh muốn, tôi không đưa thẳng cho anh được, nhưng chỉ cần anh hỏi, tôi sẽ có thể nói cho anh những thông tin cần thiết. Chuyện Rạn Băng cả hai chúng ta đều đang điều tra, tại sao không cùng nhau làm?"

Tạ Vi Thời chững lại một chút, nói: "Thì ra cô nói dùng hạt giống để đổi lấy hồ sơ là gạt tôi."

Phương Trì cười khẽ, đầu ngả nơi hõm vai chàng, nói: "Tôi đâu có gạt anh, tôi chính là hồ sơ. Nhiệm vụ hồ ly, Thịnh Thanh Hoài, những thông tin tôi biết còn nhiều hơn trong hồ sơ."

Tạ Vi Thời xốc cô cao lên, nói: "Đến giờ này vẫn chưa cho tôi thông tin gì có giá trị, tôi lấy gì để tin cô?"

"Thịnh Thanh Hoài là sin, sin là Thịnh Thanh Hoài. Thông tin này, có giá trị đối với anh không?" Phương Trì nói rất khẽ bên tai chàng, giọng như gió thoảng.

Khoé mắt của Tạ Vi Thời rõ ràng co rút một cái. Phương Trì biết chàng không biết, không những chàng không biết, ngoài Cục 19 ra, không ai hay biết, kể cả Reboot. Trước đây Phương Trì đã từng hỏi Reboot rốt cuộc ai có thể làm ra được việc như My Gian Xích, lợi dụng lỗ hổng, vào và được giống như "Shi-tô," Reboot đã liệt kê Thịnh Thanh Hoài và sin thành hai người.

Sin mang tư cách là hacker lâu năm nhất trong nước, là người sáng lập ra tổ chức hacker "Liên minh hồng quân" trong nước, uy danh rất lớn trên mạng. Sau đó theo thời gian, kỹ thuật huyễn thực xuất hiện, sin dần dần rút lui ra khỏi tầm mắt của quần chúng. Lúc sin còn hoạt động, tính cách hoang dã bất kham, con người thì không thiện cũng không ác, đã từ chối hợp tác với rất nhiều cơ quan/tổ chức, từng bị cho là một "hacker khó tuyển dụng nhất." Ai cũng tưởng rằng ông ta đã rút lui khỏi giang hồ, nhưng nào ai hay một trong những người quan trọng sáng lập ra Cục 19 thật ra lại là sin!

"Tại sao ông ta gia nhập Cục 19?" Tạ Vi Thời tuy vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng trực giác mách bảo chàng Phương Trì không giống như đang nói dối. Dù sao chuyện này mà đi nói dối có ý nghĩa gì chứ?

Phương Trì thấy có người đã đớp mồi, đương nhiên sẽ không cho thêm thông tin, nói: "Chỉ cần anh đồng ý hợp tác với tôi, tôi sẽ nói cho anh biết."

Tạ Vi Thời cười nhạt một tiếng, tiếp tục bước lên lầu. "Cô đang tìm bảo mẫu phải không? Mấy hôm nay tôi hầu hạ cô xong, cô vui thì nói cho tôi biết, không vui thì tiếc tục như tôi. Cô coi tôi là con thỏ phải ăn cho bằng được cà rốt đó hả?"

Phương Trì nằm áp mặt trên lưng chàng, "Tuy nói vậy, nhưng với Rạn Băng và một con chuột bạch, anh không muốn quan sát một chút sao?" Cô nói nhiều lời một lúc xong, bắt đầu hụt hơi, Tạ Vi Thời cõng cô lên lầu vẫn thở đều đều. Lời của cô mang nhiều cám dỗ, chàng vẫn trơ trơ.

Phương Trì lại chậm rãi nói: "Tôi không hỏi vì sao anh mất tích, vì sao anh có súng; anh không hỏi vì sao tôi bị thương, vì sao điều tra Rạn Băng–với cách thức hợp tác này, cả hai chúng ta đều được thoải mái, phải không nào? Chúng ta, vốn đã có cùng một mục tiêu, lại có thể lấy được, thứ muốn thu hoạch từ đối phương, vậy tại sao, không hợp tác?"

Tạ Vi Thời nói: "Tôi không hợp tác với người của Cục 19."

Giọng của Phương Trì yếu ớt nhưng kiên định: "Hiện giờ tôi đã rời khỏi Cục 19."

Tạ Vi Thời: "Tôi cần phải suy nghĩ."

Phương Trì nói: "Cho anh thời gian trong vòng 1 bậc thang để suy nghĩ."

Tạ Vi Thời đang nhấc chân chực bước lên, chuẩn bị đặt xuống một sàn của tầng 8, nghe vậy liền rút chân về.

Chàng nói: "Nếu như tôi thà cô ở ngay đây thì sao?"

Phương Trì nói rất khẽ: "Anh biết kết quả mà. Không gì độc bằng lòng dạ đàn bà."

Tạ Vi Thời nói: "Trong súng của tôi có tổng cộng hai viên đạn, một viên đã cho Lút Cán, vẫn còn lại một viên."

Phương Trì khẽ cười bên hõm vai chàng: "Trong tiểu khu này có rất nhiều máy thu hình." Ngón tay của cô khẽ phớt qua mũi của chàng, "Có vẻ như anh đã quên đeo khẩu trang."

Chàng tránh đầu đi như sợ nhột, một lúc lâu sau, cười nói: "Cô biết không, quạ chỗ tôi không rẻ chút nào."
Advertisement / Quảng cáo

"Vậy anh ra giá đi." Phương Trì nói.

"Tôi muốn căn nhà này." Chàng nói chắc nịch, mở miệng đã thét giá lên trời.

Thế nhưng Phương Trì rất bình tĩnh, nói: "Được thôi. Tôi viết một bản hợp đồng với anh."

Tạ Vi Thời bật cười, "Hào phóng vậy sao?"

Phương Trì đáp: "Có cần tôi lập di chúc không? Để lại hết tài sản của tôi cho anh."

Tạ Vi Thời nói: "Cô khoan đã, tôi còn chưa nói xong."

"Anh còn muốn gì nữa?"

"Tôi còn muốn một người."

"Ai?"

"Người ở trong căn nhà đó."

"……."

Phương Trì ngẩn ra hồi lâu, rồi phá lên cười. Chỉ có điều cả cơ thể lẫn thần kinh của cô đều rất yếu, tiếng cười phá này cũng chỉ là rũ đầu úp mặt trên người chàng mà cười.

"Buồn cười đến vậy sao?"

Tạ Vi Thời lại xốc Phương Trì lên cao hơn, cũng cô bước lên bậc thang cuối cùng. Chàng thả cô xuống, để cô ngồi tựa vào tường. Chàng gập đầu gối khom chân, cặp mắt nai của chàng nhìn Phương Trì chăm chú, "Đồng ý không?" Chàng liếc di động, "Cho cô ba mươi giây."

"Tạ Vi Thời." Phương Trì ngưng cười, vẫn hơi hổn hển. "Trò hề này của anh đùa hơi lỗi thời rồi. Anh tưởng như vậy thì có thể hù tôi lùi bước ư?"

"Phải không?" Tạ Vi Thời lăng lặng hỏi.

"Tôi đồng ý." Phương Trì nói không chút do dự.

"Cô nghĩ cho kỹ đi." Tạ Vi Thời vẫn không đổi sắc mặt, nhắc nhở cô, "Cô có biết cô hứa cái gì không?"

Nụ cười của Phương Trì vụt tắt, hàng lông my mảnh và dài thoáng nhấp nhúy. "Anh biết không, tôi cũng đặt tiền đấy. Anh đừng quên, đối với một tay quạ, giá càng cao, nhiệm vụ càng phức tạp."

Tạ Vi Thời đứng thẳng người, đôi mắt đen càng thăm thẳm dưới ánh đèn mờ tối trong hành lang. Thời gian chàng suy nghĩ kéo hơi dài, dài đến độ Phương Trì bắt đầu hoài nghi. Đúng lúc ấy chợt nghe chàng nói "Được, sau này cô đừng hối hận."

Phương Trì yếu ớt tựa người vào bức tường lạnh lẽo, bật cười: "Chưa chắc sau này ai trong hai chúng ta sẽ hối hận trước."

Tạ Vi Thời khom người ẵm ngửa Phương Trì từ dưới đất lên. Phương Trì hơi giật mình, nhưng mặt vẫn vô cùng thản nhiên. Chàng đã bắt đầu thách thức cô. Chỉ có điều, kiểu thách thức này, dễ đối phó hơn rất nhiều so với những thứ thách khi cô còn nằm vùng hồi xưa. Cửa có khoá bằng vân tay, Phương Trì mở cửa ra, bên trong tối đen. Tạ Vi Thời dùng lưng để đóng cửa, một tay bế Phương Trì, tay kia định mở đèn ở huyền quan.

"Khoan đã." Phương Trì thì thào.

"Sao?"

"Anh nghe đây, trong nhà tôi có cả thảy là bốn chiếc máy thu hình. Phòng khách một cái, trên máy tính có một cái, phòng ngủ một cái. Hiện giờ anh cứ làm như mình là một người mù, tôi chỉ anh cách để đi che hết chúng nó."

"Còn cái còn lại thì sao?"

"Hồ cá lớn bên phía tay trái của anh, nằm trong đống rong biển ở dưới đáy bên trái."
Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời thò tay vào trong đám rong biển rua rua, mò được máy thu hình tròn trịa nằm trong đó. Vây cá lạnh lẽo trơn trơn sướt ngang qua tay chàng, y như rắn.

"Cá ngân long." Phương Trì thong thả nói, "Hai con."

Tạ Vi Thời vài máy thu hình vào cát dưới đáy hồ cá.

"Đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao?" Chàng hỏi.

"Những người bọn họ muốn giám sát thì hằng hà sa số, tôi chỉ là một kẻ nhẹ cân không đáng giá nhất trong số đó. Không ai có thể ngồi canh phim từ máy ghi hình tôi từng phút từng giờ, ngoại trừ Hà Tâm Nghị." Phương Trì nói vừa chậm vừa trầm vừa khẽ.

Tạ Vi Thời không hỏi rốt cuộc ai đang giám sát cô, và vì sao giám sát cô. Những bí mật giữa hai người bọn họ, quá nhiều như lời Phương Trì đã nói, chưa không gian cho đối phương thì mới là cách hợp tác thoải mái nhất. Nhưng chàng biết có thể tin cậy Phương Trì được. Cô kiên trì không muốn bị cảnh sát đưa tới bệnh viện, cô kiên trì muốn về nhà giữa khuya, kiên trì đi bộ lên tầng lầu cuối cùng. Hết thảy mang ý nghĩa là dưới tình huống nguy nan, cô gái này vẫn đủ tỉnh táo để tính toán.

Sau khi mò mẫm trong bóng tối che hết máy thu hình đi, hoi thở và giọng của Phương Trì đã mỗi lúc một yếu hơn, cuối cùng ngã hẳn lên vai chàng, không biết đã ngủ hay là hôn mê.

Bật tất cả mọi ngọn đèn lên, Tạ Vi Thời đặt Phương Trình xuống giường của cô, đắp chăn cho cô. Căn hộ này gồm 2 phòng ngủ 1 phòng khách, gần 100 mét vuông, nhìn rất sáng sủa rộng rãi. Ban công lộ thiên, có một chiếc ghế đu đưa, rất nhiều chậu hoa, trồng các loại hoa như bìm bìm, nhài, vân vân. Phía dưới ban công là hồ nước nhân tạo mênh mông của tiểu khu.

Trong nhà khá bừa bãi, nhưng đa số đồ vật là sản phẩm điện tử và sách vở. Tạ Vi Thời thuận tay lật một số sách, tâm lý học, kinh tế học, khoa học thần kinh não bộ, xã hội học…… thứ nào cũng có. Trong thư phòng, ngoài giá sách ra còn có một bàn máy tính với hai chiếc máy tính bình thường cộng với một bộ thiết bị cảm lực hỗ tiếp toàn thân. Bên cạnh những thứ đó còn có một tấm bảng trắng lớn, bên trên ghi lịch sử hoạt động và thời gian có một trên mạng của My Gian Xích. Chàng xem kỹ qua một lượt.

Tạ Vi Thời mở máy tính của Phương Trì lên, dùng thân phận "Guest (khách)" đăng nhập vào máy. Sau vài thao tác, trên màn ảnh hiện lên một chuỗi những hình ảnh của các máy giám sát. Tạ Vi Thời xâm nhập hệ thống giám sát của Bến Phong Kiều Dạ. Chàng quan sát cẩn thận màn ảnh của từng máy thu hình, phán đoán vị trí của mỗi một chiếc máy thu hình. Rất nhanh chóng chàng đã xác nhận xong, chọn những đoạn ghi hình có chàng công Phương Trì, rồi chọn "xoá bỏ."

Lấy một tấm thẻ tiểu khu từ hộp đựng đồ ngay cạnh cửa ra vào xong, Tạ Vi Thời mở cửa bước ra ngoài, rồi nhẹ nhàng khép cửa khoá lại. Đi xuống đến dưới lầu, trời đã sáng hơn một chút, có vài con mèo hoang đang đi lang thang bên đường, chàng dễ dàng tóm được một con mèo tam thể, nhìn nhã ngồi xổm xuống bình tĩnh mò phía sau cổ áo ra một tấm chip chỉ nhỏ bằng móng tay, dính lên lưng con mèo. Con mèo tam thể kêu lên một tiếng "meo" rõ to, rồi phóng như tên để thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Cộng sự ăn ý nhất

người dịch: idlehouse

7:20am, đồng hồ báo thức trong phòng vang lên, Phương Trì uể oải mở mắt, cảm thấy ánh sáng từ cửa sổ quá chói mắt, chói đến khiến cô không sao chịu nổi. Sợ ánh sáng, chắc là một trong những di chứng sau khi xem Rạn Băng. Phương Trì âm thầm mở một cuốn sổ tay trong đầu, ghi vào đó. Thật ra cô chỉ nghe toàn bộ Rạn Băng. Cô vốn đã bị thương ở hệ thần kinh, nghe xong nó thôi đã khiến cô mất hết ý thức, nếu như xem toàn bộ, chắc cô đã nằm trong phòng cấp cứu rồi.

Phương Trì loạng choạng bò dậy, kéo hết mọi rèm cửa lên. Mới ngủ có 3 tiếng đồng hồ, nhưng cô cảm nhận được bản thân đã tiến vào trạng thái cực kỳ mệt mỏi mà không sao ngủ được nữa. Đồng hồ báo thức tự động chuyển qua đài tin tức buổi sáng, Phương Trì thấy quá ồn ào, định tắt đi, chợt nghe xuống ngôn viên đọc:

"……Đêm qua, khu vực cũ phía Bắc của thành phố đã xảy ra một sự kiện bạo lực tàn ác, khiến 8 người thiệt mạng tại hiện trường. Cảnh sát đã kết luận đây là một cuộc xung đột giữa các băng đảng xã hội. Hiện nay bộ công an thành phố đã triển khai công tác chỉnh đốn trật tự trong khu vực cũ của thành phố……."

Đã kết luật là xung đột giữa các băng đảng xã hội. Ngoài ra, cũng không hề đưa tin Lút Cán chết do vết thương từ súng, có lẽ là bộ công an muốn ổn định lòng dân. Phương Trì tắt tin tức, ngã mình vào chăn gối trắng tinh, cảm thấy thế giới quanh cô vô cùng hỗn loạn, không nắm được được đầu đuôi. Giai điệu quái quỷ kia không ngừng dâng lên từng đợt trong đầu cô, khiến cô này sinh cảm giác bứt rứt, tựa như……cảm giác bứt rứt nguyên thuỷ của ham muốn tình dục.

Tạ Vi Thời.

Tạ Vi Thời đâu rồi?

Cảm thấy đã khôi phục được một chút sức lực, Phương Trì vịn tường chậm rãi bước ra khỏi phòng. Phòng khách và thư phòng đều vắng tanh, nhà bếp và buồng tắm cũng không có người. Cô biết ngay mà. Một người giáo hoạt như Tạ Vi Thời, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn ngồi đợi. Cô mở máy tính trên bàn, đăng nhập tài khoản trong hệ thống của mình. Đêm hôm qua cô đã dán một tấm chip định vị tí hon sau lưng Tạ Vi Thời. Lúc mở lịch sử tuyến đường đã đi qua, cô kinh ngạc.

Trên bản đồ của khu vực, tuyến đường màu trắng như bị tàn phá, rối tung rối mù lên. Từ tiểu khu Bến Phong Kiều Dạ chạy một mạch đến phía bắc của khu vực tây Yến Thành, rồi sau đó lại là một đường thật dài chạy xuống góc phía nam của tây Yến Thành, cuối cùng lại quay đầu chạy trở về. Đây cơ bản không phải là đường đi của con người! Phương Trì sững sờ nhìn một lúc, ngón tay gõ "cách" xuống bàn phím thật mạnh, ấn vào nút Esc. Lại bị chơi một vố nữa.

Đang ngồi buồn bực, điện thoại bàn đổ chuông, cầm lên nghe, giọng đàn ông buổi sớm vô cùng thấp, như nốt trầm của đại hồ cầm.

"Dậy rồi?"

Phương Trì lại giật mình, vội rờ khắp người, quả nhiên tìm được một tấm chip định vị tí hon y chang như tấm dính trên người của Tạ Vi Thời, mũi số chính là của một trong những tấm chip hồi trước cô mua hàng loạt. Mẹ kiếp…… Phương Trì không nhịn được, muốn chửi bậy. Ăn miếng trả miếng, chắc gì Tạ Vi Thời này là cung Bọ Cạp quá!

Advertisement / Quảng cáo

"Nếu dậy rồi thì ra mở cửa cho tôi."

Phương Trì tưởng Tạ Vi Thời vẫn còn ở bên ngoài cổng tiểu khu, chạy đi thay đồ rồi mau mau chải đầu làm vệ sinh sáng. Ai dè vừa mở cửa nhà ra, đã có một người đang chống tay ở khung cửa, đứng gần sát cô nhìn cô chằm chằm, trên người toả ngát mùi bạc hà trong lành tươi mát, cùng với mùi sương sớm lạnh lẽo.

Phương Trì hết hồn lùi ra sau, tim đập điên cuồng, thở không ra hơi, chân run lên chuẩn bị ngã xuống đất. Tạ Vi Thời cầm đủ thứ bao trong tay, nhưng vẫn nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô. Cánh tay vòng qua người cô mạnh mẽ vững chãi, không hiểu vì sao Phương Trì lại nhớ đến Thịnh Diễm. Nhưng ánh mắt hệt như loài hươu của người trước mặt—dưới ban mai như vẫn còn đọng lại sương sớm ướt át— lại không phải là ánh mắt sáng ngời như trời ban trưa của Thịnh Diễm.

Nước mắt của cô mất kiểm soát, lã chã rơi như những hạt châu đứt chuỗi.

"Gì thế này? Bị uất ức gì à?"

Một tay của Tạ Vi Thời khoác quanh cô, tay kia đặt hết túi nylon xuống sàn, rút vài tờ giấy từ hộp đựng đồ ngay huyền quan đưa cô lau nước mắt.

Phương Trì nhận ra bản thân đã mất bình tĩnh. Chuyện thân phận của cô trong cục an ninh mạng, cô đã không có cách nào để tiết lộ thêm, đừng nói gì đến quan hệ giữa cô và Thịnh Diễm. Trước đây cô không như thế này. Khả năng kiểm soát bản thân là điều cô lấy làm hãnh diện nhất, nào có bao giờ bị như ở trước mặt Tạ Vi Thời, hết lần này đến lần khác mất không chế? Hồi trước mỗi lần cô thi hành nhiệm vụ, nào có bao giờ bị chơi như Tạ Vi Thời chơi cô, hết lần này đến lần khác bị rớt xuống thế hạ phong?

Càng nghĩ càng chán nản. Trầm cảm chính là như vậy, cô nào biết bản thân đã lún sâu vào một vòng luẩn quẩn tự chà đạp mình. Mất đỏ hoe, sụt sịt một hồi, trái lại nước mắt càng tuôn.

Tạ Vi Thời chỉ còn cách tiếp tục rút giấy đưa qua, lăng lặng nói: "Cô mong manh như thế này, tôi rất hoài nghi không biết có thật là cô đã từng ở trong Cục 19."

Phương Trì ghét nhất bị người khác gọi cô mong manh, giống như mèo con không bằng, vừa nghe xong liền xù lông. Cô thẳng nước mắt lại, lời nói mang gió lạnh vù vù: "Đừng nói mong manh, mấy bộ dạng khác tôi cũng có thể diễn tròn vai." Rồi chợt đổi vẻ mặt, vươn hai tay nhẹ nhàng mềm mại choàng qua cổ Tạ Vi Thời, nói: "Anh thích kiểu nào, tôi diễn cho anh xem, hừm, quạ đen đại nhân?"

Cô thật sự diễn rất đạt vai nữ tính nhu mì. Trong quá trình nằm vùng khó tránh khỏi việc phải đóng nhiều thân phận, vì thế có lúc cô đã được huấn luyện diễn kịch chuyên nghiệp trong Cục 19. Chỉ có điều bây giờ số lần cảm xúc bị mất khống chế tăng lên, cô gần như đã quên mất ngày xưa cô vốn như thế nào.

Tạ Vi Thời lặng lẽ nói: "Tôi nào dám, kính chú đại nhân."

"Nói nghe thử xem?"

Ngón tay của Phương Trì chậm rãi mơn man trên da thịt trơn láng khô ráo phía sau cổ của chàng, người mùi hương sạch sẽ trên người chàng, biết rằng chàng đã về nhà tắm rửa một chuyến. Cô cũng cố ý hoi câu đó. Cô tin rằng mỗi một chọn lựa con người quyết định, ít nhiều đều phát xuất từ tiềm thức của họ, ví dụ như lúc bắt gặp Shi-tô giả chọn Akihisa trong Maandala. Đôi khi cô sẽ bắt đầu liên hệ Shi-tô giả đó với Tạ Vi Thời, nhưng cô vẫn còn thiếu chứng cứ và cảm giác của trực giác để tự thuyết phục bản thân.

Tạ Vi Thời cúi đầu nhìn cô, nói một câu đầy ẩn ý: "Tôi thích loại đẩy đà vạm vỡ."

"……"

Tại sao lại không theo bài bản! Phương Trì cảm thấy bản thân cô sắp sửa bùng nổ.

Tạ Vi thời dỡ Phương Trì ra bàn ăn ngồi, Phương Trì chợt cảm nhận được mái tóc rối mới ngủ dậy của mình được vuốt thẳng, nhưng cảm giác ấy vô cùng không chân thật, liền ngước đầu nhìn Tạ Vi Thời, lại thấy chàng thản nhiên lấy ra những thức ăn sáng từ trong bao nylon, đặt lên bàn, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Phương Trì hoài nghi không biết có phải mình vừa ảo giác không. Nhìn Tạ Vi Thời, chàng vừa múc tàu hũ non vừa nói:

"Muốn khóc thì cứ khóc, muốn cười thì cười. Phân liệt cũng được, trầm cảm cũng được, tuyệt vọng cũng được, mất kiểm soát nổi cơn điên cũng không sao, đều là bản chất vốn có của cô, không cần phải che giấu."

Phương Trì bất chợt cảm thấy yên tĩnh hơn hẳn. Cô nhìn chàng chia đậu hũ non ra hai cái chén, trứng chiên chia ra hai đĩa, rồi bánh bao và dưa muối, nói với chàng: "Suýt nữa quên, anh đã từng gặp rất nhiều bệnh nhân mắc bệnh tâm thần."

"Bệnh tâm thần và bệnh thần kinh khác nhau. Nhưng cũng có chỗ tương đồng." Cách chàng nói chuyện và cách chàng làm việc y hệt như nhau, từ tốn thong thả.

"Anh coi tôi như bệnh nhân đó hả?"

"Tôi coi cô như kính chú."

"Xạo."

"Được được được, tôi xạo với cô đấy."

"Vậy có phải là anh đang coi tôi như bệnh nhân không?"

"Tôi coi cô như người yêu của tôi."

"……"

Phương Trì phát rồ, chụp chiếc gối ôm ở ghế bên cạnh đập chàng tứ bụi. Chỉ có điều cô không có sức, gối đập cú nào cú nấy mềm oặt mềm èo.

Tạ Vi thời giơ tay chặn cú "bạo kích" của cô, nói: "Người yêu à, đừng có lúc nào cũng vô lý như thế chứ hả?"

Phương Trì thẫn thờ, trước mặt Thịnh Diễm, cô chưa từng bao giờ giở quẻ vô lý như thế này. Đối với cô, Thịnh Diễm là người đàn anh chói lọi nhất trong mắt cô, là một cấp trên được Cục 19 coi trọng, là nơi cô gửi gắm tất cả những cảm giác rung động đầu đời, là một nhân vật cô coi như thần thánh. Trước mặt Thịnh Diễm, cô luôn làm một con người tốt nhất có thể, lo sợ bản thân không xứng với anh, nào có bao giờ dám lộn xộn giở trò vô lý?"

Trước mặt Tạ Vi Thời thì cô không phải mang gánh nặng ấy. Hoặc có lẽ là do chàng đã từng làm bác sĩ, mà cô thì là bệnh nhân của chàng. Bệnh nhân trước mặt bác sĩ vốn phải phơi bày một phiên bản tồi tệ nhất của con người mình, cần gì phải che đậy giả vờ làm chi?

Ăn xong bữa sáng, điện thoại trong phòng của Phương Trì lại đổ chuông.

"Ai?" Tạ Vi Thời hỏi.

"Chắc là Hà Tâm Nghị." Phương Trì thờ dài đáp. Cô đã sớm đoán trước được cú gọi này.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì vịn tường đi bắt điện thoại, quả nhiên là Hà Tâm Nghị.

"Mèo Con, sao di động không ai bắt thế, máy thu hình trong nhà thì không thấy được gì nữa rồi?"

Phương Trì "Ủ" một tiếng, giọng nói biếng nhác như nhựa, tựa như ngái ngủ mới tỉnh dậy. Hôm qua cô đưa hết di động và túi xách của mình cho Đinh Phi Phi giữ, lúc Tạ Vi Thời đưa cô về có mang hết theo, đến hiện giờ cô vẫn chưa ngó, chắc di động đã hết pin rồi.

"Chuyện gì thế? Còn tường là con bị gì rồi."

Phương Trì cảm thấy âm thanh trong điện thoại nghe chói chói tai, làm cô cứ sờ sợ, liền nhích ống nói ra xa xa, xong rồi lại dí đến gần miệng, nói: "Không sao…… Đêm qua ngủ muộn, mới thức dậy." Giọng nói vẫn rất biếng nhác, người khác nghe có thể mường tượng ra bộ dạng vẫn đang ngái ngủ của cô.

Tạ Vi Thời đứng một bên dọn dẹp rác từ bữa sáng, thuận tay chỉ huy cho người máy quét dọn nhà cửa, trông thấy cô đang diễn sâu, không khỏi khẽ mỉm cười. Phương Trì nghe điện thoại, ngó qua chàng, hơi hấp cấp mắt dài hẹp của mình.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế?" Giọng nói của Hà Tâm Nghị ở trong máy trở nên nghiêm túc, ra lệnh cho cô: "Mèo Con, gọi video cho chú."

"Đừng chứ hả? Chú Đạo Minh, con còn chưa ra khỏi giường, mới sớm tinh mơ gọi video gì chứ……" Phương Trì vừa giở giọng biếng nhác cần nhằn vừa ngoắc tay ra ý cho Tạ Vi Thời mau vào giường.

Tạ Vi Thời liếc cô một cái, lắc đầu chê bai, nhưng vẫn tuân lệnh bước tới, mở lớp chăn trắng tinh của Phương Trì lên, nằm xuống giường. Chỉ một chốc sau, chiếc áo sơ mi màu đen được vứt ra từ bên trong chăn. Chàng nằm xây lưng về phía Phương Trì, mái tóc ngắn đen nhánh mượt mà sạch sẽ, nửa vai trái lộ ra khỏi chăn, cơ bắp săn chắc thấp thoáng ẩn hiện. Phương Trì nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Không cần cô chỉ bảo, Tạ Vi Thời đã hoàn toàn hiểu cô định giở trò gì với Hà Tâm Nghị. Trình độ phối hợp này, chỉ e rằng đến cả một cộng sự ăn ý nhất ở Cục 19 cũng chưa bì kịp.

"Mèo Con, gọi video cho chú, ngay bây giờ."

Tuy bình thường tính tình Hà Tâm Nghị hiền hoà, nhưng lúc ông nghiêm khắc, còn ác liệt hơn cả mẹ cô.

Phương Trì dạ một tiếng, lấy máy tính gọi video chat đến cho Hà Tâm Nghị. Hà Tâm Nghị quan sát cô thật kỹ, về mặt bán tin bán nghi. Phương Trì âm thầm vui mừng là những thương tích đêm hôm qua đều ở trên người, trên mặt nhìn không ra. Ngoài việc mặt cô trông nhợt nhạt hơn, tóc rối hơn, nhưng hết thảy đều khớp với cái cớ ngủ muộn dậy muộn của cô.

Hà Tâm Nghị hoi nghi ngờ việc cô không sao, bắt đầu kiểm tra nhịp tim, huyết áp, nhiệt độ, v.v. của cô.

"Mèo Con, trạng thái hiện giờ của con không bình thường. Nhịp tim, huyết áp, và nhiệt độ đều cao hơn thường, ngoài ra còn có dấu hiệu vận động quá sức, là chuyện gì thế hả? Có uống thuốc đúng liều đúng giờ không?"

Phương Trì hàm hồ trả lời một cách rất mất tập trung, giả bộ hoi sợ ý nhích người, máy tính trên đùi đổi góc độ, trong tầm của máy webcam quét qua bờ vai trần và mái tóc đen nhánh được cắt ngắn của Tạ Vi Thời.

"Đợi chút!" Hà Tâm Nghị kêu lên, "Kéo webcam qua một chút ——trong giường của con có người?"

"Có người nào chứ……" Phương Trì chối đây đẩy.

"Giường, để yên cho chú nhìn." Hà Tâm Nghị ra lệnh.

Phương Trì miễn cưỡng kéo webcam qua. Tạ Vi Thời lại xuất hiện trong tầm thu hình của webcam.

"Người trên giường là ai?"

"Chú Đạo Minh! Chú đừng có biết rồi còn hỏi mà!" Phương Trì cự. Cô vừa cao giọng lại bắt đầu hụt hơi, vội vàng nhích máy đi chỗ khác, tắt microphone. May sao Hà Tâm Nghị đang quan tâm đến người đàn ông nằm trên giường, không để ý đến chút thay đổi khác lạ đó.

"Ồ, Mèo Con nhà mình nhìn thoáng được rồi?" Hà Tâm Nghị bật cười. Đúng là tuy thuốc ức chế alpha mang tác dụng an thần, khiến cho Phương Trì giữ bình tĩnh, ngủ ngon, cảm xúc trì trệ, nhưng sẽ không gây ảnh hưởng đến tính dục của cô. Cô sẽ có nhu cầu ở phương diện này, ông có thể hiểu được. Thảo nào cô lại che hết máy thu hình, không bắt điện thoại, tình hình sức khoẻ cũng bất thường……

"Mèo Con à, chuyện con tìm bạn trai, chú rất tán thành, rất tốt cho sức khoẻ của con lẫn tâm lý của con. Nhưng con đã lớn từng này rồi, phải hiểu chừng mực với mấy chuyện này, đúng không? Thanh niên cũng không nên quá phóng túng, nhất là hiện giờ sức khoẻ của con không được tốt cho lắm……"

"Chú Đạo Minh, chú nói nhỏ chút, người khác nghe được đấy."

Giọng của Hà Tâm Nghị oang oang, Tạ Vi Thời nằm trên giường hẳn là đã nghe rõ mồn một, Phương Trì tự dưng phát ngượng.

"Là chú nói cho cậu ta nghe đấy! Có phải cậu bé này vẫn chưa biết sức khoẻ của con không được tốt? Vận động quá sức thì có thể ổn được sao? Con nhìn cổ của con đi, toàn là những vết gì không……"

Phương Trì hoảng sợ, giơ tay sờ cổ mình, quả nhiên vẫn có một vết thương chưa che kín. May là không lộ ra nhiều, khiến cho Hà Tâm Nghị hiểu lầm.

"Phương Trì à, biết tiết chế thì mới lâu dài. Cơ thể của con không thể làm gì quá kịch liệt, biết chưa? Chú thấy cái tên kia có vẻ mạnh tay như thế, kêu cậu ta thương hương tiếc ngọc con một chút, rõ chưa?"

"Chú Đạo Minh!" Phương Trì thật sự muốn bùng nổ tới nơi, hận không chui được xuống dưới gầm giường trốn vì ngượng. "Con biết rồi, đừng nói nữa!"

"Mèo Con, quen với cậu bé này bao lâu rồi? Hay là mang về cùng ăn một bữa cơm, để chú và mẹ con xem mặt một chút?"

"Chưa bao lâu cả, để quen thêm chút nữa đi! Chú Đạo Minh, con ra khỏi mạng đây!" Phương Trì dứt khoát tắt máy webcam, đổ xuống giường như hết sạch sức lực bị rút cạn. Bên cạnh cô vang lên tiếng sột soạt, là Tạ Vi Thời đã ngồi dậy mặc áo vào. Cô liếc mắt nhìn, chỉ thoáng thấy trên vai của Tạ Vi Thời có một vết sẹo trông khá đặc biệt, sau đó đã nhanh chóng bị áo che mất.

Cơ thể của chàng hợp với áo sơ mi, nhất là sơ mi đen, mang một vẻ phong nhã thuộc về lứa tuổi thanh niên, lại đượm nét chín chắn bình tĩnh của người đã trưởng thành. Chàng đang đứng ở độ tuổi giữa hai bờ đó. Phương Trì nhìn một hồi, cảm thấy giai điệu quái quỷ bên tai càng lúc càng ồn ào. Cố gắng đè nén cảm giác bứt rứt khiến cô bất an, Phương Trì nhẩm mất, trong miệng khô khốc.

Tạ Vi Thời sờ trán cô, trán rịn mồ hôi.

"Lại không được khoẻ?" Chàng hỏi.

Bàn tay của chàng ấm áp khô ráo, da thịt trên trán cô nhạy bén cảm nhận được những ngón tay dài và cân đối của chàng, cùng với vết sẹo nho nhỏ ở đầu ngón tay. Phương Trì mờ mắt, gặp ngay yết hầu lộ ra phía trên cổ áo của chàng, cả người co thắt, đau đớn đến khó chịu đựng được. Cô đẩy mạnh chàng:

Advertisement / Quảng cáo

"Anh tránh tôi xa ra một chút."

Tạ Vi Thời thoáng sững sốt, nhìn cô một hồi, ra khỏi phòng của cô.

Một lúc lâu sau, Phương Trì mới cảm thấy đỡ hơn. Cô vịn tường đi vào thư phòng, thấy Tạ Vi Thời đang ở trong đó dùng kính huyễn thực của cô cộng với chiếc máy tính chàng mang tới để điều chỉnh. Máy tính chàng dùng mang nhãn hiệu atom, hiện giờ rất hiếm gặp trên thị trường. Phương Trì biết đấy là một loại máy tính thượng đẳng của dân chơi thứ thiệt, tính năng bảo mật vô cùng xuất sắc, các lực lượng quân sự và chống khủng bố của các cường quốc đều dùng máy tính hiệu này.

"Tạ Vi Thời?"

"Hừm?"

"Lúc nãy tôi……"

"Tự dưng này sinh ham muốn tình dục đúng không?"

"……" Phương Trì nghẹn nguyên câu ngay trong cổ họng. Những lời xin lỗi đã chuẩn bị sẵn trước đó đều biến thành chửi bậy. Yêu quái phương nào thế này!

"Có lẽ là phản ứng bình thường do Rạn Băng tạo ra." Chàng nói rất bình thản.

Thôi quên đi, chắc là trong mắt những người ngành y như chàng, đấy chỉ là những thuật ngữ bình thường đến không thể nào bình thường hơn. Phương Trì tự an ủi bản thân như vậy, giống y như cô đã từng nghe chú Đạo Minh tính bơ nói ra từ "thái trung tiện."

Cô nhìn Tạ Vi Thời cắm một u-disk vào trong kính huyễn thực, không nhịn được, hỏi: "Anh đang làm gì đấy?"

"Xem Rạn Băng." Tạ Vi Thời trả lời rất ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Rạn băng

người dịch: idlehouse

Hạt giống của Rạn Băng rất nhỏ, nếu không sẽ không thể dùng một thiết bị hạn chế dung lượng như u-disk để phát tán nó offline. Nhưng chính vì để có thể sản xuất nó nhỏ như vậy, nên người sản xuất ra nó đã từ bỏ ý định làm nó thành một phần mềm độc lập, mà để nó phải lệ thuộc vào Maandala. Chỉ có môi trường chuyển tải của Maandala mới có thể thả cho hạt giống được tự do sinh sôi, trở nên một trải nghiệm và lượt xem gọi là Rạn Băng.

"Anh muốn xem thật sao?"

"Muốn xem thật."

"Tôi mới nghe qua mà đã thành vậy, anh không sợ bất trắc?"

Tạ Vi Thời đứng lên nhìn cô, cười khiến người ta loá mắt: "Cô không tin tưởng tôi, hay là không tin tưởng bản thân?"

Phương Trì ngẫn người.

Cô có thể thấy rõ nỗi khiếp sợ sâu trong thâm tâm của cô đối với Rạn Băng.

Cô không hề hoài nghi khả năng tự kiềm chế của Tạ Vi Thời. Đêm hôm qua, trong con nửa tỉnh nửa mê, cô đã nhìn thấy Tạ Vi Thời bóp cò bắn xuyên qua con mắt còn lại của Lút Cán. Khẩu súng con con đó, nhắm trúng đích đã rất khó khăn rồi, đừng nói gì đến khoảng cách xa như vậy. Luyện được độ chính xác như thế, nếu như bản thân không có kỷ luật cực cao và khả năng tự khống chế cao, cơ bản sẽ không làm nổi.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng thứ này chính là Rạn Băng. Cho dù một loại ma tuý tầm thường hơn đi nữa, nó cũng vẫn có khả năng huỷ hoại ý chí của một người kiên định, đừng nói gì Rạn Băng.

Phương Trì do dự một chút, nói: "Tôi có một cách để xem Rạn Băng."

Tạ Vi Thời cười, nói: "Tôi cũng có một cách."

Phương Trì nhướn mày, "Vậy mỗi người chúng ta tự viết xuống, xem coi có giống nhau không, thấy thế nào?"

"Được." Tạ Vi Thời gật đầu.

Hai người tự lấy bút viết vào lòng bàn tay. Nắm tay lại, lúc mở tay ra, trong lòng bàn tay của Phương Trì viết: "Giảm số chiều"

Của Tạ Vi Thời viết: "Giải cấu trúc."

Phương Trì hiểu ý, mỉm cười nhìn Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời cũng đang nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng ý cười hàm súc.

Cách "giảm số chiều" mà Phương Trì nói, trên thực tế chính là thâu lại Rạn Băng, từ trải nghiệm VR ba chiều, biến nó thành một đoạn phim 2 chiều, có thể xem trên máy tính. Phải biết rằng đặc điểm lớn nhất của game huyễn thực là cảm giác trầm mình trong cảnh phim—"tôi là một phần thể của thế giới đó," chứ không phải là một khách bàng quan. Sau khi giảm số chiều, hiệu quả ảo nhất của Rạn Băng tất nhiên sẽ giảm mạnh.

Còn cách "giải cấu trúc" mà Tạ Vi Thời đề cập thì tương tự giống như trải nghiệm của Phương Trì: nhờ vào cấu trúc của kính huyễn thực có ba hệ thống độc lập là hiển thị hình ảnh, âm thanh, và xúc giác, tách một trải nghiệm hoàn chỉnh của Rạn Băng ra thành 3 trải nghiệm gồm có âm thanh, hình ảnh, và xúc giác.

Nguyên lý cơ bản của Rạn Băng chính là thông qua những ám thị tâm lý mãnh liệt nằm trong nội dung nhắm vào thính giác, thị giác, và xúc giác, tạo nên kích thích đặc thù trên cơ thể của con người, rồi từ đó khơi dậy và tạo nên những biến hoá mạnh mẽ trong ký ức, ý thức, cảm quan, và cảm xúc v.v. của con người. Sau khi bị giải cấu trúc, những thứ có thể gây ảnh hưởng đều bị giảm thấp.

"Thử giảm số chiều đi, an toàn hơn." Phương Trì thúc đẩy kiến nghị của mình với Tạ Vi Thời. Bởi lẽ bản thân cô đã phải trải qua khúc dạo đầu là phần âm thanh trong Rạn Băng, cô biết rất rõ cảm giác đau đớn hỗn phi phách tán đó.

Tạ Vi Thời không lo lắng cho mấy, nhướn mày, "Không tự mình thử thì làm sao chữa trị được cho người khác?"

Phương Trì nhìn đầu ngón tay của chàng vẫn còn lưu vết sẹo nho nhỏ, hỏi: "Giữa nghề bác sĩ và hacker, tại sao anh vẫn chọn làm hacker?"

Tạ Vi Thời cười cười: "Gia đình là một thế gia trong ngành y, tuổi nhỏ ngưa non háu đá, một lòng muốn vượt qua cha mình. Muốn luyện sức cho tay nên hễ rảnh thì chơi game, chơi một hồi thành ra nửa chân đã bước vào giới hacker."

Phương Trì nhớ đến cảnh tượng trong thư viện hồi trước, khi đó chàng dùng tay gõ bàn phím để sau lưng, ngón tay thon dài khéo léo bay lượn, giống như đang đánh đương cầm.

"Rồi sao nữa?"

"Vẫn muốn làm bác sĩ, nhưng con đường nghề y này không đi tiếp được nữa. Ai cũng phải sống đúng không, thế nên làm quạ, kiếm được bát cơm qua ngày. Sau đó dần dần nghĩ thoáng hơn. Kỹ thuật giải phẫu [tốt] thì đã là gì? Tìm đại một bác thợ sửa xe bên đường có khi còn giỏi hơn tôi. Nói cho cùng tôi chỉ muốn cứu một số người. Làm bác sĩ hay làm quạ, có gì khác biệt đâu?"

Khác biệt giữa đen và trắng. Phương Trì nghĩ bụng, khác biệt giữa việc có người sẽ ghi nhớ anh và không ai hay biết đến anh.

Tạ Vi Thời đã đeo kính huyễn thực vào mắt.

Lúc chàng lấy tay chuẩn bị ấn nút ra lệnh "bắt đầu," Phương Trì nắm lấy tay chàng.

"Đừng chìm đắm trong nó."

Khoé miệng của chàng cong lên, trở tay nắm ngược lại tay của Phương Trì: "Nhất định phải chìm đắm trong nó. Nhưng sau khi tôi sa vào nó rồi, thì phải kéo tôi ra." Nói xong, chàng phất ngón tay, khởi động Rạn Băng.

Phương Trì vẫn bị căng thẳng.

—Nhất định phải chìm đắm trong nó.

Advertisement / Quảng cáo

Cô hiểu ý của Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời mở rộng bản thân ra để đắm chìm trong Rạn Băng. Tuy quen biết chàng chỉ mới một quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng cô đã hiểu rất rõ, Tạ Vi Thời là một con người có ý thức bản ngã rất vững chắc và chặt chẽ. Một người sinh ra trong một thế gia toàn bác sĩ trong thời hoà bình, phải như thế nào mới có thể bóp cò súng mà mặt không đổi sắc? Phương Trì chỉ biết, ngoài những người từ bé đã trải qua huấn luyện như cô, những người khác không dễ dàng làm được chuyện ấy. Cho dù một người ưu tú như Thịnh Diễm đi nữa, khi xưa sau khi chấp hành nhiệm vụ ám sát, vẫn phải trải qua điều trị tâm lý.

Trong tâm lý của mỗi người đều có điểm yếu. Chỉ cần tóm được nó một cách chính xác, một đòn là sụp đổ. Nhưng mãi cho đến nay, cô vẫn chưa thấy được nhược điểm của Tạ Vi Thời nằm chỗ nào. Một con người như thế, có sức đề kháng mạnh nhất đối với Rạn Băng.

Nếu ví Rạn Băng như một một chai axit sulfuric, những ai đã bị thương tích khắp mình thì sẽ bị nó ăn mòn không còn ra dạng người nữa, thông qua vết thương mà tìm vào tận cùng xương tuỷ, tựa như cô. Còn Tạ Vi Thời thì sao? Không chỉ khắp người da thịt vẹn toàn không kẽ hở, thậm chí lại còn thêm tầng tầng lớp lớp vỏ cứng bên ngoài. Nếu như chàng không tự tay tháo gỡ vỏ cứng của mình, thì Rạn Băng có thể gây tổn thương bao lớn đối với chàng cơ chứ?

Nhưng như Tạ Vi Thời nói, chỉ khi nào thật sự đắm chìm trong nó một lần, thì mới biết được điều đáng sợ nhất của Rạn Băng nằm ở đâu. Chàng nói cần phải có một cộng sự để cùng chàng xem, có lẽ chính là vì lý do này.

Chàng tin tưởng cô.

Thoạt tiên mọi biểu hiện của Tạ Vi Thời vẫn bình thường, đứng một cách thoải mái. Nhưng dần dần, thần sắc của chàng trở nên mỗi lúc một căng thẳng, khoé miệng hơi vểnh lên, theo thời gian chàng mím chặt môi, biến thành một đường thẳng. Một phút, một phút rưỡi, hai phút, hai phút rưỡi……. Trên trán của Tạ Vi Thời bắt đầu xuất hiện mồ hôi lạnh, to như hạt đậu. Chàng bắt đầu hé miệng, mơ hồ phát ra một âm thanh, nghe như là "Long Chấn." Là tín hiệu của người đã lạc lối.

Phương Trì tiến đến gần, hai tay cô nắm lấy hai tay chàng, đẩy chàng giật lùi, cất tiếng gọi: "Tạ Vi Thời! Tạ Vi Thời!"

Cơ thể của Tạ Vi Thời giật bắn lên, hai tay mở rộng, năm ngón tay đan vào năm ngón tay của cô, rồi nắm chặt.

Lòng bàn tay của chàng nóng rẫy. Phương Trì cảm thấy yên tâm. Tạ Vi Thời đã thoát được rồi.

Tuy trong game huyễn thực như Maandala, người chơi mang cảm giác chìm trong cảnh game và có một ở hiện trường, nhưng đa số những người chơi đều hiểu, mình đang ở trong thế giới huyễn thực chứ không phải ngoài đời thật. Còn có lẽ Rạn Băng đáng sợ nhất ở chỗ nó có thể khiến cho người xem mất đi ý thức bản ngã, bắt đầu không biết mình đang trong huyễn thực hay là ngoài đời thật, giống như đêm qua, khi cô bị vây trong ảm nhục của Rạn Băng, đã mất đi ý thức về bản ngã, cảm thấy bản thân cô và giai điệu quỷ dị u ám kia hợp lại thành một.

Lúc vừa rồi Tạ Vi Thời cũng thế. Khi đó thì phải nhờ vào một người ngoài đời mang đến cho chàng một cảm giác mà trong thế giới huyễn thực không tạo được. Bước giật lùi là cách tốt nhất, bởi vì rất ít khi nào người ta đi giật lùi trong game huyễn thực. Một khi Tạ Vi Thời nhận ra được sự xung đột giữa những gì chàng đang thấy bằng mắt và những gì hành động của cơ thể chàng đem lại, chàng liền có thể thoát được khỏi trải nghiệm trong huyễn cảnh, nhận thức được rằng hết thảy những gì vừa trải qua, đều là ảo.

Tựa như chàng đã bước vào một mộng cảnh, mà Phương Trì là người gọi chàng tỉnh lại.

Ba phút 14 giây. Vô cùng ngắn ngủi, nhưng Phương Trì lại cảm thấy như mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua. Lòng bàn tay của cô nóng ướt.

Gỡ cặp kính huyễn thực từ trên mặt Tạ Vi Thời xuống, mắt của chàng vẫn đang mở, ngơ ngác vô thần. Phương Trì tóm lấy hai vai của chàng ra sức lắc, liền cảm giác được hai cánh tay chàng co lại, ôm cô vào lòng.

"Tạ Vi Thời……"

Phương Trì hơi kinh ngạc, sau đó lại thấy chàng đang hít hà mùi hương bên hõm vai cô, ngón tay lùa sâu vào trong mái tóc dài bù xù chưa chải của cô, mơn man da đầu của cô. Cơ thể thon dài của chàng đang toả ra hơi ấm mang chút độ ẩm, ôm cô rất chặt. Mặc dù Phương Trì biết rất rõ chàng đang cố gắng phân biệt giữa huyễn cảnh và thế giới chân thật, nhưng hành vi ấy vẫn không hiểu sao khiến cô căng thẳng.

Thì ra Tạ Vi Thời cũng có điểm yếu. Ký ức nào của chàng đã bị khơi dậy? Phải chăng đó là "long chấn"?

"Kết thúc rồi hả?" Cô hỏi.

"Kết thúc rồi." Chàng đáp bằng giọng rất trầm, hơi thở vẫn chưa hoàn toàn bình thường.

"Tôi có nên vùng ra khỏi tay anh, chạy vào trong buồng vệ sinh trốn, rồi khoá cửa lại." Hiện giờ cô không có sức để hạ gục chàng.

Tạ Vi Thời cười, "Nếu như thật sự là như vậy, làm sao có thể để cho cô có cơ hội vùng thoát." Chàng buông Phương Trì, quay mặt đi, đi đến trước máy tính, ngồi xuống. Tay đặt lên bàn phím, nhưng một hồi lâu vẫn không có động tác gì.

Phương Trì để ý thấy bước chân vừa rồi của chàng hơi choi vọi, cặp mắt nai như phủ một lớp sương mù ướt át, nóng rực và hoe đỏ.

Cô do dự một chút, rồi đến bên chàng, tay phải đặt xuống, phủ lên bàn tay phải của chàng đang đặt trên bàn phím. Tay của cô nhỏ hơn của chàng rất nhiều, tái nhợt không chút máu, đặt trên mu bàn tay chàng, mong manh dễ vỡ. Một bàn tay như thế, mà năm ngón tay lại men theo những kẽ hở giữa các ngón tay của chàng, đan xen, rồi nắm chặt lấy mu bàn tay chàng.

"Có thể cảm giác được tôi không? Tạ Vi Thời?"

Tạ Vi Thời không nói gì.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì cúi người, quay đầu, hôn nhẹ lên môi chàng. "Thế này thì sao?" Kỹ thuật hôn của cô rất tốt, môi miệng trằn trọc, chóp mũi cạ lên chóp mũi của chàng, hơi thở mỏng manh và lành lạnh liền quấn lấy của chàng.

"Trong huyễn cảnh của anh, có ai hôn anh như thế này không? Có chân thật như tôi không?"

Tạ Vi Thời chợt ngẩng phắt đầu, đẩy cô ra.

"Hiện giờ chưa có, sau này thì sẽ có."

Nghe vậy, Phương Trì khẽ bật cười.

Đã có thể phân biệt được giữa ảo ảnh và hiện thực rồi. Lúc này có lẽ là chàng đã thật sự thoát ra được.

"Định thử lần nữa không?" Phương Trì hỏi.

"Không cần." Tạ Vi Thời xoa bóp nơi tim của chàng, nói một cách hơi mệt mỏi, "Cơ bản là đã có thể giải được Rạn Băng rồi."

Phương Trì thất kinh: "Nhanh vậy sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Giác quan thứ sáu của cô

người dịch: idlehouse

Từ phần mềm 2 chiều trên máy vi tính lúc ban đầu cho đến hệ thống huyễn thực của hiện nay, độ khó của việc giải mã ngày một tăng hẫn lên. Phương Trì cũng đã từng học công nghệ máy tính, tuy tự nhận trình độ của bản thân chỉ tầm tầm, nhưng ít nhiều gì cũng là người trong ngành. Người ta nói, người trong nghề nhìn hiểu (người ngoại đạo không thông), cô nhìn vào vẫn có thể hiểu được.

Chỉ mới xem có một lần duy nhất mà đã có thể giải mã được Rạn Băng, nếu như Tạ Vi Thời không khoác lác, thì tức là chàng chính là một đại thần thâm tàng bất lộ với trình độ sánh được với cả Guest. Trong giới này, không ai không biết Guest tài tình nhất ở chỗ từ xưa đến nay anh ta chưa từng thất bại khi giải mã. Ngày xưa, trong giải đấu hacker thế giới, Pwn2Own, so với T.N.T thiện giải phòng thủ, Creeper với phong cách dữ dội cuồn lấp, thì sức tấn công thần tốc và nhẹ nhàng nhưng chí mạng của Guest đã tạo nên tác dụng mấu chốt nhất. Chỉ có điều, một Tạ Vi Thời xuất thân ngành y, chưa từng theo học công nghệ máy tính một cách chính quy, có thể sở hữu trực giác như của Guest ư?

"Đừng nói anh là Guest chứ?" Phương Trì trêu.

"Cô cảm thấy giống không?" Tạ Vi Thời vẫn một vẻ núi Thái Sơn có sụp đổ mặt vẫn tỉnh bơ, hệt như vừa mới rồi, rõ ràng chàng chưa thoát ra được khỏi game, nhưng vẫn khăng khăng chống chọi một mình.

"Guest sa sút đến độ thành thanh niên quạ……." Phương Trì cười tự giễu, "Nghĩ thoáng thật đấy."

Đừng nói gì những nơi cao chót vót trên đỉnh kim tự tháp như cục an ninh mạng và Maandala, tuỳ ý chọn đại một công ty mạng internet nào đó, Guest đều có thể no ấm cả đời. Phương Trì nhớ đến chuyện Tạ Vi Thời phải mượn của Phi Phi 100 tệ đêm hôm qua, rồi lại nhìn những quần áo không thể nào tầm thường được hơn trên người chàng, cảm thấy chàng bào bàn thân nghèo, chỉ sợ rằng thật sự là nghèo.

"Guest thì không làm quạ ấ?" Tạ Vi Thời làm việc trên máy tính, lẩm bẩm hỏi. Lúc nãy khi xem Rạn Băng, nội dung của Rạn Băng đã được ghi lại trên máy tính của chàng, y như kiến nghị của Phương Trì, từ ba chiều giảm xuống một đoạn phim hai chiều có thể xem trên màn hình.
Advertisement / Quảng cáo

"Là Guest thật ả?" Phương Trì lăm bộ ra vẻ vô cùng kính ngạc, đưa một cuốn sổ giấy trắng tới, "Ký tên cho tôi đi. Tôi có một người bạn sùng bái anh lắm đấy.

"Đừng đùa." Tạ Vi Thời mỉm cười, đẩy cuốn sổ ra. Chàng gõ nút mở đoạn ghi hình 2 chiều của Rạn Băng lên, điều chỉnh tốc độ của phim cho thật chậm lại, rồi chỉ từng hình ảnh phóng lớn cho Phương Trì xem.

Đấy là hình ảnh bằng tia hồng ngoại của những đường băng rạn nứt khổng lồ, sóng đạ chấn, và núi lửa phun trào, cảnh tượng như tận thế của dung nham bao phủ khắp nơi thiêu đốt hết thảy. Chỉ nhìn bức hình ở dạng tĩnh như thế này cũng đủ khiến lòng người này sinh cảm giác căng thẳng, sợ hãi, và tuyệt vọng. Phương Trì chợt nhớ đến dòng chữ ký khi My Gian Xích xuất hiện lần đầu tiên:

Lửa trong lòng đất lưu chuyển, đó dồn; một khi dung nham phun trào, sẽ thiêu rụi có hoang hết thảy, cùng với cây rừng, hơn nữa vì thế không thể thối rữa.

Trong tấm hình đó có nhiều mẫu phân dạng xen lẫn, hỗn loạn, đẹp đẽ, thần bí, khiến người ta cảm thấy mình đang ở giữa một vũ trụ bao la vô hạn. Phương Trì chưa bao giờ được xem thấy những mẫu phân dạng trong thế giới huyễn hực, nhưng có lẽ những mẫu phân dạng này, khi trở nên lập thể trong thế giới huyễn thực, nhất định sẽ rất kỳ diệu, nhất định sẽ sống động và đẹp hơn nhiều! Những vòng xoáy vô hạn và bất tận ấy, tựa như sâu thăm cho đến điểm cuối của thời gian, khiến cho Phương Trì chỉ muốn giựt lấy kính huyễn thực đeo vào mắt, chìm đắm trong Rạn Băng để khám phá.

"Lúc mở đầu, thông qua tấn công mạnh mẽ vào thị giác với hình ảnh số học và thiên nhiên, cùng với hình ảnh bí ẩn tâm linh khiến người xem gỡ bỏ tuyến phòng bị tâm lý. Tôi đoán rằng âm nhạc cũng được gài đặt tương tự như thế."

Chàng mở quang phổ của trường âm thanh lên, ngay phần đầu, ở vị trí dưới 20Hz trở đi, chợt xuất hiện một đỉnh âm thanh cực bộ nho nhỏ.

"Sóng siêu âm." Phương Trì buột miệng.

Tần số của sóng siêu âm thấp hơn 20Hz, tai người thường không nghe thấy được.

Tạ Vi Thời gật đầu, "Phải. Biên độ dao động của đoạn sóng siêu âm này có lẽ khá gần với biên độ sóng não của người thường, có thể tạo nên một sự cộng hưởng từ đại não của con người, rồi từ đó tạo nên một kích thích mãnh liệt trong đầu người dùng, khơi dậy sự bất an và sợ hãi, thậm chí điên rồ. Ảnh hưởng cụ thể ra sao thì còn phải trông vào tần số dao động khác nhau trong não của người dùng. " Chàng nhìn Phương Trì một cái, "Rõ ràng là nó đã đánh động được não của cô."

"Đầu tiên là phá huỷ, rồi xây lại, sau đó khống chế." Phương Trì khẽ nói, "Đây là nguyên tắc gây nghiện của Rạn Băng."

"Phải." Tạ Vi Thời nói, "Cô có biết loại thuốc LSD không?"

Đương nhiên Phương Trì biết loại thuốc LSD.

Tên khoa học của LSD là Lysergic acid diethylamide, do nhà hoá học Albert Hoffman tổng hợp năm 1938. Loại thuốc LSD này, chỉ cần 100 microgram là đã đủ khiến một người thường liên tục phát sinh ảo giác 6-12 giờ đồng hồ. Liều lượng đó chỉ là 1/10 trọng lượng của một hạt cát. LSD được lạm dụng rộng rãi trong các phong trào hippy ở tây phương trong các thập niên 50 và 60. Con người xem mỗi một lần dùng LSD như một cuộc du hành kỳ bí (trip). Trong cuộc du hành đó, con người có thể nhìn thấy không gian và thời gian bị bẻ méo, nhìn thấy thế giới huyễn ảo, cảm thụ được cảm giác linh hồn rời khỏi cơ thể, cơ thể bay lơ lửng trong không trung. Thậm chí người dùng còn có thể quay về quá khứ, tìm lại được ký ức đã đánh mất của mình. Tuy LSD không gây ra sự phụ thuộc sinh lý như heroin, nhưng sẽ có hại cho xã hội vì gây nên trở ngại về nhận thức. Vì vậy cho tới nay, các nước trên thế giới đều liệt kê LSD trong danh sách các loại thuốc cấm.

Tháng Giêng năm ngoái, Cục 19 đã âm thầm theo dõi một cuộc giao dịch LSD với số lượng lớn trong web chìm, Phương Trì nhận được lệnh từ Hồng Cẩm Thành, dùng thân phận của Mai Đỗ Sa để tham gia điều tra, phát hiện tất cả mọi mạnh mối đều chỉ về một công ty phát triển và nghiên cứu các loại thuốc trị bệnh tâm thần trong nước—Thần Kinh Hoa Hồng.

Tháng Ba, cô gửi một báo cáo điều tra đến Cục 19, hoài nghi một cách hợp lý rằng Thần Kinh Hoa Hồng đang tiếng hành nghiên cứu, phát triển, và buôn lậu một thế hệ mới của các chất gây ảo giác.

Tháng Tư, đội đặc công cho nhiệm vụ "Truy bắt hổ ly" được thành lập nhằm vào Thần Kinh Hoa Hồng. Thịnh Diễm lãnh chức vụ đội trưởng, Mai Đỗ Sa tiến nhập Thần Kinh Hoa Hồng với thân phận nằm vùng, Thịnh Diễm đảm nhiệm chỉ huy đội đặc công phụ trách nhiệm vụ và nắm vai giữ liên lạc với Mai Đỗ Sa.

Sau khi tiến nhập Thần Kinh Hoa Hồng, Phương Trì phát hiện công ty này vô cùng giáo hoạt, hoàn toàn không sản xuất các chất gây ảo giác. Bọn chúng bán công thức của thuốc gây ảo giác cho những hãng sản xuất bất hợp pháp ở nước ngoài, rồi thu tiền cấp phép rất cao. Còn những loại thuốc Thần Kinh Hoa Hồng nghiên cứu và phát triển trong nước luôn được cảnh giác ở trạng thái báo mật cực cao, đã rất nhiều lần Phương Trì tìm cách tiếp cận CEO của Thần Kinh Hoa Hồng là Tô Phong cùng với vài người trong ban điều hành của y, nhưng ngoài việc hay tin có một thế hệ mới của các chất gây ảo giác đang được nghiên cứu ra, thì không có thu hoạch gì khác. Điều tra gặp bế tắc.

Tháng Chín, một thế hệ ma tuý mới tên là Siren được thành công nghiên cứu và phát triển, Phương Trì nhận được thông tin chính xác, công thức điều chế Siren sẽ được mang theo để tiến hành giao dịch với trùm buôn ma tuý Cô Trắng của bang Shan thuộc Miến Điện vào ngày mùng 2 tháng Mười. Đội "Truy bắt hổ ly" đã sẵn sàng đợi lệnh, liên lạc với hình cảnh quốc tế, chuẩn bị tóm trọn Thần Kinh Hoa Hồng và băng đảng của Cô Trắng trong cùng một mẻ lưới.

Ngày mùng 2 tháng 10, giao dịch diễn ra như đã hẹn. Trong quá trình chuyển giao công thức điều chế, băng đảng Cô Trắng bất thình lình bắt giữ Mai Đỗ Sa, giết chết một hình cảnh quốc tế cũng đang nằm vùng trong băng đảng. Hình cảnh quốc tế lập tức ra tay, trận chiến bùng nổ. Đối diện với sự kiện phát sinh đột xuất ấy, đội đặc công "Bắt hổ ly" không thể không lập tức phản ứng, gia nhập trận chiến. Thịnh Diễm vì đoạt chiếc và li đựng công thức của Siren nên mới bị địch bắt. Mà đến cuối, điều không ai ngờ được là chiếc và li Thịnh Diễm dùng sinh mạng để đổi lấy, là và li rỗng.

Tạ Vi Thời thấy Phương Trì đang thừ người, hỏi cô: "Nghĩ gì vậy?"
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì giật mình hoàn hồn, nói: "Biết." Cô lại hỏi, "Ý anh muốn nói là, Rạn Băng và LSD có vẻ giống nhau?"

Tạ Vi Thời mang ý cười nhạt: "Thông minh."

Phương Trì ngẫm nghĩ, nói: "Anh so sánh như thế, đúng là có lý. Rạn Băng cũng y như LSD, đều gây rối loạn cảm xúc và cảm giác nơi người dùng, không như các loại ma tuý kiểu heroin, có thể trực tiếp tổn thương đến các cơ quan và các mô của cơ thể con người."

Tạ Vi Thời thoáng cười, nói: "Chẳng hạn như 'hiệu lực từ quá khứ' kinh điển của LSD đã xuất hiện ở cô. Chẳng phải trước đây cô đã nói rằng trong Rạn Băng có một giai điệu hiện giờ vẫn không ngừng vang vọng trong đầu cô sao?"

Phương Trì chán nản nói: "Hiện giờ nó vẫn còn."

Tạ Vi Thời nói: "Vậy là đúng rồi. Mã tính gây nghiện của nó cũng tương tự. Người đã xem Rạn Băng ký thực không hẳn là thật sự nghiện nó. Họ sẽ muốn được coi tiếp, giống như đã được ăn món ngon rồi thì không khỏi muốn ăn thêm lần nữa."

Phương Trì: "Good trip?"

Tạ Vi Thời cười: "Đúng, good trip. LSD còn có thể mang đến bad trip, nhưng tôi đoán rằng bọn sản xuất Rạn Băng đã điều chỉnh để giảm thiểu xác suất của những bad trip."

Phương Trì gật đầu, nhưng trong lòng âm thầm kinh hãi.

Câu nói của Tạ Vi Thời nhìn vào có vẻ rất nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng thật ra đáng sau nó là một tầng ý nghĩa—trải nghiệm Rạn Băng mang đến cho người dùng dựa vào ngẫu nhiên. Mỗi một hạt giống đem lại một trải nghiệm khác nhau. Tạ Vi Thời chỉ mới xem có một lần, mà đã có thể suy luận ra được rằng mỗi một trải nghiệm sẽ khác nhau, như vậy có nghĩa là chàng đã thật sự giải mã được toàn bộ Rạn Băng, vốn không phải là nói khoác trước đó…… Đồng thời, Phương Trì cũng chợt nhận ra rằng trải nghiệm Rạn Băng mang đến cho mỗi người cũng có sự chênh lệch. Liên tưởng đến những cô gái đã xem Rạn Băng lần trước ở Thời Đại Black Metal, đúng là họ không giống nhau.

Mỗi một hạt giống của Rạn Băng đều mô phỏng một "trip" của LSD một cách hoàn hảo thông qua hệ thống huyễn thực, mà lại còn có thể loại trừ những bad trip trong LSD, lẽ nào còn chẳng phải đáng sợ hơn cả LSD sao? Trong đầu cô chợt lập tức trỗi dậy một ý nghĩ, Phương Trì không khỏi rùng mình. Cô vội vàng hỏi Tạ Vi Thời:

"Nếu anh đã giải mã được Rạn Băng rồi, thì có thể đoán được đại khái ai là người tạo ra nó không?"

Tạ Vi Thời thoáng chững lại, chút gợn sóng vút qua đôi mắt nai ấy. Chàng nói: "Không đoán ra được."

Phương Trì nhạy cỡ nào chứ, sao lại không thấy được chút biến hoá chớp qua trong mắt chàng. Cô hỏi: "Không có cảm giác nào sao? Ví dụ như, giống cách của ai đó lắm?"

Tạ Vi Thời lắc đầu, ánh mắt âm đạm hẳn đi. "Lúc xem nó, trong một khắc rất ngắn ngủi, tôi có cảm giác rất quen thuộc. Nhưng không có khả năng. Người tôi biết, sẽ không làm ra chuyện này. Cũng……..không thể làm ra chuyện này."

Phương Trì đang thất vọng, song lại nghe Tạ Vi Thời nói:

"Chắc là Rạn Băng không phải do một người làm ra, mà là một tổ chức."

Đồng tử của Phương Trì run lên, cô cắn chặt môi.

Ngày đó, Hồng Cẩm Thành nói với cô, từ sau nhiệm vụ "truy bắt hổ ly," Thần Kinh Hoa Hồng liền ngưng nghiên cứu các dược phẩm sinh hoá phi pháp. Cô vốn mò mãi mà không tra ra được tình hình thần bí trong phòng thực nghiệm của Thần Kinh Hoa Hồng, bây giờ đã ngừng mọi hoạt động thí nghiệm rồi thì cơ bản sẽ không còn khả năng để lấy được chứng cứ nữa, nếu muốn tiếp tục điều tra vụ này. Nhưng lẽ nào Thần Kinh Hoa Hồng thật sự cứ như thế rửa tay gác kiếm, triệt để trở thành một công ty dược phẩm lương thiện?

Cô không tin! Tuy Phương Trì không tin con người vốn mang bản tính ác, nhưng cô tin vào thuyết gen. Một công ty có sẵn mầm ác ở trong nó, thì sẽ không có khả năng triệt để đón nhận ánh sáng. Sự xuất hiện của Rạn Băng, thời gian vừa khớp như vậy, cứ như là lấp chỗ cho việc trong phòng thực nghiệm bị đình chỉ. Không còn Siren nữa thì bọn chúng vẫn có Rạn Băng. Lẽ nào Rạn Băng chính là một truyền thừa hoàn mỹ của Siren?

Lồng ngực Phương Trì cuồn cuộn dậy sóng, lập tức đầu đau như muốn nứt toác, nỗi phẫn hận, căm thù, ghê tởm dâng trào trong tim cô, muốn huỷ diệt hết thảy. Không, đây chỉ là trực giác của Phương Trì cô, là giác quan thứ sáu của cô. Hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ nào để chứng minh Rạn Băng chính là từ tay Thần Kinh Hoa Hồng mà ra. Cô chỉ có thể hoài nghi theo lý, rồi bắt đầu điều tra—
Advertisement / Quảng cáo

Cố nén nhịn kích động bạo lực của mình, Phương Trì bổ nhào đến bên bàn ăn, kéo một ngăn kéo ở bên dưới, lấy ra mấy viên thuốc, dùng nước lạnh ngay trên bàn nuốt hết xuống. Cô ngửa đầu, ngồi dưới sàn, tựa vào bàn, thừ người ra hồi lâu. Một ngày rưỡi không uống thuốc ức chế alpha, thì ra vẫn không ổn……

Tạ Vi Thời trông thấy hành động lạ thường của cô, bước đến gần sờ trán cô. Cơ thể của Phương Trì là mẫu mẫn thuốc, sau khi uống xong thuốc ức chế alpha, cảm xúc liền nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn toả chút hưng bạo chưa tàn hết, mất nhìn Tạ Vi Thời chòng chọc.

Tạ Vi Thời lại kiểm tra mạch của cô, hỏi: "Vẫn là phản ứng đối với Rạn Băng?"

Phương Trì nhìn chàng chằm chằm, nghĩ trong lòng: không uống thuốc thì tôi đã xé xác anh ra—

Tạ Vi Thời lấy lọ thuốc kia ra nhìn, lọ thuốc trắng bóc, không có gì cả. Không có bất cứ nhãn hiệu hoặc hướng dẫn, đấy vốn là thuốc Hà Tâm Nghị đặc phối cho cô. Tình trạng của cô hiếm gặp, không phát sinh nhiều, cho nên thuốc cứ điều chế theo triệu chứng của cô thôi, huống chi Cục 19 cũng không cho phép nhập thuốc đặc biệt riêng cho cô—tính thế đó nhất định sẽ khiến các tổ chức tình báo nước ngoài sinh nghi.

Tạ Vi Thời nói: "Cho tôi một viên uống thử xem."

Phương Trì: "……."

Cô giựt phắt lọ thuốc lại từ trong tay Tạ Vi Thời.

———— Hết quyển 1 ————

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Hoa hồng - cục 19

người dịch: idlehouse

Phương Trì tỉnh dậy trong tiếng mưa rơi rả rích. Cửa sổ ngay chỗ gối đầu, cô đặc biệt điều chỉnh độ cao của giường vì khung cửa sổ này. Cửa sổ để ngỏ, những hạt mưa phùn bay qua cửa lưới, làm một cô ướt lạnh lẽo. Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ, những tầng mây xám trĩu nặng giăng rất thấp, quanh các lầu dưới của toà nhà chọc trời toàn là sương mù lãng đãng, cả Yên Thành như lạc trong con mưa vô biên. Phương Trì chợt có ảo giác đây là thế giới trong Maandala chứ không phải ngoài đời.

Quay đầu lại vào trong, ngay sát mé giường có một người đang nằm. Thân hình thon dài đẹp đẽ, khiến chiếc giường này của cô trở nên hơi chật chội. Chàng vẫn mặc quần áo rất nghiêm chỉnh, áo sơ mi cài đến nút thứ hai ở cổ. Chàng nằm ngủ đè lên trên mặt chăn của Phương Trì, chiếc máy tính atom nằm trên người chàng, một thanh tiến trình có màu xanh lá đã chạy tới điểm chót, sắp sửa kết thúc.

Cô biết Tạ Vi Thời nằm đó từ trước. Hai hôm nay sau khi xem Rạn Băng xong, phương án trị liệu Tạ Vi Thời kê cho cô chính là ngủ. Tuy đã nghe nhạc êm dịu rồi, cô vẫn rất dễ dàng bị mất ngủ hoặc gặp ác mộng. Thiết bị giám sát giấc ngủ hiển thị giấc ngủ của cô hoàn toàn bị ngắt quãng thành những mảnh vụn. Cứ mỗi mười mấy hai mươi phút lại đứt đoạn.

Có vài lần bị bóng đè nghiêm trọng, Tạ Vi Thời còn phải qua nỗi trấn an cô.

"Kín miệng thật, ngay đến một câu nói mơ cũng không nói." Phương Trì vẫn còn nhớ Tạ Vi Thời ngồi bên giường cô đưa khăn ướt cho cô lau mồ hôi lạnh, đã trêu cô như vậy. Ngủ say không nói mớ, uống say không nói bừa, phê thuốc không nói thừa, đấy chính là điểm được tăng cường huấn luyện ở Cục 19. May sao dẫu cô đã bị thương, nhưng vẫn còn giữ được tố chất cơ bản ấy.

Sau cùng thật sự không còn cách nào khác, Tạ Vi Thời ôm máy tính đến ngồi cạnh ngay bên giường của cô. Nói nghe cũng lạ, nằm nghe chàng gõ bàn phím, những âm thanh huyên náo hỗn tạp trong tai cô dần dần lắng xuống. Có lẽ do chàng gõ phím rất đều đặn và nhịp nhàng, cô nghĩ bụng. Thậm chí cô có thể nghe ra được, từ âm thanh chàng gõ phím, là chàng đang suy nghĩ, đang thử cách, hay là sau khi thoát được bế tắc thể tiến công như chẻ tre. Cô ngủ hẳn một ngày hai đêm, còn chàng thì làm việc một ngày hai đêm không ngơi nghỉ, giải mã toàn bộ Rạn Băng.

Có lẽ chàng là một……cánh quạ rất giỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì đi làm vệ sinh, hoá trang. Gương mặt này đã được sửa rất khéo léo, nhưng quá đậm nét Á Đông, vừa trắng xanh yếu đuối vừa không có khí thế. Cô khéo léo kẻ mắt, đánh mắt, tô môi, để chúng che đi vẻ non nớt ngây thơ vốn có. Sau khi trang điểm xong, cô đến bên Tạ Vi Thời vẫn đang còn ngủ, đứt một ổ cứng di động vào trong máy tính của chàng. Thanh tiến trình cũng vừa chạy xong, cô copy file của Rạn Băng đã được giải mã vào trong ổ cứng. Trong lúc chờ đợt, cô ngẩm nhìn Tạ Vi Thời đang say ngủ. Quả thực chàng rất đẹp, nhất là đôi bàn tay cân đối với những ngón tay dài dài xương xương. Bất kể là cầm dao giải phẫu hoặc gõ bàn phím, nhìn chúng làm việc đều rất đẹp mắt. Nhìn chàng, trong lòng cô thoáng chút bi thương.

Cô hoàn toàn không phủ nhận bản thân có cảm tình với chàng. Cô nghĩ dù sao đi nữa cô cũng là một người khát vọng được yêu thương. Bất kể là vì hy vọng chàng có thể giúp cô bước ra khỏi nỗi đau mất đi Thịnh Diễm, hay là hy vọng chàng có thể giúp cô hoàn thành nhiệm vụ dở dang—– Hoặc chăng chúng đều là những cái cớ để che mắt mà thôi. Cô đã không thể nào rời được thuốc ức chế alpha. Cô tựa như một ngọn lửa, trước kia đã bùng cháy quá mạnh mẽ nóng bỏng, nay bị phong bế trong băng đá, nhiệt lượng đang bị tàn lụi dần mòn. Cô không còn khả năng để yêu như đã yêu Thịnh Diễm, không còn có thể yêu ai khác một cách nồng cháy như thế. Cảm tình của cô, nói cho cùng cũng chỉ là cảm tình, có lẽ sẽ không thể nào là yêu. Chỉ là cô đơn. Chỉ là hiu quanh. Chỉ như một con chó bơ vơ bất lực khi bị mất đi gia đình chủ nhân.

Nếu như cô không thể nào trao ra một tình yêu tương đương, thì liệu cô có quyền được hưởng thụ tình yêu người khác trao cho cô hay không? Đêm ấy trong gian nhà kho bỏ hoang, cô kêu lên "Tạ Vi Thời, mang tôi theo," có lẽ đấy chỉ là một ý niệm bốc đồng, là khát mong nắm bắt cho bằng được con đường sống duy nhất. Chấp niệm của cô đối với sự sống xưa nay vốn luôn rất nặng. Chắc hẳn cô là một người rất ích kỷ. Nếu không, hôm ấy lúc lên đến bậc thang của tầng thứ 8, tại sao lại mất không chế buột ra lời đó vì hy vọng giữ chân được chàng? Cô hoàn toàn không muốn để cho chàng biết. Cứ như hiện giờ, không tiếp tục tiến, cũng không lùi, rất tốt. Chàng là một chú hươu khó nắm bắt. Nhưng cô thà chàng là một gốc cây có thể nở hoa, như thế cô có thể đặt chàng trong chậu hoa trên ban công. Cây và hươu khác nhau, cây sẽ không chạy mất.

Cô vươn ngón tay, lúc sắp chạm đến mặt của Tạ Vi Thời, cô thấy đầu ngón tay của mình đang run lên một cách không sao kiểm soát được. Cô rụt phắt tay về, móc hai viên thuốc ức chế alpha từ trong túi ra, nuốt xuống. Máy tính khẽ vang lên một tiếng "đing," Rạn Băng đã được copy xong. Phương Trì rút ổ cứng, ra khỏi phòng. Ra đến cửa phòng ngủ, cô lại quay trở vào, đắp chăn cho Tạ Vi Thời.

Lấy một chiếc dù màu mã não, thay một đôi giầy cao gót, cô lặng lẽ ra khỏi cửa.

———

Bên vành đai số 4, toà nhà trông như ngọn đuốc như gậy thần của Maandala đứng sừng sững cắm vào mây dày đặc. Vượt qua vành đai số 4, đi về phía Bắc, có một thắng cảnh di sản văn hoá thế giới—–Công Viên Di Tích Hạ Cung. Nơi đây vào thời vương triều phong kiến còn hưng thịnh, đã từng cho xây một hành cung hoàng gia rất ngạy ngạ tráng lệ. Sau đó trong khói lửa chiến tranh đã bị san thành trơ bụi, không còn gì cả.

Phía mạn đông bắc, bên cạnh công viên, có một khu vực rất tầm thường. Phong cách của khu vực đó chẳng có gì khác lạ so với Công Viên Di Tích, ngay cả cây cối cũng trồng cùng loại, hoa cũng y chang. Người ngoài nhìn vào thì tưởng khu vực này là một bộ phận của Công Viên Di Tích, chỉ có số rất ít những thanh niên nghịch ngợm trèo tường lén lút ban đêm đã từng vô ý thức trèo vào đây, rồi mới biết rằng khu này vốn không thông với Công Viên Di Tích. Thậm chí phía trên bức tường cao ngất đó còn có một lớp tường vô hình, lúc đến gần nó, tất cả mọi công cụ giao tiếp đều bị mất tín hiệu. Trong nhóm với nhau, bọn thanh niên gọi nơi này là Bermuda.

Không ai ngờ, Bermuda này thật ra chính là trụ sở của cục an ninh mạng.

Cục an ninh mạng, thành lập năm 2015, với Maandala làm đại biểu cho thời điểm thế giới huyễn thực được phổ cập rộng rãi. Người đời truyền nhau rằng, dưới trướng của Cơ Quan An Ninh Quốc Gia vốn có 18 chi bộ, ai tự lo việc người nấy. Cục an ninh mạng là chi bộ thứ 19, cho nên dân chúng mới gọi là Cục 19.

Cơ Quan An Ninh Quốc Gia đĩ nhiên là một cơ quan thần bí nhất, nhưng cục an ninh mạng thì được thành lập khi dân trí đã được mở mang, từ lúc mới được thành lập trở đi đã được xã hội quan tâm. Thời buổi Maandala vô cùng phổ biến của ngày nay, hackers đều được xã hội xem như là những mảnh tình trong giới giải trí, đừng nói gì đến một cục an ninh mạng tự tập rất nhiều hackers đầu đàn. Mặc cho cục an ninh mạng duy trì độ bảo mật cao ngất, những hành động của họ đối với an toàn công cộng trên mạng vẫn được các kênh truyền thông chú ý. Cho nên, bằng một cách rất bị động, cục an ninh mạng mới trở nên một chi bộ không thần bí nhất trong Cơ Quan An Ninh Quốc Gia thần bí. Đương nhiên Cơ Quan An Ninh Quốc Gia cũng không phải chỉ có 18 chi bộ, nhưng do bị các kênh truyền thông nói như vậy nhiều lần, lâu ngày cục an ninh mạng cũng tiếp thụ luôn cái tên Cục 19.

Phương Trì bước qua cánh cửa đầu tiên, bên trong là một đường hầm tối đen. Một loạt những vòng sáng màu xanh lục chợt chớp sáng, bao quanh cô từ đỉnh đầu xuống đến gót chân để soát các vật kim loại hoặc thể gây nổ trên người cô. Bốn luồng sáng bắn ra, cô mở hai mắt, đưa cườm tay ra đón nhận rà soát. Một quy trình hết sức thân quen, sau khi rà soát xong, cánh cửa lớn trước mặt từng với tín hiệu, mở ra. Cục 19 chưa huỷ hồ sơ của cô. Sắc mặt Phương Trì bình thản, trông cô không hề ngạc nhiên. Hệt như lúc trước cô có thể ung dung tiến vào trong toà cao ốc của Maandala như thế nào, nay cô tiến vào trong Cục 19 cũng thuận lợi như thế nấy.

Đi mãi vào sâu trong sân, vẫn không thấy một bóng người, nhưng Phương Trì biết rất rõ, mỗi một ngóc ngách nơi đây đều được đặt không ít máy giám sát với góc độ được tính toán rất cẩn thận. Khu vườn này không có bất cứ một góc chết nào, máy quét hồng ngoại không ngừng theo dõi tất cả những động tĩnh bất thường mà bức xạ hồng ngoại báo lại. Cho dù chỉ là một con kiến bò vào trong sân thì cũng sẽ lập tức xác định được vị trí. Có lẫn, máy bay không người lái của giản điệp thử bay trên khu vực để chụp hình lén, vừa vượt qua tường liền bị tóm gọn, hơn nữa còn bị khống chế ngược lại, biến thành một công cụ thu thập thông tin từ phía kia, đem về không ít tình báo cho Cục 19.

Giữa khu vực có một toà nhà trông không khác gì những toà nhà đại trà khác, một dãy cửa sơn màu đỏ đồng im im, phía trên không có bất cứ biển báo gì. Phương Trì đi thẳng đến một trong những cánh cửa, ấn vân tay xuống, không lâu sau, cửa lền mở ra. Phương Trì đi vào, trong căn phòng làm việc rỗng rãi sau cánh cửa có một người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn.

Sử Tranh Vanh, nam giới, 56 tuổi, cục trưởng đương nhiệm của Cục an ninh mạng, nguyên đặc công trong cục tình báo thuộc cơ quan an ninh quốc gia. Năm 2015, nhận lệnh của cấp trên, một tay thành lập cục an ninh mạng. Ánh mắt bén nhọn như kiếm nhìn chằm chằm vào Phương Trì.

Phương Trì hít sâu một hơi, đứng thẳng tắp, ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng phía trước, lớn tiếng báo cáo:

"Cảnh viên đã giải ngũ của Cục an ninh mạng Phương Trì, xin được quay về đội!"

Vừa dứt lời, một khẩu súng lục trượt thẳng một đường về hướng cô trên mặt bàn tron láng. Đèn chợt bật sáng bừng lên ở một chỗ, một khung cửa sổ chợt xuất hiện, mở ra, một bia ngắm trỗi dậy nơi khoảng trống cách nó 10m, tâm điểm nằm chính giữa tròn như cái bánh, đỏ như máu.

"Bắn." Người ngồi sau bàn lạnh lẽo ra lệnh.

Phương Trì cầm súng lục lên, mở khoá, lên đạn, động tác ngắm bắn rất thành thạo, như đến từ bản năng trời sinh. Sau đó, chính cô cũng cảm thấy khả năng đã sa sút.

Tuy trước khi ra khỏi nhà đã uống hai viên thuốc ức chế alpha, ngón tay cầm súng hiện giờ vẫn không ngừng run. Ánh mắt của cô không cách nào tập trung hoàn toàn được, tâm ngắm mãi không thành hình. Trên thái dương cô bắt đầu đổ mồ hôi hột.

"Còn ngây ra đó làm gì! Đợi tôi dạy cô bắn ra sao à?!"

Lời nói của Sử Tranh Vanh gay gắt và hà khắc, chưa từng khác với tác phong xưa nay của ông. Phương Trì cắn chặt răng, ra sức tập trung ngắm, ngón tay run rẩy nắm bắt ngay khoảnh khắc mà cô cho rằng đã ngắm trúng, bóp cò—–

Advertisement / Quảng cáo

Vành số 8.

Cô đã cố gắng hết sức mình.

Người ngồi sau bàn lạnh như suối băng. "Một người mà đến cả bia nằm yên một chỗ cũng không ngắm được chính xác, cục an ninh mạng không cần loại vô tích sự đó."

Phương Trì bị ba chữ "vô tích sự" đả kích nặng nề. Đây là thử thách áp lực. Cô tự nhủ. Đây là một kiểm tra thử thách áp lực mà mỗi một cảnh viên trong cục an ninh mạng phải đối mặt.

"Cục an ninh mạng vẫn chưa phế bỏ tôi." Phương Trì bướng bỉnh cãi. "Nếu không làm sao có thể giải thích hiện giờ tôi vẫn có thể đứng đây?"

"Đấy là vinh dự cô có quyền hưởng." Sử Tranh Vanh lạnh lùng đáp.

"Tôi không nghĩ nó đơn giản như vậy." Phương Trì nhìn Sử Tranh Vanh không chút sợ hãi, "Ông đã sắp xếp cho việc sửa khuôn mặt của tôi."

"Vì muốn cho cô một cuộc sống mới." Sử Tranh Vanh nói, "Có lẽ Hồng Cẩm Thành đã nói cho cô biết rồi, trạng thái tâm lý và sức khoẻ của cô đều không sao đảm nhiệm được công việc ở cục an ninh mạng."

"Nếu tôi nhớ không lầm, vào tháng Giêng năm nay, Savchenko, lãnh đạo mới được bổ nhiệm của KGB là người có sở thích đặc biệt đối với phụ nữ Á Đông da trắng, bé nhỏ gầy gò, mẫn cảm."

Sử Tranh Vanh chợt im lặng. Ông ta rút một điếu xì gà, bật lửa súng châm rãi và đều đều đốt nơi đầu điếu thuốc. Mùi hương đậm đặc lan toả, ông ta rít sâu một hơi, nói:

"Nếu biết tôi có mục đích như vậy thì cô càng không nên xuất hiện trước mặt tôi bây giờ."

Trong cặp mắt dài hẹp của Phương Trì loé lên một ánh sáng mênh mang. Cô hiểu ý của Sử Tranh Vanh. Sử Tranh Vanh vẫn trao cho cô quyền lựa chọn: tiếp tục cống hiến, hoặc là rời xa Cục 19, sống một cuộc sống không phong ba, làm một người phàm.

Cục 19 vẫn chưa từ bỏ cô.

Sử Tranh Vanh vẫn chưa từ bỏ cô.

Chút ánh sáng mênh mang ấy dần dần sáng rực và bùng lên cuồng nhiệt.

Sử Tranh Vanh nhìn biến hoá trong ánh mắt của cô, sắc mặt càng lúc càng đanh lại.

"Điều này không có mâu thuẫn." Phương Trì nói, "Tôi muốn quay về để điều tra Rạn Băng."

"Vụ Rạn Băng vật vãnh đó, để tự Maandala xử lý là được." Rõ ràng Sử Tranh Vanh đã đọc tài liệu mà nhóm người của Reboot nộp lên. Hiện giờ Rạn Băng chỉ mới được phát tán trong tầng lớp lao động thu nhập thấp ở khu vực cũ trong thành, rất dễ dàng khống chế, không đến độ cần cục an ninh mạng phải nhúng tay can thiệp, thậm chí còn chưa đến độ cơ quan công an cần phải bắt tay gia nhập.

"Nhưng mà cục trưởng!" Phương Trì sốt ruột, "Tôi cảm thấy chuyện của Rạn Băng không đơn giản như vậy, phía sau rất có khả năng là do Thần Kinh Hoa Hồng đang giở trò."

"Cô có chứng cứ gì?"

Phương Trì trình bày cặn kẽ suy luận của mình cho Sử Tranh Vanh nghe.

Sử Tranh Vanh nhíu chặt mày, nói: "Trực giác không đủ để đưa ra lời phán đoán cuối cùng. Nhưng tôi sẽ lệnh cho Hồng Cẩm Thành chú ý đến Rạn Băng."

"Vậy tôi có được phép quay về để điều tra chuyện này không?"

Advertisement / Quảng cáo

"Không được."

Phương Trì hơi nản, lại nghe Sử Tranh Vanh nói: "Sau khi Savchenko được bổ nhiệm, tôi đã phải điều chỉnh rất nhiều chiến thuật và sắp xếp nhân sự trong cục, tạm thời không còn quá nhiều tài nguyên để phối hợp điều tra Rạn Băng với cô."

Xưa nay lời Tranh Vanh nói luôn thẳng thắn như vậy, chưa từng vòng vo.

Phương Trì hiểu, có nói thêm cũng vô ích, mím chặt môi, lấy ra ổ cứng di động trước đó, đặt lên bàn làm việc của Sử Tranh Vanh.

"Đây là bản đã được giải mã của Rạn Băng. Cảm phiền ông trao lại cho Maandala. Nếu như chúng ta không có cách nào tra ra người sản xuất Rạn Băng là ai, thế thì để Maandala triệt để ngăn chặn nó."

Phương Trì nói một cách kiên quyết xong, xoay người lui ra ngoài.

Cô nghe Sử Tranh Vanh nói ở phía sau lưng cô:

"Chú ý đến an toàn của cá nhân cô. Kiếm do tôi đúc ra, nếu không dùng được nữa, thì sẽ bẻ gãy."

Bạn đang đọc truyện *Rồng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Vũ khí của mae lampong

người dịch: idlehouse

Phương Trì về đến nhà, Tạ Vi Thời đã dậy, đang chăm chút cho cây kiểng của cô ngoài ban công. Căn hộ này vốn đã được chuẩn bị sẵn từ rất lâu dưới danh nghĩa của cô. Trước đây luôn do chị cô là Phương Viện đến trông coi, mãi đến khi thương thế của cô khá lên, về đây ở, thì Phương Viện mới không ghé nữa. Cá ngân long có máy cho ăn tự động, nhưng đám cây

cô này, cô chỉ tưới mỗi ngày, rồi còn lại để mặc chúng tự sinh tự diệt. Sống sót được tới bây giờ, cô đã cảm thấy sức sống trong chúng nó quá dồi dào rồi.

Tạ Vi Thời ôm một mớ cành khô vừa cắt xong đi ngang qua mặt cô, đầu cành cây còn mấy đoá hoa khô khéo, rung rinh run rẩy.

"Viền kẻ mắt bị nhoè, lần sau mua loại chống trôi đi."

Nhìn thẳng không ngó nghiêng, đi ngang xong đi luôn, để lại một câu nói.

"……"

Phương Trì hạn hán lời. Cô vốn tưởng là ít nhất thì chàng cũng hỏi vòng vo xem cô đi đâu, không ngờ chàng chỉ thấy ra một câu chẳng liên quan, không quan trọng như thế này, rồi thôi.

Giữa cô và Tạ Vi Thời dường như đã hình thành một sự ăn ý rất vi diệu. Hôm ấy chàng xem Rạn Băng xong, cô không gặng hỏi xem "Long Chấn" có nghĩa là gì, sau đó chàng cũng không nhắc đến nó. Đối đãi nhau bằng cách này mới có thể khiến cả hai cảm thấy thoải mái.

Mười rưỡi, một cái giờ rất khó xử. Hai người đành ăn brunch. Trong lúc ăn, có một quãng thời gian dài cả hai không nói gì, cuối cùng Tạ Vi Thời buông nĩa, nói:

Advertisement / Quảng cáo

"Phương Trì."

Phương Trì ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Tạ Vi Thời: "Gì?"

Tạ Vi Thời thong thả hỏi: "Chúng ta chưa quen nhau được bao lâu cả, đúng không?"

Phương Trì ừ một tiếng, không biết rốt cuộc chàng định nói gì.

"Chưa quen nhau bao lâu, tại sao hiện giờ ngồi với nhau lại cứ như một cặp vợ chồng già thế?"

Phương Trì ngẫm nghĩ, bụng bảo dạ đúng là ngay sau khi cô bị nghẹ Rạn Băng xong, đã mang cảm giác dựa dẫm vào chàng rất nhiều, cho nên mới không xem chàng như người ngoài. Làm như vậy có phải là cô đã quá thoải mái rồi không? Bị chàng nhìn rõ hết ý định? Nghĩ đến đây, cô ra vẻ thản nhiên nói: "Làm việc cho Cục 19, năng lực quan trọng nhất chính là có thể nhanh chóng thân thiết với người lạ. Tôi chỉ làm mãi thành quen mà thôi."

Tạ Vi Thời nhướn nhướn mày, như cười như không. Một lúc sau, chàng nói: "Có muốn ra ngoài chơi không?"

Phương Trì hỏi đầy cảnh giác: "Đi đâu?"

"Chiang Mai bên Thái."

Phương Trì đang tưởng chàng đùa thì thấy chàng lấy ra hai tấm hộ chiếu, hai tấm vé máy bay, bày lên lên bàn. Hai tấm vé máy bay ấy bay thẳng từ Yến Thành đến Chiang Mai, cất cánh lúc 3:30 chiều hôm nay.

Phương Trì hơi giật mình, liếc Tạ Vi Thời một cái, mở tấm hộ chiếu của bản thân trước mặt ra——Thậm chí còn không phải là hộ chiếu Trung Quốc, mà là của Mỹ. Hình trong hộ chiếu đứng tiêu chuẩn, góc nhìn thẳng, để tóc ngắn, lơ lửng một cách vi diệu giữa ranh giới giống và không giống——Nhìn vào hình thì sẽ không nhận ra cô, nhưng nhìn vào cô thì lại không thể phủ nhận người trong hình không phải là cô.

Cô lắc lắc hộ chiếu: "Hình này ở đâu ra thế?"

"PS." Tạ Vi Thời trả lời ngắn gọn.

Khá lắm, rất "Tạ Vi Thời."

Cô tiếp tục lật hộ chiếu, thuận tiện lấy luôn tấm của Tạ Vi Thời để xem.

"Quốc tịch: Mỹ; Nơi sinh: Trung Quốc.——Người Mỹ gốc Hoa?" Cô mở từng trang trong hai sổ, thấy bên trong đầy ắm ấp thị thực của đủ thứ các quốc gia. "Đã đi được nhiều nước như thế này, nước nào cũng ở trên một tháng——du khách chuyên nghiệp?"

Tạ Vi Thời nhìn cô mỉm cười.

"Một tình nhân Mỹ gốc Hoa đến các quốc gia để 'khám phá sâu.' Tôi nhớ trong hồ sơ của cô có ghi là thời niên thiếu đã từng qua Mỹ du học ngắn hạn, chắc được học tiếng Anh của người Mỹ?"

Phương Trì trừng chàng, gật đầu.

"Tốt, tôi cũng thế."

"Tạ Vi Thời, chắc là anh không chỉ là vì muốn ra nước ngoài chơi thôi chứ hả?"

"Đi gặp người bạn."

"Người thế nào?"

"Chủ tịch của Máu Lành Trường Sinh, Thiện Trạch, CEO Tổ Phong của Thần Kinh Hoa Hồng, hôm nay người trước kẻ sau đã đáp xuống Chiang Mai. Lẽ nào cô không muốn đến hóng chuyện?"

Phương Trì hấp mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vi Thời thế mà cũng không ngừng để ý đến Thần Kinh Hoa Hồng và Máu Lành Trường Sinh. Cô nhớ chàng đã từng nói là đang điều tra My Gian Xích. Nếu như nói My Gian Xích và Máu Lành Trường Sinh có quan hệ, thế thì Thần Kinh Hoa Hồng là sao? Nhưng Tổ Phong và Thiện Trạch kẻ trước người sau đến Chiang Mai, lại khiến người ta cảm thấy không thể khéo đến vậy. Lẽ nào giữa Máu Lành Trường Sinh và Thần Kinh Hoa Hồng có một chuyện gì đó không thể để người khác biết?

Sau khi My Gian Xích vạch trần Máu Lành Trường Sinh, Cục Quản Lý Dược Phẩm-Thực Phẩm, Cục Công Nghiệp Thương Mại, và các văn phòng khác đều lập tức niêm phong công ty Máu Lành Trường Sinh, thu hồi toàn bộ các sản phẩm của Máu Lành Trường Sinh trên toàn quốc. Chủ Tịch Thiện Trạch của Máu Lành Trường Sinh thì đã sớm chạy ra nước ngoài, biệt tăm. Ông ta có quan hệ gì với Thần Kinh Hoa Hồng?

"Thông tin có đáng tin cậy không?"

"Thông tin được cung cấp do nhân viên trong GDS (hệ thống phân phối vé máy bay toàn cầu). Web chìm đã hợp tác với người đó rất nhiều lần, độ chính xác rất cao."

Quả nhiên là thông tin lấy được từ web chìm.

Cục 19 vốn cũng đang theo đõi động tĩnh của Tổ Phong, nhưng sau khi cô thoát ly Cục 19 thì không còn quyền hạn để vào được trong kho dữ liệu của Cục 19 nữa. Hiện giờ chỉ có thể dựa vào web chìm. Thị trường trong web chìm thì không gì không mua được. Trước 2016, tuyệt đại đa số những giao dịch trong web chìm được thực hiện ở một trang mạng tên là "Road of Rose." Thuốc nổ, súng đạn, ma tuý, phụ nữ, trẻ em…… gần như không có gì không mua được. Sau khi Sử Tranh Vanh 1 tay lập ra Cục 19 vào năm 2015, rồi Thịnh Diễm gia nhập, nhiệm vụ đặc biệt đầu tiên huy động toàn lực lượng chính là tiêu diệt Road of Rose đó. 2016, cục an ninh mạng hợp lực với FBI và cục tình báo internet của KGB quét sạch tồn tại của Road of Rose. Kể từ đó, thương mại bất hợp pháp tràn lan trên web chìm đã bị áp chế một cách hữu hiệu.

Nhưng ai ai cũng biết, chỉ cần có nhu cầu, thì giao dịch sẽ vẫn tồn tại. Nay, vẫn có thể mua bất cứ thứ gì trong web chìm, chỉ có điều các kênh giao dịch đã thành bí mật hơn mà thôi. Quạ đậu trong web chìm, giúp mọi người hoàn thành các kiểu nhiệm vụ trong bóng tối.

Chắc hẳn Tạ Vi Thời là một cánh quạ tung tăng như cá gặp nước ở trong web chìm. Súng của chàng, lưỡi lê hàng cấm của chàng, rõ ràng cũng toàn kiếm được từ trên web chìm. Mà cô, cũng đã có dạo thường xuyên dò la thông tin trên web chìm. Trước đây cô đã từng đăng một tin nhắn tìm kiếm đoạn phim Thịnh Diễm bị hại, cho đến nay vẫn không có ai chịu trao đổi với cô.

"Thế nào? Đi không?" Chàng hỏi.

"Đi." Cô trả lời chắc nịch.

"Người của cục an ninh, không phải là nếu không được phép thì không được tuỳ ý ra khỏi nước à?"

"Người rời nước là Mila, không phải Phương Trì." Phương Trì đáp.

Mila là tên giả trên hộ chiếu giả của cô. Tạ Vi Thời bật cười.

…….

Tám rưỡi tối, một cặp nam nữ cùng đeo kính đen tình nhân khổ lớn giống nhau, kéo hành lý xách tay, bước ra khỏi sân bay quốc tế của Chiang Mai. Cô gái trẻ mỏi đó da trắng, vạt áo thun đơn giản được cột thắt nút, để lộ lưng ong thon thả. Trên áo thun trắng in hoạ tiết truyện tranh Người Dơi của DC, cùng một hệ liệt với hoạ tiết trên khẩu trang của chàng thanh niên, phối hợp rất khéo léo thú vị. Vóc dáng của chàng thanh niên cao đong đỏng, mặc một chiếc áo sơ mi may khít cùng với một chiếc quần lửng trông đặc biệt đẹp, tuy toát lên vẻ thoải mái của đồ tây, nhưng là lại mang vẻ kín đáo nhã nhặn của người Á Đông. Cô gái thì trông có vài phần xa cách lạnh lùng, quần soọc cực ngắn để đôi với cặp chân thon dài trắng nõn, khiến người ta không rời mắt được. Không ít du khách trong phi trường đều ngó, còn tưởng là minh tinh từ đâu đến, đua nhau lấy đi động ra chụp hình.

Phương Trì che mặt, khẽ nói với Tạ Vi Thời: "Trước đây anh ra khỏi cửa cũng thế này à?"

Tạ Vi Thời đáp: "Đương nhiên không."

Phương Trì: "Trước đây tôi cũng đâu vậy.——Thế bọn họ làm gì chụp hình dữ vậy?"

Tạ Vi Thời đáp: "Có thể là cả hai người đều đẹp thì rất hiếm gặp."

Phương Trì: "……."

Hai tiếng đồng hồ sau, Phương Trì và Tạ Vi Thời mua xong tất cả những vật cần thiết trong một trung tâm mua sắm ngay cạnh sân bay quốc tế Chiang Mai, về nhà trọ, mỗi người một phòng đơn.

Bốn giờ sáng, hai người cùng thức dậy, làm vệ sinh xong, trang bị đầy đủ, Tạ Vi Thời lái một chiếc xe việt dã đã mướn trước đó, đi về hướng ngoại ô phía Nam của Chiang Mai.

Họ muốn đến một thôn trang tên là Mae Lampong. Vùng này được mệnh danh là một trong những khu rừng nhiệt đới hàng đầu của Thái Lan. Phóng tầm mắt, đâu đâu cũng là cây cao rợp bóng, rừng già bạt ngàn, sắc màu xanh che hết trời che hết nắng, say lòng người. Mae Lampong nằm tuốt sâu trong khu rừng nhiệt đới ấy.

Chiếu theo nguồn tin đáng tin cậy, đêm hôm qua Thiện Trạch không ở lại trong Chiang Mai, mà đã đến thẳng Mae Lampong. Lại có nhiều nguồn tin khác nói rằng Thiện Trạch mang đông máu Thái, có quan hệ đặc biệt với xã hội đen ở vùng này. Mae Lampong rất có thể là một bàn doanh lớn của ông ta, một khu vực có thể khiến cho ông ta cảm thấy an toàn. Nếu Thiện Trạch muốn tiến hành đàm phán một chuyện gì đó, rất có khả năng sẽ tiến hành ở đây.

Phương Trì điều khiển máy bay không người lái tàng hình đến gần khu vực mà bản đồ ghi là Mae Lampong. Chiếc máy bay không người lái này là do Tạ Vi Thời đặt mua từ web chìm trước khi xuất phát, máy bay rất nhỏ và linh hoạt, trên thân máy bay có phết sơn chống radar, khi bay không phát ra tiếng động, rất thích hợp để làm máy bay trinh thám.

Advertisement / Quảng cáo

"Thôn Mae Lampong được xây dựa vào núi. Phía Nam là một khu rừng nhiệt đới rất lớn. Phía Đông, Tây, Bắc đều có đường nhỏ dẫn thông, nhưng……"

"Nhưng gì?" Tạ Vi Thời tập trung lo lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước. Rời Chiang Mai chưa được bao xa, đường xá trở nên rất tồi tệ. Hiện giờ đang là mùa mưa ở Thái, thường xuyên có mưa rào đổ ập xuống, mặt đường rõ ràng bị bánh xe tải cán ngang qua khi bùn đất còn ướt, để lại rãnh bánh xe trũng sâu hai bên và ở giữa thì gò cao.

Phương Trì nín thở tập trung, điều khiển chiếc máy bày không người lái từ xa để nó hạ thấp xuống, phóng hình lớn lên——

Trên những con đường bắt buộc phải đi qua, những cái bóng màu đen dần dần được phóng lớn. Là những chặng gác được làm bằng thân cây thô to. Phương Trì cẩn thận quan sát những hình ảnh máy bay không người lái gửi về, càng lúc càng nhíu chặt mày.

"Có người."

Cô nói, chắc như đinh đóng cột.

"Mỗi một con đường dẫn vào Mae Lampong mà phải đi, đều có ba tên lính đánh thuê. Trang bị gồm——"

Vô cùng liều lĩnh, máy bay không người lái không ngừng giảm độ cao.

"Một khẩu súng máy minigun M134, hai khẩu súng bắn tỉa M25."

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Khí!

người dịch: idlehouse

Xe việt dã đột ngột dừng lại. Hình ảnh từ máy bay không người lái cho thấy có một tên lính đánh thuê đã ngoái đầu. Phương Trì nhanh nhẹn điều khiển cho máy bay không người lái cấp tốc lui về. Hình ảnh từ máy có vẻ như bị chậm lại, chắc chắn phải tranh thủ rút lui trước khi bị lính đánh thuê phát hiện và bắn rớt. Hình ảnh từ máy lại rung lắc dữ dội hai lần. Phương Trì đoán rằng đạn vừa bắn sướt qua một cánh máy bay.

"Sao rồi?" Tạ Vi Thời hỏi.

"Không sao. Đã an toàn thu hồi được máy bay." Phương Trì đáp. Trước đây có đã được huấn luyện chuyên sâu để có thể điều khiển máy bay không người lái dưới các tình huống khó khăn nhất. Máy bay không người lái này là do Lập Tức Phi Hành, công ty chuyên sản xuất máy bay không người lái hàng đầu trong nước, bị đạn xước ngang qua mà vẫn có thể giữ thăng bằng, chất lượng rất đáng tin cậy.

"Coi bộ không thể đi đường thẳng để vào Mae Lampong, giữa đêm mà cũng có người canh gác." Tạ Vi Thời chau mày nói. Trang bị hàng xịn, lại còn là lính đánh thuê chuyên nghiệp—có vẻ như nếu nói "xã hội đen trong vùng" thì đã đánh giá thấp Thiện Trạch rồi. Hai người đến quá vội, Tạ Vi Thời chỉ kịp mua được hai khẩu súng lục MK25. Mặc dù MK25 đã là súng lục cực đỉnh, dung lượng đạn cũng đã là 15 phát tiêu chuẩn, nhưng so với súng máy tốc độ nhanh của đám lính đánh thuê kia, phe ta vẫn thua xa phe địch.

"Vũ trang cầu kỳ như vậy chắc hơn nửa là vì đang để phòng Thần Kinh Hoa Hồng. Hiện giờ trong Chiang Mai không có nhân vật nào gây uy hiếp cho Thiện Trạch cả." Phương Trì trầm ngâm. Lần trước My Gian Xích chỉ chọn khu vực dùng tiếng Hán để vạch trần việc ác của Máu Lành Trường Sinh. Tuy trong nước ai ai cũng biết đến Thiện Trạch, nhưng ở nước ngoài, vẫn chưa có mấy ai hay biết gì về Thiện Trạch.

"Thần Kinh Hoa Hồng có thể mang đến uy hiếp cỡ nào cho Thiện Trạch?"

"Thần Kinh Hoa Hồng cấu kết với một số thế lực bên Thái, chẳng hạn như băng đảng Cò Trắng."
Advertisement / Quảng cáo

"Đảng Cò Trắng?"

"Một ổ buôn bán ma tuý lớn trong khu Tam Giác Vàng." Phương Trì giải thích.

Tạ Vi Thời gật đầu. "Nhưng ở bên Thái đại đa số những lực lượng có vũ trang là chiếu theo bản đồ chia khu vực, nếu Cò Trắng đã là khu vực Tam Giác Vàng, có muốn thò tay lên đến bắc bộ cũng e rằng làm không nổi."

"Cho nên muốn động đến Thiện Trạch cũng không phải dễ."

Lúc này trời đã sáng hẳn. Bầu trời phía Đông đã bắt đầu rực ánh dương chói lọi, trên đầu họ rợp lá, nắng xuyên qua lốm đốm ánh kim rạng ngời. Phương Trì quay cửa kính xuống thò đầu ra ngoài, nhìn về cánh rừng nhiệt đới bạt ngàn một màu xanh ngắt—

"Nếu muốn vào Mae Lampong, chỉ có thể vào từ rừng phía Nam mà thôi." Cô mở bản đồ vệ tinh trên máy tính bảng lên, phóng hình thật lớn, tỉ mỉ tìm kiếm, phát hiện khu rừng này rất nguyên sơ, hoàn toàn không có đường nào xe việt dã có thể chạy vào được. Hai người căn cứ theo địa hình, tính toán sơ sơ ra được vị trí có thể chạy xe đến, sau đó sẽ cách Mae Lampong quãng 3km nếu đi đường thẳng. Nhưng địa hình của 3km trong rừng đó vô cùng phức tạp, hơn nữa còn có một một đoạn khá rộng bị sông cắt ngang khoảng 20m.

"Nếu đi đường bộ thì ít nhất phải đi mười mấy cây số. Từng nhiệt đới không đi bộ nhanh được, rồi còn phải tính các trường hợp gặp khó khăn hoặc nguy hiểm, có thể sẽ mất thêm thời gian. Hai chúng ta đi 1 ngày cũng rất khó đến được Mae Lampong. Phải nghĩ cách khác thôi." Phương Trì đăm chiêu nói.

"Nếu đi bằng khinh khí cầu thì mục tiêu quá lớn. Nếu nhảy dù hoặc là nhảy bungee thì……"

"Không đủ độ cao để cất cánh." Tạ Vi Thời nói.

Phương Trì nhìn cánh rừng bao la bát ngát thở dài một tiếng. Hai trường hợp cuối đều cần phải có một vị trí địa hình tương đối cao thì mới có thể cất cánh, bay ở độ cao thấp rất nguy hiểm và hệ số nguy hiểm rất lớn, mà địa thế của khu rừng nhiệt đới này khá bằng phẳng, trên mực nước biển từ 300-1000m, cũng không có địa hình nào kiểu như đồi núi hoặc vách đá. Hai người nhìn bản đồ, nhất thời chìm trong suy tư.

Tạ Vi Thời lấy ra một chút bánh lạt, bánh mì, và sữa, đưa cho Phương Trì: "Ăn cho no bụng trước đã."

Phương Trì lặng lẽ nhận lấy, nghiêm túc ăn. Cô đã được huấn luyện như thế, lúc nào cũng phải chú ý giữ sức.

Xe việt dã đỗ lại bên một con đường nhỏ trong rừng, buổi sớm có vô số chim rừng rủ rỉ vui ca trong lá, như đang cùng nhau hợp xướng. Tiếng chim hót tuy nghe hỗn tạp, nhưng lại như có một tiết tấu và giai điệu tự nhiên, dịu lòng người nghe, thần thanh khí sảng. Phương Trì ngồi bên phó lái, lúc nãy quay cửa sổ xuống vẫn chưa quay lên lại, bất chợt thấy một cái bóng màu vàng nhảy tót qua cửa sổ, cướp mất miếng bánh mì trên đùi cô rồi lại vụt biến nhanh như chớp, lẫn vào trong đám lá rậm rạp.

Phương Trì há hốc mồm! "Khỉ!" Cô kêu lên.

"Vượn." Tạ Vi Thời quả quyết. "Thú hoang thường thấy nhất trong rừng nhiệt đới ở Chiang Mai."

"……"

Tạ Vi Thời phủi vụn bánh mì trên đùi giùm cô, nói: "Tôi chợt nghĩ ra một cách."

"Gì cơ?" Phương trì giãng hoi.

Gió hiu hiu từ cánh rừng thoảng qua, lá xanh xao động, rồi gió tiến vào trong xe.

Tạ Vi Thời nói: "Nhảy zipline."

Mất của Phương Trì tức thời sáng rỡ!
Advertisement / Quảng cáo

Nhảy zipline trong rừng nhiệt đới Chiang Mai là một trong 10 hoạt động du lịch cấu khách nhất trong khu vực này trên Maandala. Giữa hai cây sẽ cắm dây thừng, du khách mặc đồ bảo hộ, rồi sẽ trượt theo dây từ cây này qua cây khác như khỉ, vô cùng mạo hiểm và kích thích. Có điều sau khi bộ môn này trong game huyễn thực đem lại cảm giác mạo hiểm gay cấn rừng rợn hơn, mà tính năng an toàn thì lại tốt hơn, thì nhảy zipline ngoài đời dần dần bị ế.

Phương Trì đối thiết lập của bản đồ vệ tinh qua dạng hiển thị địa hình, xác định là Mae Lampong nằm ở địa thế tương đối thấp hơn. Khu rừng nhiệt đới phía Nam và Mae Lampong mà họ có thể lái xe thẳng tới có một độ cao quãng 700m trên mực nước biển. Nếu tính theo khoảng cách 3km đi đường thẳng, thì nếu mỗi lần trượt có thể vượt được 100 mà nói, sau quãng 30 lần thì sẽ đến nơi.

Phương Trì và Tạ Vi Thời cùng ngẩng đầu nhìn nhau: "Được đấy."

"Tìm một công ty zipline gần đây nhất, chúng ta có thể tới lấy trang bị." Tạ Vi Thời nói.

Phương Trì mở bản đồ của google ra, tìm "jungle flight," quả nhiên chỉ một chốc đã xuất hiện 3-4 là cờ nho nhỏ. Tạ Vi Thời quét mắt nhìn toạ độ trên bản đồ, nổ máy xe. Xe việt dã quay đầu, đầu máy rú lên một tiếng chạy băng băng về hướng công ty zipline gần nhất.

Xe của hai người rời đi không lâu thì phía Bắc lại có ba chiếc xeLand Cruiser tới. Xe không ngừng xóc này, người ngồi trong chiếc ở giữa cuối cùng chịu hết nổi, rút một chiếc khăn mùi-xoa có xịt nước hoa từ trong túi áo vest ra chụp lên mũi, hít sâu mấy hơi, nói: "Ngừng lại, nghỉ một chốc."

Tài xế nói vào bộ đàm: "Số 3, số 7, dừng hết xe lại, sếp cần nghỉ ngơi."

Ba chiếc xe liền đỗ lại.

Tổ Phong xuống xe, ngồi xổm bên rừng nôn khan. Hắn là một người rất chú trọng đến phong độ; âu phục và giầy da bảnh bao, mắt đeo kính gọng vàng, một mang khí chất khá nho nhã. Cho dù đang nôn khan thì cũng chỉ hơi khuỵu một gối, một tay đặt ở lồng ngực, không hề thảm hại. Thái Lan đang trong mùa oi bức nhất, dẫu mới sáng sớm cũng đã nóng khiến người ta đổ mồ hôi, dừng nói gì đến Tổ Phong đang áo xống chỉnh tề. Một người phụ nữ dáng người đong đóng ngồi cạnh hắn trong xe, môi đầy đặn đỏ mọng, đẹp khủng khiếp, mặc một bộ áo liền quần màu đen cùng với giày bít cao gót, cổ áo chữ V khoét sâu để lộ đường cong của hai quả đồi đầy đặn được thả rong, nhìn thôi đã khiến người ta nóng hết cả thân. Cô ta quay ra chiếc xe số 7 phía sau nói:

"Máy lạnh đâu? Đem qua đây bật lên cho sếp mát. Đường chó gì thế, Thiện Trạch chọn chỗ hay thật!"

Xe số 7 và số 3 đều là hộ vệ mặc áo giáp của Tổ Phong. Họ khiêng một chiếc máy lạnh mini ra, nối với bình điện của xe việt dã, gió mát rười rượt liền nổi lên. Đến lúc bấy giờ khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ của Tổ Phong mới đỡ đờ.

Hướng dẫn viên người Thái từ xe số 3 chạy tới, đưa cho Tổ Phong một chiếc hộp thiếc trạm hoa, nói tiếng Thái xong mùa may tay chân. Người phụ nữ nói: "Sếp, hắn nói đây là thuốc nam của vùng này, người thì sẽ không bị say xe nữa."

Tổ Phong giật phăng chiếc hộp, lạnh mặt: "Ai nói tôi say xe?"

Nói xong bỉ mấy hơi liền. Mọi người đều im thin thít, không dám lên tiếng. Người hướng dẫn viên Thái kia cũng không hiểu tiếng Trung Quốc, không biết tại sao mặt mọi người lúc đó đều nghiêm túc, dè dặt cúi đầu không dám nói thêm câu nào.

Tổ Phong đứng thẳng người, nhìn mặt đường, chậm rãi bước. Hai hộ vệ khênh chiếc máy lạnh lật đật theo sau. Đường đất lồi lõm gập ghềnh uốn quanh giữa rừng rậm và triền đồi. Người phụ nữ lại nói: "Sếp ạ, tên Thiện Trạch đó chẳng qua chỉ là tôm tép, cái công ty Máu Lành Trường Sinh đó, nếu bình thường thì Thần Kinh Hoa Hồng chúng ta cũng chả buồn để mắt đến. Hiện giờ Máu Lành Trường Sinh bị chính phủ niêm phong luôn rồi. Đàm phán chuyện này, chẳng phải là Thiện Trạch đang cầu chúng ta sao, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải hạ mình tìm đến chỗ của hắn để chào hỏi hắn?"

Tổ Phong đẩy đẩy gọng kính, nói: "Bọn em à, *too simple, sometimes native*."

Người phụ nữ nói: "Kính xin sếp chỉ bảo."

Tổ Phong giơ tay ra, hộ vệ mau mắn đưa đến một chai nước suối cùng với một chiếc ly kim loại, bên trong chiếc ly kim loại có khắc mức dung lượng, hộ vệ rót nước vào trong ly cho đến khi nước lên đến mức khắc cuối cùng trong ly, rồi cung kính dâng ly cho Tổ Phong. Tổ Phong uống một ngụm nước vô cùng sang cả quý phái, dung lượng vừa khéo hạ xuống còn phân nửa.

"Vậy để tôi dạy em một chút chuyện đời." Tổ Phong nói, ngón tay được cất giữa vô cùng hoàn mỹ cầm chiếc ly kim loại, "Lúc Thiện Trạch chạy trốn ra nước ngoài, hoàn toàn không dụng vào một đồng của Máu Lành Trường Sinh. Em cảm thấy điều đó chứng minh được gì?"

Người phụ nữ nghĩ một hồi lâu, đáp: "Lương tâm thức tỉnh? Hay là bị trói buộc nên không làm được?"

Tổ Phong khẽ phì cười, "Một con buôn chuyên bán thuốc, còn lương tâm gì nữa? Một kẻ hút máu của người chết, thì còn có nhân tính gì nữa? A Xíu à, em còn non lắm."
Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ ép sát người vào Tổ Phong như xung quanh chả có ai, bộ ngực no tròn vừa khéo kề ngay cánh tay của Tổ Phong, hộ vệ đứng đó thấy vậy đưa nhau nuốt nước miếng, yết hầu lăn lên lăn xuống. Cô ta hơi ngửa nguầy bộ ngực, trong mắt toả ánh nhìn đầy ngưỡng mộ, phà hơi lan huệ bên tai hắn: "Dạy em đi sếp, đi mà sếp……"

"A Xíu à, em phải nhớ kỹ, cái này gọi là *kim-thiền-thoát-xác*." Tổ Phong nói, "Có nghĩa là gì? Máu Lành Trường Sinh bị niêm phong, chẳng qua chỉ là một cái xác. Chút tiền đó có là gì……"

Tổ Phong làm một động tác như vung tiền lên trời, cặp mắt sau gọng kính vàng vừa mãn ý vừa điên cuồng đuổi theo những đồng tiền ảo đang rơi khắp mặt đất, nói: "Thứ mà Máu Lành Trường Sinh quan tâm nhất, có giá trị nhất, đã được Thiện Trạch mang đi mất rồi."

"Cho nên thật ra thứ chúng ta muốn lấy, chính là thứ mà ngài nói rằng có giá trị nhất phải không ạ?"

"*Exactly*."

"Nó là gì thế ạ?" A Xíu sốt ruột muốn biết.

"Một thứ không thể nhìn thấy được……."

Năm ngón tay của Tổ Phong làm ra vẻ như đang chụp bắt gì đó trong không trung, rồi như tóm được nó, cầm trong tay, cúi đầu, hai khoé mép nhếch cao lên thưởng thức.

"Một sáng chế liên quan đến kỹ thuật máu."

Bạn đang đọc truyện *Rồng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Sự bình tĩnh của chàng

người dịch: idlehouse

Hai người chiếu theo chỉ dẫn của bản đồ, mau chóng tìm được một công ty phục vụ zipline tên là Jungle Flight gần đó. Trụ sở của công ty này được xây ngay sát khu rừng giả hoang sơ phía nam của Mae Lampong, nằm trên một ngọn đồi, từ rõ xa đã có thể thấy lá cờ to tướng ghi Jungle Flight trên đỉnh đồi.

Nhưng trụ sở phục vụ nhảy zipline này rõ ràng đã bị bỏ hoang từ lâu, bởi vì con đường dẫn tới trụ sở đã hoàn toàn bị cây cỏ dại mọc um tùm, khó nhận được dạng. Nhìn lên, cả một ngọn đồi hầu như bị khu rừng khổng lồ hoang sơ ấy nuốt chửng.

Tạ Vi Thời kiếc thấy Phương Trì có cái dây an toàn, không nói lời nào, rồ ga cho chiếc xe việt dã phóng tới như ngựa thoát dây cương. Những dây leo dại mọc trước mũi xe đều bị đứt đoạn, những bụi cây cản đường đều bị tông xuyên qua, những cành lá cản trước kính chắn gió đua nhau kêu sàn sạt. Mặt đường hoàn toàn bị cây cỏ phủ kín, không nhìn rõ được lối đi. Cũng không biết qua bao năm mưa bão, phía dưới có bị sạt lở hay không. Xe xóc này dữ dội, Phương Trì bám lấy tay cầm ở phía trên cửa sổ, nhìn Tạ Vi Thời mặt đang bình tĩnh như vũng nước đọng, hai tay điều khiển vô lăng vô cùng vững, không khỏi buột miệng khen:

"Anh lái xe tài thật."

Xe xông qua vài chướng ngại vật cuối cùng, dừng trước toà kiến trúc. Tạ Vi Thời phẩy phẩy cổ tay, nói với một giọng hơi rầu rĩ: "Từ sau năm 2016 từ Mỹ về, chưa đụng vào xe, cảm giác như đến cả phương hướng cũng không nắm được nữa. Xe này còn viết toàn tiếng Thái, căn bản chả biết nó nói gì."

Phương Trì: "……what?!!"

Hiện giờ cô đã hiểu rõ Tạ Vi Thời. Con người này căn bản không có chữ "sợ hãi" nằm trong tự điển.

Advertisement / Quảng cáo

Người thường sẽ nghĩ: "Cái này đáng sợ thật, mình nên tránh nó xa xa một chút."

Tạ Vi Thời thì sẽ nghĩ: "Hừm…… Chuyện này trông có vẻ khó, thú vị đấy, để thử phát."

Đôi tay đó của chàng năm xưa khi chàng luyện chơi game hay là luyện cầm dao giải phẫu, chỉ e rằng đã luyện thành quá vững, có cho chàng đi lái máy bay bây giờ chắc tay chàng cũng không run lấy một lần!

Tạ Vi Thời giật cánh cửa của Jungle Flight, phát hiện có xích khoá, vô cùng kiên cố. Cách thức của Phương Trì thô bạo, đạp vỡ cửa kính, hai người leo vào trong. Bên trong, tất cả mọi dụng cụ cần thiết để nhảy zipline đều có đầy đủ, hơn nữa đều là đồ nhập từ Đức qua, hàng xịn. Bị bỏ hoang bao năm, vách tường đều đã mọc cỏ, nhưng những móc khoá, ròng rọc, v.v., đều chưa bị gỉ sét, sáng loá, nằm xếp hàng ngay ngắn ở đó. Quan trọng nhất là, còn có nỏ bắn tên quân đội mà họ cần dùng, từng chiếc từng chiếc treo thành dãy trên tường. Ngay bên dưới là một cuộn dây thép mạ kẽm chống gỉ sét. Đối với vũ khí quân dụng, Phương Trì mang lòng yêu thích đến mức gần như không bình thường, vừa thấy là liền ngứa ngáy tay chân. Đang định vươn tay lấy, bỗng bị Tạ Vi Thời chụp ngay cổ tay, giật ngược ra sau.

Phương Trì vừa đứng vững xong, nhìn kỹ lại, không khỏi hít sâu một hơi khiếp sợ——

Một con rắn dài màu xám đen đang không ngừng trườn lên trườn xuống dọc theo dây treo, hai mang hình cánh quạt, cặp mắt lạnh lẽo như bị phủ một lớp màng trắng.

Rắn hổ mang chúa! Loài rắn hổ mang chứa có nọc độc nhất của Thái!

Phương Trì cuống quít lùi ra sau, nhưng con rắn đó đã nhắm hết thù hận vào người Phương Trì, thoăn thoắt trườn về phía cô, đứng thẳng người lên, cao gần bằng Phương Trì! Ngay lúc đó một cây gậy trúc phóng tới, Tạ Vi Thời dộng nát kính cửa sổ đối diện với cô, quát: "Bên này!"

Phương Trì giật đầu, cầm cây gậy trúc đưa đến trước mặt con rắn hổ mang chúa, con rắn đó quả nhiên tót lên cây sào. Hơn nửa thân của con rắn đã lên sào rồi, Phương Trì phóng thẳng cây sào ra ngoài cửa sổ. Cùng lúc đó, rắn hổ mang chúa hung dữ há mồm, Tạ Vi Thời ném ngay một tấm áo mưa tới, chắn ngay giữa Phương Trì và con rắn. Phương Trì cầm một cái móc, lật chiếc áo mưa lên xem, y như rằng, trên mặt áo mưa lóng lánh nọc độc, không khỏi rùng mình, nghĩ lại mà run sợ.

Bên Thái có loài rắn hổ mang chúa có khả năng phun nọc độc mà không cần phải cắn gì trước, khoảng cách có thể phun cả đến 2 mét. Nọc kịch độc, tính năng ăn mòn xuyên qua cơ thể rất mạnh, chỉ sau vài phút là dẫn đến tử vong. Nếu không do Tạ Vi Thời phản ứng nhanh nhẹn ban nãy, rất có khả năng là cô chưa vào được đến Mae Lampong đã bỏ mạng mất rồi.

Phương Trì đang định vứt chiếc áo mưa đó đi, thì Tạ Vi Thời ngăn cô lại: "Đừng!"

Chàng dùng dao con chặt một ống trúc nhỏ, cẩn thận trút nọc rắn vào trong ống.

Phương Trì: "……"

Tạ Vi Thời dùng nút bấc đậy chặt ống trúc, rồi dùng bao chống nước mưa mang theo bên mình để cất nó vào trong, nói: "Cái ống này trị giá gần ba cây vàng ngoài chợ đen đấy. Đừng phung phí như vậy."

Phương Trì: "……."

Phương Trì: "Anh tháo vát thật đấy!"

Tạ Vi Thời nhét ống trúc vào trong túi, liếc cô, nói: "Tôi đâu được như cô, nhân viên quốc gia, cả đời có cơm ăn. Tôi là dân mất tích, làm việc chui, không có các loại bảo hiểm và thu nhập cố định, ngay cả trợ cấp xã hội cũng không được hưởng."

Phương Trì: "……" Còn cãi được nữa!

Trải qua chuyện đó xong, hai người càng trở nên thận trọng hơn. Họ tìm dây thép, áo bảo hộ, khoá an toàn và các trang bị khác trong trung tâm, chất hết vào xe.

Tạ Vi Thời lái xe, Phương Trì chiếu theo con đường bản đồ chỉ để đến Mae Lampong. Sau khi vào đến trong rừng, hai người ra khỏi xe, khuân trang bị trượt zipline trên lưng, đi bộ vào trong khu rừng nhiệt đới.

Mặt đất đầy lá và cành khô rụng xuống, ướt và dày đặc, nấm mọc nấm con rực rỡ toả mùi tươi mát pha chút vị đắng. Rễ thô lớn của cây phượng, cây hoa gạo trông như móng vuốt cắm xuống đất, các cây rày voi, cây chuối to như ô, che hết những ánh nắng chói lọi đang rót xuyên qua kẽ mây và tán lá phía trên cao, chóp nhọn của lá chìa xuống đất, nước tí tách nhỏ xuống các lá phía dưới.
Advertisement / Quảng cáo

Hai người đều như đang đắm chìm trong thế giới tươi đẹp và chân thực này.

"Thế giới chân thực đã đẹp như vầy rồi, tại sao con người vẫn thích đi tạo một thế giới ảo giả tạo cơ chứ?"

Ban đầu khi Maandala được ưa chuộng nhất, không phải bởi thiết định giàu tưởng tượng và sáng tạo của nó, mà là vì nó mô phỏng được cảnh vật một cách chân thật đến đáng sợ. Sau khi vào đến Maandala rồi, nếu như thính thoảng không gặp những avatar trông kỳ quái, thì thậm chí bạn sẽ tưởng rằng mình đang ở trong thế giới thật. Trong công ty Maandala, thậm chí có một bộ phận nhân viên chuyên phụ trách mô phỏng và tái thiết môi trường hiện thực. Môi trường của rừng nhiệt đới được coi là một trong những mô hình huyễn thực phức tạp nhất đã được mô phỏng.

"Con người luôn sợ hãi bị mất đi, bất kể là người thân hay là quê hương." Tạ Vi Thời nói, "Mà Đặng Hoa vừa khéo chính là một trong những kẻ mắc bệnh paranoia đó."

Phương Trì vốn định nói, anh hiểu Đặng Hoa đến vậy sao? Song lại nghĩ đến những gì chàng đã nói, đúng là điều ai ai cũng biết—Đặng Hoa là một người đã sống sót sau một trận động đất lớn, quê hương của tuổi thơ anh ta đã biến thành một bãi hoang phế sau trận động đất đó. Còn tình yêu của cả đời anh ta, thì lại rớt mất xác xuống Đại Tây Dương trong lần rớt máy bay. Maandala là cái gì cơ chứ? Là một biến dạng của Mandala, là Mạn-Đà-La, là "bán ngã," là "nhất hoa nhất thế giới," là phồn hoa vạn tượng thu nhỏ lại trong lòng bàn tay ta. Đặng Hoa đã mất đi thứ mà bàn thân anh ta sợ mất đi nhất, nên đã tìm cách lưu lại cho mọi người một thế giới mà sớm muộn gì họ cũng sẽ mất đi.

Cô chợt nhớ đến Thịnh Diễm. Nhớ đến quãng thời gian đuổi bắt áo ảnh của Shi-tô, như đã cách một đời. Hết thảy đều là chấp niệm. Cô vẫn tiếp tục tiến bước giữa thế gian, lại vác lên vai hành lý mới, có một hướng để tiếp tục đi, hình như cũng nên buông quá khứ xuống rồi. Cho dù không còn áo ảnh của Shi-tô ở Đại Phú Ông nữa, cô vẫn còn avatar của Shi-tô. Còn có thể trông thấy anh ở trong thế giới huyễn ảo đó, có lẽ cũng là chút an ủi.

Phương Trì nghĩ, có lẽ nên để avatar của Shi-tô ra nghỉa địa. Dù sao đi nữa thì cái avatar sống đó hoàn toàn đâu phải là anh, chỉ có một Shi-tô ở ngoài nghĩa địa, đó mới là một Shi-tô chân chính.

……..

Hai người vừa đi vừa tìm một thân cây thích hợp để cắm dây trượt zipline. Chiếu theo chỉ dẫn trên bản đồ điện tử Phương Trì mang theo người, những cây lớn trong cánh rừng nhiệt đới này chủ yếu thuộc loài long não, trung bình 30 mét trở lên, thân cao lớn và thẳng tắp.

Tạ Vi Thời chợt chỉ tay: "Nhìn cây kia kìa."

Phương Trì nhìn lên theo ngón tay của chàng, mắt sáng rỡ.

Đấy là một cây vên vên rất cao lớn, cắm rễ giữa sơn cốc, cao cả bảy, tám chục mét. Điều đáng mừng hơn hết là, trên chạc cây vên vên này có đến mấy cái giàn gỗ, treo sẵn thang dây, nhìn rất giống dấu hiệu của Jungle Flight.

Hai người khuân trang thiết bị lẫn theo thang dây leo thẳng lên giàn gỗ cao nhất, nhìn thấy được toàn cảnh của cánh rừng nhiệt đới. Lấy kính viễn vọng ra ngắm, lại phát hiện trên một thân cây tuyết tùng cao lớn cách đó độ 70 mét, cũng có giàn gỗ được được Jungle Flight xây nên! Có vẻ như Jungle Flight đã từng có ý định phát triển khu rừng hoang sơ chưa ai động đến này, nhưng rõ ràng kế hoạch đã bị ngừng vì lý do nào đó. Có thể là khi đó trượt zipline đã bắt đầu trở nên ế ẩm, cũng có thể là gặp phải sự chống đối của thế lực nào đó trong Mae Lampong.

Có sẵn giàn rồi thì dễ xoay xở hơn hẳn. Tạ Vi Thời lấy nỏ bắn tên quân đội ra, nhắm vào cây tuyết tùng đã có sẵn giàn trượt, bóp cò, nghe "phựt" một tiếng, mũi tên nhọn hoắc xé gió lao đi nhanh như chớp, dây thép cũng vùn vụt bay theo như một con rắn!

Dây thép bọn họ mang theo còn mảnh hơn loại dây thép dân dụng, tiện cho việc bắn đi. Phương Trì và Tạ Vi Thời chỉ cần dùng một lần, dây với độ bền hạng nhẹ này đã đủ lắm rồi.

Dùng kính viễn vọng nhìn, đầu mũi tên đã cắm sâu vào thân cây kia. Phương Trì giựt giựt sợi dây, cảm thấy rất chắc. Tạ Vi Thời vẫn hơi không yên tâm, chau mày hỏi: "Vậy có ổn không?"

Phương Trì đáp: "Tầm bắn của cái nỏ này là 300m, 70m chỉ là chuyện nhỏ. Với lại cái mũi tên đó cũng là đặc chế, phía cuối của chóp mũi tên toàn là ngạnh, chắc dư sức để đỡ được trọng lượng của tôi. Còn anh thì……" Cô liếc Tạ Vi Thời, "Có thể sẽ hơi khó."

Tạ Vi Thời nhìn cô chăm chú rồi trịnh trọng gật đầu, nói: "Đi đi."

Hai người đều mặc đồ bảo hộ, Tạ Vi Thời lại ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm soát lại một lượt các đai đỡ trọng lượng, khoá an toàn v.v., rồi lại siết chặt nắc dây buộc quanh thắt lưng và quanh đùi thêm một chút.

Phương Trì nói: "Chặt nữa là thở hết nổi đấy."

Tạ Vi Thời: "Tầm bảy, phổi của cô nằm ở thắt lưng á?"
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì lườm Tạ Vi Thời.

Cô đứng ở mé của giàn gỗ, ngoái đầu nhìn Tạ Vi Thời lần cuối, nói: "Tôi đi đây."

Tạ Vi Thời đứng sau lưng cô, bình tĩnh đáp: "Thì đi đi."

Phương Trì hừ một tiếng, nắm lấy dây móc, bước khỏi giàn gỗ tiến vào không trung, "xẹt" một tiếng, trượt đi mất.

Gió vút qua tai, màu xanh lướt qua tầm mắt, Phương Trì chỉ cảm thấy như mình đang bay. Cái thân cây trước mặt gần trong gang tấc thì tốc độ của cô càng lúc càng nhanh hơn dưới sự tích luỹ của thế năng! Sau đó trong một cái chớp mắt, cô trông thấy một chuyện vô cùng kinh khủng——

Đầu mũi tên kia đã bị long ra gần hết.

Không phải là khắc của nó không bám được, mà là chỗ khắc đã kéo theo nguyên một khúc gỗ cây cho nên mới long ra! Phương Trì còn chưa kịp lên tiếng kêu cứu, cả người đã cấp tốc rớt xuống vực thẳm của sơn cốc!

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Tạ vi thời, đồ điên!

người dịch: idlehouse

Dù sao Phương Trì cũng đã được trải qua huấn luyện chuyên sâu, trong tình thế rơi vun vụt xuống vẫn gắp ngay không luống cuống, tóm chặt lấy khoá an toàn bấm cho nó siết chặt nơi dây thép, bảo đảm bàn thân không bị tuột xuống ngay đầu mũi tên xong văng luôn ra khỏi dây! Còn không thì mấy khắc nhọn móc thẳng vào người cô, cô chưa kịp chết vì rớt xuống vực thì đã bị móc chết. Đồng thời từ phía đuôi mắt, cô nhác thấy Tạ Vi Thời nhảy từ giàn gỗ sâu, bảy chục mét cao nhảy xuống!

Nhanh như chớp, Phương Trì hiểu được nguyên lý Tạ Vi Thời dùng để cứu cô. Độ dài của dây thép bắn ra là quãng 70m, vừa khéo cũng là khoảng cách cô đang rơi xuống dưới. Hắn là Tạ Vi Thời đã tạo ra một cái trục gì đó trên giàn gỗ, hình thành một thiết bị tương tự như ròng rọc cố định. Sau khi chàng nhảy xuống thì cô sẽ được kéo lên. Y như rằng, Phượng Trì được kéo giật ngược như quả lắc đồng hồ, rồi sau đó như ngồi tàu lượn siêu tốc, bay vút lên trong không trung! Lúc này dây cô nên cảm thấy may mắn là Tạ Vi Thời đã siết chặt hết các nút thắt của cô lúc ban đầu, nếu không thì trong lúc dao động dữ dội như thế này, vành đai bảo hộ mà lỏng lẻo sẽ tạo nên tổn thương lớn lao cho cơ thể của cô.

Nhưng cứ như vậy không ổn. Thế trọng của Tạ Vi Thời nặng hơn cô, nếu để tiếp tục, cô sẽ bị kéo lên điểm cao nhất, Tạ Vi Thời rớt thẳng xuống đất, chết không nghi vào đâu được. Phương Trì lại bị kéo giật ngược lên lần nữa trên thân cây vên vên cao chọc vào mây. Lần này cô cố hết sức quăng đầu mũi tên có khắc nhọn mà cô mang theo bên mình nãy giờ, móc được nó vào trong thang dây. Tuy đã không còn độ chính xác để nhắm trúng tâm điểm của bia bắn này nọ, nhưng giữa lúc cực kỳ nguy hiểm, Phương Trì lại có thể phát huy được bản năng cầu sinh vô cùng mạnh mẽ cùng với tài ứng biến. Đung đưa rồi lại đung đưa, cô và cầu thang dây quấn lại với nhau thành một núi, Tạ Vi Thời đột ngột ngừng rơi ở khoảng cách hai mươi mấy mét phía trên mặt đất.

Hết thảy chợt ngưng trong phút chốc.

Lúc bấy giờ Phương Trì mới cảm nhận được cả người bủn rủn bải hoải, để mặc cho khoá bảo hộ treo cô trên thang dây, chậm rãi đung đưa qua lại. Trong mắt toàn là màu sắc rực rỡ của vòm mái rừng, chim rủ rỉ ca, từng cụm từng cụm lan rừng ký sinh trên thân cây giữa không trung, trông như một vườn hoa thần kỳ giữa lưng trời.

Vẫn còn sống.

Được sống thật tuyệt vời.

Đầu cô bất đầu ong ong, phía sau tai đau âm i. Phương Trì rã rời nhắm mắt lại, chợt thấy bàn thân được cuốn vào trong một vòng ôm rắn chắc và thơm tho, một bàn tay ấm áp luồn vào mái tóc cô đặt lên nơi vết thương sau tai cô.

Cô vùi đầu mình thật sâu.

Advertisement / Quảng cáo

"Tạ Vi Thời, vết thương của tôi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Bàn tay ấy chậm rãi lần dọc theo vết thương như con rít của cô. Da non trên miệng vết thương rất nhạy, khiến cho não cô rùng lên như bị giựt điện.

"Không đâu." Chàng lãng lặng đáp, "Lần này đã khôi phục rất tốt. Tâm trạng của cô cũng đã khá lên rất nhiều."

"Anh chắc chắn?" Cô bất đầu mất tự tin đối với sức khoẻ của mình.

"Muốn chứng minh cho xem không?" Chàng bình tĩnh hỏi, không có vẻ gì khiếp sợ bởi cú suýt chết ban nãy.

"?" Phương Trì không hiểu chàng nói "chứng minh" có nghĩa là gì, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chàng, liền thấy chàng cúi đầu, mổ lên môi cô một cái nhanh như chớp.

"……!!!"

"Thấy chưa, cô vẫn chưa ngất." Chàng binh tĩnh nói.

"……"

Đây lòng Phương Trì giáo thét: Tạ Vi Thời, cái đồ điên!

……..

Cục 19 mở cuộc họp vào phút chót.

Trong căn phòng họp đóng kín mít đã bị tắt hết đèn, Hồng Cẩm Thành đang dùng slide [của powerpoint] để giải thích những chiến lược đã được sắp xếp cho nhiệm vụ lần này. Di Động của Sử Tranh Vanh chợt rung lên, có cuộc gọi tới. Ông ta vốn định ngắt, nhưng nhìn thấy họ của người gọi trên màn hình, đứng lên mở cửa bước qua gian phòng kế bên.

"Chủ nhiệm Hà, tìm tôi có việc gì?" Sử Tranh Vanh hỏi.

"Không thấy Mèo Con đâu cả." Giọng của Hà Tâm Nghị không giấu được vẻ sốt ruột.

"Ồ? Hôm qua cô ấy còn tới tìm tôi mà, ngỏ ý muốn quay về cục an ninh mạng."

"Cục trưởng nói sao với Mèo Con ạ?"

"Thì dùng sách lược đã trao đổi trước đó với thầy, tôi thẳng thắn nói cho cô ấy biết là Cục 19 vẫn còn giữ cô ấy lại làm một con ách để đối phó với KGB."

Hà Tâm Nghị thở ra một hơi thật dài. "Vậy thì tôi yên tâm hơn hẳn. Hiện giờ thứ Mèo Con cần nhất chính là ý nghĩa chứng minh sự tồn tại của mình."

"Nhưng tôi cảm thấy đối xử với bản thân như vậy đúng là quá tàn nhẫn."

"Mèo Con đã quen sống trong một môi trường hiểm ác. Đột ngột trao cho cô ấy một cuộc sống êm đềm thì sẽ giống như một con cá sống dưới sông sâu chợt bị thả vào ao cạn, sẽ chết vì bị nghiền nát bởi áp lực quá lớn trong mình."

Sử Tranh Vanh im lặng một lúc, hỏi: "Thầy làm cách nào mà phát hiện ra cô ấy biến mất?"

"Mèo Con dùng lọ thuốc thông minh, tôi có thể giám sát liều lượng thuốc mà Mèo Con dùng. Sáng nay chợt phát hiện tất cả mọi lọ thuốc đều trống rỗng. Gọi điện thoại cho Mèo Con, không liên lạc được. Ở trung tâm nghiên cứu cũng hiển thị rằng đã mấy ngày liên Mèo Con không đi làm."

"Được rồi, tôi sẽ điều tra." Sử Tranh Vanh cúp máy.

Về đến phòng họp, Hồng Cẩm Thành đã kết thúc báo cáo. Sử Tranh Vanh hỏi: "Ai phụ trách giám sát Phương Trì? Nghe nói Phương Trì đã mất tích rồi."

Một chàng thám tử vừa hí hoáy trên máy tính vừa rụt rè giơ tay lên.

"Báo cáo."

"Ô…… dạ…… thưa……" Anh ta trợn trừng mắt nhìn vào màn ảnh, đổ mồ hôi hột, "Bắt đầu từ cách đây 4 hôm, màn hình đã bị đen hết……"

Advertisement / Quảng cáo

"Mở hệ thống máy camera của tiểu khu lên." Sử Tranh Vanh lạnh lùng ra lệnh. Xưa nay ông ta vốn luôn là một người cầu kết quả, không vội truy cứu trách nhiệm, mà muốn mau tìm phương án giải quyết.

Anh chàng thám tử đó lại liên lạc với tiểu khu. Sử Tranh Vanh quay qua Hồng Cẩm Thành: "Đã sắp xếp cho Maandala lọc soát Rạn Băng chưa?"

Hồng Cẩm Thành gật đầu: "Đã gửi văn kiện đó đi, cường chế lọc soát."

"Đã tra cẩn thận phiên bản đã được giải mã chưa? Có gì khác lạ không?"

"Cách thức giải mã rất đặc biệt, căn cứ lịch sử thời gian ghi lại, từ lúc bắt đầu biên soạn cho đến lúc kết thúc, tổng cộng là quãng 45 tiếng đồng hồ. Chúng tôi đã thảo luận nội bộ, dùng bất cứ phương thức nào chúng tôi có thể nghĩ ra để giải mã, đều khó có thể hoàn thành trong một thời gian ngắn như vậy."

"Anh có làm được không?"

Hồng Cẩm Thành cúi đầu, nói: "Vấn đề nằm ở cách suy nghĩ. Tôi là người mang xuất thân chuyên môn, rất khó có thể nghĩ ra được cách giải mã độc đáo kiểu đó."

"Vậy chắc không phải là do Phương Trì làm." Sử Tranh Vanh kết luận. "Nếu mà trình độ còn cao hơn cả anh, thế thì không có được mấy người. Anh cảm thấy là ai?"

Hồng Cẩm Thành ngập ngừng: "Mã thì viết rất gọn đẹp, không có gì dư thừa, cảm giác như là cố ý tiêu trừ hết đặc điểm của cá nhân. Nếu bắt tôi phải nói —phong cách viết mã ào ào cuốn lấp như thế này rất giống Creeper."

"Bao nhiêu năm rồi không thấy Creeper lộ diện nữa. Phương Trì quen Creeper à?" Từng câu của Sử Tranh Vanh sắc sảo và không buông tha.

Đúng lúc này, thám tử phụ trách camera nói: "Cục trưởng, đã mở được camera của tiểu khu lên."

"Có thấy được hành tung của Phương Trì không?"

"Sáng sớm hôm qua rời khỏi tiểu khu, sau đó quay về, rồi không có đoạn ghi hình nào của cô ấy nữa."

Sử Tranh Vanh lạnh lùng hừ một tiếng, "Cố tình che mắt. Xem ra bàn thân cô ta không muốn để cho chúng ta trông thấy. Nếu đã vậy rồi thì cứ để cho cô ta đi. Điểm thảo luận kế tiếp—"

"Cục trưởng, có một chuyện nữa, Thịnh Thanh Hoài xin phép được rời khỏi nhà để tự do hành động."

"Vì sao?"

"Con trai duy nhất của ông ấy là Thịnh Phóng Nhân đã nhập viện, cần ông ấy chăm sóc."

…….

Phương Trì và Tạ Vi Thời ngồi với nhau trên giàn gỗ. Gió mát từ cánh rừng cũng cô quạnh như thời gian, cùng nhau thoáng qua.

"Nếu như dùng nỏ tên không xong thì còn cách nào khác nữa?……" Phương Trì điềm chiêu lắm bẩm một mình.

Tạ Vi Thời lượm đầu mũi tên vẫn còn móc gỗ cây lên, lật tới lật lui quan sát.

"Có phải mũi tên có vấn đề gì đó không?" Phương Trì hỏi.

"Cô nhìn gỗ này." Tạ Vi Thời chỉ cho Phương Trì xem.

Phương Trì cầm miếng gỗ mà khắc của mũi tên đã móc ra, quan sát thật kỹ, thấy gỗ rất xốp bên trong, phần bị văng ra cũng lởm chởm không đều.

Cô chợt hiểu ra, nói: "Cho nên gỗ cây có vấn đề chứ không phải là chúng ta dùng sai cách." Cô nhìn thân cây tuyết tùng to lớn đó, "Nói cho đúng ra, trong rừng nhiệt đới mưa càng nhiều nắng càng nhiều, thì mật độ cây càng lớn, gỗ càng săn và rắn chắc, nhưng mà chúng ta lại đi chọn một cái cây có gỗ chất lượng kém."

Tạ Vi Thời gật gù. "Cách mà Jungle Flight dùng để cột dây trượt chắc chắn không phải cách như chúng ta dùng nỏ bắn tên. Cho nên họ không quan tâm chất lượng gỗ cây có rắn chắc hay không."

Phương Trì đứng dậy: "Đi tiếp!"

Có vết xe đổ trước đó, lần này cả hai người càng kỹ lưỡng hơn. Mũi tên đâm vào thân của một cây dầu cách đó quãng 100m, cao độ 50m. Phương Trì sau khi trượt lần đầu, thì đã biết buông cả hai tay để cầm theo một chiếc nỏ. Trượt được đến giữa chừng, cô bắn tiếp một mũi tên nữa vào cây dầu đó, tương đương với việc bồi thêm một đường dây bảo hiểm.

Advertisement / Quảng cáo

Yên lành đáp được xuống cây bên kia, cô cột dây mấy vòng quanh chạc cây, thắt nút, rồi ra hiệu cho Tạ Vi Thời, liền thấy chàng nhanh chóng trượt tới.

Thành công rồi!

Cả hai người cứ thế mà di chuyển từng chặng 100m một trong không trung của cánh rừng. Ban đầu mỗi lần chuẩn bị trượt còn mất 20 phút, sau đó thời gian mỗi lúc một rút ngắn, cuối cùng hai người trượt được đến cây kế tiếp mà chỉ mất không đến 10 phút. Giây phút họ trông thấy mái tranh của Mae Lampong, đồng hồ vừa chỉ 12 giờ 30 phút.

Phương Trì đứng trên ngọn cây, dùng kính viễn vọng quan sát cả thôn Mae Lampong, nhanh chóng xác định được Thiện Trạch đang có một trong căn nhà tranh lớn nhất—xung quanh căn nhà có từng cặp từng cặp lính đánh thuê đứng sóng vai nhau canh gác ở nhiều địa điểm khác nhau, khoảng đất trống ngay phía trước của căn nhà có ba chiếc xe Land Cruiser đang đậu ở đó. Có hai người trông như họ vệ mặc áo đen chắp tay sau lưng dạng chân đứng ngay trước mũi ba chiếc xe kia.

Phương Trì biết một hai người này. Là hai trong đám hộ vệ thân cận của Tổ Phong. Có vẻ như chuyện Thần Kinh Hoa Hồng và Máu Lành Trường Sinh cấu kết với nhau thì cơ bản xác nhận được rồi. Nhưng một công ty chuyên sản xuất thuốc cho các bệnh thần kinh và một công ty sản xuất các sản phẩm máu thì có lý do gì để đi cùng một đường nhỉ? Chiếu theo phong cách xưa nay của Thần Kinh Hoa Hồng, mỗi năm chúng sẽ chọn một phương hướng đặc biệt để phát triển. Năm ngoái là Siren và loại thuốc có thể khắc chế nó. Năm nay, nếu như không có gì thay đổi, thì chắc phải là Rạn Băng và thuốc để trị nó. Thế thì Máu Lành Trường Sinh là thế nào? Là đang chuẩn bị trước cho hướng đi sang năm à?

Nhưng thế thì lại quá nhiều khẻ rồi. Theo như những gì cô biết về Thần Kinh Hoa Hồng, công ty này sẽ hoàn toàn không có khả năng bắt chợt đối lĩnh vực từ thần kinh/tâm thần qua bất cứ một lĩnh vực nào khác.

Coi bộ cần phải điều tra thêm.

Cô tuột xuống từ thân cây cao mấy chục mét, trông thấy Tạ Vi Thời đã giấu xong hết mọi trang thiết bị trượt zipline, điều chỉnh sơ lại quần áo trên người, hiện giờ nghiễm nhiên trở thành một tay đi phượt đã lăn lộn trong rừng sâu bao ngày. Quần áo của chàng dính đầy vết màu xanh của cỏ cây cùng với phấn hoa li ti, quanh mép của giày đi bộ hiệu Arc'teryx còn dính bùn lấy và mùn cỏ lá v.v.

Phương Trì cởi áo quần dài bên ngoài dùng để bảo hộ cơ thể ra, nhét vào trong ba lô, để lộ bộ đồ sạch sẽ mát mẻ bên trong. Cô chưa từng đi phượt, cũng học theo Tạ Vi Thời, ra sức giẫm xuống đất cho cỏ bùn đất và chất mùn lấm lem. Tạ Vi Thời cột chặt dây giày, ngước đầu lên thấy cô đang giẫm nát lá, không khỏi mỉm cười, vẫy tay: "Tới đây."

Phương Trì bước đến gần, thấy chàng vươn ngươn bàn tay nhẹ nhàng quệt ngang qua gò má trắng nõn mịn màng của cô.

Ướt rìn rịt, mùi hơi chát, là nước của cô bị vò nát.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Boss hậu trường

người dịch: idlehouse

Phòng đàm phán của Mae Lampong thoáng mát rộng rãi, vốn được dựng nên làm nơi cho người trong thôn nghị sự, rộng gần bằng hai sân bóng rổ. Tấm bức tượng Thần Diệt Từ trạm khắc bằng gỗ treo lơ lửng giữa không trung, nét mặt nanh ác nhìn xuống mặt đất. Dưới đất có bốn ổ cắm điện, tám cái quạt điện hình bát giác đang quạt gió cho tất cả mọi người ngồi trong căn phòng.

Tổ Phong diện vest và giày da, A Xâu cầm khăn tay không không ngừng chậm mồ hôi cho hắn. Chiếc máy lạnh di động trong xe trước đó cũng được khuân vào, để ngay sau lưng hắn. Tổ Phong bị nóng đến độ cổ nổi rôm ngứa ngáy, đánh chết cũng không chịu gãi; tay trái quý phái đặt úp trên tay phải, tay phải siết chặt chiếc khuy măng-sét đắt tiền. Hắn cắn chặt răng, trên mặt vẫn giữ vững nụ cười mỉm đẹp đẽ, thản nhiên nói: "Thiện Trạch, họ Thiện các ông không phải là buôn lậu sao? Không mua nổi một chiếc máy lạnh à?"

Thiện Trạch ngồi đối diện với hắn, mặc một chiếc áo sơ-mi Gucci trắng thêu hoa và quần bò. Vóc dáng của ông ta không cao, hơi rỏm, thuộc loại nhìn rất tầm thường. Có thể là do ở vùng Thượng Hải lâu năm, từ cách ăn mặc đến cách nói chuyện đều dính chút chất Thượng Hải không đúng điệu. Hiện giờ những người sống ở Mae Lampong phần lớn đều đi cư đến từ các tỉnh giáp ranh phía nam của Trung Quốc như Vân Nam, Quảng Tây, đa số là họ Thiện. Đám người này đã man tàn bạo, đa số buôn lậu, buôn ma tuý, buôn nội tạng hoặc máu, toàn những thứ phi pháp. Thiện Trạch là một kẻ lạc dân trong nhóm đó, đậu được vào trường y ở nước ngoài, sau đó lại về Trung Quốc lập nghiệp.

Thiện Trạch ngẩng đầu chỉ chỉ nóc nhà, "Cái nhà này của tôi quá lớn, anh đã thấy rồi mà. Một cái nhà lớn như thế này làm sao mà gắn máy lạnh?" Ông ta nói một cách hết sức chân thành, "Sếp Tổ, không phải là Thiện Trạch tôi làm khó *nóng*. Trong sơn thôn nhỏ bé này, có được điện đã phải cảm ơn trời phật rồi, anh cũng hiểu rồi chứ hả."

A Xâu lại rót một ly nước suối vào trong ly kim loại của Tổ Phong. Rót nước xong, phía trên vẫn còn thiếu hai nắc nữa mới đủ mực nước. Tổ Phong nhìn xong nhăn mặt, nói: "Đi lấy thêm nước."

Thiện Trạch dùng hai tay đẩy ấm nước bằng đồng-nikeл to tướng trên bàn đến trước mặt Tổ Phong, nói: "*Nóng* chớ lo, tôi rất chân thành. Điều là người làm ăn, *nóng* đưa tiền đến cho tôi, tôi còn đi hại *nóng* sao?"

Tổ Phong là người rất thận trọng, đương nhiên không tin ông ta, nhưng ngoài mặt thì vẫn cố gắng cho phải phép. Uống xong nước, hắn dùng khăn mùi-xoa trắng lau miệng, nói: "Không có ý gì đâu. Bao từ của tôi không được tốt, khắt khe với chất lượng của nước uống, một chút tạp chất cũng không được, không quen uống nước lọc bình thường."

Advertisement / Quảng cáo

Thiện Trạch bật một ngón tay cái với hắn: "Sành điệu!" Nói đoạn lại chêm thêm một câu đầy ẩn ý: "Dân sành điệu thường là không trả giá."

Tổ Phong đẩy đẩy gọng kính vàng, nói: "Một ti mỹ kim? Thiện Trạch à, Thần Kinh Hoa Hồng chúng tôi không phải đang cứu tế."

Thiện Trạch bất chéo chân, nói một cách giễu cợt: "Tôi rất chân thành, một ti đô nào quý? Đều chỗ hiểu biết với nhau, đừng keo với nhau vậy chớ. *Nóng* hiểu giùm tôi, hiện giờ thị trường chứng khoán quốc tế rất lạc quan với cổ phiếu y tế, *à-lắk* mà đem cái đặc quyền chế tạo này tới nước khác mở công ty, bất cứ lúc nào cũng trị giá mấy chục ti trở lên đấy! Một ti mỹ kim, giá đẩy lương tâm ấy chứ!"

Nghe Thiện Trạch nhắc đến hai chữ "lương tâm," A Xíu sau lưng Tổ Phong khẽ cười khẩy một tiếng. Tại Thiện Trạch thành, nghe được, nói: "Chậc chậc, người của Thần Kinh Hoa Hồng bây giờ chẳng lẽ độ nữa rồi, lại còn là công ty quốc tế, tôi nhỏ vào! Đừng tưởng là các người làm thuốc tâm thần thì cao quý hơn những người làm thuốc về máu nhưng chúng tôi được không hả? Chỉ ít thì tôi chưa từng can dự vào việc tăng số lượng ca bệnh về máu, đám người Thần Kinh Hoa Hồng các anh hận không làm cho ai ai cũng mắc bệnh tâm thần hoặc tâm lý!" Ông ta phóng cho A Xíu một cái nhìn giễu cợt, "Cưng à, anh nói có đúng không hả?"

A Xíu suýt nổi đoá, Tổ Phong mỉm cười tao nhã, nói: "Sếp Thiện à, vu khống cũng có thể bị kết tội đấy. ——Cho nên 5 ngàn vạn mỹ kim, cái giá đó ông nhất định không xét sao?"

Thiện Trạch dựa vào lưng ghế gỗ đàn hương rộng rãi, bắt chéo chân, rung rung bàn chân nằm phía trên mang giày da mũi nhọn, nói: "Kỹ thuật này á, toàn thế giới sẽ chỉ có mỗi một hãng, không có chi nhánh nào khác. *Nồng* nghĩ cho kỹ đi. Lần sau mà tới nói chuyện thì à-*lắk* không dừng lại ở cái giá hiện giờ đâu."

Tổ Phong đứng lên, chỉnh lý bộ âu phục trên người. Thiện Trạch tưởng rằng hắn sẽ nói câu gì chỉnh thức, chỉ nghe hắn hỏi: "Phòng vệ sinh ở đâu?"

Trong phòng đàm phán không có buồng vệ sinh, nhà vệ sinh công cộng nằm trong một cái chòi cách đó hơn trăm mét. Lính đánh thuê nhưởng đường, hai người hộ vệ bám theo Tổ Phong sát gót, đứng canh trước cửa nhà vệ sinh.

Trên xà nhà, tai nghe ẩn hình của Phương Trì có tiếng của Tạ Vi Thời.

"Tổ Phong tới."

Tinh thần của Phương Trì phấn chấn hẳn, chăm chú nín thở. Nhà vệ sinh công cộng đó được xây riêng cho căn phòng nghỉ sựkia. Rất sạch sẽ, nhưng dù sao trời cũng nóng, có những thứ mùi không xua đi được. Tổ Phong vừa bước vào lập tực lấy tay bịt ngay mũi và miệng lại. Trong bụng Phương Trì có 2 chữ: bày đặt.

Đợi cho đỡ một chút rồi Tổ Phong mới cởi áo vest bên ngoài ra, gỡ bớt mấy nút áo sơ mi, thở phào một tiếng dài thuờn thượt khoan khoái thì lòng.

Hắn lại bắt đầu sờ soạng quần tây. Phương Trì cho rằng hắn định đi tiểu, lặng lẽ kéo khẩu trang xuống, nắm chặt ống xi đồng nhỏ để phòng thuốc gây mê. Loại kim thuốc gây mê này chỉ bay được 5m, cô cần phải đợi lúc Tổ Phong đến bên chỗ bồn tiểu mới có thể ra tay. Thế nhưng Tổ Phong không đi tới đó. Hắn lấy giấy bọc tay, đẩy từng cánh cửa, xác định trong các buồng cầu không có bất cứ ai khác xong, rồi mới lấy một tai nghe không dây, gọi điện thoại. Hắn nói tiếng Anh.

"Thiện Trạch không đồng ý với giá của chúng ta."

"Gã ra giá 1 ti mỹ kim."

"Phải, tôi hiểu."

"Trong Mae Lampong chỗ nào cũng có lính vũ trang của Thiện Trạch, tôi kiến nghị đợi khi nào gã đến Chiang Mai thì hẵng hành động."

"Boss, tôi muốn biết vì sao nhất định phải lấy cho được cái kỹ thuật đó."

"Vâng! Thưa Boss! Tôi biết rồi, cái gì không nên hỏi, nhất định sẽ không hỏi!"

Giọng điệu của Tổ Phong trở nên mềm mỏng hơn hẳn, bàn tay cầm ống xi đồng của Phương Trì dần dần thả lỏng, cặp lông mày mỏng dần dần chau lại.

Rõ ràng là Tổ Phong đang nói chuyện với một ai đó, hơn nữa còn gọi là "Boss." Đây là chuyện mà cô đã ở trong Thần Kinh Hoa Hồng lâu như thế, nhưng chưa từng hay biết. Lẽ nào phía sau Thần Kinh Hoa Hồng còn có thêm một kẻ đang thao túng? Là sếp sòng của một công ty quốc tế sao? Có điều là tuy Thần Kinh Hoa Hồng là một công ty quốc tế, nhưng giữa các chi nhánh của công ty tại các nước khác nhau thật sự không hề giữ liện hệ chặt chẽ chút nào. Tổng bộ rất xuề xoà đối với việc quản lý các chi nhánh, hơn nữa còn khuyến khích cạnh tranh lẫn nhau. Năm ngoái, vì công ty Thần Kinh Hoa Hồng có một sản phẩm quan trọng là Siren, địa vị bay tót lên trên trong nội bộ. Tổ Phong gần như có thể ngồi cùng hàng với những nhân viên quản lý cao cấp trong tổng bộ, làm gì có chuyện mà hắn phải nhỏ nhẹ cung kính thế này cơ chứ?

"À đúng rồi Boss, tôi nghi rằng có người đang điều tra chuyện giữa chúng ta và Thiện Trạch."

"Sáng nay lúc chúng tôi vào đến Mae Lampong, tôi thấy trên đường có vết bánh xe mới. Nhưng Thiện Trạch nói, cả một ngày hôm nay tất cả mọi đường vào Mae Lampong đều được canh gác nghiêm ngặt, chỉ cho phép chúng tôi vào. Tôi rất nghi rằng có người đã đề mắt đến chúng ta."

Advertisement / Quảng cáo

"Cục 19? Vâng, tôi cũng rất nghi ngờ rằng chính là Cục 19. Nhưng từ sau khi chúng ta đóng phòng thực nghiệm Siren, rồi với lại sau khi Savchenko nhậm chức, Cục 19 đã buông lỏng việc theo dõi chúng ta. Nếu đúng là Cục 19 thì tôi tin rằng giữa các móc xích có cái nào đó có vấn đề."

"Được, tôi chờ tin tốt từ ngài."

Tổ Phong cúp máy. Hắn thở phì ra một hơi, nhìn di động, gỡ tai nghe xuống, bắt chợt nghiến răng nghiến lợi điên cuồng làm một loạt động tác như muốn đập nát di động ra, sau đó bắt chợt lại bình tĩnh đóng di động, cất vào trong túi. Sau khi cài nút áo sơ mi xong, mặc áo vest vào, hắn ngẩng cao đầu kiêu ngạo sang cả như một con thiên nga, bước ra ngoài.

Vừa đi hắn vừa gọi thêm một cú điện thoại, giọng vô cùng dịu dàng, hệt như đã thành một con người khác:

"Cu Lịch à, em nhớ bố không? Được, vài ngày nữa bố sẽ về liền, mua một rạ bằng gỗ cho em nhá, được không nào? Được rồi, bố phải làm việc đây, em chào bố đi. Bái bai!"

Tổ Phong ra khỏi buồng vệ sinh, qua một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng Tạ Vi Thời trong tai nghe: "Sao Tổ Phong tự đi ra được rồi?"

Phương Trì trả lời ngắn gọn: "Kế hoạch đã thay đổi."

"Đi hết rồi, cô ra đi."

Phương Trì nhẹ nhàng đẩy một viên ngói, chui ra. Lúc này đang 2 giờ chiều, quãng thời gian nóng bức nhất. Trên trời như có 10 ông mặt trời, lúc Phương Trì đứng trên nóc nhà, cảm giác cả thế giới chỉ còn lại ánh sáng chói loà thiêu đốt, căn bản không thấy được mặt trời nằm ở đâu. Giờ này trong thôn không một ai đi lại trên đường. Tất cả thôn dân đang trốn trong nhà cho mát. Ngay đến chó cũng sợ nóng, trốn trong những bóng râm, lưỡi thè lè, thở hồng hộc. Phương Trì nhanh nhẹn nhảy xuống đất, chạy thẳng một mạch vào cánh rừng phía sau thôn, tập hợp với Tạ Vi Thời. Từ trong kính viễn vọng, có thể thấy Tổ Phong đã ra đến bên ngoài, Thiện Trạch đưa ra, hai bên đang thương lượng lần cuối cùng.

Nhưng mà rõ ràng đã thất bại.

Không biết Tổ Phong nói câu gì, tất cả mọi lính vũ trang đều bắt chợt nâng hết súng lên, nhắm thẳng vào Tổ Phong, còn hộ vệ và A Xíu phía sau lưng Tổ Phong cũng lập tức đứng thành hình quạt, bảo vệ Tổ Phong, giơ súng lên nhắm lại vào đám lính vũ trang. Bầu khí thoắt chốc trở nên giương cung bạt kiếm.

"Thần Kinh Hoa Hồng và Thiện Trạch đã không thành công đàm phán." Phương Trì nói.

"Vấn đề tiền nong?"

"Phải. Thiện Trạch ra giá 1 ti mỹ kim, thứ trao đổi là một kỹ thuật."

"Xì." Tạ Vi Thời cổ lăm ra vẻ khoa trương, xì một tiếng. "Kỹ thuật gì mà đáng giá tới nhiều đó tiền?"

"Không rõ nữa." Phương Trì đáp, "Tôi không dụng vào Tổ Phong, là vì bản thân Tổ Phong không biết kỹ thuật này có ích gì cho hắn. Phía sau Thần Kinh Hoa Hồng còn có một kẻ khác đang thao túng. Tôi không muốn đánh rắn động cỏ."

Tạ Vi Thời chau mày như đang suy nghĩ gì đó.

"Với lại cái tên cáo già Tổ Phong đó đã đánh hơi được là chúng ta đang theo dõi hắn. Không biết liệu bọn chúng có định làm gì không."

"Nếu giao dịch đã thất bại, vậy thì Thần Kinh Hoa Hồng tính làm gì?"

"Nếu tôi đoán không lầm thì giết gà trộm trứng." Phương Trì đáp, "Boss hậu trường đã ra ý cho Tổ Phong giết Thiện Trạch."

Lúc này, trong tầm nhìn hình tròn, Thiện Trạch giơ tay lên ra ý cho lính đánh thuê bỏ súng xuống. Thiện Trạch vẫn ngẩng cao đầu, mang một vẻ ngạo mạn bất cần khinh khỉnh. Hộ vệ của Tổ Phong cũng đua nhau bỏ súng xuống, đoàn người nối đuôi nhau chui vào trong xe, xe nổ máy, nhanh chóng rời khỏi Mae Lampong.

Tạ Vi Thời buông kính viễn vọng xuống, nói: "Cứ thế mà để cho Tổ Phong đi rồi, cô vẻ như Thiện Trạch rất tự tin."

"Chỉ e rằng ông ta quá đỗi tự tin." Phương Trì nói: "Thiện Trạch cũng không thể nào ở mãi trong Mae Lampong. Tôi đoán là Thần Kinh Hoa Hồng sẽ ra tay với ông ta ở Chiang Mai."

Advertisement / Quảng cáo

"Nếu thật sự như cô nói là Tổ Phong đã đoán ra chuyện chúng ta theo dõi hắn, thế thì hiện giờ Thiện Trạch là điểm đột phá tốt hơn cho chúng ta. Trước khi tìm hiểu rõ ràng xem kỹ thuật máu kia là gì, không thể để cho Thiện Trạch chết."

Phương Trì gật đầu, "Nếu có thể tranh thủ lấy được lời khai từ Thiện Trạch, không chừng còn có thể lấy được chứng cứ để buộc tội Thần Kinh Hoa Hồng."

Tạ Vi Thời: "Vậy sau đây sẽ làm gì? Vào thôn, tiếp cận Thiện Trạch, cô dám không?"

Phương Trì cười một tiếng: "Có gì mà không dám?"

Tạ Vi Thời gật gừ: "Diễn sâu một chút, người yêu của anh."

Phương Trì trừng mắt với chàng: "Người cần diễn sâu một chút là anh chứ hả?"

Tạ Vi Thời lẳng lặng nhìn cô: "Anh còn cần diễn sao?"

Phương Trì ngẫm ngẫm cảm thấy câu nói đó có gì không đúng. Ngẫm nghĩ một hồi lâu sau, tìm chợt đập hụt một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Hai con đường rẽ nhánh trong rừng thẳm

người dịch: idlehouse

Xế chiều hôm đó, Phương Trì và Tạ Vi Thời cùng ngồi chung một chiếc xe với Thiện Trạch về lại Chiang Mai.

Một câu nói kia của Tạ Vi Thời còn phá nát thần thức của cô dữ dội hơn cả Rạn Băng. Trong đầu Phương Trì không ngừng xẹt ngang ánh mắt Thịnh Diễm trao đổi với cô cái hôm diễn ra giao dịch Siren, vĩnh quyết. Tiếng súng đinh tai, nước biển tối đen, lời cảnh cáo lạnh lẽo khắc nghiệt của Sử Tranh Vanh vang lên bên tai cô: "Người của Cục 19, không cần tình cảm!"

Nếu không phải vì thân phận nằm vùng của cô, làm sao Thịnh Diễm có thể chết được. Cô nghĩ cô đã mắc một chứng bệnh liên quan đến tình yêu, mang một nỗi sợ tương tự như trong câu chuyện "Điệp Công hiếu long." Cô bắt đầu không hiểu rốt cuộc câu nói kia của Tạ Vi Thời có ngụ ý đặc biệt gì không, bởi vì sau đó chàng không nói thêm một lời dư thừa gì nữa. Dường như chàng cũng không mong chờ cô trả lời, chỉ kéo theo cô đang hốt hoảng, tiến vào Mae Lampong.

Họ không cố ý giấu hành tung, đội lính đánh thuê đi tuần tra nhanh chóng phát hiện ra họ, đưa họ đến trước mặt Thiện Trạch. Tạ Vi Thời dùng tiếng Anh giọng miền Đông nước Mỹ rất tiêu chuẩn nói với Thiện Trạch: hai người bọn họ đi phượt men theo sông Chao Phraya tới được đây, tìm ra được thôn trang này, muốn xin được tiếp tế một chút lương thực và trang bị. Tạ Vi Thời mang vẻ bình tĩnh như chẳng có gì đáng quan tâm của chàng, rõ ràng lính vũ trang đang đứng ngay bên, vẫn nói lảo hay y như thật. Thì ra người phụ trách khiếp sợ là cô.

Thiện Trạch đánh giá ánh mắt sáng rực, trong mắt không ngừng lộ vẻ khiếp sợ của cô, đuôi mắt cô không ngừng liếc xuống nơi Tạ Vi Thời đang nắm chặt lấy tay cô; ông ta nở nụ cười, phất phất tay ra ý cho quân lính lui ra, nói: "Coi làm con gái nhà người ta sợ rồi kìa."

Thiện Trạch giữ hai người bọn họ lại dùng cơm tối. Trong quãng thời gian đó, Thiện Trạch rất biết bắt chuyện, bởi được hết hai lịch của Tạ Vi Thời lên. Tạ Vi Thời đối đáp trôi chảy, tựa như chàng thật sự là một Hoa kiều từ Mỹ về, ngay đến địa chỉ ở thành phố Baltimore cũng nói được. Lúc Thiện Trạch dùng tiếng Trung Quốc để thử chàng, chàng lắp ba lắp bắp trả lời, múa may tay chân, thỉnh thoảng còn thả một mớ tiếng Nhật, nghe rất vất vả, Thiện Trạch tìm không ra sơ hở, nên cho qua.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng Phương Trì để ý thấy Tạ Vi Thời đã từ từ lái đề tài hướng về lĩnh vực "chuyên môn" của chàng, đồng thời cũng là đang ép Thiện Trạch xoay qua lĩnh vực huyết học chuyên môn của ông ta. Quả nhiên, để tài nhanh chóng đề cập đến đại học John Hopkins, trùng hợp là Thiện Trạch đã từ du học ở đấy, hai người bắt đầu thảo luận về lĩnh vực y học.

Có điều Thiện Trạch cũng là một tay cáo già, ông ta tỏ ra cực kỳ tò mò về khoa ngoại thần kinh của Tạ Vi Thời. Lúc thảo luận đến những tiến triển mới nhất trong khoa học thần kinh dạo này, chẳng hạn như thông qua cấy ghép thần kinh và cơ bắp, khiến cho não có thể điều khiển được các bộ phận cơ thể giả và những thứ tương tự, Thiện Trạch trở nên rất hào hứng, không ngừng gặng hỏi, hoàn toàn không cho Tạ Vi Thời cơ hội để đò la tin tức từ ông ta.

Thiện Trạch liếc Phương Trì từ nãy đến giờ vẫn luôn lẳng nghe bọn họ thảo luận, nói với Tạ Vi Thời: "(Bạn gái của cậu ngoan thật. Tôi thích những cô gái ngoan ngoãn như vậy.)"

Tạ Vi Thời mỉm cười gật đầu: "(Vâng.)"

Sau chót Thiện Trạch đưa hai người Phương Trì và Tạ Vi Thời đến khách sạn ở Chiang Mai, Thiện Trạch kéo Tạ Vi Thời qua một bên, trông có vẻ như ông ta rất muốn khoác vai Tạ Vi Thời, nhưng khổ nỗi Tạ Vi Thời cao hơn quá nhiều, ông ta chỉ có thể vỗ lưng chàng.

Thiện Trạch nhét cho Tạ Vi Thời một tấm danh thiếp, khẽ bảo: "(Bro, hiện giờ trong tay tôi đang có một bằng sáng chế rất ngầu, có muốn theo tôi làm không? Về mặt tiền bạc thì chắc chắn sẽ không để cậu bị thiệt.)" Ông ta dấu dấu mỏ về phía Phương Trì đang đứng cách đó xa xa, "(Mai mốt đừng nói gái đẹp cỡ đó, mấy trăm mấy ngàn gái cũng mặc cho cậu tha hồ lựa.)"

Tạ Vi Thời kiếc Phương Trì đang đứng bên bờ sông Mae Ping, mái tóc đen dài vẫn thường để xoã nay được búi cao thành một búi tóc xinh xắn đáng yêu, để lộ cái cổ cao mảnh dẻ và ngoan hiền; khuôn mặt với các nét nhỏ xinh thanh tú và nhàn nhạt hình như trông rõ nét hơn trong bóng đêm. Chàng cười một cách lão luyện, "(Bằng sáng chế gì thế?)"

"(Liên quan đến kỹ thuật máu.)"

"(Hiện giờ mảng kỹ thuật máu đã rất phát triển rồi, vẫn còn có thứ mới mẻ sao?)"

Thiện Trạch tự hào cười lớn, vỗ vai Tạ Vi Thời: "(Nhóc tì, cái này chắc cậu không hiểu đâu. Lần này cậu tin anh hai này đi, kỹ thuật này rất có tương lai đấy.)"

Cùng lúc đó di động của ông ta đổ chuông, ông ta bắt máy, nói: "Được được được, tôi tới liền." Cúp máy, quay qua nói với Tạ Vi Thời: "(Cậu nghĩ cho kỹ đi, tôi rất ưng cậu. Đợi cậu nghĩ cho kỹ rồi, xác định muốn hợp tác với tôi, thì gọi điện thoại cho tôi. Lúc đó tôi sẽ nói cho cậu nghe mọi chi tiết về cái bằng sáng chế này.)"

Trước khi rời đi, ông ta lại vỗ vai Tạ Vi Thời thật mạnh một lần nữa, nói: "(Tin tôi đi, có người muốn dùng 5 ngàn vạn mỹ kim mua cái bằng sáng chế đó, tôi cũng không bán.)"

Phương Trì nhìn Tạ Vi Thời đang đi về phía cô. Cô gỡ viên tai nghe tăng hình tròn trịa bé bằng hạt đậu, móc lên dây chuyền, nghiễm nhiên chỉ là một vật trang sức duyên dáng. Những gì Tạ Vi Thời và Thiện Trạch nói với nhau lúc nãy, cô đều nghe rõ hết. Nước sông Mae Ping lặng lờ, phản chiếu lốm đốm ánh đèn và mảnh trăng khuyết trên trời. Phương Trì hơi ngửa đầu, nhìn thấy gương mặt của Tạ Vi Thời trong bóng đêm, đẹp đẽ vô hại, cặp mắt nai vẫn giữ sự bình tĩnh chưa từng lung lay.

"Chắc anh đã từng gặp không ít cám dỗ nhỉ."

Không có con đường nào càng đi càng hẹp lại. Chỉ là càng đi thì sẽ gặp càng nhiều ngã rẽ. Người cạnh tác chăm chỉ cần cù, nào có ai thiếu tiền? Họ thanh bần, đại đa số chỉ vì bản thân họ chọn vậy mà thôi.

"Chắc cô cũng thế."

Phương Trì nhìn chàng, chợt cảm thấy lời sau đó không cần phải nói nốt.

……

Về đến khách sạn, vẫn mỗi người một phòng. Phương Trì nghĩ đến câu Tạ Vi Thời nói lúc ban ngày, cảm thấy không biết nên trả lời như thế nào. Hoặc có lẽ câu đó vốn không phải là một câu hỏi, cô không có nhiệm vụ phải trả lời. Thế là thản nhiên chào tạm biệt, ai về phòng nấy.

Advertisement / Quảng cáo

Đó là một khách sạn 5 sao, trong phòng có nguyên bộ đồ cảm lực hỗ tiếp cùng với kính huyễn thực. Phương Trì tắm rửa xong, đăng nhập vào Maandala như thường lệ, kiểm tra hòm thư, lướt đọc tin tức mới nhất.

Dưới ánh mặt trời, không có gì mới lạ. Maandala lăng lăng chận hết Rạn Băng, My Gian Xích chưa tái xuất tuần này. Sóng yên biển lặng. Một sự sóng yên biển lặng khiến người ta bất an. Phương Trì hơi sốt ruột. Không thể nói rõ được rằng cô đang đón đợi điều gì. Nhưng trực giác của cô đang nói với cô, trong Maandala không nên yên tĩnh như thế. Cô thành thạo tài xuống một bản bản câu dẫn Tor dùng cho Maandala, chui vào trong web chùm.

Đấy là một thế giới ẩn. Người dùng ẩn danh tính, địa chỉ IP cũng ẩn, trang mạng phục vụ cũng ẩn—cài đặt chế độ không ai tìm ra được. Trong web chùm, avatar của Phương Trì biến thành một cái bóng đen thui. Tất cả những avatar khác cô gặp, cũng đều y chang như của cô. Không phân biệt được ai là ai. So với Maandala, thế giới này không có bất cứ màu sắc nào, tựa như trong một ống xi măng nặng bầu khí chết chóc, tất cả mọi kiến trúc đều là những trại tập trung đơn giản, nhìn theo hình dáng thì không khác gì nhau, chỉ những ai quen đường quen nước mới nhanh chóng tìm ra được thứ bản thân muốn tìm.

Một cái bong bóng màu đen đột nhiên bay ngang trong tầm nhìn của cô. Là một thông tin đến từ hệ thống liên lạc giấu tên của web chùm. Cô ấn mở bong bóng đó, trông thấy hàng chữ cô muốn thấy nhất, cũng là hàng chữ cô không muốn trông thấy nhất—

Pay 10000 BTC and get the SHENG-DEATH video (Trả 1000 bitcoins thì sẽ có được đoạn phim Thịnh Diễm chết)

Bên dưới là một mục nhập hệ thống thanh toán thường được sử dụng trong web chùm, đảm bảo song phương có thể sòng phẳng tiền trao cháo múc. Thường thường những giao dịch có mục nhập hệ thống thanh toán thế này rất đáng tin cậy. Mã trong tệp tin được đính kèm với bong bóng, cô thấy được vài tấm ảnh chụp màn hình. Mặc dù chưa phóng lớn lên, nhưng vẫn đủ rõ để cho cô nhận ra, là Thịnh Diễm.

Thịnh Diễm bị trói thành hình chữ thập trên một cái giường màu trắng.

Phương Trì chợt cảm thấy không sao thở nổi, giật phăng kính huyễn thực ra, cưỡng chế thoát ra khỏi hệ thống Maandala.

Cô hối hả chạy đến bên hành lý, nuốt ngay một viên thuốc ức chế alpha xuống. Cũng không biết phải qua bao lâu, Phương Trì mới ngồi dậy cạnh va li, mặt trắng bệch, ánh mắt long lên sòng sọc, nhưng lại mang một vẻ bình tĩnh vô cùng đáng sợ. Cô lại đeo kính huyễn thực và mặc lại bộ đồ cảm lực hỗ tiếp vào, đăng nhập hệ thống của Maandala. Bitcoins là tiền ảo, thông dụng và chuyên dụng trên mạng internet. Cái giá 1000 bitcoins quy ra quãng 500 vạn tệ, cũng chính là 500 vạn M coins. Đây không hẳn là một cái giá lên trời, hoặc có lẽ có thể chứng minh rằng người này thật sự muốn hoàn thành giao dịch. Phương Trì không có nhiều tiền để dành, hồi xưa dành dụm được một ít thì đã nướng hết vào trong Đại Phú Ông. Nhưng trong tài khoản của Thịnh Diễm thì có đủ M coins. Anh đã từng chia sẻ với cô mật khẩu để rút tiền từ tài khoản tài chính, có điều cho đến nay cô vẫn chưa từng dùng.

Lần này thì đã hết cách.

Dùng mật khẩu rút tiền mau chóng vào được trong tài khoản tài chính của Shi-tô. Tài khoản hiển thị lần đăng nhập chót là vào tháng Chín năm ngoái, trước nhiệm vụ Truy Bắt Hồ Ly. Có vẻ như chủ ý của kẻ mạo danh kia thật sự không phải vì tiền. Phương Trì lấy 500 vạn M coins, đổi ra thành 1000 bitcoins, rồi lại đăng nhập web chùm. Sau khi thanh toán tiền xong, hệ thống tự động gửi cho cô một file video dạng nén.

Trong web chùm không phải là nơi thích hợp để xem video. Phương Trì kiểm tra xem file có dính virus không, rồi nhận file video đó, rời khỏi web chùm. Sau đó, lúc trở lên lại trong Maandala, ánh sáng rực rỡ vừa thay thế cho màu xám xịt không chút sinh khí của web chùm, thì cô chợt bắt gặp một bóng dáng rất quen thuộc.

Shi-tô!

Lại là hắn! Shi-tô giả! Kẻ đoạt tài khoản!

Lần này, tên đoạt tài khoản đó không cho cô bất cứ một cơ hội để đối kháng nào, cô còn chưa kịp tự do di động avatar của mình, hắn liền hoàn toàn khống chế Lacrimosa. Sự việc xảy ra sau đó, khiến cô kinh ngạc không sao giải thích được—Shi-tô gửi cho cô một lời mời kết bạn.

Cô vẫn đang ra sức giãy giụa——"Buông tôi ra! Cái quán &@#¥ nhà anh!" Trong lúc cuống lên, cô xổ luôn một tràng tiếng Đan Mạch. Sau đó thì Shi-tô khoá chặt cô từ phía sau lưng, hắn rất khoẻ, cái avatar non trẻ như của Lacrimosa không cách nào chống lại được. Hắn dùng một kỹ xảo khoá tay vô cùng đặc biệt, rất giống kỹ thuật đấu võ của MMA, khiến cho tứ chi của cô bị nằm trong một trạng thái vô cùng vặn vẹo, thậm chí nếu cô muốn gỡ thiết bị cảm lực hỗ tiếp cũng không sao làm được, không còn được kính huyễn thực ra để mà cưỡng chế thoát khỏi hệ thống của Maandala.

Hắn khống chế cánh tay của Lacrimosa, rồi ép cô phải giơ tay lên từng chút từng chút một. Phương Trì trơ mắt nhìn cánh tay của mình dưới tình cảnh bị điều khiển, chọn "chấp nhận kết bạn"!

Vậy có phải là hắn cướp tài khoản không vậy trời?!

Trong tình huống chưa hề xâm nhập vào avatar, lại ép buộc avatar phải lựa chọn trong hệ thống! Điều này thì cần phải rành những mệnh lệnh bằng tay trong Maandala lắm mới làm được, bởi vì hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy quang cảnh Maandala trong mắt của Lacrimonsa, chỉ khi nào Lacrimosa chính xác làm xong mệnh lệnh bằng tay thì hệ thống mới có âm thanh báo thành công.

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ Phương Trì mới chân chính hiểu tại sao một người chơi lão luyện trong Maandala như Thịnh Diễm nhất định không chịu dùng những mệnh lệnh tay đã được giải sẵn trong Maandala, mà lại muốn tự mình thiết lập. Avatar Dạ Oanh cũ của cô đã từng tự thiết lập các mệnh lệnh tay của riêng mình dưới sự hướng dẫn của Thịnh Diễm. Lúc ấy cô còn chưa hiểu, tưởng rằng tự mình thiết lập mệnh lệnh tay chỉ tăng độ cool mà thôi, nay mới hiểu được, thì ra tự thiết lập mệnh lệnh tay chính là vì tránh gặp trường hợp bị một avatar khác nắm tay rồi phải chấp hành mệnh lệnh một cách bị động……

Lacrimosa của cô là một avatar cứ thế sử dụng mệnh lệnh tay đã được cài sẵn trong hệ thống của Maandala. Cô cứ thế mà trơ mắt nhìn tên cướp tài khoản lại tiếp tục lấy tay cô ấn mở trình đơn của "kho vật phẩm" ra. Đến lúc cô nhìn thấy cái file video vẫn nằm trong dạng nén, cô chợt hiểu ngay ra mục đích của tên cướp tài khoản——

"Ngừng lại! Có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng!"

Nhưng tên cướp tài khoản triệt để lờ lời cầu xin cứng mềm đều dùng hết của cô, tiếp tục lăng lăng ép cô chọn "tặng hết tất cả mọi vật phẩm cho bạn tốt Shi-tô," rồi lại chọn "xác nhận" khi khung đối thoại xuất hiện. Cô gồng ngón tay muốn tránh vị trí của nút chọn, nhưng kẻ cướp tài khoản rành giao diện tương tác trong Maandala đến cỡ nào cơ chứ, tách ngón tay cô ra, chính xác ấn đúng nút.

"Chiu" một tiếng, kho vật phẩm trống hoác. Tất cả mọi đồ đạc, cùng với file video dạng nén kia, thoắt cháo đều biến bằng sạch. Đồng thời thân thể của cô thôi bị giam cầm. Tiếp ngay sau đó, cô thấy một khung đối thoại xuất hiện trong tầm mắt của cô:

"Bạn tốt của quý cô là Shi-tô muốn tặng quà…."

Tất cả mọi đồ đạc khác trong kho đều trở về lại. Thứ duy nhất vắng mặt là đoạn phim về cái chết của Thịnh Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Thánh giá và hoa hồng

người dịch: idlehouse

Âm hồn bất tán.

Nếu nói ban đầu Phương Trì mong được thấy Shi-tô xuất hiện, thế thì lúc hắn lộ ra bộ mặt cướp tài khoản xong, càng ngày Phương Trì càng cảm thấy con người này rất đáng sợ. Hắn là âm hồn bất tán.

Phương Trì đoán chắc rằng hắn cũng đang đăng nhập lúc đó, rồi thì hắn nhận được thông báo về hành động của Lacrimosa liên quan đến tài khoản tài chính, thế là hắn biết Lacrimosa sẽ làm gì. Lấy một lần một số tiền lớn như thế, ngoài mua sắm ra thì chắc chắn cũng chỉ có mua sắm. Sau khi mua xong rồi, đồ sẽ vào trong kho vật phẩm, nên hắn mới làm cô "chuyển" tất cả mọi đồ trong kho vật phẩm của cô đến cho hắn. Hơn nữa thông báo về tài khoản tài chính còn có một công năng nữa, chính là báo cho chủ tài khoản biết vị trí trong Maandala của người không phải là chủ nhân của tài khoản, phòng hờ mất tiền. Cho nên cái tên cướp tài khoản đó mới nhanh chóng tìm được cô như vậy.

Avatar của Shi-tô vẫn đứng cách cô không xa. Phương Trì tự biết lấy Lacrimosa đi khiêu chiến với Shi-tô thì chẳng khác gì con kiến muốn làm rung cây, đành tiến tới thương lượng với hắn. Trông bộ dạng của hắn dùng một tay điều khiển, có vẻ như là đang kiểm tra video.

Lacrimosa nói: "Xin anh trả lại đoạn phim đó cho tôi, nó rất quan trọng đối với tôi."

"Shi-tô" liếc cô một cái, đổi tay khác để điều khiển giao diện chính của hắn, tay phải lôi trường đao màu đen huyền quen thuộc ra. Hắn vẫn khắc chữ xuống đất, chữ hắn khắc vẫn là đọc xuôi từ phía của Phương Trì——

Trong đoạn video của cô có mã để định vị và theo dõi của cô.

Phương Trì đọc xong, "Shi-tô" quét đao, toàn bộ mọi chữ biến mất.

Do tác dụng của thuốc ức chế alpha, Phương Trì không hề cảm thấy ngạc nhiên và sợ hãi. Cô nói: "Thì đã sao, hiện giờ tôi đang ở một nơi an toàn." Cho dù có tìm đến nơi, cùng lắm là không ra khỏi khách sạn thôi.
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì lại hỏi: "Tại sao anh không nói chuyện?"

"Shi-tô" bận rộn điều khiển, hoàn toàn không trả lời cô. Trông động tác của hắn, những ngón tay gõ như múa trong không trung, chắc là đã lấy bàn phím mềm ra để diệt chương trình theo dõi được giấu trong video. Phương Trì cũng từ bỏ giằng co, đứng bên cạnh "Shi-tô," nói: "Đoạn phim này tôi cũng không thể không để anh coi được nữa. Tôi chỉ hy vọng sau khi anh xem xong thì cho tôi xem với."

"Shi-tô" vẫn không nói gì. Hắn không làm gì nữa, trông dáng vẻ hắn im hơi lặng tiếng, chắc là đang coi đoạn phim kia ở trong giao diện chính của hắn.

Phương Trì lặng lẽ quan sát nét mặt của "Shi-tô." Mặt hắn bình lặng như nước đọng. Chỉ là càng xem, sắc mặt càng nặng nề, thấp thoáng sự phẫn nộ. Trong trí nhớ của cô, tên cướp tài khoản này là một người rất bình tĩnh. Từ trước đến nay chưa từng thấy biểu cảm của hắn gợn sóng; lần này, chắc là đặc biệt. Video chiếu 12 phút đồng hồ. Thấy "Shi-tô" làm động tác đóng màn ảnh video, Phương Trì hỏi: "Anh là gì của Thịnh Diễm?"

"Shi-tô" khắc chữ: *Không thể tiết lộ.*

"Làm cách nào mà anh vào được avatar của anh ấy?"

Không thể tiết lộ. "Shi-tô" chỉ luôn vào hàng chữ vừa khắc.

"Hỏi câu nào thì anh mới không nói câu 'không thể tiết lộ'?"

Không thể tiết lộ.

Lúc này đây, một Phương Trì đã uống cả đống thuốc ức chế alpha vẫn rất bình tĩnh. Sự bình tĩnh này đem lại kiên nhẫn vô hạn cho cô.

"Anh xâm nhập vào avatar của Thịnh Diễm là để giữ cho avatar của anh ấy được tiếp tục hoạt động, điều tra cái chết của anh ấy, đúng không?"

"Shi-tô" im lặng. Mũi đao quét qua mặt đá, *Không thể tiết lộ* biến mất.

"Từ đoạn phim, anh có thể đoán ra được ai là kẻ trực tiếp giết Thịnh Diễm không?"

"Shi-tô" khắc một chữ: *Được*

Phương Trì chậm rãi siết chặt nắm đấm. "Cho tôi xem."

"Shi-tô": *Có chắc là mình muốn xem?*

"Muốn." Phương Trì kiên định đáp.

Một phút sau, một tin nhắn xuất hiện trên giao diện chính của Phương Trì:

"Người bạn Shi-tô của quý khách muốn gửi cho quý khách một đoạn phim, quý khách có muốn nhận không?"

Phương Trì không hề do dự, chọn "Có."

Đoạn phim được gửi dài 12 phút, xem ra "Shi-tô" không hề cắt xén. Nhưng lúc Phương Trì mở lên xong, phát hiện không có âm thanh.

"Vốn là không có âm thanh, hay là anh đã cắt mất âm thanh?" Phương Trì hỏi "Shi-tô."

Cô không cần âm thanh

Phương Trì cắn chặt răng. Câu trả lời đó tương đương với thừa nhận rằng hắn đã cắt mất âm thanh rồi mới gửi cho cô. Cô không biết "Shi-tô" làm như vậy với mục đích gì, nhưng hiện giờ cô chỉ còn cách chấp nhận.

Hình ảnh không rõ lắm, dùng máy quay phim kiểu cũ. Thiết bị điện tử thời nay đều có số sê-ri, có thể đò ra được người dùng. Còn dùng máy kiểu cũ thì có thể tránh được vấn đề này.

Thịnh Diễm nằm trên một chiếc giường đơn trắng phau, bị trói thành hình chữ thập. Trên người của anh đặt rất nhiều cực điện kết nối với máy ECG (điện tâm đồ) ở gần đó. Sau vài phút nữa thì Phương Trì sẽ không dám nhìn lại phần mở đầu của đoạn phim. Bởi vì trong hai phút của phần mở đầu, cơ thể của Thịnh Diễm hoàn hảo, mạnh khoẻ. Có thể thấy rất rõ trên màn ảnh ECG, các số đo của nhịp tim, huyết áp, oxy trong máu, nhịp thở v.v., đều bình thường và mạnh khoẻ. Đấy là một Thịnh Diễm hoàn mỹ, tốt đẹp tuyệt vời.
Advertisement / Quảng cáo

Đầu giường treo một cái đồng hồ không lồ màu trắng toát, hiển thị ngày tháng cùng với thời gian. Đoạn phim được ghép bởi 6 khúc phim, thời điểm từ ngày 3 tháng Mười năm 2019 liên tiếp cho đến ngày 9 tháng Mười. Phương Trì không có bất kỳ ký ức gì với quãng thời gian đó, bởi vì khi cô tỉnh lại, đã là giữa tháng Một năm 2020.

Bắt đầu từ khúc phim thứ hai trở đi, Phương Trì trông thấy một màn cực hình tàn nhẫn thảm liệt hoàn toàn vô nhân tính. Cực hình từ thời Trung Cổ bên Châu Âu—Ủng gỗ (the boots).

Mùng 4 tháng Mười, một kẻ mặc trang phục đồ tể màu trắng cùng với ủng cao su trắng, toàn đầu bọc trắng xuất hiện trước ống kính. Trong hai phút kế tiếp, hắn dùng hai thanh gỗ dày kẹp chân trái của Thịnh Diễm, dùng dây cột chặt từ đùi xuống đến gót chân, dùng bút lông đỏ ngòi lớn khoanh 12 vòng tròn. Sau đó giơ ra 12 cây nêm sắt, xoay người, lần lượt thô bạo đóng chúng vào giữa những vòng tròn đã khoanh sẵn trên chân của Thịnh Diễm.

Trong màn hình mờ nhiễu có thể thấy Thịnh Diễm vùng vẫy kịch liệt, ra sức nhấc đầu lên thật cao, xương quai hàm và cổ hình thành một góc rất kinh khủng, miệng há rộng, yết hầu lồi ra toàn bộ, đang gào, đang thét, nhưng không nghe được âm thanh của đoạn phim. Đây có lẽ là lý do mà kẻ cướp tài khoản đã cắt mất âm thanh.

Trong ấn tượng của Phương Trì, Thịnh Diễm cũng là một người rất kiên cường bất khuất. Cô đã từng thấy anh bị đau đớn và cơ thể bị ép đến cực hạn khi huấn luyện. Anh chưa bao giờ hé răng, sức nhẫn nại của anh là hàng thượng đẳng trong cả Cục 19. Đau đớn như thế nào mới khiến cho anh bị ép đến như vậy?

Đến cuối, tên đồ tể rút nêm ra, nhấc chân của Thịnh Diễm lên. Nguyên một chân trái của anh như một cái bao rỗng.

Mùng 5 tháng Mười, chân phải của Thịnh Diễm lại bị cực hình. Qua một ngày, chân trái của anh đã bầm đen và sưng gấp đôi bình thường, cơ bản là đã hoại tử. Trong quá trình chịu cực hình, Thịnh Diễm ngất đi, bị ép tỉnh dậy, tiếp tục chịu cực hình.

Mùng 6 tháng Mười, hai chân của Thịnh Diễm bị cưa ngay háng, đặt vào trong một thùng gỗ có đựng đầy đá tảng. Theo như những gì Phương Trì biết, thùng gỗ này sau đó được gửi bằng máy bay đến Cục 19.

Mùng 7 tháng Mười, cánh tay trái bị cực hình. Thịnh Diễm ngất nhiều lần.

Mùng 8 tháng Mười, cánh tay phải bị cực hình. Thần trí của Thịnh Diễm đã bắt đầu mơ hồ, hai mắt mở vô thần, môi hơi run mấp máy.

Mùng 9 tháng Mười, tên đồ tể trung ra trước ống kính một cái cưa điện, cưa từ dưới xương quai xanh thẳng xuống xương hông, dùng bộ giãn để mở rộng lồng ngực và bụng, móc ra trái tim nguyên vẹn vẫn đang đập ở đó, cùng với phổi vẫn còn phập phồng, rồi gan, đặt hết lên một cái khay, đưa thẳng đến trước ống kính. Các số đo trên ECG hiển thị Thịnh Diễm không còn dấu hiệu sống nào nữa.

Đoạn phim kết thúc.

Phương Trì ngẩn ngơ đứng thẫn thờ hồi lâu, như mới mơ một giấc mơ.

Cô đã từng tưởng tượng đến trăm kiểu Thịnh Diễm có thể chết. Chưa từng nghĩ nó sẽ như thế này. Cô đặt tay lên ngực, tim vẫn đập vững vàng nơi ấy, không nhanh hơn, cũng không chậm hơn. Nếu không có thuốc ức chế alpha, hiện giờ liệu nó có chết vì tan nát?

"Shi-tô" đến gần cô. Khắc chữ phía trước mặt cô:

Cô cho rằng ai đã giết Thịnh Diễm?

Phương Trì máy móc mở miệng: "Thần Kinh Hoa Hồng." Cô lại nói, "Nhưng tôi không hiểu, tại sao Thần Kinh Hoa Hồng lại giết Thịnh Diễm một cách dã man như vậy. Đây không còn gọi là tàn nhẫn nữa, mà là thần kinh biến thái."

Cô có thể cho rằng Thần Kinh Hoa Hồng, nhưng cũng không hẳn là Thần Kinh Hoa Hồng.

Phương Trì chậm chạp ngước đầu: "Ý là sao?"

Cô có thấy thứ nằm phía dưới cái đồng hồ không?

Phương Trì sững sốt, mang máng nhớ là phía dưới đồng hồ có một bó hoa hồng (tường vi), cắm trong một bình hoa màu trắng bóc. Cô lại mở đoạn phim lên, phóng to lên để xem lại hoa hồng trong 7 khúc phim—

Ngày đầu tiên gồm 7 bông cả thảy, tươi rói, sống động, thậm chí còn đọng những giọt sương sớm, là màu sắc tươi đẹp duy nhất trong căn phòng đó. Sự lạnh lẽo và tàn khốc của hình cụ trong gian phòng càng khiến những bông hoa kia trông rực rỡ và diễm lệ hơn. Những bông hoa đẹp đẽ ấy úa tàn rất nhanh. Những ngày sau đó, mỗi ngày sẽ mất đi một bông, nhìn kỹ thì thấy được cắm trong cơ thể bị cột thành hình chữ thập của Thịnh Diễm.

Hoa hồng—

Ngón tay của Phương Trì chợt cựa quậy.

"*Road of Rose*, Thần Kinh Hoa Hồng, và hoa hồng ở trong đây, có liên quan gì đến nhau sao?"

Road of Rose từng là một trang mạng giao dịch lớn nhất trong web chìm, gần như độc chiếm 80% những giao dịch chợ đen. Năm 2016, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của Thịnh Diễm và Thịnh Thanh Hoài, *Road of Rose* bị Cục 19 kết hợp với FBI và KGB tóm gọn.

Nghĩ đến đây, Phương Trì chợt kinh hãi.
Advertisement / Quảng cáo

Tên boss hậu trường kia!

Năm xưa *Road of Rose* bị sập thì cũng chỉ là phương tiện của bọn chúng bị sập, cảnh sát tóm một băng tội phạm. Nhưng giả như boss chân chính của *Road of Rose* thoát được, rồi lại dựng lên một Thần Kinh Hoa Hồng thì sao? 2016 *Road of Rose* sập. Cùng năm đó, Thần Kinh Hoa Hồng được thành lập. Thời điểm như vậy, tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên! Cho nên giết hại Thịnh Diễm một cách dã man như vậy, là cố ý trả thù anh đã đánh sập *Road of Rose*?!

Còn nhớ chữ ký của wither (điêu tàn) không?

Wither, là hacker người Nga có tài ngang ngửa với Kevin Mitnick, người đã xâm nhập được vào hệ thống chỉ huy phòng không Bắc Mỹ chỉ với một một chiếc máy tính bàn và một bộ modem đó hả?

"wither mà đã đánh cắp báo cáo kiểm tra sức khoẻ của một ứng cử viên tổng thống Nga vào năm 2016, dẫn đến thất bại của người đó, rồi vì thế mà bị KGB truy bắt đó hả?"

Phải

Lại là 2016.

Nếu như cô nhớ không lầm thì KGB bắt đầu truy nã wither giữa lúc *Road of Rose* bị đánh sập và Thần Kinh Hoa Hồng được thành lập. Mà biểu tượng nổi tiếng của tên wither đó, là một bông hồng điêu tàn nằm trên thập giá.

Nhã Ca 2:1 trong Kinh Thánh: Ta là hoa tường vi của Sa-rôn.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Mùa Đông Đang Tới

Phương Trì tháo kính huyễn thực và bộ đồ cảm lực hồi tiếp ra, thấy như mình vừa mới qua cơn mê.

Trước đó cô vẫn ngẩm mang một tia hy vọng, biết đâu.....biết đâu Thịnh Diễm chưa chết thì sao? Nếu cô còn sống sót được, vật vờ va vấp như vẫn sống được đến nay, thế thì sao Thịnh Diễm không có khả năng cơ chứ? Cho nên cô nhất quyết phải đi tham gia tang lễ, khi đó cô nghĩ, nếu cô thể bắt gặp được Thịnh Diễm cũng trốn sau đồi mà xem lễ từ xa như cô, thì hay biết mấy. Nhưng hy vọng của cô đã chẳng có kết quả. Cha mẹ của Thịnh Diễm xuất hiện, dập tắt bớt hy vọng của cô.

Song, cô vẫn chưa buông xuôi. Lúc cô nghe ngóng được từ nhiều nguồn tin về đoạn phim liên quan đến cái chết của Thịnh Diễm, cô lại nhất định muốn tìm nó, muốn lục lọi trong đó để nắm bắt lấy một chút, dù chỉ là một chút "biết đâu"— Biết đâu Thịnh Diễm còn sống thì sao. Nếu như đoạn phim đó là giả thì sao.

Nhưng một khi đoạn phim đó xuất hiện rồi, chút áo tưởng cuối cùng còn sót lại của cô đã bị nghiền nát hoàn toàn. Cô không còn bất cứ lý do nào để thuyết phục bản thân, người nằm trên chiếc giường khủng khiếp kia không phải là Thịnh Diễm. Cô quá quen thuộc với Thịnh Diễm. Quá quen thuộc.

Cho nên, kết cục là như thế này ư?

Cô và Thịnh Diễm đã từng mường tượng về cái chết, chết khi đang thi hành nhiệm vụ. Nó được sinh ra vì vinh quang, bởi vinh quang mà tráng lệ. Nhưng khi cái chết thật sự đến rồi cô mới hay, chênh lệch giữa tưởng tượng và sự thật, to lớn đến độ nào.

Tất cả mọi cái chết đều đông cứng trong lặng câm.

Tất cả mọi bia mộ đều được đắp bằng nước mắt.

Phương Trì chậm chạp bước ra khỏi khách sạn, đến bên bờ sông Mae Ping. Dọc theo bờ sông có rất nhiều loại cỏ nước lá to rộng và mập mạp, rất nhiều bông súng mọc giữa dòng, nở những cánh hoa trắng muốt giữa buổi đêm dài dằng dặc hôm nay. Cô lấy ra một cây nến nhỏ, đốt lên, đặt trên một lá súng trên mặt nước.
Advertisement / Quảng cáo

Ánh nến ấy chớp chớp lay lay, lung linh như một nước, trôi đi. Côn trùng rầm ran, đom đóm leo lét chập chờn.

Mùa đông đang tới, từ đêm nay tôi bắt đầu thức canh.....Tôi sẽ sống và chết với nghĩa vụ.....Tôi xin trao trọn tính mạng và danh dự, cho đêm nay, và những đêm mai sau.

Phương Trì lặng lẽ đứng đó, mãi cho đến khi tia sáng le lói cuối cùng biến mất. Trong lòng cô không gợn chút sóng, nhưng cô cảm thấy trên mặt ngưa ngứa. Đưa tay lên sờ, có gì đó ươn ướt đang lăn xuống.

.....

Cô quay về khách sạn. Ra khỏi thang máy, đi dọc theo hành lang dài chật hẹp không điểm cuối. Tiếng mộc cầm của Ranat Ek như suối róc rách mơ hồ vang lên từ dưới sảnh lớn của khách sạn. Bỗng sau lưng cô khẽ vang lên tiếng bước chân, Phương Trì bất chợt trở nên cảnh giác, chớp nhoáng rẽ ngoặt vào cánh cửa an toàn bên cạnh. Một người lao công của khách sạn đi ngang qua. Phương Trì thở phào. Ra là sợ bóng sợ gió.

Cô vẫn để cao cảnh giác cực độ. Chợt nhớ đến cú điện thoại của Tô Phong trưa nay, trong điện thoại, hắn nói, *Boss, tôi nghi là có người đang điều tra chuyện giữa chúng ta và Thiện Trạch*. Rồi bên kia nói gì đó, Tô Phong đáp: *Tôi đợi tin tốt từ ngài.*

Đợi – tin – tốt – từ – ngài.

Nếu như boss hậu trường của Tô Phong chính là wither, thì chắc là đoạn video về cái chết của Thịnh Diễm là do wither đăng. Sau khi Sứ Tranh Vanh đã quét sạch Maandala, hiện giờ vẫn còn giữ được đoạn phim về cái chết của Thịnh Diễm, hắn chính là kẻ đã tạo ra nó. Một thời điểm trùng hợp đến vậy, một cái giá khéo đến vậy, trong file còn cài mã định vị và theo dõi —

Hết thảy những điều trùng hợp đó vừa khéo chứng minh wither đã lợi dụng đoạn video về cái chết của Thịnh Diễm để đặt một cái bẫy để giúp hắn xác nhận và dụ tài khoản của người đang điều tra sập bẫy. Có điều hắn không ngờ trước được, giữa đường đã có kẻ phá hỏi—tên cướp tài khoản kia giành mất đoạn phim, rồi gỡ mất mã định vị ở trong đó ra. Cô tạm thời an toàn. Nhưng liệu wither có chịu để yên như vậy không?

Phương Trì bước đến trước cửa phòng mình, dừng bước, xoay người tới cửa phòng bên cạnh, gõ cửa của Tạ Vĩ Thời. Mãi lâu không thấy ai trả lời. Lấy tai nghe từ dây chuyền nhét vào trong tai, bật lên, không có âm thanh—bên Tạ Vĩ Thời đang tắt máy. May là chuyến đi này, họ đã đeo thiết bị có thể định vị nhau. Trên thiết bị hiển thị Tạ Vĩ Thời đang ở một toà nhà không tên cách khách sạn độ 5km. Phương Trì lập tức tìm vị trí của chỗ đó, mò ra được vài câu bình luận tiếng Anh từ một mớ tiếng Thái được dịch bằng công cụ dịch, đọc không sao hiểu được:

—Fight Club. Chỗ này là đấu trường nổi tiếng nhất Chiang Mai.

—Tao đã từng ghé qua một lần, đấu tự do không quy tắc, máu me. Có một người anh em đi chung lên đó đánh, bị bẻ gãy tay, đại nạn nhưng thoát chết. Tao sợ quá không dám lên đánh.

—Rất đông dân Tây, bởi vì ở Châu Á rất hiếm những nơi đầy chất men như vậy.

—Đẩy dân nhà giàu tới tìm kích thích. Biết đâu thằng mày vô ý giẫm trúng chân là ông trùm dầu mỏ từ Indonesia đấy.

Phương Trì chậm rãi buông tay, tìm dần lăng xuống.

.....

Vé vào cửa là 15 ngàn bạt, tính ra giá nhân dân tệ thì gần ba ngàn. Trên người Phương Trì chỉ mang vài trăm bạt, người giác cửa kháng kháng không cho cô vào. Người ra ra vào vào đông hơn cô tưởng rất nhiều, quá nhiên như những lời bình luận tiếng Anh trên mạng, rất đông trai Tây lực lưỡng cơ bắp. Phương Trì lặng lẽ tính toán xem làm sao có thể lấy được 15 ngàn bạt kia, hoặc là tìm chỗ nào khác để chui vô được trong toà kiến trúc xi măng được xây kín như một cái quan tài này; đúng lúc đó cô trông thấy một anh chàng con lai nhà giàu bước tới, sành điệu đưa cho người giác cửa mấy tấm vé, đuôi mắt nhác thấy Phương Trì, dùng tiếng Anh hỏi người giác cửa: "Cô gái mặc đồ trắng đó là ai?"

Gác cửa là một ông bác người Thái, dáng thấp nhưng lực lưỡng, nói tiếng Anh đầy giọng Thái, nhưng rõ ràng đã nói chuyện nhiều với người nước ngoài cho nên trả lời nhanh gọn lẹ: "Khách mới, không có tiền."

Công tử nhà giàu đó nhìn như Á Đông lai Tây, vóc người cao, mắt sắc sảo, tai đeo khuyên bạc sáng chói, tóc nhuộm màu bạch kim. Trông cũng đẹp trai, nhưng dáng điệu thì có vẻ lông bông. Anh ta huýt sáo một tiếng, gọi Phương Trì bằng tiếng Anh:

"Baby, qua đây."

Thịt dâng dến tận cửa, không ăn là dại. Phương Trì nghe theo, bước tới.

Anh ta bá vai Phương Trì, kề sát gương mặt trắng nõn của cô, hỏi: "Lần đầu tiên tới đây?"

Phương Trì gật đầu.

"Không biết giá vé?"
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì gật đầu.

Đại công tử vui vẻ huýt sáo thêm một cái nữa, mò ra một tấm vé khác, đưa cho người giác cửa, bá vai Phương Trì bước vô trong.

"Tên anh là Tak, còn em?"

"Mila."

Đi xuyên qua một tấm rèm dày nặng trịch, Phương Trì chợt thấy tầm mắt mình được mở rộng ——

Bên trong là một nhà kho rất lớn được sửa lại thành đấu trường, xung quanh là những cái giá đựng đồ vẫn chưa được dỡ ra, cao 4-5 mét, được làm bằng thép thô to, giờ đây đã trở thành một khán đài tự nhiên, trên đó đầy nhưng nhúc người đang la hét ầm ĩ.

Chính giữa là một lồng đấu bọc bằng rào sắt, một giàn giáo bằng nhôm không lồ nằm ngay phía sau của lồng đấu, được trang bị với ánh sáng sân khấu, hệ thống loa, và một màn ảnh lớn như thường thấy ở các buổi concert nhạc, những chàng trai chuyển giới (katoey) vạm vỡ ăn mặc vô cùng hở hang đang nhảy nhót xung quanh chiếc lồng đấu.

Trong lồng đấu có hai người đàn ông lực lưỡng đang đánh nhau, một người dùng võ Muay Thái, người còn lại có vẻ như đang dùng Jiu Jitsu của Brasil, cả hai đều đánh đấm ác liệt, ống kính không ngừng quay đặc tả, trên màn ảnh lớn toàn máu với me, răng trắng trộn lẫn với máu thịt bay tung toé. Mỗi một cú đánh gây thương tích là một lần đèn chớp nháy và đám katoey nhảy nhót điên cuồng, nhạc EDM từ giàn âm thanh âm ầm vang dội, và người trên khán đài giảo thét. Nguyên khu nhà kho mờ mờ lạnh hết cỡ, nhưng nhiệt độ như vẫn cao đến có thể làm tan chảy tất cả.

Tak đưa Phương Trì đến ngồi thẳng xuống chiếc sô pha gần lồng đấu. Một người đàn ông lực lưỡng mặc áo magua tay cộc bưng đến hai ly nước lạnh, tiếc mắt đưa tình ninh nọt Tak:

"Bạn gái hôm nay đẹp thật."

Tak kiêu ngạo huýt sáo một tiếng, kề sát đầu nói với Phương Trì: "Em yêu, anh ta nói em đẹp lắm."

"Cảm ơn." Phương Trì nói. Cô nhìn hai đấu sĩ đang đánh giết nhau trong lồng đấu, lẩm bẩm một mình, "Thời nay thế mà lại có một đấu trường offline ăn khách như thế này."

Tak lại tưởng rằng Phương Trì hỏi anh ta, hăm hở giới thiệu: "Nơi này có thể trực tiếp xé xác người sống! Trong Maandala tìm đâu ra được hiệu quả đó? Tuy hiện nay đấu võ MMA trong Maandala nổi đình nổi đám, nhưng xé avatar nào có kích thích bằng xé xác người sống?" Anh ta chỉ tay thuận theo nơi những chiếc sô pha xung quanh có đèn spotlight, "Mấy người ngồi mấy chỗ này toàn kẻ có tiền có tiếng!"

Phương Trì nhìn theo hướng Tak chỉ, quả nhiên toàn những khuôn mặt quen, những hồ sơ trong kho của Cục 19 thường được đặc biệt theo dõi. Trong đám đó cô còn thấy có cả Thiện Trạch. Ánh mắt của cô rơi lên phía sau lưng của Thiện Trạch, nhạy bén nhận ra không ít hộ vệ mặc giáp. Chiếc vòng định vị trên tay cô khẽ rung lên—-Tạ Vi Thời đang ở đâu đây.

Tak nâng cằm của Phương Trì lên, kéo mặt cô về lại: "Nhìn trúng thằng cha nào rồi?"

Phương Trì nhoẻn miệng cười: "Vậy coi bộ anh cũng không phải là một thằng cha tầm thường nhỉ." Trước đó cô giữ hình tượng băng tuyết mỹ nhân, nụ cười này càng thu hút lạ thường. Quả nhiên Tak bị mê hoặc ngay, "Ôi chúa tôi!" Anh ta reo lên, ôm chầm lấy Phương Trì đặt lên đùi mình, bắt đầu hôn cô.

Phương Trì bị anh ta hôn một chút liền đẩy anh ta ra, làm bộ giận dỗi: "Không muốn còn sớm thế này mà đã bị bay hết son."

Trong lời nói mang ẩn ý, rất có hiệu quả với Tak, anh ta hài lòng đặt cô trở về chiếc ghế sô pha bên cạnh. Phương Trì còn đang định gửi tin nhắn cho Tạ Vi Thời, chợt nghe người điều khiển chương trình cất tiếng thông báo với cả đấu trường:

"Tiếp theo đây, chúng ta sẽ tiến vào tiết mục đình nhất của đêm nay—Người hiến tế lên thách đấu!! Võ sĩ nghênh chiến của chúng tôi đêm hôm nay là thần quyền Fury (cuồng nộ)!"

Trong lồng đấu, trọng tài đeo nơ cổ màu đen giơ cao tay phải của Fury, người vừa mới thắng trận đấu vừa rồi, lên. Đó là một võ sĩ cao lớn nặng hẳn 200 cân có lẻ, cao gần hai mét. Tiếng hoan hô vang lên như sấm, tiếng gõ vào những tấm thép nghe vô cùng đinh tai nhức óc. Phương Trì phát hiện tiếng hoan hô lần này lớn hơn trước đó rất nhiều, tâm trạng của mọi người gần như sắp sửa bùng nổ. Trong không khí như nén đầy thuốc nổ, chỉ một chút động tĩnh thôi, sẽ lập tức bùng lên.

"Tại sao ai ai cũng kích động thế?"

Tak ghé đầu, đắc ý giải thích: "Tiết mục tế người, tức là tiết mục thần quyền xé xác người sống."

Thảo nào gọi là "Người hiến tế." Cô lăng lăng hỏi: "Ai sẽ tự dâng mạng mình lên?"

"Tội phạm muốn xin được đặc xá. Người nghèo muốn có được một số tiền thật lớn. Kẻ ngu xuẩn vọng tưởng có thể tìm được cú phản công để thành danh ngay lập tức." Tak ngạo mạn giải thích.
Advertisement / Quảng cáo

"Cho dù là tự tìm đến cái chết, nhưng đâu phải ai ai cũng được cái cơ hội để vạn con mắt của quần chúng nhìn mình như vầy. Nếu không có chút bản lĩnh thì không được ra đấu đâu."

Xem ra người hiến tế trong tiết mục này, cho dù có chết đi, cũng sẽ vẫn lãnh được một bồi thường đáng kể—-làm vậy nào có khác gì những người đi bán máu đổi lấy tiền? Một thế giới méo mó. Phương Trì liếc Thiện Trạch, quả nhiên ông ta đang hào hứng ngồi xem.

"Thế thì để chúng ta xem xem, người đã vượt qua được vòng loại của chúng tôi đêm nay, người hiến tế có thể ra sân đấu sẽ là ai?"

Một cánh tay máy không lồ nâng cao một người, chậm rãi thả người đó vào trong lồng đấu. Ánh mắt của cả đấu trường đều tập trung hết vào người đó—-

Chàng mình trần, các cơ bắp trên cơ thể săn chắc và đẹp đẽ, khiến người ta phải khen ngợi.

Ánh mắt của Phương Trì đáp lên khuôn mặt chàng: mắt chàng đang nhắm nghiền. Trong cảnh quay đặc tả của ống kính, đôi mắt đang nhắm kia tạo một đường cong vừa hiền hoà vừa xinh đẹp, lông mi đen sẫm và dài, trông như một chú nai ngoan hiền trong rừng.

Sao lại có thể!

Sao lại có thể là chàng?!!

hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Người Hiến Tế

"Người hiến tế dũng cảm của chúng ta tối nay chính là—-Noah!"

Đám đông cổ một điều điên cuồng gào lên: "Noah! Noah! Noah!" Tak vừa uống một ly rượu mạnh ban nãy, giờ đây cũng bị lây bầu khí ở hiện trường, nhào tới bám chặt lấy lồng đấu, lắc mạnh rào thép phát ra âm thanh loảng xoảng.

Noah? Phương Trì tin chắc đây là một cái tên giả, thậm chí còn không phải tên trên tấm hộ chiếu giả của Tạ Vi Thời. Chàng không mong nổi tiếng, cũng sẽ không phải là người cầu tài từ giải thưởng, vậy tại sao lại mạo một nguy hiểm kinh khủng như thế! Phương Trì nhắm mắt, lại mở ra, xác nhận người đứng dưới ánh đèn trên sàn đấu chính là Tạ Vi Thời. Lẽ nào có ai đó uy hiếp chàng?

Lúc này người điều khiển chương trình đang cất cao giọng oang oang hỏi chàng: "Noah, anh tự nguyện tham gia đấu tự do tối nay phải không?"

Một chiếc microphone đơn giản màu vàng kim được thòng xuống trước mặt chàng bằng dây thật dài, chỉ nghe thấy Tạ Vi Thời trầm giọng đáp: "Phải." Giọng vừa trầm thấp vừa hồn hậu, đầy lý trí, và cũng là giọng của chàng.

Người điều khiển chương trình lại dùng giọng điệu phấn khởi, cao vút, kích động lòng người, để hỏi: "Vậy thì Noah, anh có bằng lòng dâng hiến cho mọi người đang có mặt ở đây một màn đấu đặc sắc nhất và duy nhất của anh không?!"

Tạ Vi Thời vẫn vô cùng bình tĩnh, rõ mồn một đáp: "Đương nhiên." Giọng của chàng vang vang trong căn nhà kho rộng rãi và với vòm mái, những khách quan nhưng nhúc đứng trên các giá thép đua nhau huýt sáo ầm ĩ.

Nhìn bộ dạng đó của Tạ Vi Thời trên màn hình lớn, Phương Trì cứ cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nói rõ được đã từng gặp ở đâu.

Tak phấn khích quay về lại, gọi phục vụ viên cho hai chai absinthe, nói với Phương Trì: "Anh có linh tính trận đấu tối nay sẽ vô cùng kích thích!"

Phương Trì đổ absinthe vào trong ly shotglass trong suốt, đặt một dụng cụ lọc vành có hình lưỡi lira lên trên miệng ly, rồi đặt một viên đường khối vào trong dụng cụ lọc. Cô chậm rãi đều đặn đổ nước đá lên trên khối đường đó. Nước đá chậm rãi chảy vào trong ly, khiến cho rượu trong vắt trở nên đục dần. Cô thong thả hỏi: "Tak, trong Fight Club, có người hiến tế nào đã lập tiền lệ đánh thắng chưa?"
Advertisement / Quảng cáo

Tak nhìn cô pha rượu một cách thích thú, đáp: "Rất đáng tiếc, chưa bao giờ."

Anh ta đón lấy ly rượu Phương Trì đưa, uống một lèo: "Những người hiến tế, xưa nay chỉ là người hiến tế."

Phương Trì từ tốn nhấm nhi hương vị bao phủ của absinthe, nói: "Em cũng có một linh tính, người hiến tế đêm nay sẽ thắng."

Tak cười, nói: "Mila, chắc chắn là em điên rồi."

Trên sân đấu, Fury và Tạ Vi Thời đứng đối diện nhau. Fury to gần như to gấp đôi Tạ Vi Thời, ống kính quay đặc tả bàn tay của Fury trông như cái quạt hương bồ. Phương Trì nghe người tường thuật nói, "Có cảm giác như một bàn tay của Fury có thể bóp vụn cổ của người hiến tế." Dưới góc của màn hình, tỷ lệ người ta đặt cược Tạ Vi Thời có thể thắng đã ở mức 1:6500.

1:6500!

Có nghĩa là gần như chẳng ai tin rằng Tạ Vi Thời sẽ thắng.

Phương Trì nói: "Tak, làm ơn cho tôi một tờ tiền bạt trị giá nhỏ nhất mà anh có."

Tak cho cô một tờ 50 bạt. Phương Trì cược 50 bạt đó cho Tạ Vi Thời.

Tiếng kèng, bắt đầu đánh.

Fury không tấn công Tạ Vi Thời một cách dữ dội ngay từ ban đầu. Rất dễ nhận ra ràng anh ta am hiểu cách chơi trò mèo vờn chuột, rất biết như thế nào để khiến cho toàn bộ khán giả được mục kích một trận đấu đặc sắc.

Anh ta đi vòng vòng quanh chiếc lồng, thỉnh thoảng vờn Tạ Vi Thời vài cú. Tạ Vi Thời đỡ đòn và phản công một cách rất chừng mực, thăm dò trạng thái của Fury. Sau khi đi xong 3 vòng, khán giả bắt đầu la ó, Fury bắt chợt đấm mốc lên một cú nhanh như chớp, trúng ngay bụng của Tạ Vi Thời, Tạ Vi Thời dùng hai tay chắn trước bụng, nhưng vẫn bị cú đó đấm bay, đập mạnh vào thành của lồng đấu! Bang!

Cú đấm đó vừa đột ngột vừa mãnh liệt, mọi người xem mà adrenaline ngùn ngụt trong máu, cả trường đấu dậy lên tiếng vỗ tay. Phương Trì đứng bật dậy. Tạ Vi Thời tuột xuống đất thì gặp người lại, giữ thăng bằng, Fury lại như hổ dữ vồ mồi xông tới xốc Tạ Vi Thời lên vai, quật mạnh một cái, lại dộng Tạ Vi Thời vào hàng rào sắt của lồng đấu! Cả một chiếc lồng rung lên. Tiếng sắt kêu loảng xoảng thành đợt như cơn sóng.

"Quá đẹp!" Tak vung tay lên cao la lớn, đập vào lồng sắt. Rất nhiều người điên cuồng lắc chai sâm-banh, sau đó "bụp" một tiếng, nút bắc bay phọt ra, bọt sâm-banh bị lắc bắn phun tứ phía. Fury lại như đang vật bao cát, hết lần này đến lần nọ tóm lấy Tạ Vi Thời, xoay vòng rồi quăng quanh lồng sắt, tiếng hoan hô của quần chúng dâng từng đợt, ngày một cao hơn.

Tak lắc đầu, "Người hiến tế tối nay quá vô dụng."

Lưng của Tạ Vi thời bị hàng rào sắt cứa rách máu me đầm đìa. Phương Trí để ý thấy chàng căng các cơ vai, từ chi cũng căng cứng như thép, mỗi lần bị tấn công đều khéo léo bảo vệ những chỗ hiểm trên người, trong lòng không chút lo lắng. Cô biết Tạ Vi Thời đang làm cho Fury hao sức. Nhưng nhạy bén như cô vẫn có thể cảm nhận được, đêm nay Tạ Vi Thời hơi khác thường. Mắt của chàng rũ xuống, ánh mắt ngang trệ, tựa như muốn dùng những đau đớn đó để làm bàn thân tê dại đi.

Tốc độ của Fury dần dần chậm lại. Sau khi trải qua mấy trận đấu liên tiếp tối nay, sức lực của anh ta đã không còn sung mãn như trước đó. Anh ta vờn Tạ Vi Thời đủ rồi, quần chúng đã xem đủ rồi. Trên mặt anh ta tràn đầy vẻ kiêu ngạo và tự phụ, sắp sửa bắt đầu trình diễn màn tuyệt chiêu, tay-không-xé-xác-người-sống của anh ta. Lúc anh ta bắt đầu cầm cả cánh tay xé ra từ một người còn sống sờ sờ chính là lúc anh ta nhận được tiếng hoan hô nhiệt liệt nhất. Đây chính là giây phút đỉnh điểm của anh ta! Tên hiền tế đêm nay, ngay cả đến chút phản kháng cơ bản cũng không có, thật ra đã hoi khiến cho anh ta thất vọng. Nghe nói tên này là nhờ dùng một ống nọc độc của rắn hổ mang chúa mà chui được vào đây, hiện nay loại nọc độc này khó tìm, cho nên anh ta mới miễn cưỡng chấp nhận tay hiền tế này.

Cú ném cuối cùng.

Lưng của Tạ Vi Thời lại đập mạnh vào lồng sắt. Khán giả trên khán đài bắt đầu huýt sáo bất mãn.

Lần này, Tạ Vi Thời tựa như chợt bừng tỉnh, mí mắt vốn rũ xuống của chàng chợt bừng mở, tay chân bung ra đỡ lấy thân hình, rồi dựa vào sức đàn hồi của hàng rào bật ngược lại như một con chim ưng, đâm bổ lên người Fury, bàn tay từ trên cao chém mạnh xuống ót của anh ta!

Cú đánh đó trực tiếp làm Fury chết sững. Tạ Vi Thời đáp xuống đất xong liền dùng đòn chokehold siết cổ. Fury bị chàng siết ngay yết hầu, đau đớn thét lên một tiếng. Tất cả mọi người có mặt đều bị pha phản đòn bất ngờ này kinh động. Để đối kháng với người đàn ông to lớn này, Tạ Vi Thời cũng phải cố gắng hết sức bình sinh, gân trên cánh tay lồi hết lên, chậm chạp nhích lui về phía sau, rồi bất thình lình Tạ Vi Thời buông tay, lợi dụng phản lực của chính Fury, Fury lao về phía trước theo quán tính, Tạ Vi Thời quét chân ra ngáng, rồi đè chặt Fury nằm sõng soài dưới đất!

"Ôi Chúa tôi! Ôi lạy Chúa tôi!" Tak kêu không ngớt, trọn trừng hai mắt, mặt đầy vẻ không sao tin được! Tất cả mọi người trong đấu trường đều đứng bật dậy. Fury gầm lên bò dậy, hai bàn tay như búa, bổ về phía Tạ Vi Thời. Phương Trí dán người vào lồng đấu, trông thấy hai mắt của Tạ Vi Thời đỏ quạch, hai nắm tay như đã luyện thành thép, gân cốt lộ rõ mồn một, tựa như hễ tung đấm thì sẽ khiến người ta tan xương nát thịt. Miệng của chàng mím chặt thành một đường thẳng, đuôi mắt vốn mềm mại hiền hoà, nay đang xếch lên dữ dằn, trông như một Tu La bị nhuốm trong kra hận thù. Nắm đấm của chàng nặng nề động thẳng vào cơ thể cứng rắn săn chắc của Fury, nặng nề đấm mạnh vào gò má của anh ta, mỗi một đòn đều khiến cho Fury trắng đã mắt, mồ hôi tuôi đầm đìa như suối.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tak xem một cách vô cùng căng thẳng, hai tay siết chặt, Phương Trí thản nhiên kính anh ta một ly, nói: "Lịch sử của Fight Club đã được viết lại."

Tak không dời ánh mắt, nói: "Tay Fury này là quyền thần thường trú ở đây, bao năm qua đã đánh gục không biết bao nhiêu người hiền tế, lẽ nào đêm nay sắp bị hạ gục?"

Anh ta nói một cách rất không phục.

Tạ Vi Thời đã đánh đấm đến gần như mất hết lý trí. Một Tạ Vi Thời hiền lành, luôn mỉm cười đã biến mất. Thậm chí chàng cũng không phải là một Tạ Vi Thời bình tĩnh và lắm lí lúc thách thức Lút Cán. Trong đêm nay, trên người chàng như có ma quỷ nhập thân. Chàng tàn nhẫn, khốc liệt, vô tình. Mỗi một lần Fury bò dậy xông đến tấn công chàng với nắm đấm, liền bị chàng tàn nhẫn đánh ngã lăn ra đất. Cả một gương mặt của Fury đã sưng vù lên, mắt chỉ còn lại một đường kẻ hẹp. Khán giả không cần biết ai sẽ thắng, chỉ quan tâm trận đấu có đặc sắc hay không. Một màn phản đòn đẫy kịch tính của đêm hôm nay đã khiến bọn họ đâm nghiện, hiện giờ ai ai cũng đều khát vọng được nhìn thấy thêm máu me thêm kích thích.
Advertisement / Quảng cáo

"Xé xác Fury ra!" Bọn họ gào thét, "Xé xác hắn!"

Tạ Vi Thời lại siết cổ Fury một lần nữa. Chỉ cần chàng siết mạnh hơn, cổ họng yếu ớt của Fury sẽ bị những ngón tay như thép của chàng bóp vụn.

"Siết chết!"

"Siết chết!"

"Siết chết!"

Đôi mắt chỉ còn là hai đường chỉ của Fury lộ ra một vẻ khiếp sợ, hai chân đá đá một cách tuyệt vọng trên sàn. Cặp mắt tối đen của Tạ Vi Thời dần dần tập trung lại, tập trung lại, tập trung lại, rồi bất chợt buông tay, Fury rớt rầm xuống sàn. Tạ Vi Thời đột nhiên gập một chân, một nắm tay dộng thật mạnh xuống nơi Fury đang nằm. Trên màn hình lớn, Fury vừa mới thoát được một kiếp lại vô cùng kinh hãi, cả người run bần bật. Sau đó nắm đấm động "ầm" xuống ngay bên tai anh ta! Lồng đấu bị chấn động bởi cú đấm đó, lưới sắt bọc quanh vang lên tiếng sàn sạt sàn sạt. Fury hiểu ra Tạ Vi Thời đã tha cho mình, toàn thân rã rời, nằm trên sàn bưng một bật khóc.

Một Tạ Vi Thời tàn khốc đứng dậy, tấm thân trần chằng chịt những vết thương sâu do thép từ lồng đấu in vào, máu từ nắm tay cũng đang nhỏ giọt xuống đất. Phương Trí đứng bên lồng đấu nhìn hai vết thương sau vai chàng cho đạn để lại.

Tạ Vi Thời bỏ mặc cho người hướng dẫn chương trình không ngừng kích động tìm cách níu kéo chàng ở lại, lặng lặng bước thẳng ra khỏi lồng đấu. Chàng thuận tay nhặt chiếc áo thun màu đen đã để sẵn bên lồng đấu, mặc vào người, nhập vào đám đông, luồng sáng đuổi bắt theo chàng nhanh chóng lạc mất đối tượng.

Đám đông đang còn đắm chìm trong sự kích động vì người hiền tế đã đánh gục thần quyền, tự dưng mất đi đối tượng, cả đấu trường rơi vào hỗn loạn. Thiết bị định vị trên cổ tay của Phương Trí bắt đầu rung lên từng nhịp đều đều, cô trơ mắt nhìn Tạ Vi Thời đi xuyên qua đám đông đang chen lấn xô đẩy nhau, thẳng về phía cô.

"Holyshit!" Tak bật tiếng chửi thề, há hốc miệng nhìn Tạ Vi Thời nắm lấy cổ tay của Phương Trí kéo mạnh cô. Trên cổ tay của Tạ Vi Thời cũng có một chiếc vòng nhỏ màu đen như của Phương Trí, trước đó chỉ tưởng là một thứ trang sức, hiện giờ cả hai đều đang loé lên ánh sáng nhàn nhạt. "Noah! Anh là Noah!—Hai người quen nhau à?"

Tạ Vi Thời quay phắt người đối mặt với Tak—trước đây Phương Trí chưa bao giờ cảm thấy Tạ Vi Thời hung tợn và gay gắt như lúc này, nhưng khi đến gần chàng rồi, liền ngửi thấy trên người chàng bốc mùi rượu nồng nặc. Là rượu mạnh. Trước đây cô cứ tưởng rằng Tạ Vi Thời chỉ biết uống bia lon.

Ánh mắt của Tạ Vi Thời lạnh lẽo sắt nhọn như lưỡi kiếm—

"Tránh xa cô ấy ra." Chàng lạnh lùng nói với Tak. Chàng rút tấm vé đặt cược lúc nãy từ trong tay Phương Trí ra, kẹp giữa hai ngón tay, nhét vào cổ áo của Tak. Tak há hốc mồm đứng chết sững tại chỗ.

Phương Trí bị Tạ Vi Thời lôi đi. Cô thấy Thiện Trạch đang ở cách đó không xa, giữa họ và ông ta là đám đông chen lấn xô đẩy.

"Đêm nay anh bị điên rồi à?" Cô khẽ trách Tạ Vi Thời.

Tạ Vi Thời dừng bước, nhìn thẳng về phía trước. "Có người muốn giết Thiện Trạch."

Phương Trí lập tức ngước đầu, ánh mắt của cô như máy rà soát, quét qua đám đông đang ở trên khán đài giá thép. Hiện giờ quanh Thiện Trạch đang được bao vây bởi rất nhiều hộ vệ, muốn ra tay kiểu xáp lá cà thì khó thành. Quá nhiên, giữa đám người chen chúc, cô trông thấy vài nhân vật đang đứng bất động. Tay của họ đều đặt ở vị trí rất lạ lùng, ánh mắt đều tập trung nơi Thiện Trạch. Có vẻ như Thần Kinh Hoa Hồng đã sắp xếp sát thủ, muốn lợi dụng cảnh hỗn loạn của lúc này để bắn tỉa Thiện Trạch.

"Có mang súng không?" Tạ Vi Thời hỏi rất ngắn gọn.

"Có." Phương Trí đáp ngắn ngọn, tay đã lấy nó ra.

"Không ít sát thủ, cô có chắc là chơi hết được không?" Giọng chàng khẽ hỏi.

"Không cần lo nhiều, chỉ cần bắn được một tên đủ rồi."

Cô phủ tay quanh khẩu MK25 màu đen tuyền, bắn một phát dứt khoát gọn đẹp, đạn bay trúng vai của một hộ vệ đứng gần Thiện Trạch nhất.

"Đùng—"

Tất cả mọi hoạt động trong căn nhà kho ngừng bặt vì tiếng súng đó.

Lặng ngắt như tờ.

"Á giết người!" "Có súng bắn!" Những tiếng la hét đua nhau vang lên từng đợt, ai lo mạng nấy, cả một căn nhà kho liền rơi vào hỗn loạn, không ai để ý tiếng súng ấy phát xuất từ chỗ của Phương Trí. Đám đông chen chúc giẫm đạp lên nhau, càng thêm nguy hiểm. Sát thủ lẫn trong đám người trên khán đài bóp cò, tiếng súng hỗn loạn vang lên. Một hộ vệ bên cạnh Thiện Trạch lao đến chắn cho Thiện Trạch, những lính đánh thuê đang canh gác trong sân đấu đã kịp thời phản ứng, nhằm thẳng súng lên phía khán đài mà nã đạn. Những sát thủ cùng với những khán giả bất hạnh chưa kịp thoát thân đều ngã xuống.

"Lựu đạn! Nằm xuống!"
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trí trông thấy Tak vừa bị bò rơi vẫn đang còn đứng chỗ lồng đấu, liền quăng một đoạn xích sắt tới, quật anh ta ngã sấp xuống sàn. Một tiếng nổ ầm, Phương Trí chưa kịp nằm tránh thì sau lưng đã ập đến một sức mạnh đè cô rạp xuống đất. Sóng xung kích lăn qua như cuồng phong thổi rạp cỏ, không gì chống lại được. Phần da thịt để trần của cô áp dưới sàn đau bỏng rát vì sức nóng.

Không một âm thanh.

Trong nhà kho trông như hoang địa sau một trận chiến, đâu đâu cũng là những mảnh cháy đen và thi thể vương vãi. Phương Trí bò dậy, trông thấy người nằm đè trên lưng cô là Tạ Vi Thời. Hai mắt chàng nhắm nghiền, đã bị ngất. Phương Trí đặt tay lên động mạch ở cổ chàng, cảm giác nơi đó vẫn đang đập mạnh mẽ. May thay, chàng chỉ mới bị chấn động đánh ngất.

Phương Trí cõng chàng lên lưng.

Thiện Trạch bò dậy từ dưới thi thể của hộ vệ, một toán lính đánh thuê xông vào nhà kho. Thiện Trạch máu me đầy mình, nhìn cách ông ta cử động thì thấy rõ rằng ông ta cũng bị thương không nhẹ. Đám lính đánh thuê kia nhanh chóng bao vây quanh ông ta, hai người lấy ra một cái cáng, để cho ông ta nằm lên.

"Má cha bọn nó! Muốn giết ông! Cũng phải xem xem đây là địa bàn của ai!" Thiện Trạch không leo lên cáng, giật một khẩu súng từ tay 1 tên lính, hung hăng nã một tràng đạn vào những thi thể trên phía khán đài. Bắt chọt mười mấy cây súng của lính vũ trang đồng loạt được nâng lên, chĩa thẳng về phía sau lưng của Thiện Trạch—Thiện Trạch quay người, gặp ngay một họng súng màu đen ngòm đang nhắm thẳng vào ông ta.

"Tất cả mọi người hạ hết súng xuống."

Một giọng nữ lạnh lẽo vang lên.

hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Mọi Người Đều Có Tội

"Là cô à?"

Thiện Trạch nhìn thấy rõ gương mặt phía sau họng súng, không khỏi giật mình.

Phương Trí một tay giữ Tạ Vi Thời đang cõng trên lưng, tay kia nhắm thẳng vào Thiện Trạch, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn đối phương, dùng tiếng Anh lặp lại: "Nói bọn họ hạ hết súng xuống."

Thiện Trạch đánh giá Phương Trí từ trên xuống dưới. Vóc dáng của cô bé nhỏ, nhưng chỉ dùng một tay mà đã vững vàng giữ được Tạ Vi Thời trên lưng. Trên khuôn mặt trắng xanh vẫn không có chút sắc hồng hào.

"Thật không ngờ, cô Mila lại là một người thâm tàng bất lộ như thế." Thiện Trạch phất tay, "Hạ súng xuống."

Toán lính đánh thuê đều hạ súng, Phương Trí nhìn Thiện Trạch không rời mắt, cũng từ từ hạ súng xuống. Ánh mắt của Thiệt Trạch rơi lên bàn tay đang cầm súng của Phương Trí. Ngón trỏ của cô vẫn đặt trên cò súng một cách đầy cảnh giác, da thịt trắng nõn mềm mại tạo nên một sự tương phản lớn với khẩu súng lạnh lẽo cứng rắn và đen ngòm. Diện mạo thục nữ non nớt của cô cũng mang một sự tương phản mạnh mẽ như thế đối với khí chất lạnh lẽo ấm u của cô.

Ông ta trông thấy rõ hình dạng của khẩu súng ấy rồi, lên tiếng hỏi: "Phát súng đầu tiên là do cô bắn?"

Phương Trí lạnh lùng đáp: "Phải."

"Cảm ơn."
Advertisement / Quảng cáo

"Sếp Thiện là người sáng suốt."

"Ha!" Thiện Trạch cười gằn một tiếng, "Các người cũng tìm tới vì kỹ thuật của tôi chứ gì. Cái thằng nhãi kia, lần trước lúc tôi thử nó, đúng là biết giữ kín."

"Chúng tôi chỉ muốn biết rốt cuộc Thần Kinh Hoa Hồng muốn mua kỹ thuật gì từ ông."

"Các người là người phương nào?"

"Kẻ thù của Thần Kinh Hoa Hồng."

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Thiện Trạch nghĩ một chút, nói: "Các người đi đi."

Phương Trí đáp: "Thần Kinh Hoa Hồng đã quyết tâm giết ông thì nhất định sẽ không buông tay. Hãy giữ chúng tôi lại bên cạnh ông, có thể giúp bảo vệ ông." Thiện Trạch ngạo mạn cười khẩy, giang rộng tay như Chúa Giê-su kêu gọi con chiên: "Có nhìn thấy chưa? Nơi đây là địa bàn của tôi. Tôi muốn xem xem thằng Tổ Phong váy áo kia nó động được đến tôi bằng cách nào!"

Lính sau lưng ông ta sừng thật đạn thật, trang bị đến tận răng. Phương Trí lặng lặng đáp: "Sếp Thiện, Thần Kinh Hoa Hồng đa mưu lắm kế, ông nhất định đừng xem nhẹ."

Thiện Trạch cười một tiếng khinh thường. "Hiện giờ tôi cần phải đi bệnh viện riêng của tôi." Ông ta liếc Tạ Vi Thời đang hôn mê trên lưng Phương Trí, "Cô xách thằng nhãi này theo luôn đi."

.....

Bệnh viện riêng của Thiện Trạch nằm ở trong một khu vực nhà giàu phong cảnh rất đẹp phía Nam của Chiang Mai.

Giữa cây cỏ nhiệt đới rậm rạp, thấp thoáng vài ba nóc nhà hình tam giác của những biệt thự nho nhỏ, cửa sổ rộng lớn gọn đẹp, lan can gỗ mang màu sắc tự nhiên, mang đậm phong cách kiến trúc của thời kỳ Lan Na (thế kỷ 13-18). Hàng dừa đứng sừng sững phía trước biệt thự, nước trong hồ bơi trong vắt như ngọc lam. Những chậu hoa bằng gỗ chính tế, những khóm hoa được cắt tỉa rất cẩn thận, những loài hoa nhiệt đới đua nhau khoe sắc. Người mua địa ốc ở đây phần lớn là dân Trung Quốc tới nghỉ mát hoặc dưỡng bệnh. Bệnh viện riêng của Thiện Trạch cũng được xây cho nhóm người đó. Đây là một bệnh viện Tây y 100%, hoàn toàn thoát hẳn nhãn hiệu của Máu Lành Trường Sinh và gu cá nhân của Thiện Trạch.

"Tưởng rằng trong tay tôi chỉ có mỗi một cái mác Máu Lành Trường Sinh thôi à? Nực cười!" Thiện Trạch vênh vào và tự phụ giới thiệu nơi này trong xe, "Bệnh viện này có nhiều chi nhánh, tôi định mở nó trên phố người Hoa ở mỗi một quốc gia."

"Máu Lành Trường Sinh hại nhiều người như thế, ông không cảm thấy áy náy sao?"

"Đúng là tôi đã hại nhiều người. Nhưng tôi còn cứu nhiều người hơn!" Thiện Trạch nói, "Hiện giờ người nguyện ý hiến máu ngày một ít đi, ai thèm chút đỉnh tiền bồi thường hiến máu đó chứ? Chênh lệch giữa cung ứng và nhu cầu cho các sản phẩm máu, cô có biết đã lên đến bao nhiêu rồi không? 30% vốn không mua được thuốc! Nhà nước luôn khống chế giá của các sản phẩm máu, trên danh nghĩa thì là để cho những người nghèo có thể mua được, nhưng kết quả thì sao?! Sản phẩm máu trở thành ưu đãi đặc biệt. Giá sản phẩm máu chỗ chợ đen bị hét lên gấp 10 lần giá gốc, người nghèo càng không mua nổi!"

Phương Trì im lặng.

"Đúng là thuốc của tôi có vấn đề, 10 người dùng thì 4 người chết, 6 người sống, cô nói xem đó là tốt hay xấu? Nhưng nếu họ không dùng, thì toàn bộ đều chết!" Thiện Trạch càng nói càng hăng, nói đến cuối lại còn phẫn nộ bất bình, huơ tay múa chân, "My Gian Xích tố cáo tôi, thì có ích gì đối với vấn đề này đâu?! Bi nó to thì đi mà đối kháng với chế độ đi! Hiện giờ Máu Lành Trường Sinh bị niêm phong rồi, thì chỉ càng khiến thêm nhiều người nghèo tìm không ra thuốc!"

Không.

Có ích chứ.

Khi một cá thể phải chống lại cả một xã hội, sức mạnh của cá thể ấy rất nhỏ nhoi. Nhưng không hẳn là không để lại một chút dấu vết. Khi cá thể ấy đủ mạnh mẽ, trở thành một trụ cột, cá thể ấy cũng có thể khuynh động cả thế giới.

Cô chợt nghĩ đến Guest.

Guest trở thành truyền thuyết sau lần anh xâm nhập vào hệ thống tư pháp, rồi bị chính phủ truy nã, cũng là vì cùng một sự kiện. Lần đó, để lấy lại công bằng cho một cô gái bị xâm hại tình dục, anh đã chỉ dựa vào sức của bản thân mình, đối kháng với cả một hệ thống tư pháp. Sau chót thì anh đã thắng. Cho dù cái giá phải trả rất lớn, anh sẽ vĩnh viễn không thể công khai thân phận của mình, vì một khi công khai thì điều chờ đợi anh chính là một bản án chung thân.

Thế giới này, đến tột cùng, vẫn hướng thiện. Bóng tối sẽ không thể dựa vào bóng tối để khống chế, chỉ có thể dựa vào quang minh mới có thể cứu chuộc.

Nhưng lúc này đây, trong xe của Thiện Trạch, Phương Trì không muốn tranh luận với ông ta về vấn đề này. Cô chỉ lãng lặng nói: "Mỗi một người đứng trên lập trường của mình, luôn cho đấy là chính nghĩa."
Advertisement / Quảng cáo

"Không có ai có thể phán xét!" Thiện Trạch chợt cất cao giọng nói một cách phẫn nộ. "Mỗi một người đều có tội! Không ai có thể phán xét tôi được!"

Phương Trì chợt cảm thấy chiếc xe đang mở máy lạnh thật ngột ngạt. Cô quay cửa kính xuống, ngoài cửa tối đen, gió thổi qua cũng là gió nóng gió nực, khiến người ta còn ngộp hơn cả trong xe. Cô lại quay cửa sổ lên. Tạ Vi Thời vẫn đang hôn mê, nằm gối đầu lên đùi cô. Nhắm mắt rồi, chàng lại thành một Tạ Vi Thời của ngày thường, khoé miệng hơi mỉm cười, đường cong của cặp mắt mai lại hiền hoà. Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu của chàng, tựa như ôm lấy một chút tốt đẹp có thể chạm vào được giữa thế gian khiến người ta ngộp thở này.

.....

Bệnh viện của Thiện Trạch đích thực là một bệnh viện tư với môi trường tốt nhất, đầy đủ các thiết bị tối tân và chất lượng nhất. Không có cảnh chen lấn, đi qua đi lại chỉ là những bác sĩ và y tá mang trên mặt nụ cười hoà nhã đang trực ban. Trong không khí cũng không có mùi thuốc sát trùng nồng nặc như bệnh viện bình thường, trái lại thoang thoảng một mùi hương khiến người khác cảm thấy an thần.

Phương Trì chợt nhớ đến kiểu khách sạn năm sao mà cô mô hình kinh doanh theo mùi hương, mỗi một chi nhánh đều có mùi hương đặc biệt của riêng mình, khiến mỗi một người khách ghé qua đều ghi nhớ nó. Không biết các chi nhánh của bệnh viện của Thiện Trạch có dùng mô hình này không.

"Ở đây có an toàn không? Có chắc rằng sẽ không có người của Thần Kinh Hoa Hồng vào được?" Phương Trì hỏi.

Thiện Trạch kinh bỉ liếc cô một cái. "Bệnh viện của tôi! Cô Mila à!" Ông ta giơ hai tay lên trời, "Trước khi tới tôi đã cho người rà soát kỹ một lượt, đảm bảo từng nhân viên y tế trong đây, kể cả toàn thể bệnh nhân, ai ai cũng gia thế trong sạch, nhân cách đáng tin cậy, tuyệt đối không có khả năng có thành phần nguy hiểm trà trộn!"

Tạ Vi Thời được đưa vào một căn phòng bệnh nhân riêng. Phòng rộng rãi như một phòng tổng thống, cửa sổ sát đất không lỗ, thậm chí có thể nhìn thấy được cảnh hồ bát ngát và rừng bạch đàn. Bên ngoài phòng bệnh còn có một phòng giải trí và thể thao, trong đó có những thiết bị giải trí cho gia đình như máy chiếu phim, TV màn ảnh rộng treo trên tường, hệ thống âm thanh vòm v.v., rồi các thiết bị tập thể dục như máy chạy bộ, máy tập chèo thuyền v.v., thậm chí còn có nguyên bộ đồ cảm lực hồi tiếp cùng với kính huyền thị.

Bác sĩ kiểm tra cho Tạ Vi Thời, xác nhận chàng chỉ bị thương ngoài da, lúc chàng đang được băng bó, Phương Trì đi một vòng kiểm tra phòng bệnh, phá hỏng 4 máy camera và 7 thiết bị nghe lén.

Sau khi bác sĩ rời đi, Phương Trì đứng bên cạnh giường Tạ Vi Thời, chàng đã tỉnh lại. Nhìn một thiết bị nghe lén trong tay cô, chàng không khỏi mỉm cười. Nụ cười ấy rất đẹp mắt. Phương Trì liếc một cái rồi dời mắt đi ngay, bước vào trong buồng vệ sinh vứt hết thiết bị nghe lén xuống bồn cầu, chặt nước, tiện thể tắm rửa luôn.

Đã 3 giờ khuya. Trong bệnh viện rất yên tĩnh và thanh bình, hết thảy đều bình thường. Tạ Vi Thời tắm rửa xong quay ra lại, ngửi thấy một mùi khói bạc hà nhàn nhạt.

Phương Trì ngồi trên sàn nhà lót thảm mua đó ngay trước cửa kính sát đất, hút một điếu thuốc lá của phụ nữ rất mảnh. Ngoài cửa sổ là hồ nước và rừng bạch đàn mênh mông tĩnh mịch, giữa lưng trời trên mặt hồ có một cánh diều phát sáng đang bay. Tóc của Phương Trì vẫn còn ướt đẫm, người quấn khăn tắm. Tạ Vi Thời để ý thấy cô đã gặt xong đồ, phơi trong buồng vệ sinh.

Chàng bước đến gần, thấy thuốc lá trên bàn là một hiệu thuốc lá bạc hà Thái có tên là "Lan." Loại thuốc lá này không có khói gì nhiều, hàm lượng tar cũng thấp, cái hạt [có mùi bạc hà] ở đầu lọc bị nghiền nát, khi hút vào mang đến cảm giác mát lạnh rất dễ chịu.

"Thích hút thuốc?"

"Tôi hơi buồn ngủ."

Phương Trì không nói đối. Uống nhiều thuốc ức chế alpha như vậy mà đến bây giờ cô còn chưa ngủ, phần lớn hoàn toàn dựa vào ý chí kiên cường của cô. Nhưng cũng phải cần đến một điếu thuốc để giúp tỉnh táo.

"Buồn ngủ thì ngủ đi."

"Không muốn ngủ."

Tạ Vi Thời mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô. "Lo Thiện Trạch sẽ có chuyện?"

Phương Trì không đáp, chỉ nhìn về phía ánh diều cao vút đang bay lơ lửng và chớp sáng phía trên mặt hồ, nói: "Mấy con diều kiểu đó đều là đang giám sát động tĩnh quanh hồ và rừng rậm nơi đây. Thiện Trạch cũng là người cẩn thận, lại còn dàn xếp mấy chuyện này một cách đẹp mắt như vậy."

"Đi ngủ đi, để tôi canh cho, sẽ không có gì xảy ra đâu."

Phương Trì xoay người, liếc chàng: "Ngất đã đời rồi bây giờ tỉnh lắm hả?"

Tạ Vi Thời cười cười, không đáp.

Điếu thuốc mành đó đã hút đến phần đầu lọc, Phương Trì rít sâu một hơi, lửa liền tắt ngóm. Cô nhẹ nhàng phả ra một làn khói trắng mỏng manh, nói:
Advertisement / Quảng cáo

"Từ lần đầu tiên gặp anh cho đến bây giờ, gần như mỗi lần tôi gặp phiền phức, anh đều che chắn trước mặt tôi."

Trong Thời Đại Heavy Metal, khi Lút Cán ép cô xem Rạn Băng, chàng đã chắn cho cô một chai rượu.

Trong thư viện khi cô nhảy từ trên cao xuống, chàng đã đỡ cô.

Trong căn nhà kho đổ nát, chàng giết Lút Cán, đưa cô đi.

Trong rừng nhiệt đới ở Mae Lampong, dây của cô rớt xuống, chàng mạo hiểm với tính mạng của mình, kéo cô cao lên.

Vừa lúc này, khi lựu đạn nổ, chàng đè lên trên người cô, bản thân bị chấn đến ngất đi.

Đếm kỹ thì chàng đã không chỉ cứu cô một, hai lần.

"Anh như vậy với tôi, là vì thích tôi à?"

hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Người Phán Xét

Con người tìm được sự sống khi đã không còn đường sống, đại khái chỉ có hai trường hợp: một là khi bản thân không muốn chết, còn trường hợp kia, là có người khác không muốn họ chết. Từ khi tỉnh dậy sau những tháng ngày hôn mê dài đằng đẵng, Phương Trì cảm thấy cuộc đời mình đã rơi vào tuyệt cảnh của tuyệt vọng. Đấy là một dạng trầm cảm nặng, mất hết hứng thú đối với mọi thứ trên đời. Cái chết, mỗi phút mỗi giây, luôn là một vực sâu nằm vắt ngang trước mặt cô. Chỉ cần cô muốn, là có thể bước xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng cô đã gặp được một người. Người đó không muốn để cho cô chết.

Một lần hai lần, là may mắn. Nhưng nhiều hơn nữa, thì là định mệnh.

Nếu đã là định mệnh, thế thì cô không muốn tránh để tài ấy.

—Anh như vậy với tôi, là vì thích tôi à?

Tạ Vi Thời rũ mắt, khoé mép vểnh lên, khẽ cười thấp một tiếng. Nụ cười của chàng nhạt và hiền hoà, mê hoặc.

"Ban đầu, có lẽ chỉ là bản năng. Đừng nói là em, cho dù là cún con mèo con, mà ở trước mặt tôi, tôi cũng sẽ cứu.

"Về sau, có lẽ cảm thấy thú vị. Rõ ràng là có chút bệnh thần kinh, nhưng nhất định phải làm ra vẻ như mình không có bệnh. Em biết đấy, bác sĩ vốn luôn không sao lợ được những bệnh nhân có bệnh mà cố tình tránh bác sĩ."

Phương Trì vừa nghe chàng nói mình có bệnh, trong mắt lập tức hoi mang vẻ hung dữ. Nhưng trước nụ cười nhạt và hiền hoà của chàng, bờ vai đã gồng lên rồi, lại dần dần thả xuôi xuống.

"Nếu bắt buộc phải nói từ lúc nào đã bắt đầu hơi thích em, chắc chính là lần mà em cứu Đinh Đinh."

"Tại sao lại thích tôi?" Phương Trì cúi đầu khẽ hỏi, đầu lọc thuốc lá trong tay đặt ngay bên miệng của chiếc gạt tàn bằng thuỷ tinh.

Tạ Vi Thời cười cười, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.
Advertisement / Quảng cáo

"Tại sao? Tôi cũng không biết. Chỉ là khi đó ôm em rồi, thì cảm thấy không buông được nữa." Chàng khẽ thở dài một tiếng, nói, "Chắc đây là số mệnh. Nếu như nói rằng tôi yêu em khắc cốt ghi tâm, thì không hẳn."

Tạ Vi Thời nhìn Phương Trì, nói: "Con người luôn sợ mất đi. Tôi đã mất hết tất cả, chỉ có điều, hiện giờ không muốn bị mất thêm em nữa mà thôi."

Phương Trì cúi đầu, không nhìn vào mắt chàng. Móng tay của cô, trước khi xuất phát, đã được sơn màu đỏ, sau khi trải qua một trận hỗn loạn đêm nay, đã bị tróc mất kha khá, trở nên tàn tạ loang lổ. Cô im lặng rất lâu, rồi bất chợt xoay người, ngồi cởi lên đùi Tạ Vi Thời, đối mặt với chàng, hai cánh tay trắng nõn vòng qua ôm lấy cổ chàng.

Cô rũ mắt, khẽ hỏi: "Muốn làm không?"

Tạ Vi Thời thoáng sững sốt: "Hả?"

Phương Trì lặp lại, giọng rất thấp: "Muốn làm không?"

Tạ Vi Thời hỏi: "Bù bằng xác thịt?"

Phương Trì hơi chạm nhẹ vào, nói: "Anh đang muốn. Tôi biết."

Tạ Vi Thời nhìn cô chăm chú, nói: "Tôi không có bệnh, hiện giờ em có bò một con búp bê bơm hơi lên, thì tôi cũng cứng."

"Vậy thì anh còn ngây người ra đó làm gì?"

"Tôi không muốn."

Phương Trì vòng tay quanh cổ chàng, nhắm mắt, nói: "Tạ Vi Thời, tôi không tốt đẹp như anh nghĩ. Cục 19 làm những việc gì, anh biết mà. Tôi đã từng ngủ với rất nhiều đàn ông, có thể tuỳ tiện lên giường với bất cứ ai, chỉ cần họ cho tôi thứ tôi muốn."

"Tôi là loại "tuỳ tiện bất cứ"?"

Phương Trì thoáng chững người, vẫn nhắm mắt, đáp: "Anh không phải. Anh.....là nghiêm túc."

"Nghiêm túc như thế nào?"

Chàng gặng hỏi không kịp tỉnh. Phương Trì chợt có một cảm giác như muốn rơi nước mắt. "Tôi.....Tôi không có gì khác để có thể đáp lại anh. Tôi cũng không phải là muốn lấy được gì đó từ anh."

"Mở mắt ra, nhìn anh."

Phương Trì mở mắt, nhưng không sao nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của chàng, quay đi chỗ khác. Ngón tay của chàng rất rắn, lại xoay đầu cô về lại.

"Nghe đây, Phương Trì." Chàng nói một cách cương quyết, "Anh biết em có quá khứ. Anh cũng biết em mang bệnh, em uống thuốc gì, có phản ứng như thế nào. Ngoài Hà Tâm Nghị ra, anh nghĩ không ai khác hiểu bằng anh."

Một tay của chàng đặt quanh eo của Phương Trì, tay kia chỉ vào thái dương của mình: "Não của con người và cơ thể, không cùng một nhịp với nhau. Em không cần phải lo nghĩ nhiều vì những điều em nói lúc vừa rồi."

Phương Trì nhìn vào mắt chàng chằm chằm, "Cho dù em không thể yêu anh?"

Tạ Vi Thời ôm Phương Trì, đứng dậy, đến bên giường, đặt cô nằm xuống. "Ngủ đi. Sớm muộn gì em cũng sẽ yêu thôi." Chàng nói tựa như lời của cô không là chuyện gì lớn lao cả.

Chàng đứng lên định đi. Hai tay của Phương Trì vẫn vòng quanh cổ chàng. Cô hỏi: "Đi đâu?"

"Qua ghế sô pha bên kia." Chàng chỉ chỉ căn phòng giải trí bên cạnh.

Chàng lại đứng lên, hai tay của Phương Trì vẫn không buông.

"?"

Phương Trì chỉ mở mắt nhìn chàng, không nói gì.

Thế là chàng cũng không nói gì thêm, trọng tâm của cơ thể hoàn toàn chuyển xuống mặt giường. Trên miệng cô vẫn còn vương mùi bạc hà của "Lan," chàng lại là người yêu thích bạc hà, lần theo những đường vân trên đôi môi mềm mại của cô, các chỗi vị giác trên đầu lưỡi lần lượt nếm sạch cô.

Chàng vuốt ve sống lưng của cô dưới lớp khăn tắm, "Anh không quan tâm đến quá khứ của em, nhưng anh quan tâm đến hiện tại của em." Ngón tay của chàng móc bờ môi nhỏ xinh của cô lên, "Không thích em bị người khác chạm vào."

Phương Trì nhắm mắt, khoé miệng để lộ ý cười rất nhạt.

——-

Phương Trì thức giấc lúc 9 giờ sáng. Ngoài song, chim chóc bầy đàn trông như một đám mây đen, bay ra từ trong rừng bạch đàn, lướt qua mặt hồ, rồi mất hút sau mây.

Trong bệnh viện vẫn yên bình êm ả.
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì ngồi dậy, thấy Tạ Vi Thời nằm ngủ trên ghế sô pha trong phòng giải trí, máy tính ở bên cạnh, nửa đóng nửa mở, cũng không biết chàng ngủ lúc mấy giờ.

Cô đi làm vệ sinh sáng, rót một ly nước muối ấm, đặt bên cạnh ghế sô pha của Tạ Vi Thời, rồi mở chiếc máy vi tính kia ra. Trên màn hình nền toàn những văn kiện Tạ Vi Thời tải xuống. Nhìn sơ thì có vẻ như chàng đã lục hết tất cả mọi kho dữ liệu y tế, Pubmed, sinoMed, MedMatrix.....Chàng đang tìm tất cả mọi phát hiện nghiên cứu về máu trong 5 năm gần đây nhất, cùng với những bằng sáng chế.

"Quá nhiều. Không biết cái Thiện Trạch nắm trong tay là cái nào. Thậm chí có khả năng là cái bằng sáng chế ở trong miệng ông ta luôn được giữ kín, chưa từng được gửi đến cục sở hữu trí tuệ để xin phép cấp giấy, cho nên căn bản là chúng ta sẽ không có cách nào biết được." Tạ Vi Thời đã tỉnh dậy, vừa ngồi dậy trên ghế sô pha vừa nói.

"Trên màn hình có một văn kiện, là những thứ anh đã chọn lọc và cho là có khả năng là cái kỹ thuật Thiện Trạch đang nắm trong tay nhất, em có thể nhìn thử."

Chàng uống hết ly nước muối ấm trong một ngụm, xoay người đi làm vệ sinh sáng. Phương Trì mở văn kiện kia ra, thấy bên trong đầy nhóc trích đoạn bằng tiếng Anh, có cách giám sát bệnh dựa trên máu, có nghiên cứu thanh lọc máu, tiến triển trong cách chữa trị các bệnh máu ác tính, phân tích miễn dịch phân tử và huyết học, các kỹ thuật nhận dạng tinh mạch..... Một trang đầy ắp chữ là chữ. Phương Trì nghiêm túc đọc từng để tài một, nhưng không sao có thể liên hệ bất cứ một để tài nào trong đó với Thần Kinh Hoa Hồng được. Sau khi xem xong, cô thở dài một tiếng. Giống như Tạ Vi Thời nói, cũng có khả năng là kỹ thuật của Thiện Trạch vốn không nằm trong đó. Chỉ dựa vào chọn lọc thì cũng không phải là một cách tốt.

Nhưng cái lão già tinh ranh Thiện Trạch kia, muốn moi từ miệng lão cũng không phải là một việc dễ làm.

Hai người lại đi tìm Thiện Trạch buổi sáng hôm đó. Thiện Trạch nằm trong phòng bệnh chuyên dụng của ông ta, tuy chân vẫn còn quấn băng, nhưng trông thần thái phơi phới, rõ ràng thương tích đêm hôm qua không tạo nên ảnh hưởng gì đối với ông ta. Thiện Trạch mời hai người cùng ăn bữa sáng, trong lúc ăn lại ba hoa về cái bệnh viện thêm một lượt nữa, sau đó xúi Tạ Vi Thời kru lại làm đối tác của ông ta. Tạ Vi Thời lưng khửng. Thiện Trạch lại lấy cái kỹ thuật kia ra như. Song phương đều biết tỏng cả hai bên vẫn đang thăm dò nhau.

"Có biết trong Maandala, thành phần mà được hưởng lợi nhiều nhất là loại người nào không?" Thiện Trạch hỏi.

"Những người muốn chuyển giới?" Phương Trì lại nhớ đến trải nghiệm ở Chiba City và cô gái tên là Akihisa Sakanouga, buột miệng đáp.

"Đúng." Thiện Trạch tán thành. "Người muốn chuyển giới là một trong những thành phần đó. Tâm lý của họ bất mãn với cơ thể của bản thân, thế nên thông qua Maandala để đạt được cái avatar có thể thoả mãn họ."

"Nhưng thật ra người hưởng lợi nhiều hơn cả bọn họ, là những người mang khuyết tật sinh lý, tức là những người tàn tật." Tạ Vi Thời nói.

Thiện Trạch cười hề hề, "Thông minh. Cái kỹ thuật của tôi á, tôi chỉ nói đến đây thôi, tự cô cậu lo mà hiểu đi."

Phương Trì và Tạ Vi Thời quay về phòng bệnh. Thiện Trạch nói như thế, lại càng rắc rối khó hiểu, thậm chí còn khiến người ta bắt đầu hoài nghi không biết cái kỹ thuật ông ta nói, rốt cuộc có phải là kỹ thuật liên quan đến máu hay không.

Phương Trì buồn bực: "Thằng cha Thiện Trạch này quá lươn lẹo."

Tạ Vi Thời từ tốn nói: "Cứ từ từ. Nếu mỗi bữa cơm mà mọi được chút thông tin như hôm nay, chắp vá lại một hồi sớm muộn gì cũng sẽ ra thôi." Chàng liếc Phương Trì, "Sống ở đây còn thoải mái nữa chứ."

Phương Trì kéo kéo chiếc áo thun trắng trên người, nói: "Em đâu thể cứ mặc đúng mỗi bộ này ngày ngày."

Tạ Vi Thời nhìn cô, cười không nói gì.

Phương Trì vào trong phòng giải trí lấy kính huyễn thực, thuận miệng hỏi: "Hôm qua anh có đăng nhập vào Maandala không?"

Tạ Vi Thời đáp: "Anh không chơi Maandala."

Phương Trì gật đầu, "Cũng phải, anh đã từng nói."

Tạ Vi Thời đi đến chiếc máy chạy bên cạnh, khởi động chế độ huấn luyện tim và phổi, vừa chạy chầm chậm vừa nhìn cô điều chỉnh kính huyễn thực, nói: "Tuy không chơi, nhưng tình hình trong đó anh đều biết hết."

"Anh có cảm thấy gần đây trong Maandala đang thiếu thiếu cái gì đó?" Phương Trì chau mày hỏi.

"Ý em là....."

"Lâu như thế rồi mà My Gian Xích vẫn chưa xuất hiện."

Cô vẫn nhớ rất rõ, lần trước lúc My Gian Xích biến đi trong Maandala, đã để lại 5 chữ—

Tôi nhất định sẽ quay lại

Ý rất rõ: anh ta sẽ không để yên cho chuyện của Máu Lành Trường Sinh.

Nhưng tại sao nhiều ngày đã trôi qua như thế, mà My Gian Xích không xuất hiện trong Maandala nữa. Chiếu theo tần suất của anh ta trước đây, cơ bản là mỗi tháng sẽ có một lần.

Tạ Vi Thời chợt nói: "Em có để ý 1 điều không—"

Phương Trì vội hỏi: "Sao cơ?"

"Cái người My Gian Xích này, từ trước đến nay chưa từng dùng avatar để đăng nhập vào trong Maandala."

Phương Trì giật mình. Đúng rồi, Tạ Vi Thời nói không sai! Lần đầu tiên My Gian Xích xuất hiện trong Maandala là nhờ vào hệ thống bưu điện công cộng; lần thứ hai là thông qua phương thức để lại tin nhắn; lần thứ ba là hack vào trang mạng của một tổ chức cực đoan; lần thứ tư chính là lẻn xâm nhập vào hệ thống mô phỏng môi trường cùng với hệ thống màn hình điện tử của Maandala. Lẽ nào anh ta không đăng nhập trong khoảng thời gian này, là vì sau khi tên cướp tài khoản kia sửa xong con bug trong Maandala, thì đã cất mất đường vào của My Gian Xích?

Cô đeo kính huyễn thực lên, đăng nhập vào tài khoản của Lacrimosa. Vừa vào đến trong Maandala, một bức thư công cộng nhảy ra—
Advertisement / Quảng cáo

"Toạ độ địa lý của CEO Thiện Trạch của Máu Lành Trường Sinh:....."

Ngay phía bên dưới là một định vị vĩ độ và kinh độ chính xác. Cuối cùng ký tên: My Gian Xích.

Chữ ký: *Khi tôi giữ im lặng, tôi cảm thấy sung mãn; khi tôi sắp cất lời, liền cảm thấy rỗng không.*

Thời gian gửi là cách đây 3 phút.

Phương Trì tức tốc nhập kinh độ và vĩ độ đó vào trong bản đồ điện tử, vị trí địa lý xuất hiện trên màn ảnh chính là phòng bệnh chuyên dụng của Thiện Trạch!

"Tiêu rồi!" Phương Trì buột miệng, giựt kính huyễn thực ra. "My Gian Xích gửi toạ độ địa lý của Thiện Trạch cho tất cả mọi người trong Maandala!"

Tạ Vi Thời kéo khoá thắng gấp máy chạy lại.

"Đi mau!"

Hai người chạy như bay về phía phòng của Thiện Trạch! Nhưng còn chưa kịp đến nơi đã thấy một đám nhân viên y tế hối hả chạy tới chạy lui, có mấy bác sĩ mặc áo giải phẫu màu xanh đang chạy tới.

"Sếp của quý vị bị gì rồi hả?!" Phương Trì kéo một y tá trưởng người Trung Quốc lại hỏi. Bệnh viện này chủ yếu phục vụ người Hoa, cho nên rất nhiều nhân viên y tế đến từ trong nước.

"Sếp bị một y tá chích một lượng thuỷ ngân lớn vào trong tĩnh mạch! Hiện giờ đã vào trong ICU cấp cứu!"

hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **sWw.Ebook.Full.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Ớn Lạnh

"Bệnh nhân than đau đầu, đau bụng, tức ngực, đau lưng, toàn thân run rẩy, khó thở!"

"Báo cáo chủ nhiệm, bệnh nhân xuất hiện tình trạng phù nề, suy thận cấp tính!"

"Báo cáo chủ nhiệm, xét nghiệm máu đã có kết quả, số lượng tiểu cầu giảm mạnh!"

"Bệnh nhân xuất hiện tình trạng nôn mửa dữ dội và đi tiêu ra máu!"

"Lập tức dùng natri dimercaptosulfonate để xử lý thủy ngân! Truyền máu vào tĩnh mạch, dùng máy thở giúp tăng oxy, sẵn sàng chạy thận nhân tạo!"

Trong phòng ICU đã tụ tập khoa tiêu hoá, khoa thần kinh, khoa tiết niệu, khoa hô hấp, khoa máu và những bác sĩ trong các khoa tương quan, đều hợp sức cấp cứu, như một bãi chiến trường. Xuyên qua cửa kính có thể thấy Thiện Trạch đang nằm giữa giường một cách đau đớn, bị các nhân viên y tế đè xuống cắm đủ thứ ống vào trong cơ thể ông ta. Các loại phim chụp bằng phóng xạ nhanh chóng được đưa vào phòng bệnh ICU, treo trên tường, bác sĩ chủ trị và các bác sĩ khác đang cùng nhau thảo luận phương án điều trị.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì đứng ở bên ngoài ICU nên không nghe được các bác sĩ đó đang thảo luận những gì, nhưng nhìn vào hình chụp là hiểu ngay.

"Hai phổi đều có nhiều dấu chấm khuyếch tán với mật độ cao, rõ nhất là phần dưới của hai lá phổi, biểu thị có dung dịch kết tủa, biểu hiện điển hình của phổi khi thuỷ ngân lan tràn." Tạ Vi Thời chỉ vào tấm phim chụp phổi giải thích cho Phương Trì.

Tấm phim chụp phổi đó khiến người ta khiếp sợ. Trong tấm phim màu xanh đen, màu trắng nhạt là xương sườn và xương ức của Thiện Trạch. Nhưng rõ ở vị trí của hai lá phổi, thì xuất hiện một lượng lớn những thứ trông lí ti hoa hoa, vừa trắng vừa lóng lánh! Tựa như mặt sông đóng băng bị rạn nứt, như sương muối phủ trên cây mùa đông! Lại nhìn chỗ tay chân của ông ta, nơi các mô mềm có nhiều mao mạch và mạch máu, cũng xuất hiện những chấm lí ti với mật độ cao y như vậy, khuyếch tán theo hướng lưu thông của mạch máu. Trong hình chụp cắt lớp của các cơ quan trong cơ thể cũng xuất hiện vật thể kim loại màu trắng sáng kết tủa với số lượng lớn.

"Nhìn có vẻ như là người ý tá đó đã chích thuỷ ngân vào tĩnh mạch ở đùi của Thiện Trạch, thuỷ ngân thuận theo tĩnh mạch của ông ta chảy vào tim, rồi lan đến động mạch của phổi, tràn vào nguyên buồng phổi như máu trong phổi, rồi sau đó lan đến toàn bộ các mạch máu và mao mạch trong cơ thể, gây tắc mạch máu và ngộ độc thủy ngân cấp tính."

"Có còn cứu được không?" Phương Trì hỏi.

Tạ Vi Thời lắc đầu. "Nếu như lượng thuỷ ngân không nhiều thì còn cứu được. Với lượng như hiện giờ, trừ phi thay phổi ngay lập tức, còn không thì không có bất cứ hy vọng nào."

"Có vẻ như mục đích của người ý tá đó là muốn Thiện Trạch chết, hơn nữa muốn trước khi ông ta chết phải chịu đau đớn quằn quại." Phương Trì nhìn Thiện Trạch đang nằm trên giường bệnh trong ICU, các y tá không ngừng ra ra vào vào, mỗi lần mở cửa phòng bệnh, tiếng rên rỉ thống thiết của Thiện Trạch lại vẳng ra. Đấy là một âm thanh khiến người ta ngộp thở và rợn người.

"Chú nhiệm, các triệu chứng ngộ độc của bệnh nhân lại xuất hiện!"

Tạ Vi Thời đẩy cửa tiến vào trong phòng ICU, "Phức hợp được hình thành bởi thuốc và thuỷ ngân dựa trên dithiol sẽ có một mức độ phân ly nhất định, phải dùng liên tục và đúng liều."

Bác sĩ chủ trị ngẩng đầu, quát lớn: "Anh là ai! Đi ra!"

Khẩu súng MK25 trong tay của Phương Trì lại xuất hiện, nòng súng lạnh lẽo nhắm thẳng vào bác sĩ chủ trị: "Làm theo lời anh ta."

Bác sĩ chủ trị kinh hoàng thất sắc, định bấm nút báo cảnh sát liền bị Thiện Trạch nằm trên giường nắm lấy tay. Thiện Trạch nhìn bác sĩ chủ trị, khó nhọc gật đầu. Trong bệnh viện tư nhân kiểu này, những ca bệnh đại gia bị ngộ độc rất hiếm, kinh nghiệm của bác sĩ sẽ bị hạn chế, tất nhiên sẽ không rành bằng một sinh viên y khoa chưa tốt nghiệp nhưng đến từ một bệnh viện tổng hợp như Tạ Vi Thời.

Vài người hộ vệ mặc đồ đen lôi một người phụ nữ tóc tai tán loạn vào, "Sếp! Đã tìm ra hung thủ hạ độc!"

Người phụ nữ đó chạc 30 tuổi, gầy gò, trông hiền lành, khoé miệng hơi rũ xuống, nhìn thì giống như một cô gái đã từng phải chịu cực khổ nhưng lương thiện. Thiện Trạch nằm trên giường gắng hết sức gật đầu. Hộ vệ áo đen chìa nòng súng một cách thô bạo vào trán của phụ nữ đó: "Nói! Có phải mày hại sếp của tao không!"

Người phụ nữ ấy bị súng kề sát ngay trán, không khỏi run rẩy. Răng của cô ta va vào nhau lập cập, nhưng vẫn đáp: "Không sai..... Là tao!"

Ánh mắt của cô ta rắn rỏi và oán độc. Tuy sợ, nhưng không hề hối hận mong được tha mạng!

Advertisement / Quảng cáo

Hộ vệ áo đen nói: "Sếp, chúng tôi đã tra xong, nó là y tá chúng ta tuyển dụng từ trong nước lúc ban đầu. Trước đây đã lý dị một lần, chồng cũ giành được quyền nuôi con, một mình nó đến Thái. Trong những năm qua không xảy ra chuyện gì cả, không giống như người của Thần Kinh Hoa Hồng."

Người phụ nữ chợt thét lên: "Thiện Trạch! Mày là Thiện Trạch của Máu Lành Trường Sinh! Nếu không nhận được bức thư của My Gian Xích sáng nay, tao còn không biết tao vẫn luôn làm việc cho một con quỷ hút máu như mày!"

Cô ta chợt vùng thoát khỏi hai người hộ vệ đang kềm kẹp hai bên, bổ nhào đến bên giường Thiện Trạch! "Cái quân thối tha nhà mày! Cái quân đáng đánh đòn nhà mày! Con của tao dùng thuốc của mày nên mới chết! Chính tao muốn mày chết không lành đấy! Muốn mày bị quả báo đấy! Muốn mày bệnh rồi chết ngay trong bệnh viện của mày, không có cơ hội siêu sinh!!!!"

Cô ta gào thét như điên dại. Hai người hộ vệ không cản được cô ta, bị cô ta bổ nhào được đến bên giường, giật phăng ống truyền và máy thở ra!

"Pằng----"

Người phụ nữ khuỵu xuống sàn, mắt mở trừng trừng, ánh mắt vẫn đầy ác độc và vui sướng vì được báo thù, khoé miệng cong lên một nụ cười lạnh lẽo. Máu màu đen dính đính chảy xuống từ giữa trán của cô ta, xuôi theo chóp mũi xuống đến nhân trung, rồi lại qua môi miệng, và đường cong dưới môi, cắt gương mặt thanh tú của cô ta thành hai nửa, vô cùng kinh dị.

"Aaaa.....Ô....Khục khục khục....."

Cổ họng của Thiện Trạch phát ra âm thanh rất kỳ lạ, như đang cười, lại như đang khóc. Y tá vội vàng cắm ống thở vào lại cho ông ta, ông ta quay đầu đi, không phối hợp. Ánh mắt rơi trên một hàng những tấm phim chụp được treo trước mặt, những cái bóng của chấm hoa như sương muối sáng lóng lánh chi chít đến kinh người, cũng mang ý nghĩa là sự chết đang gõ cửa. Thiện Trạch mấp máy môi, phát ra âm thanh ngắt quãng nhưng rất rõ ràng-----

"Đẹp..... thật....."

Ánh mắt đờ đẫn của ông ta di chuyển đến mặt của Tạ Vi Thời và Phương Trì, hai người bước đến gần.

Thiện Trạch mấp máy môi, "Tinh.....Tinh....." Ông ta ra sức giơ cánh tay lên, giống như đang muốn làm một động tác gì đó, "Tinh....." Tạ Vi Thời và Phương Trì sốt ruột ghé đến thật gần, chỉ thấy miệng ông ta đã đóng, tay buông xuôi. Thiện Trạch đã chết.

Phương Trì không sao ngờ được [ông] sẽ chết như thế này.

----Đây là địa bàn của tôi! Tôi muốn xem xem thằng Tô Phong vậy áo kia nó động được đến tôi bằng cách nào!

----Không có ai có thể phán xét! Mỗi một người đều có tội! Không ai có thể phán xét tôi được!

Đừng nói Thiện Trạch, ngay cả Phương Trì và Tạ Vi Thời cũng không ngờ được, cuối cùng người thi hành án tử hình cho Thiện Trạch lại là một người rất bình thường. Phòng ngừa ngàn vạn cách, ngăn được súng đạn của Thần Kinh Hoa Hồng, nhưng lại không ngừa được thù hận đến từ một bình dân. Mà vốn không sao phòng ngừa được. Chỉ cần My Gian Xích động đậy ngón tay mà thôi.

Dẫu cho hôm nay Thiện Trạch không chết ở đây, thế giới này đã không còn chốn cho ông ta dung thân. Thuốc của Máu Lành Trường Sinh đã lan đến đâu, ngay bản thân ông ta cũng không biết được. Rốt cuộc Máu Lành Trường Sinh đã hại chết những ai, khiến cho những gia quyến bất hạnh nào đau khổ, ông ta không biết được. Ông ta sẽ mãi mãi không biết được, trong một giây kế tiếp, ở nơi đâu sẽ có một người tìm công lý, trở thành phát ngôn viên của tử thần.

Advertisement / Quảng cáo

Sát thủ của Thần Kinh Hoa Hồng, dùng ngón tay có thể đếm được. Nhưng những kẻ tìm kiếm công lý trên thế gian này thì như sao trên trời. My Gian Xích đăng một toạ độ địa lý, hoàn toàn không biết được ai sẽ giết Thiện Trạch. Nhưng, nhất định sẽ có người phán xét đó. Bất cứ cá thể nào trên thế giới này, đều có khả năng trở thành sát thủ của My Gian Xích.

Phương Trì bất chợt rùng mình.

Tạ Vi Thời nắm lấy tay cô. "Em lạnh à?"

Phương Trì quay đầu nhìn chàng. "Em chợt thấy rất sợ một điều."

"My Gian Xích?"

"Giết, nhân danh bàn tay công lý. Sức mạnh của anh ta đã bắt đầu vượt giới hạn."

hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Trực Giác

Thiện Trạch chết rồi, không cần ở lại Chiang Mai làm gì nữa.

Phương Trì một báo chuyện của Thiện Trạch cho Sử Tranh Vanh, giấu phần liên quan đến Tạ Vi Thời. Nhận lại được, là lời khiển trách nghiêm khắc của Sử Tranh Vanh, ra lệnh cho cô lập tức quay về, rồi sau đó kèm thêm một thông tin khác. Phần đầu Phương Trì hoàn toàn mặc kệ. Thông tin thì cho cô hay, Thiện Trạch không có con cái, mọi tài sản đều do một công ty quản lý tài sản quốc tế quản lý, sau khi chết, người được hưởng là những người thuộc họ Trạch sống ở Mae Lampong. Nhưng một tiếng đồng hồ sau khi Thiện Trạch chết, một lá thư tiếp quản bằng sáng chế kỹ thuật đã được gửi đến công ty quản lý tài sản của Thiện Trạch, dùng giá 3 ngàn vạn mỹ kim để mua lại bằng sáng chế kỹ thuật miễn nằm dưới tên của Thiện Trạch. Luật sư đại lý của Thiện Trạch ký vào đề nghị đó, lập tức hiệu lực hoá việc chuyển nhượng bằng sáng chế kỹ thuật.

Người gửi đề nghị thu mua là một nhân vật tên Lenin. Lenin, một cái tên Nga, lẽ nào chính là wither?

Nhưng tất cả những gì liên quan đến wither, đều chỉ là những gợi ý và manh mối mà tên cướp tài khoản đã cho cô. Những lý do hoặc nguyên nhân liên quan đến nó, đều còn rất nhiều bí ẩn. Sau khi Phương Trì bình tĩnh lại, cảm thấy trước khi làm sáng tỏ thân phận của kẻ cướp tài khoản, thì không nên báo cáo với Cục 19. Nói cho cùng, Cục 19 còn không biết đến sự tồn tại của người đó, thì tại sao tên cướp tài khoản lại biết? Chuyện này rất kỳ lạ.

Tạ Vi Thời mua vé cho chuyến bay về. Chặng Yến Thành đã không còn vé khoang bình dân hoặc khoang thương gia, Tạ Vi Thời bèn đặt vé hạng nhất. Tiền chi tiêu trong những ngày ở Thái đều do Tạ Vi Thời cà thẻ. Phương Trì đợi Tạ Vi Thời đổi thẻ lên máy bay xong xuôi đi ra, hỏi: "Còn xoay xở được chứ hả?"

Tạ Vi Thời cười nhạt, ôm hôn lên trán cô một cái: "Cùng lắm về nhận thêm vài công việc nữa thôi mà." Hình như chàng đã quên mất lúc ban đầu ai mới là kim chủ. Lồng ngực của chàng săn chắc ấm áp, người thoảng mùi hương bạc hà tươi mát, khiến tâm trạng của Phương Trì rất tốt, nhón chân lên hôn mà chàng một cái. Sau đó, qua bờ vai của chàng, ánh mắt của cô bắt gặp một cô gái đứng cách đó không xa.

Cô gái đó trông rất yêu kiều, mặc một chiếc váy đầm màu trắng, tóc xoã ngang vai, mang một vẻ đẹp cổ điển hiện giờ đã ít gặp. Phương Trì nhìn cánh tay thon dài như bạch ngọc của cô ấy, cảm thấy cô ấy sinh ra để chơi vĩ cầm. Mà cô gái đó cũng đang nhìn cô. Hoặc nói cho chính xác hơn, là đang nhìn Tạ Vi Thời. Bởi vì ánh mắt của cô vừa khéo nhìn thẳng vào mắt cô gái đó, mà cô gái đó lại chăng hề dời ánh mắt đi----thường thường người Á Đông, nhất là người Trung Quốc, giữa người lạ với người lạ, sẽ tránh nhìn thẳng vào mắt nhau. Trong mắt cô gái đó mang vài phần bối rối, giống như đang do dự không biết có nên bước tới hay không. Phương Trì xoay người, lục khẩu trang từ trong túi xách ra, đưa cho Tạ Vi Thời: "Sắp lên máy bay rồi, mang vào đi."

.....

Trên khoang hạng nhất của máy bay có hệ thống giải trí huyễn thực cùng với kính huyễn thực, và còn có thể đăng nhập được vào Maandala; gần như tất cả mọi hành khách trong khoang hạng nhất vừa lên đến máy bay là lập tức chìm đắm vào đó. Tạ Vi Thời cầm chiếc kính huyễn thực ở bên cạnh lên, ngắm nghía, lẩm bẩm: "Lại là sản phẩm mới nhất của hiệu O."

Phương Trì cười nhạt: "Hãng hàng không nước nhà ký hợp đồng hợp tác với hiệu O, anh không biết à? Khách hàng chính của kính huyễn thực hiệu O này chủ yếu là từ trung đến thượng lưu, xúc tiến trải nghiệm sớm nhất đều từ khoang máy bay hạng nhất mà ra đấy."

Advertisement / Quảng cáo

"Kính này có mầm hoạ." Tạ Vi Thời cầm kính, nói, "Chắc em đã đọc bài viết của My Gian Xích, "Hình dọ thám và đánh giá toàn diện về thế hệ mới nhất của kính huyễn thực hiệu O," trong đó có nhắc đến điểm đặc sắc nhất của kính hiệu O là việc có thể áp dụng kỹ thuật "hỗn hợp hiện thực," cũng chính là công năng có thể đồng thời áp dụng thực tế ảo và thực tế tăng cường, đúng không?"

Phương Trì gật đầu. Cặp kính huyễn thực này rất nhẹ và gọn, thiết kế như vậy là để cho người dùng có thể đeo nó hàng ngày, rồi từ đó phát huy công năng tăng cường thực tế của nó. Có điều đây là sản phẩm hỗn hợp hiện thực đầu tiên của hiệu O, cho nên mang nhiều tính chất thí nghiệm và "ý niệm mới," phần lớn những người thường sẽ không tốn tiền nhiều như thế cho một sản phẩm đời đầu.

"Trong bài viết đó còn nhắc đến một công năng nho nhỏ đi kèm với cặp kính đó----giúp luyện thiền và thư giãn."

Phương Trì chau mày. Đúng là có không có chút ấn tượng gì về công năng đó. Cũng như đại đa số những sản phẩm điện tử màu mè hoa lá hẹ, thường sẽ có đủ thứ những công năng mà nhà thiết kế cho là sẽ được ưa chuộng, nhưng thật ra chỉ toàn những trò vớ vẩn.

"Công năng đó tuy không ai để ý, nhưng thật ra trong đó có huyền cơ---nó không phải để luyện thiền hoặc thư giãn kiểu bình thường, mà là nó lợi dụng công nghệ cảm ứng sóng não. Rõ ràng là hiệu O đang có dã tâm muốn phát triển công nghệ sóng não, mặc dù hiện giờ công nghệ này vẫn chưa có tiến triển nào mang tính chất đột phá, nhưng bọn họ đã gắn sẵn cái module đó vào trong cặp kính này."

"Ý anh là....." Phương Trì ngẫm nghĩ, "Nếu như hệ thống của kính huyễn thực hiệu O được giải mã, có người muốn làm trò gì đó với cái module kia, thì sẽ rất phiền phức?"

Tạ Vi Thời cười cười: "Phải. Cứ coi như anh cả lo đi. Hiện giờ vẫn chưa thấy chuyện này xảy ra."

Phương Trì tò mò: "Chuyện này ngay đến chuyên gia đánh giá phần cứng còn chưa từng viết gì, làm cách nào mà anh biết được?" Với tác phong của hiệu O, xưa nay sẽ chỉ quảng cáo rộng rãi một khi kỹ thuật nào đó của họ đã chín muồi hoàn toàn. Công năng này trước mắt chỉ là một thứ râu ria nằm lẩn trong đó, không hề cho ai bên ngoài hay biết.

Tạ Vi Thời đáp: "Sau khi anh giải mã toàn bộ bức thư của My Gian Xích, thì phát hiện có rất nhiều tin tức được giấu ở bên trong, bao gồm cả cái module sóng não. Chắc là ban đầu My Gian Xích đã giải được toàn bộ tư liệu của cặp kính này, nhưng chỉ chọn công bố một phần thông tin. Anh không biết rốt cuộc anh ta làm như thế còn có mục đích gì khác không."

Phương Trì nghe hiểu ý của Tạ Vi Thời, trong lòng mang một cảm giác khó tả. Từ dạo My Gian Xích đã sớm phát hiện ra một con bug trong hệ thống màn hình điện tử và môi trường từ thời Maanadala mới được dựng nên, nhưng lại không báo, cứ im im cho đến ngày dùng nó để phát động xâm nhập, thì Phương Trì đã cảm thấy con người của My Gian Xích nhiều mưu mô rất khó đoán. Tuy anh ta luôn kêu gọi công lý, nhưng loại công lý đó là do anh ta chọn lựa kỹ càng! Mà phía sau thư công lý đã được chọn kỹ đó, toàn là anh ta lợi dụng những lỗ hổng của các hệ thống để đạt được.

Đối với công năng nằm ẩn trong cặp kính huyễn thực hiệu O này, anh ta tiếp tục giữ kín không thông báo, lẽ nào là vì có ý đồ này khác? Phương Trì đã bắt đầu hoài nghi. Không đoán trước hành vi của My Gian Xích được thì càng khó quan sát anh ta.

"Tạ Vi Thời." Phương Trì khẽ nói, "Hiện giờ anh có thể nói cho em biết tại sao ban đầu anh muốn điều tra My Gian Xích được không?"

"Chỉ là một cảm giác." Tạ Vi Thời đáp.

"Cảm giác gì?"

"Một cảm giác rất quen thuộc." Tạ Vi Thời chậm rãi đáp, "Tựa như là.....anh đã quen anh ta từ rất lâu."

Phương Trì nói: "Lúc em còn làm ở Cục 19, thường hành động dựa trên trực giác, vì thế rất hay bị cấp trên phê bình. Trực giác của em thì thường là mười phần đúng được hết 8,9 phần, nhưng hễ sai thì sẽ mang lại hậu quả không sao cứu vãn được nữa. Đàn ông.....cũng có trực giác sao?"

"Lúc xuất hiện thì không nhiều. Đại khái cho đến hiện giờ chắc cũng chỉ mới xuất hiện có hai lần."

"Nếu My Gian Xích là một lần, thế thì còn lần nào nữa?"

Tạ Vi Thời lặng lẽ đáp: "Lần đầu tiên gặp em ở nghĩa trang Lãnh Tuyền, anh cảm thấy bản thân đã gặp rắc rối---có tính không?"

Phương Trì rất cảnh giác bị nghe lén, hai người nói chuyện đều dùng âm thanh rất khẽ, gần như chỉ ri tai nhau. Câu của Tạ Vi Thời vừa nói xong, tai của cô liền nóng rãm ran.

Cô quay đi, nói: "Đừng đùa."

Tạ Vi Thời cười cười.

.....

Từ Chiang Mai về đến Yến Thành mất 4-5 tiếng đồng hồ. Tạ Vi Thời dùng chế độ du khách đăng nhập vào trong Maandala, đọc tin tức một hồi, xong xem phim huyễn thực một chút, rồi tháo luôn kính huyễn thực ra, mang khẩu trang vào, nằm ngủ ở ghế.

Phương Trì nghĩ thầm, quả thật chàng không có hứng thú gì với Maandala cả. Đưa mắt nhìn quanh, hầu như đầu của hành khách nào cũng đang đeo một cặp kính huyễn thực, trên mặt mang nụ cười, đang chơi rất vui vẻ ở trong Maandala. Song, cô lại để ý thấy một cô gái mặc váy trắng---cô gái đó ngồi cách họ vài ghế. Cô gái đó không đeo kính huyễn thực mà đang cầm một quyển sách. Nhưng cô ấy đang đọc một cách rất mất tập trung, thỉnh thoảng lại liếc liếc qua---cái nhìn này của Phương Trì vừa khéo chạm vào mắt của cô ấy.

Cô rất chắc chắn là chưa gặp cô gái này bao giờ. Mà cô gái này cũng có vẻ không có hứng thú gì với cô, nhưng------cứ không ngừng quan sát Tạ Vi Thời. Rất có khả năng là cô gái này đã từng quen Tạ Vi Thời, nhưng vào quãng thời gian trước khi Tạ Vi Thời mất tích. Nếu không, biểu hiện của cô ấy sẽ không kỳ lạ như vậy, muốn xác nhận, nhưng lại không dám xác nhận. Bất kể cô ấy là người phương nào, đều không đính dáng gì đến cô, mà tốt nhất cũng không nên có bất cứ quan hệ gì. Phương Trì lạnh lùng nghĩ, rồi đeo kính huyễn thực vào, đăng nhập Maandala.

Sau khi cô lên mạng, Reboot lập tức lên tiếng: "Còn sống ấy nhỉ!" Lâu bà lâu bầu.

"Nhờ phúc của cậu, còn sống rất mạnh giỏi." Phương Trì không dùng microphone, gõ chữ thẳng vào đó.

"Đi đâu rồi?"

Advertisement / Quảng cáo

"Nước ngoài."

"Suỵt! Biết là nước ngoài rồi. Nghe nói đã có bạn trai?"

"Làm sao cậu biết?"

"Chú Đạo Minh nói." Reboot cũng gọi Hà Tâm Nghị là chú Đạo Minh.

Cái loa phóng thanh này. Phương Trì thầm rủa sả ông ở trong bụng, song chỉ đành đáp: "Đúng rồi."

"Ai vậy? Ai chinh phục được yêu tinh nhà cậu vậy?"

"Có gì nói mau lên, có rắm mau thả." Cô ghét nhất là khi Reboot vòng vo tam quốc.

"Khụ. Muốn chuyện trò với cậu vài câu không được sao? Được rồi, để anh nói thẳng, chẳng phải là chú Đạo Minh không liên lạc được với cậu đó sao, chú cũng không rõ avatar của cậu là gì, cho nên nhờ tớ kêu cậu mau mau về, nói đã gặp một bệnh nhân, đặc biệt muốn kể cho cậu nghe."

"Bệnh nhân thế nào?"

"Con trai của Thịnh Thanh Hoài, Thịnh Phóng, cái anh chàng hoạ sĩ VR khá nổi tiếng ấy mà."

"Thịnh Phóng? Cậu ta bị bệnh gì thế, tại sao lại tới chỗ của chú Đạo Minh?"

"Bệnh rất lạ. Theo như chú Đạo Minh tả cho tớ nghe thì Thịnh Phóng đã không phân biệt được đâu là huyễn thực đâu là hiện thực. Cậu ta coi người ngoài đời như là Avatar, cách sống ngoài đời cũng y chang như đang ở trong Maandala."

"Sao lại thế được? Trước nay chưa từng xuất hiện triệu chứng nghiện Maandala đúng không?"

"Dù sao anh cũng chưa từng nghe qua. Chị hai à, loại bệnh này không tốt cho Maandala bọn anh chút nào! Cậu mau mau về đi, chú Đạo Minh cũng không tra ra được nguyên nhân của căn bệnh. Có hôm không cảnh kỹ Thịnh Phóng, cậu ta nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ của bệnh viện, cậu ta tưởng rằng giống như trong Maandala, nhảy từ trên cao xuống thì sẽ không hề hấn gì! May sao chỉ mới té gãy giò, chưa mất mạng. Trong bệnh viện cũng lo cuống quýt. À đúng rồi! Sau khi xảy ra chuyện đó, Thịnh Thanh Hoài liền xin phép Cục 19 phê chuẩn cho ông ta được lập tức tự do hành động, để đến bệnh viện chăm sóc cho Thịnh Phóng."

"Tớ đã đang trên máy bay về Yến Thành, chiều này sẽ đáp xuống."

"Vậy thì tốt! Đợi cậu đấy!"

"Mấy hôm nay tớ không có mặt ở Yến Thành, có gì mới lạ không?"

"Có chứ! My Gian Xích đăng toạ độ của Thiện Trạch xong, Thiện Trạch lập tức bị giết chết! Mẹ nó! Lần trước lúc My Gian Xích gửi thư đến toàn bộ mọi người ở thùng thư công cộng, bọn tớ chưa khoá công năng đó, bởi vì bọn tớ cảm thấy nó rất hữu dụng đối với bọn tớ, hệ thống quảng cáo và hệ thống thông báo đều phải dùng công năng gửi thư đến "toàn bộ khách dùng." Nhưng sau khi xảy ra chuyện lần này, Sử Tranh Vanh trực tiếp hạ công văn đó lệnh, yêu cầu bọn tớ khoá công năng gửi thư đến "toàn bộ khách dùng" ở hòm thư công cộng, triệt để chặt đứt con đường đó! Làm bọn tớ bị mất không biết bao nhiêu thu nhập quảng cáo! Hiện giờ Đại Papa vẫn đang còn thương lượng với Cục 19, ép bọn tớ phải tìm ra phương án thay thế!"

Reboot hậm hực, rồi lại báo: "Cái tên My Gian Xích này đúng là sao quả tạ của anh mà! Chỉ cần hắn ta xuất hiện là đội báo vệ thông tin bọn anh lại mất hết một tuần để sửa bug, mẹ kiếp! Mỗi tháng xuất hiện ít nhất một lần, có còn để cho người ta sống nữa không!"

"Có gì khác nữa không?"

"Khác hả? À, chắc là chuyện hơi lớn..... liên tiếp mấy hôm nay trong Yến Thị có người bị mất tích. Chuyện này cũng kỳ lạ lắm. Cậu xem, nếu như chuyện này xảy ra ở khu vực cũ của thành thì cũng không ai lấy làm lạ. Trị an ở đó vốn chẳng ra đâu vào đâu. Nhưng lần này mất tích lại xảy ra ở khu vực mới, chuyện này có vẻ rất đáng sợ."

"Những người mất tích thuộc loại nào?" Phương Trì hỏi.

Avatar của Reboot nhún vai, mở hai tay ra: "Không để ý, hình như là loại ca sĩ, đóng phim, làm trong ngành nghệ thuật..... nói chung chẳng dính dáng gì đến anh cả."

Phương Trì gật đầu, "Hiểu rồi."

"Mau lên nhá!" Reboot nói, "Mau mau về đây giúp anh làm cho ra đầu đuôi vụ của Thịnh Phóng đi! Không thì đến cả ngủ anh cũng ngủ không xong đây này. Hiện giờ toàn bộ thân thể gia đình của anh đều nằm hết trong cổ phiếu của Maandala đấy!"

"Sợ trong lòng thì mau bán hết ngay đi! Cái đồ khư khư giữ của, lòng tham không đáy!" Phương Trì nạt anh ta, chui ra khỏi Maandala. Trước khi đăng xuất, cô để ý thấy rất nhiều nơi trong Maandala đang treo cờ của My Gian Xích, cái hình vẽ với hai cặp mắt cách nhau rõ xa quỷ dị ấy đâu đâu cũng gặp, rõ là sau khi trải qua vụ án của Thiện Trạch, ảnh hưởng của anh ta lại tăng vọt lên trong Maandala.

Phương Trì suy nghĩ kỹ về những chuyện này. Hiện giờ những chuyện của My Gian Xích, Thịnh Thanh Hoài, Thịnh Phóng, Thiện Trạch, Thần Kinh Hoa Hồng, và wither đan móc chẳng chéo lại với nhau, rồi như một núi, bít nghẹt tim cô, mò không ra chỗ để gỡ.

Cô day day thái dương, vào trong buồng vệ sinh. Cửa buồng vệ sinh đang đóng, cô đứng bên ngoài chờ, người ở bên trong mãi không thấy ra. Đang lấy làm lạ thì chợt nghe "bịch" một tiếng ở bên trong, như có ai đó ngã xuống đất. Cô gõ cửa----"Có ai không?!" Gọi một hơi mấy lần, không ai trả lời bên trong. Lúc này cô tiếp viên hàng không chạy tới, hỏi han xong xuôi, vội vàng lấy chìa khoá mở cửa buồng vệ sinh ra. Bên trong, một bà cụ đang ôm lồng ngực ngã dưới sàn.

Tiếp viên hàng không cuống quít báo cho toàn đội bay, đem bình oxy và hộp thuốc đến để truyền oxy cho bà cụ, sau đó rao tìm bác sĩ trên loa của máy bay để cùng cấp cứu. Phương Trì sờ túi áo của bà cụ, quả nhiên tìm ra được một lọ thuốc Nitroglycerin, lấy ra một viên đút cho bà cụ uống. "Có khả năng là nhồi máu cơ tim cấp tính." Cô nói với tiếp viên hàng không. Vào lúc đó, cô thấy cô gái mặc váy đầm màu trắng chạy tới.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi là bác sĩ khoa tim thuộc chi nhánh bệnh viện nhân dân của Yến Đại, tên là Lâm Vũ, tôi có thể giúp được gì không?"

Cô tiếp viên hàng không như tìm được cứu tinh, vội vàng nhường đường cho Lâm Vũ, "Bác sĩ Lâm, cô mau xem xem! Bà cụ này đã 86 tuổi rồi, cũng không có người nhà đi cùng, chúng tôi vốn không muốn để cụ lên máy bay, nhưng cụ đã đưa giấy chứng minh của bệnh viện ra, nhất định muốn lên, chúng tôi cũng không có cách nào khác!"

Lâm Vũ nhanh chóng kiểm tra bà cụ, nói: "Đúng là bị nhồi máu cơ tim cấp tính, dẫn đến tình trạng táo bón. Vừa rồi vị này cho bà cụ ngậm Nitroglycerin là đúng." Cô ấy liếc Phương Trì một cái, Phương Trì vẫn đứng một bên, không nói gì.

"Trông có vẻ nghiêm trọng, kiến nghị hạ cánh xuống phi trường gần nhất để tiến hành cấp cứu. Có thuốc morphine và thuốc tan huyết khối không?"

Tiếp viên hàng không gật đầu lia lịa, mở hộp thuốc ra cho cô ấy.

Lâm Vũ tiêm cho bà cụ 10mg morphine dưới da, rồi lại dùng ống tiêm loại dùng 1 lần rút 500.000 UI Urokinase. Nhưng đến lúc chuẩn bị tiêm vào tĩnh mạch, thì không cách nào tìm được mạch máu của bà cụ. Tuổi của bà cụ đã quá cao, da thịt và cơ bắp đã lão hoá nghiêm trọng, teo lại, căn bản không thấy được mạch máu trên người. Lâm Vũ búng một lúc trên cánh tay của bà cụ, tìm cách để khiến cho mạch máu lồi lên, nhưng đâm mấy lần toàn đâm vỡ mạch máu. Trên vầng trán trắng nõn của cô ấy đã lóng lánh những giọt mồ hôi, nối nhau chảy xuống sàn. Cô ấy không nản, lại chuyển xuống chân, rồi bụng của bà cụ, nhưng vẫn không sao thành công. Từng phút từng giây đang trôi qua, Phương Trì thấy tay của cô ấy bắt đầu run lên.

"Để tôi đi."

Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, Phương Trì ngẩng đầu nhìn, Tạ Vi Thời đeo khẩu trang, ngồi xổm xuống, lấy ống tiêm ra khỏi tay của Lâm Vũ.

"Tạ....."

Lâm Vũ bụm miệng, nước mắt đua nhau rơi.

hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Chàng Không Muốn Quay Về

Tạ Vi Thời gập một đầu gối, đặt cánh tay của bà cụ lên trên đùi mình. Ngón tay dài đặt lên ngay giữa tĩnh mạch của bà cụ, rồi lại ấn ấn quanh cổ tay của bà cụ, lấy một miếng bông sát trùng xát lên chỗ da nhăn nheo, cầm cây kim đâm vào đó.

Chàng bước thẳng tới, không buồn giới thiệu bản thân. Những người tiếp viên hàng không đều nhìn chàng với ánh mắt nghi hoặc; chỉ có điều Lâm Vũ không nói gì, cũng không cản, mấy cặp mắt đành nhìn chàng chăm chăm. Không ai thấy Tạ Vi Thời làm động tác cảnh tìm mạch nào, thậm chí còn không có cảm giác là chàng đã đâm kim vào, bởi vì chàng tiêm quá đỗi ung dung, đến khi mọi người kịp phản ứng rồi, chàng đã rút kim ra, phần thuốc trong ống tiêm đã bơm sạch. Mắt của những người tiếp viên hàng không đều sáng lên, thậm chí còn mang vài phần kinh ngạc và sùng bái. Tay của chàng quá vững, trong lúc tiêm, máy bay đã xóc nảy vài ba lần mà không thấy tay của chàng bị rung gì. Loa trên máy bay lại vang lên, cơ trưởng thông báo với tất cả mọi hành khách, máy bay sắp sửa đáp xuống sân bay Quốc Tế Hồng Kông gần đó nhất, đưa bà cụ vào bệnh viện cấp cứu, và lên tiếng xin lỗi toàn bộ hành khách còn lại. Những hành khách trên máy bay xì xào một chốc, nhưng sau đó được cơ trưởng và các tiếp viên trấn an, họ cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lâm Vũ kiểm tra và ghi xuống các số đo sức khoẻ như huyết áp, nhịp tim, v.v., của bà cụ. Phương Trì để ý thấy mắt của Lâm Vũ tuy vẫn còn đó, nhưng sau khi mất bình tĩnh một chút ban nãy, đã mau chóng khôi phục và tập trung làm việc. Cô ấy là một bác sĩ tốt. Các chỉ số sức khoẻ của bà cụ trông đã khá hơn trước, có vẻ như thuốc giảm đau và làm thuốc tan huyết khối đã mang lại hiệu quả. Nét mặt của Lâm Vũ trông nhẹ nhõm hơn, định đút bút bi lại vào trong túi ở ngực theo thói quen, mới phát hiện ra bản thân đang mặc quần áo đi chơi. Cô ấy ngước đầu nhìn Tạ Vi Thời, ánh mắt sáng rực pha lẫn phức tạp, "Tạ....."

"Không cần "tạ ơn."" Lâm Vũ vừa nói ra một chữ, liền bị Phương Trì ngắt lời. Cô không đeo khẩu trang, trên gương mặt trắng xanh có vài phần lạnh lẽo u ám. Cô nói với Tạ Vi Thời, "Noah, đi nào."

Lúc bấy giờ những người tiếp viên hàng không mới để ý đến chuyện Phương Trì và Tạ Vi Thời quen nhau, ánh mắt không hẹn mà cùng rơi trên khẩu trang DC comic và áo thun cùng một mẫu in của họ. Tạ Vi Thời gật đầu, toan đứng lên.

"Đợi chút!" Lâm Vũ chợt nhấc tay đè lên bàn tay của Tạ Vi Thời đang gác trên đùi của chàng. Phương Trì cúi đầu nhìn, bàn tay của Lâm Vũ nuột nà như ngọc, sạch sẽ và tươi trẻ, đặt trên làn da ngăm đen của Tạ Vi Thời, khiến cho cô cảm thấy có vài phần ngứa mắt.

Tạ Vi Thời không nhìn Lâm Vũ, rụt tay về.

"Chu kỳ bán rã của Urokinase chỉ có 15 phút, phải tiếp tục tiêm thì mới ổn." Lâm Vũ nhìn Tạ Vi Thời, "Thưa anh, xin anh ở lại đây cho đến khi máy bay hạ cánh. Tuổi bệnh nhân đã cao, lại thiếu những thiết bị giám sát cần thiết, bệnh tình rất dễ tái phát, tôi hy vọng anh có thể lưu lại để giúp tôi."

Mấy cô tiếp viên đứng gần đó cũng đã bị Tạ Vi Thời thuyết phục, lại thấy tuy chàng đeo khẩu trang, nhưng rõ ràng khí chất không tầm thường liền đua nhau nói: "Đúng vậy đúng vậy, xin anh ở lại đây đi ạ." "Thưa anh, anh cũng học y ạ? Tên anh là gì thế ạ?"

Phương Trì cứ nhìn Tạ Vĩ Thời, trong mắt mang biểu cảm rất khó tả.
Advertisement / Quảng cáo

Tạ Vĩ Thời hơi mỉm cười, đáp: "Cho tôi một cây kim luồn tĩnh mạch."

.....

Máy bay đáp xuống Hồng Kông, khí trời bên ngoài cửa sổ u ám. Bà cụ được đưa vào bệnh viện cấp cứu, máy bay thì ban đầu vốn định chờ trên đường bay rồi xin chen vào giữa đâu đó để lập tức cất cánh, ai ngờ trạm điều khiển không lưu báo tin—Hồng Kông sắp gặp bão có sấm sét hôm nay, các chuyến bay muốn cất cánh xin chờ thêm chỉ thị.

Gặp bất ngờ này, những hành khách trên máy bay đều tức giận, lại không khỏi lục sục một phen. Cuối cùng hãng máy bay đề xuất một phương án: những hành khách không muốn đợi có thể đổi chuyến bay qua ngày mai, miễn phí; hãng máy bay sẽ chi trả tiền trọ [qua đêm] ở Hồng Kông; những hành khách cần về Yến Thành gấp trong ngày hôm nay có thể chọn tiếp tục đợi, hãng sẽ mở phòng giải trí huyền thực miễn phí để họ sử dụng.

Phương Trì nằm trong nhóm hy vọng hôm nay về được đến Yến Thành, nên chọn đợi. Hai người ra khỏi phi trường để tìm đồ ăn, lặng lẽ đi giữa lối đi rộng rãi sáng trưng của phi trường, xuyên qua đám đông hỗn hà ngược xuôi nói toàn tiếng Quảng Đông và các tiếng địa phương khác nhau.

"Anh quen Lâm Vũ, đúng không." Phương Trì chợt lăng lăng lên tiếng. Không phải đang hỏi. Với khả năng quan sát của cô, không cần hỏi.

"Bạn gái hồi còn ở dưới đại học." Tạ Vĩ Thời cũng không tránh né, lặng lẽ đáp, "Gia đình của cả hai đều có quen biết, từ nhỏ đã quen với nhau, chỉ có điều tính cách không hợp lắm. Sau đó lớn lên rồi thì lại đậu vào cùng một trường y, giúp đỡ lẫn nhau rồi dần dần hiểu nhau, phụ huynh hai bên cũng vun vén, nên cặp với nhau."

"Thì ra anh còn có nhiều người thân và bạn bè như thế."

"Đâu phải là anh chui từ kẽ đá ra đâu."

"Không phải. Trước đây em tưởng là từ bé quan hệ giữa anh và họ rất xa cách."

Tạ Vĩ Thời im lặng. Phương Trì cũng im. Một hồi lâu sau, cô hỏi:

"Tại sao lúc nãy không nhận?"

"Vô nghĩa."

"Là vì muốn bảo vệ cô ấy đúng không." Phương Trì bình tĩnh nói.

"....."

"Em có thể hiểu. Giống như xưa nay em chưa từng bao giờ gọi Hà Tâm Nghị là bố, ông ấy không nên pha trộn vào thế giới của em."

Tạ Vĩ Thời chợt dừng bước. "Phương Trì," Chàng tự dưng trầm giọng xuống, "Cái này khác—"

"Anh vẫn có thể quay đầu." Phương Trì chợt ngắt lời chàng, "Em đã tra rồi, trong hồ sơ của Tạ Vĩ Thời, không có bất cứ tội trạng nào."

"Không phải là anh đã nói, chưa yêu em đến độ khắc cốt ghi tâm sao? Nhân lúc em cũng chưa cần mỗi mình anh, quay trở về đi." Cô chợt giơ tay phải lên, "Tạ Vĩ Thời, em thề với anh, chỉ cần ngày nào em còn sống, tên của anh sẽ không vào được đến Cục 19!"

"Phương Trì!" Chàng vươn tay muốn nắm tay cô, cô đã giật lui.

"Em đã hối hận rồi, em không muốn cánh quạ nhà anh nữa." Cô bỗng cười, nói, "Em báo anh quay về đi! Rốt cuộc anh có biết là luôn có người theo dõi chúng ta không hả!"

Tạ Vĩ Thời ngoái phắt đầu lại, chỉ thấy cách đó không xa, Lâm Vũ đang đứng chơ vơ ở đấy, nhìn theo chàng. Cô ấy mặc chiếc váy dầm trắng, tóc dài xoã vai, ánh sáng mờ mờ sau lưng ánh lên một đường phúc hoạ quanh thân hình. Chàng quay đầu trở về, Phương Trì đã mất dạng. Cúi nhìn chiếc vòng quanh cổ tay, đèn đang sáng vụt tắt ngay lúc đó—Cô đã tắt thiết bị định vị. Cô lại định đi làm gì nữa đây? Tạ Vĩ Thời vung tay thật mạnh, nghiến chặt răng.

"Tạ Vĩ Thời!"

Lâm Vũ chợt gọi chàng. Tạ Vĩ Thời bước đến gần Lâm Vũ, dừng bước khi còn cách cô 5 bước. "Cô ấy đi đâu?"

"Anh hỏi em?" Lâm Vũ ngạc nhiên.

"Phải. Em đã trông thấy."

"Tạ Vĩ Thời! Cái quân rác rưởi nhà anh!" Lâm Vũ phẫn nộ mắng, "Đi mà không báo gì cả, chơi trò mất tích bốn năm trời. Bây giờ gặp lại, lại không dám nhận nhau, vừa mở miệng đã hỏi em về một người phụ nữ khác, anh có còn là đàn ông không hả!"
Advertisement / Quảng cáo

"Em muốn nghĩ sao thì nghĩ." Tạ Vĩ Thời thản nhiên nói.

"Anh không quan tâm đến em thì cũng thôi đi, ngay đến cha mẹ anh, anh cũng không quan tâm sao?! Dẫu từ nhỏ anh đã sống một mình, nhưng họ vẫn là cha mẹ của anh mà!"

Tạ Vĩ Thời hờ hững: "Họ không chỉ có mỗi một đứa con."

Lâm Vũ tức đến độ bật cười: "Thật không ngờ anh là một con người máu lạnh như vậy, uổng công em hồi xưa thích anh nhiều như thế!"

"Chẳng phải là em chỉ ưng cái bộ dạng tôi thôi sao?" Tạ Vĩ Thời nói một cái giễu cợt, "'Ngoài điểm đó ra, chơi game, nghịch máy tính, chẳng có gì khác hay ho.'" Chàng bắt chước giọng điệu của cô.

"Anh....."

"Em đã nhìn lầm rồi. Nữ thần Lâm Vũ ạ."

"Tạ Vĩ Thời! Thà anh chết quách đi cho rồi! Đỡ mắc công cho cha mẹ anh, cũng đỡ mắc công tất cả mọi người!" Một câu "Nữ thần Lâm Vũ" đã triệt để đá kích cô, cô mất hết bình tĩnh, hét lên. Đợt khách vừa xuống khỏi máy bay đã đi hết, hiện giờ trên lối đi không còn ai, nhưng những hành khách đứng phía xa đang chờ hành lý bị tiếng hét của cô làm họ quay đầu nhìn.

Tạ Vĩ Thời xoay ngang người, né ra phía sau của một cột trụ hành lang, đeo khẩu trang vào. Giọng điệu lạnh nhạt: "Em mắng người khác vẫn ác độc như xưa, nữ thần Lâm Vũ ạ."

"Muốn tôi chết đâu có dễ như vậy." Chàng vừa lạnh lùng nói vừa đi về phía lối ra khỏi phi trường. "Ba ngày nữa sẽ kết hôn đúng không, giấu cái tính nóng này của em cho kỹ đi, không phải tất cả mọi người còn lại đều biết nhận như tôi đâu."

.....

Phương Trì gọi một chiếc taxi trước phi trường. "Mong Kok, số 81 đường Argyle."

Bác tài bật lên một tiếng chê ghét. Bác tài này độ 50 tuổi, mặc đồng phục phẳng phiu, tóc chải ngược về phía sau bôi keo bóng lưỡng, trông phong độ kiểu quý ông người Anh. Bác ta dùng tiếng Phổ Thông đặc sệt giọng Quảng Đông nói: "Cô à, cái chỗ gác gười cô nói đó, tui không đi đâu."

"Tại sao thế?"

"Dơ lắm. Chợ hải sản, nước thúi lắm, cá xúc từ mương lên đen thùi, hôi chết nghẹt, cách mấy ngõ vẫn ngửi thấy mùi luôn."

"Vậy bác thả cháu xuống Sincere House, tự cháu đi bộ tới."

Có vậy bác tài mới miễn cưỡng đồng ý.

"Cô à, hay ghé Hồng Kông lắm hả? Sao quen với khu Mong Kok dzậy."

Phương Trì ậm ừ cho qua.

Con đường tráng xi măng của Mong Kok đã lâu năm không tu sửa, xuất hiện những vết rạn nứt rõ dài, trên mặt đường là những lằn cảnh báo sơn chéo, đan vào chúng. Mây xám xịt trên trời chồng chất lên nhau, tựa như tất cả đều đang đè lên những toà nhà bê tông cốt thép cũ kỹ. Những hộp đèn neon chi chít giăng giăng, màu sắc do cũ kỹ mà trở nên ảm đạm. Những cánh cửa sắt đua nhau dán hình con khỉ vàng mừng năm mới với dòng chữ "Cung hỉ phát tài" "Mời tài gọi bảu." Nhưng cô nhớ rất rõ, năm con khỉ là 2016—năm cô gia nhập Cục 19, năm Maandala bắt đầu chinh phục toàn thế giới. Nhiều năm đã trôi qua như thế, thời gian ở Hồng Kông lại như đọng lại ở đúng thời điểm đó.

Không có nhiều khách bộ hành trên đường. Những năm gần đây, trong Maandala xuất hiện rất nhiều nơi kiểu Chiba City, những thành phố mô phỏng theo kiểu cũ kỹ chật chội của Kowloon và Hồng Kông, kết hợp những toà nhà chọc trời cùng với cảm giác hoang phế như tận thế, đèn neon ngũ sắc sặc sỡ, theo chủ nghĩa vô chính phủ..... Toàn bộ đều làm rất giống, và vì thế thu hút rất đông đảo những du khách mà đáng lẽ ra họ sẽ đến nơi này. Nơi đông vui nhất ở Hồng Kông hiện giờ, chỉ còn có siêu thị. Một nơi mà Maandala không sao thay thế được.

Phương Trì bước vào Sincere Building, dừng bước ở một nơi không có ai, mang tai nghe vào, gọi một cú điện thoại.

"Thịnh Thanh Hoài."

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh lùng sắc bén, "Nói chuyện như vậy với cấp trên à?"

Phương Trì đáp: "Ông đã sớm không còn là cấp trên của tôi, hiện giờ tôi cũng đã không còn là thuộc hạ của ông."

"Mạnh miệng thật!" Thịnh Thanh Hoài cười lạnh trong máy, "Tôi đã nói với Sử Tranh Vanh từ lâu rồi, Cục 19 không nên tuyển dụng loại nữ cảnh viên như cô!"

"Ông lầm rồi." Phương Trì bình tĩnh nói, "Người mà Cục 19 không nên tuyển dụng, chính là loại có tư tưởng cực đoan, đen ăn đen như ông."
Advertisement / Quảng cáo

"Chặc chặc chặc. Rốt cuộc thì đã thoát ly được Cục 19, cuối cùng nói ra được những lời cô muốn nói."

"Như nhau thôi như nhau thôi."

"Nói đi, gọi cho tôi là có ý gì."

"Thịnh Phóng." Phương Trì nói rất ngắn gọn, "Ông điều tra một chút xem có phải cậu ấy đã xem một thứ tên là "Rạn Băng" không. Còn thì "Rạn Băng" là gì, chờ một chút tôi sẽ gửi một bản báo cáo đến cho ông. Ông hãy cho tôi một địa chỉ hộp thư cá nhân." Nội bộ của Cục 19 đều có kênh truyền thông tin bí mật riêng, nhưng hiện giờ hai người đã bị cách ly ra khỏi Cục 19, thế nên không dùng được nữa.

Thịnh Thanh Hoài nói ra một cái địa chỉ. Phương Trì phát hiện địa chỉ của ông ta không phải một hộp thư tăng bào một trong Maandala, cũng không phải bất cứ dịch vụ bưu tín nào cô đã từng gặp, trông có vẻ như là một hộp thư tự tạo.

"Tôi chợt nghĩ ra một chuyện, Sin," Phương Trì nói, "Xưa giờ tôi chưa từng thấy avatar của ông trong Maandala."

Thịnh Thanh Hoài cười lạnh một tiếng, "Tôi là một hacker già muốn rụng răng, làm sao mà theo nổi trào lưu của bọn trẻ chơi Maandala sau này như các cô?"

Nói rồi cúp máy.

Phương Trì còn định hỏi ông ta một số chuyện liên quan đến Road of Rose, nhưng lúc gọi lại thì số đó đã không dùng được nữa. Thịnh Thanh Hoài vẫn giữ mức cảnh giác rất cao.

Phương Trì vừa nhìn đi động, vừa tiến về hướng gió đang đưa mùi tanh tới.

hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Tôi Muốn Cá

Phương Trì biết rõ, Thịnh Thanh Hoài luôn mang thành kiến với cô. Ông ta là loại người giống những mãng phu hay ngồi nhậu quán cóc vỉa hè với đa đậu phụng rang.

Năm 2016, cô vẫn là nghiên cứu sinh năm nhất. Sau khi đồng ý gia nhập cục 19, cô liền bị điều đến đội của Thịnh Thanh Hoài. Đêm hôm đó, cô nhận được tin đi ăn chung, là ở hàng bán đồ nướng khuya mà Thịnh Thanh Hoài hay đi. Cô nhớ rất rõ, hôm đó, cũng là ngày mà đội truy bắt Road of Rose của Thịnh Thanh Hoài và Thịnh Diễm tiến được một bước đột phá lớn, cơ bản là đã đặt nền tảng cho công cuộc hoàn toàn loại bỏ tổ chức Road of Rose sau này.

Đó là lần đầu tiên cô gặp mặt Thịnh Thanh Hoài. Tên nghe hay ho, nhưng người thật thì râu ria tua tủa, nhìn rất giống một bác sồn sồn sa sút. Tướng mạo của ông ta không đẹp, đuôi mắt sụp xuống, nhìn luôn toát ra một vẻ rầu rĩ. Sau này cô mới biết, hai lần Thịnh Thanh Hoài li dị, đều do bị vợ bỏ, đến nay gà trống nuôi con, cậu con của ông ta bị bại não. Thịnh Phóng thiếu năng, nhưng sau khi công nghệ huyễn thực trở nên phát triển, lại trở thành một họa sĩ VR tài giỏi, điều đó cũng khiến Thịnh Thanh Hoài cảm thấy được an ủi phần nào. Cô lẽ vì quá khứ khắc nghiệt đó mà tính cách của Thịnh Thanh Hoài có phần cực đoan, luôn mang thù với phụ nữ.

Phương Trì đến địa điểm họp mặt, liếc mắt nhìn đã hiểu ngay vì sao mình bị điều tới cái tổ này. Toàn đàn ông. Rõ ràng là Sử Tranh Vanh hy vọng cô có thể trở thành một người điều hoà được phong cách và kết cấu của tổ này. Nhưng từ lần họp mặt đầu tiên, Thịnh Thanh Hoài đã gần như coi cô là không khí. Sau đó đến tiết mục văn nghệ liên hoan, toàn những trò chơi của đàn ông, khiến cô cảm thấy cực kỳ bối rối. Lúc ấy Thịnh Diễm là người giải vây cho cô. Cô quen Thịnh Diễm khi đó. Cũng từ miệng của Thịnh Diễm cô mới biết, thật ra Thịnh Thanh Hoài là Sin.

Về sau nữa, khi đang thi hành nhiệm vụ, cô và Thịnh Thanh Hoài cũng va chạm xung đột với nhau nhiều lần. Trong Cục An Ninh Mạng, Thịnh Thanh Hoài chủ yếu phụ trách điều tra và tấn công các tổ chức làm ăn phi pháp trên mạng; bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được hiệu quả, trong đó bao gồm rất nhiều thủ đoạn phi pháp, chẳng hạn như tự tạo một máy chủ cho một trang mạng chuyên buôn bán sản phẩm ấu dâm, thậm chí còn thông qua các giao dịch ấu dâm để "câu" mồi; hoặc như dùng những công cụ hacking của mình để tự do xâm nhập các máy tính cá nhân và hệ thống của Maandala để tìm kiếm tội phạm.

Kết quả cuối cùng là cô bị Thịnh Thành Hoài trục xuất, thuyên chuyển qua tổ tình báo mạng internet quốc tế của Hồng Cẩm Thành. Phen này Thịnh Thanh Hoài bị điều tra, ngoài chuyện bắt buộc phải có ai đó đứng ra để gánh lấy trạch nhiệm cho vụ thân phận của Mai Đỗ Sa và Thịnh Diễm bị lộ ra, thì còn có một lý do ai cũng biết nhưng không nói ra ngoài, chính là vì những biện pháp quá cực đoan ông ta đã dùng để thi hành nhiệm vụ. Thái độ của Bộ An Ninh Quốc Gia về Thịnh Thanh Hoài đã chia ra làm hai phe, cho nên phán quyết cuối cùng, cho đến nay, vẫn chưa nói rõ được.

Trên máy bay, sau khi Reboot kể cho Phương Trì nghe về Thịnh Thanh Hoài, cô không ngừng suy nghĩ, cứ luôn cảm thấy chuyện này rất đáng nghi. Triệu chứng không có bất cứ nguyên nhân nào, khiến cho cô cảm thấy có liên quan đến Rạn Băng.

Advertisement / Quảng cáo

Đầu sỏ tiêu diệt Road of Rose chính là Thịnh Diễm và Thịnh Thanh Hoài. Nếu như wither giết Thịnh Diễm một cách dã man cốt ý để báo thù, thế thì liệu wither có buông tha cho Thịnh Thanh Hoài không? Nếu như Thịnh Phóng là vì xem xong Rạn Băng nên mới bị thành như vậy, liệu đây có phải là thủ đoạn báo thù thông qua Thần Kinh Hoa Hồng của wither không? Trên máy bay, cô nghĩ về những chuyện này. Đến lúc chuyến bay bị hoãn ở Hồng Kông, cô lại nhớ đến một người, muốn đi kiểm chứng một chuyện. Cô vốn định đi cùng Tạ Vi Thời, sau đó Lâm Vũ xuất hiện, cô liền nhận ra ràng, Tạ Vi Thời không phải một thân một mình.

Cô có một nguyên tắc, đó là tuyệt đối không làm người thân bị liên lụy. Bất kể là người thân của cô, hay là của Tạ Vi Thời. Cô vuốt nhẹ lên chiếc vòng trên cổ tay, đèn màu xám xịt. Cô chợt có một cảm giác rất khó tả, có lẽ là mất mát hoặc cô đơn.

Trời xám xịt nặng nề, cô lại đơn thân độc mũ. Hít sâu một hơi, cô đeo khẩu trang vào, che kín mít mặt, tiến vào trong khu chợ hải sản tanh tưởi nọ.

Những mái che thấp lè tè, dây điện chằng chịt treo những bóng đèn tiết kiệm năng lượng cao thấp khắp nơi. Các gian hàng san sát tiếp nối nhau không thấy điểm cuối, dưới đất thì chậu to xô nhỏ đựng đầy nước, nuôi đủ thứ cá tươi sống trên thế giới, ống oxy lục sục thối bong bóng. Trên mặt quầy đặt những thùng gỗ đựng đầy đá vụn, bày đầy những lát cá tươi đã xắt sẵn. Những miếng cá màu đỏ hoặc trắng mềm trông rất tươi.

Phương Trì đi thẳng vào khu bốc mùi hôi thối nhất.

Đấy là một gian hàng nằm trong góc hẻo lánh, giáp ranh với xóm nghèo lụp xụp ngay phía sau lưng. Những hồ nước được dùng đều lớn hơn bình thường, bởi vì những con cá bên trong, nhỏ nhất cũng dài 1 mét. Những con cá này mình đen thui, trông như những con cá chạch không lồ, mồm có râu vừa dài vừa thô, khắp mình bốc mùi nước mương rãnh và các chất hoá học ô nhiễm. Nơi đây bán cá trê. Mà gian hàng bán cá trê này, toàn bộ cá đều được câu lên từ nhưng mương rãnh và bờ sông bị ô nhiễm nghiêm trọng nhất ở Mong Kok.

Phương Trì không nghĩ ra được ai sẽ là người chịu mua loại cá này. Nhưng cô biết rất rõ, ông chủ gian hàng bán cá này, thật ra chỉ hưởng thụ quá trình câu cá mà thôi.

"Mr. Akasaka." Phương Trì dùng tiếng Anh để gọi.

Ông chủ đột ngột bị người ta gọi tên, giật cả mình, ngoái đầu từ chỗ gian hàng ngó tới. Ông ta là một người Nhật, tóc dài ngang vai, mất một mí nhỏ và xếch, râu lún phún chạy từ cằm cho đến tận mang tai.

"Có cá không?" Phương Trì lãng lãng hỏi.

Akasaka ngơ ngác gật đầu, "Hai, hai" Ông ta gật đầu liên tục, trả lời bằng tiếng Nhật theo phản xạ.

"Tôi muốn mua cá cũ, từ mấy năm trước."

Akasaka trợn mắt, mang ủng cao su bước trên mặt đất đầy nước đến gần, cởi đồ chống thấm nước trên người ra, nói với Phương Trì bằng tiếng anh: "Xin đi theo tôi."

Ông ta dẫn Phương Trì tới một căn nhà dân nằm đối diện với gian hàng. Phương Trì để ý thấy dưới đất chằng chịt dây điện, trông như những mạch máu đang tỏa ra bốn phương tựa rễ cây. Những loài cá được nuôi trong chợ hải sản cần một nguồn điện rất lớn, căn nhà này là trạm biến áp và kiểm soát điện của toàn bộ ngôi chợ. Nhưng nhìn nó một hồi lâu, mớ dây điện đen thùi và dây đặc đó sẽ mang lại cho ta một cảm giác rợn gáy.

"Quý cô muốn con cá nào?" Akasaka chợt hỏi.

"Shi-tô."

"Bắt đầu từ năm nào?"

"Bắt đầu từ khi sông có nước."

"Một triệu."

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi không có." Phương Trì trả lời ngay lập tức.

"Vậy cô có thể trả bao nhiêu?" Akasaka vốn da vàng, nghe xong thì mặt sa sầm thành đen. Vóc dáng ông ta không cao, nhưng quanh năm câu cá nên giang nắng, vô cùng vạm vỡ và đen. Trước mặt ông ta, trông Phương Trì càng thêm bé nhỏ và yếu đuối, tựa như một giây kế tiếp sẽ có thể bị ông ta bóp nát.

Phương Trì mở hai tay ra: "Tôi không mang tiền."

"Vậy thì cô dựa vào đâu—"

Akasaka bỗng trở tay thọc vào trong một ngăn hộc của chiếc tủ bên cạnh, rút ra một vật. Tay mắt Phương Trì đều nhanh nhẹn, tóm gọn được nó từ trong tay ông ta, khoá trái cánh tay phải của ông ta rồi đạp ngay phía sau đầu gối, khiến cho ông khuỵu chân quỳ rạp xuống đất, súng kề ngay sau gáy.

"Dựa vào cái này." Phương Trì bình tĩnh nói. "Cho tôi cá."

Cô giàu kinh nghiệm, sở một cái đã móc ra được thiết bị mà Akasaka có thể liên lạc với đồng bọn và cảnh sát. Akasaka biết rằng Phương Trì mà chưa lấy được đồ thì sẽ không nổ súng, vẫn muốn giữ chết. Phương Trì đạp cho ông ta ngã lăn ra đất, giẫm lên ngực của ông ta, họng súng chĩa thẳng vào trán, lạnh lùng nói:

"Tôi muốn cá."

Akasaka đưa Phương Trì vào trong gian nhà dân. Đi xuyên qua hai gian phòng, tiếng rì rầm trầm trầm cùng với tiếng quạt máy không ngừng quay tiến vào tai. Nhìn quanh, đâu đâu cũng là những bộ máy màu đen đang hoạt động—Máy chủ. Rất nhiều rất nhiều máy chủ.

"Làm sao mà cô biết được chỗ này?" Akasaka bị súng kề kè ngay đầu, yếu ớt hỏi.

"Nghe thấy mùi tanh nên tới."

Akasaka ngậm miệng. Ông ta biết Phương Trì sẽ không trả lời. Ông ta ngồi xuống trước một chiếc máy tính nhiều màn hình, đeo kính huyễn thực, đăng nhập Maandala.

Nửa giờ sau, ông ta tháo kính xuống, nói: "Tìm ra rồi."

Phương Trì nhìn chằm chằm quan sát vẻ mặt của ông ta, thấy trong mắt của ông ta mang một vẻ hưng phấn rất kỳ lạ.

"Thế nào?" Cô hỏi.

Cặp mắt giáo hoạt ti hí của Akasaka sáng rực lên, nói: "Không ngờ lại là một con cá lớn như vậy." Ông ta dùng tay biểu đạt, "Một con cá rất rất lớn."

Phương Trì xoè tay ra: "Đưa tôi."

Akasaka đưa cặp kính huyễn thực cho cô.

.....

Advertisement / Quảng cáo

Here is YOUR Secret Archives.

Đây là hồ sơ tuyệt mật của quý khách.

Điều mà khiến người ta phục Maandala nhất, là nó bảo vệ những hồ sơ và thông tin cá nhân. Nó tin rằng avatar của người dùng thì nên nằm trong tầm kiểm soát của người dùng, cho nên tất cả mọi hành vi, lời nói, ghi chép, người dùng đều có quyền xoá. Hơn nữa sau khi xoá rồi, sẽ không có ai xem lại được. Tuy nhiên, bởi vì cần phải thiết định cho khu nghĩa địa, thế nên Maandala sẽ ghi lại tất cả mọi lời nói và chữ viết của avatars, từ khi xuất sinh cho đến chết, nhưng những thông tin này nằm chôn vùi trong một cái hố đen. Trong hố đen đó, tất cả mọi dữ liệu đều được tăng cường bảo mật bằng phương pháp mã hoá không đảo ngược lại được, nếu như có người giải mã được hoặc cướp đi, những dữ liệu đó sẽ tự huỷ. Thiết kế của hố đen khiến cho một avatar có thể mãi mãi giữ kín được bí mật của mình.

Nhưng "hồ sơ tuyệt mật" thì lại là một chuyện khác.

Nó là một máy chủ độc lập, là một kẻ thứ ba đứng ngoài tự động ghi lại hết tất cả mọi lời nói và hành động của mỗi avatar ở những chỗ công cộng: đã viết những lời văn công khai gì, phát biểu những bài diễn giảng nào, bình thường đăng những trạng thái gì..... Chỉ cần là nội dung tất cả mọi người đều có thể thấy được, thì máy chủ đó sẽ tự động ghi lại hết. Ngoài ra, nó còn tự động chụp hình VR của avatar theo định kỳ. Sẽ luôn có những người muốn tạm biệt quá khứ, nhưng "hồ sơ tuyệt mật" không cho phép họ. Số lượng dữ liệu được lưu ở đây cực lớn đến đáng sợ. Cho nên nơi này mới có một đống máy chủ tụ tập lại như vậy.

Mà Akasaka thì kiếm tiền nhờ vào những dữ liệu đó.

Thứ Phương Trì muốn tìm, là toàn bộ quá khứ của Shi-tô, avatar của Thịnh Diễm. Lúc nói chuyện xong với Reboot trên máy bay, cô chợt nghĩ đến một vấn đề—Nếu như My Gian Xích chưa từng bao giờ dùng avatar, rất có khả năng là bởi vì avatar của anh ta thuộc loại thượng cổ trong Maandala nhưng anh ta sợ bị người ta nhận ra..... Thế thì tại sao lúc Reboot đưa cho cô xem danh sách của những avatar thượng cổ lại không có Shi-tô? Lẽ nào Shi-tô không phải một trong những avatar già nhất của Maandala? Nếu như Thịnh Thanh Hoài đã từng là Sin vang bóng một thời, vậy còn Thịnh Diễm, liệu có phải chỉ là một Shi-tô vô cùng đơn giản, chỉ biết chơi thắng toán bộ mọi máy games ở trong Đại Phú Ông mà thôi không?

hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Người Xa Lạ Quen Thuộc Nhất

Phương Trì đăng nhập Maandala, tin nhắn từ Reboot lại lập tức xuất hiện. "Ơ? Không phải hiện giờ cậu đang ở trên máy bay à?"

"Có chút thay đổi bất ngờ, dừng lại ở Hồng Kông."

Phương Trì điều chỉnh kính huyễn thực một chút, xoay cho camera chĩa thẳng vào Akasaka đang ngồi trước mặt, chắc chắn là nhất cử nhất động của ông ta đều xuất hiện trong tầm nhìn của mình.

.....Bên kia đang gõ chữ.....

.....Bên kia đang xoá.....

Reboot làm khỉ gì thế này. Phương Trì đang còn nghĩ như vậy, một tin nhắn ngập dấu chấm than của Reboot bay đến:

"Ta fuckkkkk! Gì thế này! Guest lên mạng!!!"

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì đang tải tệp Hồ Sơ Tuyệt Mật từ cổng thông tin cloud xuống. Chế độ tốt nhất để đọc Hồ Sơ Tuyệt Mật đương nhiên là bằng dạng plugin trong hệ thống Maandala của mình, nhưng vì vấn đề an toàn, Phương Trì không làm như vậy.

"Anh ta lên mạng làm gì?"

"Chưa biết nữa.....Tớ đã xuyên không đến chỗ đó..... Ta fuck!—Thoát cái đã biến mất!"

"Chắc là xuống web chìm rồi."

"Có vẻ vậy. Ta fuck! Ôi nam thần của tớ coi bộ vẫn là nam thần của tớ, thiết giáp vẫn còn đó! Tớ đang rơi lệ....."

"Đồ điên."

"Cậu nào thấu hiểu được mơ ước và nhiệt huyết của thiếu niên mới lớn của tớ!"

Nhiệt huyết dành cho mơ ước chỉ tồn tại khi nó còn là mơ ước. Đến khi cậu thực hành nó rồi, nó là gông cùm, là hình cụ, là lửa luyện ngục nhìn không thấy lối thoát. Phương Trì đang còn nghĩ thầm thì tệp Hồ Sơ Tuyệt Mật đã thấp thoáng mơ hồ xuất hiện ở trước mặt. Cô vứt cho Reboot một tin nhắn: "Có việc, chạy đây."

Xác minh bằng mật khẩu Akasaka đưa xong, một chiếc cổng Torii kiểu Nhật từ từ hiện ra trong bóng tối. Hai chiếc đèn lồng màu đỏ trông như hai con nhộng phía trên chiếc cổng torii chậm rãi bật sáng, sương mù từ từ tan đi.

Phương Trì siết chặt hai bàn tay. Tuy trong lòng vẫn bình tĩnh như một nước phẳng lặng, nhưng cô lại âm thầm cảm nhận được sự mong đợi, cùng với chút sợ hãi. Bởi vì ở bên kia của cánh cổng, là một Shi-tô trong quá khứ đang đợi cô.

—Không ngờ lại là một con cá lớn. Cá rất rất lớn.

Một bóng người lơ lửng giữa không trung, tựa như một vị thần mới sinh ra giữa biển. Chắc đây là thời kỳ lúc Maandala mới được dựng lên, lưu lại một tấm hình huyền thực sớm nhất của avatar của Thịnh Diễm thuở sơ khai. Ngược sáng nên không rõ lắm, Lacrimosa bước qua cánh cổng torii, đến dưới chân của cái avatar đó.

Đấy là một avatar rất oai phong, trường bào màu trắng cùng với tóc dài bay bay không cần gió. Phương Trì chưa dám nhìn thẳng vào toàn thân của avatar đó ngay lập tức, ánh mắt chậm chạp nhích lên—-Nơi lồng tim của avatar đó, là một khoảng trống. Tim của Phương Trì chợt chùng xuống, mang một dự cảm không lành. Cô đi vòng ra phía sau của avatar đó, xác nhận đấy là một khoảng trống. Từ đáng sau cô vẫn có thể nhìn thấy chiếc đèn lồng màu đỏ trên cổng torii rõ mồn một.

Đừng.....

Đừng là như vậy.....

Lacrimosa đứng trước mặt lốt avatar đó, ngước mắt lên.

Một chiếc mặt nạ màu đen tuyền, góc cạnh rõ ràng, hai tia chớp chạy ngoằn nghoèo từ trên trán xuống đến hai bên mũi. Quả nhiên là T.N.T. Thịnh Diễm là T.N.T!

Cô không thể nào nhận lầm cái avatar đặc biệt đó được! Trong Ba Chàng Ngự Lâm, ba cái avatar đều khác nhau, Guest là người xuề xoà nhất, không những giữ nguyên cái tên hệ thống tự động chỉ định lúc ban đầu, mà avatar cũng là avatar do hệ thống tự động chỉ định. Anh ta không thay đổi cứ chi tiết nào cả. Creeper thì tạo ra một ver. Gaara khói hài, chỉ ra đầu và đầu, nhưng cũng đáng yêu. Chỉ có T.N.T, cái avatar rất trang trọng và thần bí này, khi đó được rất nhiều cô gái yêu thích. Cho nên trong những vụ làm ăn của Ba Chàng Ngự Lâm, T.N.T. luôn là người bị gánh trước tiên.

Lúc Maandala mới được thành lập, các tính năng bề ngoài của avatar bị hạn chế, nhất là các biểu cảm trên khuôn mặt, nhìn rất cứng nhắc, khác xa sự tinh tế của hiện nay. Cái avatar hai màu trắng đen của TNT đã lợi dụng mặt nạ và trường bào để hoàn toàn giải quyết được vấn đề đó. Anh cũng là avatar dùng mặt nạ và trường bào sớm nhất trong Maandala, sau đó vô số người bắt chước.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì không tả được cảm giác trong lòng mình. Cô và Thịnh Diễm đã ở bên nhau lâu như thế, họ luôn coi mình là người thân thuộc nhất của người kia. Thịnh Diễm hiểu cô còn hơn cả Cốc Ứng, Phương Viện, và Hà Tâm Nghị, nhưng rõ ràng là cô không hề huy cho đến bây giờ, Thịnh Diễm là T.N.T.

Thì ra là một người xa lạ quen thuộc nhất.

Đi tiếp, Hồ Sơ Tuyệt Mật như một viện bảo tàng cá nhân khổng lồ. Tất cả những lời T.N.T đã từng đăng trên các diễn đàn, những bài diễn giảng anh đã từng phát biểu thay mặt cho Ba Chàng Ngự Lâm trong các đại hội về bảo mật thông tin, có cả hình chụp chung với Guest và Creeper ở Chiba City..... đều như tuyết, đua nhau rơi, rồi như đèn kéo quân, lần lượt lướt qua trước mắt của Lacrimosa.

Những bài diễn thuyết và luận văn công khai đó, phần lớn Phương Trì đều đã biết đến, điều mà cô chưa từng được thấy, là quá khứ của T.N.T cùng với Guest và Creeper. Thì ra Ba Chàng Ngự Lâm thật sự thân thiết như anh em. Đặc điểm của mỗi cá nhân trong trong ba người bọn họ đều rất rõ ràng, Creeper thì thích khoe khoang và hài hước; T.N.T là một người có tính cách của một lãnh đạo, thích phô bày, rộng rãi, trượng nghĩa; Guest thì trong đời ít hoạt động hơn, trầm lặng tựa như lúc nào cũng đang suy tư—-nhưng nào có ai ngờ, trong lĩnh vực hack, Guest lại là người tấn công mạnh nhất?

Có điều, tất cả mọi chuyện này đều xảy ra trong năm 2014, cái năm Maandala được chính thức thành lập, cũng là nơi Ba Chàng Ngự Lâm nổi danh, và là năm huy hoàng nhất của họ. Cô sẽ không nhớ sai. 2014 cũng chính là đạo Thịnh Diễm học nghiên cứu sinh năm nhì. Đến tháng Bảy, Ba Chàng Ngự Lâm đã tới quán karaoke huyền thực trực tuyến lớn nhất, hát hò suốt một đêm, toàn bộ quá trình đều được chiếu trực tuyến, cũng đã được Hồ Sơ Tuyệt Mật ghi lại toàn bộ. Lần đó có lẽ họ uống xin, hát hò đến sau chót, T.N.T và Creeper đều khóc bù lu bù loa, chỉ có Guest vẫn im lặng bình tĩnh. Phương Trì nghe họ hát bài ca tốt nghiệp năm đó của Yến Đại:

"......Tháng ngày thanh xuân nay đã không còn nhiều. Cảm ơi, trần trụi, u buồn, trốn tránh, nào có ai không phải phàm nhân....."

Trong quá trình chiếu trực tuyến, có người bình luận trên màn ảnh: "Thì ra Ba Chàng Ngự Lâm tốt nghiệp năm nay từ Yến Đại! Ba thằng nhóc..... đúng là một đám ATSM." T.N.T trông thấy hàng chữ đó, nhảo tới trước ống kính phẫn nộ nói: "Con nít thì sao! Áo tướng sức mạnh thì sao! Nhìn không quen thì cút!"

Đấy chắc là lần đầu tiên Phương Trì trông thấy Thịnh Diễm cho phép bản thân buông thả.

Tiến vào năm 2015, tất cả mọi dữ liệu đều trống không. Cả một hành lang dài của Hồ Sơ Tuyệt Mật vắng tanh vắng ngắt, chỉ còn lại lác đác vài ba tấm hình của avatar được chụp theo định kỳ. Thịnh Diễm và Thịnh Thanh Hoài cùng gia nhập Cục An Ninh Mạng lúc nó mới được thành lập cuối năm 2014, có thể gọi là hai thành viên sáng lập của cục. Nhưng rất rõ ràng, sau khi anh vào Cục An Ninh Mạng, liền triệt để trừ bỏ cái lốt T.N.T. Đầu năm 2015, có một quãng thời gian hồ sơ hình ảnh của avatar hoàn toàn bỏ trống, rồi sau đó mới biến thành Shi-tô mà cô quen biết. Tựa như một năm trôi qua, toàn thế giới đều thay đổi. Hết thảy mọi người cũng đều thay đổi.

"Akasaka, avatar đã bị "rửa tin" thì các ông vẫn có thể lần ra được thông tin?" Phương Trì vẫn chĩa súng vào Akasaka.

Ông ta giáo hoạt cười một tiếng. "Cái đó đương nhiên là nghề của chúng tôi, chứ nếu không thì làm sao có cơm ăn chứ! Nó giống như đặt một máy theo dõi ở trên mỗi một avatar, cho dù có "rửa tin," cũng vẫn bị máy theo dõi của chúng tôi lột trần. Cho nên cô yên tâm, con cá mà cô đang nhìn, cho dù thay đa đổi lốt, nhưng vẫn đích thực là con cá mà cô muốn."

Lúc công nghệ huyễn thực chưa hoàn toàn trở nên phổ biến, chợ đen trên mạng đã có một ngành công nghiệp đen mang tên *công nghiệp phong bì tin*. *Tin* ở đây là tức là tài khoản QQ trên Tencent bị đánh cắp. Một bộ số QQ của người dùng cộng với một mã thẻ gọi là một *tin*, một *phong bì tin* thường thường là gồm 1 vạn *tin*. "Rửa tin," có nghĩa là do một "chuyên gia rửa tin" lấy hết tất cả những gì có giá trị trong tài khoản QQ đó, ví dụ như tiền Q coins, các trang bị huyễn thực v.v., khiến cho tài khoản đó thay đa đổi lốt, rồi lại đóng gói nó thành một tài khoản mới. Sau khi được rửa tin, tài khoản QQ này hoàn toàn không còn là tài khoản QQ trước đây nữa.

Chính vì sự tồn tại của ngành công nghiệp rửa tin này, mà trong thời đại Tencent vẫn còn thống trị thị trường công nghệ thông tin ở Trung Quốc, cho dù các sản phẩm của nước ngoài có vào được đến Trung Quốc, thì lúc chiêu thị sẽ vẫn bị hàng nhái trong nước đánh thua sấp mặt. Bởi vì các hãng nước ngoài không hiểu Trung Quốc, nhất là thị trường chợ đen trên mạng của Trung Quốc.

Lợi dụng khả năng gửi tin nhắn đến số lượng lớn cùng với khả năng quảng cáo trong không gian QQ của *phong bì tin*, các sản phẩm nhái luôn chiếm tiên cơ trong giai đoạn chiêu thị và quảng cáo. Sau khi Maandala xuất hiện, nó đã triệt để tiêu diệt ngành *công nghiệp phong bì tin* chợ đen này. Kỹ thuật đăng nhập bằng tính mạch đã tạo nên một mối quan hệ tương ứng 1 và 1 giữa người dùng và avatar, khiến cho việc đánh cắp avatar bị mất sạch ý nghĩa, và vì thế cũng càng không có khả năng lợi dụng nó để lừa đảo hoặc xúc tiến tiếp thị. Đấy cũng là lý do vì sao Maandala được cho là có công quét sạch thị trường mạng.

Nhưng mặc dù *công nghiệp phong bì tin* đã chết ở thời đại công nghệ huyễn thực, không có nghĩa là việc rửa tin không còn tồn tại. Trong Maandala, mỗi một người chỉ chọn được một avatar, mỗi một avatar chỉ có thể mang một tên. Muốn giữ avatar của mình, nhưng lại không muốn dùng tên của avatar trong quá khứ, thế thì chỉ còn có một con đường—-rửa tin.

Nói trắng ra, chính là tự mình cướp tài khoản của mình. Mượn quyền của một tài khoản nhàn viên quản lý trong Maandala, tự mình cướp avatar của mình, rồi gột sạch sẽ nó. Hành vi này, ngoài những nhân viên đang làm việc cho Maandala ra, thì chỉ còn những người của Cục 19 có thể làm được. Mà việc rửa tin này bị coi gần như là cấm kỵ trong công ty Maandala, tuyệt đối không được chạm vào.

Nhưng một avatar đã được rửa tin rồi, trên bản chất vẫn là avatar đó. Tất cả mọi thông tin về nó bị hệ thống của Maandala chôn vùi trong hố đen vẫn nằm đó. Cho nên lúc tên cướp tài khoản dùng Shi-tô để đi đến nghĩa địa, thì Creeper mới xuất hiện! Bởi vì đấy là T.N.T!

T.N.T, người đã từng là người bạn chí cốt của Creeper!

Cô đã từng ghé khu nghĩa địa rất nhiều lần, và cũng có cả đống lập trình viên và hackers, đều đã ghé qua nghĩa địa, nhưng xưa nay chưa bao giờ nghe ai nói là đã gặp Creeper. Nhưng avatar của Shi-tô vừa bước vào, Creeper liền xuất hiện, đi nhiên là vì T.N.T có quan hệ thân thiết nhất với Creeper! Trước đây cô chưa từng bao giờ nghĩ đến điểm này!

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì túm tóc mình, chợt bình tĩnh hẳn lại. Nếu như Shi-tô chính là T.N.T, vậy thì kẻ cướp tài khoản là ai? Câu trả lời như chực xông ra, cô chợt quay phắt người, chỉ thấy trong tấm của máy camera có một bóng đen chém mạnh tới! Cô lách được đầu qua một bên theo bản năng, bóng đen đó tấn công rất mạnh vào vai trái của cô, khiến cho cả cánh tay trái và vai trái của cô như đã dứt lìa. Chịu đựng đau đớn kịch liệt, cô nhanh chóng bắn một phát về hướng kẻ đó, sau đó xoay người bắn thêm một phát vào Akasaka đang bổ nhào tới!

Cô giật phăng cặp kính huyễn thực ra, cưỡng hành đăng xuất ra khỏi Maandala, mái tóc trước đó đã được cột lại cũng vì vậy mà xổ ra. Akasaka nằm dưới đất ôm bụng rên rỉ, đồng bọn kia của Akasaka cũng ngã gục dưới đất. Cô kề súng ngay trán Akasaka, ông ta co rúm không ngừng khóc lóc xin tha. Cô cắn chặt răng, sờ sờ khẩu trang vẫn luôn che kín hơn nửa khuôn mặt của cô, thu súng lại, chạy ra ngoài. Ở gian hàng có một số cá trê được giữ cách ly đang bơi qua bơi lại trong những cái ao chật hẹp và đục ngầu, đen thùi lùi như quái vật, mang một cảm giác rất không chân thật. Cô nhét khẩu súng vào trong miệng của một con đang nuốt bọ chỉ đào, rồi túc tốc bỏ chạy.

.....

Vai trái bị thương nặng không ngừng chảy máu. Hai phát súng kia đã kinh động cả khu chợ thuỷ sản, còi cảnh sát nhanh chóng huýt âm ĩ khắp nơi. Phương Trì không dám đường đột gọi xe, cô chạy xuyên qua khu dân cư, giật được hai chiếc áo ba lỗ trên mành, bỏ bừa chỗ vết thương trên vai cho đến khi không còn thấy máu nữa mới yên tâm. Cả một bên vai trái và cánh tay đau buốt tim, đau đến độ cô gần như sắp nôn ra. Cách đó không xa, tiếng còi xe cảnh sát không ngừng réo, thành thoảng lại có cảnh sát đất chó đi ngang qua con hẻm nhỏ. Cô nấp co ro trong một xó, cố gắng chịu đựng mấy tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi trời đã tối hẳn mới chậm chạp đi ra.

Đói bụng. Cả buổi trưa hôm nay chưa ăn bữa cơm nào. Mò trên người, vẫn còn một số tiền lẻ bằng mỹ kim, vào ăn một bữa trong một chỗ chuyên bán cơm niêu đất. Cô dùng internet trong quán ăn để tra xem chuyến bay hôm nay về lại Yến Thành khi nào cất cánh, may sao cô vẫn còn mang hộ chiếu giả trên mình. Ăn cơm xong, quán cơm đưa kẹo bạc hà để ngậm cho sạch miệng, cô ngậm một viên trong miệng, nghỉ bụng, có lẽ Tạ Vi Thời đã rời đi mất theo chuyến bay kia rồi. Dù sao thì chàng ở lại cũng đâu có ích gì? Chi cần cô không muốn bị chàng tìm ra, chàng làm cách nào đi nữa cũng sẽ tìm không ra. Điểm này, hắn là Tạ Vi Thời hiểu rất rõ.

Nhưng lúc này đây, cô lại vu vơ hy vọng Tạ Vi Thời có thể xuất hiện trước mặt cô. Cô nghĩ, đúng là cô rõ lộn xộn. Hoặc cũng có lẽ là cô đã thật sự "chi cần mỗi mình anh" rồi.

hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **vWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Cỗ Xe Bí Đỏ Giữa Đêm

Đèn lên. Phố lớn ngõ nhỏ đèn đuốc giăng mắc, dòng người đông nghịt. Con phố Mong Kok ban ngày còn yên ắng, thế mà đến giờ này lại bất đầu đông vui nhộn nhịp. Cảnh sát đi tuần tra tới tới lui lui.

Từ quán cơm niêu đất, Phương Trì nấp trong bóng tối quan sát một chút, nhanh chóng hiểu ra lý do.

Hiệu Ô không phân phối kính huyễn thực toàn cầu ngay cùng một lúc, mà dùng thủ đoạn "để đói." Mãi đến tháng Sáu họ mới tung ra ở Hồng Kông trên quy mô lớn. Mà sau khi trải qua một giai đoạn quan sát, tất cả những hãng games quốc tế như Nintendo, Bandai, Nangong, Dream, SEGA, and Ubisoft mới nối đuôi nhau cho ra mắt những games AR (thực tế tăng cường) trong hai tháng vừa qua. Loạt games AR này vừa được tung ra liền tức tốc tạo nên một làn sóng thanh niên kéo nhau ra đường với kính huyễn thực hiệu Ô để chơi games. Bởi vậy cho nên vào buổi chiều tối, khi tộc "nhàn viên công sở" tan ca, thì mới nhộn nhịp hơn ban ngày. Mà cùng với làn sóng hưởng ứng các games AR, các tệ nạn như cướp giựt, cưỡng hiếp v.v. lập tức tăng vọt, cảnh sát bắt buộc phải tăng cường nhân lực cho đội ngũ tuần tra ban đêm.

Phương Trì không dám bước ra gọi xe dưới tình trạng này. Cả một bên cánh tay trái của cô đều không sao cử động được, chiếc sơ mi đã khoác lên mình, dầu đang đêm đi nữa, cũng không biết rõ được phía sau lưng có thể thấy được vệt máu hay không. Đường phố mà đông người thì dễ thu hút sự chú ý của người khác, huống chi hiện giờ mà đi gọi xe dám chừng radio trên xe đang còn phát sóng thông tin truy bắt tội phạm của cảnh sát.

Cô tiếp tục nấn ná cho đến khuya không còn ai, đèn thưa thớt lác đác, mới gió tay vẫy một chiếc taxi.

Còn mỗi chuyến bay cuối cùng, bay qua đêm từ Hồng Kông về đến Yến Thành cất cánh lúc 11 giờ 58 phút. Máy bay rất nhỏ, dãy ghế xếp theo dạng 2-3-2. Cô đặt vé bằng di động, phát hiện chỉ còn được mấy chỗ tốt. Cô không hy vọng có người khác ngồi quá gần mình, nên chọn một chỗ ngồi phía ngoài ở hàng cuối cùng, kế ngay buồng vệ sinh, bên cạnh không có ai.

Lúc đến phi trường đã gần 11 giờ. Tuy đã rất sát với giờ soát vé lên máy bay, nhưng số người cũng đã giảm nhiều, cả khu vực khởi hành rất vắng. Qua hai quan, qua cổng an ninh, hoàn toàn không phải xếp hàng. Phương Trì không có hành lý, vóc dáng lại nhỏ bé mình mai, những nhân viên ở đó cầm hộ chiếu đối chiếu với mặt cô một chút rồi để cho cô qua cửa. Phương Trì máy móc nghe theo lời chỉ huy của nhân viên cho đến khi nhân viên ở cổng an ninh nói, "Được rồi, đi đi!" Cô mới sực tỉnh, giật mình phát hiện bàn thân cứ đảo mắt mờ mịt nhìn quanh từ nãy đến giờ.

Thì ra..... biết rõ là không có khả năng, nhưng trong lòng vẫn ngóng trông.

Chiếc máy bay này không được bất cứ ưu đãi nào ở phi trường, cổng ra tới máy bay rõ xa. Dọc đường vắng tanh vắng ngắt, lác đác vài ba người đang ngồi hoặc đang nằm, nhưng hoàn toàn không gặp bóng dáng quen thuộc nào. Từng đôi từng đôi tình nhân nép vào nhau, có một cặp tình nhân trẻ đang đi bên cạnh, cô gái đã buồn ngủ díp mắt, ôm lấy cánh tay của chàng trai, gần như đang ngủ luôn trên vai của cậu ta. Chàng trai chậm rãi bước, vừa đi vừa nhìn khuôn mặt mơ màng của cô gái mỉm cười. Nụ cười ấy đến tự đáy lòng, nhìn vào khiến người khác cảm thấy ngọt ngào.
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì ngẩy người ra nhìn một lúc, chàng trai kia hình như để ý thấy, liếc qua chỗ cô, cô mới nhận ra rằng mình đã thất thần. Cô cúi thấp đầu, nhìn mũi giày bẩn đầy nước bẩn của mình, nở nụ cười nhạt.

Lúc cô lên được máy bay, đã rất muộn, chỉ còn 5 phút nữa đóng cổng. Vội vàng đưa vé rồi vào trong khoang, chạy thẳng đến chỗ ở hàng sau chót đã đặt vé trước đó.

Ngủ thôi, cô nghĩ. Tỉnh dậy rồi, sẽ là một ngày mới.

Hàng ghế cuối cơ bản là trống không. Phương Trì đến chỗ ngồi của mình nhìn nhìn, bất ngờ thấy chỗ cạnh cửa sổ có một người đang ngồi! Anh ta kê một chiếc gối born hoi ngay cổ, mắt đeo đồ che mắt, đang rúc mặt vào cửa sổ ngủ. Điều hoà trong máy bay mở lớn, trên người anh ta đắp một tấm chăn mỏng của hãng máy bay.

Phương Trì không vui. Cô đặt chỗ ngồi là đã muộn lắm rồi, cố ý chọn hàng ghế cuối không có ai. Người này còn chọn chỗ sau cả cô, tại sao không đi chọn dãy ghế cạnh cửa sổ bên tay trái không có ai, mà nhất định chen với cô?

Không hiểu nổi.

Phương Trì đang còn định đi qua dãy bên kia ngồi, chợt có một hành khách khác hối hả chạy vào, ngồi xuống chỗ ngay kế cửa sổ ở dãy ghế bên kia.

"....."

Fine.

Phương Trì vào dãy ghế chính giữa, phía đuôi mất lướt qua suờn mặt của anh chàng nọ, chợt cảm thấy có gì đó lạ lạ. Khoé miệng của anh ta—-hơi vểnh lên. Tim của Phương Trì dậy sóng, không cách nào bình tĩnh được nữa. Cô mím chặt môi, đến bên cạnh người đó, nhẹ nhàng ngồi xuống. Giống thật. Vóc dáng, thể hình, đường nét của khuôn mặt.....đều giống y hệt.

Nhưng sao lại có thể chứ! Đâu ra chuyện trùng hợp như vậy được! Một tiếng trước khi lên máy bay, cô mới đặt vé, thông tin trong web chim cần hơn một tiếng đồng hồ mới cập nhật kịp. Cho dù chàng có thần thông quảng đại đến đâu đi nữa, làm sao có thể biết ngay được tin cô đã đặt vé? Phải biết rằng hệ thống thông tin của hãng hàng không cũng không phải dễ hack vào được. Huống chi hiện giờ chàng không có máy tính của chàng trong tay.

Bàn tay phải của Phương Trì vươn đến, ngập ngừng, nhưng lại không sao kiềm chế được. Cô nhẹ nhàng đặt tay phía trên tấm chăn mỏng của người nọ——

"Cô à, xin cô thắt dây an toàn—-"

Phương Trì ngẩng phắt đầu, thấy cô tiếp viên hàng không đang đứng đó nhìn chằm chằm tay của cô đầy vẻ khó hiểu. Cô rút tay về, thắt dây an toàn, xong thấy cô tiếp viên hàng không khom người vỗ vỗ lên người bên cạnh, nói: "Thưa anh, anh dậy đi, xin anh để ý kỹ những tài sản cá nhân mang bên mình."

Phương Trì: "....."

Người kia giật giật đầu, quấn chăn sát vào người hơn, sau đó lại quay mặt vào cửa sổ ngủ tiếp. Cô tiếp viên hàng không nhìn Phương Trì chằm chằm một lúc rồi mới rời đi, giống như đang cảnh cáo cô phải yên phận, đừng nghĩ đến việc động tay động chân.

Máy bay đã cất cánh.

Phương Trì ngồi im lặng, ngồi lưng thẳng tắp. Thật ra cô không dám dựa lưng. Vết thương phía sau vai vẫn đang đau đớn dữ dội, tựa vào lưng ghế sẽ càng đau. Sau khi máy bay ổn định độ cao, tiếp viên hàng không đẩy xe đưa đến thức uống, cô xin một ly nước bạc hà.

Người ngồi ghế bên trong vẫn đang ngủ.

Khí lưu không êm, máy bay tròng trành, ngón tay út của Phương Trì hơi bị va, nửa ly nước còn thừa liền rớt xuống, làm ướt người ngồi ghế trong. Cuối cùng thì người đó cũng rục rịch. Anh ta ngồi dậy, gỡ miếng che mắt và giờ tấm chăn ướt nhem ra, xoay ngang người, tay phải đặt ngay lên chỗ vịn của tay trái của cô, kẹp cô giữa lưng ghế và anh ta.

Máy bay kêu ồn ào.

Phương Trì nhìn gương mặt gần trong gang tấc, mang vài phần tức giận ấy, bình tĩnh nói:

"Anh chưa thắt dây an toàn."

Chàng thò tay trái, tháo luôn dây an toàn của Phương Trì.
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì liếc quanh một vòng, người thứ ba ở hàng ghế chót này đang ngủ rất say. Hàng ghế cuối, không có ai để ý.

"Tôi gọi tiếp viên đấy." Phương Trì nói.

"Anh ngửi thấy mùi tanh của máu, và mùi tanh của cá." Chàng nói rất khẽ, giọng không thể gọi là đang vui.

"Anh bị ảo giác rồi."

"Không có khả năng."

"Anh bị ảo giác rồi." Phương Trì lại lặp lại.

Chàng lạnh lùng nhìn vai trái của cô một cái, đưa tay gỡ nút áo của cô ra. Nút áo bị cô cài đến chiếc trên cùng.

"Anh làm gì đó hả!" Phương Trì dùng tay phải túm chặt lấy cổ áo mình, thì thào khiển trách chàng.

"Còn không phải là đồ của em nữa." Chàng nói.

"Em muốn mặc gì thì mặc, là tự do của em." Cô quạt ngay lại.

Chàng chọt vòng tay trái quanh vòng eo nhỏ của cô, bế bổng cô lên từ ghế ngồi, xách cô vào trong buồng vệ sinh ngay phía sau lưng cô. Phương Trì giãy giụa, nhưng khổ nỗi chỉ có thể giãy được nửa bên người, lại không dám la to, sợ có người trên máy bay phát hiện, kết quả liền bị chàng chiếm thượng phong, nhét thẳng vào trong buồng vệ sinh. Chàng cũng chen theo vào, rồi trở tay khoá cửa.

Buồng vệ sinh của máy bay cỡ nhỏ đặc biệt chật chội, hai người vào đó đứng, liền chiếm sạch bách mọi không gian của nó, thậm chí không có chỗ để xoay người. Cả hai gần như dính sát vào nhau. Chàng chận cửa, Phương Trì gần như không có khả năng tự đi ra được. Phương Trì dùng một tay chống lên ngực chàng, nhướn mày hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Cho anh xem vết thương của em." Chàng trầm giọng. Chàng cao lớn, đầu hoàn toàn che khuất bóng điện phía trên, Phương Trì ngước đầu nhìn vào mặt chàng, thấy mũy đen giăng đầy, sắc mặt không thân thiện. Cũng phải, bị cô đá ở phi trường như vậy, ai vui cho được?

"Em không bị thương." Cô thản nhiên nói.

"Cả một tay bên trái cho tới bây giờ vẫn chưa cử động, em còn nói không bị?" Giọng điệu của chàng lạnh lẽo.

Phương Trì thản nhiên cười, "Có muốn em cử động cho anh xem?" Nói rồi cô thật sự xoè 5 ngón tay ra, đang định nhấc tay lên. Vừa nhích một chút, lại đau kinh khủng. Trên mặt cô vẫn treo nụ cười như chẳng hề hấn gì.

Khoé miệng đang bị phủ bóng tối của chàng hơi giật, môi đang mím chặt thì thoáng mấp máy, rồi dừng tay ấn tay trái của cô xuống. "Đừng cử động nữa."

Phương Trì cười khẽ.

Chàng khẽ nói: "Đừng cười như vậy."

"Tại sao?"

Chàng không nói gì, mắt nai sâu lắng như đầm nước lạnh dưới đáy vực.

"Vớ vẩn." Miệng cô thì lầm bầm rất khẽ, nhưng ánh mắt lại tĩnh lặng mơ màng, tay phải vòng qua cổ chàng, bất chợt nhón chân hôn lên khoé môi của chàng.

Tạ Vĩ Thời đứng yên bất động, nhìn cô thu lại nụ hôn bất ngờ đó, lãng lãng hỏi:

"Chẳng phải nói là đã hối hận rồi à?"
Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt của Phương Trì trầm xuống, nhìn qua một bên, lại cúi đầu cười một tiếng, nghe như đang tự giễu mình.

Chàng chọt nhón lấy hai bên má trắng nõn của cô, hôn đáp lại. Đầu lưỡi của chàng cuốn lấy đầu lưỡi của cô, lướt qua răng cô, như muốn được thưởng thức trọn vẹn vị bạc hà trong miệng cô. Chàng hôn phần cổ dưới mang tai cô, hai tay mon man từ phía dưới áo của cô lên đến phía trên. Tầm mắt của Phương Trì quét ngang qua hình ảnh hai người đang hôn nhau trong tấm gương trước mặt, cơ thể thì mỉa lại mềm nhũn ra, suýt nữa rên thành tiếng.

"Máy bay bất chợt va vào một tầng khí lưu và bị chấn động, sẽ ngừng sử dụng buồng vệ sinh....."

Hai người liền đột ngột dừng ngay lại. Phương Trì ngồi trên người Tạ Vĩ Thời, khuôn mặt trắng xanh đã hơi ửng hồng. Tạ Vĩ Thời vuốt mái tóc hơi ẩm của cô, không nói gì, cũng không hỏi gì.

"Đi ra đi." Chàng thì thào. "Em không cần phải giấu anh. Em bị thương không nhẹ, sau khi xuống máy bay thì để cho anh xem."

Phương Trì ừ một tiếng. Tạ Vĩ Thời hiểu cô rất rõ, tình trạng của cô hiện giờ, nếu như không bị ép đến cùng đường, thì tuyệt đối sẽ không vào bệnh viện. Mà mới vừa rồi, động tác có dữ dội cách mấy, chàng vẫn không hề đụng vào vết thương của cô.

Rốt cuộc thì vẫn không giấu chàng được.

Sâu trong ngõ ngách bí mật của đáy tim, những gì cô bằng lòng thừa nhận, những gì cô không bằng lòng thừa nhận, thật ra đều đã không còn quan trọng nữa.

hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 49: My Deer

Đinh Phi Phi đứt hay tay trong túi áo, tàn bộ trên con phố gần khu nhà họ Đinh, thuộc khu vực cũ của Yến Thành. Ở đó có gian hàng bán xíu mại mà cô yêu thích nhất, cảm ơn trời Phật, đến nay cụ chủ quán vẫn còn khoẻ mạnh, khiến cho cô sáng nào cũng có đồ ăn sáng. Hiện giờ là lúc một trời vừa lô dạng, xe phun nước vừa chạy qua, con phố cũ mát rười rượi.

Mái tóc dài đủ sắc cầu vồng của Phi Phi được bím lại thành những bím tóc nhỏ sát da đầu ở phía trên, phía dưới để xoã. Tuy không trang điểm đậm điểm lệ như ban đêm, nhưng ngũ quan của cô vốn đã đậm và sắc nét, chỉ kẻ mắt một chút cũng đủ nổi trội khiến người khác để ý. Những ông lão bà lão đang tập thể dục buổi sáng dọc đường đi không ngừng liếc nhìn đầy ghét bỏ, thậm chí còn chỉ chỉ trỏ trỏ từ xa. Phi Phi không hề quan tâm mà còn ngượt mấy ông già một cái, nhìn họ luống cuống làng mất đi chỗ khác, cô cười rộ lên.

Phi Phi mua xong một phần xíu mại và một ly sữa đậu nành đi ra thì thấy bên lề đường có một chú bé đang ngồi xổm nghịch kiến, cô tiến tới đạp thẳng vào ngực, khiến cho chú bé nọ ngã ngồi bệt xuống đất. Cô hất hất cằm, nói một cách hung tợn: "Đinh Ái chết tiệt, làm gì đó? Không phải là hôm nay phải tới bệnh viện à?"

Đinh Ái hiền khô, bị đạp mà không nổi giận, giọng déo quọ, đáp: "Thuốc lên giá hết trơn rồi, không mua nổi nữa. Ba đánh liều mua một bộ Mạn-đà-la về, nói là muốn đấu MMA huyễn thực để kiếm tiền."

Phi Phi "xì" một tiếng, "Giá khủ để như vậy rồi mà còn đòi đánh MMA huyễn thực!" Cô hỏi, "Tạ Vĩ Thời dạo này có ghé nhà mày không?"

Đinh Ái lắc đầu, đáp: "Ba nói anh có việc riêng của anh cần làm, chúng ta không thể cứ đi lấy tiền của anh được."

Phi Phi lại nói: "Xì!" Mắng Đinh Ái: "Còn không mau cút về nhà! Lúc nãy nếu không phải tao đạp mà là người khác, thì hiện giờ mày đã chảy máu chết rồi! Biến mau!"

Cô làm dữ như vậy, nhưng mắt vẫn trông chừng cho đến khi Đinh Ái về đến nhà rồi mới xoay người rời đi. Về đến khu ngõ hẻo lánh của mình, từ xa cô đã loáng thoáng thấy trước cửa căn phòng trọ có một người đang đứng. Cô suýt nữa nhảy cẫng lên. Cô nhảy lên thật, sữa đậu nành văng tung toé. Nhảy xong, xà bớt được những cuồng hoan trong tim, cô từ tốn bước tiếp.

"Sớm thế?" Cô hỏi.

Chàng nhìn cô lấy chìa khoá mở cửa, đáp: "Đến lấy đồ rồi đi ngay."
Advertisement / Quảng cáo

Phi Phi hừ một tiếng.

Vào đến trong nhà, Tạ Vĩ Thời đi lấy một mớ đồ kiểu như bông băng, thuốc chống viêm, thuốc giảm đau v.v.. Phi Phi nhìn rồi nói: "Đừng nói cái cô hôm bữa lại có chuyện nữa chứ hả."

Tạ Vĩ Thời gật đầu: "Phải."

Phi Phi im lặng một hồi, hỏi: "Lời anh nói trước đây, sau này chỉ để mình em làm sinh nhật cho anh, lời đó còn tính không?"

Tạ Vĩ Thời đáp: "Tính."

Phi Phi không nói gì nữa.

Tạ Vĩ Thời nhét hết đồ vào trong một cái bao nylon, hỏi: "Gần đây làm gì?"

Phi Phi đốt điếu thuốc, đáp: "Đổi qua một live house khác, nhảy đầm, hát hò."

Tạ Vĩ Thời gật đầu, nói: "Rạn Băng hình như lại được nâng cấp. Nếu có ai báo em xem mấy thứ đó, đừng xem. Ngoài ra, nếu có ai cho em dùng loại kính huyễn thực hiệu Ơ mà có công năng tăng cường hiện thực, em cũng đừng dùng."

Phi Phi gật đầu: "Được."

Lúc ra khỏi cửa, Tạ Vĩ Thời móc một thẻ ngân hàng đưa cho Phi Phi. "Trong này còn hai, ba vạn, em lấy một ít, còn lại bao nhiêu đưa hết cho Đinh Ái mua thuốc đi. Dạo này Cục Thực Phẩm-Dược Phẩm đã gỡ bỏ luật kiểm soát giá của các sản phẩm máu, giá thuốc tăng mạnh, anh lo là họ sẽ không mua nổi thuốc nữa. Mặt mũi vẫn vậy."

Phi Phi cắn môi, nhận lấy tấm thẻ, nói: "Anh làm thẻ khiển cho em và mọi người cảm thấy bàn thân rất vô dụng."

Tạ Vĩ Thời vuốt vuốt tóc cô, nói: "Ứng phó tạm thời mà thôi. Và lại đối với anh mà nói, tiền là thứ vô dụng nhất."

Phi Phi: "Xì!"

.....

Phía bắc của Yến Thành, trong một căn nhà trọ kiểu cũ ở khu vực cũ-mới giao thoa, Phương Trì đang đun nước sôi bằng ấm nước. Cô mới ngủ dậy, đã tắm rửa, nhưng không để vết thương dụng vào nước. Khoá cửa kêu lách cách, Tạ Vĩ Thời đẩy cửa bước vào, tay xách một túi nylon đựng đầy thuốc men, chiếc máy tính Atom của chàng, trang bị huyễn thực, và hai phần thức ăn sáng.

"Hi." Cô nói, rồi dùng nước vừa đun sôi để tráng tất cả mọi chiếc ly, bồn.

Nhà trọ này tuy cũ kỹ, nhưng vẫn khá sạch sẽ ngăn nắp, và quan trọng hơn hết là, khác với những khách sạn mới, không cần phải đăng ký phòng bằng thiết bị quét võng mạc hoặc chứng minh thân phận bằng tĩnh mạch. Hiện nay có rất nhiều khách sạn kết nối với Maandala, những khách hàng chứng minh thân phận trong Maandala xong thì có thể dùng M coin để trả tiền thuê khách sạn, lại còn có thể hưởng đãi ngộ được dùng các thiết bị huyễn thực trong khách sạn họ thuê.

"Ngủ ngon không?"

Phương Trì gật đầu. Vẫn phải uống nửa viên thuốc ức chế alpha mới ngủ được. ----Hiện giờ cô chỉ có thể uống từng nửa viên một, thuốc chăng còn được mấy viên, cô phải gắng gượng đợi cho đến khi vết thương ở vai lành thì mới có thể đi tìm Hà Tâm Nghi lấy thêm thuốc.

"Hôm qua rốt cuộc là anh làm cách nào để biết rằng em đặt vé cho chuyến máy bay đó và ghế ngồi đó?" Phương Trì vừa ăn cháo vừa hỏi.

Tạ Vi Thời cười cười: "Em cho rằng thế nào?"

Phương Trì nói: "Hack vào trang mạng nào có thông tin về vé máy bay?"

Tạ Vi Thời cười lắc đầu: "Thời gian chỉ có một chút xíu như vậy, tay cũng chả có máy để tiện dùng, anh còn chưa đạt đến trình độ thần thánh đó."

"Thế thì thế nào?"

"Dùng một phương pháp đỡ hoi nhất." Chàng đã ăn xong, tay chống đầu nhìn Phương Trì ăn, "Tìm vài cô nương làm việc cho hãng hàng không phụ trách đăng ký thủ tục cho hành khách của các chuyến bay, dặn họ là nếu thấy em đặt vé thì báo cho anh biết."

"Họ đều ngoan ngoãn báo hết cho anh?" Phương Trì ngạc nhiên.
Advertisement / Quảng cáo

Tay vẫn chống đầu, chàng thong thả đáp: "Anh xinh trai như vầy, có gì không thể?"

"....." Phương Trì suýt phun hết cháo ra.

"Không phải em cũng rất thạo chiêu này sao?"

"Giấm ghen hôm bữa anh vẫn ngậm trong mồm chưa chịu nhả?" Ý Phương Trì là chỉ anh chàng Tak mà cô gặp trong Fight Club.

Chàng cười, cười nghiêng nước nghiêng thành, nghiêng tranh nghiêng cọ.

Sau bữa sáng, Tạ Vi Thời trải xuống giường hai tấm lót màu xanh nhạt chống thấm, thoạt nhìn rất giống băng vệ sinh cỡ khủng và siêu mỏng. Phương Trì vừa nhìn liền khiếp sợ: "!!!!!"

"Đây là gì?!" Cô hỏi.

"Miếng lót dùng một lần cho sản phụ, đã tiệt trùng."

"....." Nếu như lúc nãy mất cô bị quang cảnh kích thích đập vào mặt, thế thì lúc này đến lượt tim cô bị.

"Em cảm thấy giường ở đây sạch rồi hả? Nếu em thấy sạch thì có thể không cần dùng." Chàng thản nhiên nói.

"....." Phương Trì cắm mặt, ngồi lên tấm lót.

Không thể nói chuyện quá cảm tính với người học y được. Chỉ có điều, trải nghiệm thần kỳ kiểu này, thật sự khiến cô mang cảm giác như mình đang sinh con. Song, ngẫm nghĩ một chút, Tạ Vi Thời cũng là người đang ngồi trước mặt, liền cảm thấy nhẹ lòng.

Ô, với cả xao xuyến nữa.

Cô cởi áo ra, Tạ Vi Thời ngồi sau lưng cô, tháo những lớp băng cô đã tự bó, rồi lấy bông lau kỹ quanh vết thương, sau đó bôi thuốc sát trùng lên vết thương. Máu nhỏ xuống, liền có tấm bạt của sản phụ thấm hết.

"Thương ngoài da, không quá nghiêm trọng, may là không bị nhiễm trùng." Chàng nói, "Là do vật hình côn đánh từ phía sau lưng đánh tới đúng không."

Mỗi vết thương thuật lại một câu chuyện. Phương Trì "ừ" một tiếng.

"Sao lại một thân một mình đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

"Lẽ nào vẫn hai thân hai mình cùng đi?"

Vì lời cãi cùn của cô, Tạ Vi Thời cười khẽ một tiếng rất nhạt phía sau lưng.

Phương Trì chợt bảo: "Hiện giờ em không còn muốn chết cho lắm."

Tạ Vi Thời thản nhiên hỏi: "Vì anh?" Nói rồi ngón tay ấn lên một chỗ ở vai cô, hỏi: "Đau không?"

Phương Trì không kịp đề phòng, ré lên một tiếng đau đớn, cảm thấy hơi mất kiểm soát, ngượng ngùng nói: "Hiện giờ bỗng dưng lại muốn."

"Mới đau có một chút liền muốn chết, hèn nhát." Nói chưa dứt câu, ngón tay lại đổi qua chỗ khác, ấn tiếp, "Chỗ này thì sao?"

Phương Trì không ngờ chàng vẫn còn ấn nữa, lại ré lên đau đớn.

"Trước khi anh ấn anh nói cho em một tiếng được không hả?" Cô cáu nhàu.

Tạ Vi Thời dùng bàn tay đã bôi thuốc sát trùng sờ nắn từng nơi một dọc theo xương bả vai của cô, nói: "Nếu như báo cho em biết trước, chắc chắn em sẽ không chịu nói là đau."

Phương Trì cảm thấy những nơi chàng sờ qua đều đang nóng, đang cháy, đau kiểu thiêu đốt. Nhưng chàng nói không sai. Điều bác sĩ cần biết là phản ứng chính xác trung thực nhất từ bệnh nhân, chứ không phải là sự che giấu.
Advertisement / Quảng cáo

"Không sao rồi. Xương hơi rạn, điều trị duy trì là được." Tay của chàng vòng qua vòng eo thon nhỏ của cô từ phía sau lưng, cằm gác lên hõm vai bên phải lành lặn của cô, rù rì bên tai như đang vỗ về.

Phương Trì thở phào, hỏi chàng: "Điều trị duy trì thế nào?"

"Nằm."

"....."

"Nằm bao lâu?"

"Ba tháng."

"Có cách nào khác nhanh hơn không?"

"Không có."

Phương Trì im lặng hồi lâu, rồi nhẹ nhàng ngả lưng ra phía sau, tay phải đặt lên bàn tay đang ôm quanh eo cô của chàng.

hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Câu Chuyện Về Chuột Túi

trước khi vào chương, xin chú ý: 琢磨 là một từ đa nghĩa, bao gồm: rèn luyện, tìm tòi, nghiên cứu, mài giũa. Vậy nên khi Tạ Vi Thời nói lúc nhỏ có nhiều chuyện "không ngừng tìm tòi" và khi Tạ Vi Thời sau đó rù rì "Rèn luyện thật nhiều" thì đấy là cùng 1 từ. Quý vị cứ nhớ nó là một từ đi, cái màn chơi chữ này người dịch chưa cân nổi.

- ----------

Phương Trì dựa vào lồng ngực của Tạ Vi Thời, bàn tay phải mình mai nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của chàng, lúc vuốt ngang qua chỗ vết thọc lồi lên, không ngừng mơn trớn.

"Tạ Vi Thời, kể chuyện cho em nghe đi."

"Muốn nghe chuyện gì?" Giọng của chàng vẫn rất khẽ, tay gạt lên mặt trên của ngón tay phớt qua bờ mi mịn màng như tơ lụa của cô.

"Chẳng hạn như..... anh làm cách nào học được đánh nhau, rồi học bắn súng thế nào."

"Có rất nhiều thứ, em sẽ luôn nghĩ về nó, không ngừng *tìm tòi (琢磨)*, tuy đều chỉ đặt giả thuyết chứ không thực hiện, nhưng đến khi thật sự phải làm thật, vẫn rất có ích."

"Ồ?"

"Hồi nhỏ anh hay nghĩ chuyện đánh nhau với cả trăm loài động vật, nghiên cứu rất kỹ các phương án để có thể đánh thắng đủ loại động vật khác nhau."

Phương Trì phì cười, vỗ vỗ vào mặt chàng.

Tạ Vi Thời tóm lấy tay của cô, nói rất nghiêm túc: "Thật mà. Ví dụ như chuột túi đi. Nếu nó đấm em, thì trước tiên là em nên thụt người xuống để tránh, sau đó xông lên bám chặt ngang hông nó, để cho cặp giò to lớn của nó không đạp được em."
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì ráng nhịn cười, "Rồi sao nữa?"

"Lúc chuột túi đứng, nó cần phải giữ thăng bằng của nó bằng đuôi, em biết chứ hả?" Tạ Vi Thời hỏi.

Phương Trì gật đầu, "Rồi sao nữa?"

"Ôm chặt nó, ra sức đổ nghiêng qua một bên, lúc đó con chuột túi sẽ không thể nào dùng đuôi để đứng vững được nữa. Rồi em sẽ phải nhanh chóng cưỡi lên người nó, dùng để nó đứng lên lại. Đấm nó túi bụi, khi nào nó dùng tay nó để đánh trả lại em, thì khoá tay nó lại. Tay của chuột túi rất nhỏ và mảnh mai, một lúc sau nó sẽ không đánh trả lại bằng tay được là nó sẽ chào thua."

Phương Trì cười bò lăn không ngồi dậy lại được.

"Đúng là nói những nói cuội nghiêm túc như thật! Tưởng tượng hoang đường có thể so được với thực chiến à? " Nói rồi cô đấm mạnh xuống người chàng một cái, "Anh đang bịa chuyện để ứng phó với em đúng không!"

"Làm gì có." Tạ Vi Thời bình tĩnh cãi lại, lật người để cô phía dưới, một tay của chàng vẫn đỡ lấy cổ và phía sau lưng của cô, chỉ để cho nửa người bên phải cùng cánh tay lành lặn của cô áp xuống giường. Phương Trì lại chợt cảm thấy căng trướng, khẽ rên một tiếng, năm ngón tay bấm xuống lưng chàng. Chàng huých tới, khoái cảm bất ngờ đó khiến cô ngửa cổ, nhắm mắt lại.

Chàng rù rì bên tai: "*Rèn luyện (琢磨)* thật nhiều, có ích khi thực chiến hay không?"

Móng tay của Phương Trì túc giận cào năm vệt máu trên tấm lưng màu lúa mạch của chàng.

.....

Phương Trì ngủ một giấc thật dài. Lúc tỉnh lại, bên tai lại vẫn tiếng gõ bàn phím như mưa rơi rất quen thuộc. Mở mắt, Tạ Vi Thời đang ngồi trước bàn, trên màn hình màu đen của máy tính không ngừng chạy những dòng mã màu trắng đặc kín. Rèm cửa sổ đóng kín mít, nhìn đồng hồ trên bàn, 05:46.

Không ngờ ngủ lâu như vậy. Đúng là sau khi vất cạn thể lực thì giấc ngủ tốt hơn hẳn bình thường. Cô bò dậy, bước đến ôm cổ Tạ Vi Thời từ sau lưng. "Làm gì đấy?"

Tạ Vi Thời không tránh cô, vẫn ung dung gõ những dòng mã. "Kiếm tiền."

Phương Trì nhìn màn hình, nhận ra được rằng chàng đang tấn công một cơ sở dữ liệu. Đứng cạnh chàng nhìn một chút, đã thấy Tạ Vi Thời tìm ra 3,4 lỗ hổng của cơ sở dữ liệu này, dùng đủ mọi cách khác nhau để phá tanh banh nó, một đống dữ liệu bí mật ùn ùn chuyển vào trong ổ cứng của Tạ Vi Thời----Nhưng chắc là những dữ liệu này cũng chỉ là đồ giả, dùng để thử nghiệm mà thôi, hoàn toàn không có giá trị.

"PenTest?" Cô hỏi.

Tạ Vi Thời gật đầu.

PenTest tức là do một nhân viên chuyên xâm nhập dùng đủ mọi cách để mô phỏng những cách thức hackers tấn công, để đánh giá độ an toàn hệ thống của một trang mạng, giúp phát hiện các nhược điểm và lỗ hổng của hệ thống của trang mạng đó. Tạ Vi Thời không ngừng đào bới lỗ hổng của cơ sở dữ liệu đó, rồi viết những lập trình giúp tu sửa----rõ ràng là chủ nhân của cơ sở dữ liệu nọ đã thuê chàng giúp họ kiểm tra thiếu sót và loại bỏ lỗ hổng, tăng cường độ an toàn cho cơ sở dữ liệu đó. Loại PenTest này thì thường thường những hackers hạng đại thần sẽ không thèm làm. Chàng thật sự chỉ là một cánh quạ mà thôi.

Phương Trì thấy trên bàn có vài viên kẹo bạc hà kiểu truyền thống, bóc một viên ra đút vào miệng Tạ Vi Thời, hỏi chàng: "Khi nào làm xong?"

"Em có thể đi nằm thêm một lúc. Chắc độ 10 giờ sáng."

Phương Trì gật đầu, cầm kính huyễn thực, nằm xuống giường.

Đăng nhập vào Maandala, cô lập tức gọi Reboot. Cô gõ:

—Hai hôm nay Guest có lên mạng không?

Avatar của Reboot lắc đầu: "Không có. Lần trước vào trong web chỉnh xong sau đó không gặp lại nữa."

Phương Trì mơ hồ cảm thấy rất lạ, cảm thấy hành tung và mục đích của anh chàng Guest này cũng khó đoán được. Cô lại hỏi Reboot:

—Lúc Maandala mới được thành lập, có phải là có một số công năng đặc biệt mà cậu vẫn chưa rõ?

Reboot giáo lên: "Không thể nào! Anh chính là một bách khoa toàn thư di động của Maandala mà cậu còn dám si nhục anh như vậy!"

—Cậu đừng quên, đến năm 2017 cậu tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong mới gia nhập Maandala, khi đó Maandala đã được thành lập 4 năm rồi. Hơn nữa cậu cũng không phải là một trong một trăm mấy thành viên beta của Maandala, nhất định là trong Maandala có những thứ cậu chưa biết đến.

Không chờ cho Reboot kịp cãi, cô lại bổ thêm một nhát dao nữa:

—Đừng quên vụ "gương mặt trên trời."

Gương mặt trên trời, đúng là nỗi nhục của Reboot. Avatar của anh ta trông hơi ù rũ, hai bàn tay thõng thượt như cọng mì, giọng điệu ủ ê: "Rốt cuộc cậu muốn tớ tra cái gì thế hả."

—Cậu đi tìm hiểu xem, lúc Maandala mới được dựng lên, có phải là đã từng có lúc có chức năng cho phép người khác đăng nhập được vào trong avatar của mình không.

Cặp mắt đẹp đẽ của avatar của Reboot trợn tròn xoe: "Cái gì? Không thể nào!"

Advertisement / Quảng cáo

—Đừng làm nhảm nữa, mau đi tra!

Avatar của Reboot "chíu" một cái, biến mất. Phương Trì âm thầm thở dài. Đặc quyền của nhân viên Maandala đúng là không tồi.

Tuỳ tiện đi lòng vòng một hồi trong Maandala, kéo danh sách liên lạc của mình xuống nhìn một chút, lại chỉnh inh cái avatar của Shi-tô đang biển thị trạng thái không có mặt trên mạng. Ngoài Reboot ra, trong nhóm bạn thân của Lacrimosa chỉ còn lại mỗi Shi-tô. Cô do dự một chút, rồi mở một khung đối thoại với Shi-tô.

—Ra đây.

Im lặng.

Lâu thật lâu vẫn không trả lời. Cô nhìn chằm chằm cái avatar vừa thân thuộc lại vừa xa lạ đó hồi lâu, rồi lại mở khung đối thoại, gõ một câu nữa.

—Muốn biết anh ấy bị bắt ra sao, liên lạc với tôi, tôi có video.

Lời nhắn bay vào hư không. Cô đóng khung đối thoại lại. Avatar của Reboot chợt rung một cái, một cái avatar óng ánh và đang thở phì phò xuất hiện trước mặt cô, hai bàn tay lật ngửa.

"Cậu! Làm sao cậu biết được vậy! Tớ đi hỏi thằng Giáo Chủ SG, anh ta bảo đó là hồi 2013, Maandala còn chưa chính thức có tên, chỉ có một trăm mấy người chơi beta trong đó, không biết Đại Papa cố tình hay là vô tình, đã thiết lập chức năng "uỷ quyền cho bạn thân đăng nhập" trong hệ thống. Chỉ có điều chức năng đó xuất hiện chưa đến 10 phút, sau đó biến mất hoàn toàn, từ đó đến giờ chưa từng xuất hiện lại. Chuyện này gần như rất ít người hay biết, anh ta suýt nữa quên mất tiêu!"

Quả nhiên.

Hai chữ đó xẹt ngang trong đầu của Phương Trì.

Nghĩ ngợi một hồi, cô lại gõ:

—Tại sao Đăng Hoa lại đi thiết lập một chức năng như vậy, rồi lại đóng nó?

Avatar của Reboot bắt lực tách hai tay ra, "Tớ cũng hỏi vậy, SC Giáo Chủ nói, lúc Đăng Hoa viết lập trình thì biến thành một tên mắc bệnh rối loạn lưỡng cực, cảm xúc va nhau dữ dội như bom nguyên tử bùng nổ.....tư duy và hành động thì không sao lường trước được.....Giáo Chủ SG đoán có lẽ là khi đó Đại Papa lại nhớ đến bạn gái cũ của mình, bỗng dưng bị rối loạn đa nhân cách, thế là viết ra cái chức năng đó, nhưng sau nữa thì lập tức tỉnh người, thế là thù tiêu nó, từ đó trở đi chưa từng khôi phục lại nó....."

—Ít ra thì Giáo Chủ SG *đã nói đúng một câu.*

"Câu nào?!"

—Đăng Hoa chỉ "chưa từng khôi phục lại" chức năng đó, chứ không phải là hoàn toàn xoá bỏ nó.

"!!!!!!" Reboot ngạc nhiên đến không ngậm được miệng lại, "Ý cậu là, hiện giờ hệ thống của Maandala vẫn còn cái chức năng cho phép người khác đăng nhập vào avatar của mình?!!!!!!"

—Phải.

Mặt Reboot đầy kinh ngạc.

Nhưng anh ta là một người thông minh, lập tức hiểu ra, nói ngay: "Avatar của Shi-tô!—Cho nên avatar của Shi-tô không phải bị người khác hack, mà là trong quãng thời gian chưa đầy 10 phút hồi năm 2013, Thịnh Diễm đã uỷ quyền cho người khác, cho phép người khác đăng nhập được vào avatar của cậu ta!"

Suy luận này lập tức dẫn đến suy luận kế tiếp— "Cho nên Thịnh Diễm chính là một trong 100 người dùng beta đó!.....Nhưng Shi-tô không có trong danh sách.....Trời ạ!!!!!" Avatar của Reboot tự túm lấy mái tóc đã dùng một đống gel để tạo hình của avatar mình, "Avatar của Thịnh Diễm nhất định đã bị rửa tin! Trước đây sao tớ chưa từng nghĩ đến điều này chứ!"

Lacrimosa lặng lẽ gật đầu.

—Không sai. Hơn nữa anh ấy còn uỷ quyền cho hai người. Cả hai người này cậu đều rất quen.

"Ai?!!"

—Một người là Creeper, còn người kia, là Guest mà cậu tôn thờ.

Mặt của avatar của Reboot như bị sét đánh.

"Cho nên ý cậu là.....Thịnh Diễm chính là T.N.T?"

—Phải.

Tóc của avatar của Reboot đã bị anh ta túm tơi bời hoa lá. "Vậy người đăng nhập vào avatar của Shi-tô rốt cuộc là Guest hay là Creeper?"

—Không biết. Nhưng tớ sắp biết rất nhanh thôi.

.....

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì tháo kính huyễn thực ra, phát hiện Tạ Vi Thời đang ngồi ngay bên thành giường, hai tay chống hai bên gối đầu của cô.

"Lâu như vậy rồi hình như anh vẫn chưa biết avatar trong Maandala của em." Chàng nhe cười như không, khoé miệng hơi vểnh lên, cô nhìn mà không khỏi muốn hôn.

Chắc là vì uống thuốc ức chế alpha với liều lượng quá thấp, cô vẫn có thể mang ý nghĩ bốc đồng như vậy, Phương Trì nghĩ bụng, ánh mắt vẫn không sao rời khỏi khoé miệng của chàng được.

"Anh muốn biết?" Cô thản nhiên hỏi.

Tạ Vi Thời gật đầu, "Đương nhiên."

"Guest." Cô nói với chàng một cách nghiêm túc, "Thật ra em chính là Guest."

Cô thấy nét mặt của Tạ Vi Thời thay đổi hai lần—cảm động xong nói một cách đầy kính nể:

"Thì ra Guest chính là em, nghe danh đã lâu."

hết chương 50

Tác giả có lời muốn nói: Xoá phần H rồi, không cần thiết. Nếu muốn tớ hoàn lại tiền đọc Tấn Giang cho các cậu thì xin liên lạc tớ.

Người dịch có lời muốn nói: vốn là màn H nó hâm nóng sân khấu ngay đầu chương, sau đó mới đến tiết mục kể chuyện đêm khuya, rồi thì mới đè nhau ra hiệp 2. Cái cục sạn bự bị bỏ lại sau khi H bị xoá: tác giả quên giải thích rằng hiệp 1 đã xảy ra, vì thế nhân vật vốn đã không mặc đồ, cho nên khiến người đọc tưởng là quần áo tự dưng tự động bay hết trong quá trình băng bó vết thương từ chương trước..... Vì sao tui biết có H ngay đầu chương? bởi vì "lại căng trường" tức là trước đó đã có hiệp 1.

Bạn đang đọc truyện *Rồng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Trang Chu Mơ Bướm

Vilnus, phía đông của biển Baltic, đang tiến vào cuối hè. Thời tiết của Siaulia vừa đẹp, những cánh đồng hoang màu vàng óng ả ngập nắng ấm và mang mùi của những cuộn rơm khô. Cánh chim trắng lướt qua những bụi lau sậy thấp, kế bên khu đầm lầy có một căn nhà gỗ.

Hai người cưỡi xe gắn máy quẹo vào đầy từ đường cái. Tháo mũ bảo hiểm ra, là một cặp thanh niên nam nữ, trông như người Á Đông. Cô gái mặc một chiếc váy dài kiểu đi-gan, chàng trai mặc chiếc áo ba lỗ bó sát người, để lộ cơ thể cơ bắp đã khổ công tập luyện. Có vẻ như là một cặp tình nhân.

"Anh xem căn nhà gỗ kìa kìa." Cô gái tóc dài kéo chàng trai, nói, "Cảm giác có giống như Walden của Rousseau không?" Họ nói tiếng Trung Quốc.

Chàng trai nhìn căn nhà gỗ, gật đầu phụ hoạ: "Giống thật nhỉ. Quanh nhà không thấy ống dẫn nước hoặc đường dây thuỷ điện, người sống trong đó chắc hoàn toàn sống một cuộc sống nguyên thuỷ nhỉ."

Ánh mắt của cô gái tóc dài rơi xuống bên cạnh một bụi lau sậy cách đó không xa, chợt hốt hờ reo lên: "Nhìn kìa, có người, đang cầm cung tên!"

Nơi đó đúng là có một người đang đứng. Cao gầy, hơi khòm, đội nón rơm, mặc một bộ đồ không thấm nước màu khaki, đang đứng bên dòng nước chìa tên vào trong hồ. Nhìn thấy rõ cung tên làm bằng gỗ và dây theo kiểu truyền thống, cô gái càng hào hứng, kéo chàng trai nói: "Mình qua xem một chút đi, tiện thể hỏi đường luôn."

Hai người bước xuống khỏi xe gắn máy, đi về phía người nọ. Cô gái tóc dài nhiệt tình vẫy vẫy tay, "Hi~ ~~"

Người nọ ngoái đầu, gật nhẹ một cái. Chiếc mũ rơm kéo rất thấp, không nhìn rõ được mặt mũi.

"Đường lên Đồi Thánh Giá đi đường nào thế?" Cô gái hỏi bằng tiếng Anh.

Người nọ xua xua tay.
Advertisement / Quảng cáo

Chàng trai nói với cô gái: "Người Litva nói tiếng Litva, nói tiếng Nga cũng nhiều, có thể là ông ta không hiểu đâu."

Thế rồi chàng trai múa máy tay chân, nói: "Kalnas, крест!"

Thấy chàng trai đó không ngừng dùng tay ra hiệu hình thánh giá, cuối cùng người đàn ông từ từ xoay người, dùng tay giữ mũ thấp xuống, chỉ về một phía. Ngón tay của ông ta vô cùng thon gầy, vô cùng dài, móng tay cũng rất dài. Chàng trai cảm ơn, cô gái vẫn còn muốn nấn ná, nói với chàng trai: "Không phải là anh nói anh thích văn học Nga nhất sao? Anh dùng tiếng

Nga hỏi xem ông ấy đang cầm cung tên làm gì thế?"

Chàng trai lắp bắp phun ra vài từ tiếng Nga.

Người nọ trầm giọng đáp: "oxorra"

Cô gái hớn hở hỏi: "Ông ấy nói gì thế."

"Săn bắn..... Hình như đại khái là vậy?" Chàng trai hơi lúng túng.

"Săn cái gì chứ? Cá hả?!" Cô gái tóc dài tràn ngập hứng thú với tất cả mọi thứ ở nơi này. Chàng trai lại đành phải lắp bắp chắp vá vài từ tiếng Nga lại thành một câu hỏi.

"Ba"

"Các người? ----Chúng ta? Hả?"

Hai người đang còn sững sốt không biết phải nói gì, thì người nọ đã nâng cung lên nhắm thẳng vào chàng trai. Hai người nhìn một nhau, cũng không biết nên nói gì, cười lúng túng.

"Phựt——"

Nụ cười lúng túng của chàng trai đông cứng trên khuôn mặt. Chàng trai cúi đầu nhìn, không thể nào tin được nhưng gì mất mình đang thấy. Mũi tên thú công đó đâm xuyên qua lồng ngực bên trái, đuôi mũi tên lại còn dùng lông vũ của loài chim màu trắng sống trên mặt hồ, từng chiếc lông mềm mại láng mượt, vô cùng tinh tế.

Có phải đây đang là mơ? Rõ ràng chỉ là một chuyến du lịch tự lái xe gắn máy lên Đồi Thánh Giá thôi mà, tại sao lại thành một mũi tên đâm xuyên qua ngực mình? Chàng trai sờ sờ bàn tay đầy máu của mình, rồi mới trợn trừng mắt, ngã xuống đất. Trên mặt vẫn toàn một vẻ không thể nào tin được.

Cô gái tóc dài bất chợt che mắt thét lên hãi hùng, những tiếng thét tiếp nối nhau!

Người nọ kiên nhẫn nghe cô gái thét, ngón tay rất thon rất dài lại rút thêm một mũi tên nữa ra từ sau lưng, mũi tên làm bằng thân sậy thẳng tắp, đuôi bằng lông vũ của chim hồ, nhắm thẳng vào cô gái! Cuối cùng cô gái cũng bừng tỉnh, xốc váy lên ù té chạy! Tiếng khóc thét đầy tuyệt vọng phá vỡ sự yên tĩnh trong hoang dã. Mũi tên bay đi, lại một lần nữa đâm xuyên qua một trái tim sinh động. Mái tóc dài của cô gái bị nhắc lên, mi mắt của cô đang mấp máy yếu ớt, sinh mạng đã sắp kết thúc.

" Walden, mà của Rousseau." Giọng tiếng Trung Quốc sứt sẹo vang lên, nhưng mỗi một lời đều nói rất rõ ràng. "Lũ sâu bọ ngu xuẩn, cần được Chúa cứu vớt."

Hai thi thể bị kéo vào trong căn nhà bên đầm lầy. Một cái nút bên cạnh cửa bị đập mạnh, phía trên nóc nhà lật thành từng tấm pin năng lượng mặt trời vuông vức và góc cạnh sắc bén màu xanh lam. Những tấm pin năng lượng mặt trời chậm rãi và linh hoạt tự điều chỉnh phương hướng, cho đến khi có thể tìm được góc độ hứng được lượng nắng tối đa.

Trong căn phòng tối đen. Từng hàng từng hàng thông tin màu trắng không ngừng lướt trên nhiều tấm màn hình màu đen đặt kế nhau. Mười ngón tay thon dài nọ đang thoăn thoắt gõ bàn phím, tựa như đang tấu một bản Flight of the Bumblebee trên dương cầm. Bỗng mười ngón tay dừng lại.

"Thú vị. Hồ Sơ Tuyệt Mật bị tấn công bởi một cô gái trẻ không rõ lai lịch, đối tượng muốn điều tra là----Shi-tô."

Trên màn hình, một tấm hình không ngừng bị phóng to ra. Trong hình có thể thấy một cô gái mặc áo trắng, thân hình rất mảnh mai. Động tác của cô vô cùng nhanh, trong hình chỉ lưu lại cùng lắm là một bóng trắng mờ mờ. Tấm hình mờ này nằm yên trên màn hình 3 phút dài chậm chạp.

"T.N.T, bạn già của ta, có vẻ như có người còn chưa quên cậu."

Cả căn phòng chợt bừng sáng. Hai thi thể mới chết nằm trên sàn nhà, mũi tên lấp miệng vết thương, không quá nhiều máu chảy ra. Trong căn phòng có rất nhiều tượng điêu khắc đang đứng trong rất nhiều tư thế kỳ lạ, đại đa số mang ánh mắt vô cùng chân thật nhưng vô thần và đờ đẫn. Nơi thu hút ánh mắt nhất trong phòng có một bộ mô hình ba nhân vật bằng nhựa. Một nhân vật mặt đen áo bào trắng, một nhân vật là Gaara đội hồ lô trên đầu. Hai mô hình người này đã bị treo lên thành giá ở trên tường, hai bông hồng điêu tàn cắm trên cơ thể của họ. Chỉ còn lại một avatar cuối, một mái mơ hồ tựa như đang trầm tư, lặng lẽ đứng dưới đất. Ánh mắt rũ xuống, thiếu sức sống, nhưng lại bám víu dai dẳng tựa như có hoang.

Những ngón tay dài và nhọn hoắc dị thường chợt vỗ lấy mô hình avatar đó, năm ngón tay nắm chặt, những bộ phận bằng nhựa bị cọ vào nhau kêu lách cách.

"Chú hươu giảo hoạt của ta, ngươi còn muốn trốn trong rừng thẳm cho đến bao giờ? Nếu lần này mồi nhử là T.N.T, liệu ngươi có ngoan ngoãn dâng mình lên cho Chúa?"

.....

Hà Tâm Nghị kéo rèm che ánh sáng dày đặc ra, một vách tường thuỷ tinh 3.5m x 5m hiện ra trước mắt Phương Trì.
Advertisement / Quảng cáo

"Đã làm theo kiến nghị của con, đính thiết bị bắt chuyển động vào tay của Thịnh Phóng." Hà Tâm Nghị nói, ông liếc một bên của Phương Trì, hỏi: "Mèo Con, con thật sự——"

"Việc đính thiết bị bắt chuyển động vào tay của Thịnh Phóng là do anh ấy kiến nghị." Phương Trì bình tĩnh nhưng dứt khoát. Tạ Vi Thời đứng ngay phía sau lưng cô, áo sơ mi đen, vẫn đeo khẩu trang màu xanh lam nhạt.

"Mèo Con, chuyện con có bạn trai, đã báo cáo với Cục 19 chưa?"

"Họ không cần biết." Phương Trì nhìn Hà Tâm Nghị, "Con rất tôn trọng chú Đạo Minh, con nghĩ chú Đạo Minh cũng sẽ tôn trọng con."

Hà Tâm Nghị thở dài, vươn tay đỉnh vỗ lên vai trái của Phương Trì, Tạ Vi Thời bất chợt vòng tay quanh thắt lưng của Phương Trì, kéo cô vào lòng mình.

"Ơ? Cái thằng bé này! Tôi là cha của nó!" Hà Tâm Nghị hơi giận.

Tạ Vi Thời cũng chẳng nói gì, không giải thích, cứ lẳng lặng đứng sau lưng Phương Trì. Phương Trì dường nhiên hiểu, vì chỗ rạn ở vai vẫn chưa lành hẳn, không chịu được một cái vỗ của Hà Tâm Nghị. Cô kín đáo dựa người vào Tạ Vi Thời, giọi nhẹ vào bên cổ của chàng. Chút động tác đó, Hà Tâm Nghị để ý thấy hết, nhưng chỉ cho đó là trai gái âu yếm nhau. Ông bất lực thở dài thêm một tiếng nữa, nói: "Tên tuổi, mặt mũi, ít nhất thì phải để cho chú biết chứ, Mèo Con."

"Bí mật." Phương Trì nói. Giữ bí mật là chuyện rất thường ở Cục 19, Hà Tâm Nghị đã quen từ lâu, cô cũng không ngại dùng cái cớ này. Bỗng cô ngước mắt——

"Bắt đầu rồi."

Phía sau tấm kính, một cậu con trai to xác với động tác vụng về bắt đầu cử động. Cậu ta huơ múa hai tay, cặp mắt đờ đẫn ngây dại trước đó chợt sáng rực lên, miệng vốn không khép được lúc này bắt đầu cười, vẻ mặt không ngừng thay đổi, dãi từ trong miệng cậu ta chảy ra, rớt xuống chiếc yếm đeo trước ngực. Hai tay của cậu ta huơ rất nhanh, hai tay làm động tác hoàn toàn khác nhau, tựa như đang múa một cách không khớp nhịp.

"Cậu ta cảm thấy tay phải của mình đang cầm Brush (cọ vẽ)." Hà Tâm Nghị chỉ động tác của Thịnh Phóng nói. Brush là một chương trình vẽ đi kèm với hệ thống của Maandala, thông qua Brush, bất cứ người dùng nào cũng có thể vẽ được tranh 3 chiều trong Maandala. "Nhưng không biết tay trái của cậu ta đang làm gì."

"Tẩy xoá." Tạ Vi Thời chợt nói. Hà Tâm Nghị ngạc nhiên nhìn chàng.

"Cậu ta đang vừa vẽ vừa tỉ mỉ chỉnh sửa." Chàng nói. "Cậu ta có khả năng thiên phú, có thể làm 2 việc khác nhau bằng hai tay trong cùng một lúc. Nhưng rất rõ ràng là thiên phú này chỉ được phát huy khi cậu ta vẽ VR."

"Nhưng mà cậu ta đang vẽ gì, chúng ta chẳng thấy được gì cả." Phương Trì nói, "Lỡ nào cậu ta có thể nhìn thấy? Còn có thể chỉnh sửa?"

"Những bậc thầy đánh cờ vua có thể chơi cờ không khí với 10 người thậm chí hơn 10 người trong cùng một lúc. Bọn họ có thể ghi nhớ từng vị trí cờ của mình và của đối thủ. Cho nên não của con người có khả năng này, chỉ có điều rất ít người có thể phát huy năng lực này." Tạ Vi Thời nói.

"Em không tin lắm." Phương Trì lắc đầu nói, "Cũng có thể là cậu ta chỉ đang nguệch ngoạc vẽ bừa thôi."

Tạ Vi Thời nói: "Có phải đang vẽ bừa hay không, chúng ta nhìn theo quỹ đạo chuyển động của cậu ta là biết."

Ba người đeo kính huyễn thực lên, tiến vào hệ thống bắt chuyển động. Một không gian kín và rộng lớn từ từ mở ra trước mắt họ. Nơi đó không thấy được Thịnh Phóng nữa, chỉ còn lại hai đường lằn không không ngừng chuyển động. Đường đại diện cho tay phải mang màu đỏ huỳnh quang, đại diện cho tay trái mang màu xám nhạt. Quỹ đạo của những đường chạy đó kết hợp lại, khiến cho tất cả mọi người đều chấn động.

Thô, hoang dại. Như cuồng phong quét qua cánh rừng, lại tựa như những rặng hồ dương khô xoắn méo mó trong sa mạc. Những nét vẽ thô dày, như những vân gỗ nứt nẻ, mang đầy hơi thở của sự chết. Nhìn kỹ, màu xám nhạt đang phủ lên màu đỏ huỳnh quang, phủ lên những nét bị chồng lên hoặc bị méo—quái nhiên là tay trái đang chỉnh sửa.

"Đang vẽ gì thế?" Hà Tâm Nghị hỏi. Tuy những đường vẽ lộn xộn ngập trong không gian này mang đến cho người nhìn một cảm giác rất chấn động, nhưng không nhận ra được nội dung gì của nó.

Tạ Vi Thời chợt nói: "Đổi góc nhìn."

Hai đường màu vẫn không ngừng sinh sôi, tựa như có sự sống. Ba người bước qua một bên khác, bất chợt choáng ngợp.

Một bức tranh "Tiếng Thét" lập thể!

"Tiếng Thét" nổi tiếng của Munch!

Quái nhiên là cậu ta biết mình đang vẽ gì. Quái nhiên cậu ta nhớ mỗi một nét cọ của mình. Trong không gian lập thể, hình người đang gào thét đó giống như bước ra khỏi không gian hai chiều méo mó mơ hồ, bên cạnh hình người xuất hiện vô số con xoáy, mỗi một con xoáy như một hố đen, như đang muốn nuốt chửng người.

Đè nén.

Hãi hùng.
Advertisement / Quảng cáo

Tuyệt vọng.

"Phong cách này khác hẳn phong cách trước đây của cậu ta." Hà Tâm Nghị bước qua một phía khác, trấn tĩnh lại, mở hình các tác phẩm VR trước khi Thịnh Phóng mắc bệnh ra—phần lớn đều là những bức tranh tươi sáng thần tiên như trong truyện cổ tích, tinh linh nhảy múa trên những cầu vồng.

"Chắc là Rạn Băng rồi." Tạ Vi Thời quan sát hai phong cách vẽ khác hẳn nhau, nói, "Rạn Băng đã được nâng cấp, vượt được ngăn chặn của Maandala. Hơn nữa rất có khả năng nó lợi dụng công năng sử dụng sóng não của sản phẩm hiệu O mới nhất."

Hà Tâm Nghị thắc mắc: "Rạn Băng?"

"Chút nữa sẽ giải thích với chú." Phương Trì nói. Cô tháo kính huyễn thực ra, nhìn Tạ Vi Thời, "Liệu chuyện này có liên quan gì đến My Gian Xích không?"

"Không biết." Tạ Vi Thời nói hai từ đó khá khó khăn.

Phương Trì nhìn Thịnh Phóng đang chìm đắm phía sau bức tường bằng kính, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương không sao diễn tả được. Có lẽ có liên quan đến Thịnh Diễm, đến Thịnh Thanh Hoài, đến Thần Kinh Hoa Hồng. Nhưng Thịnh Phóng? Một vật hy sinh vô tội—thậm chí còn không thể nói được rốt cuộc cậu ta may mắn hay là bất hạnh.

Cậu ta đã không còn cách nào phân biệt được giữa ảo và thật, đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới kia, thả tự do cho mình. Trong thế giới đó không có những kỳ thị và đau khổ do tật nguyền mang đến, đại não của cậu ta đã được tự do đến mức người thường không cách nào đạt đến được.

Nếu cậu ta cảm thấy vui vẻ hơn trong một thế giới như vậy——

Có còn nên đánh thức cậu ta nữa không?

hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Câu Chuyện Về Gấu

Trước khi rời bệnh viện, Phương Trì tìm Hà Tâm Nghị lấy thuốc, rồi kéo ông lại, một lần nữa dặn ông nhất định phải giữ kín chuyện hôm nay cô và Tạ Vi Thời ghé coi Thịnh Phóng.

"Chú Đạo Minh, sau khi tra rõ chuyện này, con sẽ báo cáo với Cục 19."

"Một mình con tra? Nguy hiểm quá!" Hà Tâm Nghị lắc đầu ngầy ngậy, tuy ông không biết rõ tình hình hiện giờ, nhưng trực giác nói với ông, chuyện của Thịnh Phóng không đơn giản như vậy. "Chú không quan tâm con có báo cáo với Cục 19 hay không, chỉ có điều nếu có người của Cục 19 hỗ trợ, chú yên tâm hơn."

Phương Trì nói: "Không phải một mình con."

Hà Tâm Nghị liếc Tạ Vi Thời vẫn đang lặng lẽ đứng yên, mặt vẫn đeo khẩu trang: "Cậu ta? Ngay đến cậu ta là ai, chú cũng không biết. Lẽ nào cậu ta là người của Cục 19?"

"Không phải." Phương Trì nói, "Anh ấy không thuộc tổ chức nào."

Hà Tâm Nghị tiến lên một bước, đánh giá Tạ Vi Thời thật kỹ, hỏi: "Lần trước Mèo Con bị thương, người đưa nó đến bệnh viện mà tôi gặp có phải cậu không?"

Tạ Vi Thời đáp: "Dạ phải."

"Thế lần tôi gọi video cho Mèo Con, người trên giường có phải là cậu?"

Tạ Vi Thời vẫn tỉnh bơ: "Dạ phải."

"Thằng nhóc này hùng hồn nhỉ. Trị được Mèo Con, cừ đấy."
Advertisement / Quảng cáo

"Thầy quá khen rồi."

Tạ Vi Thời không nhún nhường, Hà Tâm Nghị nói: "Khá lắm, vậy thì giao Mèo Con cho cậu. Phải chăm sóc cho đàng hoàng thì mới qua cửa với tôi được. Nếu không chăm sóc đàng hoàng, thiếu một cọng tóc ——" Ông quay đầu đi, phất tay, "Khỏi nghĩ, đừng hòng!"

Phương Trì nghe thấy hướng đi của đề tài không đúng, chau mày: "Chủ Đạo Minh, chú nói gì vậy hả? Anh ấy đâu có nghĩ gì đến mấy chuyện được hay không——"

Chưa dứt lời đã nghe Tạ Vi Thời đồng ý cái rụp: "Được, thầy nhớ giữ lời."

Phương Trì: "....."

Quái gì thế này?

Ra khỏi bệnh viện, Phương Trì lôi Tạ Vi Thời đến chỗ không có người, hỏi: "Câu lúc nãy của anh là ý gì?"

"Thì như những gì em nghĩ." Tạ Vi Thời đáp.

Phương Trì lập tức nghiêm mặt: "Hà Tâm Nghị là cha của em trên giấy tờ, có một số lời anh đừng nói bừa chi để cho ông ấy được yên tâm."

Tạ Vi Thời lẳng lặng hỏi: "Sao em biết là anh nói bừa?"

Phương Trì thoáng sững sốt, ngẩng phắt đầu lên nhìn chàng, chỉ thấy ánh mắt của chàng sâu lắng như nước. Cô chợt thấy lòng xôn xao rất lạ, giật lui hai bước, lưng va vào bức tường đằng sau, Tạ Vi Thời thò tay giữ cô lại.

Phương Trì hất tay chàng ra, giọng hơi mất bình tĩnh: "Anh đừng đùa." Không chờ Tạ Vi Thời nói gì, cô lại như đang lẩm bẩm một mình: "Chuyện không thể được."

Tạ Vi Thời chống một tay vào bức tường phía sau lưng cô, chăm chú nhìn cô: "Em sợ điều gì vậy sao?"

Phương Trì quay mặt đi, cứng miệng: "Em chả sợ gì cả."

Tạ Vi Thời cúi đầu nhìn cô, lâu thật lâu sau, nói: "Đi thôi, đưa em đi gọi xe."

Hai người đều biết rất rõ trong lòng, sau hai sự kiện Rạn Băng và Phương Trì đi Thái về, Cục 19 lại bắt đầu giám sát Phương Trì nghiêm ngặt hơn. Cô mà còn không về nhà nữa thì sẽ không thoát, mà Tạ Vi Thời thì cũng không thể nào bước chân vào trong căn hộ của cô được nữa.

Mang tiếng là đi gọi xe, nhưng cứ men theo con phố đi rõ lâu. Mặt trời sắp lặn, nửa bầu trời cháy rực sắc vàng. Tạ Vi Thời giơ tay gọi xe, lúc xe sắp đến nơi, lại rút tay về, thế là xe lại phóng mất. Cứ thế 2,3 lần.

Tạ Vi Thời nói: "Chắc sắp đổi ca, tài xế không chịu đỗ lại."

Phương Trì nói: "Vậy đi thêm một chút nữa đi. Ra đến ngã tư biết đâu dễ đón xe hơn chăng."

Thế là hai người lại tiếp tục đi.

Đến ngã tư đường, trời đã tối hẳn, xe cộ giăng giăng, đèn đuôi màu đỏ và đèn đầu xe sáng loá đan nhau thành hai dòng xuôi ngược. Những chiếc taxi với đèn xanh báo hiệu nhận khách thỉnh thoảng chạy ngang qua. Hai người im lặng hồi lâu, Tạ Vi Thời giơ tay lên, một chiếc taxi giảm tốc độ, đỗ lại trước mặt họ.

Tạ Vi Thời mở cửa xe, nói: "Đi đi em."

Phương Trì lặng lẽ bước vào, lúc giữa cô và Tạ Vi Thời đã cách nhau một ngưỡng cửa, cô chợt bị chàng nắm lấy tay phải, rướn người, cách khẩu trang, hôn lên môi cô. Lại là cái cảm giác xa lạ kỳ diệu kia. Lớp gạc vệ sinh thô ráp và độ ẩm của môi miệng, chỉ cần vươn tay sẽ chạm được, nhưng lại xa không thể với tới. Tim của Phương Trì thoắt nhói đau, cúi thấp đầu, bước sâu vào trong xe.

Tạ Vi Thời đóng cửa xe cho cô. Xe lao về phía trước, trong kính chiếu hậu, bóng dáng cao cao của chàng dần dần mờ khuất trong bóng đêm.

Cái lạnh len lỏi trong đêm cuối hè.

Xe cộ giăng mắc xuôi ngược, toả thành này vẫn phồn hoa như thuở nào. Một chiếc xe buýt ghé vào trạm, Tạ Vi Thời bước lên xe, đứt hai đồng xèng. Trong xe không có ai, lác ngồi xuống, di động "tinh" một tiếng, màn ảnh sáng lên. Sau khi thấy rõ tên người gửi tên nhắn, khoé miệng hơi vênh của chàng càng vênh cao hơn.

—- Hôm nay vẫn chưa kể phần tiết mục đánh lộn với động vật.

Tin nhắn. Đã thời đại nào rồi mà cô vẫn còn dùng tin nhắn. Thứ này gần như nằm trong ký ức của chàng hồi còn học cấp 1. Nhưng, cảm giác này rất tuyệt. Cảm giác "chậm" mỹ miều này, sau khi chàng rời khỏi Maandala rồi, mới dần dần cảm nhận được.

Cô gọi chàng "Tạ Vi Thời," hoặc có lẽ, "không là gì cả," null.

Đấy là thói quen của cô, luôn giương nanh múa vuốt, thật ra nội tâm lại yếu ớt như một em bé. Lúc gửi tin nhắc thì sẽ không dùng bất cứ xưng hô nào, có lẽ là để tránh bị theo dõi.
Advertisement / Quảng cáo

Chàng khẽ cười, gõ chữ:

—-Nghe nhiều ngày như vậy rồi, chưa chán sao?

—-Không chán. Hôm nay kể gì?

—-Vậy kể về đánh nhau với gấu đi.

—-Em biết mũi của gấu là nơi yếu nhất.

Chàng cười, có thể hình dung được vẻ mặt trở nên nghiêm túc của cô.

—-Nếu như em đánh trực diện với gấu, chưa kịp đánh đến mũi của nó thì đã bị tay nó táng cho thành một bãi thịt bầy hầy rồi.

—-.....Ồ.

—-Gấu vô cùng mạnh, nhưng xoay người vụng về, cho nên khi nó quạt tay về phía em, thì tốt nhất nên lách vòng ra phía sau lưng nó, ra sức siết cổ nó, khiến cho nó nghẹt thở. Cánh tay của gấu rất ngắn, không sao đánh trả lại em được.

—-Nhưng khi nó ngã thì có thể đè mình bẹp.

Chàng lại cười:

—-Em gặp thú hoang ngã ngửa hồi nào?

Bên kia im lặng. Chàng nhìn di động, một lúc lâu sau, một tin nhắn bay qua:

—-Anh thắng.

Chàng đọc mấy lần, lại nhấn "xoá" mấy lần, nhưng không nhấn "xác nhận." Chàng cười tự giễu, lắc đầu, khoá di động, cất đi. Nhưng lúc bỏ nó vào trong túi thì chợt nghe "tinh" thêm một tiếng. Lại là tin nhắn của cô.

—-Nghe anh kể chuyện đánh nhau với gấu, em chợt nghĩ ra một cách để đối phó với Rạn Băng.

.....

"12 giờ khuya đêm hôm qua, công ty sản xuất kính huyễn thực hiệu O, mã danh sách là "OVR" đã công bố báo cáo tài chính giữa kỳ vượt mong đợi của tất cả các nhà đầu tư. Trong số đó, nguồn tăng trưởng doanh thu quan trọng nhất là sản phẩm mới được tung ra thị trường đầu năm nay, kính thực tế hỗn hợp. Theo báo cáo trình bày của CEO trong cuộc họp với các nhà đầu tư, doanh số toàn cầu của loại kính hỗn-thực này đã đạt 220 triệu."

"Cặp kính hỗn-thực này, trước khi được tung lên thị trường, đã bị hacker tiết lộ thông tin trên mạng, do đó bắt buộc phải vội vàng phát hành bản thực nghiệm sớm hơn dự định 3 tháng. Ban đầu giá của cặp kính này đắt đỏ, công năng lại quá khái-niệm-hoá, không được đón nhận trên thị trường. Tuy nhiên, đến nay sản phẩm này trở nên phổ biến khắp thế giới chính vì tính năng tiên phong cùng với thiết kế mang cảm giác viễn tưởng của nó!....."

Phương Trì đang còn chăm chú lắng nghe báo cáo tin tức tài chính, thì màn ảnh chợt đổi sang kênh nghệ thuật đang giới thiệu một cuộc triển lãm nhiếp ảnh huyễn thực. Cô quay đầu, gặp một gương mặt đàn ông lạ đang cầm đồ bấm.

"Phương Trì? Em giải của Viện Viện?" Người đàn ông đó kinh ngạc nhìn cô.

Phương Trì nhớ ra, anh ta chính là chồng của Phương Viện, Từ Danh, một nhiếp ảnh gia huyễn thực. Ngày nay phương thức tuyên truyền của các mảnh tinh đã không còn hài lòng với phương thức 2-chiều đơn giản, mà họ muốn dùng kiểu chụp hình lập thể hơn trong thế giới huyễn thực. Từ Danh có một phong cách chụp hình chân dung rất táo bạo, vì thế có rất nhiều mảnh tinh dùng anh ta.

Trong ba năm Phương Viện và Từ Danh yêu nhau rồi kết hôn, Phương Trì đều ở trong Cục 19. Từ Danh biết đến sự tồn tại của Phương Trì, nhưng chưa từng gặp mặt cô.

Phương Trì đánh giá anh ta. Người đàn ông này để một mái tóc hơi dài, cột lại phía sau ót, mang khí chất điển hình của một nghệ sĩ. Cặp mắt với ánh nhìn chứng chạc và xuyên thấu, nhưng mang đến cho cô một cảm giác trơn nhẫy như rêu.

Cô âm thầm đề cao cảnh giác, nói: "Chào anh rể."

Cốc Ứng và Phương Viện đều đang sửa soạn bữa tối trong bếp. Vai của cô bị thương, cô báo riêng cho Cốc Ứng biết, Cốc Ứng cũng không nói gì, bảo cô ngồi ngoài phòng khách nghỉ ngơi. Từ Danh thân thiết ngồi xuống cạnh Phương Trì, gần như kề sát vai cô. Trên người anh ta sực nức mùi nước hoa của đàn ông, Phương Trì không thích tiếp xúc gần gũi quá độ như vậy, nhích qua một bên.

Từ Danh nói một cách đầy kỳ thú: "Sao mà em thần bí thế? Trong nhà chẳng có lấy một tấm hình, thì ra là xinh đẹp như thế này!"

Phương Trì đáp: "Mấy năm nay đi công tác bên ngoài, không có thời gian về nhà."

Từ Danh nói: "Phải phải phải, có nghe Viện Viện nói. Nghe bảo em về hồi đầu năm rồi, haizzz, cả nửa năm nay anh đi công tác liên miên, cũng không về sớm hơn được để gặp em." Anh ta nắm lấy tay của Phương Trì, không ngừng than thở: "Gặp nhau quá muộn! Gặp nhau quá muộn!"

Phương Trì thản nhiên rút tay ra: "Không muộn. Không kịp hôn lễ của anh chị thì kịp để uống rượu đầy tháng."
Advertisement / Quảng cáo

"Em à, anh cảm thấy trên người em toát ra một cảm giác rất đặc biệt, một phong cách rất.....đúng rồi, phong cách rất Goth, lạnh lẽo như kim loại, lại như một bông hồng đẫm máu.....ôi, quá đối đặc biệt, chính là loại cảm giác anh luôn tìm kiếm——"

"Từ Danh, anh tới rồi à?" Phương Việt bước ra lấy kéo, trông thấy Từ Danh, thuận miệng hỏi. Bụng cô ấy tròn căng, đã rất ra dáng bà bầu.

"Viện Viện," Từ Danh đon đả chạy tới, nói, "Có phải là em luôn muốn có được cặp kính hiệu O mới nhất không? Lần này đi Hồng Kông, anh mua những ba cặp, vừa khéo cho em, mẹ, và em gái, mỗi người một cặp, đặc biệt để mọi người cùng thử. Biết không, trong lần triển lãm này, anh còn mang về một trò chơi mới để em chơi vô cùng vui vẻ!" Anh ta ôm lấy Phương Viện từ phía sau lưng, hai tay đặt lên bụng bầu của cô ấy, dỗ dành: "Vợ yêu của anh, vất vả cho em rồi....."

Phương Trì liếc nhìn, quả nhiên có ba cái hộp lớn, chính là loại kính hỗn-thực hiệu O, bản từ Hồng Kông. Có lẽ là để hải quan kiểm duyệt tiện lợi hơn, bao bì đã bị xé ra.

Cô hỏi: "Anh rể, em thứ loại kính này được không?"

Từ Danh nói: "Đương nhiên! Đương nhiên! Nghe nói tối nay là sinh nhật mẹ, em cũng sẽ đến, cho nên cố ý mang đến cho em đấy!!"

Phương Trì nhìn trên ba chiếc hộp được ghi rõ "Cốc," "Viện" và "Trì," này sinh một ý nghĩ, xoay lưng về phía cặp vợ chồng đang chàng chàng thiếp thiếp, trao đổi kính bên trong hai chiếc hộp "Viện" và "Trì." Cất lại cái hộp có chữ "Viện" đàng hoàng, rồi lấy cặp kính vốn dành cho Phương Viện, đeo lên.

Vào đến Maandala, trong không gian vốn trắng xoá chợt hiện ra vài thứ màu xanh lục trông như kén tằm. Cô gõ mạnh vào một cái kén, lập tức những vết rạn của băng bao trùm! Tựa như ngàn vạn đường laser cắt nát cơ thể của cô ra! Âm thanh choáng ngợp và chói tai xuất hiện cùng lúc với những vết rạn, nghe như ngàn vạn nguồn âm thanh đang thi nhau vang lên bên tai cô, chưa bao giờ cảm giác của vết thương phía sau tại lại rõ rệt như lúc này, tựa như đang giáo thét, khiến cô đau đớn muốn ngừng thở ngất đi.

"Kịch" một tiếng, cô giật mạnh cặp kính vứt nó xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, thở hổn hển một cách đau đớn.

hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Băng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Đã Ngủ Chưa

"Phương Trí!" Vừa thấy Phương Trí ngồi thụp xuống đất, Phương Viện không màng đến cái bụng bầu, chạy vội tới.

"Sao thế em?" Từ Danh cũng hoảng lên, chạy tới, hỏi: "Đang yên đang lành sao mới thử kính xong lại thành thế này? Kính là hàng của Hồng Kông, không có vấn đề gì mà....." Ánh mắt của anh ta rơi xuống trên chiếc hộp.

"Đừng nói nữa, sức khoẻ của Phương Trí không tốt, không chịu được ồn ào." Phương Việt cuống quít nói với Từ Danh, cô ấy sai Từ Danh đi lấy nước, rồi khẽ ghé sát tai Phương Trí hỏi: "Phương Trí, có phải vết thương lại bị đau?"

Phương Trí cố gắng chống chọi với cơn đau dữ dội bỗng ập tới, vất vả đáp: "Không sao."

Từ Danh đưa nước tới, giả vờ hỏi một cách tình cờ: "Phương Trí còn nhỏ tuổi như vậy sao lại bị đau đầu? Nếu có bố ở nhà thì hay biết mấy, tự dưng hôm nay lại phải đi công tác."

Phương Viện đảo mắt kính bí với anh ta: "Bệnh cấm rễ từ lúc còn nhỏ, có gì lạ đâu."

Từ Danh biện giải: "Anh cũng chỉ đang quan tâm đến em nó thôi mà." Rồi lại nói với Phương Trí: "Sao bỗng dưng em bị đau đầu thế? Cặp kính này làm em bị choáng váng hay là sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trí ráng nhịn cơn đau, hỏi: "Anh rể, mấy cái thứ trông như kén màu xanh ở trong Maandala là gì vậy?....."

Cuối đuôi mắt của cô quét qua khuôn mặt của Từ Danh, nhạy bén thâu tóm hết thảy mọi biến hóa trong mắt và vẻ mặt của anh ta. Anh ta đang bối rối, đang căng thẳng, đang hoài nghi, và cũng đang ngạc trang. Cô nghe thấy Từ Danh cười ngượng đáp: "Một trò chơi, vốn định mang về cho Viện Viện thử." Ánh mắt của anh ta đang lảo liên, đang thắc mắc không biết mình có để vào sai hộp không. "Thử đó anh thấy bạn bè thử, giống như đang coi phim ấy, sao lại có vấn đề nhỉ?"

Anh ta vẫn đang ra sức lấp liếm. Trong lòng Phương Trí bắt đầu lạnh đi. Mặc dù cô chỉ mới liếc sơ qua, nhưng cô cũng đã cảm nhận được, Rạn Băng sau khi được nâng cấp, hình như "độ tinh khiết" đã lên đến mức gấp bội ma tuý, khiến cho mọi cảm quan trong cơ thể con người bị kích thích càng dữ dội hơn. Một thứ như vậy sao có thể đưa cho thai phụ xem? Trong Maandala, các khu vực đấu games, các trò chơi cạnh tranh, hoặc khu vực đánh nhau đều không cho phép thai phụ vào—chính là vì muốn tránh để thai phụ bị kích thích, gây ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của thai nhi. Thế mà Từ Danh lại muốn để cho Phương Viện xem Rạn Băng.

Nhưng mặc dù nghĩ như vậy, Phương Trí vẫn giữ sắc mặt bình thường, chỉ giả bộ làm ra vẻ cơ thể mình rất yếu, đi nằm xuống giường một lát, ăn cơm tối xong, liền nói không được khoẻ, muốn Phương Viện theo cô về căn hộ chung cư ở vài ngày. Từ Danh quyến luyến bịn rịn lái xe đưa Phương Trí và Phương Viện tới cổng của tiểu khu Bến Phong Kiều, rồi lại hôn hít Phương Việt một lúc lâu sau mới quay xe cho ra.

Đêm hôm đó Phương Trí vẫn nghỉ ngơi, nằm nói chuyện câu được câu chăng với Phương Viện về thân thế của Từ Danh, rồi mới hay rằng lúc Phương Viện quen Từ Danh, anh ta chẳng qua chỉ mới là một tay nhiếp ảnh không ai biết đến. Phương Viện luôn lấy làm hãnh diện với con mắt tinh tường của mình, đã hướng dẫn Từ Danh chuyển nghề qua lĩnh vực chụp hình huyễn thực, rồi mới khiến cho Từ Danh nổi lên với phong cách chụp hình đặc thù của mình, trở thành nhiếp ảnh vật đứng đầu trong ngành.

Nhìn vẻ mãn nguyện của Phương Viện, Phương Trí cũng không nhẫn tâm nói thẳng chân tướng cho cô ấy biết. Lỡ may cô ấy không tiếp nhận được sự thật này, thì e rằng sẽ thành một việc tàn nhẫn đối cô ấy và con của cô ấy.

Từ từ đã. Tìm một cơ hội thích hợp rồi hẵng nói sau. Phương Viện cũng là một người cô nhất định phải bảo vệ.

Trước khi ngủ, Phương Trí chợt nhận được một tin nhắn.

—Đã ngủ chưa?

Nhìn dãy số mà cô đã như in, cô không khỏi mỉm cười. Tâm trạng cô là tâm trạng, có đôi khi tốt lên chỉ nhờ vào ba chữ. Cô gõ:

—Ngủ rồi.

Cô có thể tưởng tượng khoé miệng vểnh lên của người bên kia.

—Thì ra anh đang trong giấc mơ của em.

Tim Phương Trí chợt thót một cái, mặt hơi nóng. Chàng đang làm gì đây? Lại còn biết thả thính khiến người ta nổi hết da gà thế này? Qúa không giống Tạ Vi Thời rồi. Lại ngó một lần nữa, thì cảm thấy đấy cũng có thể coi như một lời trần thuật khách quan.

Như có như không, như nặng nhưng lại nhẹ, thì lại đúng là rất Tạ Vi Thời.

Cô đang do dự không biết đỡ thế nào, bên kia lại gửi tiếp một tin nhắn:

—Anh biết em không biết nên trả lời thế nào. Vậy chúng ta nói chuyện khác đi: đã chuẩn bị xong hũ mật rồi, chờ gấu đến liếm.

Nhanh ghê. Cô gõ hai chữ ấy, rồi lại xoá, thu nụ cười, chậm rãi buông di động xuống. Tạ Vi Thời không cần hai chữ đó để khen chàng. Cô chợt không biết thế nào để định nghĩa Tạ Vi Thời.

Phương án "Hũ mật" là do cô đưa ra, lấy cảm hứng từ câu chuyện đầu gấu của chàng. Gấu thích ăn mật, có những người thợ săn sẽ đặt hũ mật, dụ gấu sa bẫy. Kế hoạch "hũ mật" cũng giống vậy, một kế hoạch dụ người tạo ra Rạn Băng xuất hiện. Sau khi Rạn Băng được nâng cấp thì đã hoàn toàn tránh được sự ngăn chặn của Maandala—rất rõ ràng là người làm ra nó đã nhanh chóng nhận ra có dịch đang dùng chiến lược dân áp, thế là hắn đã nghênh chiến, làm ra phiên bản Rạn Băng nâng cấp, tựa như đang dọ sức với cô, Cục 19, và Maandala. Tô ý là ngăn chặn vô ích.

—Cuối cùng Phương Trí đã nhận ra điều đó. Nhỏ có nhỏ tận gốc, cho nên cô mới quyết định không đánh rắn động cỏ, mà thử chơi chiêu chép cấu trúc, tạo một sản phẩm nhái Rạn Băng. Trực giác của cô cảm thấy, kẻ tạo ra Rạn Băng là một người háo thắng và mang tâm lý phản nghịch rất mãnh liệt. Nếu như xuất hiện một loại hàng nhái mà tự xưng còn mạnh hơn cả Rạn Băng, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của người chế ra Rạn Băng.

Advertisement / Quảng cáo

Thật tình cô không ngờ là Tạ Vi Thời có thể đảo ngược cấu trúc của Rạn Băng nhanh như vậy. Nếu như nói, lần trước chàng giải mã nhanh, tuy cô ngạc nhiên nhưng cũng có thể chấp nhận được. Nhưng mà có thể đảo ngược cấu trúc của Rạn Băng cũng nhanh như vậy, thì hơi không còn là người nữa.

Đảo ngược cấu trúc có nghĩa là lấy một phần mềm nào đó, phân tách nó ra và phân tích thông tin trong lập trình của nó, rồi từ đó xây dựng một sản phẩm y hệt. Lúc mạng internet mới ra đời, mô phỏng và copy còn đòi hỏi kỹ thuật khá thấp, thành thử vấn nạn ấy tràn lan. Nhưng nay trong thời đại huyễn thực, độ khó kỹ thuật ngày một cao, công nghệ đảo ngược cấu trúc đã không còn là một trò mà sinh viên lập trình có thể mày mò một hồi là làm được nữa. Cũng có những cao thủ đảo cấu trúc, nhìn sơ một phần mềm xong có thể đại khái suy ra được là phần mềm đó được viết thế nào. Nhưng loại cao thủ đó, bới tung mạng lên cũng không tìm được mấy người.

Hoặc chăng chàng chính là người tạo ra Rạn Băng.

Hoặc chăng chàng nói dối.

Hoặc chăng, chàng chính là một trong những nhân vật cấp đại thần luôn che giấu tài năng.

Cô chợt cảm thấy chỉ có thể chọn cái cuối cùng.

Nhưng nếu là như thế, nó vẫn khiến cô thắc mắc: Nếu chàng thật sự là một nhân vật giỏi giang như vậy, tại sao vẫn đi làm một cánh quạ vô danh? Hơn nữa điều không thể tưởng chính là, tại sao vẫn tiếp tục nhận những nhiệm vụ thấp hèn kiểu như làm PenTest?

Cô đang ra sức tự thôi miên, chợt chiếc di động trong tay bị Phương Việt đoạt mất.

"Để chị xem xem anh chàng nào hút mất hồn của em như vậy." Phương Viện cười nghịch ngợm.

Phương Trí cấn môi, bò dậy giành lại di động của mình.

Phương Viện cầm đi động tránh đi, vết thương trên vai của Phương Trí chưa khỏi hẳn, nên động tác không nhanh nhẹn được. Trông thấy bộ dạng sốt ruột của cô, Phương Viện cười tít mắt, trả lại di động cho cô, nói: "Cảm thấy cái người này á, còn khiến cho em vui vẻ hơn cả Thịnh Diễm."

Phương Trí vội vàng gõ "Đã nhận được" rồi gửi đi, nằm xuống lại, nhét di động dưới gối, cãi bừa, "Sao lại có thể."

"Sao lại không có thể?" Phương Viện giơ chân ra, nhìn xuống mặt cô. "Em nhớ lại cái bộ dạng em lúc mới từ bệnh viện về mà xem, rồi nhìn em hiện giờ, hệt như hai người khác nhau. Em đừng trách chị nói thẳng nhé, ban đầu là vì em ôm ý định báo thù cho Thịnh Diễm, cho nên mới ngoan ngoãn uống thuốc dưỡng thương, mọi người đều nhận ra. Nhưng hiện giờ thì sao? Sống vì người đã chết và sống vì người đang sống, có giống nhau được không?"

"Sống vì người đã chết, sống vì người đang sống," Phương Trí nghĩ kỹ về hai câu đó rồi bỗng giật mình.

Sáng hôm sau, Phương Trí bị tiếng khóc lóc của Phương Viện lúc nói điện thoại làm tỉnh giấc. Phương Viện đang ở ngoài ban công, tiếng khóc của cô ấy không lớn, nhưng Phương Trí vẫn nghe rất rõ. Hình như cô ấy bị mất liên lạc với Từ Danh.

Di động của Từ Danh nằm ở trạng thái tắt máy. Đêm hôm qua anh ta tới một live house tên là Lifeline. Nghe Phương Viện nói, 2-3 tháng gần đây, Từ Danh hay tới cái live house đó. Live house này cũng điều hành một hãng nhạc độc lập mang cùng tên, ký hợp đồng với mươi ca sĩ và ban nhạc rốc hiện đang nổi đình nổi đám. Từ Danh thường xuyên ghé live house đó cũng là vì để chụp những bức ảnh VR tuyên truyền cho thành viên trong ban nhạc.

Phương Viện gọi điện thoại cho chủ nhân của Lifeline và mấy người bạn của Từ Danh, đều xác nhận được là tối hôm qua đã có ghé Lifeline. Sau khi Từ Danh hoàn thành công việc chụp hình, hình như đã uống khá nhiều rượu. Nhưng sau đó nữa, thì không ai gặp được anh ta cả. Cho đến hiện giờ cũng không có ai liên lạc được với Từ Danh. Báo cảnh sát thì cảnh sát nói phải chờ mất tích 48 tiếng đồng hồ mới lập án được.

Phương Viện lau nước mắt, đỡ bụng bầu quay vào thu xếp đồ.

"Chị đi đâu." Phương Trí hỏi.

"Đi tìm Từ Danh."

Advertisement / Quảng cáo

"Tìm ở đâu."

"Chị đi Lifeline, đến văn phòng của Từ Danh, đến mấy cộng đồng nghệ sĩ mà Từ Danh hay đi, đến....."

"Có ích gì không? Chẳng phải là vừa lúc nãy chị đã gọi điện thoại hỏi rồi sao?"

"Chị không tin, chị phải đích thân....."

"Tới nhà Cốc Ứng đợi đi. Em gọi xe cho chị." Phương Trí vừa nói vừa đã mở di động lên gọi xe cho cô ấy.

"Phương Trí! Một khi mình em khoẻ lên rồi thì biến thành máu lạnh như vậy!"

"Đừng lôi thôi, chị đang có thai." Phương Trí giành hết bao lớn bao nhỏ trong tay Phương Viện, tự xách trong tay mình.

"Em đi điều tra."

hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Băng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Nhộng

Lifeline nằm trong khu phố nghệ thuật phía bắc của Yến Thành mới. Trước khi Yến Thành mới được kiến thiết, Ba Trang là một thôn nhỏ, nay đã thành thành địa cho các nghệ thuật gia độc lập trên toàn quốc. Họ đổ về từ khắp nơi, trả một giá tiền rất thấp là có thể thuê được một căn phòng nhỏ để làm studio của mình. Bất kể là hội hoạ, điêu khắc, âm nhạc, điện ảnh..... đều có thể tìm được đất diễn ở Ba Trang. Một khi được giới nghệ thuật gia nơi này công nhận, thì ngày thành danh sẽ không xa.

Phương Trí đi trong Ba Trang, chỉ thấy quanh đây phần lớn là các phòng trưng bày nghệ thuật, phòng triển lãm, quán cà phê, và các studio cá nhân đủ kiểu đủ dạng đủ sắc thái, biển treo thì hình thù quái lạ màu sắc kỳ dị, khắp nơi bày những bức tượng điêu khắc đập mạnh vào thị giác, tràn ngập hơi thở của phong cách nghệ thuật hậu hiện đại.

Cô để ý thấy những bức tường trong khu phố nghệ thuật này đều có tranh phun sơn. Phong cách của chúng đều cực kỳ u ám, đều là những memo nhìn như logo:

"One of the lost ones....." (một trong những kẻ lạc lối.....)

"The one without a name....." (Người vô danh.....)

Phương Trí men theo hướng dẫn của bản đồ tìm Lifeline, những bức tranh phun sơn không ngừng xuất hiện dọc đường đi.

"Without an honest heart as compass....." (Không có trái tim chân thành làm kim chỉ nam.....)

"These lines the last endeavor....." (Dòng cạn nỗ lực cuối cùng – sic).

Sau đó cô nhìn thấy Lifeline, một toà nhà màu đỏ choé. Trên tường cũng là tranh phun sơn cùng hệ liệt:

"To find the missing lifeline....." (Tìm kiếm đường sống bị đánh mất.....)

Cánh cửa lớn của Lifeline đóng im ỉm. Không chỉ có Lifeline, cả khu phố nghệ thuật vẫn còn ngủ say. Người nơi đây có thói quen ra khỏi nhà vào buổi đêm, tìm kiếm cảm hứng hay xuất hiện vào giữa khuya. Phương Trì canh kỹ những vị trí có máy camera giám sát trong khu phố nghệ thuật, tìm một góc chết, men theo ống nước dưới xi măng, trèo lên lầu hai của Lifeline, rồi từ chỗ rập máy lạnh leo đến một cánh cửa sổ chưa đóng kỹ, đẩy cửa mở ra, trèo vào trong.

Advertisement / Quảng cáo

Trong căn phòng của Lifeline không có người, không mở điều hoà, ngột ngạt bí bức, kim loại và nhựa bị quá nóng nên bốc mùi rất lạ. Cô đạo một vòng tìm chỗ hệ thống phòng trộm của toà nhà, phát hiện hệ thống chống trộm chỉ là một căn phòng giám sát camera mà thôi. Hơn nữa camera trong Lifeline rất ít, chỉ có một máy ở cửa ra vào, rồi ở một góc cao trong house thì có thêm một máy nữa.

Thiết định kiểu này chỉ chứng minh rằng Lifeline là một nơi mang câu chuyện riêng. Phương Trì liếc di động, Phương Viện vẫn chưa gửi cho cô thông tin phản hồi nào. Hiện giờ đã là 12 giờ trưa. Coi bộ Từ Danh vẫn đang mất tích, chưa tìm ra được.

Không đúng. Cho dù uống xin thì giờ này cũng nên tỉnh rồi. Từ những gì cô nghe Phương Viện thuật lại, cho dù Từ Danh làm trò gì không ra được ánh sáng phía sau lưng mọi người, thì vẫn biết cách làm vợ vui lòng. Anh ta sẽ tuyệt đối không ngu xuẩn đến độ đi quậy nguyên một đêm mà cho đến bây giờ vẫn chưa báo cáo với Phương Viện.

Lúc nãy cô trông thấy xe của Từ Danh trong bãi đậu xe phía sau Lifeline. Lành lặn yên ổn đậu ở đó, cả một thân xe mới toanh không hề có dấu vết bị ai xâm phạm. Chiếc xe này giá không thấp, ngó vào trong cửa sổ của chiếc xe màu trà còn thấp thoáng thấy được rất nhiều thiết bị chụp ảnh huyền thực đắt tiền nằm trong cốp xe phía sau.

Cho nên cơ bản là có thể loại trừ khả năng bị cướp hoặc bắt cóc.

Phương Trì tìm thước phim từ máy camera của đêm hôm qua.

22:34, Từ Danh bước vào livehouse, không mang theo bất cứ thiết bị chụp ảnh huyền thực nào, cũng không mang theo trợ lý. Trông có vẻ như anh ta chỉ đến chơi mà thôi. Tuy ống kính mất cá rất lớn, gần như thu được toàn cảnh của livehouse, nhưng hình ảnh của mọi người trong đó đều bị biến dạng rất nặng, Phương Trì phải tốn rất nhiều công mới nhận dạng được Từ Danh.

Từ Danh ngồi trong một góc khuất, đốt một điếu xì-gà, rồi có người nọ người kia ghé qua trò chuyện với anh ta.

23:15, anh ta theo một người đàn ông tóc dài bước qua một cánh cửa ở bên hông, biến khỏi tầm thu hình của camera.

23:48, anh ta bước ra từ cánh cửa bên hông đó, đi gọi rượu, rồi bắt chuyện với vài cô gái ăn mặc rất thời thượng, tán gẫu. Có một số cử chỉ thân mật, nhưng không quá độ. Sau khi ban nhạc kết thúc trình diễn, mấy cô gái kia lập tức rượt theo đội viên của ban nhạc, rõ ràng là không có hứng thú với Từ Danh.

00:54, người trong livehouse không thưa bớt đi, mà cùng với đợt biểu diễn kế tiếp của ban nhạc khác, lượng người tràn vào càng đông hơn. Từ Danh đứng dậy rời đi, trông đã ngà ngà, nhưng bước chân vẫn còn vững. Anh ta gọi điện thoại, Phương Trì đoán, rất có khả năng anh ta đang tìm tài xế lái thay. Sau đó anh ta đi thẳng đến một hướng, dường như có ai đó đang gọi anh ta. Nhưng đó là một góc chết, sau khi Từ Danh đi về hướng đó rồi, thì triệt để mất dạng. Máy camera ở cửa ra vào cũng không thấy có bóng dáng của anh ta.

Phương Trì lập tức kêu Phương Viện liên lạc với tất cả mọi công ty lái xe muốn lớn trong Yến Thành, quả nhiên có một công ty phản hồi, đêm qua quãng 00:30, đúng là Từ Danh đã đặt tài xế lái giùm, nhưng 25 phút sau tài xế lái hộ đợt ở ngoài cửa của livehouse, còn gọi 1 cú điện thoại cho Từ Danh, nhưng mãi không thấy Từ Danh ra, sau đó thì di động của Từ Danh tắt máy.

Tim Phương Trì chìm hẳn xuống đáy.

Thế này thì trên cơ bản có thể xác nhận được rằng Từ Danh đã bị mất tích. Hơn nữa mất tích trong khoảng thời gian ngắn ngủi giữa lúc anh ta gọi tài xế lái hộ đến để chuẩn bị rời khỏi livehouse. Cô vừa mới xác nhận lại với Phương Viện, tiền bạc trong nhà bao gồm tài khoản ngân hàng của cô ấy và Từ Danh, đều không bị mất số tiền nào. Hung thủ không cần tiền tài mới thật sự đáng sợ. Hung thủ kia có vẻ như khá lão luyện, biết rành mọi thứ ở Lifeline, ngoài ra còn có khả năng xoá dấu vết rất cao cường. Nhưng rốt cuộc thì vì sao hắn bắt Từ Danh? Liên kết 3 người nối đuôi nhau mất tích trong 2 tháng vừa qua, ca sĩ nhạc rốc, đạo diễn, nghệ nhân..... Phương Trì chợt không rét mà run. Những người mất tích kia, cùng với Từ Danh, một nhiếp ảnh gia huyền thực, có liên quan gì đến nhau?

Phương Trì đang định rời đi, chợt thấy trong camera ở cửa ra vào của live house xuất hiện vài người, sau đó có tiếng nói vọng đến:

"Đêm qua lại mất tích thêm người nữa, người nhà gọi điện thoại đến mấy lần rồi. Mọi người giúp cái, tìm cho kỹ vào, xác nhận toà nhà này không giấu ai——mẹ kiếp, đạo này sao cứ xảy ra cái trò này nhỉ! Giữa thanh thiên bạch nhật, một thằng cha to xác thì mất chỗ nào được chứ! Nói cho cùng thì cũng vẫn là bán thân không cần thận!"

Người nói có vẻ như là ông chủ của Lifeline, giọng nói mang vẻ phẫn nộ bất bình. Trong phòng giám sát hoàn toàn không có nơi nào để trốn, Phương Trì lập tức ra khỏi cửa, nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Cô liếc thấy bên cạnh có một cái phòng thay quần áo, nhiều giá quần áo rõ dài, treo đủ thứ trang phục trình diễn, san sát nhau. Cô nhảy tót vào trong, núp sau một đống quần áo.

Ở bên ngoài vang lên đủ thứ âm thanh lục lọi. Rất nhanh sau đó, phòng quần áo cũng có người bước vào, là hai cô gái. Phương Trì nhìn xuyên qua kẽ hở giữa những bộ trang phục, chỉ thấy một cô gái đang lục lọi tìm kiếm phía sau những bộ quần áo đang treo phía đối diện, xác nhận không có ai trốn phía sau. Cô gái lẩu bẩu:

"Chuyện này ghê quá đi, lỡ mà kéo đồ ra xong, soạt, phía sau có ngay một cái đầu lâu! Ui da! Nghĩ thôi đã khiếp vãi rồ!"

"Cà nghĩ không. Nếu có người chết thì qua một đêm đã bốc mùi rồi, không phải là cậu chà đánh hoi ra được sao." Cô gái kia cười lạnh mỉa mai. Phương Trì nghe giọng nói đó, lập tức có cảm giác tìm được đường sống từ cõi chết.

Là Đinh Phi Phi. Thế mà cô ấy lại làm việc ở chỗ này.

Đinh Phi Phi đang kiếm tra đến chỗ gần Phương Trì, cô bất thình lình thò đầu ra, bị ngay lấy miệng của Phi Phi trước khi Phi Phi kịp la lên vì kinh ngạc.

"Đù——"

Phi Phi vội vàng đè cô xuống, phủ đủ thứ quần áo lên phía trên.

"Chuyện gì thế?" Cô gái kia nghe tiếng động, đến gần.

"Không có gì, mới nãy không cẩn thận làm sụp mấy cái giá treo, bừa ra một đống này."

"Cẩn thận một chút đi." Cô gái kia quét mắt một cái, rồi lại rời đi.

Phi Phi ôm đầu rên rỉ, "Hình như tớ hoi bị trúng nắng, buồn nôn chết được. Cậu đi ra ngoài tìm tiếp đi, tớ nghỉ trong này một chút."

Cô gái kia đào mắt khinh bỉ: "Phi Phi cậu thật lắm trò." Trong phòng thay đồ vừa bí vừa chật hẹp, cô gái kia cũng chả muốn phí thời gian trong đó, đẩy cánh cửa sổ bị khoá ra, nói: "Được, cậu cứ ở trong này đi, tớ đi ra đây."

Cô gái kia đi ra xong, Phi Phi liền khoá ngay cửa lại, ngoái đầu hỏi: "Sao cô lại ở đây? Tạ Vi Thời không ở bên cô sao?" Phi Phi đánh giá Phương Trì, chỉ cảm thấy khí sắc khá hơn lần trước rất nhiều. Áo thun màu trắng đơn giản, thắt nút ở eo. Tuy vóc dáng mảnh mai, nhưng tư thái rất kiều diễm, eo ra eo, ngực ra ngực, toả sức hút khắp người.

Phương Trì nghe ra được địch ý trong lời nói của Phi Phi, liền tránh qua đề tài khác, mở hình Từ Danh lên, đưa cho cô ấy xem: "Có gặp qua chưa?"

Đinh Phi Phi liếc nhìn, chê ghét: "Cặp hoài ấy chứ, chẳng phải chính là tay chụp hình VR sao. Lão này thành danh nhờ vào chôm chìa ý tưởng tác phẩm VR của người khác, nay đã thành công tẩy trắng mình rồi chứ ai."

Advertisement / Quảng cáo

"Chôm ý tưởng của tác phẩm VR của người khác?"

"Chứ sao. Cô biết hoạ sĩ VR tên là Thịnh Phóng không? Anh ta có một hệ liệt tranh VR tên là "Chiếc Cầu Tiên Cảnh," phong cách rất đặc biệt. Tuy không quá nổi tiếng, nhưng rất phổ biến trong giới hoạ sĩ. Tác phẩm thành danh của lão nhiếp ảnh gia này là mượn từ phong cách của "Chiếc Cầu Tiên Cảnh" ra, mà cho đến nay lão í vẫn chưa thừa nhận."

"Làm cách nào mà cô biết?"

Phi Phi cười khinh bỉ. Cô ấy ngó gương thử đồ trong phòng, trông thấy một loạt những động tác ban nãy làm lộp trang điểm hơn bị nhoè, liền lấy bao đựng đồ trang điểm ra, nhìn gương dặm lại son phấn. "Nơi đây đa số toàn là nghệ nhân nghệ sĩ trong giới nghệ thuật, người đông thì miệng lắm, nghe nhiều thì biết chứ sao. Hiện giờ lão nhiếp ảnh gia này công thành danh toại rồi, đã sớm không chụp theo phong cách đó nữa, nhưng người trong giới vẫn còn nhớ cả."

Phương Trì đăm chiêu nghĩ ngợi về quan hệ giữa việc Từ Danh mất tích và Thịnh Phóng, lại nghe Phi Phi hỏi: "Cô tra lão đó làm gì? Chẳng lẽ người mất tích đêm hôm qua lại là lão ấy?"

Phương Trì gật đầu: "Phải."

Phi Phi phì cười, cẩn thận kẻ viền môi lại, nói: "Chả có gì lạ cả. Lại là một tên nemo nữa chứ gì. Ba Trang ngày ngày đều bị mất người, không ai lạ nữa."

Phương Trì sửng sốt, hỏi: "Ngày ngày đều mất người?"

"Dù gì cũng chỉ là những tiểu tốt râu ria. Dạo trước tối tối đều xảy ra, tự dưng không thấy đâu nữa. Ở đây rất đông người vô danh vô tánh ấy mà, không có tiền để cầm cự nữa thì âm thầm lết lát chạy mất. Mọi người đều đã quen rồi, cũng chưa từng cho là mất tích."

"Vậy mấy vụ báo cảnh sát thì sao?"

"Mấy người báo cảnh sát thì có chút danh tiếng, đều là dân nemo. Nhân viên trong studio phát hiện sếp biến mất cho nên báo cảnh sát."

"Rốt cuộc nemo có nghĩa là gì?"

"Một lũ điên!" Phi Phi nói đầy chán ghét, "Ý như một tổ chức tà giáo, không có gì cũng tụ tập lại, làm mấy trò thần thánh đạo giáo gì ấy, mỗi người đều tự gọi mình là nemo. —Thế mà lại có một đống người muốn vào. Từ Danh hình như là trong 2 tháng gần đây mới thành công gia nhập. Cái nhóm này á, không có chút danh tiếng, không có người bên trong giới thiệu, thì không vào được." Cô ấy nhún vai, "Dù sao cũng là trò của dân nghệ sĩ, tôi không rành."

Phương Trì nghĩ đến những bức tranh phun sơn dọc đường đến đây, coi bộ chúng chính là mặt ngữ của tổ chức này. Nemo, "kẻ vô danh" trong tiếng Latin, "nobody" trong tiếng Anh, ý chỉ nhân vật nhỏ bé, tự ti, cô độc, lạc lối, khát vọng được cứu chuộc.

Tuy cô không phải là một nhà làm nghệ thuật, nhưng hồi xưa trong quá trình thi hành nhiệm vụ bên ngoài, cũng đã tiếp xúc với không ít người. Đám người này tuệ quán và mẫn cảm, mang sở hữu bán ngã rất phong phú và hoàn chỉnh, cho nên mới có thể không ngừng sáng tạo. Tuy vậy, lĩnh cảm vẫn sẽ có khi bị khô cạn, cho nên bọn họ cũng là những người dễ đánh mất bán ngã và hoài nghi bản thân.

Cái tên "nemo" này mang một ẩn dụ rất mãnh liệt và dâng trào. Nếu như cô không hiểu sai, thì tổ chức này chuyên hấp thụ những nghệ thuật gia có tài, nhưng lại bị rơi vào cái vòng lẩn quẩn lạc lối và mơ hồ.

"Lúc họ tụ tập lại thì hay làm những hoạt động gì?"

Phi Phi liếc cô trong gương, đáp: "Nể mặt Tạ Vi Thời tôi mới nói với cô mấy chuyện này. Tôi kiếm ăn trong giới cho nên không phải cái gì cũng nói ra được."

"Có phải là bọn họ cùng nhau xem Rạn Băng?" Phương Trì nhìn Phi Phi chằm chằm, hỏi.

Phi Phi thoáng ngạc nhiên: "Sao cô biết?"

"Rạn Băng có thể mang linh cảm đến cho họ, giúp họ sáng tác ra được những thứ bình thường họ không thể tạo nên. Giống như trước đây thì rất nhiều người trong giới nghệ thuật dùng ma tuý, đúng không?"

"Oa, cô biết không ít nhỉ." Phi Phi nói, "Nhưng mà hiện giờ nó không gọi là Rạn Băng nữa. Đó là cách gọi ở khu phố cũ. Ở đây thì tên của nó là Nhộng."

Nhộng. Vậy là đúng rồi. Cái thứ màu xanh lục kia, trông như kén tằm.

Phương Trì gật đầu. Cô nói: "Nếu như bọn họ kêu cô xem, cô đừng xem."

Phi Phi cười khẩy một tiếng hờ hững: "Không cần đến cô nhắc, Tạ Vi Thời đã nói với tôi từ lâu rồi."

"Tạ Vi Thời? Khi nào?" Phương Trì lấy làm lạ, "Anh ấy nói về Nhộng đó hả?"

"Đương nhiên." Phi Phi hơi lấy làm đắc ý, "Cô cũng không biết chứ gì, chính là lúc mà cô mới bị thương đó."

Phương Trì trầm ngâm không nói gì. Lúc mà mới bị thương..... đấy không phải chính là lúc mới về từ bên Thái cùng với Tạ Vi Thời sao? Khi đó cô vừa chi suy đoán ra rằng bệnh của Thịnh Phóng có khả năng là do Rạn Băng đã được nâng cấp tạo thành, Tạ Vi Thời biết từ đâu? Khi đó cô và Tạ Vi Thời ngày ngày đều bên nhau, chỉ bị tách ra hơn nửa ngày lúc ở phi trường quốc tế của Hồng Kông mà thôi.

Cô chợt nhớ ra, nếu chàng đã làm ra "hũ mật" thế thì chắc chắn phải xem qua Nhộng rồi. Có kinh nghiệm từ lần trước, chàng tự xem Nhộng một mình cũng không phải là vấn đề lớn lao gì nữa.

Nhưng mà chàng lấy được hạt giống từ đâu ra?

Web chàm. Chỉ có thể là web chàm.

Sau khi được nâng cấp, Nhộng trở nên lớn hơn, không thích hợp để phát tán bằng u-disk nữa, mà phải dựa vào Maandala. Với tình hình hiện giờ, nó dựa vào cài đặt sẵn. Hạt giống được gieo sẵn trong phần mềm Maandala đi kèm với kính hiệu O, được mua chung với nhau. Tuy trong Maandala có mô hình trải nghiệm cho du khách dùng có thể truy cập trong 10 phút, nhưng vì Nhộng là một phần mềm lớn, cho nên đã không còn thích hợp với mô hình trải nghiệm cho du khách nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Vậy thì liệu Tạ Vi Thời có như những gì chàng tự nói, không chơi Maandala, không?

Mãi đến lúc cô đề nghị chàng cùng cô đến bệnh viện quan sát Thịnh Phóng, chàng vẫn không hề nhắc đến chuyện Nhộng. Rốt cuộc tại sao chàng lại giấu cô?

Phi Phi trông thấy sắc mặt nặng nề đầy suy tư của Phương Trì, trong lòng cảm thấy chút hả hê, nhưng sau đó lại cảm thấy bi ai. Cô ấy nhấm mắt thật mạnh, làm bộ như chẳng có gì ghê gớm, hỏi oang oang:

"Cô thích Tạ Vi Thời không?"

Phương Trì không biết nên trả lời thế nào. Phi Phi nói: "Cô nói đi chứ, không nói tôi gọi người đến đấy——"

"Tôi không biết. Tôi cũng không muốn thảo luận chuyện này."

"Chết nhát." Phi Phi lạnh lùng hừ một tiếng, "Chắc chắn là Tạ Vi Thời bị nhất thời mù quáng nên mới chấm cô!"

Phi Phi đi từ phía tấm gương đến gần, vòng một vòng quanh Phương Trì, đứng trước mặt cô, nói: "Cô có biết chàng là gì ở đây của tôi không?" Phi Phi chỉ vào tim mình.

Phương Trì nhìn cô ấy, lắc đầu. "Không biết."

"Là thần tiên, là tất cả, hết thảy của hết thảy, là mạng của tôi." Cô ấy chọt tiến đến gần, đập mạnh vào lồng ngực của Phương Trì, đập đến nỗi Phương Trì bị đẩy giật lùi.

"Ở nơi này của cô thì sao? Chàng là gì? Một con cún con biết nghe lời? Một bạn giường có cũng được, không có cũng được? Hay vốn là một thứ rác rưởi chẳng là gì cả! hả!"

hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Mai Đỗ Sa

Cuối buổi, Phương Trì leo ra khỏi cửa sổ của phòng thay đồ. Phi Phi cho cô hay, đêm nay nemo sẽ có một hoạt động tập thể lớn, rất có khả năng là người từ phía Nhộng sẽ xuất hiện.

Phương Trì gọi điện thoại thuật lại cho mẹ cô những chuyện liên quan đến Từ Danh, để bà báo cho cảnh sát biết việc Từ Danh mất tích rất có khả năng là do tổ chức tội phạm nào đó đang nhắm vào nemo để tấn công. Còn việc an ủi Phương Viện thì cô lại không nhờ mẹ, mà gọi điện thoại cho Hà Tâm Nghị đang đi công tác.

"Chú Đạo Minh, bên chị con, cám phiền chú ạ." Cô nói.

Hà Tâm Nghị mới hiểu rõ được tình hình, rất lo âu, hỏi Phương Trì: "Mèo Con, con có sao không?"

"Không sao, con còn thuốc ức chế alpha. Chuyện gì cũng cân được." Cô thản nhiên đáp.

Hà Tâm Nghị không biết nói sao cho phải, thở dài thườn thượt một tiếng.

Phương Trì bắt xe về, dọc đường ngắn người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, ngỡ như đang trong mơ.

Trong tôi, chàng là tất cả của tất cả, hết thảy của hết thảy, còn trong cô thì sao!

Mỗi một lời chất vấn của Đinh Phi Phi nặng như một cú đấm, đập mạnh vào tim cô. Mã tim cô vẫn mãi mịt mờ, cô không nhìn rõ được tình cảm của mình đối với Tạ Vi Thời, trong tim cô như có một tầng kính đục rất dày, Tạ Vi Thời ở bên kia, còn cô thì bị giam ở bên này. Cô sờ soạng tấm kính đục ấy, muốn vượt ra, nhưng không sao nhìn rõ được bóng hình mờ mờ thấp thoáng của chàng.

—Không phải là em không muốn yêu anh. Là em không có khả năng.

Advertisement / Quảng cáo

—Những lời anh nói với chú Đạo Minh, có lẽ em nên vui đúng không. Nhưng em không có khả năng để vui. Một con người mà ngay cả chính bản thân mình cũng không hạnh phúc được, thì làm sao mang được hạnh phúc đến cho anh?

—Kết hôn ư? Em không dám nghĩ.

Tạ Vi Thời.

Trong lòng cô không ngừng gọi ba chữ đó, cuối cùng nước mắt rơi như mưa.

—Reng~~~~~. Điện thoại bất chợt đổ chuông. Phương Trì lau nước mắt, trông thấy đó là điện thoại đến từ công ty Maandala. Bất mày, Reboot gọi.

"Shi-tô—" Anh ta thở hổng hộc, "Tớ vừa mới để ý thấy, hai hôm nay Shi-tô lên mạng cả mấy lần í, tớ chả biết là để làm gì nữa. Vừa rồi lại lên tiếp, cậu có muốn xem một chút không?"

"Được." Phương Trì đáp ngắn gọn.

Có vẻ như lời nhắn để lại cho Shi-tô lần trước đã thành công câu được con cá bự này. Hắn lên mạng nhiều lần thì chắc là vì để tìm cô. Cúp điện thoại xong, Phương Trì chuẩn bị cất máy, chợt phát hiện mình sắp sửa đến tiểu khu của Tạ Vi Thời—ban đầu cô định đi tìm chàng một chút để nói chuyện về vụ Nhộng. Nhưng sự xuất hiện của Shi-tô khiến cô quyết định thay đổi hướng đi. "Bác tài, đi tiểu khu Bến Phong Kiều."

"Được."

Xe chuyển hướng, nhưng vẫn phải chạy ngang qua toà nhà của Tạ Vi Thời. Cô nhìn toà nhà từ xa ngày một đến gần, chợt cúi đầu, gửi một tin nhắn.

—Anh ra ngoài nhìn lên trời, trên trời có thứ này lạ lắm.

Xe taxi phóng rất nhanh, sau khi lướt qua toà chung cư của chàng rồi, cô vẫn ngoái đầu nhìn không từ bỏ ý định. Thế rồi cánh cửa sổ kiểu xưa được đẩy mở, có một người thò đầu ra, nheo mắt nhìn lên trời, dường như có thể thấy đường vềnh cong cong của khoé miệng. Xe rẽ ở khúc cua, tất cả đều biến khỏi tầm mắt.

Phương Trì nhìn cánh chim trắng bay ngang cửa sổ, trong tầm nhìn hoàn toàn không lưu lại hình bóng của nó. Di động kêu "đinh" một tiếng—

—Em gạt anh?

Khoé miệng của Phương Trì cong lên, cười cười, gõ:

—Anh tưởng đây là Maandala à? Trên trời có một My Gian Xích rõ bự.

Chàng gửi một biểu tượng kinh bỉ.

Cô lại gõ:

—My Gian Xích đã không vào Maandala hai tháng trời rồi.

Chàng trả lời rất nhanh:

—Lỗ hổng của Maandala bị lấp mất. Không dùng Avatar thì anh ta không thể vào được Maandala.

—Hình như anh hiểu Maandala rất rõ.

—Làm quạ, làm sao không hiểu cho được.

—Thật sự không đăng ký một avatar sao?

Im lặng hồi lâu, chàng gửi lại một tin nhắn:

—Anh có, nhưng không hay dùng.

Phương Trì tiếc nhìn, rồi buông di động. Cuối cùng thì chàng đã thừa nhận. Nhưng cô cũng không muốn tiếp tục hỏi thêm. Dù sao thì cô cũng vẫn giữ nguyên bí mật về Lacrimosa đấy thôi.

Về đến nhà, Phương Trì vội vàng gọi thức ăn bên ngoài, sau đó vào Maandala. Quả nhiên Shi-tô vẫn còn trên mạng, sau khi cô lên mạng, Shi-tô nhanh chóng xuất hiện trước chỗ ở của Lacrimosa. Lacrimosa mở cửa cho hắn vào. Thanh trường đao lại xuất hiện trong tay hắn, tiếp tục khắc chữ:

Cô để lại tin nhắn cho tôi, nói là có video của Thịnh Diễm bị bắt trong quá trình thi hành nhiệm vụ của chiến dịch Truy Bắt Hồ Ly?

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì thản nhiên đáp: "Đây là sàn gỗ nhà tôi, khắc hỏng là phải đền tiền."

Có hay không. Gương mặt tinh tế của Shi-tô phẳng lặng như nước đọng, hắn không hề quan tâm đến lời cô nói.

"Có." Phương Trì bình tĩnh đáp, nhưng vạn phần kiên vững.

Vì sao mà cô có?

"Bởi vì tôi có mặt ở hiện trường." Lacrimosa chậm rãi nói ra những lời này, ánh mắt của cô nhìn Shi-tô chăm chú đầy cảnh giác.

Kẻ cướp tài khoản vẫn luôn bình tĩnh, bất động thanh sắc. Nhưng lần này, Phương Trì cảm nhận được sự kinh ngạc của hắn. Cho dù hắn không nói gì, chỉ tiếp tục khắc chữ. Nét viết bay lượn nhưng lại cố ý bị kiềm hãm, rõ ràng là hắn đang ra sức đè nén tâm trạng của mình.

Mai Đỗ Sa còn sống

Hắn khắc xong, lại nhanh chóng phất đao xoá sạch hàng chữ ấy.

Phương Trì nhìn 5 chữ đó xuất hiện từng nét từng nét một, xong lại lập tức biến mất, thản nhiên đáp: "Phải, hiện giờ anh có thể dùng avatar vốn có của anh để gặp tôi được chưa hả Guest?"

Shi-tô ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô, dường như lấy làm lạ cô đã làm thế nào để đoán được thân phận của anh ta. Qua một lúc, anh ta khắc:

Gặp nhau trong chế độ Safe Mode.

Anh ta còn đưa một toạ độ. Sau khi xoá sạch dấu vết của những chữ khắc, avatar của Shi-tô bỗng biến mất. Anh ta đã ra khỏi Maandala.

Chế độ Safe Mode là một dạng đăng nhập đặc biệt trong Maandala, thông thường chỉ có những lập trình viên chuyên phát triển môi trường của Maandala mới dùng dạng này. Dưới dạng Safe Mode, hệ thống chạy ở mức tối thiểu, gần như tương đương với phiên bản Maandala một-chiều. Thế nhưng Phương Trì không ngờ, dưới dạng này, lại có thể thông qua việc tìm kiếm tọa độ để cho avatar tương tác được với nhau! Nghĩ kỹ lại, Phương Trì liền hiểu ra. Việc phát triển lập trình luôn luôn cần nhiều người hợp tác với nhau, thảo nào Maandala để yên cho công năng ấn này.

Avatar trước mặt cô đúng là Guest. Đã nhiều năm trôi qua sau lần cuối cùng cô trông thấy mô hình thủ công của Guest, nay tận mắt nhìn thấy avatar của Guest, cô thế mà lại này sinh cảm giác buồn bã vì cảnh còn người mất.

Cô đi vòng quanh Guest một vòng. Avatar này thật ra không thay đổi gì nhiều, cũng là vì bao năm nay, Guest rất ít khi đăng nhập. Avatar chỉ tự nhiên trưởng thành và già dặn hơn. Một avatar ở dạng điểm ánh như thế này, lạnh lẽo, siêu thực. Trong ánh hào quang đang chớp sáng đó, tựu thêm rất nhiều những điểm trắng.

"Ba Chàng Ngự Lâm chỉ còn lại mình anh." Phương Trì lẩm lẩm cất tiếng. Điểm tốt của Safe Mode là sẽ không bị bắt cứ avatar nào khác lần ra được, trong đó bao gồm cả nhân viên quản lý của Maandala. Nghĩ đến Reboot cuống Guest ra sao, cô liền có thể hiểu được tại sao Guest yêu cầu gặp nhau trong Safe Mode. Có điều là trong chế độ này, những gì họ có thể làm bị hạn chế rất nhiều, ví dụ như họ rất khó lấy được bình khí ra, càng không thể nào dùng bình khí để khắc chữ trên mặt đất.

Điều làm cô bất ngờ là, Guest lên tiếng. "Phải." Giọng của anh ta rõ ràng đã chạy qua máy biến âm, đan xen với những âm điệu từ lạnh lẽo, nhưng nghe ra được, như Reboot nói, là giọng của một thanh niên.

"Tại sao hiện giờ nói được rồi?"

"Bởi vì tôi là Guest, không phải Shi-tô."

Thoắt cái, Phương Trì như được khai sáng. Từ trước đến giờ, tuy Guest đăng nhập bằng avatar của Shi-tô, nhưng chưa từng mượn miệng của Shi-tô để nói, mà dùng phương thức khắc chữ, thì ra là bởi vì không muốn thay đổi độ thuần tuý của avatar của Shi-tô. Bởi vì mỗi một lời Shi-tô nói, dùng âm thanh hoặc dùng chữ để gửi tin nhắn, đều bị hệ thống của Maandala tự động ghi nhớ, chuyển thành dữ liệu, trữ trong hố đen. Rồi sẽ đến một ngày avatar của Thịnh Diễm vào nghĩa địa. Mã khi đó, trong hố đen, tất cả những lời anh từng nói, tất cả mọi chữ nghĩa anh từng đăng, đều sẽ gộp lại thành một sự tồn tại vĩnh hằng của "linh hồn" anh. Chỉ có mỗi cách khắc chữ thì Guest mới không lâm "ô nhiễm" avatar của Thịnh Diễm, mới có thể để Thịnh Diễm có được một "linh hồn" độc lập và hoàn chỉnh.

Phương Trì bụng bảo dạ, nếu là cô, cô sẽ không nghĩ được đến điều đó.

"Trước đây anh là bạn thân của Thịnh Diễm phải không?" Phương Trì hỏi.

Avatar trong dạng điểm ánh trước mắt cô cúi đầu, những điểm ánh trên người anh ta lấp lánh như sao trên trời, nhìn hồi lâu, lại có cảm giác như một người thật. Anh ta trầm giọng đáp: "Phải."

Phương Trì khẽ cười, "Tôi muốn hỏi anh một câu hỏi."

"Cô nói đi."

"Tại sao Thịnh Diễm gia nhập Cục 19?"

Anh ta càng trầm lặng hơn. Một lúc lâu sau, anh ta đáp: "Vì để báo thù cho Creeper."

Phương Trì kinh ngạc lùi ra sau hai bước.

Trước đây cô mơ hồ cảm nhận được thù hận của wither đối với Thịnh Diễm như vượt mức bình thường. Việc hắn giết Thịnh Diễm một cách dã man, thậm chí còn như mang vài phần cảnh cáo và thị chúng. Kiểu hận thù đó, có thể không chỉ vì Thịnh Diễm đã huỷ diệt Road of Rose của hắn. Nhưng cô không bao giờ có thể ngờ được, chuyện này có liên quan đến Creeper.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cắn răng, hỏi: "Cho nên Creeper thật sự đã chết rồi, mà chết do Road of Rose, đúng không?"

"Đúng."

Phương Trì điều khiển cho Lacrimosa gật đầu, nói: "Tôi hiểu rồi."

Guest nói: "Đoạn phim cô hứa với tôi trước đây."

"Tôi sẽ không nuốt lời." Phương Trì nói, cô phất tay, cả một thế giới liền biến đổi.

Sớm tinh mơ, sương trắng vẫn còn lãng vãng trong cánh rừng mênh mông bát ngát. Ánh nắng của vầng dương vừa ửng hồng đang đông chiếu xuyên qua những tầng mây, khiến hết thảy chìm trong một màu đỏ diễm lệ. Trên mặt đất đỏ với được xới lên rơi đầy hoa đại. Âm thanh của nước đang chảy vọng đến rõ mồn một từ đàng đông, nơi đó là chỗ dòng sông Mekong rộng lớn chảy ngang qua. Lúc này đang ở cuối mùa nước lũ, nước sông tràn ngập hai bờ của cánh rừng, trên mặt nước đầy sương trắng lượn lờ dập dềnh thân cây lúc dày đặc lúc lưa thưa.

Một cảnh tượng huyền thực. Thứ mà Phương Trì cho anh ta coi, là một đoạn video.

Guest chợt phát hiện avatar của mình không thấy đâu nữa, tiếng của Lacrimosa vang lên ở bên cạnh: "Máy thu hình khi đó nằm trên đỉnh đầu của tôi, cho nên anh không nhìn thấy tôi được."

Guest hỏi: "Nơi đây là bang Shan?"

Lacrimosa đáp: "Nơi đây chính là bang Shan, nơi giáp ranh của Trung, Lào, Miến, Thái."

hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Im Lặng Chết Chóc

Người của Thần Kinh Hoa Hồng lần lượt xuất hiện, người dẫn đầu cầm trong tay một chiếc hộp bằng kim loại vuông vức. Chẳng mấy chốc, một toán người vũ trang tận răng bước ra từ trong đám sương mù dày đặc, kẻ đi đầu cường tráng, mắt như báo, lông mày rậm, khuân một rương kim loại còn lớn hơn.

"Tên khuân thùng kim loại phía đối diện chính là thủ hạ được tín nhiệm nhất của Cò Trắng, tên là Đinh Võ." Giọng của Lacrimosa đang giới thiệu tên của mọi người cho Guest.

"Cò Trắng có đến không?"

"Có. Ẩn mình phía sau. Sương mù quá dày, chúng tôi không thấy được." Lacrimosa lại nói, "Đây cũng là một trong những nguyên nhân chúng tôi thất thủ. Trong băng đảng của Cò Trắng có một người nằm vùng của hình cảnh quốc tế, chính là người mặc áo đen tóc trắng, tên là Khin. Thông tin Khin phản hồi với chúng tôi thì báo rằng lần này Cò Trắng sẽ không tham dự giao dịch, cho nên chúng tôi đã xem nhẹ lực lượng vũ trang của bang Cò Trắng. Sau này ngẫm nghĩ lại toàn bộ quá trình, thật ra là bởi vì thân phận nằm vùng của Khin đã bị lộ, Cò Trắng tương kế tựu kế, cố ý mớm sai tin tức."

Hai bên bắt đầu giao dịch. Người của Thần Kinh Hoa Hồng dùng tiếng Anh, bên Đinh Võ dùng tiếng Miến Điện. Khin đóng vai phiên dịch viên tiếng Anh. Sau khi xác nhận giá cả thoả đáng, Đinh Võ mở rương kim loại ra để mọi người thấy từng xấp từng xấp tiền đô la, ngoài ra còn có một số lượng lớn kim cương dạng thô.

"Tại sao nhất định phải dùng tiền mặt, và giao dịch trực diện?" Guest hỏi.

"Sau lưng Cò Trắng là một lực lượng chính trị. Bọn chúng đóng vai trò rửa tiền."

Hai bên trao đổi hộp kim loại. Sau đó thoắt cái, mọi thứ thay đổi trong chớp mắt—

Advertisement / Quảng cáo

Guest chỉ cảm thấy tầm nhìn của mình bị rung lắc dữ dội, bên cạnh vang lên một mệnh lệnh gắt và quyết liệt: "Go! (Đi)" Cô bị hai người đàn ông cầm súng đột ngột xông lên bắt giữ, lôi qua phía của Đinh Võ! Cô ngoái đầu, chỉ thấy một họng súng đen ngòm đang nhắm thẳng vào đầu mình, "Freeze! (Đứng yên!)"

"Lúc này hai tay của tôi bị chúng giữ quặt sau lưng. Động tác của bọn chúng rất nhanh nhẹn, đã mưu tính từ trước." Giọng của Lacrimosa bình tĩnh vang lên.

Ngay vào lúc này, Đinh Võ chợt xoay họng súng, "pằng," bắn nổ đầu của Khin.

Trong đám sương mù, hết thảy đều vô cùng đột ngột. Hình cảnh quốc tế và Cục 19 cùng xông ra từ phía đông tây, Thịnh Diễm có mặt trong đó. Ống kính lại rung lắc dữ dội lần nữa, Mai Đỗ Sa bị hai thủ hạ của Cò Trắng lôi chạy về phía sương mù.

"Tạm ngừng." Guest chợt nói.

Thế giới ấy chợt im bặt. Đạn và vệt máu đang bắn ra đều nằm lơ lửng giữa không trung.

Guest bước ra khỏi vị trí của Mai Đỗ Sa, đi ti mi quan sát từng người một ở hiện trường, chỉ có điều anh ta không có hình dáng, anh ta chỉ tay là có thể xuyên qua cơ thể của từng người, tựa như anh ta là ma. Anh ta có thể tiến vào thế giới này, nhưng không thay đổi được bất cứ một lí một tị nào, cho dù chỉ là phương hướng của viên đạn.

Guest đi về phía Thịnh Diễm. Đây có lẽ là hình ảnh sinh động và hoàn chỉnh cuối cùng Thịnh Diễm để lại cho thế giới. Tóc anh cắt ngắn, mặc trang phục tác chiến của đội đặc chủng. Áo giáp chống đạn bó chặt người anh. Khuôn mặt của anh trẻ trung và mạnh mẽ đầy sức sống, hai tay hai súng bắn về phía Đinh Võ. Chẩu theo động tác tránh né của Đinh Võ, trong giây tiếp theo, đạn sẽ xuyên qua xương bả vai phải của hắn, khi đó tay của hắn sẽ buông lỏng, chiếc hộp kim loại đựng Siren sẽ rớt xuống đất. Ánh mắt của anh sắc bén, cảm ác như thú. Anh sắp sửa liều mạng giành cho bằng được chiếc hộp đựng chứng cứ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng ngay sau đó. Mà từ trong đám sương mù, một gương mặt như của quỷ chợt xuất hiện—Cò Trắng, ánh mắt như diều hâu, trong tay lăm lăm một cây súng máy đen lù lù, phía sau thấp thoáng bóng người, súng đạn thành rừng, một cuộc săn bắn với mức chênh lệch cực lớn sắp sửa bắt đầu.

Ánh mắt của Guest lại quay về phía Thần Kinh Hoa Hồng. Cả đám người đang khuân rương đựng mỹ kim và kim cương thô, lợi dụng hai bên kia đang giao đấu, nhanh chóng rút lui. Ánh mắt của bọn họ đều loé những tia nhìn giáo hoạt, áo quần do đang di chuyển nhanh chóng mà bị gió thổi phồng lên. Giống như đang xem một bức tranh, một bức tranh tàn nhẫn, đã định sẵn kết cục bi thảm cho phe chính nghĩa.

Guest lại nhìn Thịnh Diễm một hồi lâu, mở miệng chậm rãi nói: "Tiếp tục đi."

Đạn. Những thi thể nhuốm ánh dương ban mai màu máu và sương mù. Im lặng chết chóc. Ống kính chuyển góc đến mặt sông Mekong, giằng co và chống cự dữ dội. Sau đó có một vật gì đó màu ròng ròng bị Mai Đỗ Sa cầm trong tay, xuất hiện trước mặt Guest, y hệt như đang nằm trong tay anh ta. Rồi cả một thế giới tất ngầm thành màu đen, lập tức trở về Safe Mode của Maandala.

Tựa như mới trải qua một giấc mơ. Guest nhắc tay, những đốm quang chớp chớp, như tinh thể.

"Vật lúc vừa rồi là gì?" Ý anh ta là vật ròng ròng máu đột ngột xuất hiện trước mắt.

"Thiết bị định vị cấy trực tiếp vào người tôi do Thần Kinh Hoa Hồng cài đặt." Lacrimosa lặng lẽ đáp. "Tôi thoát ra được khỏi hai tên kia liền tự mọi nó ra."

"Tại sao Thần Kinh Hoa Hồng lại làm như vậy?"

"Để bảo đảm sự trung thành của tôi. Tôi phải chấp nhận thì mới có thể tham gia giao dịch của bọn chúng. Nhưng không hẳn là không hữu ích. Cục 19 biết được vị trí của tôi là thông qua nó."

"Cô vứt nó đi chưa?"

"Lúc đó tôi cắt đứt nguồn điện của nó xong bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, chả biết bị nước cuốn đến phương nào, nhưng vẫn còn nắm chặt nó trong tay."

"Vậy hiện giờ nó đang nằm ở đâu?"

"Nhà tôi."

"Tại sao Cục 19 chưa lấy đi?"

"Bởi vì Mai Đỗ Sa đã được chỉ định là 'chết rồi,' cho đến bây giờ Cục 19 không muốn trong hồ sơ xuất hiện bất cứ thông tin gì gây mâu thuẫn, cho nên nó trở thành chứng cứ duy nhất có lợi cho tôi."

"Cô biết nó là gì?"

Advertisement / Quảng cáo

Guest hỏi một câu rất bất ngờ, Phương Trì ngơ ngác chưa hiểu, "Ý anh là sao?"

"Thịnh Diễm giành được hộp đựng công thức của Siren, nhưng kết quả là Cục 19 phát hiện nó là thùng rỗng, đúng không?"

"Phải."

"Cô luôn cho rằng cô bị Cò Trắng bắt đi là do thân phận nằm vùng của cô bị lộ, là cô đã làm liên luỵ đến chiến hữu của mình, đúng không?"

Tim của Phương Trì như bị đâm cho một nhát dao đau điếng, cắn chặt răng đáp: "Phải."

"Nhưng thật ra Thần Kinh Hoa Hồng và Cò Trắng vốn không biết cô là ai. Thân phận nằm vùng của cô, trên thực tế là do Cục 19 khiến bị lộ."

"Không thể nào!"

Phương Trì giật nảy mình! Nhưng Guest vẫn tiếp tục nói:

"Cục 19 cũng tưởng là thân phận nằm vùng của cô đã bị lộ ý như cô, thế là trong bàn công bố sau đó thì thừa nhận luôn thân phận nằm vùng của cô. Điểm xuất phát của họ không sai, chỉ muốn bảo vệ danh dự của cô, cho Mai Đỗ Sa vinh quang xứng đáng.

"Nhưng đối với Thần Kinh Hoa Hồng mà nói, cô chẳng qua chỉ là một hộp đựng đồ di động, một công cụ dùng để gạt hình cảnh quốc tế và Cục 19.

"Cô có phải người nằm vùng hay không, đối với Thần Kinh Hoa Hồng và Cò Trắng mà nói, đều không quan trọng. Cô là người sống hay xác chết, đối với chúng, cũng không quan trọng."

Guest nói:

"Thứ mà bị cài vào trong người cô, không phải chỉ là một thiết bị định vị. Nếu tôi đoán không lầm, trong đó có một tấm thẻ nhớ siêu nhỏ có ghi công thức điều chế Siren."

Phương Trì bỗng cảm thấy tức ngực. Cô ra sức ấn mạnh vào lồng ngực, hỏi anh ta: "Anh dựa vào đâu?"

"Thần Kinh Hoa Hồng vốn không quan tâm việc cô bị bắt đi. Cô nhìn kỹ vẻ mặt của bọn chúng xem, tựa như bọn chúng đã sớm biết cô sẽ bị bắt đi. Lần trước tôi cắt mất âm thanh của đoạn phim Thịnh Diễm bị hại khi tôi cho cô xem—Tôi không hy vọng cô phải mang gánh nặng tâm lý, nhưng đúng là bọn chúng đã dùng Thịnh Diễm để uy hiếp Cục 19 giao cô ra.

"Bởi vì trên người cô, có đủ chứng cứ phạm tội để ghép tội Thần Kinh Hoa Hồng."

Phương Trì kinh hoàng, giật phăng cặp kính huyễn thực ra. Cảnh trước mắt cô thoáng quay cuồng mơ hồ, cô chống bàn để đứng cho vững, rồi bắt đầu đi lục tung nhà lên tìm xem cái thiết bị định vị kia nằm ở đâu.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng chuông vang lên.

"Phương tiểu thư, thức ăn đã ship tới ạ!"

"Đợi tôi chút!" Cô đáp theo phản xạ, sau đó—

Phương tiểu thư?

Làm sao y biết cô họ Phương? Lúc cô đặt thức ăn ship đến nhà, chưa từng bao giờ dùng tên thật. Trực giác của cô không cho cô thêm thời gian để suy nghĩ, bổ nhào ra ngoài ban công, nhảy thẳng xuống!

Tiếng nổ vang dội chấn động phía sau lưng cô.

Advertisement / Quảng cáo

Cô rớt sâu xuống hồ nước nhân tạo không lồ của tiểu khu. Nước hồ màu xanh đặc sệt tràn vào tai cô, vào mũi cô, đầu cô ong ong, ong ong. Bản năng sinh tồn sau bao năm huấn luyện khiến cô tự động giãy người nổi dần về phía mặt hồ, trèo lên bờ, loạng choạng chạy trốn vào một bên đường của tiểu khu. Căn hộ của cô đã biến thành một lỗ đen trống hoác giữa nguyên một toà nhà, đang toả khói đen kịt.

Cô định thần, sờ sờ túi, di động và tiền vẫn còn đó. Di động chống nước, cô gửi cho mẹ một tin nhắn:

—Thân phận bị lộ, người bình an, chú ý an toàn, thương.

Xong lại nhìn thấy một tin nhắn do Tạ Vi Thời gửi đến:

—Tối nay 6pm, Lifeline, gấu làng vàng.

Cô dứt khoát xoá tin nhắn đó đi, rút thẻ sim và thẻ nhớ, vứt di động vào hồ nước nhân tạo. Trong lùm cây rậm rạp, cô cởi áo thun vào quần soóc siêu ngắn ra, vắt khô nước, mặc lại vào người, rồi chạy nhanh như bay ra khỏi tiểu khu.

Siren đã hoàn toàn không còn nữa rồi.

Vậy Nhộng thì sao?

Nó đã trở thành hy vọng cuối cùng.

hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Nightwish

"Nổ rồi à? Boss thật là điên cuồng!"

Tô Phong đang ngồi trong văn phòng tổng giám đốc của Thần Kinh Hoa Hồng, dùng máy chiếu phim để xem hình ảnh hiện trường mới nhất được gửi đến từ tiểu khu Bến Phong Kiều.

"Chỉ với một lời của nemo nói ra trong lúc tranh luận, vậy mà suy ra được là Mai Đỗ Sa chưa chết, nếu boss không phải là thiên tài thì chính là một kẻ điên."

Hắn ung dung tự đắc ngồi trên ghế mát-xa Osim, hưởng thụ thời gian được mát-xa giúp thả lỏng. Phòng làm việc của tổng giám đốc rộng rãi, trồng những bồn cây lớn với những loại cây sang chành xanh ngắn ngắt, đại thụ la và cau cảnh, một đoá hoa hồng bằng sắt đúc nằm ngay chỗ cửa sổ, nếu nhìn kỹ, bông hoa được tạo bởi một mạng lưới thần kinh phức tạp và chi chít, chính là logo của Thần Kinh Hoa Hồng; bên cạnh cửa sổ và bức tường kính được che rèm màu trắng xám, chặn tất cả mọi ánh sáng thiên nhiên. Trên tường và trên bàn làm việc đâu đâu cũng trưng hình cậu con trai Tô Lịch, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Tô Phong cầm một xấp báo cáo đã bị lật đi lật lại khiến nó lộn xộn, rồi đọc kỹ thêm một lần nữa.

Đấy là một bản báo cáo đến từ phòng thí nghiệm Rạn Băng, ghi lại cuộc đối thoại 1 lần giữa nemo Từ Danh và tổ chức, bắt đầu từ 23:19 đêm hôm qua.

- Từ Danh nêu ra một nghi vấn, rốt cuộc có phải Nhộng có thể gây tổn thương cho cơ thể của con người hay không.

Tổ chức phủ nhận.

Advertisement / Quảng cáo

- Từ Danh nêu ra chuyện em gái của vợ mình vô ý xem Nhộng xong, liền xuất hiện triệu chứng đau đầu rất nghiêm trọng. Y đặt câu hỏi nếu như người vợ đang mang thai của y xem, thì liệu có thể gây ảnh hưởng đến thai nhi không.

Tổ chức dẫn chứng Nhộng còn an toàn hơn cả LSD, sẽ không gây tổn thương sinh lý cho sản phụ, khuyến khích nên cùng trải nghiệm Nhộng với thân nhân và bạn bè.

Đồng thời, tổ chức cũng nêu ra rằng, trải nghiệm Nhộng của mỗi người đều khác nhau, hy vọng Từ Danh giới thiệu kỹ hơn về người em vợ của mình cùng với tình huống.

- Từ Danh nói rằng sau khi em vợ xem xong Nhộng thì xuất hiện triệu chứng, ngoài ra, em vợ làm việc trong trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin của Yến Đại, trước đây thì bị điều đi công tác ở nước ngoài, đến đầu năm nay mới phải về nước do vấn đề sức khoẻ, chưa biết rõ bệnh tình cụ thể. Trước đây y chưa bao giờ thấy người em vợ này.

Tổ chức nghi ngờ: Tại sao chưa từng thấy người em vợ, lẽ nào trong nhà không có hình chụp chung.

- Từ Danh phủ nhận, chưa bao giờ thấy hình em vợ trong nhà.

Phòng thí nghiệm Rạn Băng ghi chú: *Đối với những ai đã từng mang chấn thương trong hệ thần kinh và những người bị rối loạn tâm thần, Nhộng sẽ trực tiếp gây ra triệu chứng của các bệnh ấy. Có thể tham khảo xem bệnh nhân đã từng trải qua phẫu thuật ở não bộ, bị chấn thương, bị đâm chém hoặc bị bắn, gây ra tổn thương trong hệ thống thần kinh trong đầu.*

"Đúng là phù hợp với tình trạng của Mai Đỗ Sa." Tô Phong lẩm bẩm, lực đấm bóp ở phần thất lưng được bật lên mức mạnh, khiến hắn vừa đau vừa "đã," rên hừ hừ hai tiếng. Hắn vẫn nhớ rất rõ, lúc cấy máy định vị vào Mai Đỗ Sa là dùng kỹ thuật nối các điện cực vào với nơ-ron, như vậy thì bọn hắn có thể ảnh hưởng đến đại não của Mai Đỗ Sa thông qua kích thích bằng điện, khiến cho cô thành một công cụ nhân thể để vận chuyển tình báo, vừa trung thành, vừa có thể thu hồi và dùng lại nhiều lần. Toàn bộ kế hoạch đều được bố trí và xúc tiến vô cùng chu đáo. Con mồi tiến vào bẫy, giao dịch Siren đã sắp sửa thành công đến nơi. Nhưng nào có ai ngờ, Mai Đỗ Sa xông mất.

Cho đến nay, Tô Phong vẫn nhớ là máy giám sát thiết bị định vị kêu "tích" một tiếng, rồi thoắt cái biến thành một màu trắng xoá. Tình trạng đó chỉ có thể xuất hiện khi nguồn điện của thiết bị định vị bị cưỡng hành chặt đứt. Mai Đỗ Sa, người phụ nữ điên rồ ấy, thế mà lại dám tự tay móc hẳn thiết bị định vị đã được cấy vào vỏ não! Hơn nửa dưới tính thế ấy vẫn còn đủ lý trí để cắt đứt nguồn điện của máy, thoát khỏi phạm vi truy lùng của bọn hắn!

Hắn có lý do để cho rằng Mai Đỗ Sa đã giữ lại thiết bị định vị này, bởi vì nếu như cô ta không muốn giữ nó lại, thì không cần tắt nguồn điện, quăng thẳng nó đi là được. Nhưng nửa năm qua, Thần Kinh Hoa Hồng vẫn bình yên vô sự, chứng minh là Cục 19 vẫn chưa lấy được chứng cứ về công thức của Siren, từ đầu đến cuối Mai Đỗ Sa chưa nghĩ ra được, cái máy định vị đó đang giấu công thức điều phối Siren mà Cục 19 đã phải trả một cái giá rất đắt để lấy được.

- ---Boss đúng là một thiên tài, có thể nghĩ ra được một pha vừa âm hiểm vừa ly kỳ.

Tô Phong thầm than. Mai Đỗ Sa bị mất trong tay Cô Trắng, cuối cùng Cô Trắng tiền mất tật mang, Thần Kinh Hoa Hồng thì lợi thu ngập mặt.

Sau khi Mai Đỗ Sa chạy thoát, Tô Phong bị căng thẳng đến độ mất ngủ một thời gian rất dài. Sau đó khi dây chuyền sản xuất Siren bị tháo dỡ, toàn bộ chứng cứ đều được xoá sổ sạch sẽ, hắn cũng dần dần thả lỏng. Nhìn toà nhà chung cư đang được phun nước chữa lửa bằng áp suất cao độ, Tô Phong huýt sáo một tiếng. Thả là giết nhầm một ngàn, chứ tuyệt đối không tha một mạng.

"Cốc cốc cốc-----" Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ.

"Ai?" Tô Phong dỏng tai lên, cảnh giác hỏi.

"Dạ chào sếp, tôi là nhân viên từ công ty Tươi Xanh, đến để chăm sóc cho cây xanh trong văn phòng." Người ngoài cửa đáp.

Công ty Tươi Xanh là công ty làm vườn và chăm sóc cây cối đã ký hợp đồng cả bên ngoài lẫn bên trong văn phòng, mỗi tuần đều đến một lần để bảo trì. Tô Phong liếc đồng hồ, đã là năm rưỡi chiều. "Sao hôm nay muộn vậy?" Hắn cảnh giác, bước xuống khỏi ghế mát-xa Osim, vừa đóng máy chiếu phim vừa nhét xấp giấy báo cáo lộn xộn từ phòng thí nghiệm Rạn Băng vào trong máy huỷ giấy. "Vào đi!" Hắn nói.

Người làm vườn mặc một bộ đồ làm việc màu xanh lam nhạt, đeo bao tay làm vườn màu trắng, cách một hộp dụng cụ và can nước, mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp. Anh ta cung kính khép nép giải thích với Tô Phong: "Xin lỗi sếp, hôm nay còn thêm nhiệm vụ diệt sâu bọ, cho nên phải mất nhiều thời gian hơn, vì thế lúc đến văn phòng của sếp thì đã muộn, xin ngài cố gắng chờ thêm một chút, tôi làm rất nhanh rồi sẽ đi liền!"

Người làm vườn ngẩng đầu lên, dưới vành mũ là một cặp mắt nai, vừa đẹp vừa vô tội, nhìn rất có hồn. Đối với một người như vậy, Tô Phong cũng không mang ác ý gì, chỉ thấy anh ta đeo khẩu trang thì cho là anh ta sẽ phun thuốc trừ sâu, giơ tay lên nói: "Đừng có mà làm công việc diệt sâu bọ ở chỗ tôi! Nơi này tôi muốn phải để tự nhiên. Biết chưa?"

Người làm vườn gật đầu lia lịa: "Vâng vâng!" Ánh mắt lướt qua xấp văn kiện mà Tô Phong cầm trước đó đang nằm trước máy huỷ giấy, rồi nhanh chóng thu ánh mắt lại. Chàng tưới phân bón cho vài bồn cây, cầm kéo thành thục tỉa sạch sẽ những lá khô hoặc cành mọc lệch lạc.

Advertisement / Quảng cáo

"Phiền đến sếp rồi, tôi xin ra ngoài trước đây." Người làm vườn nói.

Tô Phong đang huỷ đến xấp giấy cuối cùng, không quan tâm, phất phất tay.

Người làm vườn bước ra ngoài, ta thêm vài bồn cây trầu bà vàng đặt trước bàn làm việc trong văn phòng khác, rồi nhanh chóng nấp vào một góc không có ai. Chàng mở hộp đựng đồ nghề, một chiếc máy tính Atom nằm ngay trong đó.

.....

Sáu giờ tối, mặt trời lặn về hướng Tây. Trong khu phố nghệ thuật Ba Trang, các phòng trưng bày nghệ thuật, phòng triển lãm, đều lần lượt đóng cửa, còn live house thì lúc bấy giờ mới mở màn cho cuộc sống về đêm. Đêm nay Lifeline vô cùng nhộn nhịp. Cửa ra vào, vì phải kiểm soát gắt gao hơn, nên hàng dài rồng rắn nối đuôi. Có một ban nhạc symphonic metal (rốc-giao hưởng) mang tên đến từ Phần Lan sẽ biểu diễn ở đây tối nay, thu hút rất nhiều người hâm mộ.

Trên sân khấu, Nightwish đã vào vị trí, đang điều chỉnh hệ thống âm thanh. Ánh sáng từ trên giàn đèn chiếu xuống những luồng sáng loá mắt, phá tan bóng tối, tựa ánh dương muốn đâm thủng sương mù.

Thành viên của nemo được ưu tiên vào Lifeline trước, đang còn cầm các ly cocktails hoặc là ngồi ngây ngẩn nhìn Nightwish tập dợt trên sân khấu, hoặc cùng nhau rù rì bàn tán.

"Walk the dark path....." (đi con đường u tối....)

"Sleep with angels....." (ngủ quên với thiên thần.....)

"Call the past for help....." (mong quá khứ đến trợ giúp.....)

"Touch me with your love...." (vỗ về ta bằng tình ái của em....)

"An reveal to me my true name...." (rồi mặc khải cho ta tên thật tên ta tên.....)

Các nemo khẽ ngân nga hát theo, một cô gái tóc màu đỏ đi qua đi lại trong đám người nemo, biểm tóc của cô được biểm từ trên đỉnh đầu biểm xuống, khuôn mặt trắng xanh lốm đốm tàn nhang. Vóc dáng mảnh mai, trông như một chú chim xinh xắn. Cô đang phân phát những tấm danh thiếp cho các nemo, giọng nói trầm khàn của người hút thuốc nghe vô cùng quyến rũ---

"Em có thứ còn xem phê hơn cả Nhộng. Muốn hạt giống thì xin liên hệ với em."

Trên danh thiếp có ghi phương thức liên lạc với cô, dùng dạng chữ Nanum Brush Script, sinh động và gợi hứng.

Cô gái tóc đỏ phát xong một xấp danh thiếp rồi lại tung tăng chuẩn bị rời đi, chợt bị ai đó tóm ngay ngang eo, kéo vào trong một căn phòng tối.

"Ahhh----aaiii-----"

"Kẻ phân phối hạt giống copy Nhộng trên mạng là cô?"

"Buông tôi ra! Chỉ mình các anh được làm, không cho ai khác làm à? Nhà các anh bao mua toàn bộ Maandala hay sao?" Cô gái tóc đỏ la hét cãi lại.

"Nhài đồ người ta mà còn cãi! Sếp của chúng tôi muốn nói chuyện với cô một chút, phiền cô theo chúng tôi một chuyến!" Một vật thoang thoảng mùi trái cây ụp lên mũi cô gái, cô gái nhanh chóng mềm oặt người, yếu ớt nhắm mắt lại.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Nhân viên của Thần Kinh Hoa Hồng lục đục tan ca ra về, trong một góc, người con trai mặc áo công nhân màu xanh lam nhạt đang cúi đầu thoăn thoắt gõ máy tính. Trên màn hình màu đen, những mẩu tự tiếng anh tụ lại thành từng dải sáng chảy xuôi. Mượn mạng lưới nội bộ của Thần Kinh Hoa Hồng, chàng đang tìm cách tấn công kho dữ liệu nội bộ.

Một lần. Hai lần. Ba lần. Thanh tiến trình trên màn hình của máy tính phản chiếu trong cặp mắt nai đen nhánh của chàng.

[error]

Một khung thoại với dòng chữ warning đột ngột xuất hiện. Chàng giật mình, hàng lông mày rõ nét lập tức nhíu lại.

[unknown attack is blocked] (xâm nhập không rõ nguồn gốc đã bị chặn)

Đột nhiên một số lượng lớn những khung thoại với những lời nhắc giả đua nhau xuất hiện, che kín mít màn hình của chàng! Hệ thống máy bị treo, chàng đang định cưỡng chế tắt máy thì chợt cảm thấy màn hình có gì đó là lạ, chàng đứng dậy lui ra sau hai bước, chỉ thấy những chữ X trên góc trái của những khung thoại hợp lại thành một hình ảnh kinh dị, như đang lạnh lẽo mỉm cười với chàng-----

Một bông hồng điêu tàn trên thánh giá.

hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Ai Mới Là Con Gấu

"Tuýt——tuýt——tuýt——" Báo động chói tai của nguyên toà nhà réo inh ỏi, từng tiếng còi báo động gấp rút tiếp nối nhau, tất cả mọi thang máy trong toà nhà ngừng hoạt động. Những nhân viên tăng ca đang có một tại đó đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hối hả theo nhau rời đi bằng lối thoát hiểm.

Tạ Vĩ Thời giật nguồn điện của máy tính Atom, bật dậy chạy ngược hướng với cửa thang máy trong tầng lầu. Trên người chàng vẫn còn đeo máy phun thuốc trừ sâu chưa gỡ ra ban nãy, thuốc bên trong sóng sánh kêu óc ách. Chàng vừa chạy vừa bật nguồn điện của máy tính, khởi động lại.

Đám người truy lùng chạy ra từ thang máy bắt đầu bùa ra. Phản động là bảo vệ của toà nhà, trong tay lăm lăm dùi cui điện cao áp, mấy chục đôi giày da chạy huỳnh huỵch trên thảm, nặng nề khiến người ta ngạt thở. Tô Phong đứng ở phía sau chót, mặc một bộ âu phục 3 mảnh chỉnh tề, tai đeo tai nghe vô tuyến, bàn tay với các móng tay được cắt giữa gọn gàng đang che miệng, khẽ nói: "Bên đó bắt được người rồi à? Tốt lắm. Tra rõ bối cảnh, không để miệng nào còn sống."

Tạ Vĩ Thời vừa gõ Atom bằng một tay vừa chạy như bay giữa hành lang với hai bên đều là văn phòng độc lập. Tốc độ khởi động của Atom cực nhanh, căn bản không bị ảnh hưởng chút nào bởi rung lắc dữ dội do những bước chạy hối hả tạo nên. Tạ Vĩ Thời không nhìn bàn phím, năm ngón tay phải thành thạo gõ một loạt mật mã, Atom nhanh chóng tiến vào giao diện hoạt động.

"Sắp ra tới cửa rồi! Bắt lấy nó!" Những người truy bắt la lớn. Tốc độ của Tạ Vĩ Thời bị kéo chậm bởi việc phải thao tác máy tính, lúc tới cửa kiểm soát thì tay của đám người truy bắt đã có thể gần như chạm được đến chàng!

Trên dùi cui điện là những dòng điện màu xanh lam chạy vẫn vèo, phát ra những âm thanh của điện cực, loé sáng lên, Tạ Vĩ Thời chợt quay phắt người, bấm vào vòi của bình phun thuốc trừ sâu đang đeo sau lưng, thuốc liền phun rào rào vào tất cả những người đang đuổi bắt!

Mùi cay gắt mãi lập tức lan toả khắp hành lang. "Kịch độc!" Có người dừng áo che mũi, hét lên, "Lùi lại!"

Tạ Vĩ Thời kẹp máy tính, tay cầm ống phun rõ dài, mở mức phun thuốc lên tối đa, ép tất cả mọi người đuổi bắt lui hết ra sau. Chàng móc thẻ ra vào tạm thời, mở cửa chính, lao ra khỏi văn phòng của Thần Kinh Hoa Hồng. Những người đuổi bắt cởi hết âu phục ra, quạt cho không khí tan bớt mùi thuốc trừ sâu còn sót lại, rồi tiếp tục xông lên! Tạ Vĩ Thời đứng ngay ngoài bức tường của Thần Kinh Hoa Hồng cúi đầu nhìn máy tính trên tay mình, màn hình giao diện điều khiển hệ thống điện của toà nhà đang tải.

89%.....93%.....97%.....99%!

Advertisement / Quảng cáo

Những tấm thẻ ra khỏi cửa trong tay của những người bảo vệ sắp sửa chạm vào máy cảm ứng tới nơi, tiến trình tải của giao diện điều khiển hệ thống điện hiển thị "hoàn thành"! "Tít" một tiếng, đèn xanh ở cửa bật lên, gần như cùng lúc đó, Tạ Vĩ Thời gõ xuống bàn phím—

"Chìa," một âm thanh rất khẽ, đèn chỉ thị điều khiển truy cập bị tắt mất. Đèn điện của cả toà nhà đều tắt. Âm thanh cảnh báo cũng ngưng bặt.

Trong bóng tối, những người đang đuổi bắt thi nhau đập rầm rầm vào cửa kính, tiếng rầm rầm ấy kêu không ngừng bên tai. Tạ Vĩ Thời nấm chặt máy tính, tựa phịch người vào tường, thở phào một hơi, tháo máy phun thuốc trên lưng xuống, vứt trên mặt đất. Chính vào lúc này, mắt chàng lại rơi xuống trên màn hình của máy tính, phát hiện nó lại đột ngột bị treo tiếp! Một bông hoa hồng thật lớn đang nở trên màn hình của chàng!

Thằng wither có hồn các đáng này! Lại một lần nữa cướp quyền kiểm soát hệ thống của toà nhà từ chàng! Chàng đóng phịch máy tính lại, gio cao, đập thật mạnh vào bức tường kính của văn phòng đối diện! Một khắc đen của toà nhà bật lên lại, vô số những mảnh thuỷ tinh rơi xuống theo tiếng động, và chàng tung mình nhảy qua.

.....

Phương Trì hơi he hé mắt. Đang nằm trong một chiếc xe bánh mì Jinbei kiểu cũ. Tay và chân của cô đều bị trói, rồi bị vất ở phần đuôi xe chỗ những ghế ngồi đã bị dỡ ra. Trong xe dơ bẩn và bừa bộn, bốc mùi dầu nhớt rất nặng. Khứu giác của cô nhạy, có thể phân biệt được, trong mùi hôi thối đó có che giấu mùi máu thoang thoảng.

Đám người này không lạ gì với những hành động ác độc xấu xa.

Nếu cô đoán không lầm, lần này kẻ muốn gặp cô chính là tên đã chế ra Rạn Băng, kẻ mà theo như cô đoán, bướng bỉnh và rất hiếu thắng. Thế nào hắn cũng cho là Rạn Băng chính là một tác phẩm của thiên tài, ngoài hắn ra, tuyệt đối không cho phép ai khác mô phỏng hoặc làm nhái. Bất cứ hành động copy nào, trong mắt hắn, đều là một sự sỉ nhục không thể nào chấp nhận được.

Nhưng cách bọn chúng ra tay chả cao minh gì cho cam.

Chút thuốc gây mê đó đối với cô chỉ là trò đùa. Trò này đã từng bị dùng nhàu nát hết rồi, chính cô cũng đã từng dùng nó ở Thời Đại Black Metal chứ đâu. Nhưng mà muốn dùng với cô, thì liều lượng quá ít. Đương nhiên nói "chả cao minh gì" tức là đang nói đối với người của Cục 19 mà thôi. Trang bị của bọn chúng vẫn khá hiện đại, trước đó khi lục soát cô, bọn chúng dùng máy quét điện từ chống gián điệp, tịch thu sạch bách các thiết bị điện tử trên người cô. Có thể tìm mua được thứ này trên web chỉnh thì coi bộ đã tâm cỡ tên chế Rạn Băng này không nhỏ.

Thấy không có ai đang canh chừng mình, cô lặng lẽ phun ra một lười lam, vận người lượm lên, cắt tất cả mọi dây trói đứt cỡ 2/3, chỉ để vừa đủ khi nào giằng mạnh sẽ đứt hết. Sau đó lại ngậm lưỡi lam vào trong miệng. Cô thong thả ngẩm cảnh đêm ngoài cửa sổ, âm thầm ghi nhớ lộ trình của chiếc xe Jinbei này. Xe Jinbei đỗ lại trước hai toà nhà cao tầng xây sát nhau.

Hai toà nhà ấy trông tối hù giữa đêm hôm, cao đến cả 40-50 tầng. Hai tầng lầu y chang như nhau, xây sát vào nhau. Phương Trì nhận ra hai toà nhà này tên là Số 8 Trường An, là hai toà nhà xây dở dang nổi tiếng nhất Yến Thành, cho đến nay vẫy chưa xây xong.

Phương Trì bị thô bạo khuân vào thang máy thi công, được nâng lên cao dần giữa mùi xi măng gay mũi của công trường.

Hai toà nhà dở dang này trông như mấy xiên đậu hũ. Khuôn thép gia cố đã được đổ bê tông, sàn thì vẫn ở dạng gỗ thô nguyên thuỷ. Trên một sàn đã có các bức tường chịu tải và cột trụ, nhưng bên ngoài lại chưa có tường bao vây. Trong bàn về thiết kế được công bố cách đây vài năm, các bức tường bên ngoài dáng lẽ được làm bằng kính cường lực trong suốt, nhìn sẽ rất rực rỡ, tựa như được đính kim cương lóng lánh. Tuy nhiên, đến bây giờ nó vẫn chỉ là hai cột xi măng luồn bị chê bai ở khu vực đô thị mới.

Thang máy thi công chạy mãi lên đến tầng thượng mới dừng. Tầng thượng có lẽ vốn định xây một sân ngắm phong cảnh lớn, không gian vô cùng thoáng đãng. Trên mặt đất được đặt vài chiếc đèn pin siêu sáng kê ở góc độ ánh sáng vừa khéo chạm vào trần nhà, nhưng không chiếu hắn một cột sáng thẳng lên, thảo nào nhìn từ xa không thấy được là ở trên đây có người.

Bốn người đứng ở mép của tầng lầu. Giữa hai toà nhà là cánh tay bằng thép của xe cần cẩu bắc ngang.

Phương Trì bị khuân ra khỏi thang máy, rồi bị vứt bịch xuống đất. Một lớp bụi lớn bốc lên quanh cô, mùi vừa lạnh lẽo vừa tanh. Cô nín thở, nhanh chóng bị ăn vài cú đạp.

"Dậy!"

Cô già bộ cựa quậy mơ hồ tỉnh dậy, kẻ đứng trước mặt thế mà lại là một tên nhóc. Nhìn bộ dạng hắn, cũng chỉ độ 14,15 tuổi.

Lòng Phương Trì chùng xuống. Thần Kinh Hoa Hồng đi tìm một đứa trẻ để chỉ đạo sản xuất Rạn Băng? Một đứa trẻ ở độ tuổi này rất đáng sợ. Bọn chúng có một khát vọng thể hiện rất mạnh, nhưng lại thiếu khả năng phán đoán nên đi kèm. Bọn chúng dễ bị khiêu khích và kích thích nhất, nhưng giá trị quan lại chưa thật sự đủ chín chắn.

"Ê! Mày! Cái thứ hàng nhái kia là mày làm hả?" Tên nhãi đó hống hách hạch hỏi.

Khoé mắt của Phương Trì nhận thấy bộ tóc giả trên đầu mình vẫn còn đó, thế là ngẩng đầu hết cỡ lại: "Tao đó! Đừng nói tao làm nhái nhé, Rạn Băng với Nhộng cũng không giống như mấy thứ nhãi ranh nhà mày có thể tạo ra được! Thế nào cũng là đi ăn cắp ý tưởng của người khác!"

Quả nhiên tên nhóc nổi điên. Hắn khá lực lưỡng, to con hơn hẳn Phương Trì. Hắn xách cổ áo của Phương Trì nhắc cô lên, quát: "Tao đéo! —Tao không tin là một mình mày làm ra được, còn đứa nào, nói cho tao biết!"

Phương Trì: "Tao nói cho mày nhé, là Tổ Phong của Thần Kinh Hoa Hồng, nó cho tao tiền, yêu cầu tao giúp nó phát triển."

Tên nhóc tát thẳng vào mặt cô, phát rồ: "Rõ ràng Tổ Phong——"

Một tên lớn tuổi hơn đứng cạnh đó vươn tay kéo tên nhóc lại, ra ý cho hắn im. Tên nhóc kịp thời hiểu ra là mình suýt nữa bị lật tẩy, thế là đấm đá Phương Trì túi bụi, chửi ầm lên: "Con đĩ! Mày dám chơi tao!"

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì nín thở bọc vệ những bộ phận quan trọng. Tên nhóc con đó đánh đã đời xong, lấy ra những vật đã tịch thu được từ trên người Phương Trì: "Một máy định vị, hai thiết bị nghe lén, ngoài ra còn có một máy thu hình mini—mày chuyên nghiệp nhể! Nói đi! Có phải người của Cục 19!"

Hắn dùng mũi chân để xoay mặt của Phương Trì đối diện với hắn, khinh khỉnh và kiêu căng nói: "Còn dám chơi trò hũ mật với tao? Bà cô à, cô lỗi thời rồi!"

"Làm cách nào mày biết tao là người của Cục 19?"

Tên nhóc ngạo mạn nhe răng cười, "Đạo trước trong Maandala chợt lăng lặng chặn Rạn Băng, ngoài Cục 19 ra, ai có khả năng này nữa? Hũ mật, câu cá, ha, đấy chẳng phải là những trò hề nhàm chán Cục 19 thích dùng nhất sao!"

Phương Trì cười lạnh một tiếng dưới đất: "Đã biết tao là người của Cục 19, còn dám to gan như vậy!"

"Cục 19 là cứt gì!" Tên nhóc khoa môi múa mép, búng ngón tay "tách" một cái, người đàn ông bên cạnh lấy ra một cây bút phát sáng, một điểm đỏ bật lên phía đối diện.

Tầng lầu của toà nhà bên kia lập tức bừng sáng. Chính giữa tầng lầu đó có một người đang đứng. Từ xa nhìn không rõ bộ dạng của người nọ, nhưng có thể mơ hồ nhận ra được rằng người đó đang ngẩn ngơ, lúc ban đầu hình như không rõ mình đang ở đâu, ngó quanh quẩn, sau đó liền tập tễnh bước về phía trước. Cách người đó bước đi rất kỳ lạ. Không giống như người bình thường.

"Ai?" Phương Trì hỏi.

Trong giọng nói của tên nhóc mang một sự kiêu ngạo khó kiềm nén: "Thịnh Phóng. Vật thí nghiệm thành công nhất hiện nay của Nhộng! Mày đến để tra về Nhộng, hắn đã thấy những tác phẩm nó vẽ trong bệnh viện không? Thiên tài là đây chứ đâu!" Mắt của hắn sáng rực, "Trước đây nó chỉ là một hoạ sĩ rất tầm thường, đúng là Nhộng có thể khiến rác biến thành thần!"

Phương Trì nhìn chằm chằm vào Thịnh Phóng đang bước đi loạng choạng ở bên kia—

—Thịnh Phóng đã không thể nào phân biệt được giữa ảo và thực.

—Cậu ta cảm thấy y như đang ở trong Maandala, nhảy từ trên cao xuống sẽ không bị gì.

Tầng này chính là tầng thượng của Số 8 Trường An! Rốt cuộc Thịnh Thanh Hoài đang làm trò gì, cầm phép của Cục 19 là để đi chăm sóc cho con trai, thế mà ngay cả chuyện Thịnh Phóng bị bắt đến đây cũng không hay biết!

Phương Trì chợt ngoái đầu, nói với tên nhóc: "Mày thật sự nghĩ rằng mình là một thiên tài máy tính tự cổ chí kim chưa từng có ai đúng không? Tự cảm thấy có thể đạp được cả Cục 19 và Maandala dưới chân mình, đúng không?"

Tên nhóc thoáng sững sốt, không hiểu ý nghĩa của lời nói không đầu không đuôi này của cô, lớn tiếng đáp: "Chứ sao! Lúc Ba Chàng Ngự Lâm lên sàn thì cũng đã hai mươi, tao sớm hơn cả bọn chúng! Chúng mày tưởng là một hũ mật là có thể câu được tao à? Âu trĩ!"

Phương Trì cười lạnh: "Nhãi ranh, mày thì là cái chó gì? Mày tưởng mục tiêu của hũ mật là mày à?"

Cô bất thình lình bật dậy, dây trói tay chân cùng lúc đó bung hết ra! Cô quét chân một vòng, hai bộ hạ đứng cạnh đó đều rớt bay ra ngoài! Trong hai tiếng kêu thảm thiết, hai người họ vệ khác đồng thời rút súng, nhưng Phương Trì đã tóm được tên nhóc, lưỡi lam trong tay ngay cổ họng.

"Bỏ hết súng xuống, giơ tay lên." Cô lạnh lùng nói. Hai người kia chần chừ, lưỡi lam trong tay Phương Trì rạch một đường, máu trên cổ tên nhóc chảy ròng ròng, la hét thảm thiết. Một người buông súng, giơ hai tay lên, người kia vẫn cầm súng.

"Coi bộ Tổ Phong vốn chẳng coi mày là cái thá gì, nhóc ạ." Phương Trì vừa kẹp cổ hắn vừa nói.

Tên nhóc kinh hãi rống lên: "Cứu tôi đi chứ! Không có tôi, các người làm sao nâng cấp cho Nhộng được!"

"Đá súng qua đây." Phương Trì bình tĩnh ra lệnh cho người đang giơ tay.

"Không được nhúc nhích!" Người cầm súng chợt quát lên với Phương Trì, "Buông nó ra! Hiện giờ cô đi cứu Thịnh Phóng vẫn còn kịp!"

"Thịnh Phóng? Thịnh Phóng đâu phải con tôi! Anh tưởng tôi là thánh mẫu, người nào cũng cứu à?" Phương Trì ghì chặt ngay cổ của tên nhóc, dùng hắn chắn toàn bộ phía trước người mình, từng bước ép sát đến gần người cầm súng, khiến cho anh ta phải liên tục lùi bước. "Bỏ súng xuống!" Phương Trì bất chợt giận dữ quát lên!

Người kia giật bắn mình, "pằng" một tiếng, đạn sượt ngang qua tai của tên nhóc! Tên kia nào có bao giờ phải trải nghiệm cảnh súng thật đạn thật, lập tức sợ hét toáng lên rồi chết điếng ngước! Phương Trì vẫn vô cùng bình tĩnh, gần như ngay lúc người nọ bóp cò thì cô giơ chân đạp anh ta bay thẳng xuống toà cao ốc! Mũi chân của cô móc rồi tung lên, khẩu súng lục bay vào trong tay cô, quay qua, lại thêm một phát đạn vào người đang giơ tay! Phát súng này không nhằm chính xác, nhưng người đó muốn tự vệ theo bản năng, liền lùi ra sau để tránh, nào ngờ phía dưới trống không, cũng rơi luôn xuống dưới!

Chỉ trong vòng 5 phút ngắn ngủi, bốn người đều rớt hết xuống dưới Số 8 Trường An! Tên nhóc kia sợ đến bủn rủn tay chân, ngã khuỵu.

"Cô giết người....." Hắn ôm đầu vừa khóc vừa lên án.

Advertisement / Quảng cáo

"Sai. Tự vệ chính đáng." Phương Trì lạnh lùng nói, rồi dùng áo lau sạch dấu tay trên súng, quăng xuống đất, đá bay xuống dưới.

Cô bước đến trước mặt tên nhóc, lạnh lùng nói: "Nhãi con, hôm nay bà cô đây sẽ dạy mày cách làm người cho đàng hoàng, cho mày xem rốt cuộc Cục 19 là cái "cứt" gì!" Rồi ra lệnh, "Lấy di động ra, gửi cho Tổ Phong một tin nhắn, làm y như tao nói, gõ từng từ xuống cho tao!"

Phương Trì xác nhận số điện thoại trong di động của tên nhóc đó là số liên lạc của Tổ Phong xong, bắt đầu đọc: "Giám đốc Tổ, y như ngài dặn, đã tóm được kẻ mô phỏng Nhộng, kế hoạch là sẽ ngay tạo thành một trường hợp bị trượt chân ngã chết ở Số 8 Trường An."

"Đồ hèn hạ!"

"Đối phó với lũ hèn hạ thì xưa nay tao chưa từng ngại dùng phương thức hèn hạ hơn." Phương Trì tính bơ, "Khoan cất đi động đi, gọi cho hắn một cú điện thoại, nói với hắn, kế hoạch tiếp theo của mày là đưa Nhộng ra thị trường lớn hơn, nhắm vào nhóm người yêu thích hội hoạ và nghệ thuật thông qua Nemo. Đến lúc đó, số lượng tiêu thụ các loại thuốc tâm thần của Thần Kinh Hoa Hồng sẽ lên vùn vụt."

Tên nhóc run lẩy bẩy gọi xong cú điện thoại đó, hỏi: "Có gọi thì có ích gì? Lẽ nào trên người cô còn mấy nghe lén? Không phải là tối đã tịch thu sạch sẽ rồi sao?"

Phương Trì lạnh lùng đáp: "Đúng là trên người tao không có, nhưng ở chỗ của Tổ Phong thì hiện giờ đã có." Nói xong, cô cầm lưỡi lam nhắm chính xác ngay họng của tên nhóc. Tên ấy trong lúc cuống cuồng chợt lanh trí la lên: "Thịnh Phóng rớt xuống rồi!"

Phương Trì vừa ngoái đầu, liền thấy đúng là Thịnh Phóng đã đến ngay rìa, một chân thò ra ngoài tầng lầu. Cô hết hồn, đứng bật dậy, song, tự dưng chân đó của Thịnh Phóng dừng giữa chừng, rồi chậm chạp rút về lại.

Phương Trì cắn chặt răng, quay đầu, trông thấy tên nhóc kia đã chạy mất! Hắn đang chạy về hướng có súng, Phương Trì bổ nhào đến, đá từ phía sau khiến hắn ngã sấp mặt! Nắm đấm của cô không kiêng nể gì, nhắm thẳng chỗ hiểm trên đầu hắn mà đấm, sau đó vào giây chót thì lệch 3mm, đấm khiến cho hắn ngất đi. Cô lượm súng lên, chạy lui ra sau, hít sâu một hơi rồi lấy đà, nhảy đáp lên trên thanh cần cẩu nằm giữa hai toà nhà.

hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Giấc Mộng Như Mơ

Đối diện với văn phòng của Thần Kinh Hoa Hồng là văn phòng của một công ty game huyền thực thể loại mạng xã hội. Công ty này thuê tổng cộng 8 tầng lầu, không gian của các tầng lầu này được kết nối bằng thang cuốn. Tạ Vi Thời lao vào đây xong, trượt xuống bằng tay vịn của thang cuốn, nhưng phát hiện ra rằng chàng đi đến đâu, thang cuốn đều chạy ngược! Đám bảo vệ đang đuổi theo phía sau liền xông đến!

Là wither. wither luôn nắm được vị trí của chàng, điều khiển hệ thống điện lực của nguyên toà lầu, đang vờn chàng như mèo vờn chuột. Chàng mà còn có một trong toà nhà này thì không cách nào thoát khỏi sự theo dõi của wither. Tạ Vi Thời chạy điên cuồng trong khu vực văn phòng, chạy đến đâu, đèn nhật quang cứ y như có ma, không ngừng chớp sáng chớp tối để báo vị trí của Tạ Vi Thời cho bảo vệ rượt bắt. Cả một hệ thống điều khiển điện lực của toà nhà giống như chiếc đàn dương cầm của wither. Hắn đang đàn một bản nhạc mang tên Săn Bắt.

Tạ Vi Thời chạy ngang qua một chiếc bàn làm việc, thấy trên đó có đặt một hồ cá, nuôi một chú rùa be bé. Chàng chụp ngay hồ cá, bê nó lên, vừa chạy vừa móc rùa ra thả lên một chiếc bàn. Chạy đến gần một máy chiếu, dưới đất có hơn một tá ổ điện nằm ngay ngắn thẳng hàng. Chàng cầm hồ cá đổ toàn bộ nước vào ổ cắm, chỉ nghe "chát" một tiếng, toàn bộ mạch điện của của văn phòng bị chập, đèn tắm ngóm, lại rơi vào bóng tối.

"Mở đèn!" Toán bảo vệ kia hối hả đua nhau mở đèn pin trên dùi cui, cả chục luồng sáng công suất cao quét tứ phía, nhưng không thấy bóng dáng của Tạ Vi Thời đâu! Bảo vệ tìm kiếm khắp nơi, nhưng nào còn tìm ra được một chút dấu vết của Tạ Vi Thời? Tổ Phong rượt tới ở phía sau, nổi giận đùng đùng giữa văn phòng!

"Thế mà cũng để sổng mất! Các ngươi là một lũ vô dụng!" Hắn lấy bộ đàm ra, "Bật kín tất cả mọi cửa ra vào của toà nhà cho tôi! Một con muỗi cũng không để thoát ra! Bên ngoài, cứ cách ba bước đặt một người canh gác, bao vây quanh toà nhà, để phòng có người nhảy ra khỏi cửa sổ của tầng dưới! Đêm nay không bắt được người thì không được tan ca! Ai bắt được người, tôi thưởng 300 vạn tiền mặt!"

Thưởng lớn ắt sẽ có siêu nhân. Tổ Phong buông bộ đàm, tinh thần của tất cả mọi nhân viên bảo vệ đều hừng hực. Tổ Phong áp tay vào tai nghe, lắng nghe một hồi, lông mày nhíu chặt, nhanh chóng rảo bước về phía văn phòng của Thần Kinh Hoa Hồng.

A-Xâu và một đám hộ vệ vẫn đang đứng trong văn phòng đợi lệnh.

"Mỗi người cầm một máy quét chống gián điệp tìm cho kỹ khắp văn phòng, không được bỏ sót một góc nào! Nhất là những chỗ có cây cỏ, tìm kỹ từng chiếc lá một. Kẻ mới vừa rồi là Guest. Rất có khả năng là đã lắp máy nghe lén trong văn phòng chúng ta!"

Tổ Phong gõ ào ào đoạn văn đó xong, chia ra cho A-Xâu và đám bộ vệ đọc. A-Xâu và bộ vệ trình trọng gật đầu, vào trong phòng thực nghiệm lấy máy quét chống gián điệp, bắt đầu rà khắp văn phòng. Tổ Phong đứng trong văn phòng của mình cẩn thận nghiên cứu mấy bồn cây. Một chốc sau, hắn mò ra được một thiết bị nghe lén nhỏ bằng hạt gạo bằng kim loại nằm ở mặt dưới của một chiếc lá non. Hắn nghiến răng, ấn mạnh nó vào trong đất, dùng toàn bộ sức của mình quăng hết ba bồn cây ra khỏi văn phòng.

A-Xâu rảo bước đến gần, "Boss, quá nhiên không ít!" Cô ta khẽ rì tai Tổ Phong, xoè tay ra, trong tay là một nắm máy nghe lén. "Tên này chịu chơi thật, làm như máy nghe lén không phải trả tiền ấy!"

Tổ Phong khoa khoa nắm đấm, "Tiêu huỷ toàn bộ!" Hắn thấp giọng ra lệnh. Nghĩ đến cú điện thoại vừa rồi phòng thực nghiệm Rạn Băng gọi đến, mày lá hắn đứng ở ngay ngoài văn phòng, không khỏi vã mồ hôi lạnh, lập tức cúi đầu xoá mất tin nhắn vừa mới nhận được lúc nãy, rồi lại rút thẻ sim ra bẻ vụn, vứt đi.

"Vứt hết tất cả mọi bồn cây! Dọn dẹp và rà kỹ toàn bộ văn phòng nhiều lần, nhất định phải báo đảm chắc chắn không còn thứ gì có tín hiệu điện từ nữa!"

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này, trong máy bộ đàm chợt có tiếng nói: "Sếp Tổ, ở tầng lầu vừa mất tích người, mới phát hiện ra bộ đồ đồng phục Thực Tân của hắn."

Tổ Phong ngẩn ra một lúc, rồi sực tỉnh, quát vào máy bộ đàm: "Tất cả mọi người ở tầng dưới nghe kỹ đây! Nếu có ai mặc đồ bảo vệ mà yêu cầu đổi vị trí, tóm lấy nó!"

Nhưng cùng lúc đó, ở trong một ngõ hẻm ở khu khác, cặp mắt nai loé lên ánh nhìn lạnh lẽo trong bóng tối, bộ âu phục của bảo vệ bị chàng vứt vào trong một thùng rác. Dưới ngọn đèn đường mờ tối của con hẻm, một bóng hình dong dỏng được kéo ra rõ dài, bóng đen ấy nhạt dần nhạt dần, cuối cùng biến mất dưới ánh đèn.

.....

Tạ Vi Thời về đến nhà mình. Mở đèn lên, trông thấy tất cả đều quen thuộc, chợt mang cảm giác như đã qua một cơn mơ. Có phải lại một lần nữa đại nạn trùng sinh? Nguồn điện của máy Atom trong tay đã sớm bị chàng rút mất, để phòng wither thông qua máy vi tính, định vị được vị trí của chàng. Đã bao năm rồi chưa đối mặt với wither, chàng sắp sửa không nhớ rõ. Nhưng đây là số mệnh của chàng, chàng vẫn luôn biết vậy.

Cuối hạ đầu thu, khí trời vẫn mang sự nực nội không rõ hết được, còn chàng chợt cảm thấy chân tay mình lành lạnh. Chàng bước đến máy nước lấy một ly nước nóng, rồi bất giác bước đến trước một góc tường dán đầy các tấm hình.

Hình của vô số hackers đủ kiểu đủ dạng, hoặc là những bản báo cáo trên mạng được in ra. Nơi bắt mắt nhất có một tấm hình được in ra, cũ kỹ và đã phai màu—là một tấm hình chụp chung năm xưa sau khi Ba Chàng Ngự Lâm đến Mỹ tham gia giải hackers toàn cầu Pwn2Own, cũng là bức hình chụp chung duy nhất của Ba Chàng Ngự Lâm ngoài đời. Cả ba đều mặc costmes, đều chỉ để lộ cặp mắt. Nhưng cho dù là costumes che kín mít đi nữa, cũng sẽ không sao che giấu được thần thái rạng ngời ấy.

Tạ Vi Thời chậm rãi uống hết ly nước nóng, trong bụng ấm hẳn lên. Ngay lúc này di động đổ chuông, chàng lấy ra nhìn, lại là Đinh Phi Phi.

"Tạ Vi Thời." Trong di động, lần đầu tiên giọng của Phi Phi nghe rất bình tĩnh. "Người anh thích hiện giờ đang ở Số 8 Trường An, không biết đã thoát được chưa, anh có muốn đi giúp cô ta không?"

"Chuyện gì thế?"

"Quả nhiên là anh lo lắng." Phi Phi cười một tiếng, hơi buồn bã. "Đám người Rạn Băng bắt mất Thịnh Phóng, thả ở trên tầng thượng của Số 8 Trường An, kêu cô gái kia đi cứu cậu ta."

"Làm thế nào em biết được?"

"Em làm việc ở Lifeline chứ sao. Sau khi cô gái kia bị Lifeline bắt đi, em liền bám theo. Vừa khéo trông thấy có người đưa Thịnh Phóng đến, em lén lên theo." Cô thoáng ngừng, "Ha, cô gái kia khoẻ thật, em chỉ thấy từng người một lần lượt rớt hết xuống từ trên tầng thượng bên kia, em không dám ngó xuống dưới để xem. Cô gái kia cứ thế mà trèo cần cẩu qua toà nhà đối diện để cứu Thịnh Phóng. Có điều lúc Thịnh Phóng suýt nữa rớt xuống dưới thì được em kéo về lại—Tạ Vi Thời, em chợt cảm thấy em cũng hơi giỏi đấy."

"Sao em lại đi làm chuyện nguy hiểm ấy! Có thể toi mạng em đấy, em có biết không hả?"

"Tạ Vi Thời, em rất thích nghe câu này của anh đấy."

"Bây giờ rốt cuộc em có sao không?"

"Không sao, thật mà. Vốn là có người định giết em, bị cô gái kia bắn cho một phát ngã rồi." Phi Phi nói, "Tạ Vi Thời, nếu như anh luôn quan tâm đến em như thế thì hay biết mấy."

"Lúc nào anh không quan tâm đến em chứ?"

"Đúng vậy.....Anh luôn quan tâm đến em. Nhưng....." Phi Phi thở dài, "Không nói nữa. Cô gái kia bảo em đưa Thịnh Phóng về bệnh viện chi nhánh của Yến Đại, để cô ấy yểm hộ. Hiện giờ em đã đưa về xong rồi. Vừa quay về nhà lấy được di động. Hy vọng hiện giờ gọi cho anh thì chưa muộn."

"Anh hiểu rồi. Nếu em sợ, thì về nhà ở chung với gia đình."

"Há, em sợ?" Phi Phi cúp máy.

Tạ Vi Thời buông di động, mặt sau của di động vẫn còn dính dấu vết của mồ hôi, loang loáng. Chàng lấy khẩu súng hãm thanh ở dưới gầm giường ra, vội vàng đi về phía cửa. Chàng đi quá vội vã, tự làm mình bị vấp một cái.

Vừa định mở cửa, ngoài cửa đã có tiếng gõ.

"Ai?" Chàng cảnh giác hỏi.

"Em." Một giọng nói rất khẽ, quen thuộc, bình tĩnh và rõ ràng.

Chàng mở toang cửa; một cô gái tóc đỏ da trắng xanh xông vào.

Chàng cúi đầu, ngậm lấy đôi môi lạnh lẽo ướt át của cô, tay đặt ngay lồng ngực của cô. Cánh tay của cô vòng qua cái cổ cao cao của chàng như loài rắn, lau khô mồ hôi lạnh phía sau ót của chàng.

Dưới lòng bàn tay chàng, tim cô đập thình thịch, hoi không chân thật, nhưng nhịp điệu ngoan cường.

"Còn sống sao." Chàng rù rì.

"Để gì mà chết được chứ." Cô khẽ cười, ngước đầu phía trước cơ thể đang rịn mồ hôi của chàng, "Sao chưa *lăn* mà đã ướt như thế này rồi." Trong giọng của cô mang vài phần khiêu khích. Chàng đã phát hiện ra, lúc càng căng thẳng, cô sẽ càng có khuynh hướng khiêu khích. Đấy có lẽ là cách để cô giải toả bớt áp lực.

"Bị em doạ." Chàng khẽ đáp, "Thoát cách nào thế?"

"Biết nhanh vậy sao?" Cô lại khẽ cười, đầu móng tay nhòn nhọn gẩy giọt mồ hôi trên xương quai xanh của chàng. "Đừng súng chữ sao. Không để đứa nào sống sót. Yên tâm, Đinh Phi Phi sẽ không sao đâu."

"Anh biết. Anh muốn biết liệu em có sao không."

"Ai cần biết ngày mai có sao hay không cơ chứ?" Cô lắm bẩm, nụ cười quyến rũ hơn bao giờ hết, cởi từng nút áo của chàng ra, để lộ những đường cơ bắp săn chắc nhưng không mất đi vẻ thanh nhã bên trong, dùng đầu ngón tay vẽ từng đường từng đường, "Em chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon ở đây đêm nay." Nói rồi cô nhón chân, hôn nhẹ lên phía khoé miệng rất đặc biệt của chàng.

Tạ Vi Thời chợt cảm thấy đêm nay Phương Trì là một Phương Trì xa lạ. Trong mắt cô có nước, đong tình ý, hoàn toàn không lạnh lùng như bình thường. Ánh mắt nhìn chàng chăm chú như thể khiến chàng rung động, lúc định hôn cô, lại bị cô nhanh nhẹn tránh đi.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cởi bộ tóc giả trên đầu xuống, nói: "Em đói chết mất, phải đi tắm một phát." Vừa nói vừa nhìn quanh một vòng, đi thẳng vào trong buồng tắm. "Lấy cho em một bộ đồ của anh, Tạ Vi Thời." Cô nói.

Tiếng nước trong buồng tắm tí tách. Tạ Vi Thời vất một bộ đồ sạch ở trên máy giặt ngay ngoài buồng tắm, rồi đi ra. Đứng trước góc tường bên kia, gỡ tấm hình Ba Chàng Ngự Lâm chụp chung xuống, bước đến bên giá sách, cẩn thận ép nó vào trong một cuốn sách toán cao đẳng. Đi một vòng quanh phòng, cuối cùng chàng vẫn lấy ra một thứ, quay về góc tường bên kia, dán thứ đó giữa những mẩu tin được cắt ra từ báo dán lộn xộn, gần như nhìn không ra được vết tích gì. Chàng lại lùi ra sau vài bước, nhìn kỹ thêm một lần nữa, xác nhận không thấy gì lạ.

Lúc này chợt nghe sau lưng có tiếng nói, "Nhà anh gọn thật. Em còn tưởng rằng đột ngột tới thì sẽ trông thấy một đống quần lót và vớ thối gì gì ấy chứ."

Tạ Vi Thời cười nhạt, "Để em thất vọng rồi."

"Rốt cuộc có gì không thể để cho người khác nhìn thấy nhỉ?" Cô rờ rờ cằm, hồ nghi nhìn quanh nhà, "Nếu như không có gì không thể để người khác thấy, lần trước xuất viện lẽ ra anh phải mời em tới ở nhà của anh mới đúng."

"Đây là nhà anh thuê, vừa nhỏ vừa cũ, sợ em ở không quen." Tạ Vi Thời thản nhiên đáp. Căn hộ chung cư nằm trong khu vực cũ của Yến Thành này là một căn hộ từ thập niên 80 của thế kỷ trước. Bất kể là kết cấu của căn hộ, hoặc là ánh sáng của nó, đều không được như những tiểu khu trong khu vực mới của Yến Thành, chỉ ăn tiền ở chỗ là sạch sẽ ngăn nắp, mang màu sắc của bình dân hơn.

Ánh mắt nhìn quanh của Phương Trì cuối cùng rơi trên góc tường này. "Nhiều hackers thế này." Cô lắm bẩm.

"Em cứ từ từ nghiên cứu đi, anh đi tắm." Tạ Vi Thời thản nhiên nói. "Em muốn nhìn gì trong nhà tuỳ ý."

"Có rượu không?" Cô chợt hỏi.

"Có, trong tủ lạnh."

Lúc chàng tắm xong bước ra, Phương Trì đang ngồi ở bên bàn, ngắm người nhìn bức tường nọ. Bên cạnh cô đã có vài chai rượu không. Rượu nho, rượu bạc hà, nhấp một ly là mê, cô thong thả thưởng thức.

"Nhìn gì thế?" Chàng hỏi.

"Anh nghiên cứu mấy người hacker này kỹ ghê." Cô vẫn nhìn những tấm hình, lắm bẩm. "Anh không vào Cục 19, thật đáng tiếc."

"Có hacker nào em thích không?" Chàng lặng lẽ hỏi.

Cô xoay người, mở hai cánh tay giác lên vai chàng, nhìn vào mắt chàng, đáp: "Anh nè."

Trong mắt cô vẫn mang vài phần say đắm.

"Có phải là chưa uống thuốc?" Chàng hỏi.

"Ừ." Cô lè nhè đáp, "Không uống đâu."

Trước khi mặt trời lên, cô sẽ không nói rằng những lọ thuốc ức chế alpha của cô đã theo căn hộ của cô, cháy thành tro bụi.

Chàng vòng tay ôm lấy vòng eo thon của cô, nhấc bổng cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ, đặt cô xuống giường.

"Anh? Một con quạ không tên không tuổi, em thích ư?"

"Em không cần biết anh là quạ hay là đại thần, em thích anh thôi."

"Anh?"

"Anh đấy, Tạ Vi Thời." Mắt của cô đen thẳm như thuỷ ngân, sóng sánh trong một đầm nước.

Tạ Vi Thời dùng một tay đỡ một bên người cô, vùi đầu vào mái tóc dài đã được sấy khô của cô, cảm thấy tựa như một đại dương mênh mông.

"Anh cảm thấy như em đã say rồi." Chàng khẽ nói, "Uống rượu pha với nhau rất dễ say."

"Nhưng mà tim anh đập nhanh lắm."

"Tại sao lại nói "nhưng mà"?"

"Em cũng đâu biết đâu." Cô lè nhè đáp.

"Em chưa đụng vào thì làm sao biết?"

"Em cảm giác được." Trên mặt của cô mang một vẻ giương giương đắc ý, "Lúc không uống thuốc, cảm giác của em rất nhạy."

Đối diện với cô như thế này, chàng không biết bản thân có thể nhịn được bao lâu. Nhưng cô như thế này, thì phải bao lâu nữa mới gặp lại? Hay chỉ là một lần duy nhất trong đời?Cách lớp vải của áo sơ mi trắng, chàng vuốt ve cô, ánh mắt của cô càng đậu dậu sáng, điểm sáng trong cặp đồng tử đen lấy càng khiến lòng người say mê. Chàng biết cô thích quần áo màu trắng. Cô thích sạch sẽ.

"Anh cố ý." Cô chọt nhìn chàng nói, "Người ta toàn bảo đàn ông thích nhất là dáng vẻ của phụ nữ mặc đồ của mình."

"Ừ." Chàng đáp rất khẽ, "Anh thật sự rất thích."

Cô mỉm cười ngọt ngào, "Anh mặc đồ hoặc không mặc đồ, em đều thích nhìn cả."

Advertisement / Quảng cáo

"Thật không."

"Thật."

"Đêm nay miệng em như thoa mật ấy, để anh nếm xem có ngọt không." Chàng nói rất khẽ rất thấp, rồi cúi xuống.

"Ừm....."

"Ngọt không?""

"Ngọt."

"A....." Âm thanh bị lấp mất. Cô ngửa cổ, lên rồi xuống, lên rồi xuống, cảm thấy mình sắp bị mài mòn.

"Tạ Vi Thời—" Cô bám chặt lấy bờ vai mạnh mẽ của chàng, đôi mắt mơ màng nhìn ánh đèn tựa như đang chao liệng trên trần nhà theo từng đợt sóng.

"Gì?"

"Hình như em thật sự thích anh."

"....."

Chàng chợt cắn mạnh vào bả vai cô, dùng giọng rất khàn nói: "Đêm nay em thật sự không muốn sống nữa rồi."

hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Tạ Phu Nhân

Lúc Tạ Vi Thời thức dậy, trời tờ mờ sáng, ánh bình minh chiếu qua rèm cửa như những tinh linh màu xanh lam nhạt, ngoan hiền đậu xuống trên giường.

Chênh lệch của nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Yến Thành rất lớn, chàng cảm thấy hơi lạnh. Khi nhìn xuống, phát hiện hơn nửa người của Phương Trì đang nằm áp lên người chàng, tai phải dán chặt ngay lồng ngực chàng. Trên người cô đắp một tấm chăn mỏng, mái tóc dài đen huyền đổ như nước trên ngực chàng. Tạ Vi Thời kéo chăn lên, ôm chặt cả cô lẫn chăn vào trong lòng. Cô vẫn đang ngủ say, một bàn tay còn nắm chặt, nhét vào trong nách của chàng, như một chú mèo con. Cơ thể của cô lãng mạn, ấm áp, và mềm mại, ghép lại vừa khít với chàng.

Khi còn bé, chàng đã từng đọc những câu chuyện trong Thánh Kinh. Phần lớn đã quên gần hết, nhưng để lại ấn tượng sâu nhất, lại là câu chuyện của một chàng trai ngủ bên cánh đồng lúa mạch, buổi sáng thức giấc, phát hiện cô gái mình yêu thích đã đến và chui vào ngủ trong chăn của mình giữa đêm. Chàng không còn nhớ rốt cuộc đấy là một câu chuyện như thế nào, cũng không phải nó liên quan gì đến tình dục. Chỉ là, khi sớm mai thức dậy, sự mềm mại ấm áp khi dựa giẫm vào nhau, khiến chàng luôn nhớ mãi cho đến nay.

Chàng hoàn toàn không phải là một người có nhiều dục vọng. Chàng đã quen khắc chế và giữ tính táo. Từ bé chàng đã tiếp xúc với những thí thể ngâm trong formaldehyde. Khi đó, để so đua với cha mình, chàng đã miệt mài giải phẫu cơ thể con người và luyện thú thuật đến một mức độ điên cuồng. Nhìn thấy một người sống sẽ tự động trông thấy được những mạch máu, hệ thống thần kinh, và kết cấu của tất cả cơ bắp của họ. Cô đạo chàng cảm thấy mình có được thị lực 4-chiều. Một quá khứ như thế, khiến chàng không có nhiều áo tưởng về cơ thể của phụ nữ. Đều có thể khiến chàng động lòng giữa đêm khuya, cũng chỉ là đôi khi nhớ về buổi sáng lạnh lẽo ở nông trường cùng với người yêu, chung chăn chung chiếu cùng dựa giẫm vào nhau mà thôi.

Đã từng có cơ hội vài lần với Lâm Vũ, nhưng cuối cùng chỉ vì chàng cảm thấy "kỳ kỳ" cho nên "không bệnh mà chết." Chàng không biết có phải vì đạo ấy, bởi muốn luyện thú thuật cho thật tốt, nên chàng đã luyện cho lòng mình quá "tĩnh." Chàng nhìn đâu đâu cũng cảm thấy chậm, tựa như nước lững lờ trôi, như lá chậm rãi mở, trông thấy Lâm Vũ cởi hết đồ xong, chàng cảm thấy như cảm hứng nhất thời của mình đã trải qua một thế kỷ, chỉ còn lại một nhân thể đang đứng đó chờ giải phẫu.

Chung quy, có lẽ bởi vì tính cảm của chàng đến quá chậm. Sau này đọc Freud, chàng cảm thấy có lẽ bởi vì khi còn nhỏ chàng quá thiếu thốn sự gần gũi của người thân, nhưng lại không sao đòi hỏi hoặc thay đổi được điều đó. Tính cảm của chàng tựa như một ly nước, không biết bao lâu mới lắng đọng, mới kết tụ lại được thứ gì. Sống thui thủi một mình lâu ngày, sẽ này sinh một thứ ảo giác, cảm thấy như bản thân có một mặt độ tồn tại khác với thế giới này. Thế giới này vốn không cần chàng, mà chàng thì cũng không phải là rời khỏi thế giới này thì không sống sót được.

Cảm giác đối với Phương Trì cũng vậy.

Ban đầu khi trông thấy cô ở nghĩa trang Lãnh Tuyền, rồi sau đó lại từng lần từng lần ngẫu nhiên gặp được cô, chàng đều không có cảm giác gì. Này sinh hứng thú với cô, là bắt đầu từ cái đêm cô cứu Phi Phi. Cô đứng giữa quán cà phê một cách kỳ lạ và sừng sững như thế, đợi chàng hết 5 phút, còn chàng thì đứng ngay phía sau cô hết 5 phút đó, nhìn xem cô sẽ phản ứng ra sao. Sau đó khi gặp lại cô ở nơi nhà kho bị bỏ hoang, cô đã mê man nằm trên một đất dơ bẩn, cả người trắng bệch không giọt máu, tựa như một xác chết. Khi đó chàng chợt này sinh một ý nghĩ rất kỳ lạ, cô cũng giống hệt như chàng, một độ cua cô cũng không giống với thế giới này. Nếu như cô nằm say ngủ bên chàng, nhất định sẽ rất yên tĩnh.
Advertisement / Quảng cáo

Cảm giác kỳ lạ ấy tựa như một thứ sâu mọt ăn sâu vào chàng, trằn trọc vẫy vùng trong đầu chàng, khiến chàng không sao thoát được. Cảm giác ấy thôi thúc chàng tiếp cận Phương Trì, nạp một con người lạnh lùng như cô vào cuộc sống vốn bình lặng của mình. Sự thật cho thấy, cảm giác của chàng là đúng. Chỉ có điều, khi chàng nhìn người đang say giấc nồng bên mình, khuôn mặt trắng xanh tinh xảo, môi màu hồng nhạt, nào phải lạnh lùng! Rõ ràng dưới lớp băng là một ngọn lửa chết ngạt.

Chàng nghiêng mình, chậm rãi đặt Phương Trì nằm thẳng xuống giường. Lúc tai rời khỏi lồng ngực của chàng, đầu mày của cô nhíu ngay lại. Chàng cúi đầu hôn lên vết răng trên bả vai non mịn của cô, những ngón tay thon dài lùa vào tóc cô, ngón cái mơn man đường cong của sườn mặt cô.

Khác mà, đúng không?

Khác hẳn khuôn mặt chàng trông thấy trong tấm hình ở nghĩa trang Lãnh Tuyền. Ai lại xuất hiện ở tang lễ của chính mình.

Chàng nhíu chặt hàng lông mày hy vọng sự liên tưởng này của mình chẳng qua chỉ là hoang đường. Nhưng ngón tay lại sờ lên vết thương dài thật dài phía sau tai cô, vặn vẹo như một con rết.

Trước mắt lại xẹt qua hình ảnh của vật mầu me rông rông nọ.

—Thiết bị định vị cấy trực tiếp vào người tôi do Thần Kinh Hoa Hồng cài đặt.

—Tôi thoát ra được khỏi hai tên kia liền tự moi nó ra.

Vô nghĩa.

Cho dù xác nhận, cũng không có ý nghĩa gì cả.

Chàng nhìn đồng hồ phía đầu giường, năm giờ bốn mươi ba phút. Vẫn còn sớm, chàng nhắm mắt, định ngủ thêm hai tiếng nữa. Nhưng năm phút sau đó, chàng chợt mở choàng mắt, lặng lẽ ngồi thẳng lên. Sau đó, chàng rón rén xuống khỏi giường, bước qua gian phòng bên cạnh.

Trong gian phòng cách vách, cô đặt một chiếc máy vi tính khác, không có thiết bị huyễn thực hoặc những sản phẩm điện tử. Chàng mở máy tính, mở ra một chương trình trong khu vực ẩn của ổ cứng. Trên giao diện của chương trình, vào bất cứ lúc nào, các điểm đen trên một phẳng tọa độ xuất hiện và di chuyển liên tục, tạo thành một quỹ đạo chuyển động rõ ràng. Có vài vị trí những điểm đen dày đặc hơn, rồi sau đó, càng lúc càng có nhiều điểm đen cùng tụ lại ở cùng một vị trí đó, hình thành một vệt đen đậm, màu càng lúc càng đen hơn.

Cuối cùng thời gian ngừng lại ở 16 phút 23 giây. Chính là tất cả mọi thời gian chàng dùng để tắm đêm hôm qua.

Tạ Vi Thời lặng lẽ nhìn biểu đồ hai chiều này, một lúc lâu sau, chàng lồng một tấm hình vào—chính là tấm hình của góc tường trong nhà chàng. Các tọa độ và ảnh được tự động hiệu chỉnh và cuối cùng tự cố định. Tạ Vi Thời dùng màu xanh lam nhạt khoanh tròn trung tâm của nơi những đốm đen tụ tập, rồi lại dùng màu đỏ để khoanh những mảng đốm đen lại, rồi sau đó bỏ tầng hình có những điểm đen đi. Giữa các vòng tròn màu xanh lam, đa số là wither, rồi sau đó là chàng-guest-rồi ngoài ra còn có sin, Creeper, My Gian Xích v.v....

Mà trong những mảng được khoanh đó, lại là toàn bộ thông tin về một hacker, cùng với hình avatar—

T.N.T.

Ngón tay của Tạ Vi Thời chậm chậm trượt khỏi chuột.

Đêm hôm qua chàng đã dán một thiết bị theo dõi hướng nhìn trên bức tường đó. Thiết bị này có thể theo dõi những vị trí mà ánh mắt của người nhìn tập trung, thường được sử dụng bởi các nhà phát triển phần mềm khi thử nghiệm trải nghiệm người dùng của một sản phẩm. Kết quả không cần phải nói thêm.

.....

Khi Phương Trì tỉnh dậy, Tạ Vi Thời đã không còn ở bên cô.

Ra khỏi phòng, nghe trong bếp có tiếng bếp ga, biết được Tạ Vi Thời đã đi nấu bữa sáng. Cô nghĩ bụng, vậy chẳng phải hơi sớm sao, nhưng vẫn vào buồng tắm làm vệ sinh sáng.
Advertisement / Quảng cáo

Bước đến cửa phòng bếp, cô liền ngửi thấy mùi khét, vội vàng vào tắt bếp, hai trái trứng trong chảo đã sắp thành than.

"Tạ Vi Thời, anh sao thế hả?"

Tạ Vi Thời hoàn hồn, nhìn thấy Phương Trì đổ hai trái trứng khét vào trong thùng rác, ngây ngốc đáp: "Để anh làm hai trái khác."

Phương Trì liếc chàng, nói: "Để em."

Không uống thuốc ức chế alpha, tất cả mọi cảm quan của cô đều trở nên rất mẫn cảm. Tiếng mồi bếp và ánh lửa chói mắt đều khiến cô rất khó ở trong người, lúc cầm chảo, cánh tay của cô run lên liên tục. Cô cắn chặt răng, muốn chứng minh bản thân có thể hoàn thành một việc đơn giản như thế này. Sau đó đến lúc cô cầm sạn gỗ để trở mặt trứng, thì không cách nào trở được vững vàng. Lòng cô bắt đầu sốt ruột bực bội, mồ hôi vã ra ròng ròng.

Tạ Vi Thời bất chợt đoạt lấy chiếc sạn trong tay cô, trở hai trái trứng.

Trứng chiên kêu xèo xèo trong chảo, Phương Trì vô cùng xấu hổ, Tạ Vi Thời tắt bếp, rồi thành linh ôm chầm lấy cô vào lòng từ đằng sau, nói: "Sau này làm Tạ phu nhân, nhé?"

Phương Trì hốt hoảng tưởng mình nghe nhầm, hỏi: "Tạ Vi Thời, có phải anh đang nói mớ không?"

"Anh rất tỉnh táo."

"Thế thì là em nghe nhầm rồi." Nói đoạn cô tách tay Tạ Vi Thời ra, muốn bỏ đi.

"Em không nghe nhầm."

Phương Trì im lặng một chút, rồi chợt mỉm cười: "Tạ Vi Thời, chắc chắn anh đã điên rồi."

Cô lặng lẽ giơ tay lên, bàn tay run rẩy mổn một.

"Anh muốn lấy một người như thế này làm *Tạ phu nhân*?"

"Có thể em đã hiểu từ vợ theo nghĩa quá hạn hẹp. Tạ phu nhân của anh không cần luôn xinh đẹp như hoa, không cần nữ công gia chánh thập toàn, cũng không cần làm một vợ giỏi mẹ hiền mà sinh con đẻ cái cho anh. Anh chỉ cần cả đời này cô ấy ở bên anh, khi ngủ sẽ áp tai trên lồng ngực của anh, đạp tung chăn giữa đêm khiến anh tỉnh giấc vì cóng. Trong phòng tắm sẽ thường gặp những cọng tóc dài của cô ấy, trên ban công luôn có vài món quần áo của cô ấy phơi chưa kịp khô. Giữa đêm hôm cô ấy sẽ ngồi nơi bàn làm việc của anh, lôi hết rượu anh đã giấu kỹ ra uống sạch, rồi lén lút đi lục lọi tây mày những vật cá nhân của anh, xem hôm nay anh đã làm những gì....."

"Em không——"Phương Trì không muốn nghe tiếp nữa, thậm chí cô chợt không dám ngoái đầu nhìn mặt của Tạ Vi Thời. Cô sợ mình sẽ mất kiểm soát, ra sức giằng thoát khỏi tay của Tạ Vi Thời. Đúng lúc này, di động của Tạ Vi Thời nằm trên bệ bếp chợt kêu "tít" một tiếng, có một mẩu tin thời sự hiện ra——

"Chiều hôm qua, tại tiểu khu Bến Phong Kiều ở thành phố chúng ta đã xảy ra một vụ nổ đột ngột, may mắn không ai bị thương hoặc tử vong....."

Bước chân của Phương Trì khựng ngay lại.

Không khí trong nhà bếp như bị đông lại.

"Mất nhà rồi."

Người phía sau lưng bỗng lẳng lặng lên tiếng.
Advertisement / Quảng cáo

"Thì ra là em không còn nhà để về nên mới đến đây."

Phương Trì chợt nhận ra, điều chàng nói, ý chỉ lời ước định giữa hai người bọn họ trước đây.

Nhất định Sử Tranh Vanh hiện giờ đang đập bàn nổi giận đùng đùng, bởi vì tên ký giả ngu xuẩn đã nêu rõ "không ai bị thương hoặc tử vong." Cuộc đuổi giết của wither đối với cô sẽ không ngừng nghỉ, mà Tạ Vi Thời——chàng làm như cơ bản không nhận ra việc cô tới sẽ mang đến nguy hiểm.

Chàng lại nói:

"Không sao cả, anh chỉ quan tâm người ở trong căn hộ. Em đã đến rồi——"

"Thì chính là Tạ phu nhân."

—— Hết Quyển 2 | Hoa Hồng ——

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 61: Tình Yêu Một Đời

Quyển 3 – Băng Giá

Phương Trì quyết định tạm lánh ở nhà Tạ Vi Thời một thời gian.

Cô viết ra một danh sách để Tạ Vi Thời ra ngoài mua đồ giùm cô, tiện thể tìm Hà Tâm Nghị lấy thuốc. Tạ Vi Thời ở một mình đã lâu, nếu tự dưng mua một mớ đồ của phụ nữ trên mạng, trong tiểu khu nhiều bà thím bà cô, không chừng sẽ nói hưu nói vượn, dễ dàng thu hút nghi ngờ.

Lúc Tạ Vi Thời ra khỏi cửa, Phương Trì mới chợt nhớ mình chưa viết kích cỡ của đồ lót, nàu Tạ Vi Thời lại ở ngưỡng cửa, nói: "Quần áo của em thì cứ lấy cỡ M, đồ lót....."

Tạ Vi Thời ngắt lời cô: "Được rồi, anh rõ hơn em mà." Nói xong đi mất.

Phương Trì đứng bên cửa hồi lâu, tay vẫn dừng giữa không trung. Lề mề quay lưng vào trong, mặt chợt nóng bừng.

Cô vào lại trong nhà, dùng máy tính của Tạ Vi Thời gọi một cú điện thoại qua mạng với mẹ.

"Vẫn ổn chứ ạ?"

"Ổn. Ở trong một căn hộ thuộc đơn vị của bố trước đây, an toàn, con không cần lo. Hiện giờ đang ở đâu?"
Advertisement / Quảng cáo

"Dạ nhà bạn."

"Bạn trai?"

Phương Trì im lặng một lúc lâu, đáp: "Vâng."

"Người thế nào?"

"Rất tốt."

"Ánh mắt nhìn người của con, mẹ còn tin được."

Trong lời của mẹ có ẩn ý, Phương Trì đã nghe ra. Mẹ cô cũng là người từ bộ công an, hiện giờ đã xảy ra nhiều chuyện như thế, làm sao mà bà không đoán được rằng nghi can #1 đã tiết lộ thân phận của cô chính là Từ Danh?

"Mẹ, con cảm thấy có khả năng Từ Danh không về được nữa."

Cô nhấn mạnh đấy là "cảm giác" của riêng mình. Trực giác của cô xưa nay vốn rất chính xác, mẹ cũng biết.

"Tại sao?"

"Những người làm nghệ thuật đã bị mất tích trước đó, cho đến nay vẫn chưa từng có ai có tin tức gì. Từ Danh và họ đều thuộc một tổ chức nghệ thuật tên là Nemo, con cảm thấy có người đang tính sổ với Nemo."

"Ai sẽ làm chuyện này?"

"Chưa xác định được, có lẽ Nhộng dùng họ để thí nghiệm, hoặc cũng có thể nội bộ của Nemo có mâu thuẫn, cũng có khả năng là người nào đó đã từng bị Nemo hại."

"Biết rồi." Cốc Ứng nói, "Ngoài ra, Cục 19 đã liên lạc với mẹ, bảo mẹ chuyển lời cho con, họ đã điều tra ra được thân phận của người chết và người bị hôn mê ở Số 8 Trường An, bí mật bắt giữ Vu Nhuệ, kẻ chế tạo ra Nhộng và Rạn Băng. Kế hoạch tiếp theo là họ giao Vu Nhuệ cho bộ công an."

Phương Trì gật đầu nói: "Nhanh vậy sao.....đúng là phong cách của Sử Tranh Vanh." Trước đây cô luôn giữ liên lạc cập nhật thông tin mới nhất với Cục 19, bao gồm cả kế hoạch hũ mật, thông tin về Nemo vân vân. Sau khi cứu Thịnh Phóng xong, cô cũng tìm cách báo Phi Phi gửi thông tin đến cho Cục 19 kêu họ tới Số 8 Trường An bắt người.

"Giao cho bộ công an tức là chuẩn bị truy tố công khai rồi. Bọn con đã lấy được chứng cứ chưa?"

"Loại ranh con tự cao tự đại như Vu Nhuệ, Hồng Cẩm Thành chỉ hơi mớm vài câu là sẽ lấy được hết chứng cứ chế tạo ra Rạn Băng. Hiện giờ mấu chốt nhất là——"

Phương Trì ngưng một chút, rồi nói: "Phải chứng minh Rạn Băng là trò của Thần Kinh Hoa Hồng bày ra."

"Liệu Vu Nhuệ có thừa nhận không? Nếu đã muốn theo hướng truy tố công khai, thì nhất định không được dùng thủ đoạn "phi thường" gì với Vu Nhuệ."

Thủ đoạn "phi thường" kiểu gì, không cần nói đã tự hiểu. Phương Trì đáp:

"Theo như những gì con hiểu về Sử Tranh Vanh, cho dù không dùng thủ đoạn "phi thường," ông ta cũng sẽ dùng một số chiến lược, dụ dỗ Vu Nhuệ nói ra quan hệ với Thần Kinh Hoa Hồng."

"Chiến lược gì?"

"Thí chốt giữ xe, tóm lớn, thả nhỏ."

.....

Trong căn phòng thẩm vấn của Cục 19, Hồng Cẩm Thành ngồi ngay trước mặt của tên thiếu niên. Sau tấm kính tối một chiều, Sử Tranh Vanh đứng cùng với vài cán bộ trung cấp của Cục 19.

"Vu Nhuệ, vẫn không chịu thừa nhận quan hệ giữa cậu và Thần Kinh Hoa Hồng?" Hồng Cẩm Thành hỏi.
Advertisement / Quảng cáo

Vu Nhuệ nổi nóng: "Nói bao nhiêu lần rồi, Rạn Băng là mình tôi nghĩ ra, tôi muốn làm thì làm thôi! Không dính dáng gì đến ai khác!"

Hồng Cẩm Thành lấy ra một phong bì văn kiện có đóng dấu "confidential," rút ra một xấp văn thư, nói: "Đây là bản thuyết trình của T.N.T khi tham gia cuộc họp cấp cao của Bộ Quốc Phòng vào tháng Tám năm ngoái, đề cập đến tính khả thi của "ma tuý huyễn thực" trong hiện thực. Nguyên lý trong ấy có độ tương đồng cực cao với Rạn Băng của cậu. Cậu giải thích thế nào về vấn đề này?"

Vu Nhuệ giật lấy bản thuyết trình, lật từng trang từng trang một đọc. Tựa đề của bản thuyết trình này là "Báo cáo nghiên cứu về khả năng lây lan của các loại ma tuý huyễn thực và virus truyền nhiễm trong Maandala." Đọc một hồi, sắc mặt của Vu Nhuệ trở nên trắng bệch.

"Ý tưởng này đã từng có người đề cập đến? Bị T.N.T?"

"Không sai." Hồng Cẩm Thành bình tĩnh nói, "Đây là một cuộc họp nội bộ, nội dung của cuộc họp được bảo mật gắt gao. Cho dù là trong Cục 19, cũng chỉ có cấp bậc cỡ tôi trở lên mới có thể xem được."

"Không thể nào!" Vu Nhuệ có vẻ bất an, ánh mắt của hắn không ngừng nhìn láo liên, chứng tỏ trong tâm lý bắt đầu xuất hiện các ý nghĩ và tâm trạng phức tạp. "Rõ ràng tôi chợt nằm mơ nghĩ ra ý tưởng này, sao lại có thể có người đã nghĩ ra trước đó rồi chứ!"

"Cậu cũng phát hiện ra rằng ý tưởng của mình cũng rất trùng hợp suy luận của bản báo cáo này, đúng không?"

Môi của Vu Nhuệ run run, đầu không ngừng xoay gượt ngang một cách bất bình thường, hắn không biết làm sao để trả lời câu hỏi đó.

"Cậu mơ giấc mơ kia ở đâu?"

Vu Nhuệ thoáng khựng lại, rồi ngập ngừng đáp: "Không nhớ."

"Có phải là lúc đã quen với người của Thần Kinh Hoa Hồng?"

"TÔI KHÔNG BIẾT THẦN KINH HOA HỒNG LÀ CÁI QUỶ GÌ!" Vu Nhuệ nổi điên.

"Cậu có biết là với kỹ thuật hiện nay của khoa học não bộ và công nghệ tiên tiến của khoa học thần kinh, đã có thể thông qua điện cực để kích thích bộ óc của con người, tạo nên ảnh hưởng nhất định đối với ý thức của con người?"

"Ý ông là giấc mơ của tôi là do Thần Kinh Hoa Hồng cấy ghép?" Vu Nhuệ cười lớn, nhìn quanh căn phòng, "Ông chú à, nơi đây là văn phòng của quản đánh cấp giấc mơ đúng không? Hả? Làm ơn đi, hiện giờ chúng ta không phải đang điền điện ảnh đâu!"

Phía sau lớp kính 1 chiều, Sử Tranh Vanh điều chỉnh vị trí của tai nghe vô tuyến, nói: "Cơ bản là đã xác nhận rồi, không cần tiếp tục đối co với Vu Nhuệ ở vấn đề này nữa. Vào để tài chính, dùng chiến lược chúng ta đã hoạch định trước đó, thuyết phục Vu Nhuệ khai ra quan hệ với Thần Kinh Hoa Hồng."

Giọng nói rõ ràng truyền đến tai nghe ẩn hình của Hồng Cẩm Thành. Hồng Cẩm Thành nở một nụ cười lão làng, nói: "Vu Nhuệ, năm nay cậu 15 tuổi 8 tháng đúng không?"

Mặt của Vu Nhuệ rất đắc ý: "Không sai, thế nào? Ganh tị không? Tôi nói cho ông biết, tôi là vị thành niên, ông đừng hòng làm gì được tôi!"

Hồng Cẩm Thành bình tĩnh nói: "Cậu có biết không, chiếu theo luật pháp hiện giờ, những trẻ vị thành niên từ 14 tới 16 tuổi, nếu phạm những tội nặng ví dụ như cố ý giết người, cướp bóc, cưỡng dâm, hoặc buôn bán ma tuy vân vân, cũng sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự?"

"Ồ? Tôi giết người? Cướp bóc? Cưỡng dâm? Hay là buôn bán ma tuý?" Vu Nhuệ mở hai tay, nói bằng giọng điệu đầy tiếc nuối: "Xin lỗi nha ông chú, tôi chỉ làm gì cả, chỉ viết một chương trình thôi mà."

Hồng Cẩm Thành tựa lưng vào ghế, gác chân lên: "Cháu trai à, cháu còn non trẻ lắm. Cháu có biết Cục 19 khác bộ công an ở chỗ nào không?"

Sắc mặt của Vu Nhuệ hơi biến, rồi lại thản nhiên như trước, vênh mặt ngông nghênh đáp: "Cái gì? Ông còn định bức cung tôi đó hả? Chiến dịch Truy bắt hồ ly lần trước, các ông còn chui đít chưa sạch kìa, lại giờ thêm trò tra tấn bức cung trẻ vị thành niên nữa, có tin rằng sẽ khiến cho Cục 19 các ông bị huỷ diệt hoàn toàn không?"

"Đương nhiên sẽ không dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy." Hồng Cẩm Thanh nheo mắt, nở một nụ cười rất hoà ái, "Cục 19 chúng tôi là người có mặt ở hiện trường của Số 8 Trường An trước tiên. Chúng tôi sẽ tố cáo rằng những người chết ở đó là vì ngăn cản cháu mưu hại Thịnh Phóng, cháu lợi dụng lúc họ không phòng bị, đẩy họ té xuống dưới Số 8 Trường An. À, quên nói cho cháu biết, trong lúc cháu ngất, các chú đã để lại dấu tay của cháu trên người mấy cái xác kia rồi."

"Người chết sẽ không nói được gì." Hồng Cẩm Thành nói một câu đầy ẩn ý.

"Nghĩ xa hơn nữa, sau vụ kiện tụng này, bất kể là tiếng tốt hay tiếng xấu, Vu Nhuệ nhà cháu cũng có thể thành người nổi tiếng, lúc này chính là một thời khắc huy hoàng để làm hacker, đúng không? Chắc chắn rằng cháu không hy vọng thời khắc như thế này lại bị giam trong tù, đúng không? Đến lúc cháu ra tù rồi, cả thế giới đã thay đổi đến độ cháu sẽ nhận không ra, trước đó cháu có là hacker nổi tiếng cách mấy đi nữa thì cũng có ích gì nữa đâu?"

Hồng Cẩm Thành dịu giọng lại, nhưng lại không ngừng tăng những đe doạ, rồi uy hiếp, dụ dỗ, lôi kéo Vu Nhuệ. Phía sau tấm kính một chiều, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Vu Nhuệ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, có thể nghe rõ tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc trong phòng thẩm vấn. Nét mặt của Vu Nhuệ vẫn không ngừng biến hoá, ánh mắt rũ thấp khi thì khinh chê với vẻ vẫn, khi thì bi ai, khi thì quá quyết, khi thì lại lưỡng lự. Cuối cùng, 15 phút sau, hắn phun ra hai chữ:

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi khai!"

.....

"Cho nên ý của con là, Sử Tranh Vanh sẽ buông tha cho Vu Nhuệ, bắt cho bằng được Thần Kinh Hoa Hồng?" Cốc Ứng hỏi.

"Không sai. Khui ra được vụ Rạn Băng này, Sử Tranh Vanh nhất quyết sẽ không để yên cho Thần Kinh Hoa Hồng. Năm ngoái kế sách đối phó với Thần Kinh Hoa Hồng trong chiến dịch Truy bắt hồ ly bị thất bại, tuy thông qua việc trừng phạt Thịnh Thanh Hoài thì tạm dẹp yên được, nhưng trong lòng Sử Tranh Vanh nhất định muốn rửa hận trừ sai. Trong công cuộc tấn công Thần Kinh Hoa Hồng, Vu Nhuệ chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi."

"Cũng tốt. Thịnh Diễm sẽ không chết vô ích." Nghe Phương Trì nói xong, Cốc Ứng thong thả lạnh lùng nói.

Lại một lần nữa nghe hai chữ "Thịnh Diễm" ấy, tim Phương Trì thắt lại, suýt nữa không thở được. Cô cúi đầu, ngón tay gạch nhẹ lên bàn phím của máy vi tính. Mặt chữ của những nút phím này đã sớm bị mài nhẵn nhụi láng coong đến phản chiếu ánh sáng, tựa như vẫn còn giữ lại độ ấm của ngón tay của Tạ Vi Thời.

"Mẹ." Cô khẽ gọi, "Mẹ là người đã từng trải, mẹ hãy nói cho con biết, trong đời người, nếu đã trải qua một tình yêu của cả đời mình, liệu có còn yêu được người thứ hai không? Có còn yêu được sâu đậm như thế nữa không?"

Bên ống nghe bên kia, là chuỗi im lặng kéo dài.

Nhưng một lúc lâu thật lâu sau, Phương Trì rõ ràng nghe được một chữ.

"Có."

hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 62: Avatar Hoang Đường

Một mình Phương Trì đi lòng vòng quanh nhà của Tạ Vi Thời, rồi lại mở sách của chàng ra xem. Trong nhà của chàng có khá nhiều sách, thậm chí vẫn còn giữ những cuốn sách giáo khoa từ hồi đại học—có vẻ như chàng là người lưu luyến quá khứ. Phương Trì chợt có một khát vọng mạnh mẽ, muốn tìm hiểu về quá khứ của Tạ Vi Thời. Chỉ là, lục tung tủ sách của chàng cũng không tìm ra được cuốn nhật ký hoặc sổ tay ghi chép nào.

Nếu như nói, trong nhà có không có bất cứ tấm hình gia đình nào, trong nhà mẹ cô cũng không có tấm hình nào của cô, đều là vì để bảo vệ an toàn cho nhau, thế thì Tạ Vi Thời làm như thế này, chắc cũng có lý do tương tự. Nhớ lại lúc Lâm Vũ xuất hiện trước đây, cô đã từng chất vấn chàng về chuyện đó, chàng không trả lời thẳng. Vậy thì năm xưa khi chàng mất tích, rốt cuộc là vì lý do gì? Cô đã từng nhìn thấy vết thương do súng phía sau lưng chàng, có vẻ như chuyện chàng mất tích cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Nhưng một sinh viên y khoa lý lịch sạch sẽ, đến tột cùng đã gặp phải chuyện gì mà gây uy hiếp đến cả tính mạng? Mà trong quãng thời gian đó, chàng đã phải trải qua chuyện gì khiến chàng trở nên một cánh quạ có thể giết người không chớp mắt? Phương Trì chợt cảm thấy trước đây cô đã thật sự không quan tâm đủ đến chàng.

Mở cuốn sách y học của chàng thời còn là sinh viên, trên giấy chi chít những ghi chú. Chữ viết của chàng rất lạ, thoạt nhìn có vẻ như một kiểu viết tháu rất đặc thù, nhưng nhìn kỹ thì không thể nào nhận ra được chữ nào! Phương Trì nhìn một hồi đầu bắt đầu đau âm ỉ, đành phải đẹp, bụng hỏi dạ, đây có tính là bệnh nghề nghiệp của bác sĩ không? Viết tháu quá đỗi. Nhưng mà các bác sĩ đã điện-tử-hoá rất nhiều năm nay rồi, bác sĩ hiện giờ đã rất ít người viết chữ mà người khác đọc không ra nữa. Anh chàng Tạ Vi Thời này đúng là đặc sắc.

Phương Trì nhìn sách một lúc, lại cảm thấy chán. Tạ Vi Thời nói từ nhỏ chàng đã sống một mình, cũng không biết làm sao chàng có thể chịu được sự cô đơn như vậy. Cô đi qua phòng bên cạnh, dùng thiết bị huyễn thực của Tạ Vi Thời đăng nhập Maandala.

Từ lần trước đăng nhập cũng chỉ mới vài ngày mà thôi, nhưng không biết vì sao cô có cảm giác như đã cách một đời, cảm thấy hết thảy trong Maandala đều vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Advertisement / Quảng cáo

Mở danh sách bạn thân ra, tất cả đều như trước đây. Tên của Reboot vẫn sáng, mà tên của Shi-tô vẫn màu xám. Cô chợt cảm thấy, đối với cô, ý nghĩa của Shi-tô đã thay đổi; cô sẽ cảm thấy đấy là Guest, chứ không phải là Thịnh Diễm.

Cảm giác này không đúng.

Cô ngẫm nghĩ, gửi cho Shi-tô một tin nhắn:

—Hãy để Shi-tô ra nghĩa địa. Nên được yên nghỉ rồi.

Đề lời nhắn xong, cô chợt cảm thấy buồn khôn xiết. Thì ra đây là chào vĩnh biệt. Vẫy tay chào bán thân trong quá khứ, và Thịnh Diễm trong quá khứ.

Phương Trì đi lững thững trong Maandala. Xa rời đô thị phồn hoa, chẳng biết từ lúc nào lại đến khu choi game. Đại Phú Ông. Cô đứng ngửa đầu nhìn ba chữ đó. Trời xám xịt, ánh đèn neon như ánh cực quang, vắt ngang trời. Hôm nay không đông khách lắm, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể thấy được những trận mưa của đồng bạc rơi xuống từ trời, âm thanh rộn rã hào hứng trong mây tạo lại cảnh tượng của một thời vang bóng.

"Thiếu thư Lacrimosa, đã lâu không gặp!"

Ông chủ F của Đại Phú Ông đon đả ra chào.

"Vẫn chỗ cũ thưa cô? Tiểu thư Lacrimosa, nói cho cô biết một tin vui, ảo ảnh của Shi-tô vẫn còn!"

Phương Trì gật đầu thông qua Lacrimosa, rồi đi về phía khu bóng rổ. F vẫn lải nhải phía sau lưng, "Tiểu thư Lacrimosa, mấy tháng rồi không gặp, avatar của cô trông cứng cáp hơn hẳn....."

Thời gian trong Maandala trôi nhanh hơn ở ngoài đời. Phương Trì giơ tay lên nhìn avatar của mình, quả nhiên đã cứng cáp hơn trước đây nhiều, không còn dáng vẻ mong manh yếu ớt nữa.

Đến trước máy game bóng rổ, cô lấy ba đồng xèng từ trong cặp chứa đồ đút vào. Lần trước đến Đại Phú Ông cô vẫn còn một số xèng chưa dùng hết. Quả nhiên ảo ảnh của Shi-tô xuất hiện, bộ dạng phấn chấn rạng ngời, ghi lại một thời tung hoành ngang dọc của thanh xuân. Rổ bóng đụng đầy banh bắt đầu rung lên, báo hiệu cuộc đấu đã bắt đầu. Phương Trì không tiến lên ném bóng, chỉ đứng phía sau, lặng lẽ nhìn ảo ảnh của Shi-tô.

Nhìn mãi nhìn mãi, cô chợt rưng rưng rớt nước mắt. Cô lại bỏ thêm ba đồng xèng nữa vào, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy Shi-tô đã không còn tồn tại.

"Shi-tô.....em phải đi rồi....."

Đương nhiên ảo ảnh không nghe thấy được, cũng không bị ràng buộc bởi vòng tay của cô, tiếp tục ném bóng mãi không ngừng nghỉ.

Ngay lúc này, Phương Trì cảm giác được có một cái bóng đen xẹt ngang qua trong tầm nhìn phía đuôi mắt cô, tựa như có ai đó đang ngó cô. Phương Trì lập tức cảnh giác theo bản năng: "Ai!" Cô ngó quanh, khu choi game bao la bát ngát, không có vật gì chắn, quả nhiên trông thấy một bóng đen đang lướt về phía khu vực bên ngoài vùng choi game.

Tốc độ của bóng đen đó không tính là quá nhanh, Phương Trì chạy ào qua, sau khi vượt ranh giới của khu game, liền vào khu đô thị. Nhìn từ phía sau lưng, bóng đen đó là một người mặc áo bào màu đen, đội mũ trùm màu đen. Thấy khoảng cách càng lúc càng rút ngắn, người áo đen nọ tung mình leo trên một toà cao ốc.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì bám lên trên theo người nọ, lên đến trên sân thượng, cô túm lấy áo của anh ta. Người mặc áo đen thấy khó có thể thoát thân, quay phắt đầu lại, một khuôn mặt trắng nhợt đi rất sát, từ trong đôi mắt cách nhau gần một thước nọ chợt có hai ngón tay thò ra, chực chọc vào mắt của Phương Trì! Tuy Phương Trì rất gan lì, nhưng bản năng của con người là khi gặp thứ gì chực đâm vào mắt mình thì sẽ này sinh cảm giác sợ hãi, cô nhắm chặt mắt, lùi ra sau hai bước. Tim của cô đập như điên cuồng không thôi, cơ tim co thắt, mạch máu trên trán đều bắt đầu phập phồng theo, suýt nữa cô đứng không vững. Nhưng đầu óc thì vẫn còn tỉnh táo, cô hết lên:

"My Gian Xích! Anh là My Gian Xích!"

Lúc mở mắt ra, người quần mình kín mít trong chiếc áo bào đen đã đứng ngay chỗ rào cản của sân thượng. Không thấy anh ta tung mình, chỉ nghiêng người rồi cứ thế rơi xuống dưới. Phương Trì ra đến chỗ rào cản, trông thấy bóng áo đen lập tức biến mất ngay lúc chạm đất. Là bug cô hay dùng trong Maandala. Trước đây lúc Guest rượt theo, cô thoát thân cũng dùng bug đó—chỉ cần vị trí rớt đủ chính xác, ngay chỗ giao điểm của hai mô-đun lục địa, avatar của cô có thể thực hiện một chuyển xuyên không, toàn thân lành lặn.

Nhưng mà lúc đó cô bị Guest tóm một cái, vị trí rớt xuống bị lệch, rớt luôn vào bệnh viện.

Bây giờ cô không dám mạo hiểm nhảy xuống theo, bởi vì vị trí xuyên qua đều là ngẫu nhiên, cô hoàn toàn không dám chắc là có thể rượt theo được cái người bị tình nghi là My Gian Xích đó. Huống chi đã lâu rồi cô chưa uống thuốc ức chế Alpha, cho dù thành công xuyên qua đi nữa, cô cũng không dám chắc mình có thể chịu đựng được cú va đập mạnh cỡ đó. Cô mở rẹt hệ thống nhắn tin ra ngay tại chỗ, gõ vào tên Reboot:

—Reboot, tra xem avatar đăng ký tài khoản gần đây nhất có phải là có một avatar trùm áo bào đen, mặt thì là một khuôn mặt của My Gian Xích không!

Reboot thống thiết quạt lại:

"Người đăng ký tài khoản ở Maandala mỗi ngày tối thiểu lên đến hàng vạn, cậu bảo anh tìm bằng cách nào!"

—Trực tiếp tìm "My Gian Xích."

Phương Trì nghĩ, nếu anh ta chính là My Gian Xích, nhất định sẽ không buông một cái tên và hình tượng nổi đình nổi đám mà bản thân đã phải cực khổ tạo nên. Nếu một anh ta dùng là một của My Gian Xích, thế thì tên chắc cũng là vậy. Tên avatar trong Maandala không được trùng nhau, trừ phi là dùng tên của một avatar bị thành tro tàn, thì avatar khác mới có thể dùng tên đó. Ngay cả giữa người ở nghĩa địa và người ở nhân gian, cũng không được trùng tên. Đã lâu như vậy rồi cũng chưa nghe có avatar nào dùng My Gian Xích để đi lừa gạt, rõ ràng là có người nào đó đã cố ý xí sẵn cái tên này rồi, xí để bán thân sẽ dùng nó.

Chớp nhoáng, Reboot rống lên: "Có thật bây ơi! Ta fuck! Đăng ký nửa tháng trước, đây là chuyện gì nữa đây! Giáo chủ lại bắt đầu muốn dấy lên gió tanh mưa máu à?"

Đúng là tín đồ của My Gian Xích trên Maandala ngày một nhiều lên. "Giáo chủ" là cái biệt danh mỉa mai mà những người làm việc ở Maandala như Reboot đặt cho My Gian Xích.

—Cảnh chừng hắn. Theo như kinh nghiệm tiếp xúc với hắn hôm nay của tớ, hắn vẫn đang ở giai đoạn thích ứng với avatar của mình. Thấy hắn chạy, tấn công này nọ, các phương diện đó vẫn còn rất yếu.

"Avatar mới vốn rất yếu mà! Xưa giờ những người khách nào chưa bao giờ lên Maandala thường mất mười mấy ngày để thích ứng với avatar."

—Không, không phải kiểu yếu vì mới ra đời, mà là yếu vì chưa quen. Avatar của hắn biểu hiện một số công năng có vẻ lợi hại hơn avatar bình thường, nhưng rõ ràng là chưa quen. Nếu như hắn rành cái avatar hiện giờ rồi, thì cho dù avatar của tớ có già hơn của hắn cả đống tuổi, cũng chưa chắc thắng được hắn.

"Không thể nào!" Reboot bai bải cãi, "Tất cả mọi avatar đều bình đẳng! Làm sao mà có thể tồn tại một avatar có năng lực đặc thù chứ! Ngay đến cả avatar của Đại Papa cũng đâu có! Anh ta muốn luyện thành một mãnh nam cơ mũi mà vẫn phải chạy tới phòng tập đấy thôi!"

—Tớ cũng không biết nữa. Nhưng mà cậu có bao giờ gặp avatar nào có thể thò ngón tay ra từ mắt chưa? Cậu có bao giờ gặp avatar mà đầu có thể xoay 180 độ chưa? Tớ xác định là bản thân không nằm mơ, cũng không điên.

Advertisement / Quảng cáo

"....." Reboot rú lên một tiếng. "Đ.m. đấy là avatar kiểu gì vậy trời! Nghe ghê chết đi được có biết không hả!" Avatar đẹp trai ngời ngời của anh ta đang ôm lấy đầu của mình, "Tớ đi tìm lập trình viên phụ trách avatar, xem coi bên đó có bug gì không. Mẹ nó! Thằng cha My Gian Xích này có cách nào để anh yên một chút được không!"

Phương Trì chợt nhớ đến ngày hôm đó, trên bầu trời của Maandala xuất hiện 6 chữ thật lớn:

Tôi Nhất Định Sẽ Quay Lại

Không hiểu sao sống lưng của cô chợt lạnh toát. Lúc này có tiếng cửa mở, cô tháo kính huyễn thực và cởi bộ đồ cảm lực hồi tiếp ra, chạy ra cửa. Ở lối vào quá nhiên trông thấy Tạ Vi Thời đang vừa xách những túi đựng đồ màu đen đầy tay vừa thay giày ra.

Trái tim hốt hoảng rối bời của cô bỗng bình yên trở lại.

hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 63: Ánh Sáng Trong Phòng Cũng Già Cỗi

Phương Trì nhìn đồng hồ trên tường, đã 4 giờ chiều. Tạ Vi Thời đi lâu thật. Cô vội bước ra cửa định đỡ lấy mấy túi đồ giúp chàng, nhưng khi vừa vươn tay ra, chợt hoa mắt, đỡ hụt. Cảm giác ấy tương tự như đánh cầu lông, rõ ràng thấy cầu lông bay tới, đã canh chỉnh xác đường bay của quả cầu, nhưng lúc đánh vợt thì lại hụt. Mà đây là một chiếc túi đang nằm yên, không phải một quả cầu lông đang bay. Có phải là do đột ngột thoát khỏi Maandala, cơ thể của cô chưa kịp thích ứng? Hay là.....

Lòng của Phương Trì lạnh đi, song, thấy ánh mắt của Tạ Vi Thời đi chuyển từ tay của cô lên mặt cô, rồi chàng nở nụ cười nhạt: "Gấp gáp như thế làm gì? Anh chạy thoát được sao?"

Tạ Vi Thời mua thực phẩm về để nấu ăn, Phương Trì đem đồ còn lại đi cất. Tất cả mọi thứ đều được chàng phân loại, rồi dùng bao màu đen cột kín, khiến người khác không khỏi thán phục sự tỉ mỉ kỹ lưỡng của chàng. Ngón tay của cô vẫn run dữ dội, rất nhiều lúc cô phải đưa tay tóm 2 lần thì mới lấy được thứ cô muốn lấy.

Cô bước vào phòng bếp, tựa lưng vào cửa nhìn Tạ Vi Thời xào rau.

"Hôm nay có chuyện gì mới không?" Chàng hỏi.

"Avatar của My Gian Xích đã xuất hiện."

Rõ ràng động tác ở tay Tạ Vi Thời thoáng ngừng. "Cuối cùng vẫn xuất hiện à?"

"Avatar đã đăng ký từ 2 tháng trước." Phương Trì thuật lại chuyện My Gian Xích xuất hiện, nhưng không nói bản thân cô là người đã gặp, mà tạo cớ là lập trình viên của Maandala tình cờ gặp. Tạ Vi Thời đảo chậm hơn, chính nhỏ lửa, chăm chú im nghe cô kể.

Khi kể xong, Phương Trì hỏi: "Anh nghiên cứu nhiều hackers như vậy, anh có cảm thấy My Gian Xích có khả năng là người anh biết không?"

Advertisement / Quảng cáo

"Không loại trừ khả năng đó." Chàng trầm ngâm thong thả đáp, tiếp tục suy nghĩ rất nghiêm túc. "Nhưng có một điều, anh cho rằng không phải lập trình avatar có vấn đề. Lập trình thiết định avatar là ban đầu do Đặng Hoa đích thân viết, anh đã từng xem, rất tài tình, về cơ bản thì không có khả năng tăng thêm tay hoặc chân trên avatar được."

Phương Trì nhướn mày liếc Tạ Vi Thời: "Anh đã nhìn thấy lập trình thiết định ban đầu của avatar? Anh là một trong 100 thành viên beta của Maandala?"

Tạ Vi Thời bưng một đĩa đậu bắp xào thịt ra, cúi đầu cười nhạt: "Phải. Nhưng không nổi tiếng như nick Guest của em thôi."

"Em nói em là Guest mà anh vẫn tin?"

"Guest chỉ là một cái tên. Em có thể nói em là Guest, anh cũng có thể nói anh là Guest—Nhưng thật ra không có ý nghĩa gì cả." Chàng xới cơm bưng ra bàn, Phương Trì lấy đũa và muỗng, rồi cũng ra theo.

Ngồi xuống bàn, Tạ Vi Thời nhìn Phương Trì nói: "Anh là Tạ Vi Thời, em là Phương Trì. Cô gái hiện giờ đang đứng trước mặt anh là người anh thích, không liên quan gì đến thân phận đặc biệt của em, hoặc nếu anh có thân phận đặc biệt hay không, cũng vậy."

Phương Trì thoáng chững lại, đũa đầy cà chua xào trứng đã bỏ vào miệng rồi cũng quên nuốt. Một lúc sau, cô nói: "Anh cho quá nhiều đường."

Tạ Vi Thời cười cười, không phủ nhận, không xác nhận. Chàng nói: "Hôm nay ở bên ngoài, anh nghe nói Tổ Phong của Thần Kinh Hoa Hồng đã mất tích—chắc là bị Cục 19 bí mật đưa đi, phải không?"

Vừa nghe đến hai chữ "mất tích," thoạt tiên Phương Trì liền liên tưởng đến Nemo. Nhưng ngay sau đó lại nhận ra Tổ Phong chẳng phải người làm nghệ thuật. Tuy Sử Tranh Vanh chưa đề cập đến chuyện này với cô, nhưng cô biết Tạ Vi Thời đã đoán đúng. Cô hỏi:

"Kế hoạch trước đây của chúng ta có chắc ăn không?"

"Cho đến nay, hết thảy đều thuận lợi."

.....

Đèn trong phòng tắt hết.

Ánh đèn từ ngoài phòng khách chiếu vào phòng ngủ, trên tủ đầu giường đặt một ly nước lọc đã để nguội, trên mặt thuỷ tinh trong suốt của chiếc ly phản chiếu hình ảnh của hai cơ thể trên giường đang quấn quít nhau. Đôi khi có cơn gió thoảng qua rèm cửa, bầu trời đêm thăm thẳm ngoài song.

Căn phòng này rất cũ, rèm cửa rất cũ, vách tường rất cũ, bàn rất cũ, đến cả ánh sáng trong phòng cũng già cỗi. Những vật dụng dãi dầu năm tháng này đã mất đi góc cạnh, ẩm áp khô hanh tựa như con người của chàng đã trầm mình trong nó bấy lâu nay.

Phương Trì bám vào hai vai săn chắc của chàng, mũi và môi gác lên vị trí giữa yết hầu và xương quai xanh của chàng. Sức mạnh của chàng chạy xuyên suốt cơ thể của cô, cô có cảm giác như mình đang xuyên qua không gian và thời gian, quay về lúc chưa có thế giới huyễn thực của mấy chục năm trước. Khi đó khoảng cách giữa người với người rất gần, gần đến có thể ngửi được mùi cơ thể của nhau.

Cô sờ vết thương sau vai của chàng, miệng dán lên xương quai xanh của chàng, lẩm bẩm: "Anh còn chưa nói cái này từ đâu ra."

"Hồi xưa đắc tội với một người. Anh suýt nữa giết chết hắn, đương nhiên hắn cũng suýt nữa giết chết anh. Sau đó mạnh ai nấy đều mất tích."

"Nhìn không ra anh hung tàn vậy."

Khoé miệng của Tạ Vi Thời mỉm cười, ngón tay lùa vào trong mái tóc đen dày của cô, vuốt nhẹ lên vết thẹo dài phía sau tai cô.

"Tên kia làm gì mà anh muốn giết hắn?"

"Hắn giết một người bạn của anh."

"Nghe không giống loại chuyện mà một sinh viên y khoa sẽ gặp."

Tạ Vi Thời khẽ cười thấp, nâng hai má cô lên, hôn cô. "Gặp em cũng không giống như loại chuyện mà một sinh viên y khoa sẽ gặp."

"Sau đó thì sao? Sao lại biến thành quạ?"

Advertisement / Quảng cáo

"Anh rất muốn cứu người bạn đó. Trong phòng ICU, bọn anh phải cấp cứu 3 ngày 3 đêm, người ấy vẫn không tỉnh lại được. Anh buồn nản một thời gian rất dài. Sau đó anh đã suy nghĩ và hiểu rõ, làm bác sĩ sẽ không thể nào cứu được người anh muốn cứu. Nhưng biết đâu làm quạ thì có thể."

"Nếu như có thể làm lại từ đầu thì sao?"

Phương Trì ngước đầu nhìn chàng chăm chú. Chỉ nghe chàng đáp:

"Anh không hối hận đối với tất cả những gì đã làm trong quá khứ và hiện tại."

Kể cả yêu cô.

Phương Trì nhắm mắt, ôm lấy cổ chàng rồi hôn chàng. Cô cảm giác được chàng lại tiến vào, khiến cho một người có cảm quan vô cùng bén nhạy là cô run lên, nép vào vai chàng không ngừng thở hổn hển.

"Xấu xa." Cô nhéo chàng. Xưa nay cô chưa bao giờ dung túng ai khác. Rõ ràng chàng vẫn luôn rất khắc chế, trước đây nói cách nào cũng không chịu làm, nhưng tại sao từ khi bắt đầu với cô, liền chưa từng biết khắc chế. Cô cắn môi nói bên tai chàng: "Bên trong đã nhiều lắm rồi——"

Lập tức lại trướng đau hơn. Chàng đặt cô nằm phẳng xuống, kê một chiếc gối dưới phần lưng cong sẵn. Chàng nằm hai cổ tay cô, đè chúng hai bên mũ cô, thì thào hỏi: "Cái gì đã nhiều lắm rồi?"

Biết còn cố hỏi.

Cô đỏ mặt, quay đầu mím môi không nói. Bất chợt cảm thấy xương chậu bị bành kẹt cứng, phần chóp của xương mu bị chàng huých vào hết cỡ. Vốn tưởng rằng đã vào đến tận cùng rồi, lại bị chàng xông mạnh vô thêm chút nữa, tựa như muốn nghiền nát cô vậy. Phương Trì khẽ rên rỉ, bị đau chực co quắp người, nhưng rồi dưới sức mệt mỏi của chàng, lại cảm nhận được một cảm giác lạ lẫm mỗi lúc một dâng trào, khiến cô ưỡn cao phần lưng được kê trên gối, hướng người mình đến gần chàng hơn.

"Vi Thời....."

Thế là, lại càng sâu, lại càng mạnh mẽ hơn, đòi hỏi vô hạn.

Lúc đã xong, chàng ôm cô vào lòng, rù rì bên tai cô: "Gọi thêm lần nữa đi."

Cô biết ý chàng muốn gì, nhưng khi mở miệng lại không gọi được. Chàng nhẹ nhàng xoa nắn từng ngón tay run rẩy của cô, nỉ non: "Em không thể tiếp tục không uống thuốc nữa. Anh biết sau khi em uống thuốc rồi, nhất định sẽ không kêu như thế nữa."

Trong lòng cô xót xa, nhắm chặt mắt xây lưng về phía chàng bướng bỉnh nói: "Vậy không uống nữa."

Phía sau lưng vang lên tiếng cười khẽ của chàng, rồi nghe chàng lục đục ngồi dậy, kéo ngăn tủ, lấy thuốc của cô ra. Có tiếng hai viên thuốc rơi xuống nắp. Cô ngồi bật lên, ôm chầm lấy phần thắt lưng thon và săn chắc chàng từ phía sau.

"Vi Thời."

Cô gọi một tiếng, chàng liền sững người.

"Vi Thời! Vi Thời! Vi Thời!"

Chàng xoay phắt người, cúi đầu lấp kín môi cô.

.....

Lần ra tay này của Sử Tranh Vanh đúng là vừa nhanh vừa ác liệt. Tổ Phong không kịp để phòng liền bị bắt mất từ khu biệt thự sang trọng trong lúc đang dắt chó đi dạo. Hồng Cẩm Thành lái một chiếc Aston Martin, đeo kính râm bàn to, âu phục màu đen vừa khít người, giày da vừa nhọn vừa bóng loáng, khấp mình bốc lửa ngầu. Sau khi Tổ Phong bị lôi vào trong xe, nhìn thấy logo của đôi cánh giang rộng trên vô lăng, rồi lại thấy người trong xe mặc một bộ đồ hang sang may theo số đo, lập tức hiểu ngay đây không phải là cảnh sát an ninh loại thường, cũng không phải dân xã hội gì cả, mà chính là Cục 19 lâu nay luôn canh chừng hắn rào riết!

Tổ Phong không biết mặt một ai trong xe, nhưng chỉ cần nhìn vào khí thế, thì hắn có thể đoán rằng người cầm tay lái Hồng Cẩm Thành chính là thủ lĩnh. Di động, đồng hồ v.v. trên người đều bị tịch thu hết, Tổ Phong biết lần này Cục 19 đã chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi hành động, muốn chạy cũng chạy không thoát. Tâm trạng của hắn thay đổi mấy lần, nghĩ đến mở thiết bị nghe lén trước đây Guest gắn đã được quét sạch, lần này đã học được bài học từ vụ Siren, quan hệ giữa phòng thực nghiệm Rạn Băng và Thần Kinh Hoa Hồng rũ sạch sẽ, cuối cùng bao nhiêu lo lắng sợ hãi trong lòng bay hết, thả lỏng cơ thể dựa vào lưng ghế da, nói: "Cục của quý vị sang thật!"

Hồng Cẩm Thành nói: "Nào có nào có! Để vào được trong khu biệt thự của sếp Tổ, tôi cũng phải liều thôi, tìm một giám đ ốc lân bang mới mượn được chiếc xe thể này. Nếu kém hơn thì tôi sợ sếp Tổ ngồi không được thoải mái ấy chứ!"

Xe rời khỏi khu biệt thự, gác cổng mặc trang phục kiểu quản gia Anh cung kính khom người chào Hồng Cẩm Thành. Hai đặc công của Cục 19 kẹp Tổ Phong ngồi chính giữa, không cho hắn ngọ nguậy.

Advertisement / Quảng cáo

Tổ Phong ngạo mạn nói: "Tôi báo cho các người biết, các người, thứ nhất không có lệnh bắt giữ, thứ nhì không có chứng cứ, dám ngang nhiên vào tư gia của tôi bắt tôi đi, mai mốt tôi ra rồi tôi sẽ cho Cục 19 các người biết tay tôi!"

Hồng Cẩm Thành điềm nhiên lái xe, dưới cặp kính râm bàn to xuất hiện một nụ cười lão làng: "Coi bộ sếp Tổ không rành về Cục của chúng tôi rồi. Xưa nay chúng tôi toàn mời người đi uống trà dùng bữa, có bao giờ bắt ai đâu?" Ông ta vỗ vỗ vô lăng bằng da, "Xe xịn như thế này để mời sếp Tổ đi hóng gió, sếp Tổ lại vu cho chúng tôi bắt giữ anh—Ôi, thật khó làm người tốt!"

Vừa nghe lời này liền biết là Cục 19 sẽ không chơi kiểu bình thường.

Tổ Phong hét lên: "Đưa điện thoại cho tôi! Tôi muốn tìm luật sư!"

"Làm gì gấp thế." Hồng Cẩm Thành huơ huơ tay trước mặt, "Nói nãy giờ rồi mà quên rót nước mời sếp Tô. Sao hai cậu không có mắt gì cả thế? Nước lọc chúng ta chuẩn bị trước đó đâu hết rồi? Nước lọc tinh khiết Oa Ha Ha đâu rồi? Mau rót cho sếp Tô ngay!"

Một đặc công cũng mặt áo phục đen đeo kính đen nghiêm túc lấy ra một cốc bèse sạch boong, rồi lấy một chai nước lọc tinh khiết Oa Ha Ha chưa khui bọc nhựa trưng ra cho Tô Phong nhìn dạng nguyên xi của nó, sau đó khui chai, rót nước cho Tô Phong, mực nước lên đúng ngay vạch trên cùng. Tư thế anh chàng đặc công đó trưng nước và rót nước rất chuẩn mực và trang trọng, sau đó anh ta đông đạc:

"Sếp Tô, xin mời!"

"I'm angry!" Chàm biếm lộ liễu thế này, lẽ nào Tô Phong nhìn không ra? Hắn chỉ vào mũi của hai người bọn họ, mắng ầm lên: "Tôi cảnh cáo các ngươi! Hành vi này của các ngươi là bất hợp pháp! Ngang nhiên coi thường quyền công dân thiêng liêng! Còn có một tháng nữa là đến sinh nhật ba tuổi của con trai tôi, các ngươi cứ thế mà vô duyên vô cớ giam giữ tôi, tới lúc đó đừng trách tôi sống chết với Cục 19 các ngươi!"

Hồng Cẩm Thành cười tinh bọ, lấy bộ đàm ra, la lên: "203, 203, tôi là Ma Cũ đây. Tra giùm tôi xem phía sau lưng cái đám truyền thông mà vỗ ngực nói sẽ hủy bỏ Cục 19, có phải do người của Tô Phong đang giở trò không!"

hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 64: Lý Tưởng Của Hacker

Phương Trì ninh My Gian Xích trong Maandala không lần nào thành công.

Không phải là My Gian Xích không xuất hiện — gần như ngày nào anh ta cũng xuất hiện–nhưng anh ta thiết định điểm xuất sinh lưu động, hành tung bất định, làm như đang thử nghiệm tất cả khu vực địa lý khác nhau trong Maandala. Phương Trì rất ít có cơ hội để nắm bắt được quỹ đạo di chuyển của anh ta.

Cục 19 liên hợp với bộ công an, đang cùng bắt tay điều tra Rạn Băng, viện kiểm sát đã truy tố Vu Nhuệ và Thần Kinh Hoa Hồng, Reboot và văn phòng an ninh của Maandala cũng đang lo phối hợp với vụ điều tra nên vô cùng bận rộn, Phương Trì không tiện kêu họ giúp cô định vị My Gian Xích.

Không chỉ My Gian Xích. Shi-tô và Guest cũng không thấy xuất hiện nữa.

Tạ Vi Thời vẫn ngày ngày bình tĩnh lên mạng nhận đơn hàng, làm nhiệm vụ, kiếm tiền. Đôi khi Phương Trì ghé nhìn, vẫn là những công việc Pentest, viết lập trình chống virus, xây dựng hệ thống đảm bảo an toàn thông tin, chẳng có gì mới. Nhưng có thể thấy được rằng chàng rất có khí cốt khi nhận đơn hàng; nếu là những công việc tấn công với mục đích xấu, gian lận, đánh cắp hoặc mua bán thông tin, chàng sẽ không nhận.

"Phí của trời." Phương Trì nhìn màn hình của Tạ Vi Thời, nói. "Thật sự không nghĩ lại việc gia nhập Cục 19 hoặc là những công ty mạng danh tiếng hả? Hay là tự mình lập văn phòng đi."

Advertisement / Quảng cáo

Với cách làm việc này của chàng, chắc chắn rất khó kiếm được nhiều tiền.

Sau khi trải qua những chuyện trước đây, Phương Trì đã có khái niệm về trình độ hack của chàng, thật sự đãi cát tìm vàng mới có người đạt đến trình độ này. Loại hacker hàng đầu như chàng là người mà các công ty mạng và chính phủ luôn đua nhau mời gọi; nhưng ở bên chàng lâu rồi, cô chưa từng thấy chàng nhận được lời mời từ ai cả, có thể thấy được mức "khiêm tốn ẩn mình" của chàng.

Đương nhiên cô cũng đã hoài nghi vô số lần chàng là một trong những hacker nổi danh nào đó, chẳng hạn như Guest, chẳng hạn như một Creeper sẵn còn sống, hoặc ai đó khác. Nhưng cô rất khó lòng nghĩ ra được một hacker nổi tiếng cỡ đó mà chịu nhận những đơn hàng vô cùng tầm thường như vậy trên mạng. Kiểu như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng "Tam Thể" đã viết, người đã trải qua không gian cao-chiều thì sẽ không sao chịu được sự đơn điệu của không gian thấp-chiều. Cô nghĩ Thịnh Diễm chính là như vậy–Thịnh Diễm hoàn toàn không có chút hứng thú gì với những việc như giải quyết lỗ hổng, social engineering, tấn công bằng DDos v.v.... Bây giờ nghĩ lại, đó là bởi vì anh chính là T.N.T cơ mà.

Với lại hơn nữa trên "bức tường hackers" của Tạ Vi Thời đều có tất cả những người cô đã từng nghi ngờ. Thiết nghĩ nếu như chàng là một trong những người đó, tại sao bỏ luôn mình lên tường? Một người phải tự luyến đến độ nào mới làm như vậy chứ? Nếu như chàng thật sự là một trong Ba Chàng Ngự Lâm cho nên mới xuất hiện ở tang lễ của Thịnh Diễm, rồi sau đó tới thư viện của Yến Đại để điều tra chiến dịch Truy bắt hồ ly và Thịnh Thanh Hoài, thế thì chàng điều tra My Gian Xích là vì lý do gì? Và có đính dáng gì đến Rạn Băng cơ chứ? Còn quá nhiều nghi vấn trong đấy.

Mạng lưới internet là một chốn giang hồ mênh mông bát ngát, đầy ngọa hổ tàng long, những gì trồi lên trên mặt nước luôn luôn chỉ là chóp của một tảng băng. Phương Trì tự nhủ lòng. Biết đâu Tạ Vi Thời chỉ là một tuyệt thế cao thủ mai danh ẩn tích sống qua ngày. Nhưng trong lòng cô biết rất rõ, cô không hy vọng một phán đoán nào đó biến thành sự thật, cho nên cô đã chọn thà không chạm đến nó.

"Đã từng nghĩ sẽ mở một văn phòng với người khác. Nhưng mà sau đó——" Tạ Vi Thời đáp, mắt nhìn màn hình, đầu không buồn ngước lên, tốc độ của những ngón tay thon dài gõ lên phím vẫn không hề giảm.

"Sau đó thì thế nào?"

"Từng người bạn ra đi."

"Tại sao?" Phương Trì hỏi, xong lại nói, "Lúc em ở Cục 19, Thịnh Thanh Hoài đã từng có lúc khinh phụ nữ dễ sợ lắm. Ông ta nói, tình nghĩa giữa đàn ông với nhau là sâu nhất, cho nên giữa anh em mới có thể làm được việc lớn. Phụ nữ bụng dạ hẹp hòi, gan thì nhát, toàn lo đầu đá, chỉ có thể đánh bại lẫn nhau. Em không tán đồng về sau của lời ông ta nói, nhưng về đầu, đúng là có lý."

Nét mặt của Tạ Vi Thời hơi đổi. Ngừng gõ phím, hai bàn tay chàng chậm rãi đặt úp trên bàn phím.

"Có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nào kiểm soát được."

Nói xong câu đó, chàng lại bắt chợt vài đầu tiếp tục làm việc. Cặp mắt nai chăm chú tập trung, tựa như đã quên hết thảy những lời vừa nói, ý vừa nghĩ, tốc độ đánh máy mỗi lúc một nhanh hơn.

Phương Trì quan sát nét mặt của chàng, biết chàng không muốn để cập đến đoạn quá khứ đó. "Thế tại sao không vào làm trong công ty?"

"Kẻ địch lớn nhất của hacker chính là danh lợi. Bất cứ tổ chức hoặc công ty nào, cũng đều có "trần nhà" của họ. Em vào trong đó thì sẽ có được cả danh lẫn lợi, nhưng cũng có nghĩa là về phương diện kỹ thuật, sẽ rất khó gặp được đột phá.

"Trong các hackers trong nước, trước đây anh coi trọng nhất Giáo Chủ SG. Nhưng từ lúc anh ta vào trong Maandala thành lập phòng thực nghiệm Quang Chi Kỷ rồi, chỉ có thể thỉnh thoảng thấy anh ta xuất hiện theo Đặng Hoa, không còn thấy anh ta đăng bất cứ bài báo cáo nghiên cứu nào liên quan đến kỹ thuật bảo mật nữa."

"Loại hacker như sin luôn từ chối tuyển dụng cũng là vì những ý nghĩ này?" Phương Trì hỏi. Trước đây cô đúng là chưa từng nghĩ về lý do như Tạ Vi Thời nêu ra.

"Phải. Tuy sin rất cố chấp, cũng có rất nhiều thành kiến, nhưng ông ta là một hacker rất sáng suốt, luôn gìn giữ lý tưởng ban đầu của một hacker."

Advertisement / Quảng cáo

Thế thì rốt cuộc vì sao sin lại chịu vào Cục 19 nhỉ? Câu hỏi ấy nằm trong bụng Phương Trì, nhưng cô không nói ra. Cô âm thầm cảm nhận được đúng sau Cục 19 còn có rất nhiều bí mật mà cô không hay biết. Chẳng hạn như sin, cũng chính là Thịnh Thanh Hoài, vì sao ông ta và Thịnh Diễm chọn gia nhập Cục 19, rồi vì sao mục tiêu đầu tiên sau khi gia nhập Cục 19 lại là Road of Rose?

Có rất nhiều lúc, con người sẽ không nghĩ ngờ cái lý đã có sẵn đáng sau sự thật. Nhưng một khi nghi ngờ rồi, có rất nhiều câu chuyện liền thay đổi, trở nên khác hẳn.

Thịnh Thanh Hoài.

Cái tên ấy bỗng hiện ra rõ mồn một trong đầu Phương Trì. Hình như đã mất liên lạc với ông ta lâu lắm rồi. Cục 19 luôn bận rộn với vụ của Satchenko và Thần Kinh Hoa Hồng, chắc là cũng đã không còn cảnh chừng Thịnh Thanh Hoài như đáng lý phải làm nữa. Trong quãng thời gian này, ông ta ở đâu? Đang làm gì? Tại sao khi Thịnh Phóng bị người bắt mất từ bệnh viện ông ta cũng không hề hay biết?

Tạ Vi Thời nói Thịnh Thanh Hoài vẫn còn giữ được lý tưởng ban đầu của một hacker. Cái mà gọi là lý tưởng của hacker bao gồm đam mê kỹ thuật, kiên trì với những việc nghĩa cử, và theo đuổi tự do. Những ai mang lý tưởng này, lòng không bị lung lay bởi danh lợi, sẽ là loại người bướng bỉnh nhất. Điểm này thì hình như Thịnh Thanh Hoài và My Gian Xích giống nhau như đúc.

My Gian Xích bắt đầu xuất hiện từ đầu năm nay. Thịnh Thanh Hoài bắt đầu bị cấm túc "nhe" ở nhà. Ngoài thiết bị huyễn thực và máy tính ra, ông ta gần như không có cơ hội nào để ra khỏi nhà. Ban đầu My Gian Xích không có avatar. Thịnh Thanh Hoài cũng mãi chưa có tài khoải trong Maandala—Phương Trì có thể xác nhận điều này. Trước đây lúc còn trong Cục 19, hễ có gì liên quan đến việc vào Maandala để điều tra hoặc thu thập tin tức, Thịnh Thanh Hoài toàn phải đặc viên khác làm. Nhưng ông ta lại biết rất rõ các lỗ hổng trong Maandala, cũng luôn cho rằng phụ thuộc quá nhiều vào Maandala sẽ đem đến hậu quả tai hại.

Nửa tháng trước My Gian Xích đăng ký một avatar mới tinh trong Maandala. Một tháng trước Thịnh Thanh Hoài được cho phép rời khỏi nhà tự do hành động. Lúc Thịnh Thanh Hoài còn ở Cục 19, luôn coi sự ác như kẻ thù, chủ trương không nương tay với những tội phạm trên mạng. Đặt bẫy lừa tội phạm, dùng sự tàn bạo để trị tàn bạo, dùng cách của hacker để đối phó với hacker, đều là những thủ đoạn gây nhiều tranh cãi mà Thịnh Thanh Hoài thường dùng. My Gian Xích nào có khác gì? Trước đây Thịnh Thanh Hoài từ chối tuyển dụng, sau khi vào Cục 19 cũng có thể coi như một người thanh liêm nhất. Ai ai cũng biết sau khi ông ta vào Cục 19, không hề dùng chức của mình để kiếm được thêm một đồng phụ trợ nào, đêm đêm vẫn hay ra quán vỉa hè để ăn cơm hộp 10 tệ. My Gian Xích, cho đến nay, cũng chưa từng có kế hoạch mong đạt lợi ích thương mại sau khi gây tác động lớn lao như vậy.

Một khi bắt đầu thiết lập tương quan, các mối liên hệ liền đua nhau trỗi lên.

My Gian Xích, liệu có thật sự có khả năng là Thịnh Thanh Hoài không? Do lý tưởng cá nhân bị nghiêm cấm trong Cục 19, cho nên một thân một mình, lấy tên My Gian Xích lên Maandala chấp hành công lý à?

Phương Trì ngó Tạ Vi Thời một cái, chàng vẫn đang chăm chú tập trung viết lập trình. Chàng nói chàng đến thư viện Yến Đại tìm hồ sơ vụ án của Thịnh Thanh Hoài và chiến dịch Truy Bắt Hồ Ly là để điều tra My Gian Xích. Lẽ nào chàng đã hoài nghi Thịnh Thanh Hoài là My Gian Xích từ lâu rồi?

.....

Một thời gian sau, Phương Trì nhận được tin nhắn bí mật từ Cục 19, yêu cầu cô quay trở về phối hợp điều tra vụ án Rạn Băng. Trước khi đi, Tạ Vi Thời ra cửa tiễn cô. Chàng ngồi xổm xuống cột dây giày ngay ngắn cho cô, lúc chàng ngước đầu, Phương Trì hôn lên đôi mắt nai của chàng, hàng lông mi cứng rậm rạp khẽ run trên bờ môi mềm mại của cô.

Cô nhận ra chàng có lời muốn nói nhưng lại thôi.

"Em vẫn sẽ còn quay về mà. Với cả em cũng sẽ không nói cho Cục 19 biết việc giải mã và đào ngược cấu trúc đều do anh làm." Cô chớp chớp mắt, "Liệu có khó chịu không? Không ai biết đến sự tồn tại của anh cả, vinh quang lẽ ra nên thuộc về anh lại không ai hay biết."

Tạ Vi Thời lặng lẽ nhếch khoé mép mỉm cười rất nhạt: "Anh không cần."

Phương Trì nói: "Em thích anh."

Giọng của cô rất bình thường, không mang ý mặn tình nồng gì cả. Nhưng cô cứ vậy mà nói: em thích anh. Tạ Vi Thời nhìn cô chăm chú, tiến lên nắm lấy tay cô. Đôi mắt của chàng vừa đẹp vừa bình thản, nhưng đôi lông mày lại hơi nhíu, tựa như đang cân nhắc lời nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Phương Trì——"

"Hừm?" Chàng rất ít khi gọi tên cô. Phương Trì hoi tò mò vì sao chàng bất chợt trở nên trịnh trọng như thế này.

Tạ Vi Thời đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn chậm rãi hỏi: "Em có bằng lòng gặp ba của anh không?"

"Ba của anh?"

"Phải." Tạ Vi Thời gật đầu, "Em không cần phải ngạc nhiên. Ông ấy ở Úc, rất ít khi về nước. Hai mươi ngày nữa sẽ là giỗ 20 năm của bà anh, có thể ông ấy sẽ về Yến Thành. Nếu....."

"Được."

Tạ Vi Thời cười. Nắm tay kéo cô vào lòng, hôn lên đỉnh đầu của cô.

hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 65: Núi Sau Cao Hơn Núi Trước (1)

Hai tuần sau, vụ án Rạn Băng bắt đầu được công khai xét xử.

Từ đầu đến cuối, thế của Cục 19 trong vụ án này như chẻ tre.

Chiến dịch Truy Bắt Hồ Ly là một cú đả kích nặng nề cho Cục 19 trong công cuộc càn quét ngành công nghiệp phạm pháp trên mạng và tội phạm công nghệ cao. Thần Kinh Hoa Hồng chẳng qua chỉ là một đối tượng gai mắt nhất trong những đối tượng của truy bắt hồ ly, nào ngờ lại trở thành một đám mây đen to nhất trên đầu Cục 19 trong 6 năm nay. Đây là một nhục nhã của Cục 19, cũng là cái dằm nhức nhối nhất đối với những cán bộ trong bộ an ninh quốc gia và Sứ Tranh Vanh. Thậm chí nó còn dính đến sự tồn vong của Cục 19, dính đến vấn đề liệu Cục 19 có còn được tiếp tục tồn tại dưới quyền của bộ an ninh quốc gia nữa không.

Sứ Tranh Vanh đích thân tham gia vào mọi khía cạnh của vụ án này, giao nghị phạm cho cơ quan công an giam giữ và điều tra, viện kiểm sát truy tố, toà án nhân dân tối cao của Yến Thành chấp nhận và chuẩn bị cho phiên toà. Dưới sự thúc giục đôn đốc của ông, thời gian của mọi quy trình đều được rút ngắn tối đa. Ông làm như thế cũng đã cân nhắc kỹ càng: Thứ nhất, dựa trên kinh nghiệm của vụ Siren, Thần Kinh Hoa Hồng phá huỷ bằng chứng cực kỳ giỏi. Ngay cả trong lần này, di động và thẻ sim mà Tô Phong dùng để liên lạc với Vu Nhuệ đều đã không thấy đâu cả. Nếu trì hoãn càng lâu việc khởi tố Thần Kinh Hoa Hồng thì sẽ rất có khả năng lại bị lỡ mất cơ hội để tấn công Thần Kinh Hoa Hồng. Ông đã bị hụt Siren, không thể nào hụt Rạn Băng nữa. Thứ nhì, nếu không lập pháp hạn chế Rạn Băng, rất khó đảm bảo những loại ma tuý huyễn thực tương tự sẽ có khả năng lan rộng trên quy mô lớn hay không, dẫn đến tình trạng không thể kiểm soát được.

Viện kiểm sát truy tố Vu Nhuệ và Thần Kinh Hoa Hồng với tội danh chế tạo và buôn bán ma tuý, gây nguy hại đến an toàn công cộng. Do bị cáo Vu Nhuệ của vụ án này là người vị thành niên dưới 16 tuổi, cho nên phiên toà không mở công khai, tường thuật từ truyền thông và dư luận liên quan đến vụ án này cũng bị hạn chế. Hai công ty Maandala và Thần Kinh Hoa Hồng tự động không mong vụ án này rầm rộ lên, vì e ngại sẽ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty. Còn đối với Cục 19, sau khi cân nhắc cẩn thận, Sử Tranh Vanh cũng chấp thuận phương án không tuyên truyền hoặc làm lớn. Dù sao thì bất kể Rạn Băng hay Nhộng, hiện giờ mức phát tán vẫn còn lẩn quẩn trong một phạm vi khá nhỏ, chưa kịp tạo nên ảnh hưởng lớn trong xã hội. Nếu làm rầm rộ thì rất dễ gây nên khủng hoảng.

"Nhưng giấy không gói được lửa đâu, mọi người có nghĩ đến hậu quả sẽ ra sao không?" Phương Trì vừa ăn lẩu vừa hỏi Reboot. Đêm trước phiên toà, hết thảy đều đã sẵn sàng, Reboot bận rộn từ trước đến giờ cuối cùng mới có thể thở phào, không kháng lời Phương Trì đi ăn lẩu, cảm ơn cô đã giúp điều tra vụ Rạn Băng này.

"Khụ, đừng lo. Chỉ cần Đại Papa và Cục 19 của các cậu hiệp lực thì không có gì không dẹp yên được." Reboot ngửa đầu tu bia ừng ực. Maandala cũng rất chú trọng đến sự việc này, Đặng Hoa và Giáo Chủ SG đích thân tiếp quản cả khoai nóng đó, Reboot trước đây còn hay la cà oái ươm sừm cuối cùng mới yên lòng.

"Không biết vì sao tớ cứ cảm thấy chuyện này vẫn chưa xong đâu." Phương Trì vừa nói vừa lắc đầu. Bóc vỏ một quả đậu nành Nhật, rồi cũng uống một lon bia. Cô nhớ đến Tạ Vĩ Thời thích uống bia lạnh, bia lạnh chung với kẹo bạc hà, chàng nói vị rất đặc biệt.

"Viện kiểm sát đã truy tố rồi, sắp xửa ra toà rồi còn có gì chưa xong nữa?"

"Nói thì nói vậy, chứ tớ vẫn chưa yên tâm, nhưng lại không nói rõ được rốt cuộc đang lo chuyện gì."

"Yên tâm đi!" Reboot hùng dũng nói, "Số cậu á, là cứ lo lắng cả đời. Cậu nghĩ xem, chứng cứ đều đã đầy đủ cả rồi, Vu Nhuệ và Tổ Phong, ai cần nhận tội cũng đều đã nhận rồi, còn lo chuyện gì nữa chứ!"

"Tớ cảm thấy chính vì Tổ Phong quá phối hợp. Toàn bộ cuộc điều tra, lấy chứng cứ, đều quá thuận lợi, đây không giống như Thần Kinh Hoa Hồng."

Advertisement / Quảng cáo

"Bệnh đa nghi. Yên đi yên đi." Bàn tay phốp pháp đang nằm trên bàn của Reboot thò qua vỗ vỗ vai của Phương Trì, "Cục 19 các cậu đã chuẩn bị lâu như vậy, lần này cục trưởng ra tay nhanh đến nỗi bọn tớ đều kinh ngạc, chắc là Tổ Phong ngu người luôn rồi chứ gì? Ha ha ha ha ha.....Chưa đến một tháng đã ra toà, cậu nói xem Tổ Phong còn có thể giở trò gì được nữa?"

Reboot lại gắp một miếng lòng thả vào trong đĩa của Phương Trì, khuyên: "Ăn nhiều lên chút nữa! Lòng ở quán này ngon lắm!"

Reboot ăn ngon ăn lành, còn Phương Trì ăn chả thấy mùi vị gì cả. Nhón một miếng huyết, cô hỏi: "Gần đây Shi-tô vẫn không lên mạng? Tớ đã để lại lời nhắn cho Guest thông qua Shi-tô, hy vọng anh ta không dùng Shi-tô để đăng nhập Maandala nữa, để cho Shi-tô ra nghỉa địa."

Dạo này Phương Trì bận hỗ trợ Cục 19 chuẩn bị các chứng cứ phạm pháp của Thần Kinh Hoa Hồng, mãi chẳng có thời gian để lên Maandala.

"Không. Nhưng Guest thỉnh thoảng xuyên, hình như đang theo dõi My Gian Xích. Chỉ có điều anh đây bận chết được, không có thời giờ để theo đuổi nam thần....." Anh ta gọi nhân viên xin thêm một chén tương mè, nói bằng giọng vô cùng bất bình: "Con bà nó, tớ ganh tị với cậu quá đi mất, được theo chơi với nam thần của tớ lâu như vậy.....Tớ muốn huỷ tài khoản đàn ông của tớ hiện giờ để đi luyện một cái avatar con gái....."

My Gian Xích ư.....Phương Trì chậm rãi dừng đũa đảo tương mè, trầm ngâm, bất chợt ngẩng đầu: "Đạo này cậu phải lo canh My Gian Xích đấy, coi chừng anh ta đã ra tay rồi."

"Gì?" Reboot kinh ngạc nhìn Phương Trì, "Làm sao biết?"

"Trước đây tớ nghi My Gian Xích là Thịnh Thanh Hoài. Nếu như phán đoán này không sai, thì rất có khả năng ông ta sẽ mượn tay My Gian Xích để trả thù Thần Kinh Hoa Hồng, bởi vì Thịnh Phóng suýt nữa chết vì bọn chúng."

Reboot vỗ đùi: "Thế thì tốt chứ sao! Cùng một chiến tuyến chứ còn gì nữa!"

"Chưa chắc." Phương Trì lắc đầu—

"Cậu đừng quên, lực lượng của My Gian Xích hiện giờ e rằng đã lớn mạnh đến độ Maandala bọn cậu đã khó mà kiểm soát được."

.....

Cánh cửa của toà án đóng chặt.

Mặc dù phiên tòa này không được thông báo công khai, vẫn có không ít người trong ngành biết đến, chen chúc nhau trước cửa toà hóng kết quả.

Phương Trì không xuất hiện ở phiên toà. Sử Tranh Vanh đã quyết định không công bố sự thật về chuyện cô đã từng là Mai Đỗ Sa, mà dùng công lớn của cô trong vụ án Rạn Băng, lập ra một thân phận mới, để cô gia nhập Cục 19 và ra mắt những người có liên quan đến Cục 19. Hiện giờ cô ngồi trong một căn phòng cách vách phòng xét xử cùng với Sử Tranh Vanh, Hồng Cẩm Thành, Đặng Hoa, Giáo Chủ SG v.v. xem trực tuyến hiện trường của phiên toà. Ngoài ra còn có hai cảnh viên trẻ tuổi của Cục 19 cũng phụ trách thu thập tin tức cho vụ án này.

Hồng Cẩm Thành giới thiệu Phương Trì với Đặng Hoa và Giáo Chủ SG. Đặng Hoa lễ độ gật đầu, cô cũng lễ độ đáp lại. Trước đây cô đã từng tiếp xúc với Đặng Hoa bằng thân phận Mai Đỗ Sa, đây là một người vô cùng hướng nội và khó gần: thu mình, trầm cảm ở mức độ trung. Không giỏi và cũng không ưa xã giao, nhưng hễ nhắc đến huyễn thực thì sẽ bất chợt trở nên thao thao bất tuyệt, vô cùng thu thiết, y như thành một con người khác.

Giáo Chủ SG thì rất nhiệt tình, bắt tay với Phương Trì, nói: "Không ngờ người tóm được Rạn Băng lại là một cô bé xinh đẹp như thế này. Đúng là tướng giỏi thì sẽ không có lính kém cỏi!"

Phương Trì nghĩ bụng, trước đây trong vụ án bắt tổ chức buôn bán ấu dâm, vụ án mua bán thông tin của thẻ tín dụng ngân hàng, đều là hợp tác với phòng thực nghiệm Quang Chi Ký để hoàn thành. Hồi xưa cô đã tiếp xúc với Giáo Chủ SG không ít lần, anh ta là bạn thân với Thịnh Diễm, cô quen biết Giáo Chủ SG là nhờ có Thịnh Diễm giới thiệu. Nhưng Giáo Chủ SG hoàn toàn không nhận ra cô. Nhìn khuôn mặt tái lạnh kèo âm u của mình trong bức tường bằng kính, cô nghĩ hình như cô đã không còn nhớ được bộ dạng của mình trước kia. Cô cười nhạt, không khiêm tốn phủ nhận những lời khen ngợi của Giáo Chủ SG.

Giáo Chủ SG hỏi Sử Tranh Vanh: "Cục trưởng, tôi có một điều rất tò mò. Việc giải mã và đào ngược cấu tạo của Rạn Băn và Nhộng rốt cuộc là do vị cao nhân nào làm thế? Quá tài giỏi! Nếu không phải là người dưới trướng của cục trưởng, tôi rất muốn mời anh ta tham gia Quang Chi Ký."

Sử Tranh Vanh nhìn Phương Trì một cái: "Cậu giỏi thì cậu cạy từ miệng cô ấy ra đi."

Giáo Chủ SG nhìn Phương Trì, Phương Trì dè dặt nói: "Một người bạn quen qua Maandala, không thích xuất đầu lộ diện cho lắm."

Hồng Cẩm Thành cũng nói theo: "Phương Trì, cô giấu người này hơi kỹ đấy. Trước đây chúng tôi còn đoán không biết có phải Creeper hay không, cách viết mã rất giống."

Phương Trì lắc đầu: "Tôi chỉ biết đấy là một cánh quạ, còn lại thì không biết gì cả."

Giáo Chủ SG lúc nãy nghe Phương Trì nói xong cứ giữ im lặng không nói gì, lúc này chợt lên tiếng:

"Không, không chắc chắn là Creeper. Tôi làm trong ngành bao nhiêu năm nay, miễn là hacker nào còn sống, tôi liếc nhìn mã là có thể nhận ra được do ai viết. Mỗi một hacker đều có phong cách độc lập của mình, thật đấy."

Hồng Cẩm Thành hỏi ngược lại: "Vậy theo anh thấy thì đó là ai?"

Giáo Chủ SG liếc Hồng Cẩm Thành một cái: "Creeper."

Hồng Cẩm Thành: "....."

Sử Tranh Vanh và Đặng Hoa xưa nay ít cười nói đều phì cười.

Giáo Chủ SG xua tay, nói: "Các anh không hiểu ý của tôi gì cả. Các anh nghĩ đi, cao thủ một khi đã chịu giải mã Rạn Băng rồi giao cho Maandala chúng tôi thông qua cục 19 thì nhất định sẽ biết chúng tôi sành sõi hơn người thường đúng không? Nhưng vừa rồi Phương Trì nói gì? Cao thủ là một cánh quạ, không thích xuất đầu lộ diện—cho nên cao thủ này rõ ràng không muốn chúng tôi biết anh ta là ai, biểu hiện của phong cách viết mã cũng không nhất định là phong cách của anh ta."

Cả căn phòng chợt yên tĩnh. Câu cuối cùng của Giáo Chủ SG đều vô cùng rõ ràng, dường như đang còn âm thầm vang vọng.

"Giáo chủ, ai có thể mô phỏng Creeper đến tài tình như vậy, ngay đến người như anh cũng cảm thấy rất giống Creeper?" Phương Trì hỏi, giọng hơi run.

"Tôi biết một người. Không mang xuất thân chuyên ngành, kỹ thuật toàn dựa vào tự học, cho nên đã tìm hiểu vô số kiểu viết mã của những hacker tài giỏi khác, sau đó bắt chước theo, cũng rất giống. Người này hồi xưa đã từng giấu tên rồi nhờ chỉ dẫn, cho nên tôi biết được cái tài này của anh ta."

"Đừng dạo đầu mãi nữa giáo chủ!" Hồng Cẩm Thành nói, "Nói đi, rốt cuộc là ai?"

Advertisement / Quảng cáo

"Guest."

.....

Phiên toà bắt đầu đúng giờ.

Trước hết, bên công tố cáo buộc các tội trạng của Vu Nhuệ. Công tố viên chỉ ra, từ các trường hợp hiện giờ, Rạn Băng có thể tác động đến cả sinh lý lẫn tâm lý của con người, ảnh hưởng tương đương với LSD, nên được kiểm soát chặt chẽ như một loại ma tuý. Vu Nhuệ ở cương vị của một người chế ra Rạn Băng, nên được đối xử như một tội phạm chế tạo ma tuý và chịu trừng phạt hình sự.

Vu Nhuệ thú nhận bản thân đã hướng dẫn phát triển Rạn Băng và Nhộng, nhưng phủ nhận bản thân hiểu rằng Rạn Băng và Nhộng mang tính chất của ma tuý trên cơ bản, không biết gì về khả năng tạo nên ảnh hưởng trên cơ thể của con người. Đồng thời, Vu Nhuệ chỉ ra rằng việc phát triển Rạn Băng và Nhộng đều được tiến hành dưới sự chỉ đạo và tài trợ của Thần Kinh Hoa Hồng. Thần Kinh Hoa Hồng mua đứt quyền sử dụng Rạn Băng và Nhộng.

Thẩm phán chủ toạ: Bị cáo Vu Nhuệ, lúc cậu chế tạo Rạn Băng, đã từng suy nghĩ về những ảnh hưởng của nó đối với người dùng chưa?

Vu Nhuệ: Nói thật thì em chỉ thấy nó vui. Ai không muốn thử cái gì mới lạ một chút.

Thẩm phán chủ toạ: Tại sao cậu muốn chế tạo Rạn Băng?

Vu Nhuệ: Em cảm thấy những gì bên mảng huyễn thực làm ra đều không đủ cool! Không đủ kích thích! Nếu kỹ thuật huyễn thực có khả năng tạo nên ảo giác, tại sao em không tạo nên nó? Em muốn nổi tiếng!

Thẩm phán chủ toạ: Bị Cáo Vu Nhuệ, cậu có biết gì về tình huống Rạn Băng và Nhộng được phát tán thông qua dạng hạt giống không?

Vu Nhuệ: Em chỉ phụ trách chế tạo, những gì khác đều không biết.

Thẩm phán chủ toạ: Cậu chỉ ra rằng Thần Kinh Hoa Hồng đã mua đứt Rạn Băng và Nhộng do cậu phát triển, vậy cậu có biết họ định dùng để làm gì không?

Vu Nhuệ: Em không cần biết, lúc đó em chỉ muốn tiền. Họ cho em nhiều tiền lắm, em nằm mơ cũng không nghĩ mình có thể có nhiều tiền đến vậy.

Thẩm phán chủ toạ quay qua Tổ Phong: Bị cáo Tổ Phong, mang danh là đại diện pháp lý của Thần Kinh Hoa Hồng, anh có thừa nhận đã từng chi đạo và tài trợ Vu Nhuệ phát triển Rạn Băng, hơn nữa mua đứt quyền sử dụng Rạn Băng và Nhộng từ Vu Nhuệ?

Phương Trì chăm chú nhìn Tổ Phong đang ở ngay giữa màn hình. Hắn mặc đồ tù màu xám, cổ tròn, vẫn đeo kính gọng đen, đầu tóc bành bao, khí chất nho nhã thanh lịch ấy, khiến cho bộ đồ tù trông cũng đẹp, quăng lên trang bìa của tạp chí thời trang xong nói đấy là một bộ của một hãng thời trang cao cấp quốc tế nào đó, thế nào cũng có người tin.

Hắn dựa lưng vào ghế, người hơi ngửa ra sau một chút, thái độ ung dung tự đắc, thậm chí còn mang vẻ khinh khỉnh.

Hắn lên tiếng:

—Nực cười. Thần Kinh Hoa Hồng chúng tôi là một công ty niêm yết NYSE chính quy đàng hoàng! Nguồn và điểm đến của mỗi một đồng bạc trong sổ sách đều rất minh bạch và được kiểm toán bởi công ty kế toán quốc tế nổi tiếng. Các người nói Thần Kinh Hoa Hồng tài trợ tên nhãi này phát triển Rạn Băng? Các người có chứng cứ không? Đừng nói gì công ty của chúng tôi, đến cả mỗi một thành viên trong công ty chúng tôi, tài khoản ngân hàng của họ đều rất rõ ràng minh bạch, sợ gì các người điều tra!

Công tố viên: Chúng tôi đã điều tra tài khoản ngân hàng của Vu Nhuệ, tài khoản biến thị từ tháng Một đến tháng Tám năm nay, có hai luồng báy chữ số nhập khoản, nguồn gốc đến từ ngân hàng Thuỵ Sĩ

Tổ Phong chợt cất ngang lời của công tố viên: Cái người Vu Nhuệ đó là ai thế hả! Đứa trẻ chưa đầy 16 tuổi đó ở đâu ra thế? Có phải nghĩ mình nhỏ tuổi nên có thể giở trò thao túng người khác?

Hắn bất thình lình nhìn xoáy vào Vu Nhuệ: Cháu à, có phải là Cục 19 cho cháu lợi ích gì đó để cháu đi bôi bác tôi không hả!!!

Trong ánh mắt của hắn mang theo sự điên loạn cuồng dại, khiến Vu Nhuệ không khỏi né người ra phía sau.

Trong phòng cách vách, ngoại trừ Sử Tranh Vanh, tất cả mọi người khác đều đồng loạt đứng dậy.

Phản – cung – trong – phiên – toà.

Cái tên điên Tổ Phong đã thật sự giở trò này!

Bên trong phiên toà, tình hình trở nên hỗn loạn, luật sư bào chữa chợt châu đầu thì thào, ánh mắt bình tĩnh của Phương Trì rơi trên người luật sư bào chữa của Tổ Phong, chỉ thấy mặt của bọn họ cũng vô cùng kinh ngạc! Cho nên có thể nói, hành vi này của Tổ Phong, ngay đến luật sư của hắn cũng không hề biết trước!

Rốt cuộc Tổ Phong đang giở trò gì?!

Tổ Phong chợt giơ cao tay: Thẩm phán chủ toạ! Tôi muốn tố cáo! Cục 19 đã thao túng phiên toà!

"Thằng chó chết!" Một cảnh viên tham dự trong vụ án chửi ầm lên trong phòng quan sát.

Thẩm phán chủ toạ gõ búa liên hồi: Yêu cầu giữ trật tự trong phiên toà!

Công tố viên trình lên các tin nhắn giữa Tổ Phong và Vu Nhuệ cùng với bằng chứng các cuộc gọi được các công ty viễn thông ghi lại. Tổ Phong liếc một cái với vẻ mặt khinh khỉnh không thèm nếm xỉa. Hai luật sư biện hộ nhìn nhau, đang không biết nên lên tiếng hay không lên tiếng, thì Tổ Phong thong thả mở miệng:

—Tôi cho rằng bằng chứng mà công tố viên trình bày là bằng chứng giả. Thứ nhất, số di động liên lạc của Vu Nhuệ không phải là số tôi có. Các người nghĩ xem, cho dù là tôi làm chuyện này, liệu tôi có ngu ngốc đến độ đích thân liên lạc với Vu Nhuệ không? Thứ nhì, tin nhắn, là thứ lỗi thời rụng răng hồi thế kỷ nào rồi? Tổ Phong tôi đây đâu phải chui từ dưới đất lên đâu, các người kiểm tra di động của tôi xem, tôi đã bao giờ gửi tin nhắn chưa? *No!* Thứ ba, hiện giờ phía truy tố vẫn chưa có bất cứ chứng cứ hiệu lực nào chứng minh Vu Nhuệ, Rạn Băng, và Thần Kinh Hoa Hồng có quan hệ với nhau, xin thẩm phán chú toạ xác minh lại toàn bộ tất cả bằng chứng được công tố viên trình lên.

Trong phòng quan sát, Hồng Cẩm Thành đã móc di động ra, lập tức ra lệnh cho công ty viễn thông, "Đúng, tất cả mọi thông tin trong số đạo trước của Tổ Phong, chú ý nhé, tất cả! Điều tra hết cho tôi! Chẳng phải Tổ Phong muốn chứng cứ à? Bố mày cho nó chứng cứ ngập mặt! ——Cái gì?"

Mặt Hồng Cẩm Thành biến sắc, mọi người chăm chú lắng nghe. Hồng Cẩm Thành bịt chỗ ống nói của di động, thả di động xuống, trợn mắt nhìn Sử Tranh Vanh:

Advertisement / Quảng cáo

"Hãng viễn thông vừa tra rồi, nói là số điện thoại đó chưa từng có. Vừa rồi chúng tôi lại vừa liên lạc với kho dữ liệu từ vệ tinh của công ty viễn thông để phục hồi dữ liệu, trống không."

Phương Tri đứng tim. Cơ sở dữ liệu của hãng viễn thông đã bị xâm nhập.

Là wither, nhất định là wither.

Trên màn hình, Tổ Phong nho nhã chắp hai tay, tựa lưng vào ghế, nghiễm nhiên đang bày ra bộ dạng ngồi chơi xơi nước chỉ huy chiến thắng đã lường trước. Trước mặt hắn, công tố viên và luật sư đang thương lượng với nhau.

Trên lý thuyết thì những chứng cứ lấy từ công ty viễn thông được Cục 19 trình lên vẫn có hiệu lực pháp lý, nhưng nếu hiện giờ nó không được xác minh ngay trước phiên toà, thì hiệu lực của nó sẽ gây tranh cãi. Bên truy tố bắt buộc phải chứng minh rằng việc công ty viễn thông bị mất hồ sơ là do có người gây ra, tuy nhiên như vậy chắc chắn sẽ kéo dài thời gian của phiên toà.

Thì ra Tổ Phong phối hợp như vậy trước đây, chính là vì để Cục 19 buông lỏng cảnh giác.

Sử Tranh Vanh lạnh mặt, nhìn màn ảnh chằm chằm, nói: "Chứng cứ mới."

Một cảnh viên trẻ gật đầu, đáp: "Vâng!" Rồi lấy một phong bì giấy craft niêm phong từ trong một túi văn kiện mang theo người, mở một ngăn hẹp trên tường của căn phòng, đút phong bì qua đó.

Nửa phút sau, công tố viên nói: Xin cho phép tôi trình lên bằng chứng mới nhất—căn cứ vào ghi chép nghe lén của Cục An Ninh Mạng, bị cáo Tổ Phong đã từng để cập đến phòng thực nghiệm Rạn Băng và Vu Nhuệ. Chúng tôi có lý do hợp lý để suy đoán rằng giữa Thần Kinh Hoa Hồng và Vu Nhuệ có giao dịch bất hợp pháp!

Nụ cười thanh lịch của Tổ Phong lập tức đông cứng trên mặt. Cặp mối mỏng của hắn hơi run, sau đó đập bàn đứng phắt dậy:

"Nghe lén? Không thể nào!!! Tôi nói cho các người biết, không-thể-nào!!!"

hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 66: Núi Sau Cao Hơn Núi Trước (2)

Tiếng ghi âm vang lên giữa toà án. Chất lượng âm thanh không tốt lắm, hơn một nửa bị nhiễu, nhưng vẫn có thể nhận ra được giọng nói du dương và uru nhã của Tổ Phong:

"……Vu Nhuệ bị Cục 19 bắt rồi à?……không đủ thì sẽ bại hết!……phải xác nhận cho kỹ……không được để lại…… Rạn Băng……"

"Ngừng……Nhộng……phát hành kinh huyền thực……"

"Phòng quan hệ công chúng……tăng cường tuyên truyền công ích, mau chóng sắp xếp lễ ký kết hợp đồng cho dự án hợp tác với Phòng thí nghiệm lâm sàng và Trung tâm Điều trị Tâm thần tại Bệnh viện An Định…… Phải, càng sớm càng tốt……"

Có rất nhiều âm thanh bị nhiễu, nhưng mỗi một người trong phiên toà đều có thể nghe rõ mồn một những từ mấu chốt "Vu Nhuệ," "Cục 19," "Rạn Băng," "Nhộng," mà Tổ Phong nhấn mạnh. Hơn nữa, trước đó, khi Thần Kinh Hoa Hồng hợp tác với trung tâm điều trị tâm thần An Định, cũng được báo cáo rầm rộ, ai ai cũng biết, vừa khéo chứng minh được nội dung của đoạn thu thanh ấy.

Mặt của Sử Tranh Vanh nặng nề, người nhướn về phía trước, cẩn thận quan sát biện trường của phiên toà. Sắc mặt của Tổ Phong cuối cùng đã tái đi, rồi biến thành cắt không giọt máu.

——Không thể nào….máy nghe lén ở đâu ra…..không thể nào có máy nghe lén được!

Tổ Phong chợt nhìn chòng chọc vào công tố viên:

——Chứng cứ này các người chưa từng xác nhận với tôi! Ngụy tạo! Đều là ngụy tạo!

Ngụy tạo?

Đương nhiên không phải. Sẽ không ai trình bằng chứng nghe lén lên nếu như không cần thiết. Mặc dù đây không phải là một phiên toà công khai, nhưng đâu công ty nào muốn hãi hùng biết là mình có khả năng đang bị Cục 19 nghe lén. Sử Tranh Vanh luôn cẩn thận bảo hộ kỹ lẫn ranh giới này, không hy vọng Cục 19 thành mục tiêu của những lời chỉ trích. Nhưng Thần Kinh Hoa Hồng đã ép ông đến nước này, thì đành phải thế. Phương Tri lăng lặng nhìn Tổ Phong đang giãy chết trên màn hình, như một con thú tuyệt đẹp trong đoàn xiếc.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng phải tất cả mọi máy nghe lén đều bị huỷ hết rồi sao? Trên lý thuyết thì đúng vậy, tất cả mọi máy nghe lén điện tử đều bị Tổ Phong gỡ sạch. Nhưng, vẫn còn một cái.

Trong lĩnh vực của hacker, có một từ chuyên ngành gọi là "tấn công phi kỹ thuật" (social engineering), ý chỉ lợi dụng điểm yếu và nhược điểm tâm lý của con người để lừa đảo và tấn công, với mục đích tìm lợi cho bản thân. Không có hệ thống nào tuyệt đối an toàn cả, mà lỗ hổng lớn nhất chính là ở trên con người. Lúc Phương Tri được Cục 19 huấn luyện, đã được nghe rất nhiều về một trường hợp: một điệp viên của Cục 19 nằm vùng rất sâu đã bị FBI bắt giữ ở Mỹ chỉ vì FBI phát hiện một trong những mật khẩu của anh ta là "19j4c1k," thế nên bị cho rằng người của Cục 19, đó cũng là một trong những nhân viên thuộc tổ chức tình báo mạng dưới quyền của của Hồng Cẩm Thành.

Mà ngay bên cạnh Phương Tri, có lẽ Tạ Vi Thời là người biết dùng tấn công phi kỹ thuật tài tình nhất. Bất kể là với kế hoạch hũ mật, hay là lần này với kế hoạch nghe lén. Thần Kinh Hoa Hồng là một công ty vô cùng thông minh không chối vào đâu được, hơn nữa cũng tự cho mình là một công ty rất thông minh. Muốn gạt bọn chúng, nói theo cách của Tạ Vi Thời, thì là cần phải diễn một màn "tự cho là mình thông minh" sau đó bị "người thông minh như bọn họ" phá hỏng kế hoạch.

Tạ Vi Thời giả làm công nhân làm vườn, tới văn phòng của Thần Kinh Hoa Hồng cài một đống máy nghe lén, rồi lại tìm cách tấn công vào cơ sở dữ liệu nội bộ của Thần Kinh Hoa Hồng. Những hành động này đều được thiết kế rất tỉ mỉ, cố hết sức để che mắt bọn chúng. Mục đích chân chính thật ra là một màng nhĩ cực mỏng nối với một cây kim thép. Màng nhĩ này được Tạ Vi Thời thả trong văn phòng của Tổ Phong, ngay dưới đoá hoa thần kinh hoa hồng to tướng.

Đoá thần kinh hoa hồng này là logo của của công ty, đặt trước cửa sổ văn phòng của Tổ Phong. Phát triển của máy nghe lén trải qua mấy chục năm, đã tiến hoá đến đủ kiểu đủ dạng nhỏ nhẩn với kỹ thật công nghệ rất cao. Nhưng chúng đều cần phải có một nguồn điện cung cấp bởi chính bản thân chúng hoặc từ nơi khác, cho nên khi đám người của Tổ Phong dùng máy quét chống gián điệp rà thật kỹ xong, thì tất cả mọi máy nghe lén điện tử đều bị tháo sạch.

Mà Tạ Vi Thời thì đã sớm đoán được rằng Thần Kinh Hoa Hồng sẽ làm như vậy, thế là chàng làm một thiết bị nghe lén vô cùng thô sơ, nguyên thuỷ nhất, hoàn toàn tự động, không cần bất cứ một nguồn điện nào. Chắc lúc mà Thần Kinh Hoa Hồng ngăn chặn được sự xâm nhập của Tạ Vi Thời và tháo gỡ toàn bộ những thiết bị nghe lén mà chàng đặt, có lẽ bọn chúng cũng vẫn còn đang cười sự ngu xuẩn của chàng nhỉ? Xét cho cùng thì khi một người đã cho rằng trí thông minh của mình ăn đứt kẻ khác và cho rằng không ai dịch lại được mình, thì làm sao mà hắn có thể nhớ ra rằng hơn 70 năm trước, Liên Xô đã từng dùng chiếu này để giám sát đại sứ của Mỹ là George Kennan chứ?

Trong khi cùng lúc đó, một radar với cường độ cao đã được Cục 19 đã chuẩn bị từ sớm, nhắm thẳng về hướng của Thần Kinh Hoa Hồng. Sóng âm thanh đi qua lớp màng nhĩ mỏng rồi truyền đến một cây kim bằng thép, radar có thể thu được những rung động rất nhỏ, phục hồi sóng âm trong văn phòng của Tổ Phong, và tái tạo lại giọng nói của Tổ Phong.

Đối phó với loại người thông minh nhất thì luôn luôn không phải thiết phải dùng cách đấu trí với bọn họ. Bọn họ đã quen hếch mũi lên trời khi đi đường, có dùng những cạm bẫy khôn khéo hơn nữa cũng sẽ không tóm được họ. Trái lại, chỉ cần một cái hố khó trông thấy được, để ngay dưới chân, thì họ sẽ sụp hố ngay.

Phương Tri chợt nhớ, chiếu theo thời điểm mà các máy nghe lén bị gỡ bỏ, Tổ Phong hoàn toàn không phát hiện ra chúng lền. Rõ ràng có người đã nhắc hắn, rồi hắn mới nhận ra chuyện Tạ Vi Thời gắn máy nghe lén. Có lẽ chính là wither. Cho nên, thật ra người mà Tạ Vi Thời chân chính hiểu rõ, chính là kẻ ở phía sau lưng Tổ Phong. Wither luôn làm thần long không thấy đầu không thấy đuôi, thậm chí không có bất cứ bằng chứng nào để chứng minh hắn tồn tại, dừng nói gì có thể nhận định hắn là boss hậu trường của Thần Kinh Hoa Hồng. Bởi vì suy nghĩ ấy, cho nên ban đầu khi Guest nói với cô về quan hệ giữa wither và Thần Kinh Hoa Hồng, cho đến nay cô còn chưa nói với bất kỳ ai về wither, bao gồm cả Sử Tranh Vanh và Tạ Vi Thời.

Song, cô nhớ hồi trước lúc Tạ Vi Thời nói về kế hoạch hũ mật với cô, đã từng nói một câu:

Bởi vậy thiên tài bướng bỉnh nhất sẽ đều có một nhược điểm trí mạng nhất——tự phụ.

Câu nói ấy, bây giờ nhìn lại, ngoài nói về Vu Nhuệ ra, cũng có thể dùng cho wither. Thậm chí hiện giờ cô đang nghi ngờ ý ban đầu của Tạ Vi Thời là đang nói về wither trên thực tế. Tất cả mọi mưu mô đều như bắt đầu chỉ về hướng Tạ Vi Thời——Tạ Vi Thời chính là Guest, Guest chính là Tạ Vi Thời.

Đấy là một vùng sương mù trong trái tim mà cô không muốn gạt tan ra. Trước đây cô thà để nắm đề sự mơ hồ sinh trưởng trong góc tối ấy, chứ không muốn thứ dùng một tia sáng chiếu vào nó. Tạ Vi Thời là ai, cô thật sự không quan tâm, cũng không muốn quan tâm. Giống như, từ trước đến nay, cô chưa từng bao giờ gặng hỏi. Cô thà là chàng làm quạ, hoặc là một nemo, vô cùng tầm thường, vô cùng bình phàm, sẽ là một người đàn ông đợi cô trở về trong căn nhà nho nhỏ cũ kỹ ấy.

Phương Tri nhẩm mắt nghĩ, Giáo Chủ SG chỉ đoán thôi mà. Cô đã nói gì đâu? Cô chỉ nói một câu "Anh ta không thích xuất đầu lộ diện." Chỉ dựa vào mỗi câu đó Giáo Chủ SG đã đoán Tạ Vi Thời là Guest, cái này biết đâu chỉ là anh ta đang mơ tưởng thì sao?

Cô là một người đã quen dùng trực giác, cũng chưa bao giờ chịu để đáng tin tưởng ai, ngay cả đến trực giác của mình, cho đến khi trông thấy bằng chứng có thể chứng minh đàng hoàng. Cô ép mình không được lần quẩn mãi ở vấn đề này nữa, tập trung chú ý vào phiên toà. Lúc này trong toà lại trở nên hỗn loạn, Tổ Phong đang vung tay la to:

——Tôi muốn đổi luật sư! Tôi yêu cầu đổi luật sư!

Thẩm phán nghị luận với nhau xong, cho phép Tổ Phong chọn được đổi luật sư biện hộ mới, phiên toà tạm thời ngưng.

Trong phòng quan sát, mọi người nhìn nhau, không ngờ là Tổ Phong vẫn còn giãy chết. Đằng Hoa nhận được một cuộc gọi. Sau khi cúp máy, anh ta nghiêm túc nói: "Tổ Phong đã mời được Skadaw."

Hai cảnh viên trẻ tuổi của Cục 19 nhìn nhau, hỏi: "Skadaw là gì?"

"Một văn phòng luật sư quốc tế chuyên xử lý các vụ kiện liên quan đến các vụ án hình sự trên mạng, xác suất thắng kiện rất cao, 90% trở lên, giá cũng rất cao." Giáo Chủ SG trả lời thay cho Đằng Hoa, "Năm 2016, lúc Maandala của chúng ta bắt đầu tiến vào thị trường quốc tế, khi đó bị một công ty mạng xã hội huyền thực quốc tế tên là Second Life chặn. Second Life kiện Maandala trong một vụ kiện chống độc quyền, chúng ta bị kẹt quá nên mướn Skadaw. Cuối cùng Skadaw đã giúp chúng ta xác định rằng Maandala không độc chiếm thị trường hoàn cầu trong lĩnh vực VR, thậm chí còn chỉ ra rằng Second Life đã cạnh tranh không công bằng với chúng ta. Sau vụ kiện quốc tế đó, chúng ta mới có thể thuận lợi vượt qua Second Life và chiếm lĩnh được thị trường quốc tế, trở thành một công ty mạng xã hội huyền thực lớn nhất trên thị trường quốc tế."

"Dữ vậy sao? Vậy thì không phải là chúng ta sẽ gặp phiền toái rồi sao?" Một cảnh viên trẻ tuổi buột miệng hỏi.

"Phải xem chốc nữa tranh cãi ra sao đi vậy. Cách Skadaw xử lý vụ án cơ bản là thuộc dạng kinh điển lật án giữa toà; đi nói với công tố viên và luật sư biện hộ chuẩn bị cho kỹ." Sắc mặt của Hồng Cẩm Thành nặng nề, nói: "Coi bộ Tổ Phong cũng không phải không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Cứ chơi trò chiến tranh tâm lý với chúng ta từ đầu đến cuối, Thần Kinh Hoa Hồng này thật không đơn giản chút nào. Trước đây chúng ta đã xem nhẹ bọn chúng."

Trong lúc chuẩn bị để đổi luật sư, máy quay phim chiếu cảnh đám đông ở bên ngoài toà án đang sốt ruột đợi kết quả của vụ kiện. Sử Tranh Vanh đang còn im lặng chợt lên tiếng hỏi:

"Cái cô bé mặc đồ thể thao màu đỏ ở bên ngoài sao tôi nhìn quen thế nhỉ?"

Phương Tri nghĩ bụng lúc này rồi mà Sử Tranh Vanh còn hơi sức để đi để ý đến cô bé nào bên ngoài nữa, sau đó ánh mắt nhìn theo ngón tay ông đang chỉ, cũng không khỏi kinh ngạc. Cô gái kia không hoá trang, nhưng vẫn xinh đẹp, nhìn trẻ hơn lúc trang điểm đậm rất nhiều. Đầu tóc của cô ấy đã từng được nhuộm, sau đó dài ra rất nhiều, phần ở chân tóc toàn là phần tóc đen mới mọc dài ra. Phương Tri biết một cô ấy——Đinh Phi Phi.

Cô ấy cũng từng suýt nữa bị Rạn Băng hại. Nhưng vì lo nghĩ cho sự an toàn của cô ấy, nên Phương Tri không nói với Cục 19 về sự tồn tại của cô ấy. Không ngờ cô ấy vẫn chạy đến pháp viện, cùng rướn cổ chờ nghe ngóng kết quả giống như những người quanh cô ấy. Tại sao vậy nhỉ?

Hồng Cẩm Thành ghé một đến gần quan sát kỹ Đinh Phi Phi, nói: "Thú vị đấy, Cục trưởng, tôi cũng cảm thấy nhìn quen, giống như đã gặp ở đâu đó rồi."

Phương Tri nghĩ ngợi trong lòng. Cái cô bé Đinh Phi Phi này lại có thể có quan hệ gì với Cục 19 nhỉ? Có đời khi cô cảm thấy như bên cạnh mình có một mạng lưới rất rộng, mỗi một người đều như một kết nối trên mạng lưới đó, không ai thoát được mạng lưới ấy. Rốt cuộc đấy là tình cờ hay là số phận, cô cũng không rõ nữa.

Ông kính lại quay vào trong toà án. Luật sư biện hộ của Skadaw đã sẵn sàng, là một người Đài Loan, một người Hồng Kông, ai nấy đều âu phục vừa khít chỉn chu, kính đạo mạo, trong mắt thì đầy tơ máu. Có vẻ như tốc độ mở phiên toà nhanh chưa từng thấy mà Sử Tranh Vanh thôi thúc lần này đã tạo nên một áp lực rất lớn cho đội luật sư biện hộ của bọn họ. Nhìn cặp mắt thâm quầng và sắc mặt tái xám của bọn họ thì có lẽ gần đây họ đều phải thức làm việc nhiều đêm.

"Skadaw sẽ không ra trận mà không có chuẩn bị trước." Giáo Chủ SG nhíu chặt mày, "Nhìn khí thế của họ như là họ đã bỏ ra rất nhiều công phu. Số một của các vụ kiện internet, cái biệt hiệu này của họ không phải chỉ là cái mã. Cảm giác như áp lực cho phía truy tố sẽ rất lớn."

Sắc mặt của Hồng Cẩm Thành cũng rất đăm chiêu.

Advertisement / Quảng cáo

Tranh cãi dữ dội đã bắt đầu diễn ra trong phiên toà. Ngay từ ban đầu Skadaw đã buông tranh luận về vấn đề Thần Kinh Hoa Hồng có phải là chủ mưu của Rạn Băng hay không, thay vào đó họ trực tiếp đổ tất cả mọi hơi sức vào định nghĩa của Rạn Băng, trên cơ bản nó có phù hợp để gọi là ma tuý hay không.

Phía truy tố trình lên hàng chục trường hợp nghiện cứu những người đã xử dụng Rạn Băng và Nhộng, chỉ ra rằng Rạn Băng và Nhộng có khả năng thay đổi khả năng nhận thức của người dùng, giải thể nhân cách, dẫn đến tỷ lệ người mắc bệnh trầm cảm và tâm thần rất cao, xuất hiện các hành vi tự sát chủ động hoặc thụ động. Công tố viên nhấn mạnh là bác sĩ Hà Tâm Nghị ở bệnh viện nhân dân số 1 của Yến Đại chuyên nghiên cứu và chữa trị các trường hợp liên quan đến Rạn Băng và Nhộng, tuy thời gian chưa lâu, nhưng đã có được những dữ liệu rất đáng tin cậy, có tác dụng hỗ trợ rất lớn cho quan điểm của phía truy tố.

Skadaw thì khẳng định rằng, theo như số liệu lan rộng của Rạn Băng và Nhộng, thì có hàng vạn người đã xem qua hai chương trình này, mà cho đến nay những trường hợp ghi nhận được về người bị mắc các chứng trạng và bệnh chỉ chưa đến hàng trăm, trường hợp thành công tự sát là zero, tầm mức 1/10.000 này vẫn chưa đủ để xác định tính chất độc hại của Rạn Băng và Nhộng. Hơn nữa, chiếu theo các ca bệnh hiện giờ, phần lớn là bệnh nhân đã mắc bệnh thần kinh nhẹ hoặc nặng trước đó rồi, không nói chắc được rằng những chứng trạng là do xem Rạn Băng hoặc Nhộng gây ra.

Hai bên cãi qua cãi lại, giương cung bạt kiếm, rất gay go. Những người có mặt trong phòng quan sát đều mang sắc mặt nặng nề, dán mắt vào màn hình, không muốn bỏ lỡ một lời nào.

"Kinh nghiệm của Skadaw quả phong phú, kỹ xảo biện luận quá mạnh. Bên truy tố đã sập bẫy của bọn họ mấy lần rồi." Giáo Chủ SG thở dài nói.

Người của tổ chức Nemo được đưa lên làm nhân chứng, sau đó liền bị luật sư của Skadaw dẫn dắt, nói những lời tạo nên những chứng cứ có lợi cho Thần Kinh Hoa Hồng.

—–Tôi cho rằng Nhộng có thể kích hoạt cảm hứng sáng tác của tôi, tôi đã đạt được một cảm giác siêu việt mà không thể tìm thấy được ngoài đời.

—–Phần lớn những người trong tổ chức của chúng tôi đều xem Nhộng ít nhất là một lần, tuy nhiên sau khi xem xong rồi thì mãi lâu sau vẫn không sao thoát ra khỏi trải nghiệm đầy kích thích đó, nhưng chúng tôi không cho rằng điều đó gây khó khăn cho cuộc sống của chúng tôi.

Phía truỵ tổ chỉ ra là Nhộng rất có khả năng đã mượn mô-đun sóng não và kích thích điện cực của kính huyễn thực hiệu O để tạo nên ảnh hưởng đến bộ não của người dùng, nhưng dưới sự phản đối dữ dội của Skadaw, thậm chí Skadaw đã yêu cầu người phụ trách của kính huyễn thực hiệu O lên trước toà làm chứng, người đó đã phủ nhận những chức năng đó trong kính huyễn thực hiệu O.

Mối của Phương Trì mâm chật. Rất có khả năng Thịnh Phóng là người duy nhất bị lấy làm thí nghiệm trong việc kích thích kết hợp với phần cứng, mà sự thật ra sao thì đương sự đã vĩnh viễn không có khả năng nói ra. Bởi vì Thịnh Phóng đã mất đi nhận thức cơ bản, cô tin rằng cho dù có bắt cứ "vật thí nghiệm" nào khác thì cũng đang bị y như vậy.

Thu thập chứng cớ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng suốt gần một năm nay, Cục 19 đã có gắng hết sức. Thậm chí Phương Trì còn biết, từ lúc Sử Tranh Vanh mới nghe cô kể về Rạn Băng, ông đã phái người điều tra và lấy bằng chứng từ những người dùng Rạn Băng. hơn nữa còn yêu cầu uỷ ban kiểm soát thuốc cấm của nhà nước tiến hành quản chế Rạn Băng và Nhộng. Cho nên họ còn có thể làm gì nữa đây? Đợi đến khi Rạn Băng và Nhộng lây lan rộng hơn? Đợi đến khi Nhộng được nâng cấp và có thể tạo tổn hại nghiêm trọng hơn đến cơ thể con người, để đến lúc đó mới có thêm chứng cứ thuyết phục hơn, rồi lại truy tố Thần Kinh Hoa Hồng một lần nữa? Điều này giống như một người nuôi một con hổ dữ rồi luôn giễu võ giương oai, những người khác chỉ dành rón rén nhẫn nhịn, bởi vì con hổ đó chưa ăn thịt ai.

"Khái niệm về ma tuý huyễn thực quả đổi mới mẻ, liên quan đến một số khái niệm cốt lõi thì phía truỵ tố và toà án khá bất lực. Về phương diện này thì làm sao mà có thể qua mặt được dân lão luyện trong lĩnh vực này như Skadaw." Hồng Cẩm Thành thở dài.

Sử Tranh Vanh cũng vẫn giữ nét mặt sa sầm. Kế hoạch luôn luôn không theo kịp biến hoá. Tháng Tám năm ngoái ông ta đã sắp xếp để Thịnh Diễm trình bày bản báo cáo mang chủ đề "Báo cáo nghiên cứu về khả năng lây lan của các loại ma tuý huyễn thực và virus truyền nhiễm trong Maandala" trong cuộc họp của bộ an ninh quốc gia, chính là vì muốn đưa ra một lời nhắc nhở, hy vọng các ban ngành liên quan trong nước có đủ thời gian để kịp thời ứng phó, đưa ra những lập pháp tương ứng cho một xã hội với một thế giới huyễn thực đang phát triển vô cùng nhanh chóng, và khắc phục những hành vi phạm pháp. Nhưng nào có ai ngờ ma tuý huyễn thực Rạn Băng lại xuất hiện nhanh đến độ như thế? Bản báo cáo đầu tiên mà Maandala gửi đến, Sử Tranh Vanh vẫn còn chưa quan tâm lắm, mãi đến khi Phương Trì đích thân nói cho ông nghe về Rạn Băng, hơn nữa còn đưa ra bản giải mã, ông mới nhận ra rằng Rạn Băng chính là loại ma tuý huyễn thực mà Thịnh Diễm đã nói đến đạo trước.

Rốt cuộc Rạn Băng và bản báo cáo của Thịnh Diễm là do tình cờ hay là ở giữa có một quan hệ gì đó mà không thể để cho ai biết? Nếu như thật sự có quan hệ, thế thì bản báo cáo đó Phương Trì còn chưa thấy nó, vậy làm sao để bị rị ra ngoài được?

Phiên toà kéo dài mãi đến lúc trời tối, cuối cùng kết quả của phiên toà là thế này:

Vì Vu Nhuệ dưới 16 tuổi, hắn sẽ được tha bổng sau khi trải qua một quá trình học tập cải tạo.

Tính chất nguy hại của Rạn Băng và Nhộng phải đợi xác định thêm, giao cho cơ quan giám định và phân dạng các chất gây nghiện và ma tuý giám định. Trước khi có kết quả giám định, bị cáo Tô Phong được tại ngoại sau khi trả tiền bảo lãnh.

Thẩm phán chủ toạ tuyên bố xong, sắc mặt ai nấy trong phòng quan sát đều tái mét. Lặng câm. Một sự câm nín kéo dài.

"Đ.m. nó! Đ.m. nó!!!" Một cảnh viên trẻ tuổi của Cục 19 đập mạnh xấp hồ sơ trong tay xuống bàn trà. Bay nhiêu nỗ lực trong suốt một tháng qua đều đem công đổ biển, hy vọng giành được công lý đối với Thần Kinh Hoa Hồng lại một lần nữa bị dập tắt sau khi xuất hiện.

Cảm giác ấy nó như thế nào?

Là một cảm giác bị đùa bỡn trên lòng bàn tay, một cảm giác bị liên tục giẫm đạp bởi một đế giày vô cùng bẩn thỉu!

"Mẹ kiếp, lúc này là lúc nên đi học Guest, đối thẳng điều luật, định tội từ hình cho kẻ làm ra Rạn Băng! Khốn nạn!"

Một cảnh viên trẻ tuổi vẫn còn điên cuồng chửi bới.

"Im mồm! Đừng quên thân phận của cậu, đây là lời cậu nên nói hả?" Hồng Cẩm Thành lạnh lùng khiển trách viên cảnh viên ấy.

Trên màn hình, Tô Phong đã bắt đầu đứng dịnh bước ra khỏi toà án, thay ra một bộ âu phục, rất ung dung tự tại. Dường như hắn biết ở đâu có máy ảnh đang nháy mình, trước một ống kính cách hắn 10 phân, mặt của hắn đang nhìn vào tất cả mọi người trong phòng quan sát, hoi nhếch mép nở một nụ cười. Cảm giác ác độc, xấu xa, bỉ ổi, tự hào ấy đều bắt chợt đánh mạnh vào đáy lòng của Phương Trì. Cô đứng phắt dậy. *Giết nó*. Dưới đáy lòng có một âm thanh đang nói.

"Phương Trì! Ngồi xuống!"

Trên màn hình, Tô Phong đã bước ra khỏi pháp viện, vô số ánh đèn flash cùng nhau chớp nháy. Toán hộ vệ do A-Xâu dẫn đầu lập tức bao vây lấy Tô Phong. Đứa con trai 3 tuổi của hắn thậm chí còn được bế tới, hai bàn tay bụ bẫm vụng về trao cho hắn một bó hoa. Trên mặt của Tô Phong mang một nụ cười thuộc kẻ thắng cuộc đang cố gắng kiềm nén. Hắn lịch lãm giơ hai tay lên, ra hiệu cho mọi người ở ngoài toà án im lặng.

"Tôi đã sớm thanh minh với mọi người rồi, Thần Kinh Hoa Hồng chúng tôi là một công ty vì lợi ích của bệnh nhân. Những lời đồn trước đây về chúng tôi phát tán ma tuý, đều là bịa đặt!"

Một người ký giả cao giọng hỏi: "Xin hỏi giám đốc Tô, ngài nghĩ thế nào về quyết định của toà án là chờ giám định thêm về Rạn Băng?"

Tô Phong nhã nhặn ung dung mỉm cười: "Tôi hoàn toàn ủng hộ quyết định này của toà án. Tôi cho rằng quyết định này không hề buộc tội chúng tôi, mà là trả lại sự trong sạch cho chúng tôi. Hết thảy, xin chờ thời gian chứng minh!"

Đám đông vây quanh nhiệt liệt vỗ tay. Phương Trì nhìn màn hình với ánh mắt lạnh lẽo, cô luôn quan sát Đinh Phi Phi. Phía ngoài ra của ống kính, cô thể nhìn thấy Phi Phi vẫn luôn nhìn Vu Nhuệ. Vu Nhuệ, vì là trẻ vị thành niên, vừa ra khỏi toà án liền nhanh chóng bị xe đưa đi mất. Phương Trì rõ ràng trông thấy trong ánh mắt của Phi Phi là một nỗi căm hận sâu sắc, rồi cô ấy nhanh chóng rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

Sử Tranh Vanh nhìn màn hình chăm chú, chợt hỏi: "Vừa rồi cậu nói gì?"

Mọi người ngạc nhiên, "Cục trưởng, ngài hỏi ai ạ?"

"Tiểu Từ, cậu." Ánh mắt sắc bén của Sử Tranh Vanh rơi lên người viên cảnh viên trẻ lúc nãy chửi ầm ĩ cả lên.

Đối diện với ánh mắt của Sử Tranh Vanh, Tiểu Từ hơi rụt người, cho rằng ông sắp phê bình mình, lắp bắp lí nhí: "Em, em nói nên học Guest, đối, đối điều luật."

"Guest không đối điều luật, mà đối lời giải thích của luật." Sử Tranh Vanh lạnh lùng sửa lời. Ông nhìn Hồng Cẩm Thành, "Tôi đã nhớ ra rồi, cái cô bé mặc đồ đỏ mà lúc nãy chúng ta thấy quen mặt, là nạn nhân vị thành niên của vụ án cưỡng dâm luân phiên bốn năm trước."

Hồng Cẩm Thành vỗ đầu: "Đúng vậy!"

Tiểu Từ ngạc nhiên chen vô hỏi một câu: "Làm cách nào các anh biết ạ? Vụ án đó không phải là không xét xử công khai sao?"

Hồng Cẩm Thành gật đầu, đáp: "Đúng là không có. Nhưng sau đó xảy ra chuyện Guest xâm nhập hệ thống tư pháp, tôi và cục trưởng tham gia vụ án ấy, đã thấy hồ sơ của nạn nhân."

Ông thở dài: "Ôi luật pháp..... Cũng chẳng khác gì kỹ thuật, có khi hoàn toàn không thể bảo vệ được người tốt và kẻ yếu, trái lại tạo nên tổn thương. Nhưng cô bé ấy vẫn tiếp tục sống, tốt lắm, tốt lắm."

Ông ngó quanh phòng: "Đi thôi.—Ủa, Phương Trì đâu rồi? Rõ ràng mới thấy lúc vừa rồi."

Nhưng căn phòng trống vắng nào còn bóng dáng của Phương Trì.

hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 67: Có Đáng Không?

Vụ án cưỡng dâm luân phiên ở Yến Thành vào tháng Hai năm 2017 đã thu hút và dấy lên nhiều quan tâm trong xã hội.

Phương Trì nhớ rất rõ, năm ấy là năm thứ hai cô ở trong Cục 19. Khi đó cuộc chiến với Road of Rose đã toàn thắng, Thịnh Diễm trở thành anh hùng của cả Cục 19. So với tính cách trầm lặng ù rũ của Thịnh Thanh Hoài, một Thịnh Diễm rạng ngời được nhiều người trong Cục 19 yêu mến và coi trọng hơn. Mọi người đều xì xầm bảo nhau rằng Thịnh Diễm đã được nội bộ xác định bồi dưỡng thành cảnh viên cốt cán rồi, anh đã được phép tham gia rất nhiều hội nghị lãnh đạo mà chỉ có những người thuộc cấp ban ngành trở lên mới được tham dự.

Tính cách của Phương Trì từ xưa vốn đã u uất và khắc chế, một Thịnh Diễm như thế tự động trở thành điểm thu hút trái tim cô. Dường như khi bên anh, một bán thân u ám là cô sẽ được chiếu sáng. Nhưng trước mặt Thịnh Diễm, cô lại cảm thấy tự ti ít nhiều. Tình cảm ấy của cô, cô cũng chỉ chôn giấu dưới đáy lòng mà thôi. Khi đó vừa khéo có mấy cô gái khác cùng theo đuổi Thịnh Diễm, cô âm thầm tự cho rằng mình kém cỏi, dứt khoát chủ động xin làm nhiệm vụ nằm vùng, rời đi.

Dù đã rời xa Yến Thành, nhưng tất cả mọi diễn biến liên quan đến vụ án kia không ngừng truyền đến nơi cô.

Nạn nhân D là một cô gái 16 tuổi, đã từng bị ở lại lớp mấy năm trên trung học, cho nên chưa tốt nghiệp, làm nhân viên phục vụ ở một quán rượu thuộc khu cũ của Yến Thành. D khai rằng vào đêm 17 tháng Hai, sau khi uống rượu cùng 4 người khách, đã bị cưỡng ép đến một phòng trọ và bị cưỡng dâm luân phiên. Vụ án này được quan tâm rộng rãi, phần lớn là bởi vì sau khi sự việc bùng nổ, bốn người khách kia cũng được xác nhận đều là trẻ vị thành niên dưới 18 tuổi, bối cảnh gia đình thuộc loại con ông cháu cha tai to mặt lớn.

Một người mẹ của một nghi phạm đã công khai chửi bới D trên Maandala, nói cô vốn không phải là một cô gái nhà lành, đi phục vụ ở quán rượu, thật ra chính là một thứ gái mãi dâm. Cái gọi là cưỡng dâm luân phiên căn bản chỉ là nói tầm bậy, là D thấy hoàn cảnh gia đình của 4 thiếu niên kia tốt, cho nên cố ý giở trò lừa đảo để đòi tiền mà thôi! Người mẹ đó còn nói, bốn thiếu niên đó bình thường đều ngoan, được dạy dỗ đàng hoàng, căn bản sẽ không thèm đến loại con gái bẩn thỉu lớn lên trong khu thành cũ như D.

Advertisement / Quảng cáo

Kiểu ngôn luận này dấy lên phong ba bão táp ở trên Maandala. Giữa khu cũ và khu mới của Yến Thành vốn đã có rất nhiều mâu thuẫn nghiêm trọng, mà lời lẽ của người mẹ đó liền khơi lên sự phẫn nộ dữ dội từ cư dân thuộc khu phố cũ. Những cư dân ở khu đô thị mới cũng lấy làm xấu hổ vì những lời nói đó của người mẹ kia, thế nên xu hướng trên Maandala trở thành ủng hộ cô bé nạn nhân.

Sau đó nữa, bằng chứng từ kết quả xét nghiệm được công khai, trong cơ thể của nạn nhân xác nhận là có t*ng trùng còn lưu lại của 4 thiếu niên kia, thế là sự quan tâm của quần chúng đối với vụ án này càng bùng lên. Trong thời điểm đó, gia đình của 4 thiếu niên kia mới chịu giữ im lặng tập thể. Viện kiểm sát truy tố 4 thiếu niên đó dưới tội danh "tình nghi phạm tội cưỡng hiếp," dân chúng đều cho rằng vụ án cưỡng hiếp này đã giải quyết xong xuôi. Cho dù là dưới 18 tuổi, trẻ vị thành niên mà phạm tội cưỡng dâm cũng sẽ bị xử phạt theo luật định.

Nhưng diễn biến của phiên toà lại khiến mọi người không sao ngờ được.

Đầu tiên, trong phiên toà, cô gái ấy đã mặc nhận đấy là một cuộc giao dịch tình dục chứ không phải là bị cưỡng hiếp.

Sau đó, luật sư bào chữa của bị cáo đã trích dẫn một giải thích tư pháp từ bản "Trả lời của Tòa án nhân dân tối cao, Viện kiểm sát nhân dân tối cao và Bộ Công an về một số vấn đề liên quan đến việc áp dụng cụ thể của Luật trong các trường hợp xử lý các vụ án cưỡng hiếp hiện nay": *trong trường hợp xử lý những vấn đề "dùng đồng nìa thuận nìa thôi," phải xét đến mối quan hệ bình thường giữa hai bên ra sao, hành vi tình dục phát sinh trong môi trường và hoàn cảnh thế nào, thái độ của người nữ sau sự cố ra sao, rồi trong hoàn cảnh nào đã khai những sự thật và tình tiết ấy; nghiêm túc xem xét kỹ, phân tích toàn diện, nếu không thật sự xâm phạm ý muốn của người nữ thì không thích hợp được coi là phạm tội cưỡng hiếp.*

Theo lời của luật sư bào chữa, tính chất cơ bản của vụ án này không phải là thiếu niên cưỡng hiếp thiếu nữ, mà là hành vi khiêu khích và dụ dỗ một cách vô liêm sỉ của ông chủ quán rượu Lý X đã thúc đẩy hành vi tình dục giữa D và bốn trẻ vị thành niên. D là người chủ động đề nghị giao dịch tình dục, hơn nữa sau khi phát sinh quan hệ thì đã nhận được 2000 tệ, nhưng sau đó đồng loã với chủ quán rượu trong việc tống tiền bốn thiếu niên, không được như ý nên báo cảnh sát. Trên thực tế, D đang lợi dụng truyền thông và luật pháp để tiếp tục tống tiền 4 thiếu niên.

Theo tường thuật, trong phiên toà ấy, tinh trạng tinh thần của nạn nhân luôn thẫn thờ, không nói một lời nào, còn chủ nhân của quán rượu thì thừa nhận tất cả mọi lời tường thuật của bị cáo. Bằng chứng rõ ràng, bốn nghi phạm vị thành niên đều được tuyên án không phạm tội cưỡng hiếp. Dưới luật báo vệ trẻ vị thành niên, cả bốn người đều được trắng án và thả tự do.

Bản án đó bùng nổ giữa dân chúng như một quả bom. Bởi vì dính đến trẻ vị thành niên, nên phiên toà chưa từng được công khai, nhưng sau khi dân chúng biết được quá trình xét xử, đều không ngừng tò ý nghi ngờ. Trang mạng công ty của luật sư bào chữa cho bị cáo đều bị hacker tấn công, đổi hình chụp chính diện của luật sư thành hình hi hoạ chăm biếm. Đối với câu giải thích tư pháp kia, mọi người bắt đầu tranh luận dữ dội, chửi rằng nó chẳng khác gì tặng không một nơi cho những kẻ hiếp dâm núp bóng!

Thời hạn kháng cáo 10 ngày sắp kết thúc thì lại có tin cô D tự sát, được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Tin này làm tất cả mọi người quan tâm đến vụ án đều thót tim. Rồi 5 phút trước khi thời hạn kháng cáo kết thúc, một kháng cáo hình sự do nạn nhân D ký tên được gửi đến Toà án nhân dân trung cấp số 1 của Yến Thành.

Từ lúc đó trở đi, vụ án lại có một rẽ ngoặt thần kỳ mà không ai ngờ được!

Đầu tiên, có một cư dân mạng phát hiện ra rằng trong các quy định pháp lý của hệ thống tư pháp đã xuất hiện một sự thay đổi kỳ diệu trong phần giải thích tư pháp! Câu cuối đã đổi thành "Trong trường hợp không có bằng chứng rõ ràng rằng người nữ tự nguyện, luôn chiếu theo tội cưỡng hiếp mà xét."

Trong pháp luật ngày nay, trong bối cảnh hệ thống tư pháp đã được hoàn toàn tin-hoá, pháp lý in trên giấy cơ bản đều đã bị loại bỏ, mà giải thích tư pháp được công bố trên trang mạng của toà án tối cao và quan chức tối cao đều được coi như điều khoản có hiệu lực về mặt pháp lý.

Sau khi xác nhận mặt mình không có vấn đề, cư dân mạng liền bùng nổ! Giải thích tư pháp này mới là giải thích đúng lý trong lòng của mọi người!!! Mới là một giải thích chân chính bảo vệ quyền lợi của phái nữ! Người người đỏ xô đi nói cho nhau biết, hân hoan reo mừng, truyền thông đua nhau đăng tin và thảo luận về nó. Mặc dù trong lòng ai cũng ngầm hiểu rằng chắc chắn đàng sau việc sửa đổi giải thích tư pháp này có gì đó mờ ám, nhưng cả thế giới đang ăn mừng thì ai buồn đi nghiên cứu chân tướng chi nữa?

Khi đó dân chúng trên Maandala phát động một phong trào với quy mô rất lớn, yêu cầu toà án nhân dân trung cấp phúc thẩm chiếu theo giải thích tư pháp nọ, trả lại công lý cho nạn nhân, đem công lý lại cho dân chúng! Phía Toà án tối cao lúc ấy cũng vô cùng sửng sốt, lời bàn in giấy sớm nhất của bộ luật từ trong kho lưu trữ ra, không ngừng xác nhận, rồi mới hiểu ra rằng hệ thống của mình đã bị kẻ khác hack, giải thích tư pháp đã bị sửa đổi! Song, bắt kể Toà án tối cao sửa thế nào ở phía back-end thì cuối cùng trên trang mạng vẫn hiển thị điều khoản đã bị sửa đổi sau này. Mà thành nguyện của quần chúng thì mỗi lúc một mãnh liệt, bắt đầu thu hút sự chú ý của lãnh đạo cấm quyền.

Sau cùng, nạn nhân D lên tiếng thông qua avatar của mình trên Maandala, tường thuật lại chuyện trước đó bị gia đình của bị cáo uy hiếp và khủng bố người nhà, nhưng lại không muốn nói loại lời đối trá trái lương tâm khiến cô cảm thấy hổ thẹn kiểu như "xác nhận có giao dịch tình dục," nên đã chọn cách giữ im lặng trong toàn bộ quá trình của phiên toà. Vì không chịu được sự khinh miệt của gia đình nên đã chọn cách bỏ nhà đi và tự sát. Nhưng đến lúc này cô đã gặp được một người khiến cô có đủ can đảm để đứng dậy, kháng cáo lên toà án nhân dân trung cấp và nói ra sự thật.

Cô không nói rốt cuộc người kia là ai, nhưng tất cả mọi người đều có thể đoán được, đấy là người đã sửa đổi định nghĩa tư pháp. Lúc bấy giờ toà án tối cao mới chân chính nhận ra sức mạnh của dổi thì chưa từng lộ diện. Bị bức đến đường cùng, họ liền yêu cầu Cục 19 gia nhập điều tra. Cùng lúc đó, dưới ảnh hưởng của dư luận truyền thông và cấp trên, cuối cùng vụ án này tiến nhập một quá trình điều tra, lấy bằng chứng, và phúc thẩm. Sau khi có nhiều bằng chứng mới, sự thật của vụ án mới dần dần lộ dạng.

Advertisement / Quảng cáo

Chủ quán rượu họ Lý bị tra ra là đã nhận một số tiền đứt lót lớn từ nghi phạm cùng với lời hứa hẹn sẽ giúp ông ta di cư sang Châu Âu sau khi ra khỏi tù. Dưới sự cám dỗ đó, ông ta liền làm chứng dối. Có nhiều đoạn thu hình khác được tìm thấy, chứng thực D đã bị cưỡng ép lôi ra khỏi quán rượu và tống vào xe, từ đầu đến cuối cô ấy không ngừng phản kháng dữ dội đối với hành vi có ý xâm phạm của 4 thiếu niên con nhà giàu kia. Hai ngàn tệ mà nghi phạm nhét cho cô một cách ép buộc, từ đầu đến cuối cô ấy kháng kháng không nhận.

Theo cách nói của cô: "Lấy tiền thì chẳng phải tôi đã thành giải điểm sao?"

Cô thật sự rất nghèo. Và đúng là cô cũng là một thiếu nữ hư hỏng – hút thuốc – uống rượu – trốn học. Nhưng cô có những chuyện cô muốn làm và những chuyện cô không muốn làm, tất cả mọi người đều thấy được rằng cô chia chúng ra rất rạch ròi. Câu nói kia nghe rất xót xa và in sâu trong lòng mỗi một người.

Trước những bằng chứng rõ ràng rành rành, bốn tên thiếu niên con nhà giàu cuối cùng hoảng sợ và nhận tội.

Kết quả của phiên toà phúc thẩm là 4 nghị phạm bị định tội cưỡng hiếp, kết án 10 năm tù, lập tức chấp hành. Khi bản án ấy được công khai, Phương Trì nhớ rất rõ, không có avatar nào trong Maandala mặt không chan hoà nước mắt. Đấy mới là công lý chân chính được chấp hành. Đấy mới công lý chân chính.

Trường hợp này đã được ghi lại vĩnh viễn trong lịch sử, và được coi là chiến thắng do sức mạnh tập thể của avatar dưới thời Maandala. Mặc dù cũng có nhiều ý kiến trái chiều, có người tin rằng luật pháp mà bị cưỡng bức dư luận thì sẽ mất đi trình tự của công lý; tuy vậy, những ý kiến trái chiều đó đều rất nhanh chóng bị nuốt chửng mất.

Cùng lúc đó, với sự can thiệp của Cục 19, cái người nấp trong bóng tối, sửa đổi điều khoản của tư pháp cuối cùng cũng trồi lên trên mặt nước.

Guest.

Bấy giờ gần như tất cả mọi người liền ghi nhớ cái tên không mấy khiến người ta có ấn tượng sâu đậm ấy.

Mọi người lại nghĩ đến Ba Chàng Ngự Lâm. Nếu như nói, so với trước đây, Ba Chàng Ngự Lâm chỉ là cái tên quen thuộc đối với những hacker, hoặc nhiều lắm là những người trong Maandala, thì đến lúc đó, Guest liền trở thành một cái tên mà đến cả người không dùng game huyễn thực cũng biết đến.

Bắt đầu từ cuối năm 2014, Ba Chàng Ngự Lâm đột ngột không xuất hiện nữa. Creeper, T.N.T đều mất tích hoàn toàn. Còn Guest, vốn chỉ là một người ít ai chú ý nhất trong Ba Chàng Ngự Lâm, sau 2 năm lặng lẽ, lại chọt xuất hiện với một thế như vậy; vừa hiện hình đã bị dấy lên đầu ngọn sóng.

Có người cho rằng chàng là anh hùng, hacker trông lên chàng như một lãnh tụ tinh thần, bởi vì chàng đã làm được điều tất cả mọi hacker đều muốn làm nhưng không làm được hoặc không dám làm. Tên của chàng nằm trong danh sách truy nã của cả Cục 19 lẫn bộ công an, chàng mãi mãi không thể tiết lộ thân phận ngoài đời của mình, cũng sẽ không được phép làm bất cứ điều gì trên mạng mà có thể tác động đến quần chúng. Rất nhiều người tự hỏi, có đáng không? Một cái giá đắt như vậy?

Nếu như một hacker mà không thể tiết lộ được thân phận ngoài đời của mình, thì cũng có nghĩa là anh ta đã mất đi cơ hội để kiếm được nhiều tiền và phúc lợi hơn. Thời hạn ấy, là mãi mãi.

Có đáng không?

Một cái giá đắt như vậy.

Chẳng qua chỉ vì một cô bé vô danh hư hỏng.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng rốt cuộc thì Guest nghĩ gì, tất cả mọi người đều chưa từng hay biết. Chàng không nói thêm một lời nào, chỉ đăng một lời tuyên bố, thuật lại quá trình xâm nhập vào hệ thống tư pháp, rồi thành khẩn xin lỗi, yêu cầu mọi người đừng làm theo hành vi sai trái của mình, xin mọi người tôn trọng sự thiêng liêng và thẩm quyền của các điều khoản pháp lý.

Trong lời tuyên bố của mình, chàng đã chỉ ra rằng chàng đã gửi bản báo cáo về lỗ hổng của hệ thống cùng với phương án sửa chữa, hơn nữa nói rằng bản thân chàng đã thấy được hiệu ứng khó kiểm soát được nếu dùng ác để trị ác, chàng sẽ không bao giờ dùng những thủ đoạn như thế với thân phận là một hacker nữa, và hy vọng tất cả những ai đọc được lời chàng coi nó như một lời cảnh cáo.

Lời tuyên bố đó rốt cuộc có phải là tâm thư của Guest hay là nó dính líu tới sức ép của các cơ quan ban ngành có liên quan, đến nay đã không thể kiểm tra được nữa. Sau lời tuyên bố kia, Guest đã thật sự rũ áo bước xuống khỏi đỉnh cao của danh vọng, mất hút trong giang hồ, từ đó rất ít khi xuất hiện. Vì chuyện đó, tất cả mọi người, nhất là trong giới hacker, đều thở dài tiếc nuối.

Thời đại của Ba Chàng Ngự Lâm đã qua rồi. Họ nói.

hết chương 67

chương này cảm giác nó bị sạn tại mình đang dịch 1 mớ từ pháp lý mà chả biết thuật ngữ, ai thấy gì sai thì lượm sạn giùm.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 68: Bình Rỗng, Hoa Trắng Nhỏ

Phương Trì đi đường vòng thật dài để tránh bị theo dõi, xác nhận an toàn xong xuôi, cô bình tĩnh ăn một bữa cơm đơn giản, rồi mới lên đường tới nhà Tạ Vi Thời.

Lúc tới nhà chàng, đã rất khuya, sắc trời tối mịt. Cô dùng chìa khoá Tạ Vi Thời đưa trước đây để mở cửa, nghe trong phòng có tiếng động rất kỳ lạ, hấp tấp, giống như đang đi bị vấp phải gì đó, giống như đang vội thu cất thứ gì đó. Chắc là Tạ Vi Thời không ngờ cô quay về ngay hôm phiên toà kết thúc.

Chàng không ra đón. Trong nhà không bật đèn, tối như đêm 30. Chàng hỏi vọng ra từ buồng trong: "Về rồi à?"

Cô "Ừ" một tiếng.

Chàng lại hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Cô đáp: "Ăn rồi."

Phương Trì vào trong phòng khách, thấy chàng đang ngồi ở bàn máy tính ở buồng trong, phòng cũng không mở đèn, màn hình của chiếc máy tính Atom chiếu sáng khuôn mặt chàng—vẫn tĩnh lặng như nước, mắt đen thăm thẳm.

Chàng đã từng nói mỗi khi chỉ có một mình, chàng rất ít mở đèn. Bóng tối giúp chàng tập trung hơn, mang đến cho chàng cảm hứng.

Phương Trì đi thẳng tới giá sách ở một bên phòng, mở đèn pin ở di động lên, rút cuốn sách y khoa đã từng thấy dạo trước. Mở sách, bên trong chi chít những dòng chữ không sao nhận được dạng. Cô đảo ngược cuốn sách, nhìn kỹ một lần nữa, chọt miễn cưỡng đọc được.

Quả nhiên.

Quả nhiên.

Lần đầu tiên gặp Guest, Guest đã dùng dao khắc chữ, chữ khắc ra, cô đứng ở phía đối diện đọc xuôi được. Sau đó mỗi khi cô nghĩ đến điều đó, lại cảm thấy rất lạ. Ai lại đi viết kiểu đó nhỉ. Nếu là chữ tiếng Anh, viết ngược kiểu này còn đỡ, chứ còn tiếng Trung là chữ đóng trong khung, viết kiểu đó khó kinh khủng. Cô thử cầm bút viết, viết được vài nét đã bỏ ngang. Khó, thật sự rất khó viết.

Quả nhiên Guest chuyên môn luyện cách viết này. Giờ đây trong cuốn sách giáo khoa của Tạ Vi Thời chi chít những dòng chữ mà người bình thường đọc sẽ không ra. Cô lại tuỳ tiện rút vài cuốn sách khác, hễ bên trong mà có nơi nào Tạ Vi Thời đặt bút, toàn bộ đều là cách viết đó. Cô vốn tưởng Guest viết như thế là để tiện cho cô đọc. Bây giờ nhìn lại, có lẽ đây vốn là một thói quen viết chữ của Tạ Vi Thời.

Cô không biết vì sao Tạ Vi Thời lại viết kiểu vậy. Nhưng cô biết, trên thế giới này, có lẽ chẳng còn người thứ hai nào viết như thế.

"Em đang làm gì vậy?" Chàng hỏi từ buồng trong.

Cô đang rút một cuốn sách toán cao đẳng, thuận miệng đáp: "Không làm gì cả." Đang nói thì một tấm hình rớt ra từ bên trong, rớt xuống bên chân cô. Cô lượm lên, dưới ánh điện di động, màu sắc của tấm hình trông hơi không chân thật.
Advertisement / Quảng cáo

Tấm hình này, số lần cô đã trông thấy có thể tính đến trăm ngàn rồi. Nhưng khi chân chính cầm nó trong tay, cảm giác lại khác hẳn. Cô có thể cảm nhận được tấm hình này đã được in ra, một tấm hình đã bị phai màu, đã từng được vuốt ve trong tay trăm ngàn lần, chất liệu vốn cứng của nó đã bị làm mềm ra.

Tầm nhìn hơi mờ đi.

Cô chọt hít sâu một hơi, giấu tấm hình phía sau lưng, bước vào trong phòng của Tạ Vi Thời.

Phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím chậm rãi của chàng. Cô biết lúc chàng viết lập trình, tốc độ nhanh nhất lên đến 242, trung bình là 134, cô cũng biết nhịp tim bình thường của chàng là 67, khi hưng phấn, 119. Những nhịp điệu này đã từng xua tan đi những tạp âm trong đầu cô, đưa cô vào giấc ngủ. Hai tuần rời xa chàng, mỗi lúc trằn trọc giữa khuya khó ngủ, cô luôn chỉ muốn chạy về tìm chàng, áp tai lên lồng ngực chàng để nhập nhịp tựa như đã thành một thói quen khó cai được của cô.

"Tại sao cứ nhìn anh thế?"

Tay trái của Tạ Vi Thời buông từ trên bàn phím xuống, đặt úp trên đầu gối. Chàng mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cả thân hình như đang ẩn trong bóng tối. Chàng ngước đầu nhìn cô, cặp mắt vẫn là mắt nai, trong veo và đẹp đẽ, mang một vẻ dịu dàng rất yên tĩnh. Hiện giờ trên người chàng khoác một vẻ yên tĩnh rất khác thường, tựa như một điểm bình yên khiếp hồn người trong tâm bão.

"Biết kết quả của phiên toà hôm nay chưa?" Cô hỏi.

"Đã xem trực tuyến trong Maandala rồi."

"Có lại nghĩ đến việc chạy đi thay đổi điều khoản của luật?"

Chàng lập tức sừng sốt, ánh mắt rơi lên màn hình của máy tính, đóng yên ở đó. Qua một lúc lâu sau, chàng cất tiếng:

"Anh đã từng nói sẽ không làm chuyện đó nữa. Huống chi—" Chàng thành thật nói, "Lỗ hổng mà anh đã sửa rồi thì không ai vào được nữa, ngay cả bản thân anh."

Không chỉ đang nói về Bộ Tư Pháp, mà còn cả về Maandala.

"Cuối cùng anh đã chịu thừa nhận."

"Anh chưa từng phủ nhận."

Phương Trì mím chặt môi, mắt long lanh nhìn chàng. Phải rồi, xưa nay chàng chưa từng phủ nhận. Bây giờ nhìn lại, càng giống như chỉ một mình cô tự dối lòng mình trốn tránh sự thật mỗi lúc một rõ ràng ấy.

"Nói cho cùng thì hai chúng ta vẫn còn thận trọng với nhau." Cô ngồi xuống trước mặt chàng, "Từ lúc nào biết em là Mai Đỗ Sa thế."

"Sau khi em cho anh xem VR của Chiến dịch Truy bắt hồ ly. Anh nghĩ đến chuyện trên đầu em cũng có một vết sẹo y như thế."

"Thì ra là sớm đến vậy, em còn tưởng là anh biết sau khi cân hộ của em bị nổ." Phương Trì nhếch mép cười.

"Khi đó anh chỉ nghi mà thôi, dù sao thì diện mạo, tính cách, thân phận của em đều đã thay đổi. Nhưng trực giác của anh sẽ không gạt anh. Anh cảm giác được em là Mai Đỗ Sa, là Lacrimosa." Chàng không tránh ánh mắt của Phương Trì, "Anh biết vì sao em quan tâm đến thời điểm mà anh biết. Đúng là anh là một kẻ ích kỷ. Anh rất rõ em tiếp cận anh, hợp tác với anh, mục đích đều là vì Thịnh Diễm. Thần Kinh Hoa Hồng còn chưa diệt vong ngày nào, thì em sẽ không thể hoàn toàn buông Thịnh Diễm được. Nhưng dẫu biết thế, dẫu mang thân phận Guest, anh vẫn cảm đỗ em đêm đó."

Phương Trì nhìn lảng đi, âm thầm kinh ngạc trong lòng. Thế mà Tạ Vi Thời lại hiểu điểm cô để ý nhất. Tìm cô khó hèo, cạn kiệt, u ám, tựa như một cái giếng đã mất đi nguồn nước; có lúc cô đã không rõ nên đặt tình cảm này ở đâu, để rồi nó sẽ đi đâu về đâu. Cô tự hỏi lòng mình, nếu như Guest không phải một trong Ba Chàng Ngự Lâm, liệu cô có bị dẫn vật như thế không. Nhưng nếu như Tạ Vi Thời không phải là Guest, chàng làm thế nào mới gặp cô rồi quen cô?

Đấy là một nghịch lý. Từ sau khi cô tỉnh dậy, Thịnh Diễm là một bóng ma quấn chặt lấy cô không buông. Cuối cùng khi cô hiểu ra được rằng cái chết của Thịnh Diễm không phải do cô tạo thành, cô cũng đã từng thử thoát đi. Nhưng khi đó, cô không có cảm giác như trút được gánh nặng. Nay cô mới hiểu ra, bóng ma của Thịnh Diễm vẫn luôn trên vai cô.

"Em—" Phương Trì đứng lên, ngừng một chút, hoi thở bất dồn hổn hển. "Em đã quay về Cục 19. Em không phải là một người bình thường, không sống được một cuộc sống bình thường. Xin lỗi—không hoàn thành được lời hứa với anh."

Lời hứa đi gặp ba chàng.

Màn hình trước mặt Tạ Vi Thời tối đi. Nương theo ánh đèn ngoài phòng khách (sic), cô thấy Tạ Vi Thời nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ngửa đầu ra sau lưng ghế.

Phương Trì chọt căm ghét bản thân mình. Kẻ đã mất đi khả năng để yêu như cô, có lẽ sẽ khiến chàng vô cùng mệt mỏi. Cô không muốn trở thành gánh nặng của bất cứ ai, chấm dứt sớm một chút còn đỡ hơn dằn mòn. Tạ Vi Thời không đứng dậy, cũng không nói lời níu kéo. Phương Trì vội vã bước ra khỏi gian phòng, áo quét trúng một chiếc bình con trên bàn ngoài phòng khách, nó rớt "bing" một tiếng xuống sàn.

Bình con không bị bể, Phương Trì mở di động lên, dưới ánh sáng mờ mờ, cô thấy đó là một bình rượu bạc hà rỗng mà cô đã uống hết cái đêm hôm nọ. Trong bình cắm một cành hoa trắng nho nhỏ không rõ tên.

Cô nhớ hôm ấy sau khi chàng đi mua đồ về nhà, dọc đường gặp cành hoa ấy đứng lọ ra giữa đám cỏ hoang cao thật cao, liền hái nó về cho cô. Đến nay đoá hoa này vẫn còn tươi lắm, chả biết chàng đã lại hái thêm một cành khác vào lúc nào, cắm trong bình chờ cô quay về.

Trong lòng cô như bị đâm một nhát dao, nóng như có máu đang trào. Cô tóm chặt lấy chiếc bình có hoa ấy, mang theo ra ngoài. Cô đi hối hả như sợ chàng sẽ chạy ra rượt theo cô.

Nhưng từ đầu đến cuối chàng không hề ra.

.....

Rời khỏi nhà của Tạ Vi Thời, Phương Trì bỗng mất phương hướng. Gọi điện cho mẹ, mẹ cô nói đang theo chú Đạo Minh vật lộn với một cuộc thí nghiệm trong phòng thực nghiệm, Phương Viện đã được rước về nhà mẹ chồng dưỡng thai. Cô cúp máy, lái thuỉ một mình trên đường. Người đến xe đi, vẫn rất trật tự; bên ngoài những sóng gió của cá nhân cô, mọi thứ vẫn đều bình yên. Phương Trì chọt mang một cảm giác vô cùng một mỏi như sau khi vừa thả lỏng; cô gọi một chiếc taxi, đến một khu vực ở Yên Thành mà cô rất hiếm khi nào bước chân đến, vào một khách sạn 5 sao để gọi phòng.

Khi một mỏi quá độ cô sẽ không sao ngủ được, đành uống một liều thuốc ức chế alpha lớn. Giấc ngủ này của cô kéo dài một ngày hai đêm, lúc tỉnh dậy, chỉ thấy đầu đau như muốn nứt ra, sờ soạng tìm chai nước khoáng bên giường, uống ừng ực một hồi mới thấy đỡ.

Trên bàn là di động, pin, và thẻ sim của cô; bên cạnh còn có nguyên một bộ thiết bị huyễn thực.

Cô chợt phát hiện di động của mình đã có người dụng tới. Bởi vì cô có thói quen tháo thẻ sim ra, rồi sau khi tháo xong sẽ xếp di động, pin, và thẻ sim theo một góc độ đặc biệt. Người khác nhìn vào sẽ chỉ tưởng là đặt bừa, nhưng đầu cô ghi nhớ rất rõ ràng vị trí của mỗi một vật. Có người đã ghé căn phòng này, nhưng cô vẫn yên ổn ngủ được đến bây giờ, không bị mất gì cả. Thế thì người ghé qua chính là Cục 19. Bởi vì Cục 19 cũng biết cái thân phận mới mà hiện giờ cô đang dùng để mướn phòng, muốn tra thì rất đơn giản.

Vốn là sau khi vụ án Thần Kinh Hoa Hồng Kết thúc xong cô được nghỉ một tuần theo thông lệ. Thời gian cô uống thuốc rồi ngủ cũng nằm trong kế hoạch của cô. Thế thì tại sao Cục 19 vẫn tới tìm cô nhỉ? Nhiệm vụ tiếp theo không phải là cố gắng tìm cách để liệt Rạn Băng thành một dạng ma tuý huyễn thực sao? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Cô gọi một phần ăn để bổ sung năng lượng, sau đó dùng kênh liên lạc đặc biệt của Cục 19 để gọi đến cho Hồng Cẩm Thành.

"Đăng nhập Maandala. Hành động của My Gian Xích đã mất kiểm soát rồi."

Phương Trì giật bắn mình, tất cả mọi cơ bắp trên người đều co lại theo phải xạ.

My Gian Xích, quả nhiên lại là My Gian Xích.

Quá trình đăng nhập Maandala vẫn như thường, nhưng cô đánh hơi được trong không khí đã có gì đó thay đổi. Là một bầu không khí rất cuồng nhiệt, bất an, kích động, tràn ngập khát vọng hủy diệt. Rất nhiều avatar đeo một dải băng trên đầu hoặc trên cánh tay với hình vẽ cặp mắt cách nhau rất xa, chính là logo của My Gian Xích.

Tin nhắn của Reboot chớp nhảy trong tầm nhìn của cô, cô mở nó ra, là một tệp tư liệu báo mật do Hồng Cẩm Thành yêu cầu anh ta gửi. Tư liệu mang dạng hồ sơ vụ án, chi tiết tỉ mỉ, phong phú, ngôn ngữ sử dụng là dạng báo cáo chính thức, hoàn toàn không phải phong cách báo cáo anh ninh bình thường đến từ Maandala. Rõ ràng sự việc đã không chỉ mang mức độ nghiêm trọng liên quan đến an ninh mạng bình thường. Phương Trì mở tệp hồ sơ đó ra, cẩn thận đọc kỹ từng trang tài liệu, một câu chuyện hoàn toàn bất ngờ đang dần dần xuất hiện trước mặt cô.

Hôm đó, sau khi phiên toà xét xử Thần Kinh Hoa Hồng kết thúc, bộ phận an ninh mạng của Maandala chợt bắt gặp nhiều nút mạng cốt lõi trên toàn cầu đồng thời xuất hiện tình trạng bùng nổ dữ liệu kéo dài độ vài giây. Sau khi điều tra, họ phát hiện đây là kết quả của một chương trình không rõ lai lịch đang được chạy đồng loạt ở nhiều thiết bị đầu cuối huyễn thực trên toàn thế giới. Hiệu quả của chương trình đó là khi được chạy là bắt ép người dùng phải xem một đoạn video ngắn, mà nội dung chính là giới thiệu về Rạn Băng và Nhộng!

Đoạn video ấy chỉ kéo dài 3 phút 40 giây, Thần Kinh Hoa Hồng bị miêu tả như một tổ chức ma quỷ tương tự như Đơn Vị 731 hồi kháng chiến chống Nhật, chỉ khác ở chỗ là nó chủ yếu thí nghiệm độc phẩm huyễn thực trên cơ thể con người, nghiên cứu những nội dung huyễn thực cực đoan có thể ảnh hưởng đến hệ thống thần kinh và tâm lý của con người. Đồng thời, đoạn video ngắn đó cũng nói rằng, thông qua mô-đun kích hoạt sóng não cố định hướng trong loạt kính thực tế hỗn hợp hiệu O mới nhất, Nhộng có thể trực tiếp ảnh hưởng đến não của con người. Thế nên hiện nay với sự phổ biến rộng rãi của kính thực tế hỗn hợp mới của hiệu O, nó sẽ trở thành một mối nguy hiểm tiềm tàng rất lớn liên quan đến an toàn cá nhân của mỗi con người.

Trong video xuất hiện các đoạn phim giám sát quá trình giao dịch Rạn Băng, hiện trường khi con người xem Rạn Băng, cảnh tượng tập thể Nemo xem Nhộng ngẫy dại hoặc điên cuồng, thậm chí có cả đoạn phim Thịnh Phóng vẽ một cách quỷ dị trong không trung ở bệnh viện. Giọng thuyết trình trong video chỉ ra, năm phút trước đó, toà án Trung Quốc mới vừa kết thúc phiên toà xét xử Thần Kinh Hoa Hồng. Do pháp luật hiện nay đang thiếu sót các điều luật để ứng phó với các loại ma tuý huyễn thực, Thần Kinh Hoa Hồng Đã được tha bổng. Dưới sự bảo vệ của luật pháp dành cho tuổi vị thành niên, người chế ra Rạn Băng cũng được tha bổng, đồng thời phiên toà không công khai, và Cục 19 của Trung Quốc cũng phong toả tất cả mọi thông tin liên quan đến Rạn Băng và Nhộng.

Cuối cùng, trong dự liệu, là khuôn mặt trắng nhợt đáng sợ của My Gian Xích, cũng với một câu thơ.
Advertisement / Quảng cáo

Vì bản thân tôi, vì bạn bè và kẻ thù, người và thú, người yêu và kẻ không yêu, tôi hy vọng cái chết và sự thối rữa của cô hoang này, mau mau đến.

Không chỉ những người dùng bình thường, ngay cả rất nhiều nhân viên của Maandala lúc đó đang đeo kính huyễn thực để làm việc cũng bị ép phải xem đoạn video đó. Và gần như không một ai ngưng coi giữa chừng. Không ai cảm thấy đây là một trò đùa. Một bí mật kinh thiên động địa bị một cơ quan giấu nhẹm đi, một âm mưu lớn như vậy dành cho toàn nhân loại do một công ty quốc tế hoạch định; một công ty dược phẩm tiên tiến lợi dụng sơ hở trong luật pháp, mặc sức chế tạo ra bệnh để nuôi thuốc, còn chuyện gì giật gân hơn chuyện này!

Căn cứ vào nguồn thông tin từ phòng thực nghiệm Quang Chi Ký của Maandala, trong vòng 1 phút sau khi đoạn phim cưỡng chế kia vừa kết thúc, có gần 10 triệu người người thoát khỏi Maandala trên toàn thế giới, toàn bộ số người này là những người sử dụng kính hỗn-thực mới nhất hiệu O. Những người dùng này, rất có khả năng sẽ không dùng cặp kính đó nữa. Rồi theo số lần người dùng đăng nhập vào Maandala sau đó và bị xem đoạn video cưỡng chế kia, số người bỏ kính hỗn-thực hiệu O vẫn tiếp tục tăng mạnh. Tiếp đến, số người truy cập trang mạng chính thức của kính hiệu O tăng vọt một cách điên cuồng, những yêu cầu trả hàng trên mạng nhiều đến mức toàn trang mạng bị tê liệt. Bộ An ninh mạng của Maandala cùng với phòng thực nghiệm Quang Chi Ký đều nhận được thông báo khẩn cấp từ Cục 19, yêu cầu ngăn chặn hoạt động của chương trình kia và không cho nó phát lại đoạn video.

Sau khi điều tra cấp tốc, Maandala phát hiện ra rằng chương trình đã bắt đầu âm thầm lan rộng trong ngày hôm qua, bắt cứ ai đã đăng nhập vào Maandala trong hai ngày này liền bị dính chương trình nấp sẵn trong hệ thống, mà thứ kích hoạt chương trình này chính là bản án "vô tội" của phiên toà xét xử Thần Kinh Hoa Hồng. Tức là chỉ cần tin tức trên mạng đưa tin về Thần Kinh Hoa Hồng mà xuất hiện hai chữ "vô tội," thì chương trình liền được kích hoạt.

Do chương trình này sử dụng mã có "miu bảo vệ," tức là hình thức của mã rất phù hợp với hình thức lập trình chính của hệ thống Maandala, cho nên nếu muốn diệt nó nhanh thì chẳng khác gì tự khiến toàn bộ hệ thống của Maandala tê liệt. Tiến thoái lưỡng nan, Đằng Hoa, người sáng lập ra Maanala liền ra mặt đối chọi với áp lực của Cục 19 và bất cứ ai khác, từ chối dùng cách thức thô bạo tạm thời đình chỉ hoạt động của Maandala chỉ để ngăn chặn chương trình kia. Chiếu theo những thông tin được kèm trong tệp hồ sơ này thì ngay từ ban đầu cuộc đối thoại giữa Đằng Hoa và người phụ trách của Cục 19 Sử Tranh Vanh đã sặc mùi thuốc súng, hai bên giằng co bất phân thắng bại. Cùng lúc đó, Cục 19 quan sát và phát hiện lượng tài xuống của Nhộng đã tăng mạnh, đồng thời một số lượng hạt giống rất lớn không ngừng được tải lên! Thì ra đoạn video ngắn của My Gian Xích trải lại đã tạo nên một tác dụng quảng cáo vô cùng hữu hiệu cho Nhộng. Vốn là dưới sự kiểm soát của Cục 19, người biết về Nhộng chỉ đâu đó một triệu, nhưng nay số người tiêu thụ biết về Nhộng đã lên đến hàng trăm triệu! Đương nhiên những kẻ tìm kích thích mới lạ sẽ muốn thử!

Maandala lại chịu thêm một đả kích trầm trọng. Khi đối mặt với số liệu Nhộng đã được tải xuống, đến Đằng Hoa cũng im lặng. Ngay lúc Đằng Hoa sắp sửa nhượng bộ thì sự việc lại xuất hiện một tiến triển khác.

20:43, Guest lên mạng, giao cho bộ an ninh mạng của Maandala một bản giải mã của Nhộng. Maandala lập tức ngăn chặn không cho Nhộng được phát tán rộng rãi thêm. Đến khi tất cả mọi tài nguyên liên quan đến Nhộng được xoá sạch trên Maandala, nhân viên trong Maandala vừa thở phào xong, thì My Gian Xích lên mạng. Nhân viên quản lý của Maandala định vị được vị trí của My Gian Xích, yêu cầu My Gian Xích lập tức loại bỏ ảnh hưởng do chương trình của anh ta gây ra. My Gian Xích đưa ra một điều kiện: Yêu cầu Guest tới khu vực đấu trường để quyết đấu 1-chọi-1, nếu Guest thắng thì anh ta sẽ đồng ý với yêu cầu của Maandala.

Khi nhìn thấy tên của Guest, tâm của Phương Trì vẫn bất giác run lên, cảm giác quặn đau ở tim lan rộng, cô mò hai viên thuốc nuốt thẳng. Trong hệ thống đối thoại huyễn thực thò ra một cái đầu người, là Hồng Cẩm Thành đang dùng một tài khoản tạm thời trong Maandala.

"Xem xong chưa?"

Phương Trì liếc nhìn thanh tiến trình của hồ sơ, đã ở mức 95%, kéo nhanh tới đoạn sau, là đoạn video Guest và My Gian Xích đấu với nhau ở khu đấu trường. Cô tua tới phần kết, My Gian Xích thắng, liền trả lời với Hồng Cẩm Thành: "Cũng đâu đó."

"Làm cách nào em quen Guest?"

Phương Trì không ngờ Hồng Cẩm Thành sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, sự ngạc nhiên thoáng qua tuy không ghi trên mặt, nhưng Hồng Cẩm Thành quá quen thuộc với cô, ánh mắt hơi ngước lên của cô đã tiết lộ tâm trạng.

"Có lẽ không chỉ là một người bạn đơn giản đã quen qua Maandala."

Phương Trì im lặng một lúc, đáp: "Anh ta vẫn luôn truy tìm sự thật về cái chết của Thịnh Diễm."

"Ồ?" Trên khuôn mặt của avatar tiêu chuẩn lộ một vẻ tò mò, "Anh chàng Guest này thú vị thật."

Phương Trì nhìn avatar của Hồng Cẩm Thành, cô nhạy bén đánh hơi ra, sau phiên toà của Thần Kinh Hoa Hồng, thân phận T.N.T của Thịnh Diễm đã không còn là bí mật trong Cục 19. Nhưng cô vẫn chưa hiểu câu nói của Hồng Cẩm Thành cho lắm, hỏi lại theo phải xạ: "Là sao ạ?"

"Ba Chàng Ngư Lâm đã sớm tan rã từ lúc Cục 19 được thành lập."

"Đó là vì Creeper đã chết."

"Tôi đang nói là tan rã cơ, Lacrimosa." Thấy vẻ khó hiểu trên mặt Phương Trì, avatar của Hồng Cẩm Thành nói: "Căn cứ theo lời tường thuật của Cục trưởng, để lập ra Cục 19, anh ta đã mời được sin, tức là Thịnh Thanh Hoài. Sin mời được T.N.T, tức là Thịnh Diễm. Cục trưởng gặp Thịnh Diễm thì rất mừng, đồng thời cũng bày tỏ hy vọng cậu ấy có thể làm nhịp cầu để giúp anh ta mời Guest gia nhập vào trong Cục 19 luôn."

"Nhưng Guest đã từ chối, đúng không?"

"Phải, Guest rất cứng đầu. Lúc mới đầu Thịnh Diễm còn nói Cục trưởng hạ lệnh quân sự, bảo đảm chắc chắn sẽ chiêu nạp được Guest vào Cục 19. Sau đó cậu ấy đi nói chuyện với Guest lần đó xong, liền tan rã. Có lẽ khi đó cả hai đều còn trẻ tuổi nên cứng đầu nóng nảy, giận lên một cái liền đường ai nấy đi; sau khi Thịnh Diễm quay về liền bỏ cái avatar của T.N.T, Guest biến mất mấy năm rồi mới tái xuất giang hồ."

"Tại sao lại tan rã?"

"Trong Ba Chàng Ngư Lâm, Thịnh Diễm và Creeper, tức là Long Chấn, là bạn cùng phòng ký túc xá với nhau, rất thân với nhau, chắc em đã biết rồi. Guest phần lớn là hợp tác với họ qua mạng, không liên hệ với nhau nhiều ngoài đời. Theo lời Cục trưởng kể lại, Thịnh Diễm cảm thấy Guest quá bạc tình bạc nghĩa, không muốn buông tiền đồ sáng lạn của mình để báo thù cho Creeper, càng không muốn gia nhập Cục 19 sống cuộc đời mãi xương nay đây mai đó. Cuối cùng bao nhiêu ân oán quy thành một câu: không cùng đường, khó hợp tác."

Không thể nào. Trong lòng Phương Trì thoắt hiện lên câu nói đó. Không – thể – nào.

"Anh ta không phải là người như vậy." Cô khẽ nói.

"Ồ?" giọng mặt của avatar tiêu chuẩn xuất hiện một nụ cười đầy hứng thú, "Không ngờ Lacrimosa nhà ta, không chỉ thu được T.N.T mà đến cả Guest cũng rõ như lòng bàn tay."

Câu này đánh ngay vào nhược điểm yếu đuối nhất trong lòng Phương Trì, cô đau đớn nhiu mày, "Đừng nói nữa."

"Vậy nói cho chúng tôi biết thân phận thật của Guest."

"Nắm thóp chuyện anh ta đã từng xâm nhập vào hệ thống của bộ tư pháp, sau đó lợi dụng ép anh ta làm trâu làm ngựa cho Cục 19?" Phương Trì nhìn avatar của Hồng Cẩm Thành bằng ánh mắt sắc bén và tỉnh tường.

Hồng Cẩm Thành cười như một tay cáo già, "Nào cô, chỉ để cho tài hoa của cậu ấy không bị mai một, toả sáng khắp nơi, góp sức vì nước."

Phương Trì im lặng một lúc lâu, nói: "Mỗi con người đều có tự do lựa chọn, thủ trưởng không trói buộc được anh ta đâu."

"Lacrimosa, em đã lầm. Đằng Hoa luôn không ngừng tuyên truyền "Tự do là quy tắc duy nhất" trong Maandala, nhưng tôi luôn cảm thấy đấy là điểm giả tạo nhất của anh ta. Tự do tuyệt đối chính là tội ác tuyệt đối. Rốt cuộc những hacker mũ trắng khác hacker mũ đen có bao nhiêu? Thiện hoặc ác đối với họ, chỉ cần một ý nghĩ; tổng lãnh thiên thần một khi sa ngã liền biến thành ma quỷ ác độc nhất. Ý nghĩa tồn tại của Cục 19 chúng ta là gì? Cục 19 chính là luật lệ, luật lệ để chống lại tự do tuyệt đối!"

Phương Trì chợt nhớ đến sau khi Guest hack vào trong hệ thống tư pháp, từ trên xuống dưới của Cục 19 đều bị áp lực khổng lồ: lòng người kinh hoàng, ăn không ngon ngủ không yên. Khi ấy cô vừa mới vào Cục 19 chưa được lâu, vẫn chưa hiểu được hành vi ấy của Guest mang một mầm ngay hiểm rất lớn. Khi đó cô chỉ mù quáng tin rằng Ba Chàng Ngư Lâm là hacker mũ trắng không bao giờ đổi thay, chưa từng nghĩ rằng chỉ cần Guest hơi động tay động chân, cả một hệ thống pháp luật có thể bị một đòn xiểng liểng, khi đó xáo trộn trong xã hội sẽ tạo nên tổn thất khó lòng tính hết được.

May sao Guest không làm như vậy, mà hết thảy gần như đều được giải quyết êm xuôi và trôi vào quá khứ.

Nhưng sâu dưới đáy lòng con người đều chôn một mối sợ hãi rất sâu đậm. Mà nỗi sợ hãi đó lần này lại bị My Gian Xích phơi bày ra.

Ban đầu, thể của My Gian Xích chẳng phải là thể của lẽ phải đó sao? Nhưng càng ngày anh ta càng nắm được nhiều quyền lực trong tay, cũng càng trở nên méo mó. Anh ta theo đuổi một kết quả công chính, nhưng thủ đoạn thì bất chấp đúng sai. Anh ta khơi lên vô số hận thù trong lòng người bình dân đối với kẻ tạo nên tội ác, khơi dậy lòng tôn sùng và theo đuổi cuồng nhiệt của avatars, điều này nào khác gì hậu quả sau khi Guest sửa giải thích tự pháp năm xưa. Chỉ có điều sau khi Guest nhận ra ảnh hưởng đáng sợ của một tập thể cuồng tín thì đã lập tức ngừng tay và biến mất, còn My Gian Xích lại dường như đã nếm được vị ngọt từ nó, không những không có ý định rửa tay gác kiếm, mà trái lại sau khi ăn quen mùi, càng lúc càng điên rồ hơn, thậm chí đã đến mức độ khiêu chiến với thẩm quyền của Maandala.

Sau khi chương trình "miu bảo vệ" kia bắt đầu hoạt động, có lẽ trong lòng Đằng Hoa, Quang Chi Ký, và toàn bộ mọi người trong các ban các bộ của Maandala đều như có một tảng đá nặng nề đè lên tim họ. Lần này My Gian Xích viết ra một lập trình mang "miu bảo vệ," lần sau sẽ làm gì Maandala nữa đây? Một hệ thống Maandala luôn mang danh "tuyệt đối an toàn" "vững như kim cương," vì sao sau khi My Gian Xích xuất hiện, liền bắt đầu trở nên đầy lỗ hổng và vô cùng yếu ớt?

Trước đây Reboot luôn miệng không ngớt lời, lần này không buồn gõ cho cô một dấu câu dư thừa nào. Hiện giờ trong Maandala, có lẽ mỗi một người đều đang bù đầu lo đi tìm lỗ hổng để vá.

"Trong cục định khống chế Guest rồi tiện thể xem xem có dùng anh ta để làm rõ thân phận của My Gian Xích được không ả?"

"Phải. My Gian Xích công khai gửi lời khiêu chiến đến Guest, giống như đã nhắm trước cậu ấy. Chúng tôi đoán rằng giữa hắn và Guest có mối quan hệ nào đó. Ngoài ra, avatar của My Gian Xích này vô cùng quái lạ. Tôi tin rằng sau khi Guest đánh với hắn rồi, sẽ biết rất rõ về đặc điểm của nó. Chúng tôi hy vọng Guest có thể ngồi xuống cùng chúng tôi và chuyên gia của Maandala để thảo luận về cái avatar đó, rốt cuộc nó là thế nào."

Phương Trì im lặng không nói gì.

Hồng Cẩm Thành lại nói một câu đầy ẩn ý: "Sau khi Guest đấu với My Gian Xích xong thì hắn là bị thương không nhẹ. Nhưng hai đêm một ngày nay chúng tôi canh rào riết tất cả mọi bệnh viện và phòng mạch lớn nhỏ trong Yến Thành, vẫn không thấy có ai mang tình trạng của cậu ấy. Nếu cậu ấy có thể chống đỡ được lâu như vậy không vào bệnh viện, thì tôi phục cậu ấy đàn ông chịu chơi."

Mắt của Phương Trì bỗng thoáng động. Hồng Cẩm Thành tế nhị, cười nói "Em suy nghĩ kỹ đi." Rồi ánh mắt của ông ta bỗng liếc qua một bên, Phương Trì biết là chắc ông ta vừa nhận được thông tin khẩn cấp gì đó. Ý như rằng, sắc mặt của Hồng Cẩm Thành trở nên nghiêm túc, nói với cô: "Mới vừa rồi My Gian Xích đăng một game huyễn thực cấp R."

"Game?"

Một lời mời chơi game xuất hiện trước mặt Phương Trì, Phương Trì đồng ý ngay không chút ngần ngại.
Advertisement / Quảng cáo

Cô lập tức thấy mình đứng giữa một nghĩa trang âm u. Một chuỗi âm thanh rất quen thuộc vang lên, cô cúi đầu, phát hiện trong tay mình có một chiếc di động, là một lời mời nhận cuộc gọi video.

Cô mở ra nghe, một người mang mặt nạ My Gian Xích xuất hiện trên màn hình, ôm một đứa bé trai đang bị đeo khoá bịt miệng. Cánh ấy vô cùng chân thật, bé trai giãy giụa, nước mắt ràn rụa, miệng vang lên âm thanh ú ớ vô cùng tuyệt vọng. Khoá bịt miệng rõ ràng quá lớn đối với một đứa trẻ ba tuổi, nước dãi không ngừng chảy ra từ miệng bé trai. Khuôn mặt của bé trai này rất quen, Phương Trì nghĩ. Người đeo mặt nạ lên tiếng, chữ phụ đề cũng xuất hiện trên màn hình:

"Kính thưa Tổ tiên sinh, đây là một trò chơi giải mật mã. Sau đây tôi sẽ mang anh bạn nhỏ này đi giấu ở một nơi nào đó, ngài sẽ cần phải dựa theo những manh mối mà tôi cung cấp để tìm người. Nhưng dưỡng khí ở nơi anh bạn nhỏ hữu hạn, ngài chỉ có nửa tiếng đồng hồ để tìm, mau lên!"

Phương Trì nghe ba chữ "Tổ tiên sinh" liền giật mình, mắt quét đến góc bên phải phía trên của màn ảnh trên di động, liền gặp ngay khuôn mặt của vai cô đóng trong trò chơi! Phòng lớn lắm, không phải Tổ Phong thì còn ai vào đây! Cô có thể cảm nhận được sự kinh ngạc trên khuôn mặt của avatar của mình đang được phản chiếu vô cùng chân thật trên vẻ mặt của Tổ Phong.

Huấn luyện của Cục 19 khiến cô có thể chống cự không để bị chìm đắm trong công nghệ huyễn thực, lúc nào cũng có thể thoát ra. Game huyễn thực phát triển được đến nay, đã vô cùng tinh xảo, hoàn thiện, thậm chí đã trở thành một môn nghệ thuật có thể cạnh tranh được với những bộ điện ảnh trước đây. Tuy trò chơi này tương đối thô sơ, vừa vào đã đi thẳng vào chủ đề, báo cho người chơi mục đích của trò chơi, nhưng một trò chơi đơn giản như vậy lại được cài đặt công nghệ chụp biểu hiện thứ cấp thực tế. Rõ ràng là game này bày ra để tỉnh số với Tổ Phong.

".....Tổ tiên sinh, Thần Kinh Hoa Hồng đã hại bao nhiêu gia đình bất hạnh rồi? Ngài lại không cảm thấy áy náy một chút nào cả..... đã đến lúc nên dạy dỗ ngài một chút....."

Trời bắt đầu lác đác mưa mùa. Phương Trì mở tay ra, một giọt máu bẩn vào lòng bàn tay cô, hoá thành một thông tin tan đi trong gió: *Player k****ol nhiệm vụ thất bại, con tin đã chết.*

Mặt đất toé lên ngàn vạn những dòng thông tin màu xanh lam chói sáng, tan đi như bụi đất:

*player 1*****27 nhiệm vụ thất bại, con tin đã chết.*

*Player n**** nhiệm vụ thất bại, con tin đã chết.*

.....

Phương Tri thoát ra khỏi game, nhìn thấy avatar của Hồng Cẩm Thành vừa gác điện thoại.

Avatar của Hồng Cẩm Thành quay đầu qua, sắc mặt nặng nề, nói với cô:

"Tổ Phong báo án với công an phía bắc Yến Thành, Tổ Lịch bị mất tích."

hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 69: Khám Phá

Tổ Phong bị cái game đó hành hạ đến sắp sửa sụp đổ.

Trong phòng quan sát của công an phía bắc thành phố, Phương Tri trông thấy Tổ Phong không ngừng chơi game như điên như dại. Sắc mặt của hắn tiều tuỵ, râu lún phún, theo mỗi lần nhiệm vụ bị thất bại, chỉ số kiên nhẫn của hắn cũng tụt xuống. Mỗi lần game mà thất bại thì hắn phải đối mặt với cái chết của Tổ Lịch, có khi chết vì ngạt thở, có khi chết vì kinh sợ, có khi vì giãy giụa quá mức bị kẽm gai của cũi giam đâm chết, cảnh tượng vô cùng máu me ghê rợn. Tổ Phong luôn luôn bị những cảnh tượng này tra tấn, giựt phăng kính huyễn thực ra, đập đầu rầm rầm rầm xuống bàn.

Trò chơi ấy đã thách thức giới hạn tâm lý của Tổ Phong.

"Tại sao không để cho Maandala chặn cái game này lại?"

"Tổ Phong từ chối chặn nó, hắn cho rằng trong game này ẩn manh mối có thể giúp giải cứu Tổ Lịch."

"Sao có thể chứ? Đây là một màn đùa bỡn! Không phải đã có gamer hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Chẳng có manh mối nào cả!"

"Em tin không có, Tổ Phong liệu có tin không?"

"Nhưng với trạng thái điên dại này của Tổ Phong, thì hắn không hoàn thành nổi nhiệm vụ rồi."

Tổ Phong lại thất bại tiếp, hắn đập mạnh kính huyễn thực xuống bàn, kính vẫn lành lặn, hắn lại quăng kính xuống sàn, ra sức dùng chân giẫm đạp nó.

"Con tôi đâu! Tìm ra con tôi chưa?" Hắn đấm tường như điên, biết bên kia có người đang canh chừng hắn.

Không ai trả lời.

Cho đến hiện giờ, thật sự vẫn chưa có bất cứ manh mối nào về tông tích của Tổ Lịch, Tổ Lịch tựa như bốc hơi khỏi nhân gian. Các cách thức điều tra thông thường và cơ bản của công an cùng Cục 19 không mang lại bất cứ manh mối nào. Trong phòng quan sát, Tổ Phong chờ đợi, hy vọng hết đấy lên rồi lại bị vô tình dập tắt mất.

"Quân vô dụng các anh! Các anh là một lũ vô dụng!" Hắn đập rầm rầm vào tường, "Tôi muốn gặp Cục 19, để tôi gặp Cục 19!"

Ánh mắt của cảnh viên liếc về phía Hồng Cẩm Thành. Hồng Cẩm Thành ngồi trên ghế sô pha, duỗi thẳng hai chân, bàn chân bắt chéo nhau, mười đầu ngón tay chạm nhau thành hình vồng, gác trước gương mặt đăm chiêu lạnh lẽo.

Advertisement / Quảng cáo

"Nhịn thêm một chút." Hồng Cẩm Thành nhìn chằm chằm Tổ Phong không chớp mắt.

Tổ Phong điên cuồng khiêng ghế nện loạn lên bàn trong phòng quan sát.

"Tên khốn! Không muốn đợi ở đây thì cút về cho bố!" Một viên cảnh sát cuối cùng nhịn hết nổi, quát lên với Tổ Phong, "Chỉ là một trò chơi thôi, mày làm như nó là thật cái gì chứ! Cả một trung đội của bố chẳng làm gì khác ngoài tìm con trai mày, mày còn ở đây rú réo! Mày nghĩ mày là ai? Chẳng qua chỉ là một tội phạm nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật!"

Từ sau kính huyễn thực, Phương Tri bình tĩnh nhìn thấy hết thảy. Rõ ràng những cảnh sát này cũng đều đã xem đoạn video giới thiệu của My Gian Xích. Bọn họ đều căm ghét điều ác, đương nhiên không có chút thiện cảm gì với Tổ Phong.

Trong tầm nhìn của cô, cánh cửa đá của một căn hầm dưới một nấm mộ từ từ mở ra, cô không ngần ngại dùng súng bắn nát một sợi xích treo giữa không trung, tiếng khóc thổn thức của trẻ con vang lên. Cách thức cô chơi trò chơi này rất thô bạo: phá nát tất cả mọi thứ có thể phá nát, cho đến khi nào thành công thì thôi. Tổ Lịch được cứu, nhưng hết lần này đến lần khác cô xác nhận rằng không có bất cứ manh mối nào có thể dùng được. Đây hình như chỉ là một trò chơi giải mật mã thuần tuý.

Nhưng tại sao My Gian Xích lại phát hành trò chơi như thế này?

Phương Tri trầm ngâm gỡ kính huyễn thực xuống. Trong phòng quan sát, Tổ Phong đang đô quạch mất, bám vào bức tường gào lên với những cảnh sát mà hắn không nhìn thấy được:

".....Con trai của tôi vô tội! Con trai tôi vô tội! Hắn rất nguy hiểm! Hắn vô cùng nguy hiểm các người không biết đâu!"

"Tổ Phong, anh bình tĩnh lại một chút đi! Con trai của anh mới mất tích 4 tiếng đồng hồ mà thôi! Hiện giờ cũng không có bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ rằng cháu nó bị bắn hoặc bị bắt cóc, anh lo cái gì!"

"Hắn muốn giết nó!" Hai tay của Tổ Phong ôm chặt lấy đầu, run rẩy. "Các người không biết đâu..... Đấy là My Gian Xích.....My Gian Xích....." Hắn rú lên: "Tôi muốn gặp Cục 19! Cục 19! Chỉ có Cục 19 mới hiểu hoàn cảnh của tôi hiện giờ!"

"Quân hèn nhát....." Tiểu Từ, viên cảnh viên trẻ tuổi từ Cục 19 đến với Hồng Cẩm Thành chửi ầm, "Giết người của chúng ta, hiện giờ lại xem chúng ta như cọng rơm cứu mạng!"

Hồng Cẩm Thành vẫn im lặng từ nãy đến giờ chợt hỏi: "Thắng rồi hả, Phương Trí?"

Phương Tri gật đầu: "Em xác định trong game không có bất cứ manh mối nào giúp tìm được Tổ Lịch."

"Tại sao?" Hồng Cẩm Thành gặng hỏi không buông.

"Bởi vì em không cho rằng người phát hành game và kẻ bắt Tổ Lịch đi là cùng một người."

Giọng nói bình tĩnh của Phương Tri cũng khiến bầu không khí trong phòng lắng xuống. Nghi vấn len lỏi trong bầu không khí tĩnh lặng. Người trung đội trưởng ban nãy chửi Tổ Phong ầm lên vừa gạt tàn thuốc vào đồ gạt tàn vừa nói: "Suy nghĩ này của cô thật lớn gan đấy cô nhỏ."

"Phải, đúng là rất lớn gan. Đồng thời tôi cũng lớn gan cho rằng, có khả năng trên 90% là hiện giờ Tổ Lịch đã chết rồi."

Tất cả mọi cảnh sát đứng ngồi trong phòng đều đua nhau hít một hơi thuốc lá, trung đội trưởng lại rít một hơi thuốc lá, nói: "Nói lý do xem."

"Không có lý do gì khác, chỉ giống như Tổ Phong đã nói, bởi vì đối thủ là My Gian Xích."

Phương Tri vuốt ve cặp kính huyễn thực trong tay. Nó rất nhỏ và nhẹ, thiết kế theo mẫu streamline, mỏng như một cặp kính râm. Một vật bé nhỏ như vậy, lại chứa một thế giới bao la vô hạn. Cô nhìn ngón tay của mình đang run run, dẫu trước đó không lâu đã uống thuốc ức chế alpha để kiểm soát nó, nhưng không ăn nhằm gì. Cô biết lý do là bởi vì lúc này lúc cô giải mật mã của game xong, đã tranh thủ xem thấy đoạn phim quyết đấu giữa Guest và My Gian Xích. Cô dùng kính để che đi ngón tay run rẩy của mình, nói:

"My Gian Xích là một sự tồn tại trong thế giới huyễn thực, ở ngoài đời, kẻ ra tay đều là tín đồ của anh ta."

"Cô dựa vào đâu mà hạ phán đoán này?" Một viên cảnh sát hỏi.

"Còn nhớ Thiện Trạch của Máu Lành Trường Sinh chết thế nào không? My Gian Xích chỉ cần nhấc tay, tự nhiên sẽ có người thay anh ta thi hành bản án tử hình. My Gian Xích muốn trừng phạt Thần Kinh Hoa Hồng là điều không nghi vào đâu được."

"Kinh nghiệm lịch sử biệt lập này không đủ cơ sở để cho chúng tôi đánh giá trường hợp hiện tại." Một viên cảnh sát khác cãi.

"Nếu như My Gian Xích có thể trực tiếp ra tay với Tổ Lịch thì anh ta đã không phải bỏ ra bao nhiêu đó công sức để làm một trò chơi như thế này. Nếu như các anh đã từng tạo ra game VR thì sẽ biết, cho dù chỉ là một trò chơi giải một mã đơn giản, cũng rất hao tốn hơi sức."

"Có thể là My Gian Xích muốn dùng trò chơi này để đoạ Tổ Phong, tra tấn Tổ Phong!"

"Thế thì các anh đã đánh giá thấp độ máu lạnh của My Gian Xích, và cũng không hiểu được điểm khiến My Gian Xích thích thú nhất—lúc nãy lời nói của Tổ Phong đã nhắc tôi nhớ đến điểm này: Chúng ta phải nhìn vào thể chất của My Gian Xích. Anh ta mê cảm giác được làm "thần," mê cảm giác được làm "quan toà." Theo tôi thấy, trò chơi này chỉ là một chỉ nam anh ta viết cho tín đồ của mình, một lời mặc khải. Rất có khả năng tín đồ của anh ta đã mô phỏng theo hành vi trong trò chơi này, giết hại Tổ Lịch một cách đã man, mà sự giết chóc đó, bởi vì trò chơi này, mà trở thành một loại nghi thức."

Các cảnh sát trong phòng nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ không thể nào tin được.

".....Những điều này.....không có bằng chứng, toàn dựa vào suy đoán của cô về My Gian Xích?"

Phương Tri cúi đầu bình tĩnh nói: "Phải, đều là trực giác của tôi, các anh có thể chọn tin hoặc không tin."

Hồng Cẩm Thành từ nãy đến giờ vẫn im lặng, lúc này lên tiếng: "Giả sử như suy đoán của em chính xác, vậy thì việc phá án cần gì để xúc tiến?"

"Nếu như thật sự là tín đồ bị My Gian Xích xúi giục mà đi giết người, thế thì....." Phương Tri trầm ngâm, "Lục soát tất cả mọi nghĩa trang trong Yến Thành, thi thể của Tổ Lịch rất có khả năng đã hoặc sắp sửa bị chôn trong một chỗ nào đó ở nghĩa địa."

.....

Phương Tri ngồi trên một chiếc xe đang phóng nhanh trên đường. Cô nhắm chặt hai mắt, rồi lại mở ra, hình ảnh trong đầu vẫn không sao xoá đi được.

Dáng vẻ của My Gian Xích, My Gian Xích đứng cao ngất ngưởng trên võ đài giữa đấu trường. Dưới chiếc mũ áo, cặp mắt cách nhau cả thước kia như được dùng bút lông để vẽ ra, không lông mày không lông mi, chớp ánh sáng rất kỳ dị. Nhìn rõ gương mặt đó lần thứ nhì, lần này đã dùng thuốc ức chế alpha rồi, cô vẫn cảm nhận được một sự tấn công ồ ập trong lòng. Ánh nhìn như thế kia, là ánh nhìn ngạo nghễ coi thường tất cả, ánh mắt như thể kia là ánh mắt đấy đã tìm.

My Gian Xích vẫn mặc chiếc áo trùm màu đen, bay phất phới khi đứng trên võ đài cao cao giữa đấu trường. Phương Tri thấy thấp thoáng hình dạng cơ thể của anh ta dưới lớp áo trùm—như bạch tuộc, rất nhiều chân tay đang cử động, khiến cho chiếc áo trùm cuồn cuộn. Điều này quá kinh khủng, Phương Tri nghi ngờ không biết có phải mình ảo tưởng không đúng lúc hay không.

Khi đó Guest vừa trao bán giải mã Nhộng cho Maandala, chưa đăng xuất. Có lẽ bởi vì Maandala yêu cầu, hoặc có lẽ xuất phát từ lòng hiếu kỳ đối với My Gian Xích, cuối cùng chàng vẫn nhận lời thách đấu của My Gian Xích. Nhưng Phương Tri có thể cảm nhận được nó không phải là ý muốn ban đầu của Guest. Lúc avatar của chàng xuất hiện ở trên võ đài, trông tựa như một ngọn nến đã tắt lửa, vô cùng ảm đạm dưới ánh sáng chói loà của My Gian Xích.

Lần đầu tiên nhìn thấy avatar của chàng trong Maandala sau khi biết Guest là Tạ Vĩ Thời. Có nghiên cứu tâm lý học đã chứng minh, avatar trong Maandala chính là phóng chiếu thế giới nội tâm chân thật của mỗi người. Trước đây cô cảm thấy Guest sử dụng một avatar bằng điểm ánh cũ kỹ chẳng qua chỉ vì lười nâng cấp, nhưng bây giờ chợt cảm thấy đây chính là chàng—một Tạ Vĩ Thời với thói quen làm lu mờ bản thân, che giấu tính cách của mình.

Võ số avatar tuôn vào đấu trường để xem. Đấu trường huyễn thực không như đấu trường ngoài đời, nó không hạn chế số lượng. Đối với mỗi một avatar mà nói, trận đấu này đều như đang diễn ra trước mắt mình, nhưng nếu nhìn từ trên cao nhìn xuống, thì avatar vẫn giữ trật tự của người đến trước ngồi trước, người đến sau ngồi sau, vòng trong nhỏ, vòng ngoài mỗi lúc một rộng, giống như đấu trường La Mã thời cổ.

Những avatar đến xem đấu phần lớn đều là fans của My Gian Xích. Trong những tiếng reo hò cổ vũ, toàn kêu My Gian Xích. Lớp người dùng Maandala thế hệ sau này, đã không còn mấy ai biết đến Guest.

Guest hỏi: "Tại sao tìm tôi?"

Advertisement / Quảng cáo

Trong mắt trong cặp mắt phẳng hai chiều của My Gian Xích dao động trong viền mắt; bởi vì cặp mắt là mắt vẽ, cho nên cảm giác càng quỷ dị. Anh ta không có bất cứ ngũ quan nào khác, không nhìn rõ được biểu cảm. Anh ta chợt kề mặt đến gần mặt Guest, thì thầm gì đó vào tai Guest. Đầu của Guest kinh ngạc ngửa ra sau, My Gian Xích bật đòn tấn công về phía Guest.

Toàn bộ đấu trường hoan hô, reo hò, vô cùng phấn chấn.

Guest nhanh nhẹn né được. Hành động của cả hai người đều vô cùng nhanh nhẹn, Phương Tri có thể thấy được rằng họ đều mở độ nhạy của thiết bị cảm lực hồi tiếp lên cao nhất.

Khu đánh đấu được thiết định là khi độ nhạy của thiết bị cảm lực hồi tiếp được mở lên cao nhất, thì độ cảm lực ngoài đời sẽ là 1:1. Điều này có nghĩa là sức mạnh của cú đánh sẽ đạt độ nhạy 100%, mà độ tổn thương của avatar sẽ được truyền toàn bộ lên thân của người thật. Nếu mà một avatar bị hệ thống phán là đã bị đá thương trí mạng, thì khả năng sống sót của người điều hiển nó cũng bị hạ xuống cực thấp.

Xem được vài vòng đánh, Phương Tri rợn gáy. Cô biết Tạ Vĩ Thời đã từng được huấn luyện võ tự do, nhưng My Gian Xích này, trông có vẻ còn lão luyện hơn chàng nữa! Không những vậy, tốc độ động tác của My Gian Xích còn rất nhanh, hoàn toàn không phải của người thường! Cô cũng đã từng học đánh MMA, cho nên khi Guest xuất chiêu, trong đầu cô cũng tự động nghĩ cách để đối phó theo phản xạ. Nhưng luôn luôn là, trong khi cô còn đang nghĩ, thì My Gian Xích đã ra chiêu, giống như cơ thể của anh ta hoàn toàn không cần phải suy nghĩ! Đây không phải là con người.

Nhưng My Gian Xích kém ở chỗ độ chính xác của động tác của anh ta không ổn định, thường sẽ hơi bị lệch một chút, tạo cơ hội cho Guest. Nếu không như thế, e rằng chưa được mấy chiêu thì Guest đã chết trong tay My Gian Xích.

Xem đến đây, Phương Trì hốt hoảng nhớ lại, cái đêm hôm kia, tốc độ gõ phím của Tạ Vi Thời rất chậm, hơn nữa còn dùng tay trái. Hồng Cẩm Thành nói thương tích của Tạ Vi Thời là phải vào bệnh viện, cho nên, sắp sửa xảy ra chuyện gì nữa?

Trong đấu trường, yếu thế của Guest mỗi lúc một rõ. Chàng đã bị My Gian Xích đánh bị thương, tốc độ động tác, sức mạnh, và sức đánh đều xuất hiện dấu hiệu bất lợi. Mà tình thế của My Gian Xích thì vô cùng kỳ lạ: anh ta cũng trúng mấy cú đòn rất nặng của Guest, đáng lẽ ra thì cũng bị thương, nhưng anh ta lại như không bị sao cả, càng đánh càng hăng, tựa như muốn đánh Guest đến chết!

Đương nhiên Guest cũng phát hiện ra vấn đề này, không ngừng tìm cách tách khỏi My Gian Xích. Có vẻ như chàng đang nghĩ ngợ gì đó về cơ thể ở dưới lớp áo choàng màu đen của My Gian Xích, bắt đầu lôi kéo vạt áo của My Gian Xích. Ánh mắt của My Gian Xích lộ ra ý cười quỷ dị, một cánh tay dưới áo choàng nhanh như chớp bẻ cánh tay phải của Guest—cú bẻ đó, cánh tay phải của Tạ Vi Thời nếu không gãy thì cũng bị thương nặng. Phương Trì hết hồn, vươn tay muốn đẩy My Gian Xích ra theo phản xạ, nhưng đây chỉ là một đoạn video! Tay của cô xuyên quay cơ thể của My Gian Xích, bên tai thoáng nghe tiếng Guest kiềm nén rên hự, tay phải của chàng không tránh được, tay trái thì chém mạnh xuống phần ót mà My Gian Xích để lộ. Cú chém đó của Guest là chém hết sức. Cô thế thấy được rằng chàng đã hiểu ra hoàn cảnh của mình, từ bỏ tất cả mọi lòng từ bi nhân ái.

Toàn bộ đấu trường rất yên tĩnh, tất cả mọi âm thanh đều biến mất, tựa như đang đứng giữa hư vô.

Người hiểu biết sẽ nhận ra được rằng một cú chém như vậy, cho dù không bị liệt nửa người thì cũng phải ngất đi. Nhưng My Gian Xích chỉ thoáng chững người mà thôi. Rồi My Gian Xích lại xoay đầu! Cặp mắt vẽ kia như phun lửa giận dữ, điên cuồng tấn công Guest. Tất cả mọi avatar trên khán đài đồng thanh reo hò nhiệt tình, sóng âm thanh bao phủ như muốn lật cả một đấu trường.

Guest vô cùng bình tĩnh, hoặc có lẽ trước đây Phương Trì đã từng nói cho chàng nghe về năng lực đặc biệt của avatar của My Gian Xích, cho nên chàng đã có chuẩn bị trước—chàng dùng cánh tay trái còn lành lặn để làm một thế khoá người My Gian Xích lại, vận gãy cánh tay phải của anh ta bắt đầu từ phía khớp vai, rồi đến khớp cùi chỏ, rồi đến khớp cổ tay, vận gãy ở ba nơi cả thảy. Tất cả mọi avatar đều khiếp sợ, rú lên!

Nhưng hành động tiếp theo của My Gian Xích khiến cho Phương Trì hoàn toàn thất kinh—cánh tay phải đã bị Guest vặn bẻ gãy, anh ta chọt tóm và khoá ngược cổ tay của cánh tay trái chưa bị thương của Guest, khiến cho chàng không sao động đậy được, sau đó bàn tay phải đánh mạnh vào lồng ngực chỗ tim của Guest!

My Gian Xích muốn giết chết Tạ Vi Thời.

Phương Trì gần như quên cả thở. Ngay thời khắc đó, không gian phía trên võ đài chợt xuất hiện một lỗ xoáy—là lỗi của chuyến tàu xuyên không do nhân viên của Maandala tung ra. Đồng thời, Guest chợt mở miệng phun thứ gì đó vào mặt của My Gian Xích, My Gian Xích né về phía sau theo phản xạ có điều kiện, nhưng cú đập ấy vẫn đập chính xác ngay tim chàng. Khuôn mặt bằng điểm ảnh luôn chớp sáng cả Guest lẫn từ đó toàn bộ thành trắng nhợt. Nhưng rõ ràng lúc đó chàng đã phát hiện ra điểm yếu duy nhất của My Gian Xích, chàng vất cạn sức mình nhắc cánh tay phải lên, dùng hai ngón tay chọc vào cặp mắt của My Gian Xích. My Gian Xích bị ép phải buông tay, Guest lăn vào trong vòng xoáy, sau đó lỗ xoáy liền lập tức đóng lại và biến mất, cả đấu trường vang tiếng la ó.

Trong cặp mắt vẽ của My Gian Xích chớp loé một ánh nhìn quái dị khó hiểu, giống như đang cười lớn, nhưng không phải sự đắc ý vì đã thắng, anh ta cũng lập tức biến mất khỏi đấu trường. Video kết thúc.

.....

Xe taxi đang phóng trên đường. Khu phố cũ, đường phố vẫn chật chội, chỉ có điều tất cả mọi lá xanh trong mùa hè vừa qua, nay đã bắt đầu vàng ở phần chóp, đỏ ở phần lá, rồi từng chiếc từng chiếc rơi xuống mặt đường.

Người đến người đi, cả một Yến Thành, nếu như muốn gặp nhiều người ngoài đời như thế này, cũng chỉ có ở nơi phố cũ. Ngoài những người nghèo, người già, nơi đây còn có những người không nhượng bộ đối với thế giới huyễn thực sinh sống.

Tạ Vi Thời đã bị thương. Trong lòng cô không ngừng lặp đi lặp lại điều này.

Đêm hôm kia, chàng không mở đèn, mặc áo đen, ngồi trong bóng tối. Tốc độ chàng gõ bàn phím rất chậm, chàng không dùng tay phải, chàng nói chuyện bằng giọng rất thấp. Chàng không giải thích nhiều, cũng không đứng lên để nịu giữ cô. Khi đó chưa đến 10 giờ, chàng vừa thoát khỏi Maandala chưa được bao lâu. Nếu có đèn, mặt chàng sẽ nhợt nhạt đến cỡ nào? Nếu khi đó cô kéo chàng một cái, liệu có phát hiện ra rằng, chàng vốn không còn sức để đứng lên?

Cô lẽ có đã không ra được nữa. Phương Trì nghĩ. Trong tim cô có một lớp kính mờ mịt, cô mãi mãi nhìn không rõ được lòng mình và tình cảm của mình. Cô cảm thấy mình đã mất đi khả năng để yêu, nhưng có lẽ yêu là một loại bản năng. Cô rất khó chạm được vào sự nóng bỏng của tình yêu, nhưng bản năng luôn không ngừng bảo cô, cô quan tâm, cô luôn quan tâm, không chối được.

Cô đến căn hộ của Tạ Vi Thời, gõ cửa mãi không có ai trả lời. Cô mở đồng hồ điện ở bên hông nhà, đồng hồ điện của nhà Tạ Vi Thời đọi mãi không thấy nhích kim.

Một cụ bà chống gậy đi lên lầu, thấy Phương Trì, liếc có vài ánh mắt đầy ngờ vực. Bà cụ Cầu, chủ nhà của Tạ Vi Thời, không con không cháu, ông cụ bạn đời thì cách đây nửa năm sau khi làm xét nghiệm phát hiện ra bệnh AIDS thì uống thuốc ngủ tự sát trong đêm. Cụ Cầu coi Tạ Vi Thời như con trai của mình, ngày nào cũng mang trái cây hoặc chè đậu xanh qua cho. Phương Trì đã từng thấy biển lai thuê phòng của Tạ Vi Thời. Tiền thuê chàng trả bà cụ, gấp đôi giá thị trường.

"Cô bé này, thập thò ở cửa làm gì đấy? Tìm ai?" Cụ Cầu hỏi với giọng không thân thiện.

"Tạ tiên sinh ở trong căn hộ này có còn ở đây không ạ?" Phương Trì kéo khăn choàng cổ lên che mặt. Bây giờ thân phận của cô đã bị lộ đối với Thần Kinh Hoa Hồng, cô đi đâu cũng phải cẩn thận hơn.

"Đi bệnh viện rồi!"

"Bệnh viện nào vậy ạ?"

"Không biết! Tôi nói này cô nhỏ, không có gì làm thì mau đi đi, biết chứa? Nơi đây là tiểu khu tư nhân, không phải công viên!"

Phương Trì gật đầu cảm ơn. Báo đám là Tạ Vi Thời không vào bệnh viện, cô có thể tin chắc điểm này. Ngày nay đi khám các bệnh viện chính phủ đều cần phải lập hồ sơ cá nhân cho bệnh nhân. Tạ Vi Thời dùng giấy tờ giả thì được, nhưng loại máu của chàng, thậm chí đến cả thông tin về gen của chàng cũng sẵn còn được lưu trữ, một khi dữ liệu được thu thập lần nữa, hệ thống sẽ tự động ráp khớp lại, thân phận thật của chàng sẽ không giấu được. Thương thế đặc thù của chàng càng dễ bị Cục 19 hoặc ngay cả My Gian Xích mau chóng tìm ra.

Phương Trì leo lên một chiếc xe buýt. Cô mở di động ra tiếp tục cập nhật những tin tức gần đây. Trong vô số mẩu tin mà cô lướt qua, cô trông thấy một mẩu tin tài chính:

Hacker trong Maandala kích hoạt biến động thị trường chứng khoán, giá trị thị trường trăm tỉ của Maandala, OVR bốc hơi, dấu list các công ty công nghệ cao đang tuột dốc, ngược lại y tế thần kinh đang có xu hướng tăng.

Mẩu tin cho biết, kính huyễn thực hiệu Q đã ngừng sản xuất, tuyên bố sẽ thu hồi tất cả mọi cặp kính hỗn-thực mới ra trên thị trường. Phương Trì tìm thông tin về OVR, kính ngạc phát hiện đủ loại thuyết âm mưu và khủng hoảng sợ bị hãm hại đã trở thành chủ đạo trong những cuộc tranh luận trên mạng và những thông tin được phổ biến rộng rãi. Thậm chí nhiều người còn đi lục được ra một bộ phim cách đây mấy chục năm nói về thế sim trong di động có thể truyền tín hiệu tác động đến sóng não để kiểm soát suy nghĩ của con người, cho rằng một nền công nghệ đen tối đầy bug đó nay đã được OVR thực hiện. Cho dù không ít nhà khoa học tỉnh táo đã thừ tìm cách để phản biện những lời đồn, nhưng không ai thèm để ý đến những tiếng nói yếu ớt của họ. Những tác phẩm VR trước đây vài hiện giờ của Thịnh Phóng bị truyền đi như điên trên mạng, thành một bằng chứng mạnh mẽ cho những kẻ theo đuổi thuyết âm mưu.

Công nghệ huyễn thực đang đi về hướng mất kiểm soát! Nhân loại nên suy nghĩ lại!

Các công ty lớn đã kiểm soát cuộc sống của chúng ta, hiện giờ bọn chúng còn muốn kiểm soát thần trí của chúng ta!

Hãy tỉnh thức! Nhân loại đã sắp sửa không còn là nhân loại! Huyễn thực đang sắp biến chúng ta thành những bộ não trong xy lanh!

Phương Trì lướt qua những bình luận và bài viết như thế, rồi chợt trông thấy một tin vừa được đăng: *Tin vắn quan trọng! Người chế ra Rạn Băng, Vu Nhuệ, đã được cảnh sát xác nhận đã chết, rớt lầu từ Số 8 Trường An! Thần đồng năm xưa nay thành sử giả của ma quỷ, rốt cuộc vì sức mạnh của tiền hay vấn đề của lòng người?*

Chiều theo bàn tin, Vu Nhuệ ngã lầu vào đêm hôm sau ngày phiên tòa kết thúc. Bên dưới là một loạt những lời cảm thán kiểu lưới trời khó thoát. Truyền thông đưa ra một chú đề đặc biệt, tìm hiểu sâu về quá khứ của hắn từ lúc 2-3 tuổi đã biết giải mật khẩu của máy tính của cha mình cho đến sau này lớn lên thành một thiếu niên hacker trẻ tuổi tài năng nhất. Theo bàn tin, không có dấu hiệu giằng co hoặc bị ép buộc nào tại hiện trường. Khám nghiệm tử thi ban đầu loại trừ khả năng dùng thuốc. Cảnh sát đã xác nhận cơ bản rằng đây là do Vu Nhuệ tự tử, đoán nguyên nhân do lúc hoảng hốt mất kiểm soát thì bị trượt chân té xuống lầu.

Nhìn số lượng lớn của những bình luận trong một thời gian ngắn, đa số cư dân mạng đều cho là bởi vì Vu Nhuệ tự xem Nhộng mà chính mình đã tạo ra, mất đi khả năng phân biệt trong thế giới ngoài đời. Còn vì sao lại té từ trên Số 8 Trường An, thì đương nhiên bởi vì trong lòng tự biết. Nhưng Phương Trì thì chợt nảy sinh một nghi vấn: bản thân Vu Nhuệ tạo ra Nhộng thì rất quen thuộc với nội dung trong đó, đáng lý ra sẽ không bị kích thích, tại sao lại có thể xem Nhộng xong rồi tinh thần hoảng hốt, ngã lầu chứ?

Không giống như tự tử, mà là bị giết.

Chỉ một quãng thời gian ngắn ngủi mà hết người này đến người kia chết. Vu Nhuệ, Số 8 Trường An, té lầu. Liên tưởng đến suy đoán của cô trước đây về Tô Lịch, cô chợt cảm thấy cái chết của Vu Nhuệ nào khác gì một nghi thức?

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng cô chợt hiện lên một cái tên.

Đúng vào lúc này, xe buýt đã vào trạm. Cô xuống xe, trông thấy cách đó không xa có một cô gái trẻ đang mặc chiếc áo khoác thể thao màu đỏ. Cô ấy đang trêu vài đứa trẻ, mái tóc rất dài, đủ màu như phượn, chỉ là tóc trên đỉnh đầu đã dài ra, thành một khúc màu đen. Tóc nhuộm nhiều màu như thế, người bình thường khó cân được khí thế của nó, nhưng con người của cô ấy thì trời sinh ra đã mang một khí chất đầy sức sống.

Đinh Phi Phi trông thấy Phương Trì. Cô ấy chống hai tay lên đầu gối, đứng dậy. Phương Trì thấy trong đám trẻ con có Đinh Ái, chỗ các khớp tay chân vẫn đeo mút bảo vệ, nhưng trông vẫn xinh đẹp hoạt bát. Trong thời gian này, Bộ Y tế và Cục Quản lý dược phẩm thực phẩm đã mạnh dạn điều chỉnh và sửa chữa ngành công nghiệp sản phẩm máu, và thúc đẩy giá bồi thường cho người hiến máu, thị-trường-hóa giá cả các sản phẩm máu. Mặc dù giá của các yếu tố đông máu vẫn tăng, chỉ ít vẫn tiếp tục mua được thuốc chính quy.

Phi Phi nói "Qua bên kia nói chuyện đi."

Có hoang mọc thành từng cụm ven con đường lót gạch đá, lá cũng đã bắt đầu vàng, nhưng chúng vẫn sắc bén. Đủ loại giấy quảng cáo dán quan cột điện bê tông, dầm mưa dãi nắng bị phai hết màu, mang cảm giác của năm tháng đã qua. Trẻ con bên kia đường vẫn đang chơi vui vẻ, ngây thơ trong trắng, ngập tràn sức sống.

"Phải, hai hôm nay anh ấy ở nhà tôi." Phi Phi tựa vai vào tường, trong tay không có điếu thuốc, vẫn chưa quen, đứt thẳng đơ trong túi áo. "Không có có anh ấy vẫn sống rất tốt. Cô đi đi."

"Anh ấy không đi bệnh viện, thật sự không có vấn đề gì ở?" Phương Trì kéo khăn quàng cổ quanh mặt xuống, hỏi.

"Cuối cùng nhớ đến việc quan tâm anh ấy rồi hả." Nụ cười của Phi Phi mang vài phần châm chọc, tựa lưng vào cột điện bê tông, mũi chân đá đá những góc gạch lót đường trồi lên.

"Anh ấy có nhà không? Tôi muốn....."

"Không có."

"....." Bị hai chữ của Phi Phi chặn họng, Phương Trì nhất thời không biết nói gì.

"Cô không hợp với anh ấy." Phi Phi nhìn vào mắt Phương Trì, nói.

Trong lòng Phương Trì không dậy sóng, nhưng nơi lồng ngực lại đau dữ dội. Lời Phi Phi nói, có lẽ.....đúng. Cô bỗng không biết mục đích của mình tới đây tìm Tạ Vi Thời là gì, có lẽ chỉ theo bản năng, chỉ muốn biết hiện giờ Tạ Vi Thời có ổn không. Tô Lịch, My Gian Xích, wither, Thần Kinh Hoa Hồng..... Cô vẫn còn quá nhiều việc phải làm, quá nhiều nguy hiểm phải trải qua. Vẫn là cuộc sống nay đây mai đó đầy xương máu, thế thì một mình lẩm lũi tiến sẽ tốt hơn.

Cô lại quấn khăn kỹ, che đi nửa khuôn mặt, khẽ nói: "Vậy tôi đi đây."

Phi Phi nhìn theo bóng dáng mong manh của cô mất hút nơi cuối con phố cũ, lông chợt nghẹn ngào, nhưng cô ấy không thốt được thành lời.

hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Rồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 70: Bí Mật Của Nghĩa Trang Lãnh Tuyền

Tiểu Từ gọi điện thoại tới, bên công an đã lục soát tất cả mọi nghĩa địa trong Yến Thành, vẫn chưa phát hiện ra dấu vết.

"Chị Phương Trì, bên công an rất bất mãn với chúng ta....."

Phương Trì "ừ" một tiếng rất khẽ.

"Chị Phương Trì, liệu..... có phải hướng điều tra của chúng ta có vấn đề?....."

"Tiểu Từ." Phương Trì chợt nói, "Nếu như là do một người mang đầy kinh nghiệm điều tra làm ra, thì cậu cảm thấy rằng khả năng bên cảnh sát tìm ra được trong vòng hơn nửa ngày là bao lớn?"

"Ô....." Tiểu Từ ở đầu dây bên kia nghẹn lời.

Đối với cậu ta, Phương Trì vẫn chỉ là người mới gia nhập Cục 19, cậu ta không hiểu tại sao Hồng Cẩm Thành và Sử Tranh Vanh lại rất tin tưởng cô. Đối với lối suy nghĩ táo bạo của Phương Trì, thật ra cậu ta có rất nhiều ý kiến, nhưng chỉ với hai câu của Hồng Cẩm Thành đã khiến cho cậu ta nghẹn lời tiếp:

"Hễ vụ án mà liên quan đến Thần Kinh Hoa Hồng, trình độ hiểu biết của cô ấy sẽ sâu hơn bất cứ ai trong chúng ta! Cho dù cô ấy đoán mò, cũng chính xác hơn hơn chúng ta!"

"Dạo này trên dưới trong Cục 19 đều bận vụ án của Thần Kinh Hoa Hồng, nhất định là đã lỏng lẻo trong việc canh chừng một số người đúng không."

"Hả?" Đề tài của Phương Trì thay nhanh xoành xoạch, Tiểu Từ đã không theo kịp, ngơ ngơ ngác ngác.

"Đi điều tra Thịnh Thanh Hoài, xem xem từ lúc Thịnh Phóng mắc bệnh thì ông ta đã làm những gì. Nhất định phải tra không sót một chi tiết nào."

"....." Tiểu Từ đã ở Cục 19 một năm trời, đương nhiên biết Thịnh Thanh Hoài là ai. Cậu ta còn chưa kịp hỏi Phương Trì tại sao, Phương Trì đã cúp máy.

"Khó làm việc chung quá....." Tiểu Từ càu nhàu, "Cục trưởng mò đâu ra người kỳ quặc như thế nhỉ....."

.....

Mãn đêm chực buông, Phương Trì ngẫn người phát hiện ra mình đã không còn nhà để về. Cô cũng không biết nên đi đâu, gió nổi lên sẹ sắt trên phố, cô tần ngần một hồi, vào một cửa hàng mua một chiếc áo gió thật dày, gọi xe taxi, trả công gấp đôi, đi đến nghĩa trang Lãnh Tuyền.

Đã rất lâu rồi chưa ghé nghĩa trang Lãnh Tuyền. Từ đầu xuân, đến nay đã là giữa thu, cũng chẳng qua mới chỉ nửa năm mà thôi, Phương Trì lại cảm thấy như đã cách một đời. Cô vuốt bia mộ của mình, rồi là vuốt ve bia mộ của Thịnh Diễm, cuối cùng tựa lưng vào một đá lạnh buốt trước mộ của Thịnh Diễm, chậm chạp ngồi xuống.

Đêm đã khuya, mây mờ ảo bọc quanh vầng trăng lạnh lẽo mỏng như giấy. Trong nghĩa trang không có đèn, cây cối và bia mộ hoá thành từng mảng đen như đã thú đang rình rập.

Advertisement / Quảng cáo

Yên tĩnh thật.

Phương Trì nhìn di động, có tin tức lại mới được gửi tới, liên quan đến chú Đạo Minh.

Hình của bài báo là một bệnh nhận bị cụt khéo kéo dùng đũa với tay giả. Bên cạnh người bệnh có vô số những nhân viên nghiên cứu khoa học mặc áo blouse trắng, trong đó Hà Tâm Nghị đứng ở vị trí bắt mắt nhất.

Phương Trì biết hạng mục này. Trước đây nếu muốn ghép chân tay giả vào hệ thần kinh, thì cần phải cấy màng điện cực vào vỏ não, quá trình phẫu thuật mang tính rủi ro cao, sau khi phẫu thuật lại có khả năng bị biến chứng hoặc nhiễm trùng, hiệu quả rất khó đảm bảo về lâu về dài. Nghiên cứu của Hà Tâm Nghị là thông qua việc giải mã dòng điện sinh học yếu được tạo ra khi trí tưởng tượng của con người vận động, rồi nhờ vào nó mà không cần cấy điện cực vẫn có thể để ý muốn của con người biến thành hành động.

Cô móc điện cực của Thần Kinh Hoa Hồng phía sau đầu cô ra, tốn hại xảy ra với hệ thống thần kinh của cô đã thúc đẩy Hà Tâm Nghị. Cả nửa năm qua, ông luôn dốc sức vào hạng mục nghiên cứu không xâm nhập này. Chiếu theo các dữ liệu của kết quả nghiên cứu, thì ông đã trở thành người đứng đầu trong lĩnh vực này. Phương Trì thật lòng mừng cho ông. Cô rất muốn gửi một tin nhắn chúc mừng ông, nhưng nghĩ rồi lại buông di động. Cô ngửa đầu ngắm trăng sao, chợt cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp.

Chỉ là người đi đã đi rồi, không còn duyên gặp lại nữa.

Cô nhìn hai bia mộ sắp cạnh nhau của Mai Đỗ Sa và Thịnh Diễm, nghĩ, bất kể là cô hay Thịnh Diễm, đấy đều là chọn lựa của chính bản thân họ. Mà chọn lựa của họ chẳng qua cũng chỉ vì muốn bảo vệ thế giới vốn rất tốt đẹp này mà thôi.

Đêm trở nên yên vắng đến nỗi không cảm nhận được thời gian trôi, chỉ có trăng sao vẫn nên quỹ đạo vô hình trên nền trời đêm. Ánh mắt của Phương Trì dần dần đặp xuống phía triền đồi đối diện. Trước đây cô đã từng đứng ở đó, tận mắt nhìn thấy tang lễ của chính mình và Thịnh Diễm. Ở đó cũng là nơi cô gặp Tạ Vi Thời lần đầu tiên. Đôi mắt của chàng hơi sầm tối, hơi xếch, trông như nai đứng giữa rừng thâm mờ sương mai. Bùi ngùi. Cô chợt nhớ ra gì đó, tính nhẩm, hôm nay chính là ngày mà Tạ Vi Thời nói ba chàng sẽ về đến Yến Thành. Có lẽ cô thật sự đã để vuột mất Tạ Vi Thời, giống như đã để lỡ mất ngày hôm nay.

Cô nghĩ ngợi lung tung, mắt vẫn nhìn chăm chú con đường nhỏ men theo triền đồi xa xa. Cũng không biết bao lâu sau, trên con đường nhỏ đó chợt có một bóng đen, cô lập tức trở nên cảnh giác, lao đi như mũi tên, lặng lẽ rượt theo bóng đen đó.

Người nọ không phát hiện ra cô. Đêm nay cô mặc đồ khá tối màu, ngồi bên mộ của Thịnh Diễm, từ sườn đồi nhìn xuống, không hề bắt mắt trong bóng đêm. Không hẳn là cô mang hy vọng gì, nhưng khi nhìn rõ dáng của người nọ, trong lòng cô vẫn không hiểu sao mang cảm giác mất mát.

Không phải Tạ Vi Thời.

Tới gần hơn nữa, chỉ thấy người này mặc một chiếc áo gió rộng thùng thình, mũ áo kéo xuống rất thấp, trong tay vác một chiếc bao. Cô đã xác định sơ sơ được phán đoán của mình.

"Thịnh Thanh Hoài."

Vai người nọ thoáng run một cái, rồi bước chân càng nhanh hơn.

"Sin." Cô lại gọi.

Người kia quay phắt đầu, chạy vài bước đã đến trước mặt Phương Trì, dùng tốc độ nhanh như chớp cướp lấy di động từ tay cô, xoá mất phần mềm ghi âm và thu hình trong đó.

Phương Trì không chống cự, cô biết màn này của Cục 19 vô ích đối với ông ta. Dù sao ông ta cũng là nhân vật kỳ cựu trong Cục 19, cấp trên một thời của cô. Cho dù thầy dạy trò giỏi cũng luôn giữ lại vài chiêu cho mình, huống hồ thầy đó là Thịnh Thanh Hoài. Dùng ánh sáng từ di động, Phương Trì quan sát ông ta. Vài tháng chưa gặp, ông ta đã già đi rất nhiều, râu và tóc bên mai đã thành muối tiêu, những nếp nhăn trên mặt càng cứng như được dùng đao khắc riu đẽo.

"Sao ông lại tới đây?"

Bàn tay đeo găng tay của Thịnh Thanh Hoài vứt trả di động lại cho Phương Trì, lạnh lùng đáp: "Cũng như cô, tới thăm Thịnh Diễm."

Phương Trì ngó phía sau ngọn đồi, bên đó là một khu nghĩa trang lớn hơn; con đường nhỏ này là con đường phải băng qua nếu muốn ra khỏi nghĩa trang đó. Chỉ có điều Lãnh Tuyền là nghĩa trang liệt sĩ, còn bên đó là nghĩa trang bình thường của bình dân Yến Thành. Cô nói: "Lúc ban đầu chưa quen ông và anh ấy, tôi còn tưởng ông là bố Thịnh Diễm, bởi vì cả hai người đều họ Thịnh."

Thịnh Thanh Hoài không đáp, không dư hơi nói chuyện vớ vẩn với cô.

Phương Trì lại nói: "Tôi thì không phải chỉ đến đây thăm Thịnh Diễm. Có một vụ án rất sốt dẻo, hôm nay cảnh sát lục soát trong nghĩa trang này cả ngày mà vẫn không xác định được nghi phạm. Tôi tới nhìn một chút, biết đâu phát hiện ra manh mối gì đó."

Thịnh Thanh Hoài nói: "Phát hiện ra manh mối gì không?"

Phương Trì đáp: "Thật ra vụ án này có một điểm đáng nghi ngờ mà tôi vẫn chưa nghĩ ra được. Trước đây người này giết Nemo, là bởi vì những nemo đó dụ dỗ ra con trai của ông ta xem Nhộng khiến thần trí của con của ông ta bị bất bình thường hoàn toàn. Sau đó ông ta giết Vu Nhuệ, bởi vì Vu Nhuệ chính là người chế ra Nhộng, hơn nữa còn suýt khiến con trai của ông ta ngã xuống dưới Số 8 Trường An. Vu Nhuệ tránh được trừng phạt của luật pháp, ông ta liền đích thân ra tay trừng trị Vu Nhuệ. Nhưng điều tôi không hiểu lắm là, nếu như ông ta là hung thủ của vụ án này, thì ông ta dùng lý do gì mà lại muốn giết Tô Lịch cơ chứ?"

Thịnh Thanh Hoài lạnh lùng đáp: "Sợ rằng cô đã mắc bệnh hoang tưởng rồi."

"Phải." Phương Trì đáp, "Từ trước đến nay tôi chưa gặp tay giết người liên hoàn nào mà hiểu rõ bộ công an và Cục 19 như lòng bàn tay. Chết bao nhiêu đó người rồi, trải qua một thời gian lâu như vậy rồi mà vẫn không tìm ra được manh mối nào. Cho nên tôi chỉ biết dựa vào hoang tưởng. Nói cho cùng, trong chuyện này tôi cũng có trách nhiệm—tôi không nên tiết lộ thông tin điều tra về Rạn Băng sớm như vậy cho ông ta hay."

"Mai Đỗ Sa.....à không phải, hiện giờ tôi nên gọi cô là Phương Trì." Thịnh Thanh Hoài nói, "Cục 19 hiện giờ càng ngày càng khiến tôi thất vọng. Nếu như ngay lúc ban đầu dùng phương án của tôi, trực tiếp trừng phạt Thần Kinh Hoa Hồng, thì tất cả những gì của ngày hôm nay, đều đã không xảy ra—bao gồm cả Thịnh Diễm của cô, cũng đã không chết." Giọng của ông ta nghe như phun ra từ kẽ răng, "Thượng đế đã báo cho biết trước về con hồng thuỷ, loài người ngu xuẩn lại không biết đi đóng một chiếc thuyền."

"Nếu dùng phương án của ông, thế thì Cục 19 khác gì Road of Rose và Thần Kinh Hoa Hồng?"

Thịnh Thanh Hoài ngẩng đầu, mũ trùm đầu rớt ra phía sau, để lộ mái tóc đã hoa râm của ông ta. Ông ta cảm khái: "Thể chế xã hội của nhân loại ngày nay đã không theo kịp phát triển của công nghệ. Phải mất nhiều năm mới thiết lập được luật, mà chu kỳ đột tiến của công nghệ đã có thể rút ngắn xuống vài tháng hoặc thậm chí vài ngày. Vì sao Cục 19 được lập ra? Lẽ nào không phải là để nối khoảng cách giữa hai thứ đó sao? Vẫn phải luôn có người đi làm những công việc không ra được ánh sáng, nếu không thì cô cho rằng vì lý do gì Sử Tranh Vanh luôn phải giành vác hết tất cả mọi áp lực, muốn duy trì Cục 19 dưới quyền của cơ quan an ninh quốc gia? Nếu như là vì muốn giữ bí mật của các nhiệm vụ, hệ thống công an không giữ bí mật được ấ?"

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền, "Tôi rất muốn đặp vỡ hai tấm bia mộ kia của cô và Thịnh Diễm. Hai tấm bia đó đã trói tay trói chân của tôi và Sử Tranh Vanh. Cả năm nay chẳng phải Cục 19 chẳng làm nên trò trống gì sao? Đừng nói gì với tôi về trình tự của công lý, trong lĩnh vực này, ngay cả trình tự còn không có thì lấy đâu ra trình tự của công lý? Chúng ta chỉ có thể lấy công lý có kết quả! Sử Tranh Vanh muốn duy trì sự tồn tại của Cục 19, rất nhiều việc ông ta đã làm không nổi. Tôi đã ở trong địa ngục rồi, vậy thì việc làm xong bị xuống địa ngục, để đó tôi làm!"

Có một giây ngắn ngủi, Phương Trì gần như bị Thịnh Thanh Hoài làm động lòng. Sử Tranh Vanh lập ra Cục 19, người đầu tiên ông ấy tìm, là Thịnh Thanh Hoài chứ không phải Hồng Cẩm Thành. Trong thời gian Thịnh Thanh Hoài bị theo dõi, vẫn có thể đi lại tự do, rốt cuộc phải chăng là Sử Tranh Vanh dung túng? Nemo đua nhau chết, Sử Tranh Vanh vẫn không hề quan tâm, chỉ nói không thuộc phạm vi trách nhiệm của Cục 19—có phải thật ra ông ấy vốn đã biết rõ hết thảy?

Không đúng. Vẫn có gì đó không đúng.

Cô không thể nghe theo một cách mù quáng. Cô trong quá khứ, đã từng bướng bỉnh tin vào người cô cho là người tốt, cho nên cô tin tưởng Guest, tin Sử Tranh Vanh, tin Thịnh Diễm, mãi đến bây giờ, cô mới hiểu, cho dù người được định nghĩa là tốt đi nữa cũng sẽ có mặt trái không ai biết đến.

Phương Trì chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Thịnh Thanh Hoài: "Nhưng ông đã giết Tô Lịch, nó vô tội."

Cặp mắt sâu hút của Thịnh Thanh Hoài nhìn cô chằm chằm, Phương Trì chợt thấy được một ánh nhìn quái dị trong đó, tà ác, lạ lùng, khiến cô hơi rùng mình. Thịnh Thanh Hoài hơi hất hàm về phía bia mộ của cô và Thịnh Diễm, nói: "Sẽ luôn có người vô tội phải hy sinh. Cô xem—"

Phương Trì quay đầu theo phản xạ để nhìn hướng ông ta chỉ, chợt trước mắt tối hù, cả đầu bị bao tải dày chắc trùm lên. Cô vừa định cất tiếng, bàn tay to mạnh mẽ của Thịnh Thanh Hoài đã bịt chặt lấy mũi miệng của cô cách lớp nhựa, hai chân hai tay bị ông ta khoá chặt cứng. Động tác của ông ta vô cùng thành thạo, nhanh chóng, gọn gàng dứt khoát, không nói lời dư thừa nào, không chừa đường cho cô phản kháng.

Phương Trì ngửi thấy mùi của chất choác. Chiếc bao này có thể đã đựng Tô Lịch, cô nghĩ, Thịnh Thanh Hoài y chang như My Gian Xích, đã trở thành một kẻ giết người. Cô họng thế nào cũng bị siết trong giây kế tiếp, đó là ý nghĩ của cô trước khi mất đi ý thức.

.....

Lúc Phương Trì tỉnh lại, bốn bề tối om, cô thích ứng một lúc mới nhìn ra được bóng đêm mông lung.

Cô vẫn đang ở trong nghĩa trang, ở dưới một khe trũng, bên cạnh là cây cối rậm rạp. Gì thế này? Cô hoạt động tay chân, ngoại trừ quanh cổ vẫn còn vương cảm giác khó chịu, không có vết thương nào khác.

Đây không giống tác phong của Thịnh Thanh Hoài, ông ta mà đã nảy sinh ý định giết chết cô, thì nhất định sẽ giết cô để diệt khẩu mới đúng. Phương Trì đang nghi ngờ thắc mắc, ngó quanh, chợt trông thấy một người nằm cách cô không xa. Cô bò dậy nhào tới, dưới ánh trăng nhợt nhạt, lúc nhìn rõ một người đó, lòng cô chùng xuống—

Vậy mà lại là Tạ Vi Thời.

Tim của cô như vùng vẫy thoát ra khỏi trói buộc nào đó, đập như điên một cách mất kiểm soát. Tay chân của chàng lạnh lẽo, chỗ tay phải đã bó nẹp sơ qua. Dưới mũi chàng vẫn còn hơi thở, cô liền như được hoàn hồn, thở hổn hển hổn hển, nhưn hết cả người.

Cô ngất mạnh giữa nhân trung của chàng, đập lên hai má lạnh băng của chàng, run rẩy gọi: "Tạ Vi Thời!" Cô áp tai lên lồng ngực chàng nghe nhịp tim của chàng. Chàng vẫn chưa tỉnh, cô thử tìm cách công chàng lên. Nhưng vóc dáng của cô bé nhỏ mong manh, Tạ Vi Thời thì cao hơn cô quá nhiều, nào dễ công? Cô vẫn không nản, thử thêm mấy lần, cuối cùng khom lưng đỡ được Tạ Vi Thời lên. Cô đang định đứng dậy, chợt có một bàn tay bị miệng cô lại, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: "Đừng nói gì, ngồi thụp xuống."

Giọng nói ấy rất yếu, lòng Phương Trì lại mừng rơn. Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, được Tạ Vi Thời vòng tay ôm chặt vào lòng. Nhịp tim đập truyền đến từ phía sau lưng. Giữa im vắng, cô trông thấy có ánh sáng của đèn pin quét ngang qua, sau lưng có tiếng bước chân lạo xạo. Tiếng bước chân dừng lại phía sau lưng họ, Phương Trì siết chặt con dao con trong tay.

"Phương Trì, tôi biết cô đang ở đâu đấy. Chúng ta đều là người cùng một chí hướng, đừng đánh lẫn nhau nữa! Sau này cô đi đường quang minh của cô, tôi đi đường riêng của tôi. Cô mà còn đi làm chuyện nuôi bu nữa, tôi sẽ khiến cho người thân của cô không gặp kết quả tốt!"

Tiếng bước chân đạp trên cỏ và đường tráng xi măng cuối cùng rời xa, Phương Trì buông lỏng con dao con trong tay, lòng bàn tay mướt mồ hôi. Cô biết rất có khả năng Thịnh Thanh Hoài đã phát hiện ra cô và chàng, chỉ có điều hiện giờ cô đã tỉnh, cảnh giác đã để cao, ông ta mà muốn ra tay với cô thì không còn dễ như trước đó. Nếu cô mà tính đây muộn hơn 1,2 phút, thì nghĩa trang này sẽ thật sự thành mồ chôn của cô và Tạ Vi Thời.

Cơ thể của họ hết căng cứng. Phương Trì xoay người, ngẩng đầu nhìn vào mắt của Tạ Vi Thời. Cô lẽ đã không còn bất cứ thứ gì ngoài đôi mắt trầm lặng hơi sẫm tối này có thể khiến cô yên tâm hơn. Cô không biết nên nói gì, nhưng đôi môi lành lạnh của chàng đã dán lên. Cô thở phào một hơi, nhắm mắt, tất cả mọi giằng co trong lý trí tan theo mây khói. Cô buông thả bản thân, nghe theo bản năng, cánh tay mình đè quấn quanh cổ chàng, kết hợp với cơ thể của chàng. Hơi thở trầm thấp nặng nề lên lên xuống xuống trong gió nơi khu nghĩa trang vắng vẻ, xen lẫn với những mẩu đối thoại ngắt quãng.

"Chỗ bị thương của anh....."

Advertisement / Quảng cáo

"Đừng sờ nữa."

"Vậy tại sao ngất?"

"Em mà té từ trên cao nhiều đó xuống, em có thể không ngất không?"

"....."

Phương Trì rệu rã tựa vào lồng ngực của chàng, nói: "Tạ Vi Thời, em không ra được nữa. Em nghĩ đến anh đang sống, sợ anh trở thành lạnh lẽo cứng ngắc, cuối cùng biến thành một bia mộ, em chịu không được."

Tạ Vi Thời lặng lặng nhìn cô: "Trả lại bình hoa cho anh."

.....

Bình hoa vẫn còn nằm trong khách sạn. Phương Trì lấy nó đưa cho chàng, liền bị chàng nắm lấy tay không buông. Phương Trì thấy tay chàng dừng lại là tay phải, lập tức không dám giằng ra. Xe taxi từ xa đang tấp vào, cô sốt ruột: "Cục 19 đang tìm anh!"

Tạ Vi Thời không nói gì, nhét thẳng cô vào trong xe, bản thân chàng cũng ngồi vào trong. Có tài xế ở đó, Phương Trì không nói gì về Cục 19 được nữa. Tạ Vi Thời chợt hỏi: "Cái người ban nãy ở nghĩa trang, em biết ả?"

Phương Trì gật đầu.

"Anh đã gặp qua ông ta rồi."

"Anh đã gặp Thịnh Thanh Hoài?"

"Không phải như vậy. Sau khi Long Chấn qua đời, anhđã từng gặp ông ta ở bệnh viện lần tang lễ. Khi đó ông ta rất tiều tuỵ, râu lún phún, mặc quần áo nhếch nhác. Ông ta rất muốn đến gần để nhìn Long Chấn, nhưng cha mẹ của Long Chấn đều có ở đó, ông ta không dám đến gần."

Có ý nghĩ gì chợt loé lên trong lòng Phương Trì, mơ hồ như có một tia ánh sáng đang xoay chuyển. Cô chụp lấy Tạ Vi Thời, vội hỏi: "Có phải là mộ của Long Chấn cũng ở Lãnh Tuyền?"

Tạ Vi Thời gật đầu: "Phải."

Phương Trì gọi ngay cho Tiểu Từ: "Lập tức báo cho trung đội cảnh sát, tới mộ của một người tên là Long Chấn ở nghĩa trang Lãnh Tuyền, rất có khả năng Tô Lịch ở trong mộ đó."

Tiểu Từ ré lên: "Chị Phương à, hiện giờ đang là 4 giờ 40 sáng!"

"Nếu mà Tô Lịch còn sống thì mỗi một giây đều khẩn cấp." Phương Trì lạnh lùng đáp.

Tiểu Từ nhanh chóng cúp máy.

Sau khi về đến nhà, Phương Trì thuật lại ngắn gọn cho Tạ Vi Thời nghe toàn bộ sự việc. Hồng Cẩm Thành gửi video trực tuyến cho Phương Trì coi toàn cảnh tiến vào hiện trường ở nghĩa trang.

"Hiện giờ chúng tôi không liên lạc được với người nhà của người trong mộ, tất cả mọi số điện thoại liên lạc đều đã không hoạt động. Nếu như trực tiếp đập mộ thì chúng ta phải gánh trách nhiệm."

"Phương Trì, em có chắc nó chính là ngôi mộ của Long Chấn này không?" Hồng Cẩm Thành hỏi.

Phương Trì giữ tay ở tai nghe, bình tĩnh đáp: "Em chắc chắn. Nếu như sai thì em sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm."

Hồng Cẩm Thành không hỏi thêm, hạ lệnh: "Đào mộ."

Mộ được đào lên, ngoài hũ tro ban đầu ra, không còn gì khác. Hồng Cẩm Thành liếc Phương Trì một cái trong ống kính trực tuyến, Phương Trì nín thở, nói: "Đào luôn quanh mộ lên xem."

Hồng Cẩm Thành lại hạ lệnh: "Đào quanh mộ."

Đất quanh mộ cũng được đào lên. Hơn mười mấy ngọn đèn pha tụm lại chiếu sáng choang một vùng trong ánh ban mai chạng vạng.

Phương Trì nhìn Tạ Vi Thời đang ở bên cạnh: "Nếu như phán đoán của em sai lầm, liệu anh có giận em thay Creeper?"

Tạ Vi Thời nghiêm túc suy nghĩ một lúc, đáp: "Chắc giận nửa tiếng đồng hồ."

Khoé miệng của Phương Trì cong cong.

Từng cụm đất được đào lên chất qua một bên. Camera trực tuyến chiếu lướt qua bia mộ, khuôn mặt bầu bĩnh của Long Chấn mang nụ cười ngây ngô và vui vẻ, khi ấy chưa trải qua "lễ rửa tội" của hiện thực tàn khốc. Phương Trì chợt phát hiện, trong Ba Chàng Ngự Lâm, Tạ Vi Thời và Long Chấn đều có avatar phản ánh con người thật của họ ở mức độ rất cao, còn Thịnh Diễm thì hình như.....Trong lòng cô lại mịt mờ. Cô liếc mắt qua Tạ Vi Thời, chỉ thấy ánh mắt của chàng đang đuổi theo tấm bia mộ có hình của Long Chấn trên màn hình.

Cô chợt không biết khi Tạ Vi Thời nhìn Thịnh Diễm được chôn cất đã mang tâm trạng như thế nào. Trong Ba Chàng Ngự Lâm, đầu tiên là Long Chấn, sau đó là Thịnh Diễm, người trước ngươi sau đều được chôn cất trong nghĩa trang Lãnh Tuyền. Ba Chàng Ngự Lâm đã từng hô mưa gọi gió, chỉ còn lại mỗi mình chàng.

Tính cách của chàng điềm đạm hơn Thịnh Diễm rất nhiều. Nếu như nói, tình yêu của Thịnh Diễm như một ngọn lửa hừng hực, thì tình cảm của Tạ Vi Thời tựa như nước lặng lẽ trôi dưới lớp băng. Năm xưa khi chàng không muốn cùng gia nhập Cục 19 với Thịnh Diễm, có thật sự là bởi vì chàng bạc tình bạc nghĩa với Long Chấn không? Có phải vì biết trước con đường trước mặt đầy ngay hiểm nên ngại không dẫn bước không? Có thật là chàng đã kéo lê một cuộc sống hèn nhát cô độc như thế trên đời này?

Phương Trì không tin, không tin. Nếu thật sự như thế, làm sao giải thích được việc chàng mất tích? Làm sao giải thích được vết thương do súng đạn trên người chàng và những thay đổi lớn lao trong những năm vừa qua?

Ba Chàng Ngự Lâm, rốt cuộc họ chỉ chọn những con đường khác nhau mà thôi.

"Đất ở đây mới bị đào lên!" Một viên cảnh sát lớn tiếng gọi những người khác, "Bên này bên này!"

Chỗ đất đó là tấm đá lót thứ ba nằm ngay trước bia mộ của Long Chấn. Mấy cây xẻng cùng xới đất lên. "Cẩn thận một chút!" Trung đội trưởng không ngừng nhắc nhở. Rất nhanh, dưới lòng đất xuất hiện một thứ gì đó đen nhèm. "Kéo đèn xuống thấp hơn nào!" Đèn pha cùng nhau chiếu vào chỗ đó, trong ống kính, một mớ đen mềm mại, là tóc. Vừa mảnh vừa mềm, một mớ tóc nhỏ xíu của trẻ con.

"Đệch....."

"Thật sự là chỗ này....."

Các viên cảnh sát không giấu được sự kinh ngạc, đua nhau lên tiếng.

"Đã lạnh rồi. Không cứu được nữa." Có một cảnh sát nói. Tay của anh ta thò xuống rờ quanh cổ. Tất cả mọi người đều im bặt.

Xẻng đào xới đất quanh đó, những người cảnh sát ngồi xổm dùng tay đào đất quanh đứa trẻ. Thi thể lạnh cứng như tượng điêu khắc hiện ra trong ánh ban mai. Lúc nhìn thấy rõ hình dạng của đứa bé, rất lâu sau không ai nói được một lời.

Đứa bé quỳ bệt, hai nắm tay bé nhỏ chắp vào nhau trước ngực, lưng khom vòng, đầu vùi vào nắm tay. Tất cả mọi bộ phận trên người của nó đều bị dán cứng bằng keo siêu dính để giữ nguyên tư thế hèn mọn co rúm ấy.

Là một tư tế sám hối trong tôn giáo.

.....

Phương Trì gặp lại Thịnh Thanh Hoài trong căn phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện.

Thịnh Phóng đã mất đi khả năng tự lo cho bản thân. Sau khi xem Nhộng, não của cậu ta như được đẩy lên một đỉnh cao, nhưng trạng thái đó rất ngắn ngủi, sau đó bắt đầu xuất hiện dấu hiệu teo não, nay đã phát triển đến trung kỳ.

Y học khó giải thích được hiện tượng này, nhưng xét tình trạng đặc biệt của Thịnh Phóng, cùng với tình hình kinh tế của Thịnh Thanh Hoài, bệnh viện miễn toàn bộ chi phí trị liệu cho Thịnh Phóng, để cậu ta ở lại trong phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện để quan sát và chăm sóc.

Tầm nhìn của Thịnh Phóng đã thu lại nhỏ một cách nghiêm trọng, thia cháo của Thịnh Thanh Hoài mà không để ngay trước mắt của cậu ta, thì cậu ta không nhìn thấy. Cậu ta đã không sao phân biệt được những vật cùng hình dạng. Cậu ta vẫn vẽ, đường như vẽ đã thành một bản năng, nhưng nhìn theo quỹ đạo của cọ vẽ trong không trung thì thấy khả năng phán đoán khoảng cách và không gian của cậu ta đã trở nên rất kém.

Thịnh Thanh Hoài tự nấu cháo thịt nạc với rau, đút từng muỗng một cho Thịnh Phóng. Thịnh Phóng ngạ ngậy một cách vô thức, cháo bị rơi rớt khắp nơi, Thịnh Thanh Hoài vô cùng kiên nhẫn lau sạch từng chút một cho cậu ta, như đang chăm sóc cho một em bé. Dưới ánh điện sáng loáng của bệnh viện, Phương Trì thấy Thịnh Thanh Hoài đã gầy đến độ gò má nhô rất cao.

Advertisement / Quảng cáo

Thịnh Thanh Hoài đã sớm trông thấy Phương Trì. Sau khi đút xong cháo cho Thịnh Phóng, ông ta thay đồ cho cậu ta, rồi mới nói: "Tôi đợi người của Cục 19 mấy ngày rồi, nhưng không ngờ người tới lại là cô." Ông ta rửa tay, lau khô, nói: "Sao, nghĩ thoáng rồi, hay là tìm ra được lương tâm, muốn thả cho tôi một đường sống?"

Phương Trì hỏi: "Long Chấn cũng là con của ông phải không?"

Thịnh Thanh Hoài đáp: "Phải." Ông ta chợt cười, cười vô cùng oán độc và thê lương, "Hai đứa con của tôi, đều rất giỏi, đúng không? Chỉ đáng tiếc đều không sống lâu." Nếu không phải vì cặp mắt sắc bén khác người của ông ta, trông ông ta như một người cha tầm thường và sa sút.

Phương Trì đã điều tra mẹ của Long Chấn. Chắc là hồi còn rất trẻ, mẹ của Long Chấn đã từng trải qua một cuộc tình với Thịnh Thanh Hoài, có thai khi chưa cưới, sau đó đất con đi lấy một người đàn ông trung niên đã có công ty riêng của mình. Sau khi cưới, tình cảm tốt đẹp, người đàn ông kia cũng coi Long Chấn như con của ông ta. Tính cách của mẹ Long Chấn mạnh mẽ, chỉ tiếc thủ cũng rất mạnh, một hacker suốt ngày vùi đầu nghiên cứu mạng internet như Thịnh Thanh Hoài không thoả mãn được nhu cầu tâm lý của bà. Để giữ cho gia đình yên ấm, bà từ chối để cho Thịnh Thanh Hoài và Long Chấn tiếp xúc với nhau. Sau khi Long Chấn qua đời, gia đình bỏ mẹ Long Chấn đi cư ra nước ngoài.

Bây giờ Phương Trì mới hiểu được vì sao Thịnh Thanh Hoài thù phụ nữ: Ông ta liên tiếp bị 2 người phụ nữ phản bội. Người đầu tiên cướp mất đứa con của ông ta, người thứ hai, vì sinh ra đứa con bị bại não mà rời ông ta.

"Cho nên ông gia nhập Cục 19, chính là vì muốn báo thù cho Long Chấn."

"Phải."

"Tô Phong đã chết, sau khi trông thấy thi thể của Tô Lịch, uống một số lượng rượu lớn, rồi dùng thuốc ngủ, tự sát trong biệt thự của mình."

Thịnh Thanh Hoài bỗng chợt sững người, ánh mắt hoảng hốt, "Thật sao?"

Phương Trì rút ra một tập báo cáo xét nghiệm pháp y đặt trước mặt Thịnh Thanh Hoài. Thịnh Thanh Hoài liếc qua, chỉ dựa vào chất giấy và cách in, ông ta cũng biết đó là sự thật.

"Vì thông tin về cái chết của Tô Lịch sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt cho xã hội, nên Cục 19 và bộ công an cùng nhau trấn áp tin tức; cái chết của Tô Phong cũng bị xử lý tương tự. Đến nay, các phòng thí nghiệm liên quan đến Rạn Băng và Nhộng đều đã bị loại bỏ, quy định hành chính liên quan cũng đang được soạn thảo. Ít nhất là trong Trung Quốc, Thần Kinh Hoa Hồng đã không còn khả năng quay lại được nữa."

Thịnh Thanh Hoài bật cười, trong ý cười đậm nỗi bi thương.

"Tất cả đều đã kết thúc, ông có thể ngừng tay rồi." Phương Trì nhìn Thịnh Phóng ở một bên đang xoay tròn và vẽ, nói: "Bệnh tình của cậu ấy phát triển rất nhanh, rất có khả năng 1 tháng nữa sẽ hoàn toàn không nhận ra ông, cũng không nhớ những gì trong quá khứ. Ông nên ở bên cậu ấy nhiều hơn."

"Không cần cô nhắc."

"Vậy tôi đi đây. Một câu hỏi cuối cùng——"

"Hỏi đi."

"Có phải ông là My Gian Xích?"

hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 71: Rose

Cẩn thận cầm lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Cẩn thận cầm lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Ấm trà Tử Sa trên bàn của Sử Tranh Vanh vừa nặng vừa to, Phương Trì nhấc lên bằng một tay rất khó khăn, đánh rớt mấy lần. Nếu như rót kiểu này mà là những ấm trà mong manh hơn thì đã vỡ nát rồi. Thế là cô dùng hai tay nâng ấm trà, nhẹ nhàng đặt xuống.

Cô thử cả mấy lần.

Lúc Sử Tranh Vanh bước vào phòng thì vừa khéo mục kích cô đang vật lộn với chiếc ấm Tử Sa.

"Đi họp một chuyến, ngồi đây đợi chán rồi phải không." Sử Tranh Vanh hiếm lắm mới tỏ ra hiền hoà một chút, hình như tâm trạng rất tốt.

Đương nhiên tâm trạng của ông đang tốt. Sau khi Tô Phong chết, Thần Kinh Hoa Hồng dưỡng như bị lột đi mất một tầng bảo vệ dày kiên cố, những bằng chứng trước đây không sao xác nhận được trong phiên toà, hiện giờ dần dần trồi lên trên mặt nước. Sau khi Cục 19 lần theo manh mối điều tra sâu, những lá chắn kiên cố được Tô Phong dựng nên trước kia đều dễ dàng đổ hết xuống. Bàn án mà trước đây bị nằm ở tình trạng bế tắc nay đã hở ra vết nứt. Mã căn cứ vào một số tài liệu nội bộ Thần Kinh Hoa Hồng chưa kịp huỷ, giám định ngay hại của Rạn Băng và Nhộng có thêm dữ liệu để xác nhận, dự kiến chúng sẽ được đưa vào danh sách quản chế của nhà nước thuộc dạng ma tuý huyễn thực. Từ sau lần thất bại trong chiến dịch Truy bắt hồ ly năm ngoái, đến nay đã trở tay một cách đẹp mắt như thế, mà còn mạnh mẽ thúc đẩy được nhà nước quan tâm và nghiên cứu thêm về ma tuý huyễn thực, làm sao Sử Tranh Vanh lại không vui cơ chứ?

"Nhiệm vụ cục trưởng giao em đã hoàn thành. Nhưng liệu Thịnh Thanh Hoài có định rửa tay gác kiếm thật hay không, em cảm thấy đó là cả một vấn đề." Phương Trì nhướn mày, nặng nề nhìn Sử Tranh Vanh, "Giết chết 5 nemo, Vu Nhuệ, Tô Lịch, tổng cộng là 7 người, trong đó một người là vị thành niên, một người là trẻ con, còn ai khác không thì em không biết. Em cho rằng ông ta mang biểu hiện rối loạn nhân cách chống xã hội. Cục trưởng thà hổ về núi thế này, em không thể tán thành."

Sử Tranh Vanh ngồi xuống, dùng 1 tay nhấc ấm trà Tử Sa lên, rót cho Phương Trì một ly trà, rồi rót cho mình một ly.

"Nói trắng ra thì nếu muốn khởi tố Thịnh Thanh Hoài, chúng ta không có bất cứ chứng cứ nào. Đương nhiên trừ phi em và Guest muốn ra toà làm chứng, rồi làm xét nghiệm ADN của Thịnh Thanh Hoài và Long Chấn để chứng minh." Ông đẩy ly trà về phía Phương Trì, nói: "Em hy vọng Guest ra toà?"

"Em....." Phương Trì á khẩu.

Đúng là cô chưa nghĩ xa đến vậy. Trước đây cô báo cáo chuyện của Thịnh Thanh Hoài cho mình Sử Tranh Vanh nghe, Sử Tranh Vanh suy nghĩ một đêm xong, quyết định êm chuyện này. Khi đó cô âm thầm lấy làm phẫn nộ trong lòng, Sử Tranh Vanh làm như vậy, chỉ e rằng vì muốn giữ thanh danh cho Cục 19, đồng thời cũng chứng minh là những gì Thịnh Thanh Hoài nói đều đúng. Sự tin tưởng của cô dành cho Sử Tranh Vanh trong quá khứ, coi bộ chỉ là mù quáng.

Thật ra thì nhân lại mình, chẳng phải cô cũng mang 2 tiêu chuẩn ư? Đúng là Sử Tranh Vanh đã nắm được ngay điểm đau của cô: Vì Tạ Vi Thời, cô cũng có thể hiệu chỉnh nguyên tắc của mình. Thế thì cô có khác gì Sử Tranh Vanh, khác gì Thịnh Thanh Hoài đâu? Cô chợt cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt, nốc cạn ly trà.

"Trà không phải là rượu, phải thưởng thức từ từ." Sử Tranh Vanh lại châm cho cô thêm một ly, "Với cả, nếu như Thịnh Thanh Hoài bị bắt thì Thịnh Phóng phải làm sao đây? Em biết vì sao Thịnh Thanh Hoài muốn giết em để diệt khẩu không? Bởi vì ông ta vẫn còn chưa buông được Thịnh Phóng."

"Bệnh tình của Thịnh Phóng ác hoá rất nhanh chóng. Em đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói sợ rằng cậu ta cũng chỉ còn lại 3 tháng mà thôi. Cục trưởng đã nghĩ đến chưa, đợi Thịnh Phóng mất rồi, Thịnh Thanh Hoài sẽ ra sao?"

"Cái đó là chuyện 3 tháng sau. Chỉ cần ngày nào Thịnh Phóng còn sống, Thịnh Thanh Hoài sẽ có vướng bận, sẽ không hành động bất cẩn nữa. Năng lực của Cục 19 chúng ta có hạn, chỉ có thể xử lý từng chuyện một." Sử Tranh Vanh nhìn Phương Trì, chợt dùng một giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói, "Phương Trì, vụ án Thần Kinh Hoa Hồng này đã đến hồi cuối rồi. Em xứng đáng được cái danh là công thần, việc thăng chức cho em, đã được báo lên trên chờ phê duyệt. Em đã vất vả trong thời gian qua, về nhà nghỉ ngơi vài ngày đi, điều dưỡng cơ thể."

Cẩn thận cầm lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Cẩn thận cầm lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng của Phương Trí không ngừng hiện ra tám chữ này.

Vụ án Thần Kinh Hoa Hồng, có thật là đã đến hồi cuối? Có đã tưởng tượng cảnh Thần Kinh Hoa Hồng bị diệt vô số lần, nhất định sẽ rất oanh liệt, rất tuyệt vời, sẽ trút ra được hết bao nhiêu đau buồn uất hận và đau đớn do mất đi Thịnh Diễm! Nhưng hiện giờ thì sao?

Người trong cục đều đang hối hả lo chuẩn bị tổng kết cuối năm. Vụ án truy bắt hồ ly đã chuẩn bị đóng sổ, bắt đầu đánh giá tất cả mọi người tham gia, ai thăng chức thì thăng, được khen thưởng thì khen. Cục 19 vào lúc này cũng chẳng khác gì những cơ quan đơn vị khác.

Trong đầu cô cứ thình thoảng ngẫn ra: vậy là xong rồi? Tô Phong cứ vậy mà chết? Thần Kinh Hoa Hồng cứ vậy mà sụp? Có phải vì trước đây cô đã quá cố gắng, cho nên khi vấn đề kết thúc quá mau chóng đã khiến tâm lý bị rơi tự do, hay là bởi vì thật ra tất cả mọi người đang tự lừa mình dối người?

Lừa mình dối người.

Nhưng cô không nói ra. Cô mở miệng nói: "Cảm ơn cục trưởng."

Sử Tranh Vanh đứng lên, nói: "Tôi đưa em ra."

Phương Trí hơi mất tự nhiên: "Dạ không cần đâu, cục trưởng....."

Nhưng Sử Tranh Vanh đã đến trước mặt cô, mở cửa cho cô. Lúc Phương Trí bước ra, nghe Sử Tranh Vanh nói phía sau lưng: "Em cũng nên bỏ ra một chút thời gian bầu bạn với Guest."

Phương Trí ngạc nhiên ngoái đầu, Sử Tranh Vanh lãm nhưc chưa từng nói gì cả.

.....

"Guest, cậu có trên mạng không? Hi, đêm 30 mà mặt chó cậu còn thật sự có mặt trên mạng."

"Cái gì? Vẫn còn ở trường? Hôm qua không về nhà ăn Tết à?.....Thôi quên đi, bà mẹ kế đó của cậu không nói cũng được, không cần phải bay mười mấy tiếng đồng hồ tới nhà bà ta xem họ mặt nặng mày nhẹ. Hay là cậu tới nhà tớ ăn tất niên đi? Dù sao cũng đều ở Yến Thành mà, cậu gọi taxi hay đi xe buýt, mùa tiếng đồng hồ là tới liền."

"Được rồi được rồi, tớ không nói nhảm nữa! Là thế này, hình như máy của tớ bị hack ấy, muốn tìm cậu ngó chung với tớ xem coi rốt cuộc lỗ hổng ở đâu..... Thì, chẳng qua chỉ vào trong web chim thôi mà....."

"Được được được tớ kể. Thì cái Road of Rose đó đó, lần trước ba chúng ta đã vào ngó rồi. Tớ thì rất tò mò, cậu biết mà, thấy trong đó có nội dung liên quan đến giết người đã man, rồi thí nghiệm bằng người sống, rồi lò mổ giết người này nọ xong muốn điều tra xem rốt cuộc có thật hay không, kết quả là tra một hồi tớ tìm ra được một mớ thông tin. Đang nghỉ đông ấy mà, Thịnh Diễm ra nước ngoài chơi mất, lệch múi giờ, rồi cậu cũng luôn ở trong bệnh viện thực tập, thế là tớ định thu thập xong tài liệu rồi mới nói cho các cậu nghe! "Mạch nước" của Road of Rose quá sâu, đợi tớ tung hết mọi tài liệu tớ thu thập được thì —chặc chặc! Nhất định sẽ chấn động toàn bộ mạng lưới internet! Chỉ nghĩa hiện thực huyền ảo! Cậu sẽ không dám tin nó có thật đâu!"

"Khuya hôm bữa tớ lại lên vào back-end của Road of Rose, xong tự dưng máy tính bị hack mất, camera bị mở lên, mẹ kiếp, tớ bị mật của mình làm sợ vãi. Rồi còn nhận được thư cảnh cáo, gồm ba chữ: Go to hell! Ơ buồn cười, nói sao đi nữa tớ cũng phải là người được lên heaven chứ, phải không?"

"Cậu bảo tớ cẩn thận? Đây đang là xã hội chủ nghĩa Trung Quốc mà!.....Được được được, để tớ tạm thời lơ lơ ra, không tra cứu thêm nữa. Nhưng mà rốt cuộc bọn chúng hack được vào máy tớ bằng cách nào, tớ bỏ cả hai ngày trời vẫn không hiểu được. Cậu giải mã giỏi hơn tớ, cậu giúp tớ kiểm tra xem, tớ cảm thấy phòng hộ an toàn của tớ đã vô cùng hoàn mỹ rồi mà....."

".....Ủa đa phải ngưng! Phải ngưng! Bà tớ gọi tớ đi ăn tất niên rồi. Cậu đang ăn gì thế? Không đói? Mẹ kiếp, cậu định kiêng ăn ư? Thành tiên rồi à? Không được, tớ phải dụ dỗ cậu!"

Trên màn hình di động xuất hiện một bàn ăn phong phú, gà xé tiêu, cá hấp, vịt kho chanh.....thức ăn nhiều đến độ gần như không còn chỗ để đặt chén đĩa, mùi thức ăn thơm lừng như muốn len lỏi qua màn hình, kích thích nước miếng chực tuôn.....

"Đinh-đoong——" Chuông ngoài cửa vang lên. *"Bà ơi bà ngồi đi, cháu đi xem thế nào, cháu đặt hàng chuyển phát nhanh, dám chừng đến rồi."*

"Ba mươi tết còn đi đưa chuyển phát nhanh? Ôi, nhân viên chuyển phát nhanh cực thật....."

Đừng đi!

Đừng mở cửa!

Chàng vùng vẫy thét lên. Nhưng cơ thể của chàng tựa như bị đè xuống một cách nặng nề, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn hình ảnh trên màn hình rung lắc, hỗn loạn, chiếu đủ thứ góc trong nhà của Long Chấn, cảnh ngân liễu nhuộm đỏ rực, thuỳ tiên màu vàng nhạt, thế gỗ ema vẽ hình Gaara.....

Chàng gần như có thể nhìn thấy sinh mệnh của Long Chấn đang đi đến điểm cuối.

Cửa đã mở, trên màn hình có thể thấy rõ một một kẻ mặc đồng phục của nhân viên chuyển phát nhanh, cao lớn, gầy gò, thoáng qua rất nhanh trong ống kính là cặp mắt màu xanh lơ của hắn.

Chàng trông thấy một tia sáng màu đỏ sậm chớp loé, ngay sau đó là "hự" một tiếng, sau khi trên màn hình chiếu cảnh rung lắc dữ đội, thì tối đen.

Long Chấn!

Long Chấn!

Long Chấn!

.....

Phương Trí từ Cục 19 về đến nơi, Tạ Vi Thời đang khoác quần áo, ngồi trước máy vi tính, dùng 1 tay gõ bàn phím. Cô đâm lo lắng, mở hết tất cả mọi đèn lên, sờ soạng khắp người chàng.

Tạ Vi Thời níu tay cô lại, "Làm gì thế."

"Không bị thương chứ?"

Tạ Vi Thời phì cười.

Phương Trí nhìn máy tính của chàng, chàng đang viết một chương trình.

"Lần này không làm Pentest nữa rồi? Guest đại nhân nhà em?" Phương Trí đùa với chàng.

"Bị lộ tẩy rồi thì đi làm việc xấu vậy."

"Việc xấu gì?"

"Việc lậu lãm rồi không làm, việc rất xấu."

Trên màn hình hiển thị một số lượng lớn địa chỉ của các Registered Agent (đại lý đại diện) đủ mọi quốc gia khác nhau, bao gồm cơ sở dữ liệu thư mục nghiệp vụ, cơ sở dữ liệu của cơ quan thuế, v.v. Quả nhiên chàng đã lại đi làm việc xấu. Những kho dữ liệu này đa phần là công khai, phần không công khai thì chàng hack vào, khai thác các thông tin liên quan đến công ty mà đại lý đó đại diện.

Đây vẫn là lần đầu tiên Phương Trí trông thấy chàng làm một màn hack thật sự. Tuy giá trị của những thông tin này không lớn, trình độ bảo mật tương đối thấp, nhưng tốc độ chàng tấn công kho dữ liệu vẫn khiến cô kinh ngạc.

"Thật sự lòng lẽo vậy sao?"

"Không muốn đầu tư để bảo hộ an toàn trên mạng, kỹ thuật bảo mật lại còn giữ nguyên ver từ mấy năm trước không cập nhật, anh chả cần phải bỏ công đi tìm lỗ hổng mới, đương nhiên sẽ rất nhanh."

"Tìm mớ công ty này và những tên trang web thì có ích gì?"

"Việc sau đó sẽ rất đơn giản."

Chương trình tập hợp dữ liệu từ nhiều nguồn khác nhau, Tạ Vi Thời nhập từ khóa, và sau hai giây kiểm tra hệ thống, kết quả sẽ được trả về. Từ khoá chàng nhập: Rose

.....

Lúc Phương Trí còn bé, có một lần chú Đạo Minh đi hội thảo bên Moscow về, mang cho cô một con búp bê Nga làm quà. Cô chơi một hồi mau chóng mất hứng thú. Hiện giờ cô chợt cảm thấy wither y chang như con búp bê Nga ấy.

Cái chết của Tô Phong, tìm không ra sơ hở. Nhưng trong lòng Phương Trí biết rõ, đấy tuyệt đối không phải là tự sát. Loại người như Tô Phong, Tô Lịch chết rồi thì sẽ chỉ biết lồng lộn tìm cách trả thù chứ sẽ không tự sát. Huống chi trong bình hoa trong phòng của Tô Phong còn cắm một nhánh hồng điêu tàn.

Những bằng chứng phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng đều bị lộ ra, nhưng tất cả mọi tội ác đều đổ lên đầu tổ Phong, không có điều gì dính dáng đến ai bên ngoài Thần Kinh Hoa Hồng cả.

Phương Trí đoán là sau khi Rạn Băng và Nhộng bị phơi bày, Thần Kinh Hoa Hồng đã mất đi ý nghĩa đối với wither. Cho nên hắn chọn cách làm thần lẫn đứt đuôi. Thứ biến mất theo tinh mạng của Tô Phong còn có bằng chứng về sự tồn tại của wither.

Sau khi Road of Rose kết thúc thì đến Thần Kinh Hoa Hồng.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi Thần Kinh Hoa Hồng kết thúc, thì sẽ biến thành gì?

Cục 19 có thể tuyên bố là nhiệm vụ đã hoàn thành tốt đẹp sau khi Thần Kinh Hoa Hồng bị dẹp trừ, tất cả mọi người đều được thưởng tuỳ theo công. Nhưng Phương Trí có tuyên bố như thế được không? Wither chính là y chang như con búp bê Nga, gỡ một lớp vẫn còn một một lớp, gỡ thêm một lớp, lại vẫn còn bên trong.

Wither. Không nhìn thấy được, không đụng vào được, tất cả mọi người chỉ đành bị hắn dắt mũi mãi cho đến chết.

Có gần 10.000 tên công ty và tên trang web với từ khóa "Rose" phản hồi trong chương trình, bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau. Phương Trí ngồi cạnh Tạ Vi Thời, cùng lọc từng tên với chàng giúp chàng thu hẹp phạm vi.

"Rốt cuộc wither muốn làm gì nhỉ?" Phương Trí vắt cạn óc nghĩ xem có bất cứ manh mối nào liên quan đến mục đích của wither không.

"Đã không còn phải vì tiền nữa." Tạ Vi Thời liên tục cập nhật nội dung của các công ty từ mạng và loại bỏ các công ty công nghiệp truyền thống đã có nhiều năm tuổi. "Wither đã tích lũy đầy đủ vốn từ đạo Road of Rose, tiền phi pháp kiếm được thì dùng cả đời cũng không hết. Nhưng ý nghĩ của con người hắn khó dò, anh cảm thấy không thể dùng lối suy nghĩ của hacker bình thường để suy luận về hắn nữa."

"Phải." Phương Trí gật đầu, "Nếu suy theo lần thứ nhì hắn chọn lĩnh vực khoa học thần kinh, thì bước tiếp theo của hắn có thể là y học, sinh vật, công nghệ cao."

Hai người gạn lọc mấy tiếng đồng hồ rồng rã, mãi đến giờ cơm tối mới thu hẹp được phạm vi xuống còn quãng 100 tên.

"Cũng không loại trừ khả năng hắn sẽ có một khoảng thời gian không hoạt động. Có thể là thứ mà chúng ta muốn tìm vốn chưa xuất hiện."

Hai người nhìn nhau cười khổ.

.....

"Tim, phổi trái và phải, ba nơi bị thương do dao đâm!"

"Sốc xuất huyết nặng trong quá trình vận chuyển, nhịp tim ngừng đập ba lần! Cứu hộ khẩn cấp bằng hồi sức tim phổi vô hiệu!"

"Chạy ECMO!"

"Báo cáo chủ nhiệm, đêm nay đêm giao thừa, không đủ chuyên gia ECMO trực ca! Bác sĩ Lưu phụ trách ngoại khoa đang trên đường tới, nhưng bởi vì dọc đường có tuyết đóng băng, rất có khả năng là phải đợi thêm 30 phút nữa!"

"Chủ nhiệm, hãy để em thử!"

"Tạ Vi Thời! Em là một sinh viên mới bắt đầu thực tập lâm sàng, em dám thử thủ thuật đó sao! Có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm? Em hỏi xem người nhà bệnh nhân có đồng ý hay không!"

"Em đã tiếp xúc với ECMO từ rất sớm! Nếu không đặt dẫn lưu màng phổi để thông khí cơ học thì đợi đến lúc bác sĩ Lưu tới cậu ấy đã chết rồi! Nếu quá trình đặt dẫn lưu có vấn đề, em sẽ chịu trách nhiệm! Em dùng mạng của em để đền, được không hả!"

Rạch một đường, dao điện tách các mô cơ, tách mạch máu và dây thần kinh, tiêm heparin, cắt mở tĩnh mạch lớn, đặt dẫn lưu.....Mỗi một mạch máu, mỗi một dây thần kinh đều vô cùng rõ ràng; dòng máu chảy, thậm chí đến cả hơi thở qua nội khí quản cũng vô cùng chân thật! Tuần hoàn, tuần hoàn..... Bác sĩ chuyên khoa đến, mở lồng ngực, các cơ quan của Long Chấn như đang nối lênh bềnh trong máu đầy lồng ngực, đập vào mắt rất đúng sợ.....

Đã hết hy vọng rồi, buông xuôi đi!

Cậu ấy đã chết!

Mình đã cố hết sức rồi, Tạ Vi Thời! Vết thương quá chí mạng, mình đã làm tốt hết khả năng rồi, không phải lỗi của mình!

Tháo ống ra đi!

.....

Long Chấn.....

Long Chấn.....

Long Chấn.....

"Tạ Vi Thời! Anh tỉnh dậy đi!"

Lại ác mộng. Tạ Vi Thời nằm bò trên bàn, dần tỉnh dậy. Áo quần ướt đẫm từ trên xuống dưới. Phương Trì đỡ chàng vào phòng tắm, để chàng nằm vào trong bồn tắm.

"Lại bị ác mộng về Long Chấn?"

"Ừ." Tay trái của chàng day day giữa hai hàng lông mày, "Không biết vì sao, sau khi gặp My Gian Xích trên Maandala lần trước xong, những giấc mơ liên quan đến họ bắt đầu tăng lên."

Phương Trì biết "họ" có nghĩa là Long Chấn và Thịnh Diễm.

"Hôm đó My Gian Xích nói câu gì với anh vậy?" Cô hỏi.

Tạ Vi Thời trầm ngâm một lúc, đáp: "Anh ta nói, tại sao cậu chưa chết. Creeper và T.N.T đều chết hết rồi, tại sao cậu vẫn chưa chết."

Phương Trì ở bên bồn tắm lặng lẽ nhìn chàng, rồi bỗng cúi đầu, hôn chàng.

"Anh không thể chết. Anh chết rồi em biết phải làm sao?"

Tạ Vi Thời bất chợt kéo cô vào trong nước.

"Tạ Vi Thời!"

"Đừng——ô....."

"Á.....anh đừng làm vậy.....anh vẫn còn bị thương....."

Hơi nước nóng hổi dấy lên dục vọng hỗ đồ. Nước chảy róc rách, rồi trào ra bên ngoài theo từng đợn sóng.....Cuối cùng chàng gác đầu lên vai của cô thở dốc, cô nhắm mắt, cơ thể vẫn còn hơi run run. Cô nói: "Sao em cảm thấy.....Hiện giờ anh nặng trĩu tâm sự....."

"Vậy à?" Chàng mở bừng mắt phía sau vai cô.

"Ngay từ lúc chúng ta làm hoà ấy..... trước đây tuy anh cũng ít tỏ vẻ vui vẻ, nhưng ít ra còn nói nhiều hơn hiện giờ một chút. Hiện giờ những lúc anh không nói gì, càng lúc càng nhiều lên....."

Tạ Vi Thời cười cười: "Có thể khi anh không nói gì, là đang nghĩ về em."

"....."

Phương Trì không ngờ chàng có thể nhanh chóng thay đổi tâm trạng như vậy, giơ tay vớ lên tấm lưng săn chắc của chàng, vừa khéo chạm vào chỗ có vết sẹo trông như vết nước chảy.

"Anh không định nói cho em biết cái này từ đâu ra à?"

"Anh không thích lúc ôm em trong lòng lại đi nghĩ đến chuyện khác."

"Anh lại giở trò rồi.....ô....."

.....

Lúc Tạ Vi Thời bế Phương Trì lên giường, cô đã ngủ say. Chàng không quan tâm lắm đến cánh tay bị gãy đang đau, trái lại chỉ cảm thấy Phương Trì quá nhẹ. Khuôn mặt say ngủ của cô hiếm hoi lắm mới trông bình yên. Hoặc có lẽ do Thần Kinh Hoa Hồng đã bị kết án, tuy wither vẫn không chút tâm hoi, tinh thần của cô đã tốt lên hẳn. Tâm lý của cô không nên bị nhồi quá nhiều thứ.

Nhưng cô quá đỗi nhạy cảm. Chàng còn nhớ trước khi cô ngủ gục, vẫn còn mơ màng nói với chàng:

"Những ngày tháng này như không có điểm cuối..... cứ cảm thấy như đang mù quáng tiến bước, không thấy rõ được gì cả. Tất cả mọi bạn bè đều biến thành kẻ thù, mà kẻ thù chân chính thì lại không thấy bóng dáng."

Advertisement / Quảng cáo

"Tạ Vi Thời, em chỉ còn mỗi anh."

Nhưng trong lòng chàng đã xuất hiện ám ảnh. Chàng đã cảm thấy không sao nhẫm mất được, hễ nhắm mắt là thấy lồng ngực của Long Chấn và Thịnh Diễm bị mở banh ra, máu ròng ròng. Giọng của Thịnh Diễm quát tháo chàng: Cậu không chịu vào Cục 19 có phải vì sợ chết! Giọng của My Gian Thích bên tai chàng: Tại sao cậu không chết đi.....họ đều chết hết rồi, tại sao cậu vẫn chưa chết.....

Trong lòng chàng cứ mang một cảm giác rất lạ. Chàng không tin vào hồn ma. Chàng nghĩ có lẽ đây là tâm ma, chàng cần làm một số việc gì đó để giải quyết nó.

Chàng đăng nhập vào trong Maandala, đến khu nghĩa địa gặp hồn ma của Creeper, chàng nói:

"Creeper, xin lỗi cậu, năm đó không thể cứu được cậu."

Creeper tươi cười đáp: "Không sao!"

"Creeper, tạm biệt."

Creeper vẫn tươi cười, "Chào nhé, Guest!"

Lúc chàng định thoát ra khỏi Maandala, chợt bất ngờ trông thấy một bức thư được gửi vào đêm hôm qua, người gửi thư có tên ba chữ khiến cho tim chàng run lên: My Gian Xích.

Chàng mở thư ra, thấy trong thư có một cái địa chỉ và tên của một trò chơi điện tử. Chàng nhíu mày, sau đó in bức thư đó ra.

Đăng xuất khỏi tên Guest, chàng hít sâu một hơi, rồi lại đăng nhập vào tài khoản của Shi-tô. Đã lâu lắm rồi chàng chưa đăng nhập bằng tài khoản này, sau khi vào, mang cảm giác xa lạ. Trong danh sách liên lạc, chỗ tên của Lacrimosa đang chớp sáng. Chàng gõ vào đó, trông thấy một tin nhắn:

——Hãy để Shi-tô ra nghĩa địa. Anh ấy nên được yên nghỉ.

Chàng nhìn rõ thời điểm Lacrimosa gửi tin nhắn đó, hiểu ra, cười cười.

Phải rồi, một lần cuối cùng.

Chàng vẫn ra nghĩa địa, đứng nơi đó bất động. Creeper đã lững thững bước ra khỏi đám sương mù, hát một bài hát bọn họ đều rất quen thuộc. Chàng kiên nhẫn đứng nghe Creeper hát xong, lần đầu tiên dùng avatar của Shi-tô, mở miệng nói.

"Vĩnh biệt, Creeper."

Chàng không nói tạm biệt. Bởi vì avatar của Shi-tô sắp sửa ra nghĩa địa, mà chiếu theo thiết định của Maandala, nghĩa địa mênh mông bát ngát, những avatar trong quá khứ dẫu thân thương như cha con, vợ chồng, bạn bè, khi cùng nhau tiến vào nghĩa địa rồi thì sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, cho dù trùng xác xuất rất thấp, có thể gặp lại nhau, thì cũng không còn khả năng nhận biết nhau.

Thế rồi tự dưng chàng nghe Creeper dùng một giọng điệu rất kỳ lạ, đọc thuộc lòng một câu: "Ade, lũ để của tôi! Ade, những quả mầm xôi của tôi và đám mộc lan của tôi!"

Guest chợt chết sững ngay tại chỗ.

hết chương 71

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 72: Phúc Âm Thánh Rosa

Phương Trì tỉnh dậy trên giường, phát hiện bên cạnh không có dấu vết có ai khác ngủ. Ngoài song từ mờ sáng, nhìn đồng hồ, mới qua 5 giờ. Cô gọi vài tiếng "Tạ Vi Thời," không ai trả lời, mặc đồ vào, ra ngoài nhìn, tất cả mọi gian phòng đều không có ai. Phòng đặt máy tính và thiết bị cảm lực hồi tiếp để đèn, trên máy in có một tờ giấy.

Phương Trì hơi sốt ruột, gọi điện thoại cho Tạ Vi Thời, phát hiện đi động của chàng vẫn còn nằm trong phòng. Chìa khoá ở trước cửa ra vào không có đó nữa, cửa khoá chặt, hẳn chàng đã ra khỏi nhà một mình. Cũng không biết chàng đi làm việc gì. Phương Trì vẫn bắt an trong lòng, quay vào nhìn tờ giấy, thì thấy bức thư My Gian Xích gửi cho Tạ Vi Thời, thời gian in ra là 3:08 sáng. Tại sao khi đó chàng vẫn chưa ngủ?

Trên thư chỉ có một cái địa chỉ, và một ghi chú cho biết tên game của một hệ thống độc lập được thiết lập ở địa chỉ đó. Phương Trì định vị địa chỉ ấy ngay tức thời, thế mà lại là trong Hạ Cung bên cạnh Cục 19. Mà trò chơi điện tử kia chính là một game hiện thực tăng cường, tên là "Find Me."

Phương Trì không phủ nhận được lòng tò mò của mình. Cô liếc sơ qua cái game đó, số lượng người tải nó xuống = 0. Rõ ràng trò chơi này của My Gian Xích không giống như trò giải mật mã lần trước, viết ra cho tất cả mọi người chơi, mà đặc biệt được viết cho Tạ Vi Thời. My Gian Xích rốt cuộc lại giở trò quái gì nữa đây? Vì sao anh ta cứ chăm chăm nhắm vào Guest?

Phương Trì không hiểu được. Nhưng cô thuộc loại người thích hành động. Trong nhà của Tạ Vi Thời không thiếu kính huyễn thực, cô tìm một cặp kính tăng cường hiện thực, vừa nhẹ vừa mỏng, dạng tối giản, màu xanh nước biển, rất thích hợp để mang theo bên mình. Cô đeo nó lên xong, mất và tai được hoàn toàn khớp kín, tầm nhìn không có gì chặn, nhìn y chang như dùng mắt thường.

Công nghệ đã phát triển quá nhanh chóng. Hiệu O bị tẩy chay thậm chí là vì nó đi quá nhanh, nhanh đến mức đã lơ là an toàn, kết quả là bị mất kiểm soát, nhưng lại tạo cơ hội cho những nhà sản xuất thận trọng hơn.

Mở chế độ thực tế tăng cường lên, khởi động trò chơi điện tử nọ. Ngay tức khắc, những viên gạch vỡ dưới đất đua nhau bay lên, kèm theo hiệu ứng âm thanh, khiến loại người không dễ dàng bị chìm đắm trong ảo giác như Phương Trì cũng bị chấn động. Tựa như đang quay ngược thời gian, gạch đá đua nhau bay lên đắp lại những cột trụ còn sót sau chiến tranh, hành cung của hoàng gia năm xưa đã bị phá huỷ nay trở về hình dạng của những cung điện tráng lệ ban đầu.

Phương Trì rất thắc mắc. My Gian Xích lại giở trò khi gì nữa? Cô rất hiểu nguyên lý của trò chơi hiện thực tăng cường. Tất cả mọi tàn tích chân thật mà cô nhìn thấy đều được khôi phục lại thành những kiến trúc huy hoàng ngày nga tráng lệ của nó trong game. Bởi vì có cơ sở thực tế, cho nên cảm giác đắm mình trong game còn mạnh hơn cả game huyễn thực. Cô đi dọc theo con đường rộng thênh thang, tiến sâu vào khuôn viên của hành cung. Chỉ thấy những tượng chó săn và hươu sừng tấm tựa như chọt vọt ra, kết bầy kết đàn rượt nhau, khuấy động bụi đất và cỏ. Trò chơi này được làm rất cẩu kỳ và vô cùng tỉ mỉ, tiếng chó săn sủa, tiếng vó hươu khi xa khi gần, cao thấp đều phân biệt rõ rệt, thậm chí còn có thể phân biệt được tiếng từ những cá thể khác nhau. Nếu cái trò chơi giải mật mã lần trước thuộc loại chất lượng tầm tầm, thì game lần này chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật, giá chắc không rẻ.

My Gian Xích nợ rốt cuộc là ai?

Phương Trì đăm chiêu đi trong vườn cây, mặt trời lô dạng đứng đông, nhuộm những đám mây thành màu vàng kim. Nắng sớm chiếu lên người gần như thật sự có chất lượng. Phương Trì dần dần bị lạc trong khu vườn nơi cảnh vật luôn không ngừng thay đổi ở mỗi góc nhìn khác nhau, rồi bỗng chợt thấy một bóng người mặc áo trùm màu đen, đầu trùm mũ, xẹt ngang qua tháp chuông kiểu tây phía trước mặt.

My Gian Xích!

Thì ra cái game tên là Find Me thật sự có liên quan đến My Gian Xích? Anh ta muốn dụ Guest đến để tìm ra vật gì, hay là đặt bẫy sẵn để chờ hại Guest?

Phương Trì tháo kính ra, phát hiện thế giới ngoài đời hoang vu, không có sinh linh nào khác ngoài lũ quạ đen tụ tập trên vài gốc cây khô cao lớn. Phương Trì nhớ ra, trong game, những con quạ này đều bị tăng cường sửa đổi thành những loài chim như hoàng oanh và hỷ thước. "My Gian Xích" mới trông thấy lúc nãy rất có khả năng chỉ là ảo ảnh trong game. Muốn tiếp tục chơi game này thì cô vẫn phải đeo kính lên lại.

Advertisement / Quảng cáo

My Gian Xích lúc ẩn lúc hiện. Vạt áo dài của anh ta chạm đất, che đi hai chân của anh ta, trông như anh ta đang bay là là. Anh ta biến mất tăm ở chỗ đài phun nước đang đổ ào ào như cơn lũ quét, Phương Trì tất tả chạy được tới, lại thấp thoáng thấy bóng anh ta dừng trên viên đỉnh Vạn Hoa Trận. Muốn đến được viên đỉnh thì phải vượt qua mê cung đá. Tường đá cao bằng người cô, cô cắm đầu mải rượt theo, không ngờ My Gian Xích cầm dao xông đến từ trên cao đâm xuống! Cặp mắt không lồng mi của My Gian Xích, khuôn mặt trống trải trắng xoá, giống hệt với hình tượng trong Maandala. Phương Trì không kịp tránh, trơ mắt nhìn dao cắm vào lồng ngực mình——

Phương Trì có cảm giác ngạt thở. Nhưng sau khi một giây đó qua đi, cô liền nhận ra không đau gì cả, giật phăng kính ra, trước mặt không có ai. Cô ôm ngực thở vài hơi, muốn chửi bậy. Gã My Gian Xích này tạo ra một cái game chó má này để đắt mũi cô? Cô không cam tâm cứ vậy bỏ cuộc, đeo kính lên lại, nhập vào game tiếp. Trò chơi nhắc nhở cô: Cô chỉ có 5 mạng, hễ gỡ kính ra là bị coi như chết. Cô chửi thầm, bây giờ mới nhắc! Cô đã gỡ kính hai lần, hà chẳng phải chỉ còn lại hai mạng sống?

Vẫn trong mê cung bằng đá. Phương Trì cẩn thận đi sâu vào trong, quẹo qua một tường chắn, chợt thấy có một người đang ngã sấp dưới đất, cô bị hết hồn, xong mới phát hiện trên cơ thể người đó toàn máu, đã chết. Cô thò tay sờ, cảm giác lạnh ngắt, tức là đấy không phải ảo vật! Cô lại gỡ kính xuống theo phản xạ, thì phát hiện đó là một người giả bằng cao su.

"Mẹ kiếp....." Cuối cùng Phương Trì chửi bậy.

Tiếp tục đi, lần lượt thấy thêm vài thi thể nữa nằm vất vưởng, cùng với một số súng. Lúc này liền nghe "pằng" một tiếng, Phương Trì phản xạ có điều kiện, áp sát mình vào tường để núp, trông thấy bức tường trước mặt bị đạn bắn làm lủng một lỗ. Phương Trì ngoái đầu, My Gian Xích đứng ở viên đình chính giữa mê cung đang nhắm thẳng vào cô!

Lần này không thể nào chết được nữa. Phương Trì nhanh nhẹn lăn qua một bên, thấy dưới đất có sáng, nhặt lên bóp cò ngay thẳng vào My Gian Xích đang đứng giữa đình! Cùng lúc ấy, có một sức mạnh đập úp từ phía sau lưng, khiến cô ngã sõng soài dưới đất.

Tiêu rồi. Phương Trì nghĩ bụng, nhưng trong hoàn cảnh đó, cô vẫn không từ bỏ phản kháng. Cô co chân đạp thật mạnh ra phía sau, mà đồng thời, kinh huyền thực của cô cũng bị giựt ra, tất cả quay trở lại cảnh tờ mờ của tảng sáng. Thì ra mặt trời vẫn chưa lên.

Người phía sau lưng đang đau đớn khẽ thở dốc. Cô ngoái đầu, người đó đội mũ đen và đeo khẩu trang, nhưng cô vẫn nhận diện được, là Tạ Vi Thời! Cô đang còn định đứng dậy, lại bị Tạ Vi Thời giật mạnh xuống, ngã ngửa lên người chàng. Một viên đạn sướt đầu cô, trúng bức tường, đá vụn bắn ra. Phương trì đứng tim—— Là đạn thật, đạn thật!

Liếc mắt nhìn, cô đã thấy rõ bộ dạng của người đứng ở viên đình, ông ta đang đeo kính cô cũng nhận ra được: Thịnh Thanh Hoài. Lòng bàn tay của cô bỗng sôi lên, ướt rịn, lúc nhắc tay, thứ đang cầm trông y chang như thứ cô lượm lên trong game, là một khẩu tiểu liên nhỏ. Tức là cô vốn tưởng khẩu súng cô lượm lên là đồ giả, giống như thi thể trong game, kết quả nó lại là súng thật đạn thật. Nếu như lúc ban nãy Tạ Vi Thời không vật cô ngã, cô có khả năng giết chết Thịnh Thanh Hoài hoặc bị Thịnh Thanh Hoài giết.

Đây là một cái bẫy. Phương Trì lúc bấy giờ mới ngộ ra.

Một cái bẫy vô cùng đáng sợ, một cái bẫy đòi lấy mạng của cô. Game này được làm công phu như thế, sống động như thật, chính là để khiến loại người như cô sẽ không tránh được, mà cũng chìm đắm vào trong nó.

Cô lăn khỏi người của Tạ Vi Thời, ngã qua một bên, mồ hôi lạnh ròng ròng. Vẫn chưa uống thuốc, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhịp đập quá mạnh làm ngay cả xương ức của cô cũng bị đau.

Tạ Vi Thời ôm chặt cô, "Không sao rồi, ông ta đã không nhìn thấy em nữa."

Quả nhiên không có tiếng súng nữa. Phương Trì thấy đỡ hơn một chút, nhưng lại lo rằng Thịnh Thanh Hoài chưa từ bỏ ý định giết người diệt khẩu, bò dậy đỡ Tạ Vi Thời cẩn thận bám sát vào tường đổi qua vị trí khác. Trên không trung có chiếc máy bay không người lái bay tới.

"Máy bay không người lái của Cục 19." Phương Trì gõ đầu mình một cái, "Em suýt quyên, cách vách Hạ Cung là Cục 19. Mấy phát súng lúc nãy không kinh động đến Cục 19 mới là lạ. My Gian Xích cố ý sắp xếp thế này à?" Nói đến đây, Phương Trì chợt nghĩ ra gì đó, quay phắt đầu về phía Tạ Vi Thời——

"Tất cả buông vũ khí xuống! Giơ tay lên!" Người của Cục 19 ra tay nhanh hơn cảnh sát bình thường, lúc máy bay không người lái tới, thì xung quanh đã bị bao vây. Vài khẩu súng đen ngòm chĩa xuống từ phía trên tường đá, nhắm ngay người Tạ Vi Thời và Phương Trì.

"Thủ trưởng.....Thịnh?" Phía bên kia vang lên tiếng nói.

Phương Trì buông súng, giơ hai tay lên, "Số 100213, Phương Trì, người của cục."

Ánh sáng màu xanh lục đậu dịu quét qua mắt của cô, họng súng chậm rãi thu xuống.

Phương Trì chắn trước mặt Tạ Vi Thời, nói: "Tôi và thủ trưởng có một chút hiểu lầm, không liên quan gì đến anh ta, hãy để anh ta rời đi trước."

"Ô..... sợ rằng không được."

"Tôi sẽ giải thích với cục trưởng. Để anh ta rời đi trước." Phương Trì khăng khăng.

Lúc này vầng dương mới biếc nhác ló đầu ra từ đáng đông, không hề chói lọi rực rỡ như trong game. Nắng mai đã nhuốm khí lạnh của đầu đông, nhanh chóng phủ lên mê cung bằng đá, chạy thẳng một mạch lên những phế tích của lầu đài đình các, khiến cho khu phế tích cổ xưa này trông đỡ hoang liêu, nhưng hoàn toàn không ngay ngắn tráng lệ như trong game.

Những gì quá đẹp đẽ, coi bộ đều là ảo giác. Phương Trì vừa chiêm nghiệm điều này, ánh mắt vừa tiếp tục nhìn chằm chằm vào đồng sự. Sau đó một giọng nói trầm xuống quen thuộc vang lên phía sau lưng:

"Tôi là Guest, Tạ Vi Thời. Tôi muốn gặp cục trưởng Sử Tranh Vanh của các anh."

.....

Tạ Vi Thời vừa vào văn phòng của Sử Tranh Vanh, cửa liền đóng chặt. Phương Trì bị nhốt ở bên ngoài, không được vô. Trong đầu cô có rất nhiều thứ chớp ngang.

My Gian Xích bày bố cục diện này, vốn định hại Tạ Vi Thời. Chỉ có điều sai lệch một hồi, thành ra cô lọt hố. Nếu không phải là Tạ Vi Thời về đến nhà phát hiện cô biến mất, kịp thời rượt theo, thì không dám nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu Tạ Vi Thời là người sụp hố, thế thì hậu quả chỉ có hai đường: Thịnh Thanh Hoài giết Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời giết Thịnh Thanh Hoài, cuối cùng bị án tử hình.

Hạ Cung, nơi game diễn ra, ở kế ngay bên Cục 19, Tạ Vi Thời sẽ không có cách nào thoát thân. Bất kể là kết quả nào, Tạ Vi Thời vẫn sẽ không tránh được một kiếp. Đồng thời Thịnh Thanh Hoài là người bị liên lụy. My Gian Xích kia rốt cuộc tại sao lại giở đủ trò với Tạ Vi Thời, nhất định muốn ép chàng đến chết?

Vấn đề thứ nữa là, Tạ Vi Thời ra khỏi nhà thì đã đi đâu? Rốt cuộc có chuyện gì còn thu hút chàng hơn cả cái "Find Me" của My Gian Xích? Phương Trì chỉ có thể nghĩ được 3 câu trả lời: Long Chấn, Thịnh Diễm, và wither.

Tạ Vi Thời trở nên bất thường dạo này, nhất định là vì đã gặp chuyện gì đó, mà chuyện này chàng không muốn nói cho cô nghe. Với tính cách của cô và thói quen nghề nghiệp nuôi từ Cục 19 ra, cô không thích trực tiếp cạy miệng người khác; bức cung là một lựa chọn thô bạo chỉ dùng khi không còn đường nào khác. Cô vắt cạn óc nghĩ, không biết có phải cô có bỏ lỡ vấn đề gì đó không? Có manh mối gì mà cô đã sơ ý lơ là?

Cô không nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra đạo gần đây, mà lại nghĩ đến một vụ án bỏ ngỏ cách đây rất lâu——

Khi đó Thiện Trạch bị hại, bằng sáng chế thuật tính mạch của ông ta bị qua tay một người tên là Lenin. Nếu chiếu theo việc mà trước đó wither ra sức muốn mưu hại Thiện Trạch, thì Lenin đó rất có khả năng chính là wither. Thế thì rốt cuộc wither muốn một kỹ thuật như thế nào nhỉ? Liệu đấy có đinh dáng đến kế hoạch tiếp theo của wither?

Phương Trì gõ cửa của Sử Tranh Vanh, người bước ra lại là Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời vuốt xuôi những sợi tóc rối của cô xong, nói: "Anh có một số lời muốn nói rõ với cục trưởng, em về nhà trước đi, khi nào anh về sẽ nói với em sau."

Chàng chặn mất câu hỏi của cô, Phương Trì ráng nhịn, hỏi: "Ổng ấy lại muốn thuyết phục anh gia nhập Cục 19?"

Tạ Vi Thời cười cười, "Không có đâu. Có phải là chỗ em có quy định nghiêm cấm đồng sự yêu nhau và kết hôn không?" Giọng chàng hỏi oang oang, từ trong văn phòng vọng ra tiếng ho, Phương Trì cảm thấy mặt mình nóng ran.

Phương Trì không về nhà, mà đi thẳng đến nhà của Hà Tâm Nghị. Sau khi kỹ thuật nối máy với não không xâm nhập do Hà Tâm Nghị phụ trách có đột phá, ông liên tục được nhiều hội nghị kỹ thuật của các nước mời đến thuyết giảng, hôm qua vừa mới bay về nước. Tuy hướng nghiên cứu trước mắt của Hà Tâm Nghị là khoa học thần kinh não, nhưng đối với những lĩnh vực y khoa khác, ví dụ như khoa kỹ thuật tính mạch, ông cũng hiểu rõ phần nào. Phương Trì muốn nói chuyện với ông, may ra có thể tìm được linh cảm.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc tới nhà của Hà Tâm Nghị, ông vừa tập thể dục sáng về. Mặc dù rong ruổi đường xa, tinh thần vẫn rất khá. Mẹ cô cũng có mặt ở nhà của Hà Tâm Nghị, đang làm bữa sáng, nấu một nồi canh long cốt nóng hôi hổi cho Hà Tâm Nghị bồi bổ. Hà Tâm Nghị thấy Phương Trì, tuy bất ngờ nhưng rất mừng, hỏi han cặn kẽ tình trạng sức khoẻ của Phương Trì dạo này, rồi múc một bát canh cho cô.

"Nếu trong cục đã cho con nghỉ phép, vậy con nhân dịp này mà để cho cơ thể được nghỉ ngơi, cái thằng bé Tạ Vi Thời chú đã gặp rồi, rất tốt, nếu mai mốt không có chú thì nó có thể thay chú lo cho con."

"Nói bậy gì thế! Thầy mới bao nhiêu tuổi chứ! Tuổi thọ trung bình của người dân Yến Thành là 80, thầy Hà, thầy còn kém cả đồng tuổi kìa!" Cốc Ứng trách.

Phương Trì không cười, cũng không nói gì. Cô biết rõ trong lòng, dù với tình trạng sức khoẻ bình thường của cô đi nữa, thì có lẽ cũng không sống được lâu bằng Hà Tâm Nghị. Nhưng cô đã học không đi suy nghĩ về những điều này nữa. Được ở bên Tạ Vi Thời vui ngày nào thì cứ vui ngày nấy, thú vị được ngày nào thì cứ thú vị ngày nấy.

Hà Tâm Nghị nói: "Lần sau con đến nữa thì mang nó tới luôn đi, cũng để mẹ con gặp mặt một chút."

Phương Trì đáp: "Dạ được."

Thế là lại hàn huyên những chuyện trong nhà. Lúc Phương Trì hỏi về Thiện Trạch, Hà Tâm Nghị hơi lấy làm lạ:

"Cái người đó đi toàn những đường khác người, danh tiếng trong giới y học không được tốt lắm, đừng nói gì đến thành tựu học thuật, chưa từng nghe nói gì đến kỹ thuật có bằng sáng chế. À, nhưng mà đúng là có một kỹ thuật có liên quan rất nhiều đến tên của anh ta----Maandala, cái kỹ thuật nhận dạng tính mạch mà mỗi lần mọi người đăng nhập phải dùng ấy, anh ta là một trong những người chi ra ứng dụng thương nghiệp của nó sớm nhất. Nhưng bàn thân của kỹ thuật này, độ khó không cao lắm, nghe nói 2 năm trước, ở phương diện đó, nghiên cứu của anh ta đã có một tiến triển mới, nhưng nội dung cụ thể thì không biết."

Phương Trì chợt nhớ ngay lại, trước lúc Thiện Trạch chết, có nhìn cô và Tạ Vi Thời, miệng lập đi lập lại một chữ, đó là "tinh." Ông ta đã giơ tay lên, muốn làm một động tác gì đó, thật ra thì rất giống với tư thế đăng nhập vào Maandala. Cho nên cái kỹ thuật mà wither giết Thiện Trạch là để đoạt lấy, rất có khả năng liên quan đến kỹ thuật nhận biết tính mạch sử dụng lúc đăng nhập vào trong Maandala? Rốt cuộc mục đích của wither là gì nhỉ.....

Nếu mà thật sự có liên quan đến Maandala.....Phương Trì mơ hồ cảm nhận được mưa gió đang sắp tới. Lúc này, tiếng của Cốc Ứng hỏi: "Cái công ty mà không ngừng gọi đến làm phiền thầy, hôm nay đã gọi thầy chưa?" Bà đang hỏi Hà Tâm Nghị, đầu óc của Phương Trì chợt bén nhạy hẳn, nhìn Hà Tâm Nghị.

"Gọi rồi, sao còn chưa gọi được chứ? Tôi cũng không phải lúc nào cũng là người hiền, lúc chạy bộ đã chửi thẳng chúng nó rồi. Không đi! Sao đi được chứ! Tôi đã ở bệnh viện bao năm nay rồi, đủ mọi tổ chức mời gọi, tôi đều không đi, đừng nói gì đến một công ty nước ngoài!"

"Có công ty muốn kéo chú Đạo Minh đi?"

"Chú nghiên cứu trong lĩnh vực này mấy chục năm, chả ai thèm nếm xỉa, không ngờ đến tuổi già thì ai ai cũng quan tâm. Nghiên cứu của chú, trong mắt chú nó là một hạng mục công ích, một hạng mục dành cho toàn dân, chứ không phải để cho bất cứ 1 công ty nào độc hưởng." Tạ Tâm Nghị thong thả múc từng thìa canh ăn, ông tu thân dưỡng tánh bao năm, đã sớm không màng danh lợi, lên voi xuống chó cũng không bị ảnh hưởng. "Các công ty mời cộng tác không ít, chú đều từ chối cả. Nhưng có một công ty đặc biệt lì lợm, theo đuổi từ nước này qua nước khác, ngay đến bây giờ chú về nước rồi, vẫn gọi điện thoại không chịu buông. Bỏ số vào sổ bìa đen, lại đổi số khác. Mèo Con, con nói xem, nhiệt tình kiểu đó là thế nào?"

"Có thành ý hay không, thì vẫn phải xem thủ lao cao cỡ nào." Phương Trì đáp một cách hơi lơ đễnh.

Hà Tâm Nghị vui vẻ bật cười: "Chú đã không quan tâm đến tiền từ lâu, chứ không thì thật sự sẽ động lòng đấy." Ông dùng hai ngón tay vẽ một số sáu.

"Sáu triệu?"

Hà Tâm Nghị lắc đầu.

"Sáu chục triệu?" Phương Trì hơi kinh ngạc.

"Mỹ kim. Mỗi năm."

"....."

Phương Trì chấn động, "Công ty gì mà giàu nứt đố đổ vách thế?"

"Cái tên nghe lạ lắm, nghe không giống như một công ty y khoa. Để chú nhớ xem....." Hà Tâm Nghị gõ gõ bàn, "Strose Gospel."

"Viết thế nào ạ?" Giọng Phương Trì hơi run lên.

"S-T-R-O-S-E—"

Phương Trì đứng bật dậy.

.....

Cái tên chết tiệt gì thế này! St. Rose Gospel, phúc âm thánh Rosa! Cái tên wither đó thật sự tự cao tự đại đến độ nào mà đi đặt một chữ "thánh" (st.) ngay trước chữ hoa hồng! Mà cũng chính vì hấn ghép St. vào với Rose, cho nên trước đây khi Tạ Vi Thời dùng rose làm tiêu chuẩn lọc, thì mới không vớt được cái công ty đó ra!

Phương Trì về nhà Tạ Vi Thời, dùng chương trình mà chàng tự viết, nhanh chóng moi được thông tin của công ty nọ. Không nhiều thông tin lắm, nhưng đã đủ có ích——

Thời gian đăng ký: Đầu tháng 1 năm nay

Địa điểm đăng ký: Samoa

Đại diện pháp luật: Lenin

Phạm vi nghiệp vụ chủ yếu: Khai thác các kỹ thuật ứng dụng để điều trị các bệnh liên quan đến hoa học thần kinh và khoa học não.

Chính nó.

Chính là nó, đã không bỏ đi.

Lenin chính là wither.

Phương Trì để ý, trong quá trình thu thập dữ liệu, gần như không có tin tức về công ty này, vì vậy không có thông tin văn bản hợp lệ nào khác ngoài thông tin đăng ký nằm trong cơ sở dữ liệu ở Samoa. Nhưng chương trình Tạ Vi Thời viết đã thu thập được một số dữ liệu giao dịch chứng khoán. Những dữ liệu này cho thấy, vào thời điểm khủng hoảng an toàn sản phẩm của OVR và giá cổ phiếu lao dốc, Phúc Âm Thánh Rosa đã lặng lẽ mua cổ phiếu OVR. Trên trang web trao đổi hiện tại, Phúc Âm Thánh Rosa gần như đã kiểm soát khoảng 30% vốn chủ sở hữu của OVR. Chỉ có điều bây giờ mọi người đã bị thu hút bởi các vụ scandal sản phẩm của OVR, My Gian Xích, Thần Kinh Hoa Hồng; Chấn động do Rạn Băng và Nhộng mang đến cho mọi người còn chưa tan đi, OVR đã tranh bạnh thật thêu chưa có cơ hội để trở mình, có bao nhiêu người sẽ chú ý đến những thay đổi cổ phần yên tĩnh phía sau hậu trường của nó?

Phương Trì liên lạc ngay với Reboot. Nhưng bất kể trong Maandala, điện thoại, hoặc email, đều không ai trả lời. Cô lại liên lạc với người khác trong phòng bảo mật và an ninh mạng của Maandala, vẫn cùng một kết quả. Phương Trì có cảm giác như rớt vào trong chân không. Không chân thật, không ổn lắm.

Advertisement / Quảng cáo

Tình hình này quá đỗi hoang đường. Phòng bảo mật và an ninh mạng của Maandala luôn luôn túc trực trên mạng, và với những lời nhắn tin của Cục 19, xưa nay chưa từng bao giờ chậm trễ không đáp liền. Hiện giờ họ như bị một lỗ đen nuốt chửng, rơi vào lặng câm.

Tạ Vi Thời vẫn chưa về. Phương Trì trực tiếp dùng kênh liên lạc đặc biệt để gọi Hồng Cẩm Thành.

"Xin lập tức báo cho Maandala, nhắn họ để phòng lỗ hổng ở hệ thống đăng nhập dựa vào tĩnh mạch. Ngoài ra, cần phải điều tra một công ty tên là Strose Gospel....."

"Phương Trì—"

Giọng nói rất nghiêm trọng của Hồng Cẩm Thành vang lên ở đầu bên kia.

"Tôi vừa định liên lạc với em. Có một chuyện rất nghiêm trọng đã xảy ra."

Phương Trì khựng lại, ý của Hồng Cẩm Thành là có chuyện còn nghiêm trọng hơn cả những gì cô vừa nói ra. Nhưng cô không cho rằng tính nghiêm trọng của tuy hiếp tiềm tàng trong St. Rose Gospel đối với Maandala là thấp, thế nên cô hỏi:

"Nghiêm trọng cỡ nào?"

Hồng Cẩm Thành im lặng một chút, nói một cách khó khăn: "Báo động đen."

"....." Phương Trì nhất thời không kịp phản ứng do kinh ngạc. Nội bộ Cục 19 có một hệ thống báo động phân cấp sự kiện khi nó phát sinh, tiêu chuẩn dựa vào trình độ nguy hại được chia ra thành 5 cấp, từ cao đến thấp gồm: đen, đỏ, cam, vàng, và xanh lam. Bao năm nay Phương Trì ở trong Cục 19, nhiều lắm chỉ gặp báo động đỏ hai lần. Còn báo động đen, chưa từng có.

"Chuyện gì vậy?"

"Trong Maandala bùng nổ một virus chưa từng thấy."

"Mandala sắp sửa bị huỷ diệt rồi."

hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 73: Anh Ta Không Yêu Nhân Loại

Virus.

Từ này gần như là một từ vô cùng cũ kỹ xa xưa trong trí nhớ của Phương Trì.

Cô cũng là một người đã từng sống qua thời máy tính cá nhân (PC) hưng thịnh, mặc dù khi đó còn nhỏ tuổi, cô vẫn biết khi đó mạng internet còn như thời kỳ miền Tây được khai phá ở Mỹ, đủ thứ virus của máy tính tung hoành, thậm chí ngay cả loại hacker phái cũ như sin, lúc mới lên sàn là dựa vào làm những virus ngựa Trojan. Khi đó mạng internet là một thiên đường cho quân lừa đảo.

Nhưng về sau, mở rộng mạng lưới tiêu thụ của người dùng trực tuyến mang đến nguồn lợi tức khổng lồ, quy tắc kinh doanh theo định hướng được ra đời, tạo trật tự và xây nên một hệ sinh thái. Một số lượng lớn các hacker được sáp nhập, hoặc lắc thân biến hình, bắt đầu sinh sống bằng công việc hợp pháp. Kẻ từng làm virus bắt đầu làm những phần mềm diệt virus, kẻ từng cả độ chui bắt đầu mua bán cổ phần trên mạng.....Ngoài loại virus chỉ dùng để làm màu nhưng không có bất cứ tác dụng nào khác, tất cả còn lại đều dần dần biến mất. Trong thế giới mà công nghệ huyễn thực có một ở khắp mọi nơi, muốn dân hoan ca thái bình, ấm êm no đẹp, còn ai nhớ gì đến sự tồn tại của từ "virus" nữa?

Nhưng từ trước đến giờ nó chưa từng bị diệt vong.

"Virus không rõ nguồn gốc này được một số lượng lớn người dùng trong Maandala báo cáo cách đây 45 phút. Theo phân tích chính thức của Maandala, có lẽ là virus này đã tập trung bùng lan cách đây 53 phút, điểm bùng lan chủ yếu là ở những khu vực đô thị trên đất liền trong Maandala với mật độ dân số trên 10.000."

Phương Trì bỏ mặc lời cảnh cáo của Hồng Cẩm Thành, đăng nhập vào Maandala, lên chuyến tàu xuyên, chạy thẳng đến điểm bùng phát gần nhất: Chiba City.

"Theo quan sát hiện giờ, virus không rõ nguồn gốc này không ảnh hưởng đến bản thân hệ thống Maandala, nhưng nó chỉ ảnh hưởng đến avatar. Những người dùng bị nhiễm virus đều mất khả năng điều khiển tài khoản trong Maandala của mình, avatar sinh khả năng tự động. Hiện chưa biết virus lây lan bằng cách nào, nhưng lượng người dùng bị nhiễm đang tăng theo cấp số nhân."

Báo động đỏ không ngừng chớp và kêu trong tàu xuyên, trên loa bắt đầu vang lên cảnh cáo của ban quản trị Maandala: "Kính thưa quý khách, trong Maandala đang xuất hiện một virus truyền nhiễm chưa rõ nguyên nhân. Xin tất cả mọi khách dùng mau chóng ra khỏi mạng để tránh bị lây virus, phòng ngừa thiệt hại cá nhân và tài sản."

Mặt rất nhiều hành khách trong tàu xuyên ngơ ngác không hiểu, người này nhìn người nọ, người nọ nhìn người kia, bán tín bán nghi, nhưng không ai thật sự rút ra khỏi mạng.

"Đang đùa đúng không?" Một avatar tóc đỏ hỏi, "Hôm nay là cá tháng Tư à?"

"Không, hôm nay là sinh nhật của Đại Papa Đăng Hoa." Một avatar đồng hành với người đó nghiêm túc đáp. Những avatar trong toa xe đó đều ráng nhịn cười.

Hôm nay đúng là ngày sinh nhật trong hồ sơ quản trị của Đăng Hoa. Vài năm trước, do sai lầm của một nhân viên trong Maandala, 20% khách dùng của Maandala nhận được một thú cưng từ trên trời roi xuống—một ác ma tí hon mang trên người chân dung chibi của Đăng Hoa. Thú cưng huyễn thực này vốn là một sản phẩm nghịch ngợm do nhân viên làm chơi trong nội bộ, không ngờ lại được khách dùng vô cùng yêu thích, tranh nhau. Sau đó Đăng Hoa cũng không trách phạt nhân viên đó, thú cưng ấy trở thành mascot của Maandala. Từ đó về sau, mỗi năm đến ngày này, ban quản trị Maandala sẽ tặng cho người dùng một số quà bất ngờ, hình thành một tục lệ trong Maandala.

"*Hi.*" Avatar tóc đỏ chọt đặt tay ngay cổ của người bạn mình.

Advertisement / Quảng cáo

"Gì đây?" Người bạn đó né người, không tự nhiên, "Kỳ cục."

"Tôi – muốn – bé – gây – cổ – của – anh." Avatar tóc đỏ nói từng chữ ngắt đoạn, giống như âm thanh người máy. Người bạn thét lên một tiếng thảm thiết. Đầu của anh ta lăn lông lốc dưới sàn, máu phun khắp nơi.

Tất cả mọi avatar trong khoang tàu đều chết sững, sau vài giây ngây ngốc, họ liền bật dậy bỏ chạy! Cử động của avatar tóc đỏ trở nên cứng nhắc, nhưng vẫn có thể thoăn thoắt rượt theo những avatar khác.

"Một số lượng lớn những khách dùng báo cáo, bạn đời hoặc bạn thân của họ đột phát biến hoá, trong đó 90% khách dùng bị tấn công, thậm chí bị cưỡng hiếp, tuy phát sinh trong khu vực an toàn, nhưng bởi vì đa số người dùng mở độ nhạy cảm cảm lực hồi tiếp cao, cho nên cơ thể thật của họ đều bị tổn thương ở các mức độ khác nhau. Đồng thời, trong khu đánh đấu cũng xuất hiện một số lượng lớn những vụ án của khách dùng thiệt mạng ngoài đời ngoài ý muốn do bị tấn công. Cục 19 đã báo cáo lên cấp trên, đồng thời lệnh cho Maandala lập tức phong toả khu vực đấu game."

"Biểu hiện đặc trưng của Avatar bị nhiễm virus gồm trí lực thấp, có xu hướng bạo lực mạnh mẽ và nhu cầu tình dục cao. Đồng thời, chức năng của cơ thể avatar được tăng cường, có thể đạt được mức độ của vận động viên hàng đầu trong nhân loại, avatar bình thường khó địch lại. Xét theo hành vi của avatar, chúng tôi tạm thời đặt tên cho virus là Zombie."

Avatar tóc đỏ xông đến trước mặt Lacrimosa, Lacrimosa la lên: "Ê, bên trái kìa!"

Tóc đỏ tự động xoay đầu nhìn qua bên phải của cô.

"Quá nhiên chỉ có phản ứng cơ bản, không có khả năng phán đoán." Phương Trì âm thầm kết luận, hai tay bám chặt song bám trên mui toa tàu, đu chân đạp bay cô ta.

Thêm một số avatar khác cũng xuất hiện dấu hiệu nhiễm virus, trong toa thành một bãi chiến trường, trong lúc lo sợ, thậm chí đám người quên mất việc đăng xuất. avatar tóc đỏ lại bổ nhào đến, Lacrimosa vẫn dùng chân đạp trúng cằm cô ta, làm cô ta văng ra. Lúc này, xe đến trạm của Chiba City, Lacrimosa mau chóng xuống xe, bỏ chạy để giữ mạng.

Song, giây phút cô trông thấy Chiba City, cô không khỏi bàng hoàng. Chiba City như thế này là thế nào! Chẳng khác gì một bãi chiến trường hoang phế sau chiến tranh! Đường phố bị phá nát, những biển quảng cáo giăng khắp nơi cùng với hộp đèn neon đều bị đập tanh bành, cửa tiệm bị tàn phá, xe đâm vào tường, dưới đất đầy xác của avatar, vẫn còn rất nhiều avatar bị nhiễm virus đang đập phá cửa kính, cửa ra vào, thậm chí tàn sát nhau, có vài cô nhân viên của Tử Tình Tuyền đang khốn khổ giữa đám đông.

Một avatar chưa bị nhiễm virus mang hình dạng cô gái đang chạy hùng hục về phía Lacrimosa, phía sau là một đám avatar dày đặc đã nhiễm virus, bu vào ruợt theo cô ta như châu chấu. Lacrimosa hét: "Ra khỏi mạng! Mau ra khỏi mạng!"

Nhưng cô gái kia như không nghe thấy. Lacrimosa chạy về phía cô gái đó, nhưng cô gái đó vấp phải vật gì dưới đất, ngã xuống, những avatar bị nhiễm virus tức tốc bu đông nghẹt..... Lacrimosa chỉ cách bọn chúng vài bước. Cô thò tay, chạm phải một bức bình phong vô hình trong không trung.

.....

Phương Trì ngồi trong xe taxi, đi trên vành đai 4. Toà nhà nhìn như một ngọn đuốc hoặc gậy thần luôn chĩa thẳng lên trời kia vẫn bệ vệ đứng bên cạnh xa lộ.

"Bác tài, lái chậm lại một chút." Phương Trì để ý thấy phía dưới toà nhà của Maandala có một đám đông đang vây đông nghịt, Adventure Land ở tầng trệt đã bị ngừng hoạt động, ngay trên cổ xe ngựa kéo quân cũng có đầy người ngồi. Phương Trì quay cửa kính xuống, có thể nghe được tiếng người dậy lên từng lớp. Tuy không nghe rõ được tiếng la cụ thể, nhưng thấy rõ tâm trạng của quần chúng đang rất kích động. Trứng gà, đá, bánh bao, đua nhau đập lên lớp cửa kính của toà nhà.

Phương Trì còn nhớ lần đầu tiên tới toà cao ốc của Maandala sau khi bị thương, Reboot đã giảng giải cho một nhóm nhân viên phân tích tài chính, Maandala làm thế nào để bảo đảm an toàn tuyệt đối của họ, bảy giờ nghĩ lại, rất mỉa mai: "Maandala ra đời năm 2014, cho đến nay đã là 7 năm, chưa từng phát sinh sự cố nào liên quan đến lỗ hổng của hệ thống tạo ra, có thể được coi như một hệ thống an toàn nhất thế giới."

Mà hiện giờ, thứ thật sự đang bảo vệ Maandala, chỉ còn có toà nhà với lớp kính làm bằng vật liệu chống nổ này mà thôi. Trứng và đá chọi lên nó, cả toà nhà vẫn không hề hấn gì.

Nhưng tại sao thế nhỉ? Tại sao từ đạo My Gian Xích xuất hiện, Maandala liền liên tiếp xảy ra những sự kiện lỗ hổng? Khi My Gian Xích ép tất cả mọi người dùng trong Maandala phải xem video, có phải Maandala đã bắt đầu nổi lên sóng gió?

Khoan đã—

Tuy hiện giờ cũng chưa có ai đứng lên nhận trách nhiệm cho virus này, nhưng có thể tạo một phạm vi khuếch tán lớn như thế trong Maandala, liệu có phải chính là My Gian Xích? Cái chương trình mang Máu Bảo Vệ nằm đan xen trong hệ thống người dùng của Maandala, bây giờ nhìn lại, chẳng khác gì một thứ nghiệm mang quy mô lớn trước khi thả virus. Phương Trì bước vào trong Cục 19, có đồng sự trông thấy cô, báo trước: "Cục trưởng và thủ trưởng Hồng, cùng với..... Đều đang đợi cô trong phòng họp."

Cô rảo bước vào phòng họp số 1, thấy các cấp trên của Cục 19, cùng với vài người phụ trách an ninh quốc gia đều có mặt, hệ thống hội nghị viễn thông kết nối với lãnh đạo cấp cao của Maandala, phòng an ninh mạng, người của phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ, và đương nhiên Đăng Hoa cũng có mặt. Cô vừa bước vào, hàng chục ánh mắt đổ dồn về phía cô.

Phương Trì ngó quanh, hỏi: "Người viết ra Zombie có phải là My Gian Xích?"

Mấy người Hồng Cẩm Thành và Sử Tranh Vanh nhìn nhau, Hồng Cẩm Thành hỏi: "Giáo chủ, kết quả so sánh ra sao?"

Trong hệ thống hội nghị viễn thông, Giáo Chủ SG châm chú nhìn máy tính trước mắt: "Có rồi.....Mẹ kiếp!" Câu chửi bậy này khiến lòng mọi người đều nặng nề.

"Mức độ trùng hợp giữa avatar bị nhiễm trong vòng 5 phút sau khi virus bùng lan, và avatar bị chương trình Máu Bảo Vệ kích hoạt trong vòng 5 phút đầu tiên, là 100%. Sau đó, do Zombie mang tính chất truyền nhiễm, nên nó lan rộng hơn chương trình Máu Bảo Vệ." Từ màn hình máy tính, Giáo Chủ SG chậm rãi ngẩng đầu lên, "Hôm bữa My Gian Xích từ chối xử lý chương trình Máu Bảo Vệ, phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ chúng tôi đã mất nguyên một ngày một đêm để loại bỏ và sửa chữa lỗ hổng Máu Bảo Vệ. Hiện giờ nghĩ lại, nếu như nói Zombie là một con ốc mượn hồn ẩn tàng kỹ, thì chương trình Máu Bảo Vệ là một loại quý sinh trên vỏ ốc, là một sản phẩm thử nghiệm mà My Gian Xích dùng để thử chúng ta."

"Nếu theo như các anh nói, Máu Bảo Vệ là ký sinh trên Zombie, lúc các anh loại bỏ Máu Bảo Vệ, tại sao không phát hiện ra Zombie?" Trong màn hình, phòng họp của Maandala có một cuộc gọi tới.Giáo Chủ SG không lập tức trả lời câu hỏi của lãnh đạo trong bộ an ninh quốc gia, mà bắt điện thoại lên. Mặt của vị lãnh đạo kia hơi không vui, sau đó Giáo Chủ SG buông điện thoại, nói một câu rất nghiêm túc:

"Có một tin tốt và một tin xấu, quý vị muốn nghe tin nào trước?"

"Nghe tin tốt trước đi." Vị lãnh đạo an ninh quốc gia nói, sắc mặt u ám của ông ta đúng là cần một chút tin tức tích cực để cải thiện sắc mặt.

"Cho đến nay, vẫn chưa thấy xuất hiện tình huống tài sản trong tài khoản cá nhân bị đời đi. Có vẻ như ý của My Gian Xích trong việc làm ra virus này, không phải là vì tiền."

Tâm trạng những người trong phòng họp không khá lên được bao nhiêu. Bất kể thế nào, thiệt hại mà virus mang đến đã không chỉ có thể dùng con số để tính nữa. "Tin tốt" kiểu này chẳng thấm vào đâu.

"Vậy tin xấu thì sao?"

"Cho đến nay, chúng tôi không sao phán đoán được đoạn lập trình nào là lập trình virus." Giáo Chủ SG gằn như phải gian nan lắm mới nói được những lời này.

Vài vị lãnh đạo nghe xong nổi giận: "Sao mà đến cả các anh cũng không biết? Chẳng phải là các anh lưu lại tất cả thông tin khi cập nhật hệ thống à?"

Giáo Chủ SG cười khổ: "Maandala phát triển trong hai năm vừa qua, khối lượng đã trở nên cực lớn, bảo trì chỉ dựa vào lực lượng nhân công đã không còn thực tế. Bắt đầu từ cuối năm ngoái, chúng tôi bắt đầu thí nghiệm một thuật toán mới, cho phép các chương trình đã vững chắc được cập nhật tự động. Tháng giêng năm nay, chúng tôi đã mở rộng thêm việc áp dụng thuật toán này. Nói cách khác, hệ thống Maandala hiện tại, thậm chí không cần nhân viên bảo trì của chúng tôi, vẫn không ngừng phát triển. Trong trường hợp này, rất khó để chúng tôi lưu tất cả thông tin của bản cập nhật hệ thống như trong quá khứ và điều đó cũng không có ý nghĩa. "

Tất cả mọi người càng nghe càng sững sờ, một nhân viên an ninh quốc gia đập bàn đứng phắt lên: "Các anh quá cực đoan rồi! Một sự việc lớn như vậy tại sao chúng tôi không biết gì hết cả? Cục trưởng, anh có biết không?"

Sử Tranh Vanh lắc đầu.

Đăng Hoa từ nãy đến giờ không nói gì, cuối cùng lên tiếng: "Đây là quyết định của tôi, cũng đúng là tôi đã sai. Nói trắng ra, Maandala phát triển đến nay bản thân đã quá lớn khó kiểm soát toàn bộ được, đây cũng là số phận khó tránh được của những công ty lớn. Nhưng tôi hy vọng Maandala vẫn có thể tiếp tục tồn tại, phương pháp để giải quyết đành phải sáng tạo, dứt khoát quyết liệt. Bởi vì kỹ thuật này vẫn đang trong thời kỳ thử nghiệm, cho nên độ bảo mật rất cao, chúng tôi còn chưa thông báo ở cuộc họp cổ đông nữa."

"Đăng Hoa! Maandala tồn tại được đến ngày nay, đã không còn là một phần mềm đơn giản, nó đã liên quan đến mọi phương diện trong cuộc sống của mọi người, anh đã không còn là một lập trình viên, mà là một doanh nhân, nên có mức độ trách nhiệm cần có với xã hội!"

Đăng Hoa mặt không mang biểu cảm: "Kỹ thuật này lúc chúng tôi thử nghiệm, đã vô cùng cẩn thận, cho đến hiện giờ vẫn có thể xác nhận rằng virus không dính dáng gì đến nó. Kỹ thuật này rất tiên tiến, nếu có thể áp dụng rộng rãi, ý nghĩa của nó sẽ rất lớn. Chỉ là đầu vào của nó rất lớn, hiện nay ngoài chúng tôi có thể làm ra, ai có thể làm được nữa? Tôi cho rằng đấy cũng là có trách nhiệm đối với xã hội."

Viên lãnh đạo an ninh quốc gia kia bị anh ta chọc giận, "Anh, anh——"

Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì âm thầm thở dài. Đăng Hoa chính là một người như thế, vô cùng ương bướng, tuyệt đối không hối cải, hơi máu lạnh và điên rồ. Nhưng cô cũng hiểu ý Đăng Hoa. Đăng Hoa nghiên cứu những cách thức mới, đều cần một số tiền đầu tư rất lớn, nên cũng không tránh được phải đối diện với áp lực nặng nề đến từ những người bỏ ra vốn đầu tư. Maandala sau khi

trải qua giai đoạn phát triển vận vụt trong những năm đầu, đường cong tăng trưởng nay đã chậm lại, nếu anh ta không tìm những đột phá mới, chẳng lẽ ngồi yên một chỗ? Phát triển trong khoa học công nghệ luôn có thể thay đổi cả thế giới trong chớp mắt, ai mà dừng lại thì có nghĩa là sẽ bị loại trừ. Lúc OVR quyết định thử mô-đun sóng não, chẳng phải cũng vì cùng một hoàn cảnh đấy thôi?

Đề tài đã bị kéo lệch hướng, Sứ Tranh Vanh lật hồ sơ, nói: "Những chuyện vân đã đóng thuyền rồi thì chúng ta không thay đổi được, hiện giờ có nói thêm cũng vô ích. SG, nếu như bắt đầu từ tháng Giêng năm nay các anh bắt đầu thử nghiệm trên phạm vi lớn, vậy những files trước tháng Giêng thì vẫn được lưu lại hết đúng không? Đã so sánh với files từ dạo đó chưa?"

Giáo Chủ SG gật đầu: "So rồi, không có gì khác biệt. Nếu không, lúc rà Màu Bảo Vệ chúng tôi đã phát hiện ra rồi."

Bầu không khí của cuộc họp dịu xuống. Hồng Cẩm Thành nhìn Giáo Chủ SG: "Ý anh là rất có khả năng virus Zombie đã nấp sẵn trong Maandala từ năm trước rồi?"

Sắc mặt Giáo Chủ SG rất lạ, anh ta gật đầu: "Tuy tôi cũng không tin lắm, nhưng sự thật là như vậy."

"So với files sớm hơn nữa thì sao?"

"Sớm hơn nữa thì gặp ngay thời kỳ avatar thường xuyên nâng cấp, có lẽ là virus trà trộn vào trong thời kỳ đó, nhưng cũng rất khó để xác nhận thời gian cụ thể nào nó trà trộn vào."

Phòng họp rơi vào im lặng chết chóc. Tất cả mọi người đều cúi đầu, hút thuốc như điên.

Sau cùng, vẫn là Sứ Tranh Vanh lật hồ sơ, hỏi: "Hiện giờ phương án đối phó của Maandala là gì?"

Đặng Hoa đáp: "Các khu vực xảy ra bùng lan lớn của virus đã được cách ly ngay, cố gắng khống chế mức độ khuếch tán; làm công tác tuyên truyền với người dùng, nhắc nhở họ cố gắng tránh đăng nhập Maandala trong thời gian này. Đối với những avatar bị nhiễm virus, chúng tôi có hai chọn lựa: một là định dạng lại bọn họ, đẩy lùi họ xuống phiên bản avatar an toàn 4.0."

Avatar 4.0, đó không phải là phiên bản xấu nhất của Avatar trong quá trình tiến hóa của Maandala sao? Mỗi một người trong phòng họp đều có ấn tượng sâu sắc, nhưng không ai nói ra điều đó dưới bầu không khí này. Quả nhiên lại nghe Đặng Hoa nói:

".....Nhưng với lựa chọn này, sẽ không thể đảo ngược các thiệt hại gây ra cho thông tin người dùng và tài sản, vì vậy chúng tôi không chọn nó ở thời điểm này. Lựa chọn thứ nhì, là chúng tôi không diệt virus, mà dùng độc trị độc. Nguyên lý của Zombie, nói một cách đơn giản, chính là "quay về nguyên thuỷ." Chúng tôi có thể làm một virus mới, "văn-minh-hoá" những avatar bị nhiễm độc, rồi trong khi đó thì tranh thủ tìm cách triệt để diệt virus Zombie."

Đặng Hoa nói thì nghe đơn giản, nhưng Phương Trì đã hiểu rõ hết thảy.

Đặng Hoa là một người tin vào "tính bản ác" của nhân loại. Cách anh ta thiết lập trạng thái nguyên thuỷ của avatar không như tờ giấy trắng, mà mang thú tính, bản năng gồm bạo lực và dục vọng cao. Hiện giờ những avatar bị nhiễm bệnh, chính là phiên bản đã bị tháo gỡ hết mọi tô điểm văn minh, lộ ra bản tính con người, hoặc có thể nói, là "bản tính con người" trong mắt Đặng Hoa. Chuyện này hơi giống như My Gian Xích lột áo của Đặng Hoa, phơi ra con người trần trụi anh ta giữa bàn dân thiên hạ:

Nhìn đi, đây là Đặng Hoa, thần linh Đặng Hoa trong mắt các ngươi. Anh ta là con người, nhưng không yêu con người. Anh ta kiên trì tin rằng dục vọng và bạo lực là những yếu tố cơ bản thúc đẩy tiến hoá của nhân loại, xây dựng một Maandala trên cơ sở như vậy, chẳng phải là một sự mỉa mai sao?

Trong không khí im lìm, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ tic tắc. Tất cả mọi người đều như đang nín thở, Sứ Tranh Vanh lên tiếng: "Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?" Tất cả đều như đang chết đuối được trồi lên mặt nước, đồng thanh hít thở.

Hồng Cẩm Thành kếc đồng hồ thế giới trên tường, đáp: "Vẫn còn 8 tiếng đồng hồ. Hôm nay là ngày làm việc, 8 tiếng nữa Khu 12 phía Đông sẽ bắt đầu một ngày làm việc. Nếu vấn đề không được giải quyết, khi đó ngân hàng, chính phủ, truyền thông, giáo dục, chăm sóc y tế, v.v., có liên quan sâu sắc đến Maandala, sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn, khó bảo đảm được tính mạng, tài sản, và an toàn của dân chúng, tổn thất và ảnh hưởng gây nên sẽ không sao tính toán được."

.....

Hội nghị viễn thông tắt. Các quan chức rời đi. Sứ Tranh Vanh quét giác mạc, rồi bước vào một căn phòng nhỏ trông chẳng có gì đặc biệt.

"Nội dung của cuộc họp vừa rồi, cậu có giải pháp thế nào?"

"Không có giải pháp."

"Cậu cũng không giải quyết được virus này?"

"Phòng ngự và diệt virus không phải sở trường của tôi."

"Cho dù cực kỳ có khả năng là cậu ta viết ra.....cậu cũng không có bất cứ ý tưởng nào?"

"Ý tưởng, Đặng Hoa đã nói rõ hết rồi."

Sứ Tranh Vanh ngồi trên sô pha, ủ rũ. Ông móc ra một gói thuốc lá, phát hiện bên trong chỉ còn lại điếu cuối cùng, lấy ra hút, rồi vo hộp bằng cạc tông, vứt vào thùng rác.

"Chậm quá." Ông chậm chạp nói, "Chúng tôi không đợi được."

Ngoài cửa sổ mưa lác đác xen lẫn với sương mù, rớt lộp độp lên cửa sổ, bóng nước nhạt nhoà hiện ra trên kính thuỷ tinh cũ kỹ.

"Phương Trì đâu rồi?"

"Đã thu xếp cho cô ấy đi theo dõi Phúc Âm Thánh Rosa."

"Cũng không phải là không có biện pháp nhanh hơn."

"Sao?"

"Tôi muốn đi gặp My Gian Xích một chuyến."

"Maandala đã cố gắng hết sức để liên lạc với My Gian Xích, không có hồi âm gì cả. Nếu như cậu ta muốn ẩn IP của mình thì ai có thể tra ra được?"

"Có một biện pháp rất đơn giản có thể thử, nhưng cần phải cho tôi quyền hạn của nhân viên quản trị."

"Biện pháp gì?"

"Trước khi nói ra, tôi có một điều kiện, ông nhất định phải thoả mãn."

"Nói đi."

"Việc này từ đầu đến cuối phải để chỉ một mình tôi làm. Cục 19 của các ông và Maandala đều không được can dự, nhất là Phương Trì. Như những gì chúng ta đã giao hẹn trước đây, không thể để cho cô ấy biết."

Sứ Tranh Vanh im lặng hút thuốc, một lúc lâu sau mới nói: "Được."

Advertisement / Quảng cáo

"Tuy Maandala không thể định vị được vị trí địa lý cụ thể của mỗi một avatar, nhưng có thể giám sát được chương trình của mình đi đâu, vào lúc nào, lưu lượng dữ liệu ra sao."

"Ý cậu là....."

"Trong hai ngày Thần Kinh Hoa Hồng hầu toà, tất cả mọi avatar đăng nhập vào Maandala đều bị cấy ghép chương trình Màu Bảo Vệ. Nhưng có một avatar duy nhất không bị cấy ghép."

".....My Gian Xích." Sứ Tranh Vanh lập tức hiểu ra.

"Mà lúc chương trình Màu Bảo Vệ được kích hoạt, My Gian Xích cũng có mặt trên mạng. Tôi cần quyền hạn của nhân viên quản trị để tra xem vào giờ đó, nơi nào có hoạt động nhưng lại không bị chạy chương trình Màu Bảo Vệ. Vị trí đó sẽ là nơi của My Gian Xích."

Sứ Tranh Vanh nhíu chặt mày. Nghe thì có vẻ như một biện pháp rất khả, có lẽ cũng là biện pháp nhanh nhất có thể thực hiện ngay bây giờ. Chỉ có điều, để cậu ta làm, có yên tâm không? Nhưng nếu không để cậu ta đi, thì ai có thể đi đây? Nếu cần thiết, thì phải diệt My Gian Xích, liệu cậu ta có làm được không?

"Được. Vậy thì cứ làm theo lời cậu đi. Những gì cậu cần, chúng tôi đều sẽ cố gắng thoả mãn. Nhưng cậu nhất định phải nhớ, cậu chỉ còn có 8 tiếng đồng hồ thôi."

"Tôi biết rồi."

Cơ thể cao lớn tráng kiện của Sứ Tranh Vanh đứng dậy. Lúc đến bên cửa, ông chợt ngoái đầu:

"Cậu có bao giờ nghĩ đây chỉ là một trò lừa đảo của wither không? Mục tiêu là để giết người cuối cùng của Ba Chàng Ngự Lâm là cậu?"

"Có."

"Có nghĩ rồi tại sao vẫn đích thân đi?"

Chàng cười cười, không trả lời.

Ngoài song, mưa đã nặng hạt hơn, sương mù leo lên đến bậu cửa sổ như hổ trèo lên núi.

hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 74: Câu Chuyện Cuộc Đời Bạn

"Ade, lũ dế của tôi! Ade, những quả mâm xôi của tôi và đám mộc lan của tôi!"

Khi câu nói đó thoát ra khỏi miệng của Creeper, Tạ Vi Thời chợt nhớ đến rất nhiều chuyện.

Hacker mà chưa từng hack hệ thống của trường mình, thì không phải là hacker giỏi. Bước khởi đầu của Tạ Vi Thời chính là hack hệ thống của trường mình.

Học viện văn học, học viện kinh tế, học viện luật, học viện khoa học đời sống..... Chàng giống như một người cầu toàn, thu thập quyền truy cập mạng và máy chủ của tất cả mọi học viện, sau đó cuối cùng vào được đến học viện khoa học và công nghệ thông tin thì gặp một trở ngại lớn. Quả nhiên là khoa chuyên khác hẳn. Tạ Vi Thời là một người bình tĩnh. Ngoài mặt trông vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng canh cánh bò ăn bò ngã.

Chàng giả dạng một sinh viên khoa tin học, tới văn phòng tìm giáo sư hỏi bài, đa số giáo sư thường chả biết rõ mặt sinh viên của mình. Chàng thử giải mã wifi nội bộ từ văn phòng của giáo sư, thất bại. Mấy hôm sau, hack được thông tin học bổng của một sinh viên tên là Long Chấn, tới chỗ của cố vấn học tập để lấy chứng minh học bổng, tiện thể trào một con chuột giống hệt của cô vấn, nhưng có cài vector tấn công. Thế nhưng tấn công bằng HID không thu hoạch được gì. Chàng lấy làm lạ, đổi chuột về lại để nghiên cứu, thu được một con ngựa trojan.

Tấn công nhiều lần không có kết quả, trái lại còn bị phản kích, trò chơi trở nên thú vị. Chàng vốn cảm thấy những khoá học dành cho học sinh không chuyên ngành của học viện tin học quá đơn giản nên chưa từng lấy lớp. Bạn gái của bạn cùng phòng chàng chọn lớp máy tính khoa nhân văn, lên lớp ngồi viết lập trình viết cách nào cũng không xong, chàng liền bị bạn cùng phòng kéo tới giúp, thế là cứ thế trà trộn được vào trong phòng máy tính của khoa tin học. Chàng kiên nhẫn đợi, cuối cùng đợi được ngày giáo sư bước ra ngoài nấu cháo điện thoại, chàng trực tiếp ra tay với nhân hệ điều hành, thành công rực rỡ.

Sau khi đạt được thành tựu đó, chàng vốn định rửa tay gác kiếm, không bước một bước nào vào học viện khoa học công nghệ thông tin nữa, nhưng cuối cùng không đỡ nổi mấy màn kỳ kèo nài ni, ỷ hiếp đoạ dẫm của bạn cùng phòng, đành đồng ý đi giúp bạn gái của cậu ta một lần chót. Cho nên, theo thuyết "lần cuối thế nào cũng có chuyện," chàng để ý thấy lớp đã đổi trợ giảng, là một tên mập thù lù, trông có vẻ như một sinh viên cao niên của học viện.

Tên trợ giảng béo ú đó cứ liếc chàng nguyên một buổi học, chàng cảm thấy rất mất tự nhiên, miễn cưỡng nộp xong bài tập liền đi thẳng. Ra đến cầu thang thì bị tên trợ giảng béo chặn đường.

"Ê nhóc con, kiên nhẫn nhỉ."

Sau đó chàng mới biết, tên trợ giảng béo đó tên là Long Chấn, học trên chàng 2 năm.

Vụ đó được cho qua sau khi chàng viết một bài luận văn 10.000 chữ của lớp "giới thiệu trí tuệ nhân tạo" giùm cho Long Chấn. Bài luận văn đó chàng bị Long Chấn ức hiếp thậm tệ: doạ sẽ thu tiêu thành tích của cô bé kia, ép buộc chàng sửa đi sửa lại bài luận văn đó 5 lần, chàng viết luận văn cho chính mình cũng chưa bao giờ kỹ như vậy.
Advertisement / Quảng cáo

Sau đó nghe nói bài luận văn đó, Long Chấn được 90 điểm. Cô bạn gái của bạn cùng phòng chàng được 90 điểm môn máy tính khoa nhân văn. Long Chấn không liên lạc với chàng nữa. Mọi chuyện hoàn toàn thành nước chảy qua cầu.

Đến học kỳ sau, chàng đã gần như đã quên mất cái người tên là Long Chấn. Bạn cùng phòng dọn ra ngoài sống với bạn gái, còn lại mỗi mình chàng, chàng càng sống khép kín hơn. Chàng chọn một môn cơ bản của khoa Trung Văn bị mọi người ghẻ lạnh: "Giới thiệu ngôn ngữ học."

Kỳ nghỉ đông năm đó, chàng vừa đọc xong một tác phẩm khoa học viễn tưởng của tác giả Hoa kiều TedChiang, "The Story Of Your Life" (Câu chuyện cuộc đời bạn), tự dưng nảy sinh hứng thú với cảm nhận thế giới và chữ viết của người hành tinh "Bảy tay chân" trong câu chuyện đó.

Trong mắt bạn bè thân thiết và những người lớn, chàng mang hình tượng của một sinh viên y khoa bình tĩnh lạnh lùng, nhưng trong đầu chàng thật ra chứa vô số những ảo tưởng ngây ngô và vớ vẩn. Ví dụ như sau khi đọc xong "Câu chuyện cuộc đời bạn," chàng cũng thử thay đổi cảm nhận thế giới của mình. Như trong sách đã viết, cảm nhận thế giới của con người, là ở

dạng một đường thẳng, có trật tự và nhân quả. Thể hiện qua chữ viết thì là, con người nói từng chữ, viết từng chữ. Nhưng đối với người hành tinh "Bây tay chân," bọn họ cảm nhận thế giới ở dạng chỉnh thể—quá khứ, hiện tại, tương lai, đối với họ đều là một chỉnh thể. Thấu hiểu được cả thế giới, toàn bộ thời gian, khiến cho họ mê say, và ra sức rèn luyện bản thân.

Chàng luyện viết chữ theo kiểu của họ. Nguyên một câu, chàng phải bỏ trật tự của nét bút, đầu tiên là viết một loạt hết các nét hoành, phết, thụ, nại, rồi sau đó tô điểm các chi tiết để hoàn thành văn bản. Xem xét gời, ngoại trừ quá trình phải tính toán trong đầu ra, lúc viết chữ có thể tiết kiệm được 1/3 thời gian. Lúc mới bắt đầu thì rất cực. Rồi luyện dần dần, chàng đổi được luôn chữ viết xuôi thành chữ viết ngược. Viết chữ, đối với chàng mà nói, chẳng khác gì vẽ; thứ tự nét bút mà giáo viên dạy lúc còn bé, bị chàng phá tanh bành.

Buổi học thứ hai của môn "Giới thiệu ngôn ngữ học," chàng vẫn ngồi ở hàng ghế phía sau của giảng đường, vị trí không nằm trong tầm mắt của giáo sư, lặng lẽ nghe giảng, ghi chép như vẽ. Bỗng dưng cuốn vở của chàng bị một bàn tay từ hàng ghế phía sau rút mất. Chàng ngoái đầu, trông thấy cái tên béo đã lâu không gặp đang lật vở của chàng, không ngừng tấm tắc:

"Ê nhóc con, kiên nhẫn nhỉ."

Sắc mặt của cậu ta vô cùng kinh ngạc và hào hứng: "Luyện cách nào hay vậy?"

Chàng kr tên béo đó. Không ngờ đến lúc nghỉ giải lao giữa giờ, tên béo cầm cặp vở tới ngồi ngay bên cạnh chàng.

"Tu mười năm mới được cùng thuyền, tu trăm năm mới được cùng bàn. Một môn học hèo lánh vầy mà đụng mặt nhau, người anh em, chúng ta rất có duyên đấy."

Tên béo cười hề hề ra vẻ vô cùng thân thiết, giống như học kỳ trước vốn không phải cậu ta đi bắt chẹt chàng.

Chàng hỏi: "Sao cậu chọn môn này?"

Tên béo đầu dầu mỏ về phía bên kia của mình, "Học chung với thằng cùng phòng."

Lúc bấy giờ Tạ Vi Thời mới để ý thấy bên cạnh Long Chấn có một nam sinh khác, cao lớn đẹp trai, nụ cười rất rạng rỡ, đang đứng một bên nói chuyện với nữ sinh trong lớp.

"Nó tên là Thịnh Diễm, cùng lớp cùng phòng với tớ. Đào hoa lắm, chúng ta cứ kệ nó."

Long Chấn cũng là dân cuồng Ted Chiang, nhất là cuốn "Câu chuyện cuộc đời bạn." Hai người bắt đầu trò chuyện với nhau, phát hiện có rất nhiều điểm tương đồng. Sau đó Thịnh Diễm gia nhập, lúc tan lớp ba người vẫn nói chưa đã, cùng nhau tới quán cơm để ăn cơm chung, rồi nói chuyện tiếp cho đến khuya, ký túc xá phải khoá cửa.

Phong cách của Thịnh Diễm khác với phong cách vui tính dễ dãi của Long Chấn. Trong đầu Thịnh Diễm luôn suy nghĩ đến những thứ rất cao siêu sâu xa. Khác với sự bình tĩnh của chàng, Thịnh Diễm thuộc loại mang cảm giác chính nghĩa, căm thù cái ác; Thịnh Diễm luôn có thể tình tưởng nhìn ra được một tối của mọi thứ, rồi sau đó xé nát, phanh phui nó. Điều này rất tương phản với ngoại hình tươi đẹp ấm áp của cậu ấy, nhưng có lẽ đấy chính là điều thu hút phái nữ.

"Tớ không tin cái thuyết thương mại tự do của Adam Smith, ít ra Keynes còn sáng suốt hơn một chút—chỉ ít thì trong lĩnh vực an ninh mạng nó là như thế." Khi đó Thịnh Diễm cũng đang lấy lớp kinh tế, uống chút bia vào là thành thao thao bất tuyệt, "Hiện giờ lĩnh vực an ninh mạng là một thế giới hỗn loạn, không ai thật sự có tin ngưỡng. Cái gì mũ trắng mũ đen mũ xám, thứ thống trị bọn chúng, đều là lợi ích, lợi ích tuyệt đối. Trong khi sự thật là, đạo cao một thước, ma cao một trượng, những kẻ không bị đạo đức giới hạn thì là kẻ kiếm được nhiều lợi ích nhất. Chủ nghĩa tự do tuyệt đối sẽ huỷ thế giới này! Quyền lực của nhà nước phải mau mau sớm can thiệp!"

Bây giờ nghĩ lại, tư tưởng khi đó của Thịnh Diễm đã quyết định việc cậu ấy ủng hộ sự thành lập của Cục 19, và nhiệt tình gia nhập.

"Cậu hỏi tớ, tại sao chọn lớp 'Giới thiệu ngôn ngữ học" này? Đơn giản lắm. Thế giới trong tương lai là một thế giới của thông tin, ngôn ngữ lập trình sẽ là ngôn ngữ thông dụng của một thế giới thông tin. Nhưng phần lớn những người biết viết lập trình lại chỉ biết viết lập trình mà thôi, vốn không nhận ra đấy là một ngôn ngữ—ngôn ngữ, vừa rồi các cậu thảo luận "Câu chuyện về cuộc đời bạn," chắc hiểu ý của tớ nói ngôn ngữ là thế nào chứ?

"Tớ cũng học lập trình, nhưng tớ không phải loại "mọt mắt" như bọn họ. Tớ khác bọn họ ở chỗ nào? Tớ nghiên cứu bản chất và sức mạnh của lập trình như một ngôn ngữ. Ngôn ngữ là một thứ vô cùng kỳ diệu, thậm chí nó có khả năng "sáng thế." Thương Hiệt tạo chữ, ma quỷ khóc than, đây không phải chỉ nói chơi. Nhìn vào các tư tế ở thời viễn cổ, bọn họ đều là những người nắm ngôn ngữ và chữ viết trong tay, cũng là những kẻ nắm quyền lực tối cao và địa vị tối cao. Trong tương lai, cậu mà nắm được quy luật và sự tinh tuý của ngôn ngữ lập trình trong tay, thì cậu sẽ là tư tế của khi đó."

Xưa nay Yến Đại nổi danh về tự do tư tưởng; đây chỉ là những thanh niên đồng trang lứa, đầy tài hoa và sức sống, những thư sinh đầy thành ý và nhiệt tình, lại còn đang mang thân sinh viên năm ba. Bởi vì thanh niên năm ba, tinh thần đã được gột rửa trong ba năm tự do, hấp thụ được ba năm kiến thức phong phú từ đủ các lĩnh vực. Họ không còn ngơ ngác và hiếu kỳ như những tân sinh viên, lại không giống như sinh viên năm tư, đã bắt đầu phải tiếp xúc với hiện thực của xã hội, cho nên họ có thể thao thao quốc gia đại sự, mong chờ tất cả, và chỉ trích tất cả.

Thịnh Diễm ấy, chính là kiêu hãnh như thế.

Đứng trước hồn ma của Creeper, Tạ Vi Thời khẽ thở dài.

Ade, lũ để của tôi! Ade, những quả mầm xấu của tôi và đám mọc lan của tôi.

Tại sao Creeper lại trả lời như vậy? Ade là tiếng Đức, mang nghĩa "Vĩnh biệt." Có lẽ bởi vì câu "Vĩnh biệt" chàng mới nói xong đã kích hoạt câu trả lời của Creeper. Là câu trả lời do chàng dùng avatar của Thịnh Diễm kích hoạt. Tại sao lại là câu này? Nó chứng minh được điều gì?

Chàng nhớ ra, Long Chấn đã từng vô tình nhắc đến, một Thịnh Diễm kiêu hãnh như vậy, cũng có một thần tượng tinh thần mà cậu ấy rất sùng bái. Thịnh Diễm chưa từng nhắc đến trước mặt chàng, nhưng giữa cậu ấy và Long Chấn, nhất định đã từng trò chuyện rất nhiều về đề tài đó. Nếu không, làm sao mà Long Chấn lại cho ra một câu như vậy? Nắm tay của chàng siết chặt, hơi run run.

Hồn ma của Creeper vẫn lững thững quanh đó, đội một cái hồ hô khôi hài, ánh mắt vĩnh viễn ngập sự hiếu kỳ quan sát chàng, y như ngày nào.

Chàng mở miệng, cuối cùng bật ra ba chữ:

"My Gian Xích."
Advertisement / Quảng cáo

"Ha ha ha ha.....bài hát quái lạ!"

"Bài hát gì? Hát thế nào?" Chàng gặng hỏi.

Creeper đằng hắng, hát:

"Ha ha, ô lí ối a ô la!

"Ô li máu lênh láng a, ai người duy nhất.

"Có dung cả trăm cái đầu, ngàn cái đầu a, vạn cái đầu!

"Ta dung một cái đầu a, máu chảy ối a!

"Máu chảy ối a ô li ô la ô la

"Ô la ối a ô la ối a ô la!"

Tạ Vi Thời đăng xuất Maandala. Phương Trì vẫn đang say ngủ. Chàng nhìn đồng hồ, rón rén cầm chìa khoá ra khỏi nhà. Chàng cần phải đi xác nhận gấp một điều.

Giữa khuya, xe cộ trên đường thưa thớt, hàng cây cao hai bên đường chiếu xuống ánh sáng ngày ngắn. Đêm nay so với những đêm trước đây chẳng có gì đặc biệt, nhưng trái tim của Tạ Vi Thời không sao bình tĩnh được. Xe taxi chạy độ 10 phút, đến nơi giáp ranh giữa khu cũ và khu mới của Yến Thành. Sau khi Thịnh Diễm qua đời, cha mẹ cậu ấy đã không chịu được nỗi đau ấy, liền cùng nhau dọn đi, nhưng giữ lại ngôi nhà này làm kỷ niệm. Chàng lấy chìa khóa ra, vào trong nhà. Chìa khoá này, chàng đã tìm cách làm copy được. Khi đó chàng nghĩ rằng cái chết của Thịnh Diễm không hề đơn giản, phía sau rất có khả năng có wither thao túng, cho nên đã đột nhập vào trong nhà của cậu ấy để điều tra. Trong nhà ngăn nắp chỉnh tề, vẫn giống như lúc chàng ghé cách đây nửa năm, chỉ là khắp nơi đóng bụi dày hơn. Bụi đóng dầu ra đấy, đóng bao trùm, ít ra chứng minh được trong nửa năm qua chưa có ai ghé.

Tạ Vi Thời bước vào căn phòng của Thịnh Diễm, trên giá sách trong phòng xếp đầy những loại sách chuyên môn, về an ninh mạng, luyện thực, trí tuệ nhân tạo v.v.. Mục tiêu của chàng không phải là chúng. Cẩn thận rà tất cả mọi giá sách, nhìn dưới gầm giường, quả nhiên thấy phía dưới có bốn chiếc thùng cũ kỹ. Phải đi lớp bụi phía trên, chàng mở từng thùng ra—toàn là sách từ thời Thịnh Diễm còn là sinh viên, chàng khẽ thở phào.

Sách thời đại học chiếm 2 thùng, nhìn tựa đề sách, có thể thấy đạo đó Thịnh Diễm tìm hiểu rất rộng. Sau khi dở mấy lớp sách phía trên, chàng đã trông thấy một bộ sách gần như bị đọc đến sờn giấy:

Cô Hoang, Thét Gào, Ngập Ngừng, Mộ, Hoa Cái Tập,.....

Tất cả mọi cuốn sách đều được dùng bút highlighter để đánh dấu, có một cuốn, thậm chí toàn bộ bài thơ đều được tô sáng rực:

Tôi mơ thấy mình đang đứng ngay trước bia mộ, đọc những chữ khắc trên ấy. Tấm bia như được làm bằng đá sa thạch, tróc nhiều mảng, mọc cả rêu phong, chỉ còn một số dòng chữ—

".....hãy là cái lạnh giữa sức nóng cháy bỏng của tiếng hát sục sôi; nhìn thấy vực thẳm từ trên thiên giới; từ hết thảy thấy được hư vô; từ nơi tuyệt vọng tìm ra cứu rỗi.....

".....có một đu hồn, biến thành con rắn, mọc nanh độc lắm. Không cần người ta, chỉ cần đuổi nhà, rồi thế là chết.....

"..... Đi ngay!....."

Tôi vòng ra sau, thấy một nấm mồ lè loi, bên trên không cây không cỏ, đã sụp lở một ít.. Từ một khe hở lớn tôi thấy một thi thể, lồng ngực khoang bụng xé phanh, bên trong không tim phổi.....

Tạ Vi Thời không đọc tiếp được nữa.....Là cậu ấy ư? Câu văn viết giữa bầu trời ấy, chữ ký ở cuối bức thư nọ.....là cậu ấy ư? Thân xác máu me rỏng ròng đã bị chặt đứt đoạn từng chi, tim phổi gan tì bị móc hết ra.....là cậu ấy ư?

My Gian Xích, My Gian Xích, là My Gian Xích dùng mỗi cái đầu còn sót lại để báo thù bằng Tuyệt Hận trong *Luyện Kiếm* đấy ư?

Tạ Vi Thời nắm chặt cuốn sách đã long gáy, chậm chạp ngồi thụp xuống đất, bụi dấy lên quanh chàng.

Thế nên.....Thế nên..... Đầu Avatar của cậu ấy mới có thể xoay 360 độ; thế nên cơ thể của avatar cậu ấy mới không hề bị thương, nhược điểm duy nhất là cập mắt; thế nên sau khi cậu ấy đăng ký tài khoản trong Maandala, phải dùng một khoảng thời gian lâu như thế để thích ứng với avatar mới của mình.

—Bởi vì cậu ấy vốn không có cơ thể! Cậu ấy chỉ còn lại mỗi cái đầu! Tất cả mọi bộ phận khác, đều là bộ phận giả ghép với thần kinh!

Tạ Vi Thời là người học y, chàng biết kỹ thuật hàng đầu của ngày nay đã có thể làm ra hệ thống tuần hoàn nhân tạo, giữ cho một cái đầu có thể sống. Sáu năm trước, lúc Long Chấn qua đời, kỹ thuật ECMO đã có thể tạo nên một hệ thống tuần hoàn ngoài da, giúp cậu ấy lúc bị trọng thương ở tim và phổi, thay thế công năng của tim phổi, đừng nói gì đến 6 năm sau. Chỉ là, kỹ thuật này hiện giờ được rất rất ít phòng thực nghiệm tiến hành thí nghiệm, điều kiện thực nghiệm cần có vô cùng khắt khe, và kinh phí để duy trì vô cùng đắt đỏ, hơn nữa tỷ lệ sống sót và thời gian sống sót cũng rất thấp.....

Thật sự là cậu ấy ư.....

Không. Đây có thể chỉ là chàng đang liên tưởng một cách gượng ép. Chỉ dựa vào vài câu trả lời vu vơ từ hồn ma của Creeper, vài câu thơ văn xuôi, liền liên hệ My Gian Xích với một Thịnh Diễm đã chết, gán ép quá gượng gạo rồi. Bởi vì nếu My Gian Xích là Thịnh Diễm, làm sao lại vô cùng cực đoan tìm cách giết người hết lần này đến lần khác chứ? Quá nhiều chuyện, chàng không hiểu được.

Chàng cần phải lập tức, lập tức đến Cục 19 xác nhận chuyện này với Sử Tranh Vanh. Di thể của Thịnh Diễm khi đó rốt cuộc đã được gửi về bao nhiêu phần? Hạ táng ở nghĩa trang Lãnh Tuyền có phải toàn bộ thi thể của cậu ấy hay không? Sử Tranh Vanh, ông mang thân là người lãnh đạo tối cao của Cục 19, lẽ nào không hề nảy sinh nghi ngờ đối với chuỗi sự kiện kỳ lạ này sao?

.....
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì được thu xếp đi theo Đằng Hoa để bảo vệ an toàn cho anh ta, đồng thời truy xét điều tra động tĩnh của Phúc Âm Thánh Rosa. Trước đó cô đã báo cáo mọi suy đoán và lý luận về wither (tức Lenin) với Cục 19. Sau khi được bổ sung thêm thông tin từ những tay quạ kỳ cựu, mọi người đều đã chấp nhận rằng wither chính là boss hậu trường của hệ liệt hoa hồng.

"Tôi chỉ thắc mắc một điều, căn cứ vào tình báo, Road of Rose bị tiêu diệt được mấy tháng thì KGB hạ lệnh truy nã wither, nguyên do là vì ở nước ngoài, wither đã đánh cắp báo cáo sức khoẻ của ứng cử viên tổng thống nào đó. Bản cáo cáo này cho thấy ứng cử viên tổng thống đó có vấn đề sức khỏe không phù hợp với điều kiện ứng cử, cuối cùng bản báo cáo ấy đã dẫn đến thất bại của ứng cử viên nọ. Lệnh truy nã này đã khiến wither bị KGB đuổi bắt, từ đó hắn biến mất. Tôi thì tôi nghĩ, bây giờ nhìn lại, wither làm ra Road of Rose, Thần Kinh Hoa Hồng, rồi có thể hiện giờ đang làm Phúc Âm Thánh Rosa, cảm giác như một người có đã tâm lớn qua những việc này; rõ ràng hắn không thiếu tiền, tại sao lại đi đánh cắp báo cáo sức khoẻ của ứng cử viên tổng thống nhỉ? KGB như lang như hổ, bị KGB ra tay thì từ chết đến bị thương, khi đó wither nghĩ gì cơ chứ?"

"Con người wither rất kín đáo và giữ kẽ, làm ra chuyện đó đúng là khó hiểu. Nhưng ưu tiên hàng đầu hiện giờ là ngoài việc tìm cách hạ thấp mức ảnh hưởng của virus ra, chính là cần phải ngăn ngừa những kẻ có ý đồ xấu thừa nước đục thả câu, khuếch rộng phạm vi và mức độ hỗn loạn. Xét theo tiền lệ của vụ việc OVR lần trước, ngày mai khi thị trường cổ phiếu mở cửa, cổ phiếu của Maandala chắc sẽ rớt không phanh, bên thị trường vốn cũng đang thúc Maandala mau chóng đưa ra một dự án để kịp thời ứng phó. Phúc Âm Thánh Rosa trước đây đã thèm muốn OVR, không loại bỏ khả năng nó cũng sẽ mang ý đồ xấu với Maandala, thế nên nhất định phải để cao cảnh giác!"

Sau khi phân chia công việc xong, cuộc họp được giải tán, trong đầu Phương Trì vẫn lởn vởn câu chất vấn của người hacker cao niên nọ. Người nói không cố ý, người nghe lại để tâm. Trước đây tuy Phương Trì cũng đã từng nghe thuật lại về wither, nhưng vẫn luôn không quan tâm. Lần này nghe xong, lại có cảm giác hoi khác xưa. Cô nhanh chóng dùng hệ thống tình báo nội bộ để điều tra thời điểm KGB hạ lệnh truy nã wither, chọt ngộ ra một điều.

Tạ Vi Thời từ chối gia nhập Cục 19. Tạ Vi Thời đến John Hopkins để học. Tạ Vi Thời mất tích.....

Hai đường thời gian của wither và Tạ Vi Thời dần dần kết nối lại với nhau ở từng mốc thời gian một. Cô bấm số của Tạ Vi Thời, lời thông báo vang lên là "Số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy."

Có lẽ máy của chàng đã hết pin, Phương Trì hoi thất vọng, rồi trong lòng lại trào lên một cảm giác nghiêm nghẹn. Cô cảm thấy nhớ chàng. Nhưng chiếc xe sẽ đưa cô rời đi đã sẵn sàng; trang bị, cảnh viên đồng hành, hết thảy đều đã sẵn sàng, không cho phép cô có những tạp niệm riêng tư thêm nữa. Cô nhanh chóng để lại cho Tạ Vi Thời hai câu nhắn, rồi giao đi động cá nhân đã tắt máy cho đồng sự đang tiến đến để kiểm tra.

Vi Thời, lại một cuộc chiến nữa sắp bắt đầu.

Vi Thời, đây rõ ràng là loạn thế.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 75: Vùng Đất Hoang Phế

Maandala chuẩn bị họp báo.

Có lẽ đây là sẽ là một cuộc họp báo trong thời bình mà sẽ khiến mọi người cảm thấy hoảng loạn nhất. Bởi vì mỗi một phút mỗi một giây, sự tình đều không ngừng trở nên tệ hại hơn. Sau khi virus bạo phát, các phần mềm và hệ thống huyễn thực khác đã vui tai lạc họa chế nhạo Maandala, đến nay không một ai trong bọn họ không bị nhiễm virus. Từng avatar đua nhau biến thành "zombie," nhiều phần mềm trước đây tuyên bố rằng hoàn toàn không sao chép Maandala liền lộ hết nguyên hình.

Một thế giới huyễn thực của Đằng Hoa nay đã là một vùng đất hoang phế. Rất nhiều avatar chưa bị nhiễm virus không những không đăng xuất Maandala lánh nạn, mà còn thừa lúc hỗn loạn phát triển một kiểu chơi mới. Bọn họ kết đội rồi đi săn giết những "zombie" sức tương đối yếu hơn, mặc dù trong khu vực an toàn thì không dùng được vũ khí nóng hoặc lạnh để tấn công, họ vẫn phát minh ra một kiểu nại đặc biệt để săn "zombie." Đối với bọn họ, săn giết "zombie" không có nguy cơ phạm pháp và không bị rào cản đạo đức, nhưng lại mang đến kích thích mới mẻ; một Maandala bị "zombie" hoành hành đã trở nên một sân chơi mới cho họ. Hơn nữa những avatar chưa bị nhiễm virus sẽ thừa cơ, đi cướp siêu thị, khu dân cư, hòi của gồm những tài sản huyễn thực, khiến cho một Maandala vốn đã rất loạn càng loạn hơn.

Maandala không ngừng nhận được thư đe doạ. Đủ lớn từng cục không ngừng đập bịch bịch bịch vào cửa sổ kính của đại sảnh dưới lầu. Số người phẫn nộ bao vây lấy toà nhà đã lên đến gần 10 ngàn người; đứng từ trên cao nhìn xuống, trông đen lúc nhúc như kiến. Không ai không lo lắng. Tình huống phát triển như thế này dưới lầu, toà nhà có kiên cố cách mấy đi nữa, chỉ e rằng cũng sẽ bị lung lay. Mà cả ngàn nhân viên ở bên trong toà nhà, nước và thức ăn không đủ, có thể cầm cự được đến bao lâu?

Đằng Hoa và Giáo Chủ SG v.v. đang chuẩn bị một lượt chót trước khi mở cuộc họp báo. Phương Trì mặc đồ thường, nhưng bên dưới trang bị đầy đủ, súng thật đạn thật, hai tay chấp sau lưng, đứng phía sau cách Đằng Hoa không xa, mặt bình tĩnh quét mắt quan sát 4 phía. Trên màn hình phía lối đi hiển thị cảnh ký giả đang được trực thăng đưa lên sân thượng, sau khi hoàn thành thủ tục kiểm tra an ninh gắt gao, ký giả được lần lượt đưa vào đứng trong phòng họp báo lớn ở tầng giữa của toà nhà.

Trong lúc bận rộn căng thẳng, chợt có một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên ở phía dưới lầu, tất cả mọi người bị chấn động đến điếng người, xông ra chỗ cửa sổ, chỉ thấy đám đông phía dưới lầu đang hỗn loạn chen chúc, la hét, giẫm đạp lên nhau, cảnh sát vũ trang canh gác nghiêm ngặt trước đó cũng không kiểm soát được tình hình. Trên màn ảnh, toán ký giả đã vào được trong phòng họp báo bắt đầu xôn xao, ống máy ảnh dài ngắn trông như súng, đồng loạt chĩa xuống dưới lầu chi chít, hỗn loạn quay cảnh phóng sự hiện trường trực tuyến.

"Xin các cảnh viên giữ yên vị trí! Sau khi quét tia hồng ngoại điều tra, đã xác nhận không có vật gì nổ cả! Chỉ là âm thanh! Chỉ là âm thanh!" Trong tai nghe của Phương Trì, người chỉ huy có một ở hiện trường không ngừng nhấn mạnh, "Có thể đoán ra rằng có phần tử phá hoại đã đột nhập và muốn tìm cách tạo ra một cuộc khủng hoảng lớn hơn, xin các cảnh viên tại hiện trường đừng để bị nhiễu loạn, phải đảm bảo cho bằng được an toàn cá nhân của Đằng Hoa và những nhân viên quan trọng khác!"

Tầm nhìn trong phòng họp báo của Maandala rất tốt, đứng nhìn ra, trời xanh mây trắng chạy đến bất tận, đường vành đai số 4 xây cao uốn quanh như một con rồng dài. Nhưng khúc đạo vừa rồi đã khiến cho toàn bộ cuộc họp báo bị phủ một bóng đen.

Đám người Đằng Hoa và Giáo Chủ SG bước vào phòng họp báo, đèn flash bắt đầu chớp điên cuồng. Các ký giả đua nhau bu lại, nhân viên bảo vệ ai nấy đều lưng thẳng tắp, ra sức giữ hàng rào cách ly, không ngừng quát ngăn những ký giả đang dùng ống kính máy ảnh để sấn đến gần Đằng Hoa.

Lần này, chuyện virus của Maandala tạo nên một chấn động rất lớn, số lượng ký giả đến rất đông, đã vượt quá số lượng mà phòng họp báo có thể chứa, khiến cho cả căn phòng chật ních người. Bầu khí trong căn phòng vừa nực nội vừa ô trọc, khiến người ta ngạt thở. Không biết ai đẩy mở cửa sổ ra, gió đông lạnh lẽo và trong lành thổi vào, tất cả đều tỉnh hẳn cả người.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt sắc bén dưới cặp kính râm của Phương Trì quét qua mỗi một người có mặt ở hiện trường, mỗi một thiết bị, mỗi một hướng ra vào, cuối cùng rơi trên khoảng trống ngay trước bục phát ngôn. Sàn của sảnh được lát đá hoa cương màu đỏ sẫm, các khu chức năng khác nhau được ngăn cách bằng gạch mosaic đen. Mà chỗ bục phát ngôn hai đường ngăn cách giao nhau tạo thành chữ thập nhỏ. Trên chữ thập, được đặt một đoá hoa hồng bé bỏng rất ngay ngắn, lớp cánh hoa bên ngoài đã khô héo, sắp sửa tàn.

Tim của Phương Trì như bị đâm một nhát dao điếng người, nóng thiêu, cháy rụi.

Ta là hoa tường vi của Sa-rôn.

"Ai để nó ở chỗ đó?" Phương Trì chỉ bông hoa hồng, hỏi người phụ trách hiện trường.

"Ô....." Mặt người phụ trách mờ mịt, phân phó một trợ lý lập tức dọn ngay.

"Hiện trường xuất hiện thánh giá và hoa hồng." Phương Trì nói vào bộ đàm gắn trên ngươi, "Không loại bỏ khả năng là wither thị tuỵ."

"Tăng cường độ cao cảnh giác." Trong tai nghe truyền đến lệnh của chỉ huy, là Sử Tranh Vanh, dứt khoát không chút dấn đo.

Lại lăng lặng kín đáo rà soát, xác nhận trong phòng họp báo không có bất kỳ vũ khí nào mang tính sát thương. Lại có thêm người hỗ trợ vào phòng, rà soát kỹ càng tất cả mọi nhân sự có mặt trong sảnh và đang vào sảnh. Cho dù đã cẩn mật tiến hành tất cả biện pháp phòng ngừa, Phương Trì và các cảnh viên khác đều không dám lơ là cảnh giác.

Không có hacker nào coi trời bằng vung như wither. Hắn che giấu sự tồn tại của mình, nhưng lại đặt thập giá và hoa hồng ngay nơi bắt mắt nhất, để nó thành một biểu tượng, một ký hiệu khiến người ta ghi khắc trong đầu. Hắn đã làm cách nào để lăng lặng đưa được hoa hồng vào trong đại sảnh họp báo của Maandala, chẳng phải hắn đã sớm có mưu đồ về việc này rồi sao?

Phương Trì nghĩ những điều này, trong lòng không rét mà run. Từ sau khi virus bùng lan cho đến nay, cũng chẳng qua chỉ là vài giờ đồng hồ. Hiện giờ wither đã bị KGB truy nã, nét người Nga của hắn rất rõ rệt, muốn trốn trong đất Trung Quốc không còn dễ như thời giết hại Long Chấn. Cho dù hắn chỉ muốn lập kế hoạch để đặt hoa ở đây, cũng không phải là nhiệm vụ có thể hoàn thành trong vài tiếng.

Vậy thì chỉ còn lại một khả năng——wither biết hành động của My Gian Xích.

Cô chợt cảm thấy hỗn loạn.

Rốt cuộc wither và My Gian Xích có quan hệ gì? Thần Kinh Hoa Hồng bị mau chóng lật đổ như thế, không thiếu công của My Gian Xích đẩy nên sóng gió tương trợ: phơi bày video về Thần Kinh Hoa Hồng và mà tuý huyễn thực, tạo ra game dẫn đến cái chết lần lượt của cha con Tô Phong. Wither và My Gian Xích lẽ ra phải là kẻ thù của nhau mới đúng. Nhưng về sau nhìn lại, thì sự tình có vẻ không đơn giản nữa. My Gian Xích đã kích Máu Lành Trường Sinh, mượn tay "tổng đồ" để giết Thiện Trạch, Thần Kinh Hoa Hồng được chen ngay một chân vào, ngồi chơi xơi nước hưởng không quyền khai thác kỹ thuật nào đó. Cảm giác này, quá đỗi vi diệu. Cô bất an trong lòng, cực kỳ bất an.

"Đằng tiên sinh, xin ngài trả lời thẳng cho, hiện giờ dưới tình thế này, tại sao không lập tức tắt máy chủ của Maandala? Con số nhân sự bị thương vong do virus gây nên đang không ngừng tăng, lẽ nào vẫn còn đợi phát triển thêm gì nữa?"

Giáo Chủ SG làm phát ngôn đại diện cho Maandala, sau khi trần thuật và trả lời ký giả xong, cuối cùng đến lượt Đằng Hoa trả lời câu hỏi, những ký giả nóng lòng đua nhau giành hỏi, một ký giả đã hùng hồn hỏi như vậy.

"Tắt máy chủ không giải quyết được vấn đề." Đằng Hoa chậm rãi thận trọng trả lời.

"Quý vị có nhớ liệt sĩ Thịnh Diễm đã hy sinh trong chiến dịch Truy bắt hồ ly của cục an ninh mạng cuối năm ngoái không? Mẹ của cậu ấy hôm nay đang được điều trị qua mạng ở trên khu vực bệnh viện huyễn thực, avatar của y tá điều trị, do bị nhiễm virus, đã làm sai thủ thuật, khiến cho cho bà ấy rơi vào hôn mê sâu, đã phải đưa đi bệnh viện cấp cứu. Những nạn nhân giống như mẹ của Thịnh Diễm, không đếm xuể. Nếu để đến mai, những cơ quan phục vụ công cộng khác, hệ thống thương nghiệp, và đơn vị hành chính bắt đầu hoạt động, anh có dám tưởng tượng đến hậu quả không?"

Phương Trì nghe mà run lên trong lòng. Chuyện mẹ của Thịnh Diễm bị gì, trước đó cô cũng không biết. Cô đã từng gặp mẹ của Thịnh Diễm, bà đặt kỳ vọng rất lớn ở anh, cái chết của Thịnh Diễm đã là một đả kích lớn cho bà, từ đó bệnh tật quấn thân.....Trên đời này xưa giờ, không phải người tốt nào cũng có số sướng.

"Những hệ thống mà anh nói đến, đã có sự cộng sinh với Maandala." Đằng Hoa nói tiếp, "Cưỡng hành tắt máy chủ, thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến hoạt động của chúng."

Anh ta nhìn tất cả mọi ký giả, lời nói mang ý đập nồi dìm thuyền: "Tôi thề sẽ quyết chiến với virus đến cùng, không đến thời khắc cuối thì nhất quyết không buông xuôi Maandala."

Đằng Hoa nói xong câu đó, nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của tất cả mọi người của Maandala, những người ký giả mới nhận ra sau lưng của việc tắt máy chủ còn dính liu đến những chuyện nghiêm trọng hơn. Hễ tắt máy chủ rồi, thì cánh cửa của Maandala sẽ mãi mãi không mở nữa.

Định dạng. Cùng với virus, tất cả đều bị định dạng.

Bảy năm, con người ở trên tinh cầu này dường như đã có một thế giới thứ hai bao la hơn, có cuộc đời thứ hai. Đầu óc của con người đã có được sự tồn tại rực rỡ tươi đẹp như vậy; trí óc giàu tưởng tượng và sáng tạo có thể thực hiện hết thảy trong thế giới huyễn thực, những gì xa vời lớn lao đều trở nên hiện thực có thể nắm trong tay. Nghệ thuật, kinh tế, khoa học..... Lãnh thổ của tất cả mọi khía cạnh trong mọi lãnh vực đều được mở rộng đến vô hạn. Tích luỹ trong bảy năm qua đã vượt hẳn phát triển của trăm năm, ngàn năm trong quá khứ.

Mà tất cả những điều này, sẽ quay về số không. Công ty Maandala cũng sẽ biến mất.

Văn minh càng phát triển tiến về phía trước, thì càng tinh tế nhưng yếu ớt.

"Tôi, Đằng Hoa, đã rất may mắn tạo ra được Maandala ở đời này, được cùng trải nghiệm với các bạn một thế giới mới.

"Lúc ban đầu khi tôi tạo ra Maandala, chẳng qua chỉ là một ý niệm trong lòng. Quê hương, người thân, đều bị huỷ trong trận động đất lớn; tình yêu của đời mình đã rớt cùng máy bay giữa đại dương; tôi không làm được gì, không có gì cả, cũng không biết ý nghĩa của cuộc đời mình là gì nữa. Khi đó tôi ở trong một ngôi chùa, thấy đại sư vẽ tranh cát Mạn Đà La, vẽ hết một tháng trời, tạo nên một vũ trụ của Mạn Đà La, vòng tròn hoàn hảo của vũ trụ. Sau đó đại sư dùng chổi quét một cái, bức hoạ Mạn Đà La đã mất hết một tháng để vẽ liền tan biến. Có lẽ đại sư muốn giảng cho tôi về đạo lý của chữ "không," nhưng con người tôi thì là loại chậm hiểu; trên đời này, quê tôi, người thân tôi, người tình tôi, đều đã như đá vụn, không thể ráp lại hoàn chỉnh được nữa, nhưng vẫn còn trong tim tôi. Tại sao tôi không tái tạo lại quê hương, người thân, người tình vẫn trong lòng tôi? Tại sao không lưu lại một thứ gì đó vĩnh viễn?

"Đấy là ý nghĩ ban đầu của tôi, rất nhỏ bé, chỉ với mục đích cho riêng mình mà thôi. Nhưng tôi không ngờ có nhiều bạn bè cùng cố gắng chung với tôi, cùng lưu lại một thứ gì đó, cùng tạo nên một thứ gì đó. Nhiều giọt nước làm nên biển cả, Maandala đi từ sự bé nhỏ của một hạt cải cho đến sự đồ sộ của vô hạn đều là bởi vì mỗi người trong các bạn, mỗi một sự tận tâm tận lực của các bạn.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi không thể không thừa nhận là Maandala ngày nay đã thoát khỏi ý tưởng ban đầu của tôi. Có đôi khi tôi cảm thấy không phải tôi đang đưa Maandala đi, mà là nó đang đưa chúng ta đi. Nó như một con quái thú có sự sống của riêng mình, đang dẫn dắt chúng ta tiến đến một cái đích nào đó đã được thiết định sẵn.

"Đến lúc này rồi, tôi không muốn đối gạt mọi người nữa. Tôi không biết kết cục của lần virus này sẽ là thế nào, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp cho những sai lầm mà chúng tôi đưa ra vì tham lam và mạo hiểm. Dù thế nào đi nữa, lần này, nó sẽ nhắc nhở mỗi người chúng ta phải xét lại về huyễn thực và nghĩ về an ninh mạng. Còn phần tôi——" Đằng Hoa ngừng một chút, nói rõ từng lời một:

"Tôi sẽ cùng tồn vong với Maandala."

Các ký giả trở nên yên lặng.

Không ai ngờ Đằng Hoa sẽ nói những lời này ngay lúc đó. Không có những lời lẽ êm tai sáo rỗng, không có những lời hùng hồn hấp tấp để vỗ về lòng người, không có những lời lẽ nặng kỹ thuật để giảng giải, càng không có những khóc lóc ăn năn tội. Anh ta chỉ thừa nhận những chuyện trước đây chưa nói ra, một sức mạnh tựa như sự yếu ớt non nớt lúc mới nảy mầm, trải qua áp lực nặng nề của phong ba bão táp nhưng không hề cúi đầu.

Trên màn hình phía sau lưng Đằng Hoa, số lượng avatar bị lây nhiễm, số nhân sự bị thiệt mạng do virus tạo nên, v.v., đều không ngừng càng lúc càng tăng một cách nhanh chóng. Song, lại có một bàn đồ thế giới được chiếu lên đó, từng dải sáng màu trắng đua nhau đáp lên đấy, mỗi một dải sáng là một cái tên, nằm xuống trên bản đồ thì biến thành một chấm sáng.

Có tay ký giả tinh mắt, khẽ reo:

"Đây là các hacker mũ đen hoặc trắng của các quốc gia!"

Phương Trì nhìn chăm chú vào bản đồ, cô cũng nhận ra được rất nhiều cái tên quen thuộc. Đây là một bức thư tuyên chiến với virus zombie.

Các đội hacker đoạt giải vô địch gần đây trong cuộc thi hacking lớn, Dark Solomon, Matrix, Abracadabra.....

Liên minh hồng quân, Studio Cambrian, Thết huyết phi sa.....

Cùng với vô số những hacker độc lập hữu danh hoặc vô danh trên khắp thế giới, những cánh quạ giấu tên.....

"Sin?! Tôi không nhìn lầm chứ? Thật sự là Sin?"

"Sin biến mất gần mười năm rồi nhỉ? Thế mà lại trỗi lên rồi?!"

"Cũng không biết Ba Chàng Ngự Lâm liệu có đến không."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi từng cái tên xuất hiện. Trông thấy Sin, trong lòng Phương Trì rất kinh ngạc. Không chỉ có Sin, mà còn rất nhiều cái tên đã lui về ở ẩn, cũng dần dần nối đuôi nhau xuất hiện.

Chỉ có Ba Chàng Ngự Lâm sẽ mãi mãi không quay về được nữa.

Thế giới của hacker xưa nay vốn luôn rải rác phiêu tán, giữa những thay đổi, mạnh ai nấy lo. Sự đoàn kết như thế này chưa từng thấy bao giờ. Tuy không biết mỗi người bọn họ ôm mục đích gì, là vì đại nghĩa lớn lao, hay vì tư lợi nhỏ mọn, nhưng dù sao họ cũng đều đã đứng dậy, cùng với những tiếng reo tán thưởng và kinh ngạc.

Giáo Chủ SG, Coldfire, La Trạc, fever, những người của phòng thực nghiệm Quang Chi Ký đều lặng lẽ nhân những đốm sáng không ngừng đáp lên màn hình, nhưng sắc mặt không nhẹ nhõm hơn được bao nhiêu. Đây là một tư thế đập nồi dìm thuyền.

Muốn liên hợp với lực lượng bên ngoài để cùng tìm cách giải quyết virus, thì phải mở nguồn mã của hệ thống. Nhưng mở nguồn mã xong thì sao đây? Còn quá nhiều khó khăn để nặng trĩu như núi Thái Sơn sẽ cần phải đối diện, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta không thở ra hơi. Nhưng Maandala không còn cách nào khác. Những thứ kia là chuyện ngày mốt, ngày kia. Đêm nay, dưới tình thế cấp bách, Maandala phải răng cắm cự qua đêm nay.

Giáo Chủ SG nhìn Đằng Hoa. Đằng Hoa vẫn đứng thẳng tắp, mặt không vui không buồn. Trước đây Giáo Chủ SG đã từng bội phục Đằng Hoa, vì Đằng Hoa có tài năng xuất chúng. Nhưng hôm nay, Giáo Chủ SG bỗng cảm thấy như hiểu thêm gì đó về Đằng Hoa. Thật sự là không phải ai cũng có thể đạt được thành tựu mang tên Maandala, hoặc được Maandala đem lại thành tựu. Chỉ dựa vào tài năng thôi, thì không ít người sánh được với Đằng Hoa, nhưng có thể gánh vác được một Maandala vĩ đại này, chỉ có anh ta.

"Có phải rất giống cảnh tượng dạo mới tạo ra Maandala?" Giáo Chủ SG cười khổ, "Nguồn mã đều để mở hết, một đám đông ẩn danh ẩn tánh cùng nhau nghiên cứu và thảo luận vô cùng nhiệt tình."

"Đạo đó đã để lại không biết bao nhiêu lỗ hổng, ví dụ như lỗ hổng "Gương mặt trên trời" số 20274 và 20275." Coldfire nói, hai lỗ hổng đó đã để lại ám ảnh rất sâu với phòng thực nghiệm Quang Chi Ký, nhưng khi đó không ai ngờ được, hai lỗ hổng đó chỉ mới là khúc dạo đầu. "Hôm nay bao nhiêu đó hacker được nhìn thấy lập trình cốt lõi của Maandala, ai mà biết được nay mai sẽ có bao nhiêu cuộc tấn công mới?"

"Chỉ có thể treo giải thưởng thật lớn để dụ hacker chủ động giao thông tin lỗ hổng ra mà thôi." Giáo Chủ SG vẫn cười khổ đáp, "Trước tiên phải tiếp tục sống sót cái đã."

Ông ta thở dài, lắc đầu, "Tôi cứ cảm thấy chuyện này có tay trong. Chương trình của virus này phức tạp rất khác thường, phải nghiên cứu hệ thống thật lâu và thật kỹ thì mới có thể làm ra được một virus với khả năng huỷ diệt kinh khủng như thế này. Nhưng mà cậu nói xem trong công ty của chúng ta, ai có đã tâm lớn như vậy và tài tình như vậy? Rồi lại còn trốn kỹ được đến thế?"

Trong lòng Phương Trì luôn cực kỳ bất an, tất cả mọi sức chú ý đều đặt ở động tĩnh trong phòng họp báo, nhưng những lời thảo luận của đám người Giáo Chủ SG vẫn không ngừng rót vào tai cô. Nghe đến hai chữ "tay trong," cô ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô, cảm thấy như chạm được vào thứ gì đó, nhưng rồi cô nghe một tiếng "phụt" khe khẽ——Tiếng động khẽ đó không gây chú ý lắm trong phòng họp báo, nhưng đối với Phương Trì, đó là một âm thanh rất quen thuộc khiến người ta thất kinh!

Là âm thanh của viên đạn xuyên qua da thịt.

Khi ấy trong đầu cô chỉ có hai chữ: Tiêu rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Trong tầm mắt của cô, Đăng Hoa không hề rên lấy một tiếng, chỉ ngã ngay xuống, máu từ trên người chảy ra.

Ký giả truyền thông sau khi bị chấn động, đã hoàn hồn, bắt đầu chụp hình và đưa tin như điên. Bác sĩ cá nhân đi theo Đăng Hoa lao tới để cấp cứu, Phương Trì và các cảnh viên khách cùng nhìn nhau, rồi ai lo việc người nấy. Phương Trì trông thấy rõ vị trí vết thương của Đăng Hoa xong, đoán vị trí của xạ thủ, trong đầu liền "oanh" lên một tiếng—Trăm tính ngàn tính, lại để sơ hở một điểm. Hung thủ không có mặt ở Maandala, không có mặt trong toà nhà của Maandala.

Hung thủ đứng ở trên vành đai số 4! Khoảng cách trực tiếp 1 đường thẳng từ phòng họp báo và đường vành đai số 4 là quãng 1000m, sử dụng súng trường bắn tỉa hoi lớn hơn một chút là đủ để đạt được phạm vi này! Rất có khả năng là nội ứng của hung thủ đã mở một cánh cửa sổ trong phòng họp báo, khiến cho viên đạn không gặp cản trở gì, bay thẳng vào Đăng Hoa.

Nhưng khi cô chạy đến bên cửa sổ, chỉ thấy trên xa lộ xe cộ nườm nượp như nước chảy, nào có bóng dáng của hung thủ nữa? Là wither ư? Từ đoá hoa cắm vào ngực của Long Chấn, đến bông hồng cắm trên thân xác trống rỗng của Thịnh Diễm, từ bông hồng điêu tàn trong chiếc bình ở phòng của Tô Phong, cho đến bông hồng nằm trên thập tự trong sảnh họp báo.....

Chính hắn.

Hắn đang ở ngay Yến Thành.

Người hắn muốn giết, không chỉ có một.

Lúc Tô Phong chết, lẽ ra cô đã phải nghĩ đến rồi, có hoa hồng điêu tàn, là có wither ở đó.

Trong tai nghe truyền đến lời trách móc của Hồng Cẩm Thành: "Phương Trì! Em đang làm gì thế hả!" Cô chợt giựt phăng tai nghe ra, lao ra ngoài như một mũi tên.

hết chương 75

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **yWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 76: Rừng Cơ Khí

Một chiếc máy bay từ Yến Thành đáp xuống phi trường Fukuoka. Hành khách bước ra từ chuyến bay đều lầm bầm lầu bầu cằn nhằn, toàn vì cái virus huyễn thực xấu xa kia, hệ thống giải trí trên máy bay đều bị tắt hết. Không chỉ thế, mà trước lúc đáp máy bay vốn có thể hoàn thành thủ tục hải quan và chứng minh thân phận trong hệ thống huyễn thực, cũng vì virus cho nên bị ngừng, phút cuối đổi thành làm bằng tay. Một thủ tục vốn chỉ mất vài phút là xong, bây giờ phải xếp thành cái hàng dài ngoằng.

Một chàng trai đeo khẩu trang đi lối đi đặc biệt. Đến khi nhân viên hải quan ở nơi đó nhìn thấy hộ chiếu và thư mang theo của chàng, lại đánh giá chàng thêm lần nữa, nghiêm trang gật đầu.

"Trị bệnh từ xa ở Nhật Bản.....đặc biệt tiến bộ. Tầm giờ sáng mai, sẽ có một ngàn người nằm trên bàn giải phẫu, đợi bác sĩ ở khắp nơi cứu giúp.....Kể cả con trai của tôi." Viên hải quan dùng tiếng Anh bập bẹ nói, "Trăm sự nhờ ngài!"

Tạ Vi Thời vội vã đi xuyên qua hành lang của phi trường, những lồng kính bày đầy những con búp bê Hakata lớn nhỏ, chàng liếc mắt, trông thấy một con giống hệt như My Gian Xích. Tạ Vi Thời lắc lắc đầu để cho bản thân tỉnh táo, nhìn lại, đó chỉ là một mặt nạ với mũi rất mỏng.

Chiếu theo thoả thuận với Sử Tranh Vanh, họ đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe cho chàng ở phi trường. Chàng định vị được một nơi cách Hakata không xa lắm. Lái xe một lúc, chàng nhanh chóng tiến vào khu vực bến tàu. Hai bên đường rộng thênh thang là những nhà kho vuông vức ngay ngắn, đa số đều mang màu xanh lam như nước biển.

Vị trí trên máy định vị và vị trí của chàng cuối cùng cũng dần dần hợp lại với nhau, Tạ Vi Thời đỗ lại trước một nhà kho trông không khác những nhà kho chung quanh mấy. Chàng bước xuống xe, gió biển mằn mặn và lạnh công quất mạnh vào mặt, dường như cuốn theo cả những hạt muối li ti, cảm giác thô ráp quất lên da thịt đau rát. Xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng còi tàu ở đầu bến. Hải âu quang quác kêu, sóng biển đua nhau vỗ lên ghềnh đá. Những nhà kho thấp lè tè không chắn tầm nhìn, phóng mắt nhìn ra xa, chính là màu xanh xám vô hạn của biển và trời. Nhưng một bầu trời bao la này ở ngay phía trước mặt, vừa quay đầu Tạ Vi Thời liền cảm thấy như không thở được.

Nhà kho đóng im ỉm. Chàng đi quanh một vòng, phát hiện có một cánh cửa nhỏ. Cánh cửa đó, thoạt tiên chàng đẩy thì không mở được, lần thứ hay vòng lại, thì đã để ngỏ. Tạ Vi Thời không chút do dự bước vào trong, tay rờ rờ sau tai, tìm được một vật màu đen to bằng chiếc nút áo, gỡ nó ra, nhét ngay khe cửa.

Bên trong nhà kho rất rộng lớn, một luồng khí nóng ập đến. Trên bốn bức tường đều là những chiếc quạt thông hơi rất lớn, ánh sáng chiếu xuyên qua cánh quạt, chiếu xuống dưới mặt đất, không ngừng chuyển động, tựa như cả căn phòng đang biết đi. Mùi không khí là mùi khí nóng được tạo nên do máy móc chuyển động mà chàng quen thuộc. Mặt đất như mới được quét sạch, nhưng trên bất cứ vật gì bằng kim loại hoặc nhựa đều có một lớp bụi mỏng. Là tĩnh điện.

Tạ Vi Thời đứng giữa tất cả, bên tai là âm thanh ong ong không ngừng nghỉ, nghe như ù tai, khiến người ta bứt rứt và nhức đầu. Có điều nhìn khắp nơi, ngoại trừ những hàng quạt quanh tường, và những đường ống chằng chịt khắp trần nhà và dưới đất trông như mạng lưới mao mạch, thì không thấy có gì đặc biệt nữa. Nhưng Tạ Vi Thời biết, đây chỉ là góc nổi của một tảng băng chìm khổng lồ.

Bên tường có một buồng thang máy, chàng bước vào, cửa thang máy đóng lại, ánh sáng trắng chói loà chiếu rực xuống, khiến chàng phải tức tốc đưa tay lên che, nhắm chặt hai mắt. Lúc mở mắt ra lần nữa, đã đang đứng ở một nơi trắng xoá như tuyết, ánh sáng choá mắt đổ xuống từ trên đỉnh đầu, bốn bề tối đen.

Cảm giác bị phơi bày ra dưới một vùng sáng như thế này khiến người ta sợ hãi và bất lực, giống như một đứa trẻ sơ sinh, một con cừu non không chút khả năng tự vệ bị gột rửa sạch sẽ đặt nằm trên thớt.

Tạ Vi Thời cúi đầu nhìn xuống đất, cái bóng của chàng giúp mắt chàng đỡ choáng một chút. Chàng khẽ gọi:

"My Gian Xích."

Advertisement / Quảng cáo

Một tràng *ục lục lục*, giống như đang có rất nhiều bong bóng sủi lên trong nước, giống như tiếng cười, lại giống như tiếng thở.

Chàng khẽ hỏi lần nữa: "Thịnh Diễm, là cậu sao?"

Tiếng *ục lục lục* kia biến mất, để lại một ít âm thanh vụn vỡ, giống như bong bóng vỡ ra trong nước, biến thành những bọt lăn tăn nổi lên mặt nước, rồi sau đó lặng ngắt như tờ.

"Thịnh Diễm!" Tạ Vi Thời lại lớn tiếng gọi, giống như đang gọi một người say ngủ.

Bỗng thứ đón đợi chàng lại là một sợi roi không biết từ đâu quất tới, tia điện *tách tách* chớp trong bóng tối. Tạ Vi Thời không kịp để phòng, bị quất mạnh ngay giữa lưng, ngã nhào xuống đất, trên lưng là một cơn đau bỏng rất ác liệt, chàng biết chiếc áo giữ dày bền bỉ trên người đã bị quất rách.

"Tớ không hiểu——" Chàng cố gắng nhịn cơn đau dữ dội, la to lên, "Giết người, giết rất nhiều người, cậu có còn là Thịnh Diễm của trước kia nữa không?"

Lại một roi đòn. Vừa sắp sửa bò dậy được, lại bị quật ngã xuống đất. Lần này dòng điện giựt khiến cho hai cánh tay chống dưới đất của chàng mất kiểm soát, run lên; nơi lồng ngực đã bị My Gian Xích đánh mạnh một cú bắt đầu đau đớn kịch liệt.

Chàng mơ hồ nhận ra đây mới chỉ là bắt đầu.

"Đừng giết người nữa." Chàng nằm bò dưới đất, vừa thở vừa nói, "Thịnh Diễm, rốt cuộc cậu có biết hay không, cậu mới suýt nữa giết chết người nhà của mình?"

Không chút bất ngờ, ngọn roi lại vung lên, lần này mạnh hơn, nhanh hơn, như mang theo một cơn thịnh nộ đột phát. Tạ Vi Thời đã biết được ngọn roi đến từ hướng nào, lăn người trên mặt đất, tránh được lần này. Roi quất xuống mặt đất, bụi tung lên cùng với tia điện.

"Cậu nói gì đi!" Tạ Vi Thời gào lạc giọng, "Tớ biết hiện giờ cậu không có khí quản, không có phổi, cậu không nói được, nhưng cậu có thể nói! Chẳng phải là cậu muốn tớ chết sao? Cậu nói lại lần nữa đi!"

Ngọn roi lại vung lên, mang theo ý trừng phạt của cơn thịnh nộ, Tạ Vi Thời dùng cả tay lẫn chân để bò dậy, xông vào nơi ánh sáng trắng xoá, nhưng chợt nghe "bang" một tiếng, chàng đâm sầm vào một tấm chắn mà trước đó chưa thấy. Ngọn roi như rắn độc, cắn ngay chỗ lưng bị hở ra của chàng, đốt một đường đen nơi vết sẹo trông như đường nước chảy. Người của Tạ Vi Thời co giật, chàng cắn răng nhẫm mất, hai tay siết chặt thành quyền. Bị điện giật liên tục, cơ thể chàng đã mất kiểm soát. Chàng biết dây mới chỉ là sốc áp điện cao ở cường độ gây thương tích tương đối nhẹ, không biết sau đó Thịnh Diễm còn định dùng cách gì để tàn phá lòng tự tôn của chàng nữa?

"Cậu hận tớ đến vậy.....đến tột cùng là vì Long Chấn, hay là vì Phương Trì——ÁAAAAA——"

Một tiếng hét thảm thiết, bị Tạ Vi Thời cắt đứt ngay trong miệng. Chàng trừng trừng nhìn một móc sắt nhọn hoắc đâm từ phía dưới xương bả vai trái của chàng, bắt đầu kéo cả người chàng lên. Con đau ấy kinh khủng, là xé gan xé phổi, chàng không thể không dùng tay phải tóm lấy móc câu để giảm bớt trọng lượng cho bả vai của mình.

Ục lục lục lục lục———

Âm thanh quái dị kia lại vang lên. Tạ Vi Thời chợt hiểu ra, anh ta đang cười.

Giọng nói được kết hợp bằng điện tử vang lên——

"Tạ Vi Thời, không phải cậu rất giỏi sao? Virus này mà cậu cũng không giải quyết được?"

Giọng điệu lạnh lẽo, không tình cảm. Nếu là giọng nói từ miệng của con người, chắc có lẽ sẽ mang theo chút mỉa mai?

Tạ Vi Thời nhẫn nhịn con đau, lắc đầu, "Không thể——"

Trong bóng tối lại vang lên tiếng cười khiến người ta lạnh xương sống, "Không phải là cậu muốn toàn tâm toàn ý theo đuổi kỹ thuật làm hacker sao? Không phải là không muốn từ bỏ con đường làm thầy thuốc trị bệnh sao? Nhìn mình đi, bảy năm qua, cậu đã tiến bộ như thế nào? Hiện giờ sống ra sao? Có phải giống như một con chó hay không? Ha ha ha ha ha ha....."

"Tớ....."

Tạ Vi Thời sống chết nắm chặt lấy móc câu bằng tay phải, gánh hết trọng lượng của toàn bộ cơ thể mình, rồi âm thầm thử dùng sức để gỡ vai mình xuống khỏi móc câu. Nhưng chàng chỉ hơi nhích người, thì cả người đau như xé, mà móc câu thì không sao xé dịch nổi——Bởi vì móc câu này có những khứa ngược. Máu từ trên người chàng rỏ xuống dọc theo đường cong của cơ thể, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

"Năm xưa tớ không chịu theo cậu vào Cục 19, thì ra cậu vẫn luôn căm hận tớ, hận đến mức như thế này. Bất đồng đạo, gần cách mấy cũng không thể nào nhìn mặt nhau nữa, có phải không?"

"Thịnh Diễm tôi không đứng chung hàng với quân hèn nhát!"

"Cho nên cậu mới đổi phút tên của avatar, đúng không?"

"Không sai, tôi hổ thẹn vì tên phải sánh chung với Guest. Chỉ cần có thể hoàn thành lý tưởng, thì cái tên T.N.T kia có là gì? Sau đó cậu ra mặt giúp một cô gái họ Đinh, tôi còn tưởng là cậu có tiến bộ. Nào ngờ cậu lại đi làm một con rùa rụt cổ! Tạ Vi Thời, cậu là thứ đàn ông hèn nhát! Khiến người ta hổ thẹn!"

Đầu của Tạ Vi Thời đột nhiên ngẩng phắt lên, "Cậu có biết tại sao hồi xưa tớ không gia nhập Cục 19 không?"

Giữa hư không vang lên một tiếng cười lạnh, rất sắc bén. "Cái thứ lý tưởng hacker mà cậu luôn theo đuổi, không hám danh, không hám lợi, trong mắt tôi, toàn là giả tạo."

"Lúc đó, tớ chỉ nói với cậu có một nửa."

Trống ngực dồn dập của lần tấn công trước đó vẫn còn dư chấn từng đợt từng đợt đánh ở tim chàng, khiến giọng nói của chàng trở nên yếu ớt.

"Quá trình hung thủ giết Long Chấn, tớ đã trông thấy, chỉ có một mình tớ trông thấy. Tớ lập biên bản ở sở cảnh sát, nhưng cảnh sát cũng chỉ biết bỏ tay. Tớ đã từng nói với cậu về bông hoa hồng cắm ở lồng ngực Long Chấn, cậu quên rồi sao? Cậu xác nhận Road of Rose là đối tượng thù địch, miêu tả ti mi cho tớ nghe hết về kế hoạch Cục 19 sẽ tấn công Road of Rose ra sao. Nhưng mục tiêu của tớ, là kẻ kia, kẻ cắm hoa hồng trong tay! Tớ tin chắc rằng nếu gia nhập Cục 19, tớ sẽ bị hạn chế đủ điều, không thể nào tự do truy lùng tên đó."

Chàng cười cười mất mát, "Khi ấy thật sự là còn trẻ nên nóng nảy, ngựa non háu đá, cậu nói con người tớ lúc nào cũng lạnh nhạt, vong ân bội nghĩa, cậu và Long Chấn đã coi tớ như anh em ruột thịt, tớ lại chỉ chăm chăm lo việc của mình từ đầu đến cuối. Khi đó mùi máu của Long Chấn trên tay tớ còn chưa rửa sạch, làm sao chịu đựng được câu nói đó của cậu! Cho nên tớ không giải thích, chỉ một lòng nghĩ rằng để đến ngày tớ tóm được kẻ kia rồi, trả thù xong xuôi, thì mới đến trước mặt cậu, hà hề trút gánh nặng!"

Giữa hư vô có tiếng cười lạnh, "Rồi sao? Cậu tóm được chưa? Tôi đã diệt được Road of Rose cho Long Chấn, cậu đã làm được những gì?"

"Có một đạo Road of Rose hoạt động rất mạnh ở Bắc Mỹ, tớ liền nhân cơ hội đi Mỹ đào tạo, điều tra bọn chúng trong một thời gian dài, cuối cùng biết được kẻ giết Long Chấn là một hacker tên wither, kẻ đầu tiên sáng lập ra Road of Rose. Nhưng sau khi hắn sáng lập ra Road of Rose, thì để mặc cho nó tự do phát triển, còn bản thân thì làm thần long không thấy đầu không thấy đuôi. Tớ dùng rất nhiều cách đều không dò ra được hành tung của hắn, các cậu đã tìm cách để phá sập Road of Rose, nhưng trong danh sách tội phạm mà các cậu bắt được, không có wither."

Hư không im lặng.

Tạ Vi Thời tiếp tục nói: "Khi đó, tớ được John Hopkins sắp xếp cho đi phòng vấn ở một bệnh viện nọ. Tớ hack vào trong hệ thống của bệnh viện đó xong, tìm ra được một danh sách các chính trị gia nước ngoài được bí mật điều trị đặc biệt, thế là tớ nghĩ ra được một trò xấu.

Advertisement / Quảng cáo

"Cậu biết sở trường của tớ chính là có thể mô phỏng đủ mọi phong cách viết mã. Thế nên tớ đã mô phỏng phong cách của wither, đánh cắp một báo cáo sức khoẻ bí mật của ứng cử viên tổng thống Nga. Chiến dịch tranh cử của vị ứng cử viên đó vô cùng rầm rộ, nhưng ông ta đã giấu căn bệnh mà làm ông ta không phù hợp với điều kiện để ra tranh cử. Sau khi báo cáo này được lan đi, quả nhiên khiến cho vị ứng cử viên đó bị xói hỏng bóng không trong giai đoạn mấu chốt cuối cùng. Rất nhanh sau đó, KGB bắt đầu truy nã wither.

"KGB là một tổ chức lợi hại ra sao, cậu rõ hơn tớ nhiều. Khi đó có đạo người ta đồn rằng wither đã bị giết chết, nhưng không xác nhận được. Dù sao đi nữa thì lúc đó wither đã bị một đòn nặng, im hoi lặng tiếng một thời gian rất dài, và trong lúc đó thì các cậu lật đổ được Road of Rose."

Thật ra hư vô vẫn chẳng hề nói gì, nhưng không khí lại giống như trở nên nặng nề đông cứng lại. Tiếng của Tạ Vi Thời vẫn không ngừng.

"Lúc đó tớ thật sự tưởng rằng hắn đã chết, có một quãng thời gian rất dài, trong lòng mang cảm giác như tảng đá đè nặng tim đã vất được đi rồi. Mùa đông năm đó tớ chuẩn bị về nước, thì wither bỗng xuất hiện trước mặt tớ—"

Giọng của chàng chợt ngưng bặt, một lúc lâu sau, nói: "Tớ bị trúng đạn, chắc có lẽ hắn tưởng tớ đã chết, nhưng tớ vẫn sống sót. Tớ không dám liên lạc với trường học nữa, không dám dùng thân phận của trước đây, lẻn về lại trong nước.

"Sau đó nữa, wither lại tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không tìm được bất cứ vết tích hoạt động nào của hắn nữa. Nhưng tớ biết hắn vẫn còn sống, trong lòng luôn bất an. Khi đó tớ viết cho cậu một bức thư rất dài trong Maandala, liệt kê tất cả mọi thông tin tớ thu thập được về wither. Cậu không trả lời tớ, mà dù sao tớ cũng chưa báo được thù cho Long Chấn, thành

thứ tớ không có can đảm đi tìm cậu."

Tạ Vi Thời cười thê lương, "Bây giờ nghĩ lại, tớ từ bỏ việc đi tìm cậu, có lẽ là một quyết định sai lầm nhất của tớ. Sau đó tớ đăng nhập bằng avatar của cậu, mới biết cậu đã block mất tớ. Nếu như khi đó tớ có thể kiên trì hơn một chút.....có thể sớm nhận ra kẻ thao túng phía sau Thần Kinh Hoa Hồng là wither.....cậu đã không bị thành như hiện giờ."

"Láo!——" Âm thanh được ghép bằng điện từ chợt trở nên nít gáo và kích động!

Tạ Vi Thời dùng hết toàn sức lực, gào lại với anh ta: "Ngừng tay đi Thịnh Diễm! Cậu đã bị wither lợi dụng rồi! Giết hại cậu là hắn, làm cho cậu sống lại cũng là hắn!"

Ánh sáng trên đỉnh đầu của Tạ Vi Thời vụt tắt, thời khắc đèn vụt tắt, trong chớt ánh sáng còn lưu lại, chàng mơ hồ trông thấy vô số những xúc tu như của bạch tuộc đang cuồng nộ vẫy đập. Tia điện lại chớp ngang mắt chàng, chàng chưa kịp hoảng sợ thì con đau buốt tim lại ập đến. Cánh tay phải của chàng vừa thoáng thì lòng thì nơi bả vai bị đâm xuyên lại đau dữ dội một lần nữa. Thậm chí chàng không sao kêu lên được thành tiếng, chỉ biết cơ thể đã có một phản ứng khiến người ta vô cùng hổ thẹn và nhục nhã. Đây là một thủ đoạn vô cùng quen thuộc của Cục 19, nhưng đối với chàng, vô cùng xa lạ. Chàng co rúm trên móc câu, thình thoảng cả người co giật.

"Một nhân vật hư cấu."

Ực lục lục lục lục lục. Anh ta đang cười.

"Tạ Vi Thời, cậu điên rồi." Tiếng nói trong bóng tối cất lên, "wither thật sự tồn tại ư? Hay là cậu hoang tưởng ra, muốn tạo một cái cớ cho những ngu muội và hèn nhát của cậu trong 7 năm qua? Cậu cho rằng kể một câu chuyện có đủ mọi sơ hở này xong thì tôi sẽ tha cho cậu? Thật ấu trĩ....."

Một bàn tay kim loại lạnh lẽo đặt lên một của Tạ Vi Thời, ngăn nước mắt đang không ngừng tuôn rơi của chàng, "Nên nhận ra ý chí của cậu bạc nhược như thế này từ lâu rồi mới phải, chỉ một chút trừng phạt mà đã không chịu nổi, cậu vốn không có tư cách để vào Cục 19, càng không có tư cách ở bên cạnh Phương Trì."

Nước mắt và máu rỏ xuống đất. "Tớ đã đến rồi thì không có ý định quay về." Rất lâu sau, một giọng nói trầm nặng nề cất lên, khàn đặc, khô khốc.

"Tớ nói cho cậu nghe những chuyện này, chỉ muốn để cậu biết, nếu như nói Road of Rose là tác phẩm thứ nhất của wither, Thần Kinh Hoa Hồng là tác phẩm thứ hai của hắn, thì cậu——nay đã thành My Gian Xích, chính là tác phẩm đắc ý thứ ba của hắn."

Âm thanh điện từ lại thét gào!

"Nếu đúng như cậu nói, tôi đã huỷ diệt Road of Rose, thì đáng lý ra wither phải hận tôi đến tận xương!——"

"Cho nên hắn mới phanh thây cậu." Tạ Vi Thời yếu ớt ngắt lời anh ta.

"Thế thì tại sao wither lại muốn để tôi sống lại, rồi còn để tôi huỷ diệt Thần Kinh Hoa Hồng mà một tay hắn dựng nên!"

"Cậu——" Tạ Vi Thời thở dốc nặng nề, "Cậu có dám để tớ nhìn cậu một cái được không? Để tớ xem cậu đã biến thành một quái vật như thế nào."

Ực lục lục lục lục lục.....

Ánh sáng lại bất chợt rực lên, Tạ Vi Thời nheo hai mắt——

Chàng đang đứng giữa một gian phòng trông như một rừng cơ khí. Những cỗ máy móc to nhỏ đủ cỡ, dày đặc chi chít, toả khí chất tinh xảo chính xác và lạnh lẽo của chúng. Móc câu chuyển động, chàng nhìn quanh, tạm phân biệt được công năng của các loại máy móc. Chúng là những máy móc phục vụ, là những hệ thống để duy trì sự sống..... Chàng trông thấy những bộ phận chân tay giả nối với hệ thần kinh, một cơ thể có bốn tay chân, thiết kế rất tỉ mỉ giống thật. Nhưng trên cơ thể đó không có đầu——có vẻ như Thịnh Diễm không hài lòng với cơ thể đó.

Căn phòng mang bầu khí như rừng nhiệt đới, khắp nơi mọc những "dây leo" bằng kim loại, chúng rất sống động, phong phú, và tinh xảo. Tạ Vi Thời nhận ra sợi roi mới quất chàng ban nãy, cùng với bàn tay đã đập vào tim chàng một cú đau đớn.....Hiện giờ móc câu đang treo chàng lơ lửng cũng chính là một trong những dây leo đó. Cánh rừng này là rừng sống. Những dây leo kia đang âm ỉ rung rung, nhịp nhàng tựa như mạch đập trong cơ thể con người.

Cánh rừng cơ khí này, tụ tập ở một trụ gốc. Tạ Vi Thời nương theo trụ gốc đó, nhìn lên, cuối cùng đã thấy.....

Là gương mặt ấy.

Nước mắt của Tạ Vi Thời chậm chạp rơi. Nhưng hoà với vũ mồ hôi đầm trên mặt chàng, chàng đã không nhìn rõ lắm. Gương mặt ấy không khác mấy so với trong ký ức của chàng, thậm chí còn trông sống động hơn! Chỉ là anh đã tái nhợt. Nổi trong dung dịch không màu trong veo, trông như một con sứa. Từ cổ xuống vẫn còn ống khí quản, và gần như một hệ thống thần kinh hoàn chỉnh, trắng trắng đỏ đỏ, như một mạng lưới.

Nếu như chàng nhớ không lầm, lúc wither hành hình Thịnh Diễm bằng giày gỗ, đã tránh toàn bộ những phần có dây thần kinh quan trọng. Chàng đã xác nhận lại nhiều lần với Sử Tranh Vanh ở Cục 19, chân của Thịnh Diễm lúc gửi về, đều đã bị băm nát, gần như không có cơ quan thần kinh. Nay, mạng lưới thần kinh đỏ đang được nạp đầy điện, nhìn như vô số những rễ con, vươn đến các dây leo kim loại bên ngoài. Tạ Vi Thời đã tin, tất cả mọi dây leo kim loại kia, đều là bộ phận của cơ thể Thịnh Diễm.

Mạng lưới thần kinh vô cùng yếu ớt mong manh, mà các bộ phận kim loại thì lại vô cùng mạnh mẽ và tàn bạo, chỉ cần một chút sức, sẽ có thể bóp nát chàng. Tạ Vi Thời nhớ tới cuộc đấu trên Maandala—- Để duy trì hình tượng "con người" giả tạo của avatar, rõ ràng là Thịnh Diễm đã điều chỉnh sức mạnh xuống mức độ trong phạm vi có thể chấp nhận được của con người. Nếu không, chàng nào còn có thể xuất hiện ở đây?

"Quái vật sao?" Môi miệng của Thịnh Diễm run run, mắt sáng quắc và long lên! "Cậu đang thương hại tôi? Nhưng hiện giờ tôi không cần bất cứ sự thương hại nào, nay tôi đã mạnh mẽ hơn bao giờ hết!"

Anh ta thành thạo huơ một cánh tay rất dài, trên tay đó có năm ngón tay, tóm lấy Tạ Vi Thời, nhẹ nhàng cuốn chàng đến gần, đặt trước mắt mình. Trong lòng bàn tay kim loại ấy, ngay đến Tạ Vi Thời cũng chỉ như một người giấy.

"Hiện giờ, cậu là một thứ sâu bọ nhỏ bé."

Tạ Vi Thời hơi mở mắt to hơn một chút. "Hiện giờ, cậu.....thật giống như một đoá hoa, một đoá *thần kinh hoa hồng*....."

"Cậu nói gì!" Miệng của cái đầu đang nối như một con sứa mở to ra, gầm lên. Dùng hoa để miêu tả anh ta khiến anh ta cảm thấy như bị sỉ nhục. Cánh tay kim loại siết chặt, Tạ Vi Thời cảm thấy xương cốt sắp bị nghiền nát. Chàng giãy giụa nói tiếp:

"Thần Kinh Hoa Hồng chẳng qua chỉ là một công cụ, một bậc thang để bước lên..... Wither vốn không quan tâm.....Chỉ sợ rằng thứ hắn muốn thực hiện nhất, chính là một hợp thể giữa con người và máy móc..... Cậu mới là vật thí nghiệm thành công nhất hiện giờ của hắn, mỗi một bước đi của cậu, đều là thành công của hắn, nhìn cậu huỷ diệt Thần Kinh Hoa Hồng của hắn, chắc hẳn trong lòng hắn nhất định có một thứ cảm giác phấn khích rất mèo mó....."

Ánh mắt của Tạ Vi Thời yếu ớt nhìn vào mắt của Thịnh Diễm——Thịnh Diễm có bao khát mong được sống! Có bao khát mong được thành công, khát mong đập phá, khát mong huỷ diệt! Kẻ chưa trải qua nỗi tuyệt vọng của từ vong, chưa mang chấp niệm của người đã phải đi qua lửa chết dưới sông băng, làm sao có thể mang được sức sống mãnh liệt hừng hực như anh!

Advertisement / Quảng cáo

Dù chỉ còn là một cái đầu cũng có thể huỷ trời diệt đất!

Nhưng một sinh mệnh như vậy, chính là thành toàn cho wither.

"Cậu đã hại chết Thiện Trạch, vừa khéo giúp trái đường cho hắn lấy được quyền khai thác kỹ thuật nhận dạng tĩnh mạch; cậu phơi bày việc OVR giấu thiết kế, wither liền thừa cơ hội, khống chế quyền kiểm soát OVR; bây giờ cậu phát tán virus trên huyễn thực, thì hắn đang tiếp tục dùng thủ đoạn cũ để đoạt lấy Maandala. Sau này phần cứng và phần mềm của Maandala đều nằm trong tay hắn, hắn còn muốn gì hơn? Hắn giúp cậu tiếp tục sống, hăn thoả mãn mọi nhu cầu của cậu, hắn ráp các bộ phận cơ thể giả với thần kinh cho cậu, hắn tặng cho cậu avatar!

"Cậu cứ từng bước một tiến lên, hưởng thụ sự tôn sùng, làm mưa làm gió trên huyễn thực, hưởng thụ vinh quang của người tạo dựng và hủy diệt, cậu có bao giờ nghĩ đến mỗi một bước chính là kẹo hắn rải xuống để dụ cậu không?!

"Thịnh Diễm ơi! Cậu luôn bị wither lợi dụng! Cậu có biết không hả!"

"Bịch" một tiếng, Tạ Vi Thời bị vất từ giữa không trung xuống đất như một vật phế thải. Móc câu bị đẩy lui ra, kéo theo máu thịt và vụn xương, mang đến nỗi đau xé tim xé phổi. Chàng co giật, rồi nôn ra máu. Vẫn còn lẩm bẩm:

"Nếu như giây vô tớ có thể khiến cho cậu vui vẻ hơn, vậy thì cậu cứ việc."

Thịnh Diễm mở miệng, một chuỗi bong bóng lớn bay lên.

Ực lục lục lục lục lục.....

Được thôi——

Âm thanh đó như xa như gần, như thật như ảo, Tạ Vi Thời không phân biệt được là lời Thịnh Diễm nói, hay là ảo tưởng hoang đường của mình. Kim loại bén nhọn lại đâm xuyên qua cơ thể chàng, anh ta dùng máu chàng để làm ấm vật lạnh lẽo đó. Nhưng độ ấm đang chảy vuột đi. Trong lúc ý thức cũng vuột theo, chàng mơ hồ cảm thấy như mình được ôm vào một lồng ngực đơn bạc. Rất đơn bạc, nhưng ấm áp và chân thật.

Chàng nghe "AAAAAAA" một tiếng, loại do âm thanh điện từ tạo ra. Sau đó chàng nhận ra tất cả mọi ánh sáng vụt tắt.

hết chương 76

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 77: Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm

Sự xuất hiện của Phương Trì như một u hồn.

Nếu Tạ Vi Thời có thể nhìn được, thì sẽ thấy mặt và tóc của Phương Trì đầy tro bụi, thấy trên áo trắng của cô có vết máu đã đông cứng lại, thấy những vết thương nông sâu đủ kiểu trên người cô. Nhưng ánh mắt của cô lạnh lẽo và sáng rực, những ngón tay mảnh mai vững vàng. Một lượng thuốc ức chế alpha rất lớn đang chảy trong mạch máu của cô, nồng độ đã lên đến cực đỉnh.

"Thịnh Diễm, mở đèn." Giọng của cô rất bình tĩnh

"Không!" Giọng nói kia vô cùng thấp thỏm bất an. Trong bóng tối vang lên tiếng dung dịch đang sóng sánh trong hồ chứa, không biết cái đầu như con sứa kia đang vùng vẫy như con thú bị nhốt thế nào trong cỗ máy chứa của nó. Nó phẫn nộ, cuồng loạn, và mang một nỗi khiếp sợ và tự ti chưa bao giờ có.

"Tại sao em lại đến đây! Có phải là Tạ Vi Thời nói với em? Có phải không? Có phải không!"

"Không dính dáng đến anh ấy." Mặc cho cơn giận của Thịnh Diễm trút như cuồng phong nộ vũ, Phương Trì vẫn như một nhánh cỏ mong manh đứng vững giữa bão bùng. Ngón tay của cô rờ lên động mạch cảnh ngoài của Tạ Vi Thời trong bóng tối, lên ngực, rồi dịu giọng nói tiếp:

"Tự em đoán ra được."

Thời gian quay ngược về 4 tiếng đồng hồ trước đó——

Phương Trì bỏ ngoài tai lời khiển trách của Hồng Cẩm Thành, xông ra khỏi toà lầu của Maandala.

Cô bắt được một chiếc taxi, mượn di động của tài xế, gọi một cú điện thoại cho Tạ Vi Thời. Vẫn tắt máy, nhưng cô lại yên tâm hơn—cho đến bây giờ vẫn tắt máy thì chỉ có thể chứng minh Tạ Vi Thời chủ động cắt đứt quan hệ với cô. Một bóng hình nào đó vốn mơ hồ trong lòng cô chợt bắt đầu trồi lên mặt nước, dần dần trở nên rõ rệt hơn. Nhưng cô vẫn còn một việc quan trọng, khiến cô bất an: cả mẹ cô lẫn Hà Tâm Nghị đều không nhận cuộc gọi từ cô.

Cô đi xe thẳng đến nhà Hà Tâm Nghị.

Kẻ dùng lương thật cao để mời Hạ Tâm Nghị cộng tác chính là wither không nghi vào đâu được. Nhưng Hà Tâm Nghị kiên định từ chối hắn rất nhiều lần, ai biết liệu wither có làm ra trò gì không? Dù sao wither cũng là một kẻ gần như điên khùng, không biết liệu hôm nay có đại khai sát giới.

Cô không có chìa khoá vào nhà của Hà Tâm Nghị. Ấn chuông, chuông kêu ba lần, không ai trả lời. Đang là buổi chiều cuối tuần, Hà Tâm Nghị và mẹ cô đáng lý sẽ ở nhà nghỉ ngơi như thường lệ mới đúng. Mọi dây thần kinh của Phương Trì căng cứng, ngón tay ấn lên khẩu súng giấu trong áo. Chính lúc này, khoá cửa xoay, cánh cửa kiên cố mở ra, để lộ gương mặt của Hà Tâm Nghị.

"Chú Đạo Minh?"

Phương Trì dùng ánh mắt nghề nghiệp đánh giá ông, ông mặc một bộ đồ ngủ chỉnh tề, tóc trông hơi rối do mới ngủ dậy, may sao người vẫn lành lặn.

Mặt của Hà Tâm Nghị hơi ngạc nhiên, hỏi: "Mèo con? Sao con tới thế?"

Phương Trì nhìn vào trong nhà, tất cả mọi thứ bên trong đều gọn gàng ngăn nắp.

"Cốc Ứng đâu ạ?" Cô hỏi, giọng vẫn rất lạnh lùng, thói quen bao năm đã trở thành tự nhiên, cô vẫn gọi thẳng tên của mẹ mình.
Advertisement / Quảng cáo

"Ngủ trưa chưa dậy. Có việc cần tìm?"

"Dạ không." Phương Trì nói, âm thầm thở phào trong lòng, lại hỏi: "Hôm nay có ai đến tìm chú không ạ?"

"Chỉ có cháu."

Phương Trì gật đầu. "Chú ý an toàn. Nếu có người tới nhất định không được mở cửa. Con có việc, đi trước đây."

"Đi đi."

Phương Trì vào thang máy đi xuống đến tầng 1, chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Cách gọi "Mèo Con" đó của Hà Tâm Nghị, sao nghe kỳ lạ, sao nghe giống "Miêu Con" hơn hay là "Miu Con" hơn vậy? Với lại cách nói chuyện của Hà Tâm Nghị nữa, tại sao khách sáo như thế? Giống như cô là người ngoài không bằng.

Phương Trì đập mạnh vào nút ngừng thang máy, xông ra ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang, nhằm họng súng vào khoá, dùng áo khoác dày của mình bịt quanh, một âm thanh kiểm hãm vang lên, cô đạp tung cánh cửa lớn, xông vào nhà.

Cảnh trước mắt khiến trong đầu cô "ầm" một tiếng.

Một con dao găm cùng với một nhánh hoa hồng cắm giữa ngực của Hà Tâm Nghị, bông hoa ấy nửa héo tàn, giống như nhuốm máu đang nở từ vết thương. Cửa phòng ngủ mở rộng, mẹ cô nằm ở ngưỡng cửa, thảm dưới người bà đã đẫm màu đỏ sậm của máu. Lồng ngực của Phương Trị như bị đấm thật mạnh, chận nghẽn, nỗi đau mãnh liệt trào từ dưới trào lên, nhưng lại bị nghẽn ngay ở chỗ đó, khiến cô không phát ra được âm thanh nào, cũng không sao thở được.

Đã muộn mất một bước. Cô vẫn bị muộn mất một bước.

Mất đã cay, nhưng vẫn khốn khổ khốn nạn rào hoánh. Nhìn màu máu dưới người của mẹ, có lẽ đã lâm nạn từ trước khi cô đến, nhưng tại sao Hà Tâm Nghị lại làm như không quen biết cô? Trong lòng cô bỗng đâm hận hai người bọn họ. Tại sao Hà Tâm Nghị và mẹ vẫn luôn dung túng để cô xưng hô khác người? Tại sao vẫn luôn dung túng cô gọi Hà Tâm Nghị là chú Đạo Minh, mà không bắt gọi "ba"? Tại sao mẹ vẫn luôn dùng điện thoại trên mạng để liên lạc với cô, trao đổi vẫn luôn hỏi hà vài câu giống như người dưng ke lạ?

Trước đây cô luôn cảm thấy khoảng cách giữa cô và mẹ, là bởi vì tình tình của mẹ khác người, bởi vì người bố đã mất mà cô vẫn luôn giằng co với mẹ, luôn ngấm ngầm chống đối mẹ. Nhưng sau đó nữa, cô cảm thấy như vậy cũng tốt, ít ra thì cũng che chở được cho họ. Huống chi giữ khoảng cách như vậy lỡ cô "thí" luôn, thì mẹ cô cũng không phải đau buồn nhiều, cô cũng không phải bị lẫn cẩn vướng bận.

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, đứng từ góc độ của mẹ và chú Đạo Minh, đây cũng là cách họ che chở cho cô.

Chỉ ngắn ra trong một giây thôi, cô đã nghe phía sau lưng có tiếng lên đạn—wither vẫn còn đó! Cô né theo bản năng, tiếng súng hãm thanh khê vang lên, viên đạn bay vèo sướt ngang qua. Phương Trì xoay người nâng súng, phản ứng của kẻ kia còn nhanh hơn cả cô, cánh tay dài ngoẵng tóm lấy cổ tay cô, cô nhanh như chớp đạp hẫn, khiến khẩu súng trên tay của hẫn văng ra.

Lúc này cô mới thấy rõ mặt mũi của kẻ kia—vừa cao vừa gầy, đeo khẩu trang kín mít, cặp mắt sâu mang màu xanh lam, chớp ánh nhìn phẫn khích và điên cuồng. Hẫn phát ra âm thanh "xì xì," cô có thể cảm giác được khoé mép của hẫn đang nhếch lên.

Đây là wither sao? Hệt như một con rắn độc.

Cô sống chết nắm chặt khẩu súng, nhưng tên kia quá khoẻ, ngón tay dài xương xẩu như bằng thép! Xương của cô rất cứng, cho dù cảm thấy sắp bị bóp gãy cũng không chịu buông tay, họng súng không ngừng chao đảo, trong lúc giằng co với nhau, cô súng bị cô bóp, nhưng chỉ bắn vỡ một bình hoa trong phòng khách!

Âm thanh của phát súng đột ngột này thế mà lại khơi con khát máu trong hẫn! Hẫn xông bổ tới, quật Phương Trì xuống đất. Cơ thể của Phương Trì bé nhỏ, nếu đánh xáp lá cà với đàn ông thì đã không có bất cứ ưu thế nào, huống chi lại là với một con rắn độc điên cuồng như thế này!

Hẫn lo chụp súng, bị Phương Trì đá bay mất, hẫn liền rút con dao găm từ trong người Hà Tâm Nghị ra, toàn thân Hà Tâm Nghị co giật một cái, tim Phương Trì như bị dao đâm, lăn qua một bên chộp lấy một bình hoa, đập mạnh lên hẫn. Bình hoa vỡ nát trên người hẫn, mảnh vụn văng tung toé trên sàn. Hẫn tóm lấy mất cả chân của Phương Trì lôi tới gần, cầm dao găm đâm tứ bụi xuống người cô!

Phương Trì lăn lách tránh, mũi dao bén nhọn cứa rách quần áo và da thịt của cô, máu chảy xuống sàn nhà màu gỗ. Cô dùng 1 chân đạp chỗ cầm của con rắn độc đó, trước khi mũi dao kế tiếp đâm xuống, cô mượn thế, cười lên cổ của nó, rồi ra sức vặn cổ nó. Nó gầm lên một tiếng, tóm lấy hai cổ tay cô, ngửa mặt, vật mạnh ra phía sau. Lưng của Phương Trì đập rầm xuống những mảnh sứ. Cô không nói một lời, tiếp tục chống chọi với hẫn, ánh mắt không ngừng nhìn đồng hồ trên tường, một phút, hai phút.....năm phút.....10 phút.....

Con rắn độc nó cuối cùng nhận ra mục đích của cô! Độ khó nhằn của cô giải trông vô cùng yếu đuối này đã vượt qua mọi tưởng tượng của hẫn. Hẫn gầm lên điên cuồng, văng một câu chửi thề không ai hiểu được, rồi cuống cuồng tìm cách thoát thân, nhưng vẫn cứ bị Phương Trì sống chết bám chặt lấy một chân.

Ngoài cửa đã có tiếng bước chân vọng lại, càng lúc càng gần. Con rắn độc ngước mắt.

Phương Trì thương tích khắp người, ánh mắt lạnh ngắt như mũi dao lại đang nhìn chằm chằm vào hẫn:

"Đều là người, lẽ nào mày tưởng mày thật sự là thần, tưởng mày muốn tới đây thì tới, muốn đi thì đi, muốn giết ai thì giết? Mày tưởng Cục 19 chỉ là để trưng thôi à?"

Ánh mắt của con rắn độc đó rũ xuống, toả ánh nhìn rất quỷ dị.

"Me—du—sa."

Lần đầu tiên Phương Trì hiểu lời hẫn nói. Mai Đỗ Sa. Nhưng ánh mắt của hẫn khiến cô cảm thấy hoảng sợ, nắm đấm của hẫn nhắm đúng chỗ vết thương ngay sau tai của cô mà phang!

"Pằng——"

Phương Trì mở to mắt, Hồng Cẩm Thành đứng ngay cửa ra vào, họng súng bốc một sợi khói xanh.

.....

Cô lần ra được dấu vết của Tạ Vi Thời. Thủ tục rời nước của Tạ Vi Thời và tiếp đón phía an ninh mạng của bên Nhật là do Sử Tranh Vanh sắp xếp, nếu cô muốn tra ra thì không khó.

Đằng Hoa đã được đưa đi cấp cứu, sống chết chưa biết ra sao.

Hà Tâm Nghị được đưa đi cấp cứu, sống chết chưa biết ra sao.

Cốc Ưng chết.

Nhìn theo Hà Tâm Nghị và Cốc Ưng được khênh lên xe cấp cứu, một Phương Trì lặng yên như nước đọng. Những người cô muốn bảo vệ, đã không bảo vệ được lấy một ai. Vậy Tạ Vi Thời thì sao? Trái tim đã như tro tàn của cô lại nhóm lên hy vọng.

Yến Thành đã không còn chuyến bay thẳng nào đến Fukuoka, cô đổi máy bay ở Busan. Trời đã tối hẫn, đèn trên cánh máy bay chớp từng hồi trong bóng tối vô biên. Cô cứ nhìn theo bóng tối ấy ngoài cửa sổ. Con rắn độc kia, lúc bị Hồng Cẩm Thành đưa đi đã ngoái đầu lại cười một cách quỷ dị với cô, nhìn theo khẩu hình của hẫn, hẫn vẫn đang nói một câu:

Me——du——sa

Cô lại uống thêm một mớ thuốc ức chế alpha, mãi cho đến khi tâm trạng bình tĩnh giống như một đầm nước ngày không có gió. Cô đã nghĩ kỹ rõ ràng, ai là người cô phải đi đối diện.

.....

Trong bóng tối không thấy được năm ngón tay, Phương Trì có thể cảm nhận được những bàn tay bằng kim loại lạnh lẽo không ngừng vẫy vùng quanh cô, ngập ngừng, do dự, bỗn chỗn bứt rứt, không ngừng lao về phía tim cô, xong lại ngừng bất chợt, chỉ để lại làn hơi lạnh lẽo của kim loại xâm lẫn tấm thân đã đầy những vết thương rất nhạy của cô.

Cô lượm được thiết bị liên lạc mà Sử Tranh Vanh yêu cầu Tạ Vi Thời mang trên người. Tất nhiên Sử Tranh Vanh sẽ không cho phép Tạ Vi Thời vào trong một mình, nhưng không có thông tin từ Tạ Vi Thời thì cũng không ai dám ngang nhiên xông vào một nơi như thế này. Virus vẫn còn nằm trong tay My Gian Xích, hễ My Gian Xích mà không tự tay diệt virus thì cho dù có làm khu nhà kho này nổ tung thành một cái hố sâu thì virus cũng không biến mất. Nhưng Tạ Vi Thời lại vứt thiết bị hỏ xíu bằng cái nút áo đó ở ngoài cửa.

My Gian Xích hết lần này đến lần nọ tìm cách ép chàng vào đường chết. Nhưng chàng lại lấy thứ đại biểu cho cơ hội sống cuối cùng của mình, vứt nó ngoài cửa. Chàng chưa từng có ý định chống đối Thịnh Diễm.

Dưới đầu ngón tay, tim của Tạ Vi Thời vẫn đang đập, chậm chạp đập. Thời gian trôi qua, không biết còn bao lâu nữa thì khu vực số 12 phía đông bắt đầu vào một ngày mới?

Cô chậm rãi lên tiếng:

"Muốn biết em làm cách nào mà đoán ra không?"

Cảm giác lạnh lẽo bên cạnh cô biến mất.

Cô nói: "Có rất nhiều sự việc, em cứ không dám gom lại thành một suy đoán. Tại sao My Gian Xích lại để ý đến em trong khu vực chơi game? Tại sao My Gian Xích luôn trốn tránh em, nhưng lại đầy cảm hận đối với Guest? Tại sao My Gian Xích vẫn luôn không có avatar, một đạo rất lâu sau khi lỗ hổng trong Maandala bị sửa chữa xong thì mới xuất hiện trong Maandala ở dạng avatar, mà My Gian Xích có được avatar riêng là ngay sau khi Thiện Trạch bị hại? Tại sao sau khi virus bùng lan, wither có thể nhanh chóng phản ứng, đưa hoa hồng vào trong Maandala, rồi còn có thể dùng súng bắn Đăng Hoa một cách vô cùng chính xác?

"Thứ nhất là em không dám nghĩ anh vẫn còn sống, thứ hai không dám nghĩ anh đã bị wither khống chế. Nhưng một khi nghĩ ra rồi, đều hiểu hết thảy.

"Một người không có tinh mạch, làm sao có thể có avatar riêng chứ? Cho nên sau khi Guest sửa xong lỗ hổng "gương mặt trên trời," thì người đó cũng không vào được trong Maandala nữa.

"Thiện Trạch vẫn luôn nghiên cứu kỹ thuật nhận dạng tinh mạch, nhưng rất ít người biết đến, ông ta tự phá phát minh đầu tiên của mình, làm ra được tinh mạch nhân tạo mà Maandala nhận dạng và chấp nhận. Sau khi wither hay tin, liền chiếm đoạt bằng vũ lực, đến khi lấy được rồi thì làm ra một hệ thống tuần hoàn máu cho My Gian Xích, rồi My Gian Xích mới có được avatar của mình.

"Một người như thế nào mới phải mất nhiều thời gian như vậy để thích ứng với avatar của mình? E rằng đến cả người khiếm khuyết cũng không bị, bởi vì trong ý thức của họ, cơ thể của họ vẫn là hoàn chỉnh, cảm giác của tay chân huyễn thực có thể giúp họ tức tốc thích ứng được với một avatar hoàn chỉnh.
Advertisement / Quảng cáo

"Nhưng cơ thể của My Gian Xích đã không còn là một cơ thể của một con người bình thường."

Phương Trì chậm chạp ngẩng đầu, "Nói đến Thịnh Diễm, xưa nay em chưa từng gặp ai thông minh bằng anh ấy, học cái gì cũng vô cùng nhanh, trong Maandala, anh ấy có thể là lửa rực cháy, là gió lốc, là vạn vật giữa đất trời, là tất cả của tất cả, nhưng em cho rằng đối qua việc học điều khiển một cái avatar không phải là con người nữa thì cũng cảm thấy rất khó. Anh ấy còn từng dạy em rằng, tại sao em lại phải hạn chế mình trong thân xác của con người chứ? Chung quy thì Maandala sẽ biến thành một thế giới của ý thức, em muốn mình thành cái gì thì em chính là cái đó."

Cô nói: "Bây giờ có phải là anh đã cảm thấy mình được giải thoát?"

Cả một khu rừng trong bóng tối trỗi dậy, vang lên âm thanh "xoạt——" "xoạt———" "xoạt————" kèm theo tiếng cười chói tai của anh ta.

Lòng Phương Trì run sợ, câu nói đường đột ấy đem lại hậu quả gì, cô cũng không biết rõ. Cô âm thầm nói trong lòng: Thịnh Diễm, em xin lỗi.

Cô cảm nhận được bàn tay kim loại lạnh toát vuốt qua khuôn mặt của cô, phía sau lưng cô, cô hơi rụt mình. Giọng nói được kết hợp bằng điện tử trở nên ôn tồn, mang theo vài phần buồn bã: "Sao em lại trở nên gầy như thế này....."

Câu nói đó khiến trái tim vốn yên tĩnh của cô như bị dao đâm, thuốc đã không kiểm soát nổi. Cô cắn chặt răng nén con đau, nói:

"Anh đã không còn là anh nữa, em cũng đã không còn là em."

Vừa dứt lời, một cánh tay khoanh lấy cô, tim cô run lên, đau đớn khôn cùng, nghe thấy giọng nói kia lạnh lùng bảo: "Anh vẫn là anh, em đã không còn là em."

"Giải thoát?" Cánh tay kim loại vuốt ve cơ thể của cô, "Hiện giờ xúc giác của anh không được đến 10%. Anh có thể cảm giác được da thịt của em, nhưng đối với anh, giữa tơ lụa và giấy nhám chà có gì khác nhau." Anh ta cười lạnh, "Nhưng em, em và Tạ Vi Thời đêm đêm ái ân, vui vẻ lắm, có phải không?"

Cuối cùng vẫn nói ra, nói xong liền biết ngay nỗi oán hận trong lòng anh. Phương Trì nhắm mắt, lại nghe anh phẫn nộ nói tiếp: "Mạng của em là được đổi bằng mạng của anh! Cục 19 chọn bảo vệ em, bỏ mặc anh, nhưng bởi vì đó là em, anh cam tâm tình nguyện, nhưng anh không chịu được việc em phản bội anh! Em có biết không!"

Nói đến cuối, âm thanh trở nên gần như gào rít bi phẫn.

Phương Trì vẫn nhắm mắt, chỉ lẩm bẩm: "Nếu như khi đó em biết được có thể đổi lại để anh được sống yên lành, thì em đã không quay về."

Giọng nói trong bóng tối liền im bặt. Bàn tay đang nắm lấy cô trở nên dịu dàng, "Vậy em vào Maandala bầu bạn với anh, được không? Anh dạy em làm sao để thành gió, thành lửa, thành vạn vật giữa đất trời, được không em?"

Phương Trì đáp: "Được."

Cô nhắm chặt hai mắt, ngồi trong lòng bàn tay kim loại, trước mặt có gì đó lạnh như băng không ngừng xoay, mang theo tiếng rít của không khí lưu chuyển.

"Thịnh Diễm——" Người nằm dưới đất co giật một cái, ho ra một búng máu, "Sau khi wither hành hình cậu xong rồi, Cục 19 mới tìm thấy Phương Trì. Cục 19 vẫn luôn tìm cách để cứu cậu, họ chưa bao giờ vì chọn Phương Trì mà bỏ mặc cậu."

Chàng nói: "Cậu tưởng rằng Phương Trì sống khá hơn cậu sao? Nếu như cậu có máy xét nghiệm máu, thử phân tích xem hiện giờ lượng thuốc ức chế alpha trong máu cô ấy cao bao nhiêu. Cứ dùng thuốc mãi như thế này, cô ấy còn có thể sống bao lâu nữa?"

Tiếng rít ngưng bặt, bóng tối yên tĩnh rất lâu, rồi tiếng nói kia chợt rít lên: "Tạ Vi Thời! Cậu gạt tôi! Cậu vẫn đang gạt tôi!"

Ngọn roi bắn ra tia điện kia lại quất mạnh xuống người nằm dưới đất, âm thanh vang động lúc chạm đất. Người nằm dưới đó kìm nén rên lên một tiếng "hự," rồi ngay sáu đó, tiếng thở dốc khó nhọc nặng nề.

"Em có đau lòng vì hẫn không?" Tiếng nói trong bóng tối bỗng hỏi Phương Trì. "Lời hẫn nói có thật hay không?"

Phương Trì không đáp. Một luồng ánh sáng chiếu lên mặt cô, chỉ thấy mặt cô tĩnh lặng như nước, thẫn thờ nhìn thẳng về phía trước, mắt rào hoánh. Bàn tay kim loại kia men theo một bên mặt của cô, sờ vào trong tóc cô. Trong mái tóc dày rậm, cuối cùng sờ thấy được vết sẹo dài ngoẵng phía sau tai cô. Bóng tối bỗng lặng yên.

"Thịnh Diễm——" Tạ Vi Thời lại gian nan lên tiếng, "báo cáo về khả năng lây lan của ma tuý huyễn thực mà cậu viết cho bộ an ninh quốc gia, tớ chưa từng đọc, nhưng đề tài này, cậu, Long Chấn, và tớ đã từng thảo luận bao nhiêu lần. Nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ thật sự tạo ra nó."

"Rạn Băng không phải do tôi làm." Từ trong bóng tối chợt vang lên câu trả lời lạnh lùng.

"Nhưng mà cậu đã bao giờ nghĩ, Vu Nhuệ làm cách nào mà viết ra được Rạn Băng không? Tuy hẫn là một thiên tài nhỏ tuổi, nhưng năng lực của hẫn vẫn chưa đến mức đó."

Bóng tối đáp lại bằng lặng câm.

"wither đã hack được báo cáo đó. Rồi hiểu ra được nguyên lý của ma tuý huyễn thực, mượn thuốc thần kinh để giảng giải cho Vu Nhuệ, khiến cho Vu Nhuệ cứ tưởng rằng bản thân hẫn ta nằm mơ nghĩ ra phương án như vậy.

"Lần đầu tiên tớ giải mã Rạn Băng, liền phát hiện phong cách của nó rất giống của cậu, nhưng lại không giống hoàn toàn. Nếu như chúng ta chưa từng thảo luận về ma tuý huyễn thực thì tớ đã không thể giải mã Rạn Băng và Nhộng nhanh như thế."

Tạ Vi Thời nói: "Chúng ta đã từng tranh cãi một vấn đề rất kịch liệt—lúc chúng ta có thể dự đoán trước một loại tội ác mới rất có khả năng sẽ xảy ra, chúng ta có nên mưu chóng tạo nó trước để đưa ra một lời cảnh cáo?

"Khi đó tớ phản đối, bởi vì tớ cảm thấy cái chúng ta nên làm, là chống lại cái ác, chứ không phải là tạo ra cái ác. Nhưng cậu thì nói, đợi đến khi cái ác sinh ra rồi chúng ta mới chống lại nó, thì đã quá muộn; tạo ra ác, vốn là một quá trình để ngăn ngừa cái ác, bởi vì mạng internet phát triển được đến ngày nay, đã đủ mọi tội ác."

"Thịnh Diễm, cậu đã chuẩn bị cho virus lâu như vậy, bây giờ thả nó ra rồi, rốt cuộc là vì thoả mãn cảm giác oai phong làm My Gian Xích hô mưa gọi gió, không gì không làm được, hay là bởi vì lý tưởng năm xưa của cậu, muốn dùng cái ác để ngăn ngừa tội ác?! Cậu đang phẫn nộ vì khi xưa bộ an ninh quốc gia không coi trọng bản báo cáo của cậu, vì Thẩn Kinh Hoa Hồng đã không bị luật pháp trừng trị, hay là bởi vì cậu muốn cảnh tỉnh mọi người về vấn đề an ninh mạng đã không được coi trọng bấy lâu nay?!"

Có tiếng vật gì đang khua khoắng trong bể chứa dung dịch.

"Mấy giờ rồi?" Phương Trì bỗng bình tĩnh hỏi.

Bóng tối đen bất chợt loé lên rất nhiều con số.

23:47:15

Thời gian từng phút từng giây trôi nhanh; không âm thanh, mà như một cơn hồng thuỷ vùi lấp họ. Đường biên của mặt trời di chuyển trên bề mặt trái đất, và bóng tối giống như bóng đôi cánh khổng lồ của loài chim côn bằng, từ từ quét khắp đất liền và đại dương. Lịch đang nhảy từng bước đến gần kinh tuyến 180 ° hơn, từ eo biển Bering Nga đến New Zealand, sau đó là Úc, sau đó đến Nhật Bản.....

Ục lục lục lục lục lục——

Phương Trì chợt hỏi: "Thịnh Diễm, thật sự không cho em được nhìn mặt anh lần cuối sao?"

Trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh: "Họng súng của Cục 19 đã nhắm hết vào anh chưa?"

Phương Trì lắng lặng đáp: "Không đâu. Cho dù anh không ngưng virus, họ cũng sẽ đưa anh về nhà. Nếu như b..... nếu như Hà Tâm Nghị có thể sống sót, ông ấy sẽ chăm sóc anh trong hoàn cảnh tốt nhất. Hết thảy đều do wither sắp xếp, không có ai sẽ hận anh."

"Vậy tại sao lại là nhìn mặt lần cuối?"

"Thế nào cũng phải có người trả giá." Phương Trì chậm rãi đáp, "Nói là em uy hiếp anh cũng được, nói em không biết lượng sức mình cũng được, em nhất quyết phải làm hết sức mình. Mẹ em đã mất rồi, thật ra em chẳng còn gì níu kéo nữa. Tạ Vĩ Thời——" Cô khẽ gọi, "Anh vẫn còn phải đi một con đường rất dài."

Cô bất thình lình vươn tay nắm chặt một thanh cựa sắt nhọn hoắt trước mặt mình——

"Phương Trì!" Tạ Vĩ Thời không thấy được gì, nhưng chẳng biết chàng lấy được sức ở đâu ra, nhảy dựng lên, lao về hướng có tiếng của cô để chụp lấy cô!

Nhưng chỉ sượt tay chạm vào một góc vải áo.

Phương Trì được một bàn tay kim loại cuộn lấy, trong bóng tối, bao nhiêu là dây leo đang vẫy vùng, từng sợi từng sợi rút hết về, bao bọc quanh Phương Trì như kén bướm. Phương Trì ở giữa tất cả mọi cánh tay đó, cô cảm nhận được vô số những mảnh kim loại đang ngọ nguậy quanh cô, tựa như đang tìm tư thế thoải mái nhất——

Rồi cô chợt hiểu ra.

Thịnh Diễm đang ôm cô. Là Thịnh Diễm đang tìm kiếm những nơi nhạy nhất trên cơ thể bằng kim loại của anh, để chạm vào cô, để cảm nhận cô, để cầu xin cô.

Ánh sáng lại bật lên. Cô đối diện với Thịnh Diễm. Đôi mắt sáng ngời kiêu ngạo ấy, tự phụ như ánh nắng giữa trời. Môi miệng và cái mũi đó, cô đã từng hôn không đếm xuể, giờ đây đang khe khẽ thở ra một cái bong bóng. Một giọt nước mắt rơi trên mặt cô. Một giọt, rồi lại một giọt nữa, cuối cùng biến thành một chuỗi.

Cô quật cường mím chặt môi, lặng câm không nói.

Thịnh Diễm bỗng mỉm cười. Miệng anh mấp máy, nhưng lần này không có âm thanh. Vô số những cánh tay kim loại lạnh lẽo của anh lại nhẹ nhàng lướt ngang cơ thể của cô, rồi lại ra sức ôm chặt lấy cô thêm một lần nữa, muốn đem cô đến gần anh, cách bể thuỷ tinh trong suốt kiên cố, giống như anh đang hôn cô.
Advertisement / Quảng cáo

Phương Trì cảm nhận được vòng ôm quanh cô đang dần thả lỏng, cô mơ hồ nhận ra có gì đó không đúng, tất cả mọi con số đều đã quay về số 0, bức chắn bằng plexiglass thoắt cái thu xuống đi mất, âm thanh ong ong rì rầm của tất cả máy móc ngưng bặt trong giây phút đó. Một sự tĩnh lặng khiến người ta khiếp sợ. Tĩnh lặng khiến lòng ta hãi hùng.

"Thịnh Diễm!" Phương Trì thét lên, tiếng thét đó tựa như không phải thoát ra từ cơ thể cô. Tạ Vĩ Thời cũng vừa bò vừa lết trên mặt đất bổ nhào tới, điên cuồng bật hết mọi máy móc đã bị tắt lên, những máy móc duy trì sự sống! Máy tuần hoàn hô hấp, máy tuần hoàn máu, máy lọc dung dịch.....

Nhưng còn ích gì nữa đâu? Hệ thống thần kinh phía sau Thịnh Diễm đã lập tức trắng bệch, như tơ liễu đã chết trong nước, như những con giun dài mình đã chết bị ngâm trong nước. Gương mặt với thần thái rạng ngời của anh tức khắc biến thành một màu xám, trương lên, méo mó.

"Aaaaaaaaa——" Phương Trì quỳ trước cái đầu đó, lạc giọng kéo dài âm cuối. Cô ôm chặt lấy những cánh tay kim loại lạnh lẽo cứng rắn đó, nhưng chẳng qua đều chỉ là những vật kim loại không có sự sống. Cô không biết vì sao mình lại đau khổ như thế, rõ ràng cô đã uống rất nhiều thuốc ức chế alpha. Trong tang lễ của cô và Thịnh Diễm, cô cũng chưa từng bi thống như thế này. Giờ đây cô đã hiểu ra, có lẽ trong tim cô vẫn mãi mang một tia hy vọng, Thịnh Diễm chưa từng chết. Nhưng nay tia hy vọng đó đã không tồn tại nữa.

Tất cả mọi máy móc phục vụ đều bắt đầu rầm rì, những cái quạt không lồ phía dưới cũng bắt đầu quay, thời gian trôi qua trong tiếng ong ong rì rì đó, nhưng không gian này đã mãi mãi mất đi một thứ. Tạ Vĩ Thời lắng lặng ngồi thụp bên chiếc máy chủ to lớn như một con thú khổng lồ, rồi chợt nghĩ ra điều gì, kéo thiết bị huyễn thực ra, mang vào.

Ánh sáng màu xanh lá và đỏ lại chớp ngang, chàng đã đăng nhập vào Maandala.

Không khí vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nhưng hết thảy đã thành hoang phế. Khói bụi bay trong không trung, không rõ màu của bầu trời. Từng đám mây trắng lững lờ trôi ngang qua trời bao la bát ngát. Có một số avatar đang ngơ ngác nhìn quanh, tựa như không biết chuyện gì đã xảy ra.

Không còn thấy avatar bị nhiễm virus nữa. Avatar rất thưa thớt, Guest hới hải bước đi, chàng muốn gọi "T.N.T!" Chàng muốn gọi, "Shi-tō!" Chàng muốn gọi, "My Gian Xích!" Nhưng sẽ không có ai trả lời. Chàng đi mãi, rồi chợt quỳnh quáng hoàng loạn cất bước chạy. Với một avatar thượng cổ như của chàng, trong Maandala còn được ai chạy nhanh bằng chàng nữa? Nhưng chàng đã không còn ai bầu bạn.

Chàng muốn đi tìm cậu ấy. Chàng phải đi đâu mới tìm ra các cậu ấy!

Creeper. Chàng nhớ đến Creeper, thế nên chạy như bay về khu nghĩa địa. Nhưng nghĩa địa rộng lớn vô biên, nên chàng đành phải chạy quanh rìa của nghĩa địa. Chàng muốn tìm lại bóng hình kia. Chàng cảm thấy xương ức như muốn gãy lìa, xương bả vai cũng muốn gãy lìa, vết thương rách toạc, máu vốn đã chảy cạn, nay lại bắt đầu ròng ròng. Khắp người chàng ướt đẫm, nhưng không biết do mồ hôi hay máu. Chàng cảm thấy có rất nhiều bàn tay đang muốn ngăn chàng lại, nhưng chàng vùng vẫy, "Buông tôi ra! Cậu ấy còn chưa đi!"

Trong sương khói mênh mang, cuối cùng chàng thấy được một bóng người đã đứng im lìm. Trường bào màu đen tuyền, khuôn mặt trắng bóc chi có một cặp mắt giống như dùng bút vẽ nên.

Cậu ấy đứng ở ngay ranh giới của nghĩa địa, nửa người khuất trong sương khói khi dày khi mỏng. Cậu ấy cứ đứng như vậy trong tư thế hơi khom người, như một bia mộ, như một người hoá đá đang chờ đợi gì đó hoặc kiếm tìm gì đó. Máy tuần hoàn máu vẫn đang hoạt động, cậu ấy vẫn chưa biến mất, nhưng mãi mãi không bao giờ cử động nữa.

Tạ Vĩ Thời bi thiết, nước mắt tuôn rơi quỳ sụp bên cậu ấy.

Có ai đó đang ca hát, bước ra từ trong nghĩa địa. Cậu ấy vẫn vui vẻ vô tư, béo múp míp, hồ lô bé xíu xiu ngộ nghĩnh nằm trên đỉnh đầu.

Cậu ấy ngân nga hát: *Đã khóc đã cười đã yêu đã hận, tựa như một giấc mộng lỡ làng; lạc lõng chán nản u buồn cô đơn, ai cũng là người phàm nào hơn.....*

Cậu ấy không ra khỏi nghĩa địa được, avatar mặc trường bào đen cũng không bước vào được, nhưng ngươi bạn của họ, lại đang quỳ ở lằn ranh giữa hai giới, thế nên cậu ấy không ngừng đi tới đi lui ở bên kia của lằn ranh, không ngừng ca hát, không ngừng tươi cười. Cậu ấy hát: *"Nước chảy khe vẫn không được dài lâu, rút dao đã không chặt đứt được tình thù. Bạn bè ta ơi, chi bằng cùng ca hát."*

Nhưng ba người bọn họ, mãi mãi chỉ có thể giữ khoảng cách này mà thôi.

hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 78: Kết - Vĩ Thanh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lại vào đầu xuân, nghĩa trang liệt sĩ Lĩnh Tuyền.

Gió khô hanh lạnh lẽo cuốn mái tóc dài mềm mại đen tuyền của Phương Trì tung bay. Tạ Vĩ Thời túm tóc lại cho cô, vuốt thẳng, nhét vào trong chiếc áo khoác của cô, rồi quấn chiếc khăn quàng rõ dày quanh cổ cô.

"Thở không được nữa rồi." Cô bị khăn quàng cổ che mất miệng, lầu bầu.

"Em vào bệnh viện nằm lại càng không thở nổi."

"Có anh thì em nào cần bệnh viện nữa?"

Advertisement / Quảng cáo

"Trước đây em không lý sự như thế này."

"Trước đây anh cũng đâu cảnh mẹ em như thế này——" Phương Trì ngượt Tạ Vĩ Thời một cái, thấy chàng chẳng tỏ vẻ gì với câu nói đó cả, cũng tinh bơ đối với lời than phiền của cô. Chàng lấy từ trong xe ra một bó cúc trắng và một bó hoa rum, đi bên cạnh cô, hoa trang nhã thoang thoảng hương thơm.

Hai người đến trước một ngôi mộ——

Phương Trì quay qua nhìn tấm bia của Mai Đỗ Sa, người trên ấy tóc xoăn, môi đỏ, mang một vẻ đẹp nóng bỏng. Nay cô đã trở nên xa lạ với bộ dạng đó.

"Hay là quét mộ cho em đi." Cô nói, "Nhìn cô đơn quá."

Chàng kéo cô, không cho cô đi lắm đường.

Mộ của Thịnh Diễm, vẫn là ngôi mộ cũ.

Cuối năm ngoái, di thể của Thịnh Diễm được bí mật đưa về nước, quật mộ lên, chôn xuống đó. Phương Trì và Tạ Vĩ Thời được Cục 19 đưa về nước, sau khi được khôi phục chức vụ như mong muốn, thì trải qua thẩm vấn. Hai người chưa từng bàn trước với nhau, nhưng trong bản khẩu cung của họ, cả hai đều phủ nhận Thịnh Diễm là My Gian Xích, phủ nhận Thịnh Diễm là người tạo ra virus zombie.

Câu chuyện đó sẽ theo thân xác của Thịnh Diễm, được chôn lấp, được phong kín bằng cát bụi.

Thậm chí ngay cả Phương Trì và Tạ Vĩ Thời cũng không tìm hiểu thêm về tất cả những gì Thịnh Diễm đã làm; rốt cuộc có phải là vì đã thành My Gian Xích, rồi từng bước từng bước nếm được mùi của quyền lực cho nên chìm đắm trong đó không thoát ra được, hay là do phẫn hận với vận mệnh của mình mà này sinh tâm lý muốn trả thù tất cả, hay là bởi vì anh đã thật sự muốn phá huỷ tất cả những gì mù quáng và suy đồi, giống lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho những ai đang đắm chìm trong huyễn thực.

Hết thảy đều đã không còn vết tích.

Đằng Hoa vẫn còn sống. Tuy Maandala đã thành hoang phế, bị tàn phá khắp nơi, nhưng những avatar quay về đã bắt đầu công việc tái thiết. Dường như chưa từng ai có ý định từ bỏ Maandala. Nhưng tất cả mọi người đều đã tỉnh táo hơn. Trong Maandala, không còn tràn ngập bầu không khí cuồng hoan phóng túng nữa.

"Lý tưởng sáng lập ra Maandala của Đằng Hoa, là để tìm lại được quê nhà đã bị mất đi trong trận động đất, và người yêu đã mất trên biển cả ở quê người. Maandala là một giấc mơ, khiến ta tìm lại được thứ đã mất đi, đạt được ảo mộng mà không thể có được. Nhưng một thế giới chỉ có hạnh phúc sẽ là một thế giới bất bình đẳng, bất kể bằng phương thức nào, số phận của nó cũng sẽ là bị sụp đổ và bị giải trừ."

Không ngừng có những bình luận viên phát ngôn về sự kiện virus. Nhưng đối với những người sống trong sự kiện đó, thì không mấy ai nghĩ ngợi sâu xa gì hơn.

Phương Trì bó gối ngồi trước mộ của Thịnh Diễm, nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống phía khuất gió của tấm bia.

"Đã một năm trời rồi..... lại tựa như tất cả đều quay trở về điểm ban đầu, bia mộ vẫn là bia mộ cũ, người vẫn là người cũ, dường như chưa từng có gì thay đổi, nhưng lại dường như tất cả đã đều thay đổi. Anh nói xem..... Liệu đây có thật sự chỉ là một giấc mơ? Giống như kiểu anh nói về Vu Nhuệ, một giấc mơ bị cài đặt vào trong đầu của chúng ta?"

"Anh cũng đã từng nghĩ như vậy." Tạ Vĩ Thời đứng bên cô, "Lúc Thịnh Diễm nói wither có khả năng chỉ là một nhân vật anh tưởng tượng ra trong đầu, anh thật sự đã từng ngẩn ngơ. Nếu như đây là một giấc mơ, vậy giấc mơ đã bắt đầu từ lúc Long Chấn chết trở đi."

Advertisement / Quảng cáo

"Ở trong huyễn thực quá lâu thì sẽ khó phân biệt được thật giả." Chàng kéo Phương Trì đứng dậy, "Nhưng giấc mơ này, hiện giờ phải nên——"

Chàng chợt im bặt.

Phương Trì ngẩng đầu nhìn chàng, "Sao hả?"

Tạ Vĩ Thời cố gắng giữ giọng bình tĩnh, hỏi: "wither bị Cục 19 bắt, bọn em có lưu lại hình của hắn không?"

Phương Trì đáp: "Có."

Tạ Vĩ Thời nói: "Cho anh xem."

Phương Trì lấy di động, lục ra tấm hình. Tạ Vi Thời liếc nhìn, trả lại cho Phương Trì, vẻ mặt sáng tối khó dò. Chàng hỏi: "Hiện giờ wither đang ở đâu?"

Phương Trì hơi lấy làm lạ với phản ứng của chàng, nhưng vẫn trả lời: "Cục 19 hỏi cung hắn đến tận tháng trước, hắn vẫn từ chối không chịu nhận tội giết Cốc Ứng và Hà Tâm Nghị; do không có bất cứ bằng chứng nào, thậm chí chưa từng xác nhận được thân phận của hắn, Cục 19 đang chuẩn bị giao hắn cho cơ quan pháp luật để khởi tố. Nhưng KGB không ngừng liên hệ với Cục 19 đòi người, yêu cầu chuyển giao hắn về Nga để họ lấy lời khai lại. Tuần trước bộ an ninh quốc gia đã đồng ý với yêu cầu của KGB, chuyển giao wither về nước."

Hàng lông mày rậm của Tạ Vi Thời nhíu lại. Nhìn theo ánh mắt của chàng, Phương Trì đã trông thấy nó——

Bên kia bia mộ của Thịnh Diễm, có một bó hoa úa tàn, đỏ sẫm gần như màu đen, đập vào mặt y như máu đã đông lại.

Tạ Vi Thời khẽ nói:

"Tên wither này không phải là kẻ anh trông thấy đã giết Long Chấn."

————–

Gió rét phương bắc rít gào quất qua.

————–

Cùng lúc đó, một cô gái để tóc dài đẩy mở cánh cửa lớn của khu nhà bên cạnh Hạ Cung mà bình thường trông như vĩnh viễn đóng im ỉm. Mái tóc vẫn còn nhuộm ngũ sắc cầu vồng bị gió thổi tung bay tán loạn; cô dõng dạc la lớn trong cột ánh sáng túc thời tụ lại quét tới: "Ê Ião Sư, tôi tới rồi đây! Ông nói thì phải giữ lời!"

Trong văn phòng của Sử Tranh Vanh, màn hình đã xuất hiện hình ảnh của cô gái đứng trước cổng.

Advertisement / Quảng cáo

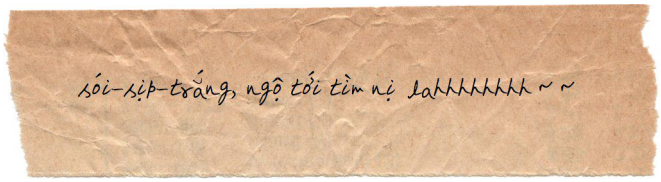
Hồng Cẩm Thành hỏi: "Thật sự muốn dùng cô ấy à? Mai Đỗ Sa thứ hai."

Sử Tranh Vanh rẩy rẩy tàn thuốc đã cháy có ngọn vào trong gạt tàn, đáp:

"Con đường này dù sao cũng cần phải có người đi."

————– HẾT ————–

bye Vi Thời, truyện kế tiếp: Chuyện Khuya / Twentine

Bạn đang đọc truyện *Bồng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại **vWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.